நினைக்காத

நேரமில்லை

- அம்மு

பெண்மையை மதிக்கும் இதயங்கள்

அனைத்திற்கும் இந்த நாவல் சமர்ப்பணம்

- அம்மு

அத்தியாயம் - 1

நான் ஆட்சி செய்து வரும் நான் மாட கூடலிலே மீனாக்ஷி என்ற பெயர் எனக்கு கங்கை நீராட்சி செய்து வரும் வடகாசி தனில் விசாலாக்ஷி என்ற பெயர் வழக்கு கோன்ஆட்சி பல்லவர்தம் குளிர்சோலை காஞ்சிதனில் காமாட்சி என்ற பெயர் எனக்கு கொடுங்கோல் ஆட்சி செய்து வரும் மாரியம்மன் என்ற பெயர் சொன்னபடி காட்சி தந்தேன் உனக்கு .... என்ற பாடல் காற்றில் மிதந்து வந்து ராஜாராமனின் காதுகளை இதமாக தழுவியது. அவர் புன்னகையுடன் பிரியா என்று அழைத்தவாறே வீட்டிற்குள் சென்றார். பாடல் பூஜை அறையில் இருந்து வருவதை உணர்ந்த அவர் அடேடே என்ன அதிசயம் இது என்று எண்ணிய படி உள்ளே சென்றவரை மேலும் ஆச்சரியபடுதினாள் அவரது பேத்தி. பிரியா என்று அழைத்தவர் திறந்த வாய் மூடாமல் அவளை பார்த்து நின்றார்.

அவள் அழகான பச்சை நிறத்தில் சிவப்பு கரை இட்ட பட்டு புடவையில் உயிர் ஓவியமாய் நின்று அவரை பார்த்து புன்னகை செய்தாள். அவளுடைய அம்மாவின் திருமண பட்டு புடவையில் அவளை பார்த்தும் அவருக்கு விழிகளில் நீர் அரும்பியது. தன்னை முயன்று சமாளித்துக்கொண்டு ஹே என்ன இது கிழவி மாதிரி எட்டு கஜம் புடவையை சுற்றி கொண்டு நிற்கிறாய்? என்ன விசேஷம் என்று கேட்டார். தாத்தா .. அதற்கு வழக்கம் போல மறந்து விட்டேர்கள ? என்று எங்கள் கல்லுரியில் பட்டமளிப்பு விழா என்று நேற்று ஏறவே சொன்னேனே ? மறந்து விட்டதா? என்று பல்லை கடித்து கொண்டு கேட்டாள். ஓ அதுவா பட்டம் அளிப்பது நல்லா படிக்கும் பிள்ளைகளுக்குதானே அதற்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று யோசித்தேன் குட்டி என்று புன்னகை செய்தார். தாத்தா உங்களுக்கு ரொம்பத்தான் தைரியம். என்னை பார்த்து இந்த கேள்வி கேட்க? எங்க காலேஜில் வந்து கேட்டு பாருங்க...என்னோட அழகையும் புத்திசாலிதனத்தையும் பத்தி.. என்று சவாலுடன் சொன்னாள். ம்ம்ம் அழகை பற்றி அபிப்ராயம் சொன்னாள் என்னால் பார்த்து ஒத்துகொள்ளவோ மறுக்கவோ முடியும் ஆனால் கண்ணுக்கு தெரியாத பொருளை பற்றிய அபிப்ராயத்தை என்ன செய்ய முடியும்? அவர் மேலும் கிண்டலடிக்க அவள் அழா குறையாக தாத்தா எனக்கு பசிக்குது நான் சாப்பிட போகிறேன் என்று உள்ளே சென்றாள் சாப்பிடும்போது ராஜாராமன் ப்ரியாவை பார்த்து ப்ரியா... நானும் உன்னோட பட்டமளிப்பு விழாவிற்கு வரலாமா... அதில் ஒன்றும் பிரச்னை இல்லையே என்று கேலியாக கேட்டார். வரலாம்... வரலாம்... ஆனால் நீங்க என் கூட வரேன்னு சொல்வதற்கு... என்ன காரணம் என்றுதான் எனக்கு புரியவில்லை... என்று சிரிப்போடு இழுத்தாள்... இதென்ன கேள்வி ப்ரியா... என்னோட பேத்தி படித்து முடித்து பட்டம் வாங்க போகிறாள்... அதை நான் பார்க்க ஆசை படுவதில் என்ன தப்பு... அது மட்டும் காரணம் என்றால் தப்பு இல்லை... ஆனால்...

எனக்கென்னவோ... அங்கே காலேஜில் இருக்கும் அழகழகான பெண்களை பார்க்கவோ என்ற சந்தேகம் வருதே... ம்ம்ம் என்று சிரிக்க... அவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்.

இருந்தாலும் ப்ரியா நீ என்னை இப்படி வெளிப்படையாய் வாரகூடாது... தாத்தா என்று ஒரு மரியாதை வேண்டாமா? மனதிற்குள் ஆயிரம் அஜெண்டா... இருக்கும் அதை எல்லாம் வெளியே சொல்லிகிட்டா இருப்பாங்க... சிலதை சொல்வாங்க... சிலதை மனசுக்குள் வச்சுப்பாங்க... புரியுதா... சரி நான் அப்படியே பார்த்தால் அது உன்னை எப்படி பாதிக்கும் சொல்லு... நீங்க சாதாரணமா பார்த்தால் ... எனக்கு ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை... அவங்க எல்லாம் என்னோட பிரெண்ட்ஸ் அதையும் கொஞ்சம் ஞாபகம் வச்சுகோங்க ... என்று சிரித்தவள் தலையில் தட்டிவிட்டு எழுந்தார்... எத்தனை மணிக்கு போகணும்டா... என்று கேட்டார். நான் இப்போதே கிளம்புகிறேன்... கொஞ்சம் கல்சுரல்ஸ் எல்லாம் இருக்கு... நீங்க வரதுன்னாலும் வாங்க... இல்லை என்றால் நாலரை மணிக்கு பட்டமளிப்பு விழா நடக்கும்... அதில் எனக்கு பட்டம் மட்டும் இல்லை.... நிறைய மேடல்சும் இருக்கு... நீங்க கட்டாயம் வரணும்... என்று சிரித்தவளை விழிகளில் வழிந்த பெருமித நீரோடு பார்த்து சரிடா என்று தலை அசைத்தார். கல்லூரிக்குள் நுழைந்த ப்ரியாவிற்கு பொழுது ரெக்கை கட்டி கொண்டு பறந்தது. அவளது அழகு, புத்திசாலித்தனம் மட்டும் இல்லை... பிறர்க்கு சட்டென்று உதவ முன்வரும் அவளது குணமும்... கலகலப்பான சுபாவமும்... இனிமையாய் பாடும் குணமும்... அவளுக்கென்று பல நண்பர்களை... பெற்று தந்து இருந்தது என்றால் அது மிகை இல்லை... மாணவிகளிடையே மட்டும் இல்லை... ஆசிரியர்களுக்கும்... ப்ரியா என்றால் பிடிக்கும்... என் எஸ் எஸ்... கேம்புகளில் ஆகட்டும்... கல்லூரி ஆண்டு விழாக்கள்... கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதாகட்டும்... விளையாட்டு விழாக்கள் ஆகட்டும்...குஜராத் பூகம்பம்... ஒரிசா வெள்ளம்... என நிவாரண நிதி திரட்டுவதாகட்டும்... அவளது பேச்சு திறமையாலும் ... வசீகர புன்னகையாலும்... பல வெற்றிகளை சுலபமாக சாதித்தவளை எப்படி பிடிக்காமல் போகும்...

அவள் அங்கும் இங்கும் பறந்து போய் தன் தோழிகளிடத்தும்... ஆசிரியர்களிடத்தும்... ஆடோகிராப் வாங்குவதிலும் ஒவ்வொருவரிடமும் பிரியாவிடை பெறுவதிலும் பொழுது பறந்தது. மாலை நாலு மணிக்கு எல்லாம் வந்துவிட்ட தாத்தாவை பார்த்து அவள் கண்களில் நீர் மல்கியது. அவளது இத்தனை சாதனைகளையும் கண்டு களிக்க... அவளுக்கென்று இருப்பது இதோ... இவர் மட்டும்தான்... அவளுக்கு பெற்றோர் இல்லை... அவள் ஆறு வயாதாய் இருக்கும்போதே... ப்ச்... அதை எல்லாம் இப்போது நினைக்க கூடாது... அவள் தனது விழிகளை துடைத்து கொண்டாள்.. அவளது கண்ணீரின் காரணத்தை உணர்ந்தே இருந்தாலும்... என்ன ப்ரியா எதாவது அரியர்ஸ் வந்துடுச்சா...

பரவயில்லடா... முடிஞ்ச அடுத்த வருஷம் பரிட்சையை பார்த்து எழுதி நாம் டிகிரீ வாங்கிக்கலாம்... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தபடி தோளில் சாய்த்து கொண்டவரை பார்த்து தாத்தா என்று சிணுங்கி செல்லமாய் அழுகையோடு சேர்ந்து சிரித்தாள்.

பட்டமளிப்பு விழாவில் பட்டதோடு சேர்ந்து பல்வேறு சாதனைகளுக்காக வாங்கிய பல மெடல்களை... பரிசுகளை ப்ரியா பெற்ற போது முதலாவது வரிசையில் அமர்ந்து இருந்த ராஜாராமன் கண்ணில் நீர் வழிய கண்டு களித்து கொண்டு இருந்தார். மேடையில் இருந்து இறங்கியவள் நேராக வந்து அவரின் அருகில் வந்து அவரிடம் தனது சாதனைகளை ஒப்படைதவளை பார்த்து கண்ணில் நீரோடு பெரிதாய் புன்னகைத்தார். என்ன மிஸ்டர் ராஜாராமன் வயசு எழுபதாவது இருக்காது... இத்தனை வயசு ஆயிடுச்சு... இன்னும் ஒரு சாதனையாளரை எப்படி பாராட்டுவது என்று தெரியவில்லையே... என்ன வளர்த்துருக்காங்க... உங்க பெற்றோர் ... ஒண்ணும் சரி இல்லை... இன்னிக்கு இல்லை என்னைக்காவது ஒருநாள்... சொர்கத்திலோ... நரகத்திலோ... எங்கே என்றாலும் சரி... அவங்க ரெண்டு பேரையும் பார்த்து நேரில நாலு வார்த்தையாவது நறுக்கென்று கேட்காமல் விட போவதில்லை...

இத்தனை சாதனை செய்த பேத்தியை... அட்லீஸ்ட் கை தட்டி கூட பாராட்ட முடியலியா உங்களுக்கு ... நான் என்னவோ காலையில் வரேன்னு சொன்னதும்... வந்து கைதட்டுவீங்க... விசில் எல்லாம் அடிப்பீங்கன்னு... நினைச்சுகிட்டே இருந்தேன்... என்னை ஏமாத்திட்ட ராஜாராமா... எமாத்திட்ட... நீ என்ன பண்ணுவ... உன்னை பெத்தவங்களைதான் குறை சொல்லணும்... வளர்ப்பு சரி இல்லை என்று அவள் பாட்டி மாதிரி பெருமூச்சோடு சொல்வதை பார்த்த ரஜாராமனிர்க்கு பட்டென்று சிரிப்பு பொங்கிவர... வாய் விட்டு சிரிக்க தொடங்கியவர்... சட்டென்று தன் வாயை மூடி கொண்டார். முதல் வரிசையில் அமர்ந்து இருந்ததால்... சிரிப்பை அடக்கியவரை பார்த்து அவளும் வாயை மூடி கொண்டு சிரிப்பை அடக்கியதால்... கண்ணில் நீர் வழிய சிரித்தாள். வாய் விட்டு சிரித்தவளை இழுத்து தன் தோளில் சாய்த்து கொண்டவர்... சாரிடா... காங்க்ரட்ஸ்... மை டியர் பேபி... என்று அவளது தலையை தடவி கொடுத்தார்.

அவரது தோளில் சாய்ந்து இருந்தவள் நிமிர்ந்து தாத்தா மதியம் நான் சாப்பிடவில்லை... இப்போ பசிக்குது... நாம கிளம்புவோமா என்று கேட்டாள். ஹேய் இது என்ன அநியாயமா இருக்கு... நான் எதற்காக காலேஜிற்கு வந்தேன்... வந்த வேலை முடிக்க வேண்டாமா? ஒரு பாதிதான் முடிஞ்சு இருக்கு... உன் டிகிரே வேலை பார்த்தேன்... மத்ததெல்லாம் இன்னும் பாக்கி இருக்கே...

உனக்கு பசித்தால் நீ கிளம்பு ... நான் இருந்து மற்ற வேலையை... முடித்துவிட்டு வருகிறேன் என்று மற்ற வேலைக்கு அழுத்தம் கொடுத்து சொன்னார். நீ அப்படியே வீட்டுக்கு சீக்கிரம் போய் எனக்கு ஸ்பெசலா டின்னர் தயார் பண்ணி வை... நான் பாங்க்சன் முடிந்ததும் வந்து விடுகிறேன் என்று கண் சிமிட்டி சொல்ல... தாத்தா உங்களுக்கு எவ்வளவு தைரியம்... என்னை போய் உங்களுக்கு சாப்பாடு பண்ணி வைக்க சொல்ல? என்று பொய் கோபத்தோடு கேட்டாள்...

ஓ உனக்கு கஷ்டமா... சரி விட்டுடு... நான் என்னோட கேர்ள் பிரெண்டோட போய் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறேன்... யு டோன்'ட் வொரி... என்று கிண்டலை தொடர... அவள் ச்சே போங்க தாத்தா... என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து வெளியே நடக்க ஆரம்பித்தாள். ஹேய் பொண்ணே நில்லு... நானும் வரேன் என்றவர் அவளை தொடர்ந்து நடந்தார். என்னடா இன்னைக்கு இவ்வளவு கோபம்? எப்பவும் செய்யற சீண்டல்தானே... என்று சிரித்தவரை... பார்த்து கண் சிமிட்டியவள்... எனக்கு புரியுது தாத்தா.... இதுவும் நான் எப்போதும் கொள்கிற பொய் கோபம்தான் தாத்தா... அப்பதானே... நீங்க அந்த இடத்தை விட்டு கிளம்புவீங்க? எனக்கு தெரியாதா உங்களை பத்தி... நீங்க எனக்கு செய்து இருக்கிற நன்மைகளுக்கு நான் எப்படி உங்களுக்கு கைம்மாறு செய்ய போகிறேன் என்பது தெரியவில்லையே... ஐ லவ் யு சோ மச் தாத்தா... எனக்கு உண்மையிலேயே வயிறு ரொம்ப பசிக்கிறது... அதான்... என்று சொல்லிவிட்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்...

ஹேய் ரொம்ப உருகாதே... உனக்கு என்னை பத்தி முழுசா தெரியாது... நான் என்னோட கடனை கரெக்டா வட்டியோட வசூல் பண்ணி விடுவேன்... டோன்'ட் வொரி... ஆமா... இப்படி பொது இடத்துல... என்னை கன்னத்தில் முத்தமிடுகிறாயே... என்னோட இமேஜ் என்ன ஆகிறது... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தவரை பார்த்து... அய்யோடா... நான் சொல்ல வேண்டிய டைலாகை நீங்க சொல்றீங்களா... இது நல்லா இருக்கே கதை... இப்பதான் இருபத்தஞ்சு வயசு வாலிபன் மாதிரி... ரொம்ப சீன் போடறீங்க... அதை மாறி மூணு மடங்கு ஆயிடுச்சு கொஞ்சம் ஞாபகம் வச்சுகோங்க... என்று சொல்லி முடித்தவுடன்... அட கடவுளே... உன்னுடைய ஞாபக சக்தி நிறைய சமயத்தில் தேவை என்றாலும்... இது மாதிரி சில சமயத்தில் என் காலையும் வாரி விடுது ப்ரியா என்று சொல்லி சிரிக்க... அவரது சிரிப்பில்... ப்ரியாவும் இணைந்தாள்.

இருவரும் சிரித்தபடியே சென்று ப்ரியா தனது வண்டியை எடுக்க... அவர் அவள் பின்னால் அமர்ந்தார். போகலாம்டா... என்று சொன்னதும் வண்டியை நகர்த்த... அவர்கள் காதில்... எப்போதும்... அனைத்து கல்லூரிகளிலும்... கடைசி நாள் தவறாமல் பாடப்படும்...

அந்த எவேர் கிரீன் கீதம்... அவளுடைய அம்மாவின்... மனம் கவர்ந்த அந்த பாடல்... காதில் விழுந்து அவர்கள் இருவரின் கண்களையும் பனிக்க வைத்தது...

@@@ பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே... பாடி திரிந்த பறவைகளே... பழகி கழித்த தோழர்களே... பறந்து செல்கின்றோம்... நாம் பறந்து செல்கின்றோம்... @@@ ...

அத்தியாயம் - 2

நூறாண்டு காலம் வாழ்க...... நோய் நொடி இல்லாமல் வளர்க... என்று மனதிற்குள் பாடிய படியே சென்று அந்த அதிகாலை நேரத்தில் அண்ணனின் அறைக்கதவை லேசாக தட்டினாள் அனு. இதோ வந்துட்டேன் என்று குரல் கொடுத்த கௌதம் காலை வேளை ஓட்டத்திற்கு தயாராகி கொண்டிருந்தான். காலில் ஷூவை மாட்டிய படியே உள்ளே வரலாம் என்றும் குரல் கொடுத்தான். அனு உள்ளே வந்ததை பார்த்தும் என்னடா இது ஒரே அதிசயமாய் இருக்கிறது. எப்பவும் நான்தானே வந்து குரல் கொடுத்து இந்த சோம்பேறியை எழுப்புவேன். என்று நீயாக கிளம்பி அதுவும் குளித்து முடித்து வெளியே கிளம்ப தயாராக இருப்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை என்று சிரித்தான். எங்கே இவ்வளவு சீக்கிரம் கிளம்பிவிட்டாய் ? என்று ஆச்சரியத்தோடு அவளை பார்த்து கேட்டான். அவள் சிரித்தபடியே சரிதான் போகும்போதே எங்கே போகிறாயா? போன காரியம் விளங்கிவிடும் என்று சொன்னாள். அடேடே எனக்கு பெண் பார்க்க போகிறாயா என்ன? இவ்வளவு சலித்துகொல்கிறாய் . .. என்று கிண்டலடிக்க அவள் உனக்கு இன்று பிறந்த நாளாயிற்றே ? கோவிலில் போய் உனக்கு கொஞ்சம் நல்ல புத்தி தர சொல்லி கடவுளிடம் வேண்டி கொண்டு வரலாம் இன்று நானும் அம்மாவும் கிளம்பினோம். வேண்டுதல் பலிக்காது போல் இருக்கிறதே! ஐயோ பாவம் அண்ணா நீ.. .. என்று சிரித்தாள். ஏற்கனவே நல்ல புத்தி நிறைய இருப்பவர்களுக்கு கொஞ்சமாய் கடவுள் கொடுத்தால் போதும். கொடுக்கவே இல்லை என்றாலும் பரவாயில்லை

ஆனால் அது இல்லாத உன் போன்றவர்களின் பிறந்த நாளைக்கு நான் போய் கடவுளிடம் உனக்கு நிறைய கொடுக்க சொல்லி பரிந்துரை செய்கிறேன் அனு கவலை படாதே என்று தைரியம் சொல்ல இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர். ஹாப்பி பேர்த் டே அண்ணா என்று வாழ்த்தி விட்டு கையோடு கொண்டு வந்திருந்த ஒரு சின்ன கோல்டு சங்கிலியையும் ஒரு pen drive இணைக்க கூடிய விதத்தில் செய்த டாலரையும் என்னுடைய பரிசு என்று சொல்லி அவனது கையில் கொடுத்து விட்டு சென்றாள். கௌதம் காலை வேலைகளை எல்லாம் முடித்து ரெடியாகி காலை உணவுக்காக கீழே இறங்கி வந்தான். சாப்பாட்டு மேஜையில் ஏற்கனவே அவனது தாத்தாவும் அப்பாவும் அனுவுடன்

அமர்ந்து இருந்தனர். அவனும் வந்து சேர்ந்து கொள்ள அவனுக்கு அனைவரும் பிறந்த நாள் வாழ்த்து சொல்லியபின் அவனது அப்பா கௌதம் இன்று கௌதம் கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி பள்ளி நிறுவனத்தை உன் பெயருக்கு மாற்றி தருவதற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டேன் காலை பத்து மணி அளவில் நேரே சார் பதிவாளர் அலுவலகத்திற்கு வந்து விட்டால் அனைத்து வேலையும் முடித்து விடலாம் என்று சொன்னார்.

நீ வேண்டுமானால் கார்போரட் ஆபிசிற்கு சென்று ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு அடையார் அலுவலகத்திற்கு வந்து விடு. அங்கிருந்து நாம் இருவரும் சென்று வரலாம். வேண்டுமானால் அங்கிருந்து சிவராமனை உதவிக்கு அழைத்து வா. உனக்கு பயன்படும் என்று சொன்னார். அவனும் தலையாட்டி ஒத்துக்கொண்டு விட்டு அவனது தாத்தாவை பார்த்து என்ன தாத்தா நீங்க முதன்முறை பொறுப்பேற்க போகும் பேரனுக்கு ஒன்றும் அறிவுரை சொல்ல வில்லையே என்று கேட்டான். என்னுடைய அறிவுரை என்னுடைய பேரனிற்கு எப்போது தேவைப்படுமோ அப்போது சொல்கிறேன் இப்போதைக்கு ஆல் தி பெஸ்ட் என்று வாழ்த்து சொன்னார். அவர் எப்போதும் அப்படித்தானே. போலீசில் பெரிய பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்றதலோ என்னவோ இன்னமும் அவர் அந்த பந்தாவை விட்டு சாதாரனமாய் பேசுவதே இல்லை எனலாம். அதற்கு மேல் எத்தனை வயதானாலும் அப்பாவை மதித்து நடக்கும் தனது அப்பாவை பார்த்து ஒரு புறம் பெருமையாய் இருந்தாலும் அவனது அம்மாவை நல்லபடியாக நடத்துவதில்லை என்ற குறை அவனுக்கு எப்போதும் தன் தந்தை மேல் உண்டு. அதோடு சமீப காலமாக அவனது அம்ம சொன்ன சில உண்மைகள் உறுத்துவதால் அவனாலும் சகஜமாக இருவருடனும் பேச முடிவதில்லை

சாந்தோம் ஹை ரோட்டில் கடல் கரையை ஒட்டி அமைந்திருக்கும் அந்த பல மடி கட்டிடத்தின் ரெண்டாம் மாடியில் அமைந்துள்ள கௌதம் கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி பள்ளியின் தலைமை அலுவலகம் அன்று விழா கோலம் பூண்டு இருந்தது. பலவிதமாக பூக்களாலும் வண்ண காகிதங்களினாலும் பலூன்களினாலும் மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்த நிறுவனத்தின் பொது மேலாளர் சிவராமன் தனது உதவியாளரிடம் பல்வேறு உத்தரவுகளை பிறப்பித்து கொண்டு இருந்தார். மணி சரியாக ஒன்பது அடிக்கும் சமயத்தில் வாயிலில் கார் வந்து நிற்பதை உணர்ந்த அவர் விரைந்து வாயிலுக்கு சென்று கௌதமிற்கு மாலை அணிவித்து வணக்கம் சொன்னார். அவன் புன்னகையுடன் ஏற்று பதில் வணக்கம் சொல்லவும் அவர் அவனை உள்ளே அழைத்து சென்றார். கௌதம் தனது அறையில் சென்று அமர்ந்த பின் உள்ளே தொடர்ந்து சென்ற சிவராமன் சார் இப்போது நம்ம பணியாளர்களை எல்லாம் பார்க்கிறீர்களா? அல்லது வேறு ஏதும் முக்கிய வேலை தற்போது

இருக்கிறதா என்று கேட்டார். அவன் புன்னகையுடன் அவரை பார்த்து என்ன அங்கிள் என்று புதிதாக சார் எல்லாம் சொல்லி என்னை அன்னிய படுத்துகிறீர்கள் நீங்கள் எப்போதும் எனக்கு தொழில் கற்று தரும் அதே மரியாதைக்குரிய ஸ்தனதில்தான் எப்போதும் இருக்கிறீர்கள் அதனால் எப்போதும் போல் என்னை கௌதம் என்றே அழைக்கலாமே என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவர் அதெப்படி சார் இனி முடியும்? இது வரை நீங்கள் அலுவலகத்திற்கு பயிற்சிக்காக வந்து போய் கொண்டு இருந்தீர்கள். அப்போது நான் உங்களை பேர் சொல்லி அழைத்தேன் இப்போது நீங்கள் எந்த பெரிய நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குனராக பொறுப்பேற்ற பின்னும் அதே மாதிரி நான் உங்களை அழைத்தால் அது அவ்வளவு மரியாதையாக இருக்காது சார் என்று சிறிய குரலில் தெரிவித்தார். சரி சார் உங்கள் இஷ்டம் ஆனால் நீங்கள் எப்படி சார் போட்டு அழைப்பது எனக்கு மிகவும் கஷ்டம். அது உங்களுக்கு பரவாயில்லை என்றல் இப்படியே தொடர்ந்து அழையுங்கள் என்று சொல்லி முடிக்க அவர் குறுக்கிட்டு இப்படி சொன்னால் எப்படி சார்? என்று கேட்டார். அவன் புன்னகையோடு அவரை பார்த்து அங்கிள்... என்னோட வயசு உங்கள் சர்வீஸ் என்று இருக்கும்போதும் நீங்கள் இந்த நிறுவனம் ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்து இங்கேயே தொடர்ந்து பணி புரிந்து வருகிறீர்கள் என்பதும் என்னை உறுத்துகிறது அங்கிள். எனவே நீங்கள் என்னை தொடர்ந்து கௌதம் என்று அழைப்பதுதான் சரியாக இருக்கும். இந்த பேச்சு இத்துடன் போதும் என்று நான் நினைக்கிறேன் உங்களுக்கு எப்படி?என்று முறுவலுடன் கேட்க அவரும் அதை தலை அசைத்து ஏற்றார்.

சரி கௌதம் உங்கள் இஷ்ட படியே இருக்கட்டும். இப்போது நம் பணியாளர்களை எல்லாம் உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த அழைக்கட்டுமா? அல்லது நீங்கள் வெளியே எங்கும் செல்ல வேண்டி உள்ளதா? என்று கேட்டார். எஸ் அங்கிள் அப்பா என்னை இன்று சார் பதிவாளர் அலுவலகத்திற்கு உங்களையும் அழைத்து கொண்டு வர சொன்னார். அங்கே சென்று வந்த பின் நம் நண்பர்களை எல்லாம் சந்திக்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டு வாருங்கள். நாம் பிற்பகலில் அலுவலகம் திரும்பிய பின் எல்லோரையும் சந்தித்து பேசலாம் என்று முடித்து விட்டு கிளம்பினான். பிற்பகலில் அலுவலகம் திரும்பியதும் அலுவலகத்தை ஒரு முறை எல்லா இடத்தையும் நன்கு சுற்றி பார்த்து அங்கங்கே இருந்த பணியாளர்களிடம் சில சில வார்த்தைகள் பேசி அவர்களது இருப்பிடம் குடும்ப சூழல் போக்குவரத்து இங்கு அலுவலகத்தில் அவர்க்கு தேவைப்படும் வசதிகள் போன்றவற்றை கேட்டு அறிந்தான். மீண்டும் அவனது அறைக்கு திரும்பிய பின் அவனது உதவியாளரை அழைத்து சில கடிதங்கள் தயார் செய்ய உத்தரவிட்டான். அதில் முக்கியமாக உணவு அறை ஒன்று புதியதாக

தயார் செய்யவும் போக்குவரத்திற்கு என இரு வாகனங்கள் வாங்கவும் உத்தரவுகள் இருப்பதை பார்த்து ....

உள்ளே வந்த பொது மேலாளர் சிவராமன் கௌதம் இது குறித்து அப்பாவிடம் எடும் பேச தேவை இல்லையா? இந்த முடிவை நாளை செயல் படுத்தலாமே? என்று சொல்லி பார்த்தார். அவன் தேவை இல்லை அங்கிள்... இன்று முதல் இந்த நிறுவனம் என்னுடையது. இன்று நான் எடுக்கும் முடிவுகள் நம் பணியாளர்களுக்கு பயன் தருவதாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதனால் இந்த உத்தரவுகளை இன்றே வெளியிடலாம். கூடிய விரைவில் செயல் படுத்த வேண்டும் என்று கூறி புன்னகை செய்தான். பின் கணினி முன் அமர்ந்து நிறுவனத்தின் வரவு செலவு கணக்குகளை மேலாக ஒரு பார்வை இட்டான். நிறுவனம் லாபகரமகவே இயங்கி வருவதை திருப்தியுடன் கண்டான். நிறுவனத்தில் உடனடியாக அவன் தலை இட்டு தீர்க்க கூடிய பிரச்னை என்று எதுவும் இல்லை. ஆனால் அவன் அவனுடைய அம்மாவிற்கு செய்ய வேண்டிய கடமை ஒன்று கடந்த இரு வருட காலமாக காத்து கொண்டு இருக்கிறது.... அது அவனுடைய குடும்ப விவகாரம் அவனது தந்தையின் உடன் பிறந்த சகோதரி தனது தந்தையின் விருப்பத்திற்கு மாறாக காதலித்தவரையே கை பிடித்து வீட்டை விட்டு வெளியேறி சென்றவரை கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல அவனது தத்தவவை சமாதான படுத்தி இரு குடும்பங்களையும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும்...

அதோடு அவனது தாயின் ஆசை முடிய வில்லை. அத்தைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்ததாகவும் அந்த குழந்தையின் ஒவ்வொரு பிறந்த நாளின் போதும் இங்கே வந்து ஆசிர்வாதம் வாக வருவார்கள் என்றும் அந்த வரவு கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக நின்று விட்டது. என்றும் அவனது அம்மா தெரிவித்திருக்கிறார் அது ஏன் என்று கண்டு பிடித்து... அவனுக்கு பிடித்து இருந்தால் அந்த பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ளவும் வேண்டுகோள் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. இப்போது அவன் இங்கே எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று யோசித்து கொண்டிருக்கிறான். காவல் துறையின் உதவியை நாடினால் அது தாத்தாவிற்கு தெரியாமல் இருக்க முடியாது. எனவே இப்போதைக்கு அவன் தன் முயற்சியிலேயே கண்டு பிடிக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அது சரி வராமல் போனால் பிறகு துப்பறியும் நிபுணரை கொண்டு தொடர் நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என முடிவு செய்து விட்டு வீட்டிற்க்கு புறப்பட்டான். அவன் காரை கிளப்பி விட்டு ரேடியோவை போட அதில் ஒலி பரப்பான

@@@"கொஞ்ச நாள் பொறு தலைவா... அந்த வஞ்சி கோடி இங்கு வருவா... கண் இரண்டில் போர் தொடுப்பா ... அந்த வென்னிலவ தோற்கடிப்பா.... ராசாத்தி ராசாத்தி அட்ரஸ் என்ன கண்டு பிடி... ராவோடு ராவாக அள்ளி வர நாங்கள் ரெடி.... " @@@ என்றபாடலை கேட்டதும் அவன் முகத்தில் புன்னகை விரிந்தது. ....

அத்தியாயம் -3

ப்ரியாவிற்கு எப்போதுமே காலை ஆறு மணிக்கு மேல் படுக்கையில் இருந்து பழக்கம் இல்லை. அது அவளது அம்மாவின் கண்டிப்பான கட்டளை. அவளது அம்மா அவளுக்கு ஆறு வயதாகும்போதே இறந்துவிட்டார் என்றாலும் அதற்குள்ளாகவே பல நல்ல பழக்க வழக்கங்களை கற்று கொடுத்திருந்தாள் அவை தொடர்ந்து அவளிடம் குடிகொள்ள தேவையான நடவடிக்கைகளை அவளது தாத்தா பார்த்து கொண்டார். அது இன்று வரை அப்படியே இருந்தது. அனால் இன்று அவளால் படுக்கையை விட்டு ஏழு மணி ஆன பின்னும் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. இனி கல்லூரிக்கு போக தேவை இல்லை. பரபரப்பான அவசரம் ஏதும் இல்லைஅவளுக்கு நிறைய தோழிகள் என்றும் இருந்ததில்லை . அவளது கலகலப்பான சுபாவதினால் பலர் அவளிடம் பழகுவது உண்டு என்றாலும் அவளது தாத்தா அளவிற்கு நெருங்கிய நட்பு இல்லை என்றே சொல்லலாம். அவளது தாத்தாவிற்கும் அவள் மிகநெருங்கிய நட்பு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். என் என்று தெரியாமல் ஒரே யோசனையாக இருந்தது . தாததாவிடம் பண பற்றாக்குறை என்று அவள் ஒரு போதும் உணர்ந்தது இல்லை.

.

அவர் கல்லூரியில் விரிவுரையளரக பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்ற போது வந்த பணமும் பரம்பரை சொத்துக்களை எல்லாம் விற்றதன் மூலம் பெற்ற பணத்திலும் இது வரை பிரச்னை இல்லாமல் வாழ்க்கையை ஓட்டியாகிவிட்டது. ஆனால் இனிமேலும் அவருக்கு சிரமமாக.... ஒரு சுமையாக இருக்க கூடாது என்று நினைத்தாள். அதனால் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும் அவள் இப்போதைக்கு வேலைக்கு போகலாம் என்று முடிவு செய்தால். அவள் பலவிதமான யோசனைகளில் மூழ்கி இருந்த போது அவளது அறை கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. இதோ வருகிறேன் தாத்தா என்று குரல் கொடுத்தவர் சென்று கதவை திறந்தாள் அவள் அப்படியே படுக்கையில் இருந்து நேரே வருவதை கண்டவுடன் அவரது முகத்தில் குறும்பு மலர்ந்தது. என்ன ப்ரியா இது... கல்லூரி தானே இனி இல்லை என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் காலையில் எழுவது பல துலக்குவது குளிப்பது போன்ற பழக்கங்களும் கிடையாது என்று எனக்கு தெரியர்தே காலேஜ் இல்லை என்றால் இவற்றுக்கும் லீவா ? என்று கிண்டலடித்தார். தாத்தா ரொம்ப ஒண்ணும்

கிண்டலடிக்க வேண்டாம். நான் மேலே என்ன செய்வது என்பது பற்றி யோசித்து கொண்டு இருந்தேன்.

அதனால் கொஞ்சம் தாமதமாகி விட்டது. இதோ இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்களில் நான் குளித்து முடித்து கீழே வந்து விடுவேன்ஆமா நீங்கள் ஏன் இன்னும் கோவிலுக்கு புறப்படவில்லை? என்று கேட்டாள் நான் இதோ கிளம்பி கொண்டே இருக்கிறேன் உன் அறையில் இதுவரை அரவமே கேட்க வில்லையே உன்னை ஏதேனும் ராஜகுமாரன் வந்து ராவோடு ராவாக அள்ளி கொண்டு போய் விட்டானோ என்று பயந்து போய் பார்க்க வந்தேன் ப்ரியா என்றார் ஏன் தாத்தா உங்களுக்கு தெரியாமல் எந்த ராஜகுமாரன் எப்படி உள்ளே வரமுடியும்? உங்களிடம் சொல்லாமல் உங்களை தனியே விட்டு விட்டு நான் போய் விடுவேனா என்ன? சும்மா எதாவது சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக சமாளிக்க வேண்டாம் என்று அவளும் பதிலுக்கு வாரினாள். ப்ரியா.. பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும் என்று ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள். ஆனால் உண்மையில் காதல் வந்தால் தன் ஒரு மனிதனுக்கு எல்லாமே மறந்து போய் விடும் என்பது என் கருத்து. அதற்கு மிக சிறந்த உதாரணம் உனது அம்மாவும் அப்பாவும் தான்.அவளது தகப்பனாரை மீறி என் மகனை திருமணம் செய்யும் தைரியம் எப்படி வந்திருக்கும் என்கிறாய்? எல்லாம் காதல் செய்யும் மாயம்... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டினார். என்ன தாத்தா என்று எல்லாம் ஒரே மயக்கமாய் இருக்கிறது என்ன விஷயம்... நைட் ஏதும் ரொமாண்டிக் நாவல் படித்தீர்களா என்ன? ஹே .. நான் ஏன் நாவல் படிக்க வேண்டும்?

நான் பார்க்காத ரொமன்சா?... அந்த காலத்தில்.... ஹையோ... போதும் போதும் உங்கள் பழைய புராணம்....ஆளை விடுங்கள் நான் குளிக்க போகிறேன்..என்று சொல்லி கை இரண்டையும் எடுத்து தலைக்கு மேல் தூக்கி ஒரு பெரிய கும்பிடு போட்டாள் ஹூம் என்று ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி விட்டு என் காலத்து கதை உனக்கு போர் அடிக்கும் என்று இன்று தப்பித்து விட்டாய்... ஆனால் என்றாவது ஒரு நாள் எனது கதையை உன்னிடம் சொல்லியே தீருவேன் என்று சிரித்தார். சிறிது விட்டு மெல்லிய குரலில் அவளை நேராக பார்த்து ப்ரியா நான் கோவிலுக்கு போய் விட்டு வருகிறேன் நீ ரெடியாகிஇரு. உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டு சென்றார். அது என்ன எனக்கு இது வரை தெரியாத முக்கியமான விஷயம்? இதுவரை தாத்தா சீரியசாக பேசி நான் பார்த்ததே இல்லையே? என்னவோ அது அவர் வாயில் இருந்தே வரட்டும் நான் என் இப்போதே மண்டையை உடைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தவாறே ப்ரியா காலை வேலைகளை முடித்து விட்டு கீழே சென்று உணவு மேஜையில்

அமர்ந்து பேப்பர் பார்த்து கொண்டு இருந்த போது அவர் கோவிலில் இருந்து திரும்பி வந்தார். அவளை பார்த்து புனாகை செய்து சப்பிட்டச்சா? என்று கேட்டார். இன்னும் இல்லை உங்களுக்க்காகதான் விடின் என்று பதில் சொன்னாள். இதோ ஒரே நிமிடம் என்றவர் உள்ளே பூஜை அறைக்கு சென்று பிரசடங்களை வைத்து விட்டு சப்பட்டு மேசைக்கு வந்து அமர்ந்தார்.

என்ன தாத்தா இது எப்போ பார்த்தாலும் இதே இட்லி சட்னி சாம்பார்தானா? நான் டிகிரி முடித்து இருக்கேன் சமையல் கார அம்மாவிடம் சொல்லி ஏதாவது ஸ்பெஷலா பண்ண சொல்லுவோம் என்று உங்களுக்கு தோன்றியதா? இது சரியில்லை தாத்தா என்று அவள் சொல்ல... இது சம்பந்தமாகத்தான் நான் உன்னிடம் பேச வேண்டும் என்று இருந்தேன் நீயாக ஆரம்பித்து விட்டாய். ரொம்ப நல்லதாக போய் விட்டது. ப்ரியா... நீ இன்னமும் சின்ன குழந்தை இல்லை.. படிப்பையும் முடித்து விட்டாய்... உனக்கு அம்மா இருந்து இருந்தால் என்ன சொல்லி இருப்பாளோ அதை நான் தான் உனக்கு கட்டாயம் சொல்லி தர வேண்டும். அதனால் ... அதனால் என்ன தாத்தா நீங்கள் எனக்கு சமையல் சொல்லி தர போகிரீர்கள என்ன? என்று கேட்டு சிரித்தாள். ப்ரியா ... அவர் சற்றே அழுத்தமாக குரலை உயர்த்தி நான் சீரியசாக பேசுகிறேன் தயவு பண்ணி ஜோக் அடித்து அதை கெடுக்காதே. சாப்பிட்டு முடித்த பின் நாம் ஹாலில் அமர்ந்து இது பற்றி பேசுவோம் என்று சொல்லி முடித்தார். அவரை சற்றே ஆச்சரியமாக பார்த்த அவளும் மேலே ஏதும் கிண்டலடிக்காமல் அமைதியாகவே சாபிட்டாள். சாப்பிட்டு முடித்து ஹாலுக்கு வந்த பின்னும் அவர் சட்டென்று பேச்சை ஆரம்பித்து விட வில்லை சற்றே தீவிரமான யோசனையில் இருந்தார். அவளாக தொண்டையை கணித்து தாத்தா என்ன ஆயிற்று? நீங்கள் இவ்வளவு சீரியசாக இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லையே? என்று கேட்டாள். அவரும் நிமிர்ந்து அவளை பார்த்து லேசாக புன்னகை செய்தார்.

ப்ரியா உனக்கு உன் அம்மா அப்பாவின் வாழ்க்கையை பற்றி என்ன தெரியும்? என்று கேட்டார். அவளும் லேசாக தோளை குலுக்கி நீங்கள் இது வரை என்னிடம் என்ன சொல்லி இருக்கிறீர்களோ அது மட்டும்தான் தெரியும். எனக்கு நினைவுதெரிந்து நான் அவர்களிடம் பேசியதே இல்லையே? எனவே நீங்கள் சொல்லித்தான் அவர்கள் காதல் கல்யாணம் பண்ணி கொண்டவர்கள் என்று தெரியும். என்ன திடீரென்று இதை எல்லாம் விசாரிகிறீர்கள்? என்று கேட்டாள். இன்று இல்லாவிட்டாலும் நாளை ஒரு நாள் உனக்கு திருமணம் செய்ய வேண்டும் இல்லையா? அது பற்றி நீ என்றாவது யோசித்தது உண்டா? என்று கேட்டார். அவளும் லேசான புன்னகையுடன் அவரை நேராக பார்த்து இது வரை இல்லை தாத்தா என்று சொன்னாள். அவளது பாவனையை பார்த்து அவருக்கும் லேசாக சிரிப்பு வந்த போதும் அவர் அதை காட்டி கொள்ள வில்லை. அவருக்கு அவரது பேத்தியை பற்றி

நல்லா தெரியுமே... கொஞ்சம் இடத்தை கொடுத்தால் மடத்தை பிடுங்குகிற பலே கை காரியாயிற்றே அதனால் சற்றே இறுக்கமான முகத்துடன் உன் அம்மாவின் கடைசி ஆசை இது சம்பந்தமாக ஒன்று உண்டு அது பற்றி நான் ஏற்கனவே உன்னிடம் சில முறை சொல்ல முயன்று தோற்று இருக்கிறேன் நீ காது கொடுத்து கேட்பதாகவே இல்லை இனியும் நான் பேசாமல் இருக்க முடியாது அதனால் உன் அம்மா ஆசை பட்டதை போல் நான் சென்னை சென்று உன் அம்மாவின் அண்ணனை நேரில் சந்தித்து உன்னை அவரது மகனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுப்பதை பற்றி பேசி விட்டு வரலாம் என்று இருக்கிறேன் நீ என்ன சொல்கிறாய்? என்று கேட்டார்.

தாத்தா இது பற்றி ஏற்கனவே பல முறை நானும் பதில் சொல்லி இருக்கிறேன் அதுவும் கடந்த ஆறு மாதத்தில் எனக்கு 20 வயது முடிந்ததில் இருந்து நாலு முறையாவது கேட்டுள்ளீர்கள் நானும் பதில் சொல்லி இருக்கிறேன் இப்போது எதற்கு மறுபடியும் இந்த பேச்சை எடுக்கிறீர்கள் என்று அவள் லேசான கோப குரலில் கேட்டாள் ப்ரியா அவர்கள் உன் அம்மாவின் உறவினர்கள் அதை கொஞ்சமும் மதிக்காமல் நான் அங்கே சென்று பேச கூடாது என்றால் எப்படி? உறவு என்றால் என்ன தாத்தா? கஷ்டத்திலும் நஷ்டதிலும் கூட இருந்து உதவ முன் வராத உறவு இருந்தால் என்ன? இல்லா விட்டால் என்ன? அம்மா அவர்கள் அப்பாவின் பேச்சை கேட்கவில்லை அதனால் என்ன? காதலிப்பது என்ன கொலை
குற்றமா கொலை செய்தவர்களுக்கே கருணை மனு போட்டு விடுதலை செய்ய வாதாடி வருகிறார்கள் அப்படி இருக்கும் போது கடல் கல்யாணம் செய்த ஒரு குற்றத்திற்காக எனது அம்மாவை வசளில்லேயே நிறுத்தி கேள்வி கேட்டு வெளியே துரத்திய அந்த வீட்டில் என்னால் போய் வாழ முடியாது இது சம்பந்தமாக நானும் பல முறை சொல்லி விட்டேன் இன்னும் ஒரு முறை கடைசியாக சொல்கிறேன் கேட்டு கொள்ளுங்கள் அவர்கள் எவ்வளவு பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி ......அவன் மன்மதனகவே இருந்தாலும் சரி எனக்கு அந்த வீடு மட்டும் வேண்டாம் காதலின் உணர்வுகளை புரிந்து கொள்ளாத மனிதர்கள் இருக்கும் இடத்தில நான் வாழ தயாராக இல்லை. மேலே அவள் பேசுமுன் குறுக்கிட்டு ...

இல்லை ப்ரியா நீ சொல்வது சரி இல்லை அப்படி என்றால் பெற்று எடுத்து வளர்த்தவர்கள் சொல்வதை கேட்கும் கடமை பொறுப்பும் பிள்ளைகளுக்கு கிடையாதா அவர்கள் இஷ்டம் போல இருக்கலாம் என்று ஆகி விடாதா பெற்ற தந்தை திட்டினால் பொறுத்து கொள்ள கூடாதா அது என்ன அவ்வளவு கோபம் வைராக்கியம் காத்திருந்து பெற்றவரின் மனதை மாற்ற வேண்டும் என்று உன்

அம்மாவிற்கும் அப்பாவிற்கும் தோன்ற வில்லைதானே நான் எனது ஒரே மகன் சந்தோசமாக ருக்கட்டும் என்று அவர்களை ஏற்று கொண்டேன் அதேபோல் அவரும் ஏற்று கொள்ள வேண்டும் என்று என்ன இருக்கிறது ப்ரியா? அவர்களுக்கும் ஏதவது நியாயம் ருக்கலாம் அதையும் நாம் பரிசீலிக்க வேண்டாமா என்று கோபத்தோடு கேட்டார். நானும் இந்த விஷயம் குறித்து நாம் இருவரும் சண்டை போட தேவை இல்லை என்பதால் இது வரை பொறுத்து இருந்தேன் அவர்கள் நியாயம் ற்றி இவ்வளவு பேசுகிறீர்களே அவர்கள் எல்லோரும் உயிரொடுதனே இருக்களிழப்பு முழுவதும் எனக்கு தானே அதை பற்றி கொஞ்சமாவது யோசித்தீர்களா நான்தானே என் பெற்றோரை இழந்து அனாதையாய் .. சரி தாத்தா.. நீங்கள் இல்லா விட்டால் என் கதி என்ன தாத்தா? தெருவில் பிச்சை எடுத்து இருப்பேன் இல்லையா ப்ரியா உன் பெற்றோர் இறந்ததிற்கு எப்படி அந்த குடும்பம் பொறுப்பாக முடியும் அவர்கள் இறந்தது சாலை விபத்தில் ... போதும் தாத்தா.... இந்தா பேச்சு இத்துடன் போதும். தயவு செய்து இனி இந்த பேச்சை எடுக்காதீர்கள் ...

அவர்கள் மீது தப்பு இருந்தாலும் சரி இல்லை என்றாலும் சரி... உலகத்தில் வேறு குடும்பமோ மாப்பிள்ளையோ இல்லையா என்ன? நீங்கள் வேறு யாரை காட்டினாலும் தாரளமாக மறு பேச்சு இம்றி கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன் ப்ளீஸ் என்னை விட்டுவிடுங்கள் தாத்தா என்று முடித்து விட்டு உள்ளே அவளது அறைக்கு சென்று விட்டாள். கடவுளே எந்தபெண்ணுக்கு யார் எப்படி சொல்லி புரிய வைப்பது எனக்கும் வயதாகி கொண்டே போகிறதே .. திடீர் என்று எனக்கு ஏதவது ஆகி விட்டால் இந்த பெண்ணின் நிலை என்ன? என்று யோசித்தவர் சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்தார். மனிதன் நினைப்பது அப்படியே நடந்து விடுமா என்ன? அப்புறம் கடவுளுக்கு என்ன வேலை

@@@ நினைப்பதெல்லாம் நடந்து விட்டால் தெய்வம் ஏதும் இல்லை.... நடந்ததையே நினைத்திருந்தால்அமைதி என்றும் இல்லை.... @@@

அத்தியாயம் 4

அனு மாலை வேளையில் போர் அடித்தால் டிவியை நோண்டி கொண்டு இருந்தாள். அவள் அண்ணன் இருந்தால் அவளுக்கு எப்போதும் போர் அடிக்கிறது அவன் ஏதாவது கிண்டல் அடித்து கொண்டு ஜாலியாக இருப்பான் இவேன் மகா அறுவை ப்ரோக்ரமாக இருந்தாலும் இருவரும் சேர்ந்து பார்த்தால் பொழுது போவதே தெரியாது. ம்ம்ம்ம்... அவர் பெரிய ஆளாகி தொழிலை பார்க்க போய் விட்டார் இனி மாலை நேரம் தனியாகத்தான் செலவழிக்க வேண்டி இருக்கும். வெறுத்து போய் டிவியை அணைத்து விட்டு கீழே சென்றாள். அம்மா என்று அழைத்தவாறே கீழே போனவளை அவள்

அம்மா அனு என்ன இது மாலை வேளையில் முகம் கழுவி சற்று பளிச் என்று இருந்தால் என்ன? விளக்கேற்றி விட்டு எதாவது சுலோகம் சொல்லேன் என்றாள் அம்மா எனக்கு போர் அடிக்குது. எங்காவது கோவிலுக்கு கொஞ்ச நேரம் போய் வருவோமா? என்றாள். இல்லடா செல்லம் இன்று வெள்ளி கிழமை ஆயிற்றே. வீட்டில் விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் இல்லாமல் எங்கே போனீர்கள் என்று அப்பாவும் தாத்தாவும் வந்தால் கேட்க மட்டார்களா? போய் முகம் கழுவி கொண்டு வா இங்கேயே சாமி கும்பிடலாம் வா என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தாள் லேசான முக சுணுக்கதுடனே அம்மா சொன்னதை செய்ய அவளும் உள்ளே சென்றாள். உள்ளே போகும் போதே டெலிபோன் மணி அடிக்க கேட்டது. .

..

டெலிபோனை உற்சாகத்துடன் எடுத்து ஹலோ இங்க அனு... அங்க யாரு? என்று கேட்டாள். அடுத்த முனையில் அவளது அப்ப லேசான சிடுசிடுப்புடன் என்ன அனு இது சின்ன பிள்ளை மாதிரி....கொஞ்சம் வயசு வந்த பொண்ணு மாதிரி நடந்து கொள்ள கூடாதா? எதிர் முனையில் யார் பேசுகிறார்கள் என்று தெரிந்து அதன் பின் உன் விளையாட்டை எல்லாம் வைத்து கொள்ள கூடாதா? எப்ப நீ எந்த மாதிரி விஷயம் எல்லாம் புரிந்து கொள்ள போகிறாயோ? இந்த காலத்தில் என்ன என்ன குற்றங்கள் நடக்கிறது என்று உன்னால் கனவில் கூட நினைத்து பார்க்க முடியாது.. கொஞ்சம் நல்ல படியாக நடந்து கொள்ள முயற்சி செய் என்று ஒரு வழியாக முடித்தார் அனு சின்ன குரலில் சரிப்பா என்றுவிட்டு என்னப்பா அம்மாவை கூப்பிடட்டுமா? என்று கேட்க அதற்கும் ஒரு நீளமான பாட்டு கேட்டது. அனு வெறுப்புடன் கேட்டு விட்டு கடனே என்று காத்து இருந்தாள். விஷயம் வெளி வருவதற்காக... ஒரு வழியாய் வந்தது இரவு அவர் வருவதற்கு தாமதமாகும் ... சாப்பாடு வேண்டாம் அப்பா போதுமடா சாமி இதற்குதான் இவ்வளவு பில்டப்பா என்று மனதிற்குள் திட்டியவாறே சரிப்பா என்று போனை வைத்தாள். யாரும்மா போனில் என்று விசாரித்த அம்மாவிடம் ம்ம்ம்... எல்லாம் உன் வீட்டுகாரர்தான் ராத்திரி வர லேட்டகுமாம் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று உன்னிடம் சொல்ல சொன்னார். சீ கழுதை அப்பாவை இப்படியா மரியாதை இல்லாமல் பேசுவது? என்று கேட்டாள்

ம்ம்க்கும் அவர் மட்டும் என்னை ஏதோ கொலை செய்த மாதிரி நிற்க வைத்து பேசலாமாக்கும்? நீ என்ன அவருக்கு சப்போர்டா? போங்கம்மா என்று விட்டு அவள் அறைக்கு செல்ல திரும்பினாள். அம்மா அவளை தடுத்து நிறுத்தி அனு அண்ணன் எங்கே இருக்கிறான் என்று கேளம்மா என்றாள். ஆச்சரியத்துடன் அவளை திரும்பி பார்த்து என்னம்மா திடீர் என்று? என்றாள் அனு. சும்மாதான் ஒரு விஷயம் அவனிடம் பேசலாம் என்று நினைத்தேன் பேசி விட்டு சொல். என்றாள் லக்ஷ்மி. அனு மறுபடி போனை நோக்கி நடக்கும் போதே வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்க அம்மா

அண்ணன் வந்தாச்சு என்று வெளியே ஓடினாள். அனு ஆவலோடு வாசலுக்கு ஓடி வருவதை பார்த்த கௌதம் ஏய் என்ன இது பயங்கரமான வரவேற்பாக இருக்கிறதே? சம்பாதிக்க போகிறேன் என்றா? என்று கேட்டான்ஏன் வரவேற்பு இருந்தால் மட்டும்தான் உடன் பிறந்த தங்கைக்கு செய்வாயாக்கும்.. அடடா என்ன பாசம்டா சாமீ என்று சிரித்தாள். அது இருக்கட்டும் என்ன விஷயம் வாசலுக்கு வந்து வரவேற்பு கொடுத்தாய் என்றான். அது அம்மாதான் ஜஸ்ட் இப்போ நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்று மொபைலில் கேட்க சொன்னாங்க நான் போன் பண்ண வந்த போது கார் சத்தம் கேட்கவே நேரே இங்கே வந்துவிட்டேன். அவ்வளவு தான் விஷயம் ஆளை விடு என்று உள்ளே சென்றாள் அனு

அம்மா கேட்டார்களா? என்ன விஷயமாக இருக்கும் என்று யோசித்தபடியே உள்ளே சென்றான் அம்மா எதிரே வருவதை பார்த்து என்னம்மா தேடிநீர்களா? என்று கேட்டான். ஆமப்பா நீ முகம் கழுவி விட்டு வாயேன் கொஞ்சம் பேச வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டு அனு நீயும் சீக்கிரம் வாம்மா என்றாள். உள்ளே சமையலறைக்கு சென்று கொஞ்சம் டீயும் வடையும் எடுத்து வந்து ஹால் சோபாவில் வைத்து விட்டு அவர்களின் வருகைக்காக காத்து இருந்தாள். சில நிமிடத்திலேயே இருவரும் வந்து விட அவள் அமைதியாக இருவருக்கும் டீயை ஊற்றி கொடுத்தாள். அம்மா.. உங்களுக்கு உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா?என்று பதட்டதுடன் கௌதம் கேட்டான். அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லைப்பா நான் ஏற்கனவே உன்னிடம் சொன்ன விஷயம்தான் ஆனால் அனுவிற்கு எதுவும் தெரியாதில்லையா? அதன் அவளுக்கும் சொல்லி விடலாம் அவளும் பெரிய பெண் ஆகி விட்டாள் இல்லையா? அடுத்த வருடம் படிப்பை முடித்து விடுவாளே... இந்த குடும்ப விஷயங்களை அவளும் தெரிந்து கொள்வது நல்லது என்று நினைத்தேன் அவளிடம் சொல்லும் போது நீயும் அருகில் இருந்தால் பரவாயில்லை என்றுதான் உன்னையும் தேடினேன். இருவரின் முகத்தையும் மாறி மாறி பார்த்து கொண்டிருந்த அனுவிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை என்னம்மா? என்று கேட்டாள். சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த லக்ஷ்மி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளி விட்டு .

அனு உனக்கு ஒரு அத்தை இருந்தார்கள் அவர்கள் இருபத்தி இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தாத்தாவின் சம்மதம் இல்லாமல் தனக்கு பிடிதவருடன் வெளியேறி காதல் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள் அதனால் அவர்களை வாசலோடு மாமா திருப்பி அனுப்பி விட்டார்கள் உமாவும் அவளது கணவரும் தனது குழந்தையோடு ஒவ்வொரு வருடமும் அந்த குழந்தையின் பிறந்த நாள் அன்று இங்கே வருவார்கள். இவர்கள் மனம் மாறி இருக்கிறதா? என்று பார்த்து விட்டு இல்லை என்ற பதிலோடு வாசலோடு சென்று விடுவார்கள் ஆனால் அந்த வருகை கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக இல்லை. அவர்களுக்கு என்ன ஆயிற்றோ என்று ஏன் மனம் ஒவ்வொரு நாளும் துடிக்கிறது...

ஆனால் அந்த மாதிரி பதட்டம் ஏதும் உன் அப்பாவிற்கோ தாத்தவிற்கோ இருந்த மாதிரி எனக்கு தெரிய வில்லை .. மனதிற்குள் என்ன நினைப்பார்களோ? ஆனால் வெளியே ஏதும் காட்டி கொள்வதில்லை.. அதான் கடந்த இரண்டு வருடம் முன்பு கௌதமிடம் ரொம்ப யோசித்து சொன்னேன். இப்போது உனக்கும் வயதாகி விட்டதால் உன்னிடமும் சொல்லி விட்டேன் உன் அத்தைக்கு அப்போது ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது அதை கௌதம் திருமணம் செய்து கொள்ள முடிந்தால் நான் ரொம்ப சந்தோஷ படுவேன் என்றும் சொல்லி இருக்கிறேன். உமாவின் நல்ல மனதிற்கு ஈடாக நான் எதுவும் செய்தது இல்லை. உமா எனக்கு எவ்வளவோ செய்து இருக்கிறாள் அதனால் அவளுக்கு நான் செய்யும் பிரதி உதவியாக... எனக்காக இந்த உதவியை நீ கட்டாயம் செய்ய வேண்டும் கௌதம் என்று அவன் கைகள் பற்றி கொண்டு லேசான நீர் திரையுடன் கூடிய கண்களோடு லக்ஷ்மி கேட்டாள். சட்டென்று மனம் நெகிழ்ந்து போன அவன் என்னம்மா நீங்கள் எதற்கெல்லாம் கண் கலங்கி கொண்டு ... நான் தான் ஏற்கனவே சரி என்று சொல்லி விட்டேனே... இரண்டு வருடங்களாக நான் தனியாக பொறுப்பு ஏற்க வில்லை அம்மா அதனால் சரியாக ஏதும் செய்ய முடிய வில்லை. எனக்கு ஒரு இரண்டு மாதம் மட்டும் டைம் கொடுங்கள் அதற்குள் அவர்கள் அனைவரும் எங்கே இருந்தாலும் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகிறேன் சரிதானா? என்று கேட்டான்.

சரிதான் கௌதம் நான் அவளுக்கு செய்ய கடமை பட்டு இருக்கிறேன் என்று மீண்டும் அழுத்தமாக கலங்கிய குரலில் சொன்னாள். இது தான் அம்மா உங்களிடம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது... எத்தனை வீட்டில் அண்ணி நாத்தனருக்காக இவ்வளவு வாஞ்சையுடன் பேசுவார்கள்? எனக்கு தெரிந்து ரொம்ப அபூர்வம் அம்மா என்றான். இருவருமே பேசி கொண்டு இருக்க அனுவிடம் இருந்து ஒரு பிரதிபலிப்பயும் காணோமே என்று இருவரும் அவளை திரும்பி பார்க்க அவள் தான் காதில் விழுந்ததை இன்னமும் நம்ப முடியாமல் விழித்துக்கொண்டு இருப்பதை பார்த்து அவள் தோளில் கை வைத்து அனு அனு ... என்று லேசாக உலுக்கினான் ...

இந்த உலகத்திற்கு திரும்பிய அனு நீங்கள் சொல்வதைஎன்னால் நம்பவே முடியவில்லை அம்மா என்றாள் இந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக ஒரு தொடர்பும் இல்லையா அம்மா? என்று மீண்டும் கேட்டாள். நான் இந்த வீட்டை விட்டு வெளியே அதிகம் போனது இல்லை. உன் அப்ப இதுவரை இந்த தகவலும் சொன்னது இல்லை. உன் தாத்தாவிடம் நான் இது குறித்து பேச முடியாது. எனக்கு தெரிந்து இங்கே அவர்கள் வரவில்லை . வேறு எங்கும் சென்று பார்த்தார்களா? என்பது எனக்கு

தெரியாது. ஆனால் அவள் இங்கு வந்துவிட்டு என்னை பார்க்காமல் போக மாட்டாள் என்பது எனக்கு நிச்சயம் என்று சொன்னாள்.

அண்ணா சற்று முன்பு அபூர்வம் என்று சொன்னோர்களே.. அதில் இதையும் சேர்த்து கொள்ளுங்கள் நாத்தனாரும் அண்ணி மீது இவ்வளவு பிரியம் வைத்து இருப்பதும் அதிசயம்தான் அவர்களும் மிகவும் அன்புடன் இருந்திருக்க வேண்டும் இல்லை என்றால் இதனை வருடங்கள் கழிந்த பின்பும் அம்மாவிற்கு அவர்களை நினைத்த மாத்திரத்தில் மனம் நெகிழ்ந்து போய் கண்ணீர் வர வாய்ப்பு இல்லை. இல்லையா அம்மா? என்று கேட்டாள் அம்மா உடனே அவர்களை பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறதே ஏதாவது போட்டோ இருக்கிறதா? என்று அனு ஆசையுடன் கேட்டாள். கௌதமும் ஆமாம் அம்மா இருந்தால் கொடுங்கள் நான் விசாரிப்பதற்கும் பயன்படும் என்றான் அவள் எனக்கு எத்தனை உதவிகள் செய்து இருக்கிறாள் என்பதை நான் சொல்ல ஆரம்பித்தால் இந்த நாள் முடிந்து விடும். அது பற்றியும் நான் இந்த வீட்டிற்கு வந்தது பற்றியும் வாழ்ந்தது பற்றியும் கூட உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று சில முறை நினைத்து உண்டு.. அதனால் உங்கள் மனதில் அப்பா மீது வெறுப்பு ஏதும் வந்துவிட கூடாது என்பதால் சொல்வதில்லை. ஆரம்ப கால கட்டத்தில் அந்த மாதிரி நேரங்களில் அவள் எனக்கு ஆதரவாக இருந்து இருக்கிறாள் எனக்கும் பெற்றோர் இல்லை என்பதாலும் அவளுக்கு தை இல்லை என்பதாலும் நாங்கள் அதிகம் ஒட்டி இருக்கலாம் எப்படி இருந்தாலும் அவள் இங்கு வர போக இல்லை என்பது ஏன் மனதை உறுதி கொண்டே இருக்கிறது.

உண்மைதான் என்று தலை அசைத்து ஏற்றுக்கொண்ட கௌதம் சரிம்மா போட்டோ கேட்டேனே.. ஏதும் இருக்கிறதா அம்மா? என்று மீண்டும் கேட்டான் ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றிய லக்ஷ்மி இல்லை என்று தலை அசைத்தாள். அன்று அவள் திருமணம் முடிந்து வந்து சென்ற பிறகு அவள் சம்பந்தப்பட்ட எதுவும் இங்கு இருக்க கூடாது என்று என் கல்யாண ஆல்பம் முதல் அனைத்தையும் தூக்கி எரிந்து விட்டார்கள் போட்டோ எதுவும் இருப்பதாக தெரியவில்லை ஆனால் அவள் இங்கு இருக்கும்போது அவ்வப்போது எல்லோரையும் படம் வரைவாள் மிக நன்றாகவே வரைவாள் அந்த நோட்டு இங்கே எங்கே நிறைய உண்டு அது எல்லாவற்றையும் பார்த்து எடுத்து தூக்கி போட்டிருக்க முடியாது... நிச்சயம் ஏதாவது மிச்சம் இருக்கலாம் நான் அதை தேடி எடுத்து தருகிறேன் அவற்றில் அவளது அல்லது அவரது கணவர் படம் இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது ஒரு சின்ன பேபோ் கிடைத்தாலும் ஏதவது உடனே வரையும் பழக்கம் உள்ளவள். அதிலும் என்னையும் அப்பாவையும் சேர்த்து வைத்து அர்த்தனரீஸ்வரர் போல் வரைந்த ஓவியம் எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது அதே போல் அவள் பல தம்பதியினருக்கு வரைந்து கொடுத்து இருக்கிறாள் நிச்சயம் அவள்

காதலிக்கும் போது இங்கு இருந்த நாட்களில் அவர்கள் இருவரையும் வைத்தும் அவள் வரைந்து இருப்பாள்

அவள் அறையில் நான் மீண்டும் ஒரு முறை தேடி பார்க்கறேன் ஏதாவது கிடைக்கும் என்று ஆவலுடன் சொன்னாள். அப்படி அவள் கஷ்ட பட்டு தேடி தரும் அடையாளம் மகன் வாழ்க்கையை பாழ் ஆக்க போவது தெரியாமல்...... உற்சாகத்துடன் லக்ஷ்மி சம்மதித்தாள். சரி அம்மா சீக்கிரம் ஏதாவது அடையாளம் இருந்தால் தாருங்கள் நான் ஏற்கனவே சொன்னது போல ஒரு இரண்டு மாதத்திற்குள் உங்கள் ஆசையை நிறைவேற்ற முயற்சி செய்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டு தன் அறைக்கு சென்ற கௌதமின் மனம் யோசனையில் ஆழ்ந்தது.

@@@@ அவள் வருவாளா?...... அவள் வருவாளா? ...... உடைந்து போன நெஞ்சை ஒட்ட வைக்க அவள் வருவாளா? பள்ளம் ஆன நெஞ்சம் வெள்ளமாக அவள் வருவாளா? @@@@ வரவேண்டும் அதுவும் சீக்கிரமே வரவேண்டும் ....

அத்தியாயம் 5

ராஜாராமன் தனது அறையில் படுத்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார். காலையில் அவளது அறைக்குள் போனவள்தான் மணி ஐந்தாக போகிறது.இன்னும் வெளியேவரவில்லை .மதியம் சாப்பிடக்கூட வராதது அவர் கவலையை அதிகரித்து. அவள் கோபத்தை ஒரு போதும் சாப்பாட்டில் காட்டுபவள் அல்லவே.. என்ன செய்யலாம்... போய் அவளை சமாதான படுத்தலாம் என்று ஒரு மனம் சொன்னாலும் இன்னொரு மனம் அவளாக சிந்தித்து ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்கட்டும் அவள் ஒன்றும் முட்டாள் இல்லையே.. என்றும் அறிவுறுத்தியது. அதனால் இன்னும் ஒரு அரை மணி நேரம் காத்திருக்கலாம் என்று முடிவு செய்தார். அதற்குள் தானும் கிளம்பி மாலை நேர உலாவலுக்கு கிளம்பிவிடலாம் என்று எண்ணி எழுந்தார்.

அவர் கிளம்பி ப்ரியாவின் அறைக்கு சென்று கதவை தட்டலாம் என்று கையை உயர்த்திய போது கதவு தானாக திறந்து. அவரை பார்த்தவுடன் தானாக ப்ரியாவின் முகத்தில் ஒரு மெல்லிய முறுவல் மலர்ந்தது. அவளது முறுவலை பார்த்த அவரும்ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியிட்டார். கூடவே அவளை சீண்டும் அவளும் தோன்றி விட என்ன மகாராணிக்கு அப்படி ஒரு சிரிப்பு என்று கேட்டார். தாத்தாவின் கோபம் எவ்வளவு நேரம் தாக்கு பிடிக்கும் என்று எண்ணிய படி கதவை திறந்தேன் கண் முன்னே நின்றீர்கள்... பார்த்தவுடன் சிரிப்பு வந்து விட்டது..... திங்க் ஆப் டெவில்.... என்று இழுத்தவாறே அவரை பார்த்து கண் சிமிட்டினாள்.

அவளது பாவனையை பார்த்து அவரும் சிரித்தாவாறே ராணியார் எங்கேயோ வெளியே கிளம்பின மாதிரி தெரிகிறதே? எங்கே என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா? என்று கேட்டார். இது என்ன கேள்வி மந்திரியாரே? உங்களுக்கு தெரியாமல் நான் enge இதுவரை சென்று உள்ளேன் இதோ யாம் கிளம்பி நேரே உமது அறைக்கு வந்து உம்மையும் அழைத்துக்கொண்டு நகர் உலா செல்ல எண்ணியுள்ளோம். தங்களது வசதி எப்படியோ? என்று கேட்க... அவரும் புன்னகையுடன் மகரானியார் சித்தம் என் பாக்கியம் என்று சொல்லி முடித்து வாய் விட்டு சிரித்தார். அவரது சிரிப்பில் கூட இணைந்த அவள் போகலாமா தாத்தா? என்று கேட்டு அவரின் கைகளை பற்றி கொண்டாள். வழக்கம் போலவே தெருவில் கண்ட காட்சிகளுக்கு எல்லாம் கமெண்ட் கொடுத்தவாறே அவர்கள் சென்றனர். நடையின் போது அவள் தாத்தா நான் வேலைக்கு போகலாம் என்று முடிவு செய்து இருக்கிறேன் என்று சொன்னால். என்ன திடீர் என்று.... மேலே ஒன்றும் படிக்க வில்லையா? படிப்பதற்கு பயமாக இருக்கிறதா? என்று கேட்டார். அவளும் புன்னகையுடன் படிப்பதற்கு ஒன்றும் எனக்கு பயம் இல்லை... ஆனால் எனக்கு வேறு பயம் ... பிடிக்காத கல்யாணத்தில் மாட்டி வைத்து விடுவீர்களோ என்று இருக்கிறது... என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள். சீ.. சீ ...என்ன ப்ரிய இது உனக்கு எப்படி இப்படி ஒரு எண்ணம் தோன்றியது?

உன் சம்மதம் இல்லாமல் கல்யாண ஏற்பாடு செய்து விடுவேன் என்ற சந்தேகம் உனக்கு ஏன் வந்தது பிரியா? என்று கேட்டார். அதற்கு சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்து விட்டு நான் உங்களை குறை செய்வதாக தயவு செய்து நினைத்து விடாதீர்கள்.... அது வந்து என் பொறுப்பு ஏற்று இருப்பதை நீங்கள் ஒரு சுமையாக கருதுகிறீர்களோ என்று தோன்றியது... அதனால் தான் யாருக்காவது என்னை கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டால் உங்களின் கடமை தீர்ந்துவிடும் என்று நினைக்கிறீர்கள்....ஹே நில்லு நில்லு..... என்ன நீ பாட்டுக்கு ஏதேதோ உளறி கொண்டே போகிறாய் நான் உன்னை ஒரு நாளும் சுமையாக நினைத்து இல்லை... in fact ஒரு துணையகதான் நினைத்து இருக்கிறேன்... அது மட்டுமல்ல யாரோ ஒருவற்கு உன்னை திருமணம் செய்து வைக்க நினைக்கவில்லை. உன் அம்மாவின்.... வேண்டாம் தாத்தா இந்த பேச்சு இப்போது மறுபடி வேண்டாம் எது எப்படி ஆனாலும் சரி நான் வேலைக்கு போவது என்று முடிவு செய்து விட்டேன். இனிமேலும் இந்த எழுபது வயது தாத்தாவின் உழைப்பை உறிஞ்சி வாழ நான் ஒன்றும் ஒட்டுண்ணி அல்ல தலைவர் அவர்களே.. அது மட்டுமல்ல இனியும் நான் வீட்டில் சும்மா இருந்தால் வீட்டை சுத்தமாக வைத்து கொள்ள வில்லை.... சமைக்கவில்லை... சாப்பிடவில்லை என்று குற்ற பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகும்...

அதிலிருந்து நான் தப்பித்து கொள்ள நான் எடுத்துள்ள தற்காப்பு நடவடிக்கைதான் இது....ஹா ஹா ஹா என்று சிரித்தாள்

சிரித்தது போதும் மேடம் ஆனால் சமைக்க கற்று கொள்ள வேண்டாமா? வீட்டை நிர்வகிக்க தனி திறமை வேண்டுமே? அதை வளர்த்து கொள்வது எப்போது ?என்று கேட்டார். அது தனி ட்ராக் . .. இது தனி ட்ராக் ரெண்டும் ஒரே நேரத்தில் நடக்கும். நீங்கள் கவலை படாதீர்கள் என்று தைரியம் சொன்னாள். சிறிது நேர அமைதிக்கு பிறகு அவளை கூர்ந்து பார்த்து சரி... நீ வேலைக்கு போகலாம். ஆனால் எங்கே என்ன வேலை என்பதை நான்தான் முடிவு செய்வேன் நிறுவனம் குறித்து எனக்கு திருப்தி ஆனால் மட்டும்தான் நீ வேலைக்கு போகலாம் அதற்கு சம்மதமா? என்ச்று கேட்டார். இதில் என்ன தாத்தா இருக்கிறது நீங்கள் சரி சொன்ன பிறகே வேலைக்கு போகிறேன் என்று உறுதி அளித்தாள். மாலை நேர உலாவல் முடிந்து வீட்டிற்கு திரும்பிய பின் ராஜாராமன் ப்ரியாவை அழைத்து பிரியா எனக்காக ஒரு பத்து நிமிடம் நான் சொல்வதை காது கொடுத்து கேட்பாயா? என்று கேட்டார். அவள் லேசாக முகம் சுளித்தபடி காலையில் பேசிய அதே விஷயமா என்று கேட்டாள். அதே விஷயம்தான் ஆனால் நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயம் எனவே கொஞ்சம் பொறுமையோடு கேட்டு நீ என்ன முடிவு வேண்டுமானாலும் செய்யேன் அதற்கு பிறகு உன்னை நான் எதிலும் வற்புறுத்த மாட்டேன் உன் இஷ்டம் போலவே செய்யலாம். ஆனால் நான் சொல்வதை நீ முதலில் முழுவதாக கேட்க வேண்டும். கேட்பாயா என்று அமைதியாக கேட்டார்

சரி தாத்தா உங்களுக்காக கேட்கிறேன் சொல்லுங்கள் என்றாள். ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்ட அவர் உன் தாய் தந்தையின் மரணம் குறித்து உனக்கு என்ன நினைவு இருக்கிறது? என்று திருப்பி அவளையே கேள்வி கேட்டார். அதற்கு மூல தொடங்கிய எரிச்சலை அடக்கிய படி நீங்கள் ஏதோ சொல்ல போவதாகவும் அதை நான் பெருமையோடு கேட்க வேண்டும் என்றும் சொன்னதாக ஞாபகம் ஆனால் இப்போது என்னையே கேள்வி கேட்கிறீர்களே? என்று கடுகடுத்தாள். லேசான சிரிப்புடன் சரி நானே சொல்கிறேன் அவர்கள் இறக்கும்போது உனக்கு ஆறு வயது இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன் உன் தாய் இறந்தது சாலை விபத்தில் ....ஆனால் உன் தந்தை இறந்தது அதை பார்த்த அதிர்ச்சியில் மாரடைப்பு வந்து.... இந்த இரண்டு மரணத்திலும் உன் தாயின் வீட்டினர் தொடர்பு எங்கே வந்தது? அவர்களுக்கு என்ன தொடர்பு என்று நீ நினைக்கிறாய்? அதை நீ சொன்னால் நானும் புரிந்து கொள்வேன்என்றார். மறுபடியும் என்னையே கேள்வி கேட்கிரீறீர்கள் பரவாயில்லை... நானே சொல்கிறேன் இப்போது நீங்கள் சொன்னதில் பத்தி உண்மைதானே வந்து இருக்கிறது... அம்மாவிற்கு எங்கே எதனால் விபத்து ஏற்பட்டது என்ற தகவல் உங்கள் விளக்கத்தில் இல்லையே? ஏன் தாத்தா?

conveniently forgotten or suppressed? ம்ம்ம்... பதில் சொல்லுங்கள் தாத்தா என்று மீண்டும் கேட்டாள். அதுதான் உனக்கே தெரிந்து இருக்கிறதே விபத்து நடந்தது சென்னையில்.... ஆண்டுக்கு ஒருமுறை உன் பெற்றோர் உன்னையும் அழைத்து கொண்டு உன் பிறந்த நாளில் அவர்களை பார்க்க செல்வார்கள். அப்போதுதான்....

அந்த விபத்து நடந்தது... எஸ் நீங்கள் சொல்வது ரொம்ப சரி இப்போ ஏன் கோபத்திற்கான காரணம் புரிகிறதா? ஒவ்வொரு ஆண்டை போலவும் இந்த ஆண்டும் தன்னை மன்னிக்காத தந்தையை எண்ணி மனம் வெறுத்து அவர்கள் நடந்து போனதால் அருகில் வரும் வாகனங்களை கவனிக்காமல் கவனிக்கும் மனநிலையில் இல்லாததால் விபத்து நிகழ்ந்தது... ஒரு மனிதருக்கு கோபம் எவ்வளவு நாள் தான் இருக்கும்... ஒரு நாள்... இரண்டு நாள் அட ஒரு வருஷம்.... ஆனால் இங்கே ஏழு ஆண்டு ஆன பின்னும் ஆறாத கோபம் யார் மேல் எதற்காக காதல் திருமணம் செய்து கொண்டதர்க? இது உங்களுக்கே கொஞ்சம் ஓவர் ஆக தெரியவில்லை? இதற்கு என்ன சப்பை கட்டு கட்ட போகிறீர்கள்? ... சரி பிரியா நீ சொல்வது போல் அவர்கள் செய்தது சரி இல்லை என்றே வைத்து கொள்வோம்... ஆனால் நீயும் அதே தப்பைதானே திருப்பி செய்கிறாய்... இது மட்டும் சரியா ? சொல்லு பார்க்கலாம் என்றார். இல்லை தாத்தா உங்கள் கேள்வியில் கொஞ்சமும் நியாயம் இல்லை. என் பெற்றோர் தவறே செய்யாத போதும் தன் பெற்றோர்களின் மனதை காயப்படுத்தி விட்டோமோ என்ற குற்ற உணர்வில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அவர்களை பார்த்து மன்னிப்பு கேட்க முயற்சி செய்து இருக்கிறார்கள் ஆனால் இவர்கள் தப்பே செய்து விட்டு கிணற்றில் போட்ட கல் மாதிரி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

நீங்கள் போய் அவர்கள் காலில் கையில் விழுந்து என்னை மருமகளாக ஏற்று கொள்ள சொல்லி கெஞ்ச போகிறீர்கள் அதற்கு நான் ஒத்து கொள்ள வேண்டுமா? நெவெர்... என்று முடித்தாள். அதோடு நீங்கள் சொன்ன பத்து நிமிட கால அவகாசமும் முடிந்து விட்டது. ஆளை விடுங்கள் இந்த பேச்சு இனி மேலும் வேண்டாம் தாத்தா ப்ளீஸ் என்னை புரிந்து கொள்ளுங்களேன். நீங்கள் ஒன்று சொல்லி அதை என்னை தட்டி பேச வைத்து என்னை நன்றி மறந்தவளாக ஆக்கி விடாதீர்கள். இந்த விஷயம் தவிர நீங்கள் வேறு என்ன சொன்னாலும் நான் தட்டவே மாட்டேன் சரிதானா ? என்று லேசாக தலையை சரித்து அவரை புன்னகையுடன் கேட்டாள். அவளது பாவனையை பார்த்த avarukkum மேலும் மறுக்க முடியாமல் சரி வா சாப்பிட போகலாம் என்று உள்ளே அழைத்து சென்றார். அமைதியாக ஒன்றும் பேசாமலே சப்பிட்டவரை பார்த்து என்ன தாத்தா? அந்த பேச்சு முடிந்து விட்டதுதனே? உங்களுக்கு என் மேல் ஏதும் கோபம் இல்லையே? என்று கேட்டாள். ச்சே ச்சே

அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை பிரியா.. உனக்கு எங்கே வேலைக்கு சொல்லலாம் என்று யோசித்து கொண்டு இருந்தேன் வேறு ஒன்றும் இல்லை சொன்னார்.

அதற்கு ஏன் தாத்தா பாவம் இல்லாத மூளையை கசக்கி கொண்டு இருக்கிறீர்கள் சண்டே வாண்டேட் காலம் பார்த்தால் தெரிந்துவிட்டு போகிறது.. கவலை படாதீர்கள் நானே நாலைந்து கம்பனிக்கு அப்ளை செய்து ஆர்டருடன் உங்களிடம் வருகிறேன் நீங்கள் தேர்வு செய்து சரி சொல்லும் நிறுவனத்தில் நான் சேர்கிறேன் சரிதானே என்று கேட்டாள். அவரும் தலை அசைத்து ஒப்புக்கொண்டார். இனிமேலாவது கொஞ்சம் சிரிக்கலமா காலையில் இருந்து ஒரே போர் தாத்தா... ரொம்ப சென்டிமேண்டல போட்டு தாக்கி விட்டேர்கள் இனி இந்த பேச்சுக்கு எல்லாம் ஒரேடியா முற்று புள்ளி வைத்து விடுங்கள் சரியா? நாம் பழையபடியே இருக்கலாம் நண்பர்களாகவே இருப்போம்... ஒ.கே. இப்போ கொஞ்ச நேரம் tv பார்க்கலாம் வாங்க என்று சொல்லி ஹாலுக்கு அழைத்து சென்று டிவியை போட்டால் அங்கே ரஜினி

@@@@ வாழ்க்கையில் ஆயிரம் தடைகல்லப்பா....உனகது என்றும் படி கல்லப்பா.... வெற்றி கொடி கட்டு .... பகைவரை வெட்டும் வரை முட்டு... @@@@ என்று தன்னம்பிக்கை ஊட்டி கொண்டு இருக்க ராஜாராமன் அதை பார்த்து லேசாக சிரித்தவாறு நிமிர்ந்து அமர்ந்தார்.

அத்தியாயம் 6

நேரம் நள்ளிரவை நெருங்கி கொண்டிருந்த போதும் கௌதமுக்கு தூக்கம் வரவில்லை. அவன் பால்கனியில் உட்கார்ந்து வெளியில் வானத்தையே வெறித்து பார்த்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்தான். அவன் நினைவுகள் எல்லாம் அவனது அம்மா சொன்னவற்றையே சுற்றி சுற்றி வந்து கொண்டு இருந்தது. திடீர் என்று அம்மாவிற்கு இன்று இந்த வேகம் வர காரணம் என்ன? அவர்களுடைய உடல் நிலையில் ஏதாவது பாதிப்பு இருக்குமோ? அதை வெளியில் சொல்ல யோசித்து கொண்டு பேசாமல் இருக்கிறார்கள என்ன.. புரியவில்லையே.. அம்மா எப்போதுமே அப்படிதான் உடம்பு சரி இல்லை என்று நாமாக கண்டு பிடித்துத்தான் டாக்டரிடம் அழைத்து செல்ல வேண்டும். தனது உடம்பை விட குடும்பத்தின் நிம்மதியையும் சந்தோஷத்தையும் பெரியதாக நினைக்கு ஒரு தியாக செம்மல்தான் எப்படி என்றாலும் சரி... நாளை அவர்களுக்கு உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை என்றாலும் சரி.. எதற்கும் ஒரு மாஸ்டர் செக்-அப் செய்து விடுவது என்று முடிவு எடுத்தான் அதற்கு பின் அத்தை குடும்பத்தினர் இருக்கும் இடத்தை எப்படி கண்டு பிடிப்பது என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்தான் இப்போதைக்கு இருக்கும் தகவல் அவனது மாமா திருவனந்தபுரத்தில்

வேலை செய்து கொண்டிருந்த நிறுவனத்தின் பெயர் மட்டும்தான் ...அதுவும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தகவல்.... இந்த காலத்தில் யார் தனியார் கம்பனியில் மூன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஒரே நிறுவனத்தில் பணி புரிகிறார்கள் ?

எத்தனை நிறுவனம் மாறி இருக்கிறாரோ? இந்த தகவலினால் ஏதும் பிரயோஜனம் இருக்காதோ என்று மனம் சோர்கயிலேயே... அவனுக்கு பொது மேலாளர் சிவராமனின் நினைவு வந்தது. அவர் ஒரே நிறுவனதில்தானேஇருக்கிறார்... அவர் போல் ஒரு சிலர் இருக்க மாட்டார்களா? அதில் அவனுடைய மாமாவும் இருக்க கூடாதா என்ன? என்று மனதை தைரிய படுத்தி கொண்டான். கூடவே இன்னொரு கேள்வியும் அவன் மனதில் எழுந்தது... அத்தை மாமா கதையை பற்றி அவருக்கு ஏதாவது தெரிய வாய்ப்பு இருக்குமா? அப்படி இருந்தால் அவனிடம் அதை அவர் சொல்வாரா? என்ற கேள்வியும் கூடவே எழுந்தது. எதற்கும் அவரிடம் கேட்குமுன் அம்மா அது பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். உடனே திருவனந்தபுரம் செல்ல ஒரு பொருத்தமான காரணத்தை தயார் செய்ய வேண்டுமே... என்ன சொல்லலாம் அப்பா தாத்தாவிடம்.... தீவிர யோசனைக்கு பின் கௌதம் ஸ்கூல் அப் கம்ப்யூட்டர் எஜுகேசினை தென் மாவட்டங்களில் விரிவு படுத்த எண்ணி இருப்பதால் நெல்லை கன்யாகுமரி மாவட்டங்களில் நேரில் சென்று ஆய்வு நடத்த திட்டமிட்டிருப்பதால் இரண்டு நாள்தொழில் முறை பயணம் செய்ய உதேசிதுள்ளேன் ... yeah.. that will be better...இப்போதைக்கு இது அப்பா தாத்தாவிற்கு தெரிய வேண்டாம் ஓரளவு உறுதி ஆனா பிறகு மெல்ல சொல்லி கொள்ளலாம் ...

செயல் திட்டம் ஓரளவு முடிவான பிறகுதான் அவனுக்கு மணியை பார்க்க தோன்றியது. அடேயப்பா மணி ஒன்றாகி விட்டதே என்று ஆச்சரிய பட்டபடி எழுந்து உள்ளே சென்று படுத்தான். மறு நாள் காலை உணவு நேரத்தில் அனைவரும் இருக்கும்போது மெல்ல தனது திட்டத்தை விவரித்தான். அம்மாவும் அனுவும் அவனை கேள்வியோடு பார்க்க அவர்களுக்கு தலை அசைத்து பார்வையாலேயே நான் பார்த்து கொள்கிறேன் என்று நம்பிக்கை அளித்தான். மறுத்து ஏதோ சொல்ல தொடங்கிய அப்பாவை தாத்தா தன் கை அசைவினலேயே தடுத்து நிறுத்தி அது அவன் தொழில் அவன் விரிவு படுத்த எண்ணினால் ஆரம்பத்திலேயே முட்டு கட்டை போட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆய்வு செய்து அறிக்கை கொண்டுவரட்டும் அதன் குறை நிறைகளை அப்போது அலசலாம் இப்போது மறுப்பது நியாயமாக எனக்கு தோன்றவில்லை என்று முடித்தார். நல்ல வேளை என்று மனதிற்குள் தாத்தாவிற்கு நன்றி சொல்லி விட்டு அம்மா அப்புறம் இன்னொரு விஷயம் உங்களை இன்று நான் வெளியே கொஞ்சம் அழைத்து போக வேண்டி உள்ளது எந்த நேரம் உங்களுக்கு சரியாக

இருக்கும் என்று சொன்னால் நான் அதற்கு தக்கவாறு என் வேலையை அமைதுகொளவேன் என்று சேர்த்து சொன்னான். மீண்டும் எல்லோரும் அவனை கேள்வியோடு பார்க்க.. இதென்ன இவ்வளவு அதிசயமாக பார்கிறீர்கள்? நான் என் அம்மாவை வெளியே அழைத்து போக கூடாதா? என்று கிண்டலாக கேட்டான்

அதெல்லாம் இல்லை என்ன திடீர் என்று சொல்கிறாயே எங்கே என்று யோசித்தேன் என்று ஹரிராம் அவனது அப்பா சொன்னார். அது அப்பா நம் நிறுவனத்தில் வேளை செய்யும் பணியாளர்களுக்கு ஒரு குரூப் மெடிக்கல் இன்சூரன்ஸ் scheme எடுக்கலாம் என்று யோசித்தேன் அது சம்பந்தமாக அப்போல்லோ ஹச்பிடலில் ஒரு விசாரணை இருக்கிறது அதில் பெண் ஊழியர்களுக்கு என்ன பிரச்னை வரலாம் என்பது குறித்து பேச அம்மாவை அழைத்து போகலாம் என்று யோசித்தேன் வேறு ஒன்றும் இல்லை உங்கள் யாருக்காவது ஏதவது அதில் பிரச்னை இருக்கிறதா? என்று லேசான கேலி குரலில் கேட்டான். அது ...அவளுக்கு என்ன தெரியும் என்று கேட்க வாயெடுத்து விட்டு நிறுத்தினார். இந்த கேள்வியை மகன் எதிர் பார்த்து காத்து இருக்கிறானோ? என்ற சந்தேகம் லேசாக அவருக்கு வந்தது. தான் அவளை சரியாக நடத்தவில்லை என்பதை குத்தி காட்டுகிறானோ என்ற சந்தேகமும் வந்தது அதனால் வாயை மூடி கொண்டு வேறு யாராவது ஏதவது கேட்பார்களா என்று பார்வையை சுழற்றினார். ம்ம் ஹூம் யாரும் எதுவும் கேட்பதாக இல்லை எனவே அவரும் பேசாமலே இருந்து விட்டார். என்னம்மா நீங்கள் பதில் எதும் சொல்லவில்லையே காலையில் என்னோடேயே கிளம்பிவிடுகிறீர்களா? என்று கேட்டான் அவள் தலையை மட்டும் அசைத்து சரி என்று சொன்னாள்.

உண்மையில் லக்ஷ்மிக்கு கௌதம் ஏன் தன்னை வெளியே அழைத்து செல்ல நினைக்கிறான் என்பது புரியவில்லை சரி எது ஆனாலும் அவனே பார்த்து கொள்ளட்டும் என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டாள் நேற்று இரவு பேசும்போது இது பற்றி ஒண்ணும் சொல்லவில்லையே? திடீர் என்று இது என்ன புதிதாக கதை சொல்கிறான் என்று எண்ணியவாறே தன் அறைக்கு சென்று உடை மாற்றி கிளம்பி வந்தாள். தன் அம்மாவை மெடிக்கல் செக் அப்பிர்க்காக அழைத்து செல்ல இருப்பதாக உண்மையை தெரிவித்தால் முதலில் அம்மாவே அதை மறுக்க கூடும் என்பதால் வேறு சாக்கு சொல்ல முயன்றான் ஆனால் சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே உண்மையில் தனது பணியாளர்களுக்கும் செயல் படுத்தலாம் என்ற முடிவுக்கும் வந்துவிட்டான். அதனால் உடனே சாப்பாடு முடிந்தவுடன் தனது அறைக்கு சென்று சிவராமனை அழைத்து இந்த சந்திப்பிற்கு அப்போல்லோ மருத்துவமனையில் ஏற்பாடு செய்ய சொல்லி உத்தரவிட்டான் அப்படியே தனது தாயின் முழு

மருத்துவ பரிசோதனைக்கும் ஏற்பாடு செய்ய சொல்லி கேட்டுகொண்டான் தன் தாயோடு மருத்துவமனைக்கு செல்லும் வழியில் அவளது உடல் நிலை பற்றி சாதரணமாக விசாரிப்பது போல் கேட்டான் அப்போது அம்மாவிற்கு பலமுறை தலை சுற்றல் வந்திருப்பதையும் சில முறை நெஞ்சு வலிததாகவும் சொன்ன போது அவன் வெகுவாக அதிர்ந்து போனான் மெல்லிய குரலில் ஏம்மா இதை எல்லாம் என்னிடம் சொல்லலாம் என்று உங்களுக்கு தோன்றியது இல்லையா? என்று கேட்டான்

இல்லப்பா நீ எனக்கு இன்னும் சிறிய பிள்ளையாகத்தான் தோன்றுகிறாய் கௌதம். உன்னை மனம் வருத்த கூடாது என்றுதான்.... நான் யாரிடமும் எதுவும் சொன்னது இல்லை. சாரிம்மா நான் முன்பே உங்களை டாக்டரிடம் அழைத்து சென்று இருக்க வேண்டும் நான்தான் உங்கள் குணம் தெரிந்தும் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன் என்மேல்தான் தப்பு என்று மனம் வருந்தி கூறுவதை பார்த்து பதறி போய் ஐயோ கௌதம்.. ஏன்பா இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய் எனக்கு ஒன்றும் இல்லைப்பா நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன் நீ ஒன்றும் கவலைபடாதே... என்று தைரியம் சொன்னாள். அவனும் அவளை பார்த்து நானும் அப்படிதான் நினைக்கிறேன் அம்மா என்று புன்னகை செய்தான் அனைத்து பரிசோதனைகளும் முடிந்து ஆய்வு அறிக்கைக்காக காத்து இருக்கும்போது லக்ஷ்மி அவனிடம் மெல்ல ஏதோ உன் அலுவலக பணியாளர்களுக்கு இன்சூரன்ஸ் எடுப்பது தொடர்பான விசாரணை என்று காலையில் சொன்னயே? எல்லாம் சும்மா ரீல்தானா என்று கிண்டலாக கேட்டாள். சீ சீ ஏம்மா அப்படி சொல்கிறீர்கள் முதலில் அம்மா பிறகு ஊழியர்கள் ... இதோ சிவராமன் அங்கிள் வந்து விட்டார்.. அவரைத்தான் அனுப்பி இருந்தேன் இது தொடர்பாக விசாரிப்பதற்கு அவரையே கேட்கலாம் வாருங்கள் என்று சொல்லி கூட அழைத்து சென்றான் வணக்கம் அம்மா நல்லா இருக்கீகளா என்று பணிவோடு கேட்டார்.

ரொம்ப நாளாசும்மா உங்களை பார்த்து எப்படிம்மா இருகிறீர்கள் என்று அன்போடு விசாரிப்பதை கனிவோடு கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான் இதற்கு அம்மா என்ன மாதிரி பதில் சொல்கிறார்கள் என்பதை கவனித்தான் அவள் புன்னகையோடு நல்ல இருக்கிறேன் சார் உங்க வீட்டில் உங்க பெண் சாருமதி என்ன செய்கிறாள் என்று விசாரிக்க அவரும் அதற்கு பதில் சொல்ல இருவரிடையேநடந்து கொண்டு இருந்த உரையாடலை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து கொண்டிருந்தான் அம்மா கீழே காண்டீனில் போய் ஒரு காப்பி சாப்பிட்டு விட்டு வருவோமா என்று இருவரையும் கீழே அழைத்து சென்றான் போகும்போது அவன் மனம் யோசனையில் ஆழ்ந்து அவன் அம்மா அவ்வளவாக வெளியே வந்து பார்த்து இல்லை அப்படி இருக்கையில் இவ்வளவு சரளமாக குடும்பத்தினரை

பற்றிய விசாரணை எல்லாம் நடக்கிறது... இவருக்கு மகள் இருந்தாலும் அது இவர்களின் வயதுக்கு சரியாய் உடன் படித்தவர்கள் என்று சொல்லா முடியாதே.. எப்படி பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்ற கேள்வி குடைந்து கொண்டிருக்க முகம் மாறாமல் காத்தவாறு சென்றான் காபி அருந்திவிட்டு கிளம்பும்போது அவன் அங்கிள் நிறுவன ஊழியர்களுக்கு இன்சூரன்ஸ் செய்வது குறித்து விசாரிக்க சொன்னேனே என்ன ஆயிற்று என்று கேட்டான். நிறுவன ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை வயது பணிபுரியும் மொத்த இடங்கள் சம்பள விகிதம் ஆகிய விபரங்கள கொடுக்க சொல்லி இருக்கிறார்கள் அதை ஆராய்ந்து நமக்கு கோட்டின் கொடுப்பதாக சொல்லி இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்.

விபரங்களை புன்னகையோடு கேட்டு இருந்து விட்டு அம்மா ஒரு நிமிடம் என்று அவளை தனியே அழைத்து சென்று அம்மா அங்கிளுக்கு அத்தை பற்றிய விபரம் ஏதும் தெரிந்திருக்குமா என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான் இல்லைப்பா ஆனால் மாமாவை அறிமுகபடுதியது இவர்தான் ஆனால் அவர் சொந்தமோ நட்பு வகையோ இல்லை கேட்டிகார பையன் வேலை வேண்டும் என்று அவரது நண்பர் சொன்னார் என்று கூட்டி வந்தார்... ஆனால் அவருக்கு தெரிய வாய்ப்பு இல்லை நீ வேண்டுமானால் கேட்டு பார் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை இல்லை என்று சொன்னாள். அவனும் தலை அசைத்துவிட்டு அவர் அருகே சென்று அங்கிள் உங்களுக்கு ஈஸ்வர் அங்கிளை ஞாபகம் இருக்கிறதா என்று அவரை கூர்ந்து பார்த்தவாறே கேட்டான். அவர் ஒரு கணம் அதிர்ந்து போய் அம்மா இவர் சின்னம்மாவோட..... என்று லேசாக இழுக்க அவரேதான் அங்கிள் ஞாபகம் இருக்கிறதா? இப்போ அவங்க எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தெரியுமா? தெரிந்தால் உடனே சொல்லுங்கள் நான் போய் அவர்களை அழைத்து வருகிறேன் என்று அவசரமாக பேசினான் இல்லை கௌதம் எனக்கு அவர்களை நேரடியாக தெரியாது அவர் திருவனதபுரத்தில் ஏதோ கம்பனியில் வேலை செய்தார்... அந்த நிறுவனத்தில் என்னோட நண்பர் ஒருவர் இப்போது பணிபுரிகிறார் அவரோட போன் நம்பர் தருகிறேன் நீங்களே பேசி பாருங்கள் என்று சொன்னார்...

போன் நம்பர் வீட்டுக்கு போய் பார்த்து எடுத்து இரவு நான் வீட்டிற்கு உங்களுக்கு தெரிவிக்கிறேன் என்று சொல்ல தேங்க்ஸ் அங்கிள் என்று சொல்லி விட்டு நீங்கள் ஆபிஸ் போய் விடுங்கள் அங்கிள் நான் அம்மாவை வீட்டில் விட்டு விட்டு வந்து விடுகிறேன் என்று சொல்லி மீண்டும் ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்தான் அங்கு அம்மாவின் அறிக்கை இன்னும் தயாராக இல்லை என்பதால் சரிம்மா நீங்கள் அனாவசியமாக இங்கு வெயிட் பண்ண வேண்டாம் நீங்கள் வீட்டுக்கு போய் விடுங்கள் டிரைவர் உங்களை drop பண்ணி விட்டு இங்கே வந்துவிடட்டும் நான் இங்கிருந்து இப்படியே ஆபிஸ் போய் விடுகிறேன் சாயந்திரம் பார்க்கலாம் என்று புன்னகையோடு சொன்னான் .

அந்த புன்னகை நிரந்தரம் இல்லை என்பதை அறியாமல் அவரது குடும்ப டாக்டருக்கு எங்கே இருக்கிறார் என்பதை அறிய போன் செய்தான் அவர் இங்கே இந்த மருத்துவமனையில் இருப்பதை அறிந்து அங்கிள் நானும் இங்கேதான் இருக்கிறேன் அம்மாவை செக்குப் பண்ண கூட்டி வந்தேன் டெஸ்ட் ரேபோர்த்சை எல்லாம் நீங்கள் ஒரு முறை பார்த்து அபிப்ராயம் சொல்லி விட்டால் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கும் என்று சிரித்தான் அதறகென்ன நான் cardiology departmentil இருக்கிறேன் நீ reportsai அங்கேயே எடுத்து வந்துவிடு நான் பார்த்து அபிப்ராயம் சொல்லி விடுகிறேன் சரிதானா? என்று போனை வைத்தார்.

அறிக்கைகளை பெற்று கொண்டு அவரை பார்க்க சென்றவன் அவர் சொன்னதை கேட்டு அதிர்ந்து போனான் அவனது அம்மாவிற்கு high blood pressure plus cholestrol இருப்பதாகவும் அதனால் நாளை ECG எடுத்து பார்த்துவிடலாம் ஒன்றும் பிரச்னை இருக்காது அப்படியே எதாவது ப்ரோப்லேம் இருந்தாலும் நான் இங்கே தானே இருக்கிறேன் சரி பண்ணி விடலாம் இப்போ மெடிக்கல் சயன்ஸ் எவ்வளவோ முன்னேறி இருக்கிறது இதற்கு போய் இப்படி முகம் வாட நிற்கிறாயே என்ன கௌதம் நாளைக்கு அம்மாவை அழைத்து வா எல்லாம் சரி செய்து விடலாம் ஓகே? என்று அவன் தோளில் லேசாக தட்டி கொடுத்தார் இதய கோளாறுகள் இருந்தாலும் சர்ஜரி மூலம் சரி செய்து விடலாம் கவலை படாதே என்று தைரியம் சொல்லி அனுப்பி வைத்தார். ஆனால் அவனுக்குத்தான் மனம் ஆற மறுத்து ஏன் இப்படி ? எல்லாம் சரியாகி அவர்களை சந்தோஷமாக வைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசை படுகையில் இப்படி ... ச்சே என்ன இது ... வண்டியில் போகும்போது மனம் தவித்து.. இப்போதான் அம்மா மேல் இவ்வளவு பாசம் வைத்து இருக்கிறோமா என்று ஆச்சரியத்துடன் உணர்ந்தான் ஒரு கசந்த புன்னகையோடு பின்னால் சிந்து அமர்ந்து கண்களை மூடி கொண்டான் ஆசை பட்ட எல்லாத்தையும் காசிருந்தா வாங்கலாம் ....நீயும் அம்மாவை வாங்க முடியுமா.... தவித்த மனதுடன் மறுநாள் ECG பரிசோதனை முடிவிற்காக காத்து இருந்தான்

அத்தியாயம் 7

காரில் சாய்ந்து அமர்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்து இருந்த கௌதமுக்கு கார் நின்றது கூட நினைவில் பதிய வில்லை. டிரைவர் சில வினாடிகள் பொறுத்து சார் ஆபிஸ் வந்துவிட்டது என்று மெல்லிய குரலில் நினைவுபடுதியதும் ஓ...சாரி என்று காரிலிருந்து கீழே இறங்கினான் ஆபீஸில் போய் ஏதும் வேலை செய்ய முடியுமா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் வீட்டிற்கு போனால் வேறு பல கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டுமே? அதனால் உள்ளே சென்று தனது அறையில் அமர்ந்தான். சில வினாடிகள் கையை தலைக்கு பின்னால் சேர்த்து சாய்ந்து அமர்ந்து கண்கள் மூடி மீண்டும்

கடவுளிடம் ஆயிரமாவது முறையாக அம்மாவுக்கு ஏதும் ஆகிவிட கூடாது என்று பிரார்த்தனை செய்தான். பின் எழுந்து ஜன்னல் அருகே சென்று தூரத்தில் தெரிந்த கடலை வெறித்தான். எவ்வளவு நேரம் ஆனதோ தெரியவில்லை அவன் தோளில் ஒரு கரம் படிந்து கௌதம் என்று லேசாக உலுக்கிய பின்னரே தன் சுயநினைவுக்கு வந்து திரும்பி பார்த்தான் அருகில் சிவராமன் கண்ணில் கேள்வியோடு நிற்பதை பார்த்து லேசாக புன்னகை செய்து என்ன அங்கிள்? என்று கேட்டான். என்ன ஆயிற்று? அம்மாவுக்கு ஏதாவது பிரச்னை என்று டாக்டர் சொல்லி விட்டாரா? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை அங்கிள். நாளைக்கு அம்மாவிற்கு ஒரு ECG எடுத்து பார்க்கலாம் என்று டாக்டர் சொன்னார் வேறு ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் என்ன விஷயமாக வந்தீர்கள் என்று அவரை திருப்பி கேட்டான்

ஒண்ணும் இல்லை ஆபீஸில் உடனே செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலை ஏதும் இருக்கிறதா? இல்லை என்றால் வீட்டுக்கு போய் நீங்கள் கேட்ட போன் நம்பரை எடுத்து வரலாமே என்று அனுமதி கேட்க வந்தேன் நீங்க கொஞ்சம் அப்செட்டா இருந்த மாதிரி இருந்தது அதான்...என்று இழுத்தார். அதெல்லாம் ஒன்று இல்லை அங்கிள் என்று முயன்று முகத்தை சீர்படுதியவன் நீங்கள் வீட்டுக்கு போய் விட்டு வருகிறீர்களா? என்று கேட்டான் இல்லை என்றால் நம் நிறுவனத்தை தென் மாவட்டங்களில் விரிவு படுத்துவது தொடர்பாக நான் உங்களிடம் விரிவாக கலந்து பேச வேண்டி உள்ளது போன் நம்பரும் உடனே தேவைதான் இரண்டு வேலையும் உடனே முடிய வேண்டியவை என்ன செய்யலாம் என்று அவரையே கேட்டான்.

போன் நம்பர் என் பெண் காலேஜில் இருந்து வீட்டிற்கு வந்த பிறகு நாலு மணிக்கு போன் செய்து கேட்டால் எனது டைரியில் இருந்து அவளே பார்த்து சொல்லி விடுவாள் எனவே அதற்காக நான் வீட்டுக்கு போக தேவை இல்லை கௌதம்... நாம் நம் அலுவலக வேலையே இப்போதே பார்க்கலாம் என்று கூறி புன்னகை செய்தார். சரி சார் வாங்கள் என்று அவனும் தனது இருக்கைக்கு திரும்பி அமர்ந்தான் கல்லூரியில் இருந்து திரும்பிய உடன் என்று சொன்னீர்களே... உங்கள் மகள் கல்லூரியில் படிக்கிறார்களா அல்லது என்று லேசாக இழுத்தான்... இல்லை கௌதம் எனது மகளுக்கு படிக்கும் வயது எல்லாம் தாண்டி விட்டது அவள் ஓவிய கல்லூரியில் ஆசிரியராக பனி புரிந்து வருகிறாள் என்று தலையை திருப்பி எங்கோ பார்த்தவாறு கூறினார்...

.

அவன் ஆச்சரியத்துடன் அவரது முக பாவனையை கவனித்தான் ஏதோ சோகம் தெரிகிற மாதிரி இருக்கிறதே? என்னவாக இருக்கும்? இப்போது கேட்கலாமா? கேட்டால் பதில் சொல்வரா?

முக்கியமாக அந்த பதில் உண்மையாக இருக்குமா? பல கேள்விகள் மனதில் குடைய அவரையே பார்த்து கொண்டு இருந்தான். அதற்குள் அவரது நினைவுகளில் இருந்து மீண்டு வந்து சொல்லுங்க சார் என்ன நம்முடைய பிளான்.. நான் என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள் ... என்று நிமிர்ந்து அமர்ந்தார். அவனது கேள்விகளை தற்காலிகமாக ஒத்தி வைத்துவிட்டு அவனும் வேலையில் ஆழந்தான் இரண்டு மணி நேர தீவிர ஆலோசனைக்கு பிறகு அடுத்த புதன் வியாழன் ஆகிய இரண்டு நாட்களில் கன்னியாகுமரியில் ஒரு நேர்முக தேர்வு நடத்த ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றும் அங்கே ஒரு சென்டர் நடத்த தேவையான ஆட்களை நியமனம் செய்ய ஒரு பத்திரிக்கை விளம்பரம் தயார் செய்யவும் திருவனந்தபுரத்திற்கு செல்லவும் திரும்பி அங்கிருந்து வருவதற்கும் விமான டிக்கடுகளுக்கு ஏற்பாடு செய்வது தங்கும் இடம் வசன வசதி கன்னியாகுமரியில் பயிற்சி நிறுவனம் நடத்த தேவையான இடத்தை தேர்வு செய்ய சிவராமன் முன்பே செல்வது என பல முடிவுகளை எடுத்து அதற்கு வரி வடிவம் கொடுத்து முடித்தபின் இருவரும் சாய்ந்து அமர்ந்து காப்பி அருந்தினர். இருவருக்கும் ஒரு பெரிய வேலையை சிறப்பாக செய்து முடித்த திருப்தி இருந்தது.

அங்கிள் உங்களிடம் ஒரு விஷயம் ...நீங்கள் தப்பாக எண்ணவில்லை என்றால்.... என்று லேசாக இழுக்கவும் அவர் புன்னகையோடு நீ என்ன கேட்க போகிறாய் என்று எனக்கு தெரியும் கௌதம் ....உன்னிடம் சொல்ல கூடாது என்று எதுவும் இல்லை ... என் மகளை பற்றி பேசும்போது என் முகம் மாறியது பற்றிய விசாரணை என்று என்னால் யூகம் செய்ய முடிகிறது ... என்ன எனது யூகம் சரியா? என்று சிரித்தார். அவனால் சிரிக்க முடியவில்லை. இல்லை அங்கிள் அப்போது உங்கள் முகத்தில் ஒரு தீராத வலி..... நீண்ட நாளாக உங்கள் மனதில் ஆறாமல் இருக்கும் ரனத்தினால் வந்ததோ என்று எனக்கு தோன்றியது அதான்... நான் ஏதவது செய்ய முடியும் என்றால்... அவன் முடிக்கும் முன்பே இல்லை கௌதம்.... நம் கையில் ஆக கூடியது எதுவும் இல்லை.என் மகளுக்கு நான் செய்து வைத்த அவசர கோல திருமணத்தின் வலி அது... என் முட்டாள்தனத்தின் விளைவால் அவள் இப்போது கணவன் இருந்தும் தனி மரமாக நிற்கிறாள்.... ஆனால் ஒன்று அவனுடன் வாழ்வதை காட்டிலும் தனியாக இருப்பது மிக நல்ல முடிவு என்று எங்கள் குடும்பத்திற்கும் உங்கள் தாத்தாவிற்கும் நன்றாக தெரியும் ஆனாலும் அவ்வப்போது மனம் கலைந்து விடுகிறது என்ன செய்ய ? பரவயில்லை கௌதம் விட்டுவிடுங்கள் இதெல்லாம் சில தவிர்க்க முடியாத பிரச்னைகள்... அன்றாடம் நேரில் பார்த்தாக வேண்டியவை... அந்த பெரிய மனிதன் எனது மருமகன் கூட இங்கேதான் வேலை செய்தான் உங்கள் அப்பாதான் போன வருடம் அவனை வேலையை விட்டு தூக்கிவிட்டார் ...

அது அவனது தப்புக்கு உரிய தண்டனைதான் ... அதனால் உங்க அப்பா மீது எந்த தப்பும் நான் சொல்ல மாட்டேன் ஆனால் அதனால் சில கூடுதல் ரகளைகள் எங்கள் வீட்டில் அவ்வப்போது நடைபெறும்... ஸாரி கௌதம் நான் என் கதையை சொல்லி உங்கள் மூடி கெடுத்துவிட்டேன்.... நான் கன்யாகுமரி பயிற்சி நிலையம் துவக்க தேவையான வேலைகளை முழு வீச்சில் செய்துவிடுகிறேன் நீங்கள் உங்கள் அப்பா தாத்தாவிடம் இது குறித்து பேச வேண்டுமா என்று மீண்டும் ஒருமுறை யோசிதுவிடுகிறீர்களா ? ப்ளீஸ் திரும்ப திரும்ப சொல்கிறேன் என்று தவறாக நினைக்காதீர்கள் ஒரு காரியம் செய்ய ஆரம்பிக்குமுன் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் யோசிக்கலாம் தப்பில்லை ஆனால் ஆரம்பித்தபின் யோசிக்க கூடாது ... கஷ்டமோ... நஷ்டமோ... எதிர்நீச்சல் போட்டு ஜெயிக்க வேண்டும்... இதுதான் என்னோட பாலிசி ...நீங்கள் எப்படி ? என்று கேட்டார்... நானும் உங்க கட்சிதான் அங்கிள்... இது ஏற்கனவே முடிவு செய்தாகிவிட்டது... மேலும் பல சென்டர்கள் ஆரம்பிப்பது இந்த சென்டரின் செயல்பாடு குறித்து ஆராய்ந்தபிறகு... சரிதானா? என்று புன்னகையோடு கேட்டான். சரிதான் கௌதம்... all the best..என்று புன்னகையோடு வாழ்த்தினார். தேங்க்ஸ் அங்கிள் உங்கள் வாழ்த்துக்கு... இப்போது உங்கள் வீட்டிற்கு பேசி எனக்கு உங்கள் நண்பருடைய போன் நம்பரை வாங்கி தருகிறீர்களா ? அவரிடமும் பேசிவிடலாம் ஒரு வேலை முடியும்... என்று கேட்டான். இதோ உடனே பேசுகிறேன் என்று தொலை பேசியை எடுத்து பேசிவிட்டு சில நிமிடம் கழித்து மீண்டும் கூப்பிடுவதாக கூறி வைத்தார்.

என்ன கௌதம் திடீர் என்று அத்தையை தேட கிளம்பிவிட்டீர்கள் ஏதேனும் விசேஷமா? பதில் சொல்லலாம் என்றால் சொல்லுங்கள் இல்லை என்றால் பரவாயில்லை ....என்று மெல்ல இழுக்க... அவன் லேசாக தலை அசைத்து... இல்லை அங்கிள் இது குறித்து நானே உங்களிடம் பேசவேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தேன் நீங்களே ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள்... ஒன்றும் இல்லை எனது அம்மா அத்தையை நினைத்து அவர்கள் அன்பினை நினைத்து அவ்வப்போது மனம் நொந்து பேசி கொண்டு இருக்கிறார்கள்... சரி குடும்பம் என்றால் ஏதேதோ மன கசப்புகள் வந்து போகும் அதற்காக அப்படியே விட்டுவிடமுடியுமா? சரி நாமாக ஏதவது முயற்சி செய்து சமாதான படுத்தி குடும்பத்தை ஒன்று சேர்க்கலாம் என்ற ஆவலில்தான் ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் என்று ....அவன் வாக்கியத்தை முடிக்காமல் அவரையே பார்த்தான் . என்ன கௌதம்? அப்படி பார்கிறீர்கள்... நான் ஏதவது செய்ய வேண்டுமா? சொல்லுங்கள்... கட்டாயம் இந்த நல்ல காரியத்திற்காக என்னால் முடிந்ததை கண்டிப்பாக செய்வேன் என்று உறுதி அளித்தார். என்னுடைய அத்தை மாமாவை பற்றி உங்களுக்கு என்னவெல்லாம் தெரியுமோ அத்தை எல்லாம் எனக்கு சொல்வீர்களா? எனக்கு அவர்கள் ஏன் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக இங்கே வரவில்லை என்று ஏதவது தகவல் உங்களுக்கு தெரியுமா? அதற்கு

முன்பு ஒவ்வொரு வருடமும் இங்கே வந்து தாத்தாவை சந்திக்க முயற்சி செய்தார்களாமே... அது ஏன் திடீர் என்று நின்று போனது என்று ஏதேனும் தகவல் உங்களுக்கு தெரியுமா?

என்ன உங்கள் அதையும் மாமாவும் இங்கு வந்து போவார்களா? எனக்கு தெரியாதே... இது வரை என்னிடம் உங்கள் அப்பாவோ தாத்தாவோ சொன்னதில்லையே... உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? என்று அவசரமாக கேட்டார். அம்மாதான் சொன்னார்கள்... ஏன் உண்மையாக இருக்காதா... ஏன் அவ்வளவு அதிர்ச்சியோடு கேட்கிறீர்கள்? ப்ளீஸ் உங்களுக்கு வேறு தகவல் ஏதும் தெரிந்து இருந்தால் சொல்லுங்களேன்.. யோசிக்காதீர்கள் அங்கிள்... ப்ளீஸ்... என்று மீண்டும் வற்புறுத்தினான் . அவர் கொஞ்ச நேர அமைதிக்குபின் இல்லை கௌதம் இப்போது என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியாது. I sorry. என்று சொல்லிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே சென்றுவிட்டார். அவரது அறைக்கு சென்று சில நிமிடங்கள் கழித்து மீண்டும் கௌதமின் அறைக்கு வந்த சிவராமன் கௌதம் ப்ளீஸ் என்னை வர்புருததீர்கள்.... இது நீங்கள் கேட்ட தொலைபேசி என். நான் அவரிடம் நீங்கள் அடுத்த புதன் அன்று வருவீர்கள் என்று தகவல் சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் பார்த்து கொள்ளுங்கள். நான் கொஞ்சம் சீக்கிரமாக வீட்டிற்கு கிளம்புகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு உடனே கிளம்பிவிட்டார். அவர் போவதையே ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து இருந்த கௌதமுக்கு அவருக்கு அவன் எதிர் பார்ப்பதைவிட அதிக விஷயம் தெர்யும் ஏதோ காரணத்திற்காக அதை அவர் சொல்ல விரும்பவில்லை என்பதையும் புரிந்துகொண்டான். அது என்னவாக இருந்தாலும் அதில் தனது குடும்பத்தினர் மட்டுமின்றி அவரது குடும்பத்தில் யாரோ சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்று ஏனோ அவனுக்கு தோன்றியது.

இல்லை என்றால் அவர் இவ்வளவு அவசரமாக கிளம்ப வேண்டியது இல்லையே... அது யாராக அல்லது என்னவாக இருக்கும்? அவன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ஒரு வேளைஅது அவரது மகளாக இருக்குமோ? அப்படி என்றால் அவர் வாய் விட்டு கூறிய அவசர கல்யாணத்திற்கும் அவனது அத்தையின் கல்யாணத்திற்கும் எதோ தொடர்பு இருக்க வேண்டும்?....அது என்ன அவன் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்... தாத்தாவிடம் ஏதவது பேசலாமா என்று முதலில் யோசித்தான்... பிறகு ஏனோ வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டான். அப்படி பேசி இருந்தால் மிக முக்கியமான தகவல்கள் அவனுக்கு உடனடியாக கிடைத்து இருக்கும் அவனுக்கும் குழப்பம் விளைந்து இருக்காது எல்லாம் அவனது நேரம்.... மறுநாள் காலை அவன் அம்மாவை அழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் ஹாஸ்பிடலுக்கு சென்று ECG பரிசோதனை முடித்து அறிக்கயோடு குடும்ப டாக்டரை சந்தித்து பேசினான் அவர் அதை பார்த்துவிட்டு உடனே பயப்படும்படி ஒன்றும் இல்லை கௌதம் ஆனால் கொஞ்ச நாள் உணவு கட்டுபட்டோடு இருக்கட்டும் அதிக ரத்த அழுத்தம் இருப்பதால் அது இதயத்திற்கு கூடுதல் வேலை

இருக்கும் தேவைப்பட்டால்... உடனடியாக இல்லை .... அவர்களுக்கு நெஞ்சு வலி வந்தால் உடனடியாக இங்கே அழைத்துவா ....அப்போது இருதய மாற்று அறுவை சிகிக்சை தேவைப்பட்டால் செய்யலாம்... உடனடியாக பயம் ஏதுமில்லை. நீயும் குழம்பி உன் அம்மாவையும் பயமுறுத்தி விடாதே புரிந்ததா? தைரியமாக இரு பார்த்து கொள்ளலாம் என்று அனுப்பிவைத்தார்.

அம்மாவை வீட்டிற்கு அழைத்து வரும் வழி எல்லாம் கௌதம் திருப்பி திருப்பி சொன்னது .... அம்மா உடம்பை பார்த்து கொள்ளுங்கள் நல்லா சாப்பிடுங்க ஏதவது உடல் சரி இல்லாதது போல் தோன்றினால் கூட உடனே சொல்லிவிட வேண்டும் எதையும் மறைக்க கூடாது ....இப்படி ஏதேதோ பேசி கொண்டே வந்தான் அவள் புன்னகையுடன் அவனை பார்த்து சரிப்பா என்று சொல்லி கொண்டே வந்தாள். இது வரை அவள் வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு முடிவும் அவளாக எடுத்தது இல்லை பிறந்தது யாருக்கு.... தெரியாது..... வளர்ந்தது ஆசிரமத்தில்.... கல்யாணமோ ஒரு விபத்து .... அவள் செய்துள்ள பூர்வ ஜென்ம புண்ணியம் எல்லாம் சேர்ந்து மகனாய் பிறந்துவிட்டதோ? அவள் கௌதமையே ஆர்வத்துடன் பார்த்து கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் அவனது போதனை நிற்க வில்லை. லக்ஷ்மிக்கு மட்டும் இல்லாமல் அனுவிற்கும் சேர்த்து அவனது அட்வைஸ் தொடர்ந்தது அனு இனிமேல் வீட்டு பொறுப்புகளை கவனமாக பார்த்துக்கொண்டு அம்மாவிற்கு நல்ல ஓய்வு கொடுக்க வேண்டும் இப்படி பல .... என்ன அனு செய்வாய்தானே? என்று கேட்டான் அவள் புன்னகையுடன் என்ன அண்ணா அம்மா எனக்கும்தனே அண்ணா அம்மா பிறகு எதற்கு இந்த அனாவசிய கேள்வி? நீங்கள் அம்மாவிற்கு உடல்நிலை சரிஇல்லை என்ற விபரம் மட்டும் தந்திருந்தால் போதும். மற்றதெல்லாம் நானே செய்திருப்பேன் போதுமா? என்று திருப்பி அவனையே கேட்டாள்.

அவர்கள் இருவரும் பேசுவதை ஆர்வத்தோடு பர்த்திருந்தவளுக்கு மற்றது எல்லாம் மறந்துவிட்டது கௌதம் எப்படியும் உமாவின் குடும்பத்தை கண்டுபிடித்து இந்த குடும்பத்தில் சேர்த்துவிடுவான் அந்த நம்பிக்கை அவளுக்கு நிறையவே இருக்கிறது. அனுவிற்கும் நிச்சயம் நல்ல இடத்தில் மனம் முடித்து கொடுப்பான் என்பதில் சந்தேகம் தேவை இல்லை அவள் இனி எதற்கும் கவலைப்பட தேவை இல்லை என்று தோன்றியது அவள் பெருமையோடு மகனை பற்றிய நினைவுகளில் ஆழ்ந்து

@@@@ என்ன தவம் செய்தனை யசோதா ......என்ன தவம் செய்தனை.... எங்கும் நிறை பரம்பொருள் .....உன்னை அம்மா என்றழைக்க ...என்ன தவம் செய்தனை யசோதா... @@@ என்ற

கீர்த்தனை அவள் மனதில் சுகமாக ஓட கண்களை மூடி சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

அத்தியாயம் 8

தாத்தா குட்மார்னிங் என்ற ப்ரியாவின் உற்சாக குரல் கேட்டு பார்வையை பேப்பரில் இருந்து விளக்கி அவளை பார்த்து புன்னகை செய்து என்னாம்மா இன்று லேட் சண்டே ஸ்பெஷல் தூக்கமா? என்று கேட்டார். நான் பேப்பரில் தி ஹிந்து என்பது முதல் வரி விளம்பரம் வரை படித்துமுடித்து விட்டு இப்போது ரிவஸ் செய்து கொண்டு இருக்கிறேன் நீ என்னடாவென்றால் இப்போதுதான் ஆடி அசைந்து வருகிறாய் ... எனக்கு பசி உயிர் போகிறது சாப்பிடலாமா? என்று கேட்டவாறே எழுந்து உள்ளே சென்றார். அவரை பின்தொடர்ந்து சென்ற பிரியா பேப்பரில் என்ன தாத்தா விசேஷம் எனி ஸ்பெஷல் நியூஸ்? என்று கேட்டாள். இன்னிக்கு உனக்கு பிரயோஜனப்படும் என்று சில வாண்டேட் காலம்ஸ் மார்க் பண்ணிவைசிருக்கேன் உனக்கு எதெல்லாம் சரிப்படும் என்று பார்த்து சொன்னயனால் நாளை எல்லாத்துக்கும் அப்ளிகேசின் போட்டுவிடலாம் சாப்பிட்டதும் அதை ஒரு பார்வை பார்த்துவிடுகிரயா? சரி தாத்தா? எல்லாம் எந்த ஊரில் இருக்கிறது? சென்னை மதுரை கன்னியாகுமரி திருச்சி எல்லா ஊரிலும் மார்க் பண்ணி இருக்கேன் எனக்கு மதுரை இல்லை கன்னியாகுமரி பார்க்கலாம் என்று தோன்றுகிறது... நீ என்ன சொல்கிறாய்? என்று ராஜாராம் அவளிடம் எதாவது மற்றம் தெரிகிறதா? என்று அவளையே கூர்ந்து கவனித்தபடி கேட்டார்... அவளிடம் லேசான ஆச்சரியம் தவிர வேறு ஏதும் தெரியவில்லை.....

என்ன தாத்தா அப்படி பார்கிறீர்கள்? கன்யாகுமரியில் என்ன தாத்தா திடீர் என்று ....? என்ன கம்பெனி ? என்று லேசான புன்னகையோடு கேட்டாள். கம்பனி இல்லம்மா அது ஒரு கம்ப்யூட்டர் கற்று தரும் பள்ளி மாதிரி ....ஒரு நிறுவனம் ... கௌதம் ஸ்கூல் ஒப் கம்ப்யூட்டர் எடுகசன் என தமிழகம் முழுவதும் கிளைகள் இருக்கிறது இப்போது புதிதாக ஒரு பிரான்ச் இங்கே ஆரம்பிக்க போகிறார்கள் போல அட்வேர்டிச்மேன்ட் வந்திருக்கிறது... வரவேற்பு முதல் நிர்வாக அதிகாரி வரை கிட்டத்தட்ட இருபது பணியிடங்களுக்கு விளம்பரம் வந்திருக்கிறது. நீ அதில் குறைந்தது மூன்று பணியிடங்களுக்கவது பொருத்தமாக இருப்பாய். அதில் உனக்கு எது பிடித்திருக்கிறதோ அந்த பணியிடத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்யலாம். தாத்தா என்ன திடீர் என்று கன்யாகுமரி என்று கேட்டேனே அதற்கு பதிலை காணோம்? என்று மீண்டும் அழுத்தமாக கேட்டாள். அதுவா... நான் பிறந்த ஊர் கன்யாகுமரியில் இருந்து ஒரு முப்பது கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது... அந்த ஊர் ஞாபகம் எனக்கு இன்று வந்துவிட்டது சரி உன்னை சாக்கு வைத்து அங்கே உன் கூட நானும் வந்தால் அங்கேயும் பொய் ஒரு நடை பார்த்து வரலாம் என்று தோன்றியது.. அதான் ஏன் அங்கே

போக கூடாதா? ஹே இது என்ன புது கதையாக இருக்கிறது? நான்தான் ஒவ்வொரு லீவுக்கும் அங்கே போகலாம் என்று கெட்ட பொது எல்லாம் ஏதேதோ கதை சொல்லி தள்ளி போட்டவர் இன்று எல்லாம் உள்டாவகி விட்டது ... என்ன விஷயம்? உண்மையை சொல்லுங்கள்... என்று சிரிப்போடு கேட்டாள்.

ஹே ஒரு விஷயமும் இல்லை? நீ ஆராய்ச்சி பண்ணி கண்டு பிடிக்கும் அளவுக்கு ஒன்றும் இல்லை... நான் ரிடியரகி இந்த பாத்து வருஷத்தில் என்னை நீ எங்கேயாவது வெளியூர் கூட்டி போனதுண்டா? நீ மட்டும் காலேஜில் சுற்றுலா போய் வந்து விடுகிறாய் அதுதான் சும்மா ஒரு மூன்று நாள் அப்படியே போய் வரலாம் என்று நினைத்தேன். ம்ம்.... சரி நீங்கள் சொன்னால் சரி.... ஆனால் என்னவோ வேறு விஷயம் பிளான் பன்னுகிரீர்களோ என்ற சந்தேகமும் கூடவே வருகிறது... அப்படி ஏதும் இல்லையே? என்று கேட்டாள். அவர் வாய் விட்டு சிரித்து விட்டு அப்படி எதுவும் இல்லை. உனக்குத்தான் அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்ற மாதிரி நான் எது சொன்னாலும் சந்தேக கண்ணோடு பார்கிறாய்... நான் என்ன செய்யட்டும் என்று பட்டுகொள்ளமலேயே பதில் சொன்னார். உனக்கு வேண்டாம் என்றால் விட்டுவிடு.. அதற்கு அப்ளை செய்ய வேண்டாம். ஆனால் ஒருமுறை ஊருக்கு கட்டாயம் போய் வரவேண்டும் சரியா? என்று கேட்டார். அவர் அதை அதிகம் அழுததினலேயே அவளுக்கு லேசாக தோன்றிய சந்தேகம் மறைந்து போயிற்று. ஒரு வினாடி அவர் சைக்கலாஜி பேராசிரியர் என்பதை அவள் மறந்து விட்டாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் இல்லை என்றால் எப்போதும் அவ்வளவு எளிதாக எதையும் விட்டுகொடுக்கதவள்... அடி முதல் நுனி வரை ஆராய்பவள் இன்று இவ்வளவு சீக்கிரம் விட்டுவிட்டாள் என்றால் அது விதியாகதானே இருக்க முடியும்.

அது இல்லை தாத்தா நேற்று என்று ஏதோ ஆரம்பிதவள் உடனே வாயை மூடிகொண்டாள்...... அவராக பேசாமல் இருக்கும்போது நாமே வாயை கொடுத்து மாட்டி கொள்ள கூடாது....என்று எது பேசாமலே சாப்பாட்டை முடித்தாள் என்னாம்மா ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தாய்... என்று விடாமல் கிண்டினார்... அது ஒன்றும் இல்லை சும்மா ஒரு ஜாக்கிரதை உணர்வு... நீங்கள் பாட்டுக்கு பயம் ... பேய் என்று எதுவும் உளரதீர்கள். நான் எப்போதும் போல சாதாரணமாக இருக்கிறேன் ஒன்றும் கற்பனை செய்து கொள்ளவேண்டாம் என்று சொல்ல வாய் எடுத்தேன் வேறு ஒன்றும் இல்லை... என்றோ ஏதோ சமாளித்தாள். ஓ.... ஓ....ஓ.....நீங்க ரொம்ப ஜக்கிரதயக்கும் ... ம்ம்ம்.. ஒரு டெஸ்ட் வைத்து பார்த்துவிடுவோமா? என்று அவளை சீண்டினார்.. சரி ...ஆனால் எதாவது பந்தயம் வைக்க வேண்டும் ...நான் ஜெயித்தால் கன்யாகுமரி வேலை கிடையாது... ஓ.கேயா என்று அவளும்

சொல்லிவிட்டாள். ஹே நீ எதற்கு இரண்டையும் முடிச்சு போடுகிறாய்? அது இரண்டும் தனி தனியாகவே இருக்கட்டும் வேறு ஏதாவது பந்தயம் வைத்து கொள்ளலாம் என்று அவர் மறுத்து பேசவும் அவள் சந்தேகம் மீண்டும் உயிர் பெற்றது.... ஆனால் அதை வெளிகாட்டி கொள்ளாமல்..... அவரது பேத்திதானே...தாத்தா ஏன் மறுகிறீர்கள்? நீங்கள் சற்றுமுன் சொன்னது போல் வேறு எதுவும் விஷயம் இதில் மறைந்து இருக்கவில்லை என்றால் ஒதுகொள்ளவேண்டியதுதானே? என்ன தயக்கம்? என்று மீண்டும் அவரை நேராக பார்த்து கேட்க வேறு வழி இல்லாமல் சரி என்று தலை அசைத்தார்..

சரி என்று சொல்லிவிட்டாலும் அவருக்கு ஐயோ தோற்றுவிட்டால்... என்ற பயம் லேசாக உள்ளுக்குள் இருந்தது... ஏன் என்றால் பிரியவும் புத்திசாலிதானே? சரியாக சொல்லிவிட்டால்...என்ற தயக்கம் இருந்தபோதும் அதை வெளிகாட்டி கொள்ளாமல் நான் ஒரு நாலு சென்ட்டேன்ஸ் சொல்வேன் அதை நீ அப்படியே ரிபீட் செய்ய வேண்டும் ரெடியா ...என்று கேட்க... ஐயோ இவ்வளவுதானா? நான் கூட ஏதோ பெரிதாக சொல்ல போகிறீர்கள் என்று நினைத்தேன். இது கிளி பிள்ளை கூட சொல்லுமே? நான் சொல்ல மாட்டேனா என்ன? என்று சிரிப்புடன் கேட்டாள். மேடம் இதுதான் ge வருகிரீர்களா? இல்லையா? பதில் சொல்லுங்கள் என்று அவரும் பதிலுக்கு கேட்டார். ஓகே ஓகே வருகிறேன் என்றாள். சரி மான் ஓடிற்று என்றார். அவள் அவரை பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் லேசான புன்னகையோடு திருப்பி சொன்னாள். மான் வேகமாக ஓடிற்று என்று அடுத்த வாக்கியத்தை சொல்ல அவளும் அதை அப்படியே திருப்பி சொன்னாள் மான் அதை விட வேகமாக ஓடிற்று என்று சொல்ல அவளும் லேசாக தன் தலையில் அடித்து கொண்டு மீண்டும் அந்த வாக்கியத்தை திருப்பி சொன்னாள். எஸ் யு லாஸ்ட் தி ge... என்று அவர் புன்னகையோடு கையை உயர்த்த ஹே என்ன இது நாலாவது சென்ட்டேன்சே சொல்லாமலே முடிவு சொன்னால் எப்படி? என்று அவள் அவசரமாக குறுக்கே புகுந்து சொல்ல அவர் வெற்றி சிரிப்பு சிரித்தார்... இப்போ நீ விளையாட்டில் தோற்றுவிட்டாய் . போதுமா?

நீ நான் சொன்ன நாலாவது சென்ட்டேன்சை திருப்பி சொல்லவில்லை ஹா ஹா ஹா போதுமா proof நீ அவ்வளவு அலேர்ட் இல்லை என்பதற்கு? என்று விழிகளால் கேள்வி கேட்க ம்ம்ம் இது சீடிங் என்று லேசாக சிணுங்கினாள் எப்படி? என்று அவர் பதில் கேள்வி கேட்டார். நீங்க நாளாவது வாக்கியம் இங்க்ளிஷ்ள சொன்னேங்க.. சரி நான் எப்பவாவது தமிழ் வாக்கியம் மட்டும்தான் சொல்வேன் என்று உன்னிடம் சொன்னேனா? என்று புன்னகையோடு கேட்க அவள் வேறு வழி இன்றி தலை அசைத்தால் சரி போனால் போகட்டும் விடு இன்னொரு முறை இதே விளையாட்டு விளையாடி நீ ஜெயுத்துவிடு சரியா? என்று கிண்டலாக கேட்க இன்னொரு முறை உங்களோட..?

சான்ஸ் இல்லை ஆனால் இந்த ge நல்லாதான் இருக்கு மைண்ட ஷார்ப்பா வைக்க உதவும் இல்லை தாத்தா? என்று அவளும் புன்னகையோடு ஒப்பு கொண்டாள். சரி பிரியா நான் சும்மா விளையாட்டிற்காக சொன்னேன் நீ உன் விருப்பபடியே வேலை தேர்ந்து எடுக்கலாம் ஒரு கட்டாயமும் இல்லை நீ தேர்ந்து எடுப்பதில் நானும் எனது அபிப்ராயம் சொல்கிறேன் பிறகு முடிவு எடுக்கலாம் ஓகேயா என்று சொன்னார். இல்ல தாத்தா நான் ஏற்கனவே உங்களிடம் சொன்ன மாதிரி இது உங்கள் இஷ்டமாகவே இருக்கட்டும் இதில் நான் மறுத்து பேச விரும்பவில்லை உங்களுக்கு பிடித்து இருந்தால் கண்யகுமரிக்கே வீடு மாற்றி கூட போய்விடலாம் ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை தாத்தா... என்று அவளும் முழு மனதாகவே சொன்னாள்.

சரிம்மா அப்படி என்றால் இந்த விளம்பரத்தை பார்.. வரவேற்பாளர் பொது மேலாளர் கணினி ஆரம்ப நிலை கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் என்று மூன்று பதவிகளுக்கும் நீ விண்ணப்பிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது நீ என்னாம்மா சொல்கிறாய்? ஒரே நேரத்தில் மூன்று பதவிகளுக்கும் விண்ணபித்தால் எப்படி தாத்தா முடிவு எடுக்க முடியும்? அது அவர்கள் தலை வலி.... நீ ஏன் குழம்புகிறாய்? மேலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் நேர்முக தேர்விற்கான நேரம் பார்த்தாயா? வேறு வேறு சமயத்தில்தான் இருக்கிறது. நீ எல்லாவற்றிலும் கலந்து கொள் ஏதாவது வேலை உனக்கு கிடைக்காதா? என்ன? உன் அழகு என்ன? உன் அறிவு என்ன? உன் சாமர்த்தியம் என்ன? உனக்கு கிடைக்காமல் ஒரு வேலை இருக்க முடியுமா? என்று அவர் அடுக்கி கொண்டே போக... அவள் ஹச் என்று தும்மி கட்டி அவர் பேச்சை நிறுத்தினாள். போதும் ஐஸ்... வேலையை பார்க்கலாமா என்று பேபரை காட்டினாள்

சரிம்மா.. நேர்முக தேர்வு புதன் வியாழன் இரண்டு நாட்களிலும் இருக்கிறது நாம் செவ்வாய் காலையில் கிளம்பி கன்யாகுமரியில் தங்கிவிட்டு வியாழன் மாலை கிளம்பி வந்து விடலாம். முடிந்தால் செவ்வாய் மாலை என் சொந்த ஊருக்கு போய் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு வரலாம். உனக்கு நேர்முக தேர்வுக்கு ஏதும் தயார் செய்ய வேண்டும் போல இருந்தால் வியாழன் மாலை போய் பார்த்துவிட்டு வெள்ளியன்று திரும்பலாம் நீ என்னாம்மா சொகிறாய்? என்று அவளை கேட்டார்.சரி தாத்தா படிக்க வேண்டும் என்று எதுவும் இல்லை அதனால் செவ்வாய் அன்றே உங்கள் ஊருக்கு போய்வந்து விடலாம் வியாழன் அன்று இங்கே திரும்பி வந்துவிடலாம் மூன்று நாள் என்பது போதும் வெளியூரில் தங்க... என்ன இருந்தாலும் வீடு மாதிரி வராது... சரி நான் உங்களுக்காக உங்க சொந்த ஊருக்கு வருகிறேன்.. அதுபோல நீங்க எனக்காக புதன் வியாழன் இரண்டு நாளும் எனக்காக பீச்சில் கடல் அலையில் நிற்க வேண்டும்... அங்கே வந்து எனக்கு வீசிங் வரும் குளிருது என்று கதை எல்லாம் சொல்ல கூடாது எது வந்தாலும் சமாளிப்போம். மருந்து

மாத்திரை வைத்து கொள்ளலாம் அங்கே வந்து எதாவது கதை சொன்னீங்க.... உங்களை அங்கேயே உங்கள் சொந்த ஊரில் விட்டு விட்டு நான் மட்டும் திரும்பி வந்து விடுவேன் என்று போலியாக மிரட்ட... ஐயோ அப்படி எல்லாம் சொல்லாதே பிரியா...

உன்னை விட்டு விட்டு நான் அங்கே தனியாக எப்படிம்மா இருப்பேன்? எனக்கு உன்னை விட்டால் யார் இருக்கா? நான் எப்படி தனியாக மதுரைக்கு திரும்பி வர முடியும்? ப்ளீஸ் டா செல்லம் என்னையும் உன்னோடையே கூட்டி வந்துருடா என்று நடிக்க இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர். அதிருக்கட்டும் தாத்தா என்ன திடீர் என்று உங்கள் ஊர் ஞாபகம் வந்துவிட்டது? என்று மெல்லிய குரலில் அன்போடு கேட்டாள் அது வயசாகிறது இல்லையா? நாள் கூட பழைய நினைவுகள் வந்து அலைமோத அந்த இடங்கள் எல்லாம் ஒருமுறை பார்க்கலாம் என்று தொட்ரியது. பழைய நினைவுகள்... உன் அம்மா அப்பா நினைவுகள் வரும் என்பதினால் தான் இதுவரை தவிர்த்து வந்தேன் ஆனால் எவ்வளவு காலம் தள்ளி போடுவது...நீயும் படித்து கொண்டு இருந்தாய்.. விடுப்பு எடுப்பது சிரமம் என்று ஒத்தி வைத்தேன் இப்போது காலையில் பத்திரிக்கை விளம்பரம் பார்த்தும் நினைவு வந்துவிட்டது. சரி உடனே போய் வருவோம் என்று தோன்றியது. அங்கே ஊரில் நமக்கு சொந்தம் என்று யாராவது இருக்கிரர்கள தாத்தா? என்று கேட்க... அமாம் இருக்கிற சொந்தத்தை பார்க்காமல் இல்லாத சொந்தத்தை தேடி அலைகிறாய்... இது சரியா? என்று கேட்க... ஐயோ சாமி ஆளை விடுங்கள்? எனக்கு சொந்தமே வேண்டாம்...என்று இரண்டு

கைகளையும் தலைக்கு மேல் தூக்கி ஒரு பெரிய கும்பிடாக போட்டாள். அவளது பாவனையை பார்த்து லேசாக சிரித்தவாறு இல்லை பிரியா அங்கே சொந்த ஊரில் யாரும் நமக்கு இல்லை. ஒரு பழைய வீடு மட்டும் இருக்கிறது. அது கூட பூட்டியே இருப்பதால் பாழ் அடைந்து இருக்கும் அங்கே போய் தங்க எல்லாம் முடியாது. அங்கே மூட்டை கட்டி போட்டு வந்த சில பழைய சாமான்கள் இருக்கிறது அதை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வீட்டையும் விற்று விட்டு வரலாம் என்று நினைத்தேன் என்று சொன்னார். ஐயோ... ஏன் தாத்தா.. கிராமத்து வீடு.. அதை விற்றால் என்ன பெரிதாக பணம் வந்துவிட போகிறது? அது பாட்டுக்கு இருந்து விட்டு போகட்டுமே... பரம்பரை சொத்து என்று.... முடிந்தால் அதை மாரமது செய்து வாடகைக்கு விடலாம்... அந்த வாடகை வந்து வீடு நிறையட்டும் என்பதற்காக இல்லை.. ஆள் நடமாட்டம் இருந்தால் வீடு சுத்தமாக இருக்கும் என்பதற்காக.. அது பற்றி யோசிங்கள் அதை விட்டுவிட்டு விற்பதை பற்றி யோசிக்காதீர்கள் சரியா? என்று கேட்க அவரும் சரிங்க மேடம் அப்படியே செய்கிறேன் என்று பாவனையோடு கை கட்டி வாய் பொத்தி போலி பணிவோடு சொன்னார். இருவரும் சிரித்து முடித்த பின் அவர் போனுக்கு சென்று

பயணத்திற்கான டிக்கெட்டுகள் தங்குமிடம் ஆகியவற்றிற்கான ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டு நிம்மதியோடு அவரது அறைக்கு சென்றார்...

@@@ ஒளி மயமான எதிர்காலம் என் உள்ளத்தில் தெரிகின்றது.... இந்த உலகம் படும் பாடல் ஓசை காதில் விழுகின்றது .....@@@@
என்று அவரின் உள்ளம் துள்ளியது. .....

அத்தியாயம் 9

அன்றைய இரவு உணவு முடிந்ததும் கௌதம் தனது அறைக்கு செல்லாமல் ஹாலில் அமர்ந்து டிவி பார்த்துகொண்டிருந்தான். லக்ஷ்மி வழக்கம் போல் வேலைகளை பார்த்து கொண்டிருக்க என்றும் இல்லாத வழக்கமாய் அனு அம்மாவுடன் கூட நின்று அவள் கைகளில் இருந்து ஒவ்வொன்றாய் பிடுங்கி வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். அதை பார்த்த கௌதமின் இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்தது. தங்கையை பெருமிதத்துடன் பார்த்து லேசாக முறுவலித்தான். அவனது புன்னகையை கண்ட அனு அங்கிருந்தே என்ன சிரிப்பு என்று சைகையால் கேட்க... அவன் விரிந்த சிரிப்புடன் அவளை நோக்கி நடந்தவாறே சுய புத்தி இல்லை என்றாலும் சொல் புத்தி இருக்கிறதே என்று நினைத்தேனா... அதுதான் சந்தோஷம் தாங்காமல் சிரிப்பு வந்துவிட்டது .... தப்பா அனு? சிரிக்க கூடாதா? என்றுசொல்லி அவள் தலையில் லேசாக தட்டி சிரித்தான். ஐயோ அண்ணா சிரிப்பதை யாராவது வேண்டாம் என்று சொல்வார்களா? அது சந்தோஷ சிரிப்பாக இருக்க வேண்டும். அடுத்தவரை பார்த்து கேலியாக சிரிப்பதாக இருந்து விட கூடாது... அதுதான் முக்கியம் நான் சொன்னது அந்த அர்த்தத்தில்தான்.. புரிந்ததா? என்று அவன் தலையில் அனு லேசாக திருப்பி தட்டினாள். அடடா... என்ன அறிவு... என்ன தெளிவு... அம்மா... அனு ஒரே நாளில் நிறைய மாறிவிட்டாள் பார்த்தீர்களா? இன்று மழை கொட்டோ கொட்டோ என்று கொட்டி ஊரெல்லாம் வெள்ளமாக போகிறது என்று அவளை மேலும் வம்பிழுக்க போகட்டும் இனிமேல் சென்னையில் தண்ணீர் இல்லை என்று யாரும் இனி சொல்லாமல் இருக்கட்டும்..

என்னால் முடிந்த சாதனை என்று வைத்துகொள்ளேன்... உன்னால் முடியுமா? என்று அனுவும் திருப்பிகொடுதாள். இருவரும் போட்டு வாங்கி கொள்வதை ஒரு புன்னகையுடன் பார்த்திருந்த லக்ஷ்மி சரி சரி விடு அனு ...என்ன கௌதம் ஏதாவது வேண்டுமா? அல்லது ஏதும் பேச வேண்டுமா? என்னப்பா இங்கே நீ எதற்காகவோ காத்து இருப்பதாக தோன்றியது அதான் ....என்று பேச்சை முடிக்காமல் இழுக்க அதான் அம்மா ... வேலையே முடித்துவிட்டு வாருங்கள் அம்மா உங்களிடம்

சில விபரம் கேட்க வேண்டும் அதற்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன் என்று ஒரு பெருமித புன்னகையோடு சொன்னான் கௌதம். இதோ ஒரு ஐந்து நிமிடத்தில் வந்து விடுகிறேன் நீ போய் உட்கார் நான் உனக்கு பால் எடுத்து கொண்டு வருகிறேன் என்று சொன்னாள். அவன் தலையை ஆட்டிவிட்டு ஹாலில் போய் அமர்ந்தான் சிறிது நேரத்தில் வேலையே முடித்து கொண்டு இருவருமே வந்து அவன் அருகில் அமர்ந்தனர். என்னப்பா சொல்லு.. என்று பேச்சை லக்ஷ்மியே ஆரம்பித்தாள். கௌதம் ஒருமுறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு அம்மா ....நீங்கள் சொன்னது போல் அத்தை குடும்பத்தை தேடுவது தொடர்பான ஆரம்ப கட்ட நடவடிக்கைகளை எடுத்து விட்டேன் என்று சொல்லி தொடர்ந்து அன்று தன் அலுவலகத்தில் நடந்தவற்றை விவரித்தான். ஏன் கௌதம் வேண்டுமானால் காவல்துறை மூலமாகவும் நடவடிக்கை எடுக்கலாமே... காரியம் சீக்கிரம் நடக்கும் அல்லவா? அவள் முடிக்கும் முன்பே கௌதம் மறுத்து தலை அசைத்து இல்லம்மா இப்போதைக்கு விஷயம் தாத்தாவிற்கு தெரிய வேண்டாம் என்று பார்த்தேன்

நீங்கள் சொன்னது போல் வேலை விரைவாக நடக்கும்தான் ...ஆனால் வேறு வேண்டாத தொந்தரவு ஆரம்ப காலத்திலேயே வந்து தேடும் படலத்திற்கு முட்டுக்கட்டை வந்துவிட கூடாது என்றுதான் யோசிக்கிறேன் என்று சொன்னான். அதுவும் சரிதான்பா சரி நீ திருவனந்தபுரத்தில் போய் விசாரிக்கும்போது என்ன சொல்லி பேசலாம் என்று நினைக்கிறாய்? அது பற்றி எதாவது யோசித்தாயா? இதில் என்னம்மா யோசனை இருக்கிறது உண்மையை சொல்லித்தான் விசாரிக்கவேண்டும்... பேச வேண்டும் ... மாற்றி ஏதும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. உங்களுக்கு அப்படி தேவை இருப்பதாக தோன்றுகிறதா? என்று அவளை திருப்பி கேட்டான் இல்லை அப்படி எதுவும் இல்லை... ஆனால் சந்தர்பத்திற்கு தகுந்தவாறு நீயே முடிவு செய்துகொள். நானும் அப்படிதான் நினைத்தேன் அப்புறம் ...சிவராமன் அங்கிள் பொண்ணு உங்களுக்கு நல்ல பழக்கமா அம்மா? அவர்களை பற்றி நேற்று ஆஸ்பத்திரியில் விசாரிதீர்களே ? உங்களுக்கு எப்படிம்மா தெரியும்? என்று அவளை கூர்ந்து கவனித்தபடி கேட்டான். யாரு சாருமதியையாகேட்கிறாய் ? அது அவங்க அத்தையும் உங்க அத்தையும் ஒன்றாக ஓவிய கல்லூரியில் படித்தார்கள் அப்போது அவள் ரொம்ப சின்னபொண்ணு என்பதால் உமாவை பார்க்க சத்யப்ரியா வரும்போது கூடவே வருவாள் அப்போது பார்த்துதான் அவள் அத்தை இறந்தபின் இவளும் இங்கு வருவது கிடையாது... ஆனால் எப்போதாவது அலுவலக ஆண்டு விழாக்களில் பார்க்கும்போது அவள் அங்கே இருந்தால் பேசுவோம். இல்லை என்றால் சிவராமன் சாரிடம் விசரிப்பதொடு சரி.

நான் வேறு எங்கே யாரை பார்த்து பழக போகிறேன் என்று சொல்லும்போதே அவன் யோசனையோடு குறுக்கிட்டான்...அவளது அத்தை இறந்த பிறகு என்றீர்களே... அப்படி என்றால்... அவர்கள் எப்படி இறந்தார்கள்....என்று தெரியுமா அம்மா? எப்போது ? அதற்கும் நம் குடும்பத்திற்கும் எதாவது தொடர்பு இருக்கும் என்று உங்களுக்கு தோன்றியது உண்டா? என்று அடுக்கடுக்காக கேள்விகளை கேட்டான். அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த லக்ஷ்மி... நீ இவ்வளவு பரபரப்பு அடையும் அளவுக்கு இதில் ஏதும் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை கௌதம் ஏன் அப்படி கேட்கிறாய்? உனக்கு என்ன சந்தேகம் இதில் என்று எனக்கு புரியவில்லையே? பரவாயில்லை உங்களுக்கு ஏதும் விஷயம் தெரிந்து இருந்தால் சொல்லுங்கள்
என்று தனக்குள் தோன்றிய பரபரப்பை அடக்கியவாறு மெதுவாக கேட்டான் அது அவள் ....சத்யப்ரியா தூக்க மாத்திரை சாப்பிட்டு தற்கொலை செய்துகொண்டாள் என்று கேள்விபட்டேன் கௌதம்.... என்ன உண்மை காரணம் என்று எனக்கு தெரியாது ஆனால் காதல் தோல்வி என்று மாமா விசாரணைக்குபின் சொன்னார்கள் ஆனால் இது விஷயம் வெளியாகி சில மாதங்களில் உமா வீட்டை விட்டு வெளியேறி திருமணம் செய்து கொண்டாள். அதற்கும் இதற்கும் ஏதும் தொடர்பு இருப்பதாக தெரியவில்லை. ஏன் என்றால் சத்யாவும் உமாவும் ஒரே காலேஜில் படிதார்களே தவிர நெருங்கிய தோழிகள் என்றெல்லாம் சொல்ல முடியாது...

சிவராமன் நம்ம ஸ்கூலில் வேலை செய்வதனால் ஏற்பட்ட பழக்கம் என்று சொல்லலாமே தவிர நெருக்கம் என்று நிச்சயமாக சொல்ல முடியாது... உமா என்னிடம் எதையும் மறைத்து இல்லை என்று எனக்கு நிச்சயமாக தெரியும் . ஆனால் அம்மா என்று கௌதம் குறுக்கிடும் போதே கை அசைத்து நீ என்ன கேட்க போகிறாய் என்று எனக்கு தெரியும் கௌதம்? காதல் பற்றி சொன்னார்களா ? என்றுதானே. இந்த வீட்டில் என்னால் எந்த முடிவும் சுயமாக எடுக்க முடியாது என்பது அவளுக்கு நன்றாக தெரியும்.... இந்த வீட்டில் இருந்து வெளிஎற்றபட்டால் எனக்கு வேறு போக்கிடம் அப்போது இல்லை என்பது சுயமாக சம்பாதிக்கும் திறமை எனக்கு இல்லை என்பதால் நாளைக்கு எனக்கு எதாவது பிரச்னை வந்துவிட கூடாது என்பதில் அவள் மிக உறுதியாக இருந்திருக்க வேண்டும்
அதனால்தான் அவள் என்னிடம் சொல்லவில்லை என்று பிறகு நானாக யோசித்து முடிவு செய்து கொண்டேன். அதுவும் அவளை ...அவளது எண்ணத்தை நன்றாக அறிந்தவள் என்பதால் இப்படி செய்தாள் என்று என்னால் நிச்சயம் உறுதியாக கூற முடியும். அவள் சொல்லி கொண்டே போக... அம்மாவின் உறுதியை பார்த்து... அவள் தன் நாத்தனார் மேல் வைத்து இருக்கும் அன்பு மற்றும் நம்பிக்கையை பார்த்து பிரமித்தான் கௌதம். அவனது பாவனையை பார்த்த அனு லேசாக அவனது தொழில் இடித்து என்ன அண்ணா நம்ப முடியவில்லையா? இப்படி ஒரு பாச பிணைப்பு இருக்கும்

என்று.... அம்மா போய் சொல்ல மாட்டார்கள் அண்ணா... சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

அதனால் நீ நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் வேறு வழி இல்லை என்று கிண்டலடிக்க அவன் லேசாக தலையை அசைத்து சிரித்தான். அதிசயம்... ஆனால் உண்மை.. இல்லம்மா என்று அம்மாவின் கையை பற்றி கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டான். ஆமாப்பா அவள் அப்படிதான் தன்னுடைய முடிவில் வெகு உறுதியாக இருப்பாள்... ஆனால் அதே சமயத்தில் தன்னால் பிறருக்கு ஒரு கஷ்டம் வந்துவிடக்கூடாது என்றும் மிக கவனமாக இருப்பாள். அந்த குணம் தான் இருவரையும் சேர்த்து வைத்தது என்றே சொல்லலாம்... எனக்கு மற்றவர் கஷ்டப்பட கூடாது என்று தோன்றும். சரிப்பா நான் ஏதேதோ சொல்லி கொண்டு இருக்கிறேன் நீ என்ன கேட்க நினைத்தாயோ அதை கேள் என்று ஒரு பெருமூச்சுடன் சொன்னாள். அம்மா கொஞ்சம் வேறுவிதமாக யோசித்து சொல்லுங்கள். அந்த சத்யப்ரியவிற்கும் நம் அத்தை திருமணத்திற்கும் எதாவது தொடர்பு இருக்க வாய்ப்பு உள்ளதா என்று.... என்று கௌதம் மீண்டும் கேட்டான். அவள் கண்ணை மூடி சில நிமிடங்கள் யோசித்தபின் மறுப்பாக தலை அசைத்தால். இல்லப்பா எனக்கு தெரிந்து எந்த சம்பந்தமும் இல்லை சிவராமன் சாரும் இது குறித்து ஏதும் பேசியதில்லை இரண்டு நிகழ்வுகளும் ஒரு நாலு மாதகால இடைவெளியில் நடந்தது கல்யாணம்தான் பின்னால் நடந்தது வேறு விஷயம் எனக்கு டேரியவிள்ளஎப்ப என்று அமைதியாக கூறினாள் அவனும் அமைதியாக ஒதுகொண்டுவிட்டு சரிம்மா படம் எதாவது இருந்தால் தேடி தருகிறேன் என்று சொன்னீர்களே கிடைத்ததா அம்மா? என்றான். இல்லப்பா நேற்றும் இன்றும் இரண்டு தினங்களுமே வெளியே போய் வந்ததால் தேட வில்லை

நாளை பார்த்து எடுத்து வைக்கிறேன் கௌதம். நீ என்று திருவனந்தபுரம் கிளம்புகிறாய் செவ்வயா ? புதனா? என்று அவனை கேட்டாள் புதன் அன்று அதிகாலை கிளம்புகிறேன் அம்மா வியாழன் இரவு திரும்பிவிடலாம் நல்ல சேதியோடு என்று நம்புகிறேன். பார்க்கலாம் கடவுள் என்ன நினைக்கிறார் என்று? என்று கூறி லேசாக புன்னகை செய்தான். சரிப்பா இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்கிறதே அதற்குள் கட்டாயம் எடுதுவைக்கிறேன் என்று உறுதி அளித்தால் சரிம்மா நேரமாகிறதே போய் நீங்கள் படுங்கள் அப்பா என்ன இங்கு மாநாடு நடக்கிறது என்று வந்துவிட போகிறார்... குட் நைட்அம்மா குட்நைட் அனு என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து அவன் அறைக்கு சென்றான். அறைக்குள் சென்ற பின்னும் கௌதம் உடனே படுதுவிடவில்லை யோசித்து கொண்டே இருந்தான். வெவ்வேறு சமயங்களில் அம்மா சொன்னவற்றை எல்லாம் சேர்த்து ஒருமுறை யோசித்தான் அதோடு இன்று மலை சிவராமன் அங்கிள் ஆபீஸில் இருந்து கிளம்பிய விதம் அவனுக்கு இன்னும் உறுத்தியது. ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது.... முதலில் அத்தை குடும்பத்தை சேர்க்க தன்னால் ஆனா உதவியை

கட்டாயம் செய்வேன் என்று உறுதி அளித்தவர்... சில நிமிடங்களில் அத்தையும் மாமாவும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இங்கே வந்தார்கள் என்ற சேதியில் அப்படி நிலை குலைந்தது ஏன்? நம்பமுடியாத தவிப்பும் அடக்கப்பட்ட கோபமும் அதில் இருந்தது என்று ஏனோ அவனுக்கு தோன்றியது. அது உண்மையாக இருக்குமானால் கோபம் யார் மீது? ஏன்?

அவனது சந்தேகம் சரி என்றால் அந்த சத்யப்ரியவின் தற்கொலைக்கும் அத்தை திருமணத்திற்கும் கூட நிச்சயம் தொடர்பு இருக்கவேண்டும். அப்படி என்றால் .....ஒருவேளை இருவரும் ஒருவரை காதலித்து இருப்பார்களோ?..... கடவுளே... this can't be true... shouldn't be...அத்தையின் குணத்திற்கும் இதற்கும் ஒத்து போகவில்லையே.... ஒருவேளை அது ஒருதலை காதலாக இருந்திருக்க வேண்டும் ....இவர்கள் இருவருக்குமே தெரியாமல் அவர் அதை மனதிற்குள்ளேயே வைத்து இருந்தால் .... இவர்களின் காதல் அறிந்ததும்... மன அழுத்தம் தாங்காமல் ... இவர்களின் பணத்தின் முன் ஏழை என்பதால் தன் காதல் செல்லோதோ என்ற நினைப்பில் அவர் தற்கொலையில் இறங்கி இருக்க வேண்டும்.... அது இப்போது சிவராமனுக்கு நினைவு வந்திருக்கலாம்... ஆனால் இது அவருக்கு தெரியும் என்றால் முதலில் குடும்பத்தை சேர்க்க உறுதி அளித்து ஏன்? எப்படி? ஐயோ ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறதே ... அவனுக்கு தலையை பிய்த்து கொள்ளலாம் போல இருந்தது... இதற்கு விளக்கம் சிவராமன் அங்கிள் தான் கொடுக்கமுடியும் ஆனால் சொல்வரா? அந்த முகவாட்டம் சொல்ல மாட்டார் என்றுதான் சொன்னது. அந்த சாருமதியை பார்த்தால் என்ன? அவருக்கு ஏதாவது தெரியுமா? அம்மா சொன்னதை பார்த்தால் அதிகம் தெரிய வாய்ப்பு இல்லை ... ஒருவேளை சிவராமன் அங்கிளின் மனைவியை பார்த்தால் ஏதாவது விஷயம் தெரிய வாய்ப்பு இருக்கிறது ... குட்.... நாளையே போய் பார்க்கலாம். ஆனால் அவரிடமே கேட்டால் என்ன? முன் பின் அறியாத ஒரு பெண்மணியிடம் பேசுவதை விட இது பெட்டேர் என்று தோன்றியது

சரி எதற்கும் அவரிடமே முதலில் பேசி பார்க்கலாம் ... அவர் ஏதும் சொல்லாவிட்டால் அவரிடம் சொல்லிவிட்டே அவரது வீட்டிற்கு சென்று மனைவியையும் மகளையும் சந்திக்கலாம். அவருக்கு தெரியாமல் அவரது மனைவி மகளிடம் பேசுவது அவ்வளவு நாகரீகமாக இருக்காது அது தன்னுடைய குணத்திற்கும் ஒத்து வராது.... அவனுக்கு பெண்களிடம் அவ்வளவாக பேசி பழக்கம் இல்லை. அது அவனுக்கு ஆர்வம் தருவதாகவும் இருந்ததில்லை . காலேஜில் படிக்கும்போது கூட உடன் இருக்கும் நண்பர்களின் கேலி கிண்டலை கட்டுப்படுத்துவது உண்டே தவிர அவன் அந்த மாதிரி இறங்கியது இல்லை... அவன் அவனுக்கென்று ஒருத்தி வரும் வரை அவளுக்காக காத்திருப்பதில்... ரசனையோடு இருந்தான்... இருக்கிறான்....அவள்தான் எங்கு இருக்கிறாள் என்றே

தெரியவில்லை... அவள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாளோ... எப்படி இருப்பாளோ... தன்னை பார்த்தும் விரும்புகிற மாதிரி தன் உருவம் இருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் அவனுள் லேசாக வந்தது... உடனே உருவத்தை பார்த்தா காதல் வரும்... அது மனதை பார்த்து வரவேண்டும்.... தனது உள்ளதை அவன் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறான்... தனது தேவதைக்காக... அவனது குடும்பம் ...அம்மாவும் அனுவும் நிச்சயம் அவளை உள்ளங்கையில் வைத்து தாங்குவார்கள் ம்ம்ம் அப்பா ஒன்றும் பட்டுகொல்லாமல் இருப்பார். தாத்தாதான் என்ன சொல்வாரோ... அதுவும் அத்தையின் பெண் என்றால் பாசம் வராமல் இருக்குமா என்ன?எவ்வளவு கோபம் இருந்தாலும் இதனை காலத்தில் குறைந்து இருக்காதா? .... ஒரு குடும்பத்திற்கு வர யாரும் தயங்க மாட்டார்கள் என்று புன்னகையோடு படுக்கையில் சாய்ந்து தன் தேவதையின் நினைவில் ....சுகமான கற்பனையில் ஆழ்ந்தான் .

@@@@ காத்திருந்து காத்திருந்து காலங்கள் போகுதடி ....பார்த்திருந்து பார்த்திருந்து பூவிழி நோகுதடீ ...நேற்று வரை சேர்த்து வைத்த ஆசைகள் வேகுதடி.....நீ இருந்து நான் அணைச்சா நிம்மதி ஆகுமடி.... @@@@

அத்தியாயம் 10

கௌதம் திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில் இருந்து வெளியே வந்து யாரேனும் காத்து இருக்கிறார்களா என்று பார்வையால் துழாவினான். தன் பெயர் தாங்கிய அட்டையை பிடித்து நின்று கொண்டிருந்த சீருடை அணிந்த டிரைவரை அணுகி புன்னகை செய்து நான்தான் கௌதம்... போகலாமா....வண்டி எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டான். வாருங்கள் சார் உங்களுக்கு ரெசிடேன்சியில் ரூம் போட்டிருக்கிறது சார் ... நீங்க ரூமிற்கு வந்தவுடன் தகவல் சொல்ல சொல்லி வாசுதேவன் சார் சொல்லி இருக்கிறார். அவர் உங்களை ரூமிலேயே வந்து பார்ப்பதாக சொல்லி இருக்கிறார் சார். லக்கஜ் இவ்வளவுதானா சார் ? ரொம்ப கம்மியாக இருக்கிறது என்று கேட்க.... போதும்பா less luggage more comfort...

அதிருக்கட்டும் நீ இவ்வளவு சரளமாக தமிழ் பேசுகிறாயே எப்படி? நீ தமிழா? என்று புன்னகையோடு கேட்டான். இல்லை சார் ஆனால் டூரிஸ்ட் வண்டி ஓட்டரமில்ல சார் இங்கயும் அங்கயுமா போய் வந்து இருப்பதில் பழக்கமானதுதான் சார். நீங்க சென்னையில் இருந்து வருவதாக சொன்னதனால் இயல்பாக தமிழ் வந்துவிட்டது சார்.... வேற ஒண்ணும் இல்லை என்றான். இங்கிருந்து ஹோட்டல் எவ்வளவு தூரம்பா என்று கேட்க... இதோ பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிடும் சார். உங்களை அங்கு விட்டுவிட்டு நான் போய் வாசுதேவன் சாரை அழைத்து வந்துவிடுகிறேன் சார். உங்களுக்கு வேறு

எதுவும் வேண்டுமா சார்? உணவு அறைக்கே வரவழைத்து கொள்ளலாம் சார்....சாப்பிட்டுவிட்டு இருங்கள் சார்..

அவன் புன்னகையோடு அவனை பார்த்து அடேயப்பா எத்தனை சார் போடுகிறாய்? அதெல்லாம் நான் பார்த்து கொள்கிறேன் நீ கவலை படாமல் போய் வா. உன்னுடைய பேர் என்னப்பா? என்று கேட்க அவன் சிரிப்போடு சேகர் சார் என்றான். சார் நான் இருபதே நிமிடத்தில் வந்துவிடுகிறேன் சார் அனேகமாக நீங்கள் உணவு அருந்தி முடிக்கும் முன்னாலேயே நாங்கள் வந்துவிடுவோம் சார் என்றான். சரிங்க சேகர் ஆனால் இந்த சாரின் எண்ணிக்கையை கொஞ்சம் குறைத்தால் எனக்கு நன்றாக இருக்கும் என அதற்கு அவசரமாக சரி சார் என்று சொல்ல கௌதம் வாய் விட்டு சிரித்தான் சரிப்பா நான் உள்ளே ரூமில் காத்து இருக்கிறேன் என்று வாசுதேவன் சாரிடம் சொல்லு என்றுவிட்டு உள்ளே சென்றான் அறைக்குள்ளே சென்று அமர்ந்த கௌதம் சற்றே படபடப்பாய் உணர்ந்தான் ஏற்கனவே சிவராமன் இவரிடம் என்ன சொன்னாரோ அவர் இப்போது என்ன சொல்ல போகிறாரோ? என்ற எண்ணங்கள் அவனை அலைகழித்தது. hey...cool down man..he said to himself. இது என்ன டீன் ஏஜ் பையன் மாதிரி படபடப்பு.... ஆழ்ந்த மூச்சுக்கள் சில எடுத்து தன்னை அமைதி படுத்த முயன்றான். இண்டெர்காமில் ஒரு ஜூஸ் ஆர்டர் செய்தான். உணவு உண்ணும் மனநிலை இல்லாதபோது திரவமாக ஏதவது சாப்பிடலாம் என்று வரவழைத்த ஜூஸ் கூட உள்ளே போக சண்டித்தனம் செய்தது. பாதியிலேயே முயற்சியை கைவிட்டு அதை அப்படியே வைத்துவிட்டான். கண்களை மூடி ஒன்று இரண்டு என ஆழ் மூச்சு எடுத்து நிதானபடுத்தி கொண்டு இருந்த போது அறைகதவு தட்டப்பட்டது

கம் இன் என்று குரல் கொடுத்தவன் கட்டிலில் இருந்து இறங்கி கதவை நோக்கி நடந்தான் ஹலோ வணக்கம் நான் வாசுதேவன்... சிவரமனுடைய நண்பன். அவர் எனக்கு போன வெள்ளியன்று என்று ஆரம்பிதவரை முதலில் உள்ளே வாருங்கள் சார் வந்து உட்காருங்கள் ஏதவது சாப்பிடுகிறீர்களா? என்று அவர் கையை பற்றி அழைத்து வந்து சோபாவில் அமர்ந்தான். இல்ல சார் இப்போதான் வீட்டில் இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன் ஒன்றும் வேண்டாம் ப்ளீஸ் . என்றார். அவன் புன்னகைத்து சரி சார் சொல்லுங்கள் என்றான். போன வெள்ளியன்று சிவராமன் எனக்கு போன் செய்தார். ஏதோ ஒரு ஈஸ்வர் என்பவர்... இந்த ஸ்மார்ட் மணி கம்பனியில் வேலை செய்தார் என்றும் அவர் குறித்த விபரங்கள் உங்களுக்கு கொடுத்து உதவுமாறும் என்னிடம் சொல்லி இருந்தார்... வீக் எண்டு வெளியூர் போய் இருந்ததால் மண்டே காலை வந்த பிறகுதான் தேடினேன் தற்போது இந்த நிறுவனத்தில் அந்த மாதிரி பெயரில் எந்த காடரிலும் வேலை செய்யவில்லை.

அதை என்னால் இப்போது உறுதியாக சொல்ல முடியும். நான் பழைய பைலை எடுத்து பார்க்க சொல்லி இருக்கிறேன் முன்பு எப்போதாவது வேலை செய்து இருந்தால் அந்த தகவல் என்னால் உங்களுக்கு கொடுக்க முடியும். சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்னால் இங்கே வேலை செய்ததாக சொன்னார். அது ரொம்ப பழைய பைல் என்பதால் உடனடியாக தேட முடியவில்லை. ஆனால் இன்று நீங்கள் வருவதாக அவர் ஏற்கனவே சொன்னதால் இன்று கட்டாயம் முடித்து விடவேண்டும் என்றுசொல்லி இருக்கிறேன்

அவர் இங்கே வேலை செய்து இருந்தால்.... அவர் எப்போது வேலை செய்தார்? எவ்வளவு காலம் இருந்தார்? அவரது முகவரி என்ன ? வேறு ஏதவது தகவல் இருந்தாலும் உங்களுக்கு கட்டாயம் கொடுத்து விடுகிறேன் சார் நீங்கள் தாராளமாக நம்பி இருக்கலாம். எங்கள் அலுவலகத்தில் கிடைக்க கூடிய அனைத்து தகவல்களையும் இன்று மாலைக்குள் உங்களுக்கு தந்துவிடுகிறேன். உங்களுக்கு கன்யாகுமரியில் ஏதோ வேலைக்கு தேர்ந்தெடுக்க நேர்காணல் இருப்பதாக சிவராமன் சொன்னாரே.... நீங்கள் வேண்டுமானால் உங்கள் வேலையே பாருங்கள் சார் நான் தொலை பேசியில் கூட தகவல் சொல்லுகிறேன். எப்படியும் நாளை மாலை நீங்கள் இங்கிருந்துதானே சென்னைக்கு போவீர்கள் அப்போது வேறு ஏதவது சந்தேகம் இருந்தாலும் நான் நேரில் வந்து விளக்குகிறேன் சார் என்று சொன்னார். இல்லை வாசுதேவன் சார் இன்றைக்கு நேர்முக தேர்வு சாதாரண சிறிய படவிகளுக்குதான்... அதை சிவராமன் அன்கிளே பார்த்து கொள்வார். நாளை நிர்வாக அலுவலர் பதவிக்குத்தான் நானே வருவதாக சொல்லி இருந்தேன் அதனால் எனக்கு அங்கே அவசரமான வேலை என்று எதுவும் கிடையாது... நான் இங்கு வந்ததே இந்த வேலைக்குத்தான். எனவே தேவை என்றால் நான் உங்கள் அலுவலகத்திற்கு கூட வந்து காத்து இருக்க தயார். இல்லை சார் நீங்கள் அங்கு வந்தால் பல கேள்விகள் வரும். அதனால் நீங்கள் இங்கேயே ஏதவது சுற்றி பாருங்கள் சார்.... கன்யகுமரியும் நல்ல இடம் சார் அங்கே போனாலும் ஊர் சுற்றி பார்க்க நிறைய இடங்கள் உள்ளது .

இப்படி ஹோட்டல் ரூமில் அடைந்து கிடக்க வேண்டாம் சார். எந்த காரணத்தை கொண்டும் உங்கள் வேலை நிற்காது சார் என்று மீண்டும் வற்புறுத்த அவன் வேறு வழி இல்லாமல் சரி என்றான். நீங்க சேகரையே கூட அழைத்து போங்கள் கௌதம் உங்களுக்கு உபயோகமாய் இருப்பார். அவருக்கு இந்த ஊரிலும் சரி கன்யகுமரியிலும் சரி அனைத்து இடங்களும் அத்துபடி.. அவரை நம்பி செல்லலாம் நம்பிக்கை ஆனவர் ஏதும் பொருட்களை கூட அவரை நம்பி வண்டியில் விட்டு செல்லலாம் சார் உங்களுக்கு எந்த பிரச்னையும் இருக்காது... எனக்கு தகவல் கிடைத்தும் நான் உங்களை தொடர்பு கொள்ளுகிறேன் வரட்டுமா? நேரமாகிறது... என்று எழுந்தவரை கை குலுக்கி வழி அனுப்பி

வைத்தான். அவர் சென்ற பிறகு சிறிது நேரம் விட்டத்தை பார்த்தவாறு ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கி படுத்து இருந்தான் இந்த நிமிடம் வரை ஒரு தகவலும் இல்லை வேறு எங்கும் போக மனமும் வரவில்லை. சரி அட்லீஸ்ட் கன்யாகுமரிக்கு போய் நேர்முக தேர்வு நடை பெறுவதயாவது பார்க்கலாம் என்று முடிவு செய்து கிளம்பினான் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தவன் இங்கிருந்து கன்யாகுமரி போக எவ்வளவு நேரம் ஆகும் சேகர் என்று கேட்டான். அதென்ன சார் ஒரு ரெண்டு மணி நேரத்தில் போய்விடலாம் ஏதும் அர்ஜெண்டா சார்? என்று கேட்டான். அப்படி எதுவும் இல்லைப்பா. சும்மாதான் ஒரு தகவலுக்காக கேட்டேன். சரி அங்கே போகலாம் என்று சொன்னான். போகும் போதே தொலை பேசியில் சிவரமனை தொடர்பு கொண்டு பேசினான்.

அங்கிள் நான் கௌதம் பேசுகிறேன் இன்று காலை உங்கள் நண்பர் வாசுதேவனை பார்த்தேன் என்று ஆரம்பித்து அவர் கூறியவற்றை சுருக்கமாக அவருக்கு சொன்னான். அதனால் நான் கிளம்பி அங்கே வருகிறேன் அங்கிள். எனக்காக எந்த செயல்முறையும் மாற்ற வேண்டாம் அது ஏற்கனவே திட்டமிட்ட படி நடக்கட்டும் நான் வந்து விடுகிறேன் என்று சொல்லி துண்டித்தான். போகும் வழியில் இரு மருங்கிலும் அழகான இயற்கை காட்சிகள் அவனது மனதை கொள்ளை கொண்டது. என்ன இருந்தாலும் இயற்கை கேரள மாநிலத்தை சற்று அதிகமாகவே கவனித்து இருக்கிறது என்று செல்லமாக இயற்கை அன்னை மீது கோபம் கொண்டான். ஒருமுறை குடும்பத்தினர் அனைவரையும் அழைத்து வர வேண்டும் என்று மனதில் நினைக்கும்போதே அனைவரையும் என்ற வார்த்தையில் ஒரு புன்னகை அவனையும் மீறி மலர்ந்தது... சீக்கிரம் சொல்லு பெண்ணே எங்கே இருக்கிறாய் என்று?....என்று மனதிற்குள் முனகி கொண்டான். அவன் சிந்தனையை அடடா என்ற சேகரின் குரல் கலைத்தது. சுய நினைவுக்கு வந்த கௌதம் என்னப்பா ... என்ன ஆச்சு என்று வேகமாக கேட்டான். அது ஒண்ணுமில்லை சார் ஏதோ ஆக்சிடென்ட் போல வண்டிகள் நிறைய வரிசையா நிற்குது ஒண்ணும் நகர மாதிரி தெரியவில்லை சார். எதிர்புறமும் வண்டிகள் வரவில்லை நான் முன்னால் போய் என்ன விஷயம் என்று விசாரித்துவிட்டு வருகிறேன் சார் என்றவன் கீழிறங்கி சென்றான். சில நிமிடங்கள் கழித்து திரும்பி வந்த சேகரின் முகம் வாடி இருந்தது.

பாவம் சார் டாங்கர் லாரியும் ஒரு வேணும் மோதி நாலு பேரு ஸ்பாட்டிலேயே அவுட் சார் ரெண்டு பேருக்கு உசிரு இருக்கு சார் போலீஸ் வரணும்னு வச்சுக்கிட்டு இருக்காங்க சார் உடனே திருவனந்தபுரம் எடுத்திட்டு போனா காப்பதிடலாம் சார். வண்டி தேடிட்டு இருக்காங்க என்று சொன்னவுடன் வேணும்னா இந்த வண்டியிலேயே எடுத்துகிட்டு போகலாம் சேகர் என்று கௌதம் சொன்னவுடன் சார் நீங்க... உங்க வேலை அங்க கண்யகுமரியில... என்று லேசாக இழுத்தான் அது

ஒன்றும் அவ்வளவு அவசரம் இல்லப்பா. இது அதை விட முக்கியம் இதை முதலில் பார்ப்போம் என்றவன் கூடவே இறங்கி வரும்போதே காவல் துறை வாகனமும் வந்துவிட சேகரை வண்டியை திருப்பி ரேவேர்சில் எடுத்து வர சொல்லி விட்டு அவன் நடையை எட்டி போட்டு விபத்து நடந்த இடத்திற்கு சென்றான். அங்கே ஒருசிறிய வேகமான அறிமுகத்தோடு தன் வண்டியில் அடிபட்டிருப்பவர்களை அழைத்து போய் அரசு மருத்துவமனையில் சேர்ப்பதாக கூறினான் முதலில் லேசான சந்தேக கண்ணுடன் பார்த்த அலுவலர்களை தன் தாத்தாவின் பேரை சொல்லி சமாதனப்படுத்திவிட்டு மீண்டும் திருவனந்தபுரம் சென்றான். உடன் காவல் துறை அலுவலர் ஒருவரும் வரவே மருத்துவமனையில் விட்டவுடன் அவர்களது வேலை முடிந்துவிட்டது. அங்கிருந்து கிளம்புமுன் மீண்டும் ஒருமுறை வாசுதேவனை நேரில் பார்கலாமா என்று தோன்றிய மனதை அடக்கினான். ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி விட்டு சரி சேகர் நாம் கிளம்பலாம் என்று சொன்னான். சார் மணி மூன்றாக போகிறதே சார் ...நீங்க எதாச்சும் சாப்பிடலியா? என்று மெல்ல இழுத்தான்.

அப்போதுதான் மணியை பார்த்தவன் ஒ..ஒ... தனக்காக இல்லாவிட்டாலும் சேகர் சாப்பிட வேண்டுமே... என்று நினைத்தவன் சரிப்பா போகும் வழியில் நல்ல ஹோடலக பார்த்து நிறுத்து சாப்பிட்டுவிட்டு போய்விடலாம் என்று சொன்னான். சாப்பாட்டை முடித்த பிறகு கிளம்பும்போது மணி நாலை தாண்டிவிட்டது. சாரி சார் இன்று முழுவதும் உங்களுக்கு வேலை வீனகிவிட்டது... ஆனால் உங்களுக்கு ரொம்ப நல்ல மனசு சார்... நான் எந்த கார் ஓட்டும் வேலையே கடந்த முப்பது வருடமா செய்கிறேன் சார்.... ஆனால் யாருக்கும் இவ்வளவு சீக்கிரம் மனசு வராது சார்.... அதுவும் விபத்து என்றால் போலீஸ் கேஸ் என்று அலையவேண்டும் என்றே பாதி பேர் மறுத்து விடுவார்கள் சார்... பாவம் என்று நினைக்கும் சிலர் கூட உதவ முன்வரமாட்டார்கள் சார்.... உங்க நல்ல மனசுக்கும் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வராது சார் நீங்க நல்லா இருப்பீங்க என்று மனதார வாழ்தியவரை பார்த்து ஒரு புன்னகையை மட்டும் பதிலாக தந்தான். என்ன சார் சிரிக்கிறீங்க? என்று கேட்டவரை பார்த்து வலது கை செய்வது இடது கைக்கு தெரிய கூடாது என்று என் அம்மா சொல்வார்கள். இப்போது ஒருவர் அதை பார்த்ததோடு இல்லாமல் பாராட்டும்படி ஆகிவிட்டதே என்று நினைத்தேன் வேறு ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் போங்கள் சேகர்... நீங்கள் இப்படி பாராட்டும் அளவுக்கு நான் எடும் செய்ததாக தெரியவில்லை. அதனால் இந்த பேச்சை இத்துடன் விடுங்கள் என்று சற்று அழுத்தமான குரலில் கூறி முடித்தான்.

அவர் பேச்சை நிறுத்தி விட்டாலும் மனதில் அவன் மேல் விழுந்த அந்த மரியாதை இன்னும் கூடி

போனது. அந்த பிரமிப்புடன் வண்டியை ஓட்டியவர் கண்யகுமரியை நெருங்கியவுடன் வேகத்தை குறைத்தார். சார் மணி ஆறாக போகிறது இங்கே sunset பார்க்க நிறைய tourist வருவார்கள் உங்களுக்கு அதில் intrest இருக்கா ஸார் என்று கேட்டார். அவன் இருப்பதை பார்த்து ஸார் உங்களுக்கு அவசரமான வேலை ஏதும் இல்லை என்றால் நிச்சயம் பார்த்து ரசிக்க கூடிய இடம் ஸார். கடலும் அலைகளும் சூரிய அஸ்தமனம் செவ்வனம் எல்லாமே பார்க்க ரொம்ப அழகாக இருக்கும் ஸார். என்று மீண்டும் வலியுறித்தினார். எனக்கு தங்க ரூம் போட்டிருக்கும் ஹோட்டல் கூட sea side view உள்ளது என்று சொன்னார்களே. இருக்கலாம் ஸார் ஆனால் உங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறை மறுபுறம் இருந்தால் உங்களால் பார்க்க முடியாதே என்று கூற அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான். சேகர் நீங்கள் ரொம்ப அழகாக பேசுகிறீர்கள். அங்கே சுற்றி இங்கே சுற்றி உங்கள் பாயிண்டை விடாமல் சொல்கிறீர்கள் I like it. என்று புன்னகைதவன் வண்டியை விட்டு கீழே இறங்கினான். சரி சேகர் உங்கள் விருப்ப படியே கொஞ்ச நேரம் பீச்சில் இருந்துவிட்டு வருகின்றேன் என்றவன் கடலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். அவன் சென்னையில் தினமும் பீச்சில் ஜாக்கிங் போவதனால் அவனுக்கு கடல் அவ்வளவு பிரமாதமாக தோன்றவில்லை. இருந்தாலும் ரூமில் போய் என்ன செய்ய போகிறோம்? அதற்கு கொஞ்ச நேரம் இருட்டும் வரை இங்கே இருந்துவிட்டு போகலாமே என்று வந்தவன் அலை நீர் வந்து தொட முடியாத ..... ஆனால் கண் பார்வைக்கு எட்டும் தூரத்தில் அமர்ந்து சுற்றும் முற்றும் வேடிக்கை பார்த்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் பார்வை அலையில் பந்து விளையாடுகிறேன் என்ற பெயரில் உடையை நனைத்துக்கொண்டு குதியாட்டம் போட்ட சிறுவர்களிடம் கொஞ்ச நேரம் பதிந்து மீண்டும் சுற்றியதில் ஓரிடத்தில் நிலைத்து நின்றது. அந்த வினாடி அவனுக்கு தான் யார்? என்பது முதல் இந்த ulage மறந்து போனது அப்போதைக்கு அவனது அம்மாவின் ஆசை... தன் வாக்கு... எல்லாம் மறந்து...மறைந்து போனது.... யாரிவள்? இப்படி ஒரு உற்சாகமான பாவையை இல்லை ...இல்லை...பூவை .... ஆம் இள மஞ்சள் நிறத்தில் சுடிதார் அணிந்து ஒரு சூரியகாந்திபூவே உயிர் பெற்றது போல இவ்வளவு துடிப்புடன்... சிரிப்புடன்... அடடா... அவன் கண்கள் இமைக்க மறந்தது.... அவன் பார்வை அவள் மேலேயே நிலைத்து நிற்க.... ஹே என்ன இது.... இவள் யாரை கை காட்டி அழைக்கிறாள் என்னையா? இவள் எனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம் ஆனவளா என்ன? எப்படி மறந்திருக்க முடியும்... சான்ஸ் இல்லை... அப்படி என்றால்... அவனுக்கு சில வினாடிகள் இதயம் துடிப்பது நின்றுவிட்டது போல் இருந்தது.... அவனையும் மீறி அணிசையை அவன் உடல் மணலில் இருந்து எழுந்து அவளை நோக்கி நடந்தது.

அவன் மிக மெல்ல நடந்தாலோ என்னவோ அவள் அவனை நோக்கி ஓடி வந்தாள். My god.... what is

திஸ்... how it can happen? என்று பிரமித்தவன் மூச்சு விடவும் மறந்து அதே இடத்தில் நிற்க.... அவனை நோக்கி வேகமாக ஓடிவந்தவள் அவனையும் தாண்டி ஓடி பின்னால் அமர்ந்து இருந்த ஒரு பெரியவரின் கை பற்றி இழுத்து கொண்டு கடலை நோக்கி மீண்டும் ஓடினாள். அது வரை அடக்கி இருந்த மூச்சு பெரியதாய் வெளிப்பட லேசாக தலை அசைத்தவாறு மீண்டும் மணலில் அமர்ந்து அவளை பார்த்தான். இப்போதுதான் அவளின் செய்கையின் அர்த்தம் புரிந்தது.... ச்சே சில வினாடிகளில் என்னவெல்லாம் நினைத்துவிட்டான்? இப்போது அவனை பார்த்து அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் மனது என்ன என்ன நினைத்தாலும் பார்வை மட்டும் அவளை விட்டு அகல மறுத்து சத்யக்ரகாம் செய்தது. யார் இவள் என்ற கேள்வி மட்டும் மனதில்.... அந்த வினாடி அவனுக்கு எல்லாமே மறந்துவிட்டது.

@@@@ யார் இந்த தேவதை... யார் இந்த தேவதை... ஒரு கோடி பூக்கள் உண்டிந்த மண்ணில் ..... உன் போல பூ ஏதும் உள்ளதா உள்ளதா.....@@@

அவளது சிரிப்பில்... விநாடி கூட நிற்காத அந்த பேச்சில்... அவளிடம் இருந்து சுற்றிலும் வெளிப்பட்ட உற்சாக வெள்ளத்தில்.... அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கி கொண்டிருந்த போது அவனது கைபேசி அழைத்தது. இந்த உலகத்திற்கு மீண்டு போனை எடுத்தவனுக்கு நம்பர் வாசுதேவனுடயது என்று தெரிந்ததும் இதய துடிப்பு கூடியது. .....

அத்தியாயம் 11

ஹோட்டல் அறையில் பிரியா அன்றைய செய்தித்தாளை நோட்டம் விட்டு கொண்டிருந்தாள். அறை அமைதியாக இருந்தது. தாத்தா ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறார்? என்று மனதிற்குள் யோசித்து கொண்டிருந்தாள். நேற்று மாலை அங்கே சொந்த ஊர் போய் வந்ததில் இருந்தே இப்படித்தான் இருக்கிறார். மாலையில் கடற்கரையில் கூட அவர் அவ்வளவு உற்சாகமாக இல்லை. அவருக்கு உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா? அல்லது பழைய நினைவுகளின் அழுத்தமா? தனக்குள்ளே யோசித்து கொண்டிருந்தவளால் அதற்கு மேல் அமைதியை தாங்க முடியாமல் தாத்தா என்ன ஆச்சு? நேற்றில் இருந்து உம் என்று இருக்கிறீர்கள்? இன்று நான் இண்டர்வ்யு போய் வந்ததை கூட விசாரிக்கவில்லை... என்ன ஆச்சு தாத்தா? என்று அவர் அருகே வந்து அமர்ந்தவள் அவரது தோளில் கையை போட்டு விசாரித்தாள். ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றியவர் ஒண்ணும் இல்லை ப்ரியா ... I am sorry... இன்டர்வயு எப்படி செய்தாய் ? சொல்லு என்று கேட்டார். அதுவா... அதில் ஒரு பிரச்னையும் இல்ல தாத்தா? ரொம்ப சாதரணமா இருந்தது எந்த இடத்திலும் என்னோட confidence

level குறையாம இருந்தது it was alright...பட் நாளைக்கு அப்படி இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். பாஸ் சென்னையில் இருந்து வருவார். நிர்வாக அலுவலர் பதவிக்கு மட்டும் அவரே நேர்முக தேர்வு நடத்துவார் என்று சொன்னார்கள். எனக்கு ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை...யார் வந்தா என்ன தாத்தா?

நாம நம்ம வேலைய செய்ய போறோம். பாஸ் பார்கிறருன்னு தனியா வேலை செய்யுற மாதிரி நடிக்கிரவங்களுக்குதான் பிரச்னை எனக்கென்ன வந்தது ... நாம நினைக்கிறதுதான் சொல்வோம்.... சொல்றதுதான் செய்வோம்...ஓகேயா ? அது கிடக்கட்டும் நீங்க ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கேங்கன்னு கேட்டேனே? அதுக்கு பதிலை காணோம் என்று அவரை நேராக பார்த்து கேட்டாள். பாஸ்ன்னா யாரு? கேட்டியா? அவர் அவசரமாக குறுக்கிட்டார். உம் கேட்டேனே.. யாரோ கௌதமாம்... ஆமா நீங்க ஏன் இதையெல்லாம் விசரிக்கிறீங்க? என்று அவள் திருப்பி கேட்டாள். ப்ரியா... என்ன இது... கேள்வி கேட்கிற மொத்த உரிமையும் உனக்கே யாரவது எழுதி கொடுத்துவிட்டார்களா? வேற யாரும் கேள்வியே கேட்ககூடதா? என்ன... இந்த மாதிரி நீ இண்டர்வெயுல ஏடா கூடமா பேசினா அது நல்ல இருக்காது... ஆமா சொல்லிட்டேன். இது என்ன தாத்தா நான் எப்படி இருக்கிறேனோ அப்படிதான் என்னால் பேச முடியும்.... இண்டர்வயுக்குன்னு தனியா எல்லாம் பேசி நடிக்க என்னால் முடியாது.... என்னை வேலைக்கு எடுக்கவில்லை என்றால் நஷ்டம் அவங்களுக்குத்தான் .... ஒரு நல்ல திறமசாலிய மிஸ் பண்றாங்கன்னு அர்த்தம்... ஐயோ என்று தோன்றியதை மனதிற்குள் அழுத்திவிட்டு பிரியா ... management-la oru set of two principles solluvaanga...statement No1 - My boss is always right... statement No 2 - If he is wrong see statement no 1....

அப்படின்னு அது படி பார்த்தால் நீ பேசுவது சரி இல்லை. நாம் வேலை செய்வது நமது வசதிக்காக... அதே மாதிரி அவங்க நம்மள வேலைக்கு வச்சிருக்கிறது அவங்க வசதிக்காக....நமக்காக இல்லை... அதை புரிஞ்சுக்கோ. நம்மலாலே அவங்களுக்கு பிரயோஜனம் இருக்குன்னு நம்ப வைப்பது நம்ம கடமைதான்... புரியுதா? சரி சரி நான் பார்த்துக்கிறேன். நேற்று ஊரில் இருந்து ஒரு பழைய பெட்டியை மட்டும் தூக்கி வந்தீர்களே... அதில் என்ன இருக்குன்னு பார்க்கலாமா? என்று கேட்டாள். நீயே பாரு... அதில் என்ன இருக்குன்னு எனக்கு தெரியும். சோ உனக்கு ஆர்வம் இருந்தால் நீயே பார்த்து கொள் என்று சொல்ல... அய்யே ....ரொம்பதான் அலுத்து கொள்கிறீர்களே என்று முனகியவாறு அந்த பெட்டியை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்து திறந்தாள்.

அவர் ஏற்கனவே கவனமாக அவளுடைய அம்மா வீடு தொடர்பான போடோக்களை அகற்றி இருந்ததால் அவள் நோண்டுவதை பற்றி கவலை இல்லாமல் வேடிக்கை பார்த்து கொண்டு அமர்ந்து இருந்தார். இது யார் தாத்தா? ஒ.. ஒ.. இதுதான் உங்க better-half ஆ ம்ம்ம்ம் நல்லாத்தான்

இருக்காங்க.... இது யார்? ஹை அம்மாவும் அப்பாவுமா? ம்ம்ம் ஓவியம் ரொம்ப நல்லா ....வித்தியாசமா இருக்கே... கீழே அம்மா பேர் கூட ஸ்டைலா எழுதி இருக்கே... ஏன் தாத்தா உமா என்கிற பேரில் இருக்கும் மூன்று ஆங்கில எழுத்துக்களை வைத்து ஒரு பழமரம் முளைத்து இருக்கிறதே கவனித்தீர்களா? என்று பெருமையோடு கேட்க.ம்ம்ம் அந்த ஐடியா கொடுத்தே நான்தான் என்று பெருமை அடிக்க ... ஹே இப்போ மறுக்க அவங்க இல்லேன்னு கதை ஏதும் விடுகிறீர்களா? என்று சிரிக்க அதுதான் என் பேத்தி.... இந்த மாதிரி விஷயம் எல்லாம் கரெக்டா கண்டு பிடித்து விடுவாயே? என்று சிரித்தார். உமா ஓவிய கல்லூரியில் படித்தவள் சிறு வயதில் இருந்தே வரைந்து கொண்டு இருப்பவள்... பிறகு என்னுடைய அட்வைஸ் எதற்கு அவளுக்கு? என்று சிறிது கொண்டே பதில் சொன்னார். அம்மா நல்லா வரைவாங்க போல அவங்க திறமை அப்படியே வந்து இருந்தால் சுபரா இருந்திருக்கும். ம்ம்ம் உட்கார்ந்த இடத்திலே சம்பாதித்திருக்கலாம்... இல்ல தாத்தா? என்று சொல்ல நீ மட்டும் என்ன உட்கார்ந்து வேலை செய்துதான் சம்பாதிக்க போகிறாய்? ஓடி ஓடியா உழைக்க போகிறாய்? என்று மடக்கினார். ஐயோ நான் வீட்டில் இருந்தபடி சம்பாதிப்பது என்ற அர்த்தத்தில் சொன்னேன் போதுமா? என்று அழுத்தமாக சொல்ல அவர் சிரித்தார்.

அவரின் சிரிப்பில் அவளது முகத்திலும் முறுவல் பூக்க அவள் மறுபடி படத்தை உத்துபார்த்தாள். அம்மாவும் அப்பாவும் ரொம்ப க்ளோசோ? என்று அவரை பார்த்து மீண்டும் கேட்டாள். அவர் பதில் சொல்ல முடியாமல் தலையை மட்டும் அசைத்தார். இந்த கான்செப்ட் எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருக்கிறது தாத்தா ...கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவருக்குள் ஒருவர் என்பதை இவ்வளவு அழகாய்... சூப்பர்...தாத்தா என்றாள். சரிம்மா ரொம்ப நேரம் ஆகிறது. எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்து விட்டு படுதுகொள் குட் நைட் என்று சொன்னவர் அவரும் படுத்துவிட்டார். மறுநாள் காலையில் அவள் கிளம்புவதை வேடிக்கை பார்த்தவர் கிண்டல் ஏதும் அடிக்காமல் ஆல் தி பெஸ்ட் சொல்லி வாழ்த்தி அனுப்பிவைத்தார். அவள் கிளம்பியதும் அவரும் கிளம்பி கன்யாகுமரி அம்மனை தரிசித்து எல்லாம் நல்ல படியாக நடக்கவேண்டும் என்று மனமார வேண்டி கொண்டார். தன் பேத்தியை பற்றி அவருக்கு நன்றாக தெரியும். நல்லவள்... புத்திசாலிதான்... அழகானவளும் கூட.... ஆனால் கொஞ்சம் படபடப்பனவள் கொஞ்சம் அவசரம் கொஞ்சம் முன்கோபம்... அது சீகிரமே போய்விடும் என்றால் கூட...குறை குறைதான்.... அவருக்கு கொஞ்சம் கவலையாகவே இருந்தது மீண்டும் ஒருமுறை அம்மனை ப்ரர்த்திதுவிட்டு கிளம்பி ஹோட்டலுக்கு சென்று அவளின் வருகைக்கு ஆவலுடன் காத்து இருந்தார். நேர்முக தேர்விற்கு ப்ரியா சென்ற போது அங்கு ஏற்கனவே சுமார் இருபது பேர் ஆணும் பெண்ணுமாய் முப்பத்திய்ந்து முதல் நாற்பது வயதிற்குள் இருப்பவர்கள் காத்து இருந்தனர். ஒ.. இவர்கள் எல்லோருக்கும் நிறைய எக்ஸ்பெரியன்ஸ்

இருக்குமே...

வயது குறித்த கேள்விதான் உள்ளே பெரிய மைனஸ் பாயிண்டாக தனக்கு இருக்க போகிறது.... அதற்கு உரிய பதில் என்ன சொல்லலாம் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தாள். சற்று நேரத்திலேயே தனக்கே உரிய தன்னம்பிக்கையோடு தலையை சிலுப்பியவல் என்ன இந்த வேலை இல்லாவிட்டால் இன்னொன்று என்று நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள். தனது பெயர் அழைக்கபட்டவுடன் உள்ளே சென்றவள் அனைவருக்கும் வணக்கம் சொல்லி அமர சொன்னவுடன் உட்கார்ந்தாள். அங்கே இருந்த இரண்டு வயதான ஆண்கள் ஒரு மத்திய வயது பெண் ஆகியோர் அனைவரின் முகத்திலுமே இருந்த ஆச்சரியத்தை பார்த்து தனக்குள்ளே சிரித்தாள். பேட்டி எதிர்பார்த்தபடித்தான் இருக்க போகிறது என்று நினைத்தவள் கேள்விக்கு தயாரானாள்.

சொல்லுங்க மிஸ் விஷ்ணுப்ரியா ....நீங்க இப்பதான் படிப்பை முடிச்சிருக்கீங்க உங்களை பத்தி கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன். என்று இயல்பாக பேச்சை ஆரம்பித்தார் நடுவில் அமர்ந்தவர். சார் எனது படிப்பு சான்றிதழ் தவிர மற்ற துறைகளில் .... விளையாட்டு மற்றும் கலை துறையில் நான் பங்கேற்றுள்ளள்ளதற்கு ஆதரனமான சான்றுகளை நான் ஏற்கனவே விண்ணபத்தில் இணைத்துள்ளேன். அது மட்டுமல்ல ஏற்கனவே நேற்று நடை பெற்ற நேர்முகத்தேர்வில் இது பற்றி நான் இருமுறை கூறி உள்ளேன். சார் கூட இருந்தார்கள் ... அதனால் இந்த பதவிக்கு என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் தகுதி என்னவோ அதற்குரிய கேள்விகளை கேட்டால் எனக்கு பதில் சொல்ல சுவாரசியமாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்

..i am sorry please don't mistake me since I talking like this... Really I would like to take challenges and succeed... I don't want to waster time of all of us. It is the only thing you cannot produce in this whole world... I believe you can understand my stand and appreciate it. என்று முடித்துவிட்டு மூவரையும் ஒருமுறை பார்வையால் அளந்தாள். ம்ம்ம் மற்ற இருவரும் இந்த பதிலில் திருப்தி அடைந்த மாதிரி தான் இருக்கிறது... ஆனால் மேடம் முகத்தில் இலகுத்தன்மை இல்லையே... என்று மனதிற்குள் கணக்கிட்டாள். அதற்கேற்றார் போல் அடுத்த கேள்வி அவர்களிடம் இருந்தே வந்தது.... உங்களுக்கு வயது 21 என்று உங்கள் biodata வில் இருக்கிறது. நீங்கள் நேராக காலேஜில் இருந்து இந்த நிர்வாக அலுவலர் வேலைக்கு apply செய்து இருக்கிறீர்கள் .... இந்த பதவிக்கு உங்களை நாங்கள் தேர்வு செய்ய இரண்டு வலுவான காரணங்களை கூறுங்களேன்.... yes madam ... என்று அவரை நோக்கி திரும்பியவள் புன்னகையோடு ஆரம்பித்தாள்... என்னால் இரண்டு காரணங்கள் சொல்ல முடியும்

மேடம் அது வலுவானதா இல்லையா என்று நீங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். முதலாவது நமது நாட்டில் மிக உயர்ந்த பதவியாக அரசு துறையில் கருதப்படும் I.A.S AND I.P.S பதவிகளுக்கு நடத்தப்படும் தேர்வுக்கே குறைந்தபட்ச வயதாக 21 நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த பதவிக்கே..... ஒரு மாவட்டத்தை நிர்வாகம் செய்வதற்கு அது போதும் என்றால் ஒரு நிறுவன பிரிவு அலுவலகத்தை நிர்வகிக்க இந்த வயது ஒரு பிரச்னையாக இருக்க முடியாது மேடம். அடுத்ததாக நமது சட்டம் நாம் 18 வயதில் மேஜராகிவிடுவதாக கூறுகிறது ....

அந்த வயதிலேயே நாட்டை ஆளக்கூடிய பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்க கூடிய அதிகாரம் வந்துவிடுகிறது... நான் ஓட்டுரிமையை சொல்கிறேன் மேடம் ... இந்த அலுவலக நிர்வாகம் அதோடு ஒத்திட்டால் ரொம்ப சாதாரணம் என்று எனக்கு தோன்றுகிறது அதனால்... நீங்கள் வயது பற்றிய விவாதம் தவிர வேறு எதாவது கேள்வி இருந்தால் கேளுங்கள் மேடம் என்று முடித்தாள். மீண்டு ஒருமுறை மூவரையும் பார்வையால் அளவிட்டாள். நேற்று நேர்முக நடத்திய இடது ஓரம் அமர்ந்தவர் முகத்தில் சிரிப்பும் ரசனையும் நன்றாகவே தெரிந்தது. நடுவில் இருப்பவர் முகம் சாதாரணமாக இருந்தது... அதில் இருந்து எதையும் கணிக்க இயலவில்லை. கேள்வி கேட்ட பெண்மணியின் முகம் சற்றே சிவந்து இருந்தது...

கோபமோ தன்னை அவமனபடுத்திவிட்டதாக கருதுகிரரோ...ஓ..ஓ.. அதை உடனடியாக திருதவேண்டுமே என்று மனதிற்குள் எண்ணியவாறு அடுத்த கேள்விக்காக காத்திருந்தாள். அடுத்த கேள்வி நடுவில் இருந்தவரிடம் இருந்து வந்தது. வயது பற்றிய உங்களது விளக்கம் சரி.. ஆனால் இருபது பேரை வைத்து வேலை வாங்குவதற்கு... ஒரு பிரச்னை வந்தால் அதை நாலு விதமாக யோசித்து நல்ல முடிவு எடுப்பதற்கு அனுபவம் தேவை என்று நாங்கள் கருதுகிறோமே... அதற்கு உங்களது பதில் என்ன? sirs and mad.. please excuse me... இதற்கு பதில் நான் நேரடியாக சொல்ல போவதில்லை ... உங்கள் மூலம் விளக்கி காட்டபோகிறேன் Will you please all the three of you co-operate with me? என்று கேட்டாள்.

இடது ஓரத்தில் இருந்தவர்தான் முதலில் பதில் அளித்தார். sure.. மாற்ற இருவரும் அவளை சில வினாடிகள் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு தலையை மட்டும் அசைத்தனர். thank you so much sirs and mad என்று ஒரு புன்னகையை சிந்திவிட்டு அதிகம் ஒத்துழைக்க கூடியவர் என்று தோன்றியவரை பார்த்து சார் 1+1=? என்று கேட்டாள். அவர் முகத்தில் திகைப்பு வெளிப்படையாக தெரிந்தது... வாட்? என்று அவளை பார்த்து கேட்டார். சார் என்னுடைய கேள்வி அதுதான் ஒன்னு பிளஸ் ஒன்னு என்ன? அவர் ஒன்றும் புரியாமல் இரண்டு என்றார்...சார் நல்ல யோசித்து சொல்லுங்கள் வேறு மாதிரியான பதில்

இதற்கு இருக்கிறதா? என்று மீண்டும் வலியுறுத்தி கேட்டாள். அவர் ஒரு சிரிப்புடன் இல்லை என்று தலை அசைத்தார்.

நீங்கள் இருவரும் இதை ஒத்துகொள்கிறீர்களா? அன்று அவள் மீண்டும் கேட்டாள். அவர்கள் இருவரும் அவளை விசித்திரமாக பார்த்துவிட்டு இல்லை என்று தலை அசைத்தனர். அவள் ஒரு சிறிய தலை அசைப்புடன் சொன்னாள். சார் நீங்க சொன்ன ஆன்சர் சரிதான்... ஆனால் அது கணிதத்தில்...sir in management you might have heard about the concept of synergy... which says when two people cooperate and put their efforts it will have multiple effectand will be definitely more than 2. symbolically they say 1+1=11 and a third view of 1+1=/4 in a fily of love..... that is not necessarily 2 in love. So in this problem atleast i HAVE GIVEN THREE POSSIBLE ANSWERS FOR A SINGLE PROBLEM. இப்போ உங்கள் கேள்விக்கு பதில் கிடைசிருக்கும்னு நம்பறேன் என்று நடுவில் அமர்ந்தவரை பார்த்து முறுவலித்தாள். அவர் முகத்திலும் மலர்ச்சி தெரிந்தது வெளிப்படையாகவே.... அவள் உடனே திரும்பி அந்த பெண்மணியை பார்த்தால் ....

அவர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி இருந்ததோ இல்லையோ.. கோபம் நிச்சயம் இல்லை... ஒரு ஆச்சரியம் மட்டும் யார் இந்த வாயாடி பொண்ணு என்று இருக்கலாம். என்று நினைத்து மனதிற்குள் சிரித்து கொண்டு வேறு கேள்வி ஏதும் உள்ளதா என்று பார்த்தாள். கடைசியில் உள்ளவர் கம்புடேர் உபயோகம் குறித்தும் அதில் விராஸ் கண்டுபிடிப்பது குறித்தும் சில கேள்விகள் பாட சம்பந்தமாக கேட்டதற்கு மிக எளிதாகவே அவளால் பதில் சொல்ல முடிந்தது...இவ்வளவுதான் நேர்முகதேர்வா? என்று நினைக்கும் அளவுக்கு நன்றாகவே செய்திருக்கிறோம் என்று திருப்தியாக நினைத்தாள். பேட்டி முடிந்தது என்று அவர்கள் வாழ்த்து சொல்லி அனுப்பும்போது

சார் ஒரு நிமிஷம் என்னுடைய ஒரு கருத்தை மட்டும் சொல்லலாமா? என்று கேட்டாள். எந்த ஒரு வேலையுமே கற்று கொண்டு நாம் இந்த உலகத்திற்கு வருவதில்லை சார். பயிற்சியும் முயற்சியும் இருந்தால் எந்த வேலையையும் சிறப்பாக செய்யலாம் என்பது என்னுடைய கருத்து. முயற்சி செய்ய நான் ரெடி... பயிற்சி அளிக்க நீங்க ரெடி என்றால் நான் இந்த நிறுவனத்தின் வளர்ச்சிக்காக நான் பாடுபடுவேன் என்று நிச்சயம் உறுதி அளிக்கிறேன் சார்... இதையும் மனதில் வைத்து இறுதி முடிவெடுங்கள் சார்... மேடம். நன்றி... என்று சொல்லி முடித்து வெளியேறினாள். அவள் அறை வாயிலை நோக்கி நடந்து கடவை அடைவதற்கும் மூவருக்கும் இடையே ஒரு பார்வை பரிமாற்றம் நடந்து முடிந்து ....

மிஸ் விஷ்னுப்ரியா நீங்கள் கொஞ்சம் வெளியே காத்திருங்கள்.... நாங்கள் சில நிமிடங்களில்

மீண்டும் அழைக்கிறோம்... என்று சொன்னார். நடுவில் அமர்ந்தவர். ஒன்றும் புரியாமல் தலை அசைதவள் வெளியே சென்று காத்திருந்தாள். உள்ளே அமர்ந்து இருந்தவர்களில் சிவராமன் மற்ற இருவரையும் பார்த்து இந்த பெண் ப்ரில்லியாண்டா இருக்குன்னு நான் நினைக்கிறேன்... உங்க அபிப்ராயம் எப்படி என்று கேட்க.... சப்ஜெக்ட் நல்ல நாலேட்ஜ் தான் சார்... என்று அவரும் ... நல்ல போல்டாக இருக்கிறாள் குறை கூற ஒன்றும் இல்லை என்று அவரும் ஒத்துகொண்டபின் அவர் கௌதமை தொலைபேசியில் அழைத்து பேசினார். கௌதம் நான் சிவராமன் பேசுகிறேன்.. sorry to bother you in the middle of your personal work.. can I speak for two three minutes... yes ...yes sure uncle...என்ன நீங்க இப்படி கேட்கிறீங்க? சொல்லுங்க என்று கேட்டான். நிர்வாக அலுவலர் தேர்வுக்கான interview முடிந்து விட்டது நாங்கள் மூவரும் ஒரு பெண்ணை தேர்வு செய்து வைத்திருக்கிறோம்... நீங்கள் நேரில் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டால்.... நியமனம் செய்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன் ...இப்போது உங்களால் இங்கே வரமுடியுமா? என்று கேட்க... ஒ ... ஒ.. நோ அங்கிள் என்னால இப்ப கிளம்ப முடியாது போலிருக்கே.. நான் காலையில் என்னோட அங்கிளின் சொந்த ஊருக்கு வந்துவிட்டேன்... கொஞ்சம் அவசரமாக விடிகாலையிலேயே கிளம்பியதால் உங்களை டிஸ்டர்ப் பண்ண விரும்பவில்லை

வழியில் பேசலாம் என்று நினைத்தேன் .. மனசும் சரி இல்லை... சிக்னலும் அவ்வப்போது இல்லை... நீங்க சொல்லுங்க அங்கிள்... என்னால இப்போ உடனே கன்யாகுமரிக்கு வருவது கொஞ்சம் கஷ்டம் ... ரொம்ப அவசியம் என்றால் வருகிறேன்... நாலு மணிக்கு நான் திருவனதபுரத்தில் இருக்கனுமே... அங்கே வாசுதேவன் சாரை பார்ப்பதாக சொல்லி இருக்கேன் அதனால் அதை முடித்துவிட்டு பிளைட் பிடிக்க சரியாக இருக்கும்... என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள் அங்கிள் என்று மீண்டும் அவசரமாக கேட்டான். அது வேறு ஒன்றும் இல்லை ...நாங்கள் செலக்ட் பண்ணின பெண் எல்லா விதத்திலும் ஒகே தான் வயதுதான் கொஞ்சம் கம்மியாக இருக்கிறதே என்று யோசித்தோம் என்று சொன்னார். கம்மி என்றால் ...என்று லேசாக இழுத்தான். she is just 21. fresh from college...ஒ.. ஒ.. என்று சில வினாடிகள் யோசித்தவன்... அதனால் என்ன அங்கிள் இந்த மாதிரி புதிதாக வருகிறவர்களிடம் சாதிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பும் ஆர்வமும் இருக்கும்... மேலும் அனுபவம் இருப்பவர்களிடம் அவர்கள் செயல்படும் முறை என்று ஒரு வழி இருக்கும் அந்த வழிமுறை நமது அலுவலக செயல்பாட்டுக்கு ஒத்துவரவில்லை என்றால் கஷ்டம்தான்... அதனால் பரவாயில்லை அங்கிள்.. திறமைதான் முக்கியம் வயது பிரச்னை இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்... பொதுவாக களிமண்ணாக இருக்கும்போது நம் இஷ்டத்திற்கு அதை மாற்றி உருவமைக்கலாம் ஆனால் சுட்டபின் முடியாது...

அவ்வளவு ஏன் அங்கிள்... அரசுத்துறையில் கூட குறைந்த பட்ச வயது பதினெட்டுதானே...பெரிய பதவிகளுக்கு 21 ... சோ கவலைபடாமல் முடிவெடுங்கள் அங்கிள்... எனக்கு பிரச்னை இலை...மற்ற தகுதிகளை பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் veru ஒன்றும் இல்லையே என்றவன் பேச்சை முடித்தான். போனை வைத்துவிட்ட பிறகு மற்ற இருவரிடமும் விபரத்தை சுருக்கமாக சொன்னார். பிறகு அழைப்பு மணியை அடித்து ப்ரியாவை உள்ளே வரச்சொன்னார். அவள் உள்ளே வந்ததும் சிவராமன் கை குலுக்கி உங்களது அணுகுமுறை எங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தி இருக்கிறது. எனவே உங்களை புதிதாக ஆரம்பிக்க உள்ள இந்த பள்ளியின் நிர்வாக அலுவலராக நியமிக்கும் ஆணை உங்களுக்கு இப்போது வழங்கபடுகிறது. வாழ்த்துக்கள் என்று சொன்னார் சிவராமன். அதிக பட்ச மகிழ்ச்சியில் திக்கு முக்காடி போன ப்ரியாவிற்கு வார்த்தைகளே வரவில்லை. Thank you so much sir... thank you madam உண்மையில நீங்க எல்லாரும் என்னை அதிகப்ரசங்கின்னு நினைப்பீங்களோன்னு கூட லேசா தோணுச்சு சார்..ஆனால் நான் சொன்ன கடைசி வாக்கியம் உண்மை சார்... கட்டாயம் என்னால் முடிந்த அளவிற்கு இந்த நிறுவனம் வளர அதிக பட்ச ஒத்துழைப்பு கொடுப்பேன் சார். என்று உறுதி அளித்தாள். அந்த நம்பிக்கை எங்களுக்கும் இருக்கு என்றவர் நீங்கள் இன்னும் பதினைந்து தினகளில் உங்களுக்கு வசதியான ஒரு நாளில் சேரலாம். உங்களுக்கு மூன்று மாத காலம் சென்னையில் பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும் அதற்கு பிறகு நீங்கள் இங்கே பதவி ஏற்று உங்கள் பணியை செய்யலாம். All the best...என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார் சிவராமன்.

ப்ரியா ஹோட்டலுக்கு திரும்பி வருகையில் உற்சாகமான புன்னகையுடன் நடையில் ஒரு துள்ளலோடு இதழ்களில் அடக்க மாட்டாத முறுவலோடு ஆட்டோவில் வந்தாள். ஐயோ யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள் என்பது கூட இல்லாமல்.. மலர்ந்த முகத்தோடு அவள் அறைக்கு நுழைகயிலேயே தாத்தா...என்ற உற்சாக கூவலுடன் வந்தாள். என்ன பிரிய? எப்படி இருந்தது உன் நேர்முகத்தேர்வு? என்று அவர் அரம்பிக்கயிலேயே.... தேர்வா? இங்க பாருங்க... appointment order ....இது எப்படி இருக்கிறது ? என்று கேட்டாள். ஆமாம் அங்கெ யார் எல்லாம் இறந்தார்கள்... யாரோ மூணு பேர்... அதெல்லாம் எடுக்கு.. என்னை என்ன கேள்வி கேட்டாங்க? நான் என்ன பதில் சொன்னேன் அதை எல்லாம் கேட்டால்
நீங்க அப்படியே அசந்து போய்டுவீங்க...எல்லாம் உங்க ஐடியால பாதி அங்க அள்ளி விட்டுருக்கேன் என்று சொல்லி கொண்டிருக்கையிலேயே... யார் யார் இருந்தார்கள்.. எப்படி இருந்தார்கள் ...யாரோ சென்னையில் இருந்து பாஸ் வருவாருன்னு சொன்னாயே வந்தாரா? என்று கேள்வியை அடுக்கினார். யே இதென்ன அநியாயமா இருக்கு ...இங்க நான் என்னோட அருமை பெருமை எல்லாம் அள்ளி

விட்டுகிட்டு இருக்கிறேன்... அதை விட்டு யாரோ வராத பாஸ்சை பற்றி பேசிகிட்டு இருக்கேங்க? உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு தாத்தா? என்று லேசாக சிணுங்கினாள். அது கூட கவனத்தில் பதியாமல் வரலியா? என்ற சிந்தனையில் மூழ்கினார். தாத்தா.....என்ற அலறலில் இந்த உலகிற்கு திரும்பியவர் சாரி ப்ரியா சொல்லு என்று மீண்டும் கேட்டார். எவ்வளவு பெரிய சாதனை செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன்... அது தெரியாமல் நீங்க எங்கயோ இருந்தால்என்ன அர்த்தம்? நானே இந்த பெருமை எல்லாம் உங்களோடயதுன்னு நினைச்சுகிட்டுவந்தால்நீங்க....என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப்பக்கம் திரும்பி பால்கனியை பார்த்து நின்றாள். சாரி பிரியா ஏதோ யோசனை...Any way... Congratulations and ALL THE VERY BEST o.k? என்று அவள் அருகே வந்து அவளை தோளோடுஅணைத்து சொன்னவுடன் அவள் உற்சாகம் மீண்டும் பறந்துவந்து அவளைதொற்றிகொள்ள அவரை அணைத்துகொண்டாள்....

அத்தியாயம் 12

ப்ரியாவின் உற்சாக ஆரவாரம் அடங்கும் வரை பொறுமையோடு காத்திருந்த தாத்தா மீண்டும் கேட்டார்... ஏன் பிரியா சென்னையில் இருந்து யாரும் நேர்முக தேர்விற்கு வரவில்லையா? நேற்று நீ யாரோ பாஸ் வருவாருன்னு சொன்னியே? ஏன் வரலியாம்? அது எனக்கு எப்படி தாத்தா தெரியும்? ஆமாம் நீங்க ஏன் அதை கேட்குறீங்க? அதுவும் திருப்பி திருப்பி... என்ன தாத்தா என்ன விஷயம் சொல்லுங்க? என்று லேசான சந்தேகத்துடன் கேட்டாள். ஒரு விஷயமும் இல்லை. நீ வேலை செய்யும் இடத்தை பற்றி தெரிந்துகொள்ளும் சாதரணமான முயற்சிதான் அது ...வேறு ஒன்றும் இல்லை. நீ என்னை நம்புகிறாயா இல்லையா? நீ ஏன் இப்படி அடிக்கடி கேள்வி கேட்கிறாய் என்று அவளையே திருப்பினார். ஒன்றும் இல்லை.. நீங்கள் சும்மா சும்மா வராத பாஸ் ஐ பற்றியே கேள்வி கேட்கவும் கொஞ்சம் யோசித்தேன் எனக்கு உங்களை விட்டால் வேறு யார் தாத்தா இருக்கிறார்கள்? சண்டை போடவும்... சந்தோஷபடவும்... ரெண்டும் உங்க கூடத்தானே... அப்புறம் என்னோட success க்கு நீங்கதான் காரணம்னு நான் சொன்னேனே அது சத்தியம்தான் தாத்தா. எனக்கு நீங்க அம்மா அப்பா நண்பர்கள் உறவு எல்லாமே நீங்கதானே...என்று அவள் சீரியசான குரலில் சொல்லி கொண்டே போக.... ஹச் என்று தும்மி காட்டி அவள் பேச்சை நிறுத்தினார்... ப்ரியா நீ இப்படி ஐஸ் வைத்தால் இந்த குளிர் காலத்தில் எனக்கு சளி பிடித்து ஜன்னி வந்தாலும் வந்துவிடும்...

அதனால் கொஞ்சம் அளவாகத்தான் ஐஸ் வை என்று கிண்டலடித்தார். தாத்தா உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா? என்று சீரியசான குரலில் கேட்க ...என்ன விஷயம் என்று கேட்டால்தானே தெரியுமா இல்லையா என்று சொல்ல முடியும்? என்று மீண்டும் சீண்டினார். ஐயோ என்று

போலியாக அலுத்துகொண்டு ஜலதோஷம் எங்கு வரும் என்று தெரியுமா? என்று கேட்டாள். அடடா? இது என்ன இண்டர்வுல உன்னை கேட்ட கேள்விக்கு பதில் தெரியவில்லயாக்கும் ? அதை என்னிடம் கேட்கிறாய்? ம்ம்ம் சரி சொல்கிறேன் மூக்கில் என்று கிண்டலாக சொன்னார். கரெக்ட்.... ஏன் மூக்கில் ஜலதோஷம் பிடிக்கிறது என்று தெரியுமோ? என்று இழுக்க

அவர் சிரிப்புடன் தெரியாது என்று தலை அசைத்தார். Because...... your nose lies in between your eyes... (ஐஸ்)என்று சொல்லி சிரித்தவள் அவர் அவளை பிடிக்குமுன் அருகில் இருந்த பாத்ரூமிற்குள் சென்று கதவை சாத்திகொண்டால். அவளது பாவனையையும் செய்கையும் பார்த்த அவருக்கும் சிரிப்பு வந்தது. சிரித்து முடித்தபின் அவசரம்மாக வரவேற்பை தொடர்பு கொண்டு திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து சென்னைக்கு எப்போது விமானம் இருக்கிறது என்பதையும் அதில் பயணம் செய்பவர்கள் பட்டியலில் கௌதம் என்ற பெயர் இருக்கிறதா என்பது பற்றியும் விசாரித்து சொல்ல வேண்டினார். சார் விமான நேரம் குறித்து தகவல் எனக்கே தெரியும் மாலை ஐந்து முப்பதுக்கு ... பயணிகள் பெயர் சொல்ல மாட்டார்களே...

நீங்கள் அங்கே போனால் சார்ட் பார்த்து தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லி முடித்தார். அதற்குள் ப்ரியா வந்துவிடவும் வேறு வழி இன்றி மதுரைக்கு திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து விமானம் இருக்கிறதா என்று கேட்டு தகவல் அறிந்துகொண்டு போனை வைத்தார். அவர் எதிர்பார்த்தபடி என்ன தாத்தா விமானம் பற்றிய விசாரணை எல்லாம் நடக்கிறது யாருக்கு என்று கேட்டாள். ஏன் நமக்குத்தான் என்றார் சற்று அலட்சியமான குரலில் ... அதை நம்பமாட்டாமல் நமக்கா?... இங்கிருந்து திருவனதபுரம் போகவே ரெண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகும். அங்கு காத்திருந்து விமானம் ஏறி மதுரைக்கு போய் மீண்டும் அங்கு விமான நிலையத்தில் இருந்து நம் வீட்டிற்கு போக இன்னும் ஒரு மணி நேரம் ஆகும்... கிட்டத்தட்ட பஸ்ஸில் போகும் நேரம் இதற்கு போய் இவ்வளவு செலவழிக்க வேண்டுமா? என்ன தாத்தா சொல்கிறீர்கள்? ஏன் ? என்று புரியாமல் கேட்டாள். சும்மாதான் நான் இதுவரை விமானத்தில் சென்றது இல்லை இதுவரை உன்னை வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டுமே என்று நான் மிகவும் சிக்கனமாக இருந்தேன் இப்போதுதான் நீயும் படித்து முடித்து சம்பாதிக்க போகிறாயே? இனி அவ்வளவு சிக்கனமாக இருக்க தேவை இல்லை என்று நினைத்தேன். ஏன் பிரியா நீ எனக்கு செலவழிக்க மாட்டாயா என்ன? என்று அவளை கேலியாக கேட்டார். ஐயோ என்ன தாத்தா இப்படி கேட்டு விட்டீர்கள் நான் வேறு யாருக்கு செய்ய போகிறேன் கட்டாயம் விமானத்திலேயே போகலாம் என்று அவளும் ஒத்துகொண்டாள். அப்பாடி என்று நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியேற்றி சரி பிரியா நாம் கிளம்பலாம். இப்போதே கிளம்பினால்தான் சரியாக இருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டு தனது பெட்டியை அடுக்க தொடங்கினார். அவரை லேசான ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த அவளும் வேறு

பேச்சின்றி கிளம்பினாள்.

கௌதம் காரில் திருவனந்தபுரத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்தான் அவனது மனம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்தது. என்ன இது... இந்த ரெண்டு நாளில் உருப்படியாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை கிடைத்தது எல்லாம் கெட்ட தகவல்தான் என்று எண்ணும்போதே கடல்கரையில் பார்த்த அந்த தேவதையின் முகம் நினைவு வந்தது. அதை நினைத்து கூட இப்போது அவனால் சந்தோஷப்பட முடியவில்லை.

இங்கே மாமா இறந்துவிட்டார்.. அதுவும் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே.... ஆனால் அத்தை என்ன ஆனார்கள் என்ற தகவல் அவர்களுக்கு தெரியவில்லை மாமா இறந்து இருந்தாலும் அம்மா சொல்வதை வைத்து பார்த்தால் அத்தை இந்த காலகட்டத்தில் ஒரு முறையாவது வந்து பார்த்திருக்க வேண்டுமே... வரவில்லை என்றால் அவர்கள் உயிரோடு இருக்கிறார்களா? என்று நினைக்கும்போதே மனம் சுட்டது... கடவுளே ...காதல் திருமணம் செய்து கொண்டால் இவ்வளவு பிரச்சனையா? உடன் பிறந்த தங்கை எங்கே என்று தெரியாத நிலையில் ஒரு குடும்பம் தத்தளிக்கிறது... அம்மாவிற்கு கொடுத்த வாக்கினை காப்பாற்றலாம் என்று கிளம்பிவந்தால் இங்கே தன் மனதினை கொள்ளை அடிக்கும் ஒரு தேவதை....

ஐயோ... இவளை பற்றி இனி நினைக்க கூடாது என்று நூறாவது முறையாக மனதில் சொல்லி கொண்டான். எத்தனை முறை சொல்லி என்ன மனம் ஒரு குரங்கு... அது தன் இஷ்டப்படி ஆடும் என்பது அவனுக்கு அப்போது புரியவில்லை. இனி வாசுதேவன் சாரிடம் வேறு தகவல் இல்லை. அவர் கொடுத்த விலாசத்தை வைத்து கிராமத்தில் போய் விசாரித்தால் ...அங்கே யாரும் இல்லை. அது மட்டுமல்ல அங்கெ இருந்த ஒருவன் சொன்ன தகவல் அவனை வாழ்கையையே வெறுக்க வைத்துவிட்டது... சார் நேற்றுத்தானே ரெண்டு பேர் வந்து இந்த வீட்டை சுத்தம் பண்ணிட்டு வேலை செய்ய ஆள் கூட்டி வந்தார்கள் அதை யாரோ புதிதாக வாங்கி இருக்காங்க போல சார்... புதுப்பிக்க போறாங்க போல...

கடவுளே ஜஸ்ட் ஒரு ரெண்டு நாள் வித்தியாசத்தில் அவர்களை பிடிக்க முடியாமல் போய் விட்டதே என்று மனம் நொந்து கொண்டான். ஆனால் வந்தவர்கள் தான் தேடும் நபர்களாக இல்லாமல் வீட்டை வாங்கியவர்களாக இருக்கலாம் என்று அறிவு சொன்னாலும் மனம்தான் சமாதானம் அடைய மறுத்து... அதனால் என்ன அவர்களிடம் விற்றவர் முகவரி இருக்குமே... அதை வைத்து கண்டுபிடிக்க வாய்ப்பு இருக்குமே என்று மனம் மீண்டும் குழம்பியது. அவனது முகம் அவனது மனதை முழுமையாக பிரதிபலித்ததோ என்னவோ?... தாங்க முடியாமல் சேகர் கேட்டார்... என்ன சார் ஒரு

மாதிரி வாடி தெரியறீங்க ? ஏதோ விஷயமாய் அளயரீங்கன்னு புரியுது... எதற்கும் கவலை படாதீங்க சார்... உங்க நல்ல மனசுக்கு ஒரு குறையும் வராது ....நீங்க நல்ல இருப்பீங்க பாருங்க என்று வாழ்த்தினார். அவருக்கு ஒரு வாடிய புன்னகையை பதிலாக கொடுத்த கௌதம் இன்னும் எவ்வளவு நேரம் ஆகும் சேகர் என்று கேட்டான். அது இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் போய் விடலாம் சார் என்று அவசரமாக சொன்னவுடன் கடிகாரத்தை பார்த்தான். வாசுதேவன் சாரிடம் சொன்ன நேரத்தில் போய்விடலாம் என்று ஒரு சின்ன திருப்தியுடன் நாம அன்னைக்கு தங்கி இருந்த ஹோட்டலுக்கே போய்விடுங்கள் என்று சொன்னான். அதன்பின் வாசுதேவனுக்கு போன் பண்ணி இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் ஹோட்டல் அறையில் சந்திக்க வேண்டிகொண்டு வைத்தான். அவர் ஹோட்டல் வாயிலிலேயே காத்திருந்தார்.

அவன் கீழே இறங்கியவுடன் என்ன கௌதம் சார் நான் கொடுத்த விலாசத்தில் போய் பார்த்தீர்களா? யாராவது இருந்தார்களா... எதாவது தகவல் கிடைத்ததா சார் என்று ஆவலுடன் கேட்டார். அவருக்கு ஒரு நலிந்த புனகையை கொடுத்துவிட்டு வாங்க சார் மேலே போய் பேசலாம் என்று அழைத்துக்கொண்டு அறைக்கு சென்றான். அவருக்கு சுருக்கமாக விபரம் சொன்னவுடன் அவரும் சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தார். I sorry Mr. Gouth ... என்னால் உங்களுக்கு இவ்வளவுதான் ஹெல்ப் பண்ண முடிஞ்சுது... வேற எதாவது என்னோட சைடில உங்களுக்கு செய்யனும்னு தோணினால் சொல்லுங்க கட்டாயம் செய்யிறேன் என்றார். ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார் உங்க ஹெல்புக்கு... நான் சிவராமன் அங்கிளிடம் கட்டாயம்
சொல்கிறேன். வேற ஏதவது தேவைப்பட்டால் நான் உங்களை தொடர்பு கொள்ளுகிறேன் சார். என்று அவருக்கு கைகொடுத்து வழியானுப்பினான். விமானம் எதனை மணிக்கு சார் என்று கேட்க... 5.30 sir நீங்க அங்கெல்லாம் வந்து சிரமப்பட வேண்டாம் நானே போய்கொள்ளுவேன் என்று அவசரமாக சொன்னான். இதில் என்ன சார் சிரமம் இருக்கிறது... உங்கள் காரியம் சுபமாக முடியவில்லையே என்ற கவலைதான் எனக்கு ...அதோடு எங்க ஆபீஸில் வேலை செய்யும் ஒரு எழுத்தர் பெண்மணி... அவர்தான் எனக்கு பழைய பதிவேடுகளை தேடி எடுத்து தந்தவர்... என்னுடைய தூரத்து உறவு பெண்... அவருக்கு உங்களை பார்க்க வேண்டுமாம்... இந்த காலத்தில் இப்படி உறவை தேடி அலைபவர்களை பார்ப்பதே புண்ணியம்
என்று சொன்னாள்.

சின்ன பெண்தான் நான் வேண்டாம் என்று சொல்லி இருப்பேன்... அவள் காது கேட்காத வாய் பேச முடியாத பெண்... அதனால் என்னால் தடாலடியாக மறுத்து பேச இயலவில்லை. உங்களுக்கு

ஆட்சேபனை இல்லை என்றால் விமான நிலையத்திற்கு அழைத்து வருகிறேன்... என்று சொல்ல அதற்கென்ன சார் கூட்டி வாருங்கள் உங்களுக்கு வீண் சிரமம் வேண்டாம் என்றுதான் யோசித்தேன். சரி மிஸ்டர் கௌதம் நான் உங்களை விமான நிலையத்தில் சந்திக்கிறேன் என்று கூறி விடை பெற்று சென்றார். கட்டிலில் சிரித்து நேரம் விட்டதை பார்த்தவாறு வெறுமையாக படுத்திருந்தான்... மனசு சரியாகவே இல்லை. அம்மாவிடம் போய் என்னவென்று சொல்லுவது... சென்னையில் இருந்து கிளம்பியபோது என்ன நிலையில் இருந்ததோ அப்படியே இருக்கிறது... கூடுதலாக ஒரு கெட்ட தகவல் அத்தையின் காதல் திருமண வாழ்க்கை நிலைத்து ஆறு வருடங்களுக்கு மட்டுமே என்று ....ச்சே என்று அவன் மனம் தவித்தது. சரி இங்கே இருந்து என்ன செய்வது? நேரம் வேறு ஆகிறது? என்று எண்ணியவாறு கிளம்பினான். முகம் கழுவகூட அவனுக்கு மனமில்லை. கழுவினால் கொஞ்சம் மனம் சரியாக கூடுமோ என்று லேசாக நீரை முகத்தில் வாரி அடித்துவிட்டு அப்படியே கிளம்பினான். அவன் விமான நிலையத்தை அடைந்து காரை விட்டு இறங்கியபோது மணி ஐந்தாக சில நிமிடங்கள் இருந்தது. அப்படியே வாசலில் நின்றவாறே சுற்றும் முற்றும் பார்த்து வாசுதேவன் யாரையோ அழைத்து வருவதாக சொன்னரே... என்று தேடினான் காணவில்லை... யாரை சார் பார்கறீங்க என்று சேகர் கேட்க... வாசுதேவன் சார் வருகிறேன் என்று சொன்னார்... அதான் பார்த்தேன். என்றான் கௌதம். சார் அதோ அந்த கார் அவரோடதுதான் சார் என்று ஆர்வத்தோடு சுட்டிக்காட்டினார். அவன் சேகருக்கு கை கொடுத்து நன்றி சேகர் நான் மறுபடி வரும்போது உங்களையே அவசியம் அழைக்கிறேன் என்று கூறி கைகுலுக்கி அனுப்பி வைத்தான். வலிய வரவழைத்த புன்னகையோடு அவரை எதிர்கொள்ள தயார் ஆனான்.

ப்ரியாவும் தாத்தாவும் விமான நிலையத்தை அடைந்த போது மணி ஐந்தாகி இருந்தது. காரில் இருந்து இறங்கியவள் தாத்தா நமக்கு ஏழு மணிக்குத்தானே விமானம் என்று ஹோட்டலில் சொன்னார்கள். எதற்கு நீங்கள் இப்படி அவசரம் அவசரமாக கிளம்பி வந்தீர்கள்? மணி இப்போ அஞ்சுதான் ஆகிறது. இன்னும் ரெண்டு மணி நேரம் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்? என்று கேட்டாள். பிரியா... இந்த இடத்துக்கு தினம் தினமா வரபோறோம்? கிடச்ச நேரத்தில் இருக்கும் அழகை அனுபவத்தை எல்லாம் ரசிக்க கற்றுகொள்ளேன்... உற்சாகமாக இருக்கும். எப்போதும் நாம் நினைப்பதே நடக்குமா? சிலசமயம் மாறும் அல்லவா? அதற்காக மனம் ஒடிந்து போகாமல் இருக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அது சரி இப்போது எதற்காக இந்த தத்துவ உபதேசம்? போர் அடிக்காமல் இருப்பதற்கா?... இந்த மாதிரி உபதேசம்தான் உலகத்திலேயே மகா போர் அடிப்பதாக்கும் என்று ஒரு புன்னகையை வெளி இட்டவள் கண்களை சுற்றும் முற்றும் பரபரத்த கூட்டத்தில் படரவிட்டாள்.

உற்சாகமாக அங்கும் இங்கும் நடந்த கூட்டத்தை பார்த்தவாறே அருகில் இருந்த நாற்காலியில்

அமர்ந்தாள். அருகிலேயே அமர்ந்த தாத்தாவை பார்த்து நான் எதிர்பார்த்ததை விட சிறியதாகத்தான் இருக்கிறது... இந்த விமான நிலையம் என்று தோளை குலுக்கினாள். இதற்குத்தான் சொன்னேன் சற்று முன்பு.. என்று அவர் ஆரம்பிக்கும்போதே அவர் வாயை லேசாக பொத்தி தாத்தா ப்ளீஸ் நானும் இதற்கு அப்போதே பதில் சொல்லிவிட்டேன் மீண்டும் ஆரம்பிக்காதீர்கள் என்றாள். அவள் பேசி கொண்டிருந்த போதே .... ஐ அம் சாரி கௌதம் என்ற வாக்கியம் காதில் விழுந்ததும் சட்டேன்று பின்னால் திரும்பி சத்தம் வந்த திசையை கூர்ந்து ஆராய்ந்தார். அங்கே ஒரு ஐம்பதுவயது மதிக்க கூடிய ஒருவர் ஒரு வாடிய ஆனால்

புன்னகை சேர்த்தால் களையாக இருக்க கூடிய முகத்துடன் கூடிய ஒரு வாலிபனை தோளோடு அணைத்து பேசி கொண்டிருப்பதை பார்த்தவுடன் உற்சாகம் தோன்றியது...

ஒ...ஒ... இந்த பையன்தான் கௌதமா? ... ச்சே உலகத்தில் கௌதம் என்ற பெயரில் ஒருவர்தான் இருக்க முடியுமா? என்ற கேள்வி எழுந்தாலும் அவனை உற்று பார்ப்பதை... எடை போடுவதை அவரால் நிறுத்த முடியவில்லை.... அவரது சிந்தனையில் ஆழ்ந்து இருந்தவர் ப்ரியா அவரிடம் பேசியதை கவனிக்கவில்லை. யாரை... அல்லது எதை ...இப்படி நான் கூப்பிடுவது கூட தெரியாமல் கழுத்து வலிக்கும்படி திரும்பி பார்த்து கொண்டிருக்கிறார்? ம்ம்ம் என்று யோசிதவள் சற்றே எழுந்து மீண்டும் அவர் பார்வை சென்ற திசையில் பார்த்தாள். அங்கே... யார் இவன்? ஏன் இப்படி இவன் முகம் வாடி போன மலராய் சுருங்கி கிடக்கிறது? .....கொஞ்சம் சிரித்தால் எவ்வளவு களையாக இருக்கும் இந்த முகம்...அது தெரியாமல் இப்படியா முகத்தை உம்மென்று வைத்து கொண்டிருப்பது.... சரியான உம்மனாமூஞ்சி போல... இப்ப என்ன கப்பலா கவிழ்ந்து விட்டது... அப்படியே கப்பல் கவிழ்ந்தால்தான் என்ன? வேறு தொழில் செய்வது? உலகமே இதோடு முடிந்து போய்விடுவதாக ஏன் நினைக்க வேண்டும்... idiot... smile costs nothing ...but create much ....என்பது புரியாத முட்டாள்... இவனை என்ன செய்தால் தேவலாம்? என்று மனதின் ஒரு பாதி திட்டிகொண்டிருக்க... மற்றொரு பாதி ஐயோ இவனுக்கு என்ன கஷ்டமோ தெரியவில்லையே? நம்மால் முடிந்தால் ஏதாவது உதவி செய்யலாமே... ஆனால் என்ன தேவை என்று தெரியாமல் எப்படி உதவி செய்ய முடியும்... என்று ஒரு பாதி மனம் அவனுக்காக பரிதாபப்பட்டு கொண்டிருந்தது கூட யாரும் வந்த மாதிரி தெரியவில்லையே? பக்கத்தில் இருக்கும் அந்த பெரிய மனிதர் ஏதாவது சொல்லி தேற்ற கூடாதோ? Failures are the stepping stones to success. என்று.... ஐயோ எனக்கு வருகிற கோபத்தில் போய் தரதரவென்று இழுத்து வந்து.... மடியில் சாய்த்து தலை கோதி கவலைபடாதேடா முட்டாள் கடவுள் ஒரு கதவை சாத்தினால் மற்றொரு ஜன்னலை திறப்பார்... என்று தேற்றவேண்டும் போல வேகம் பிறக்கிறதே... என்று எண்ணங்கள் போன போக்கில் அது வரை சிந்திதவள் சட் என்று நிறுத்தினாள். என்ன இது

யார் இவன்.... சில விநாடி கூட பார்த்தறியாத ஒரு ஆணை மடியில் இருத்தி தேற்றுவதவது ... ?

இவளுக்கு பைத்தியந்தான் பிடிக்க போகிறது... என்று தலையை அசைத்து உலுக்கியவளால் பார்வை மீண்டும் அவன் புறம் செல்வதை மட்டும் ஏனோ தடுக்க முடியவில்லை. உட்கார்ந்து பார்வையை திருப்பிய பிறகும்கூட அவளால் அந்த வாடிய முகத்தை மறக்கமுடியவில்லை... ஏன் இவன் கூட கொஞ்சம் தன்னம்பிக்கையோடு இருக்க கூடாது? @@@@ ஒவ்வொரு பூக்களுமே சொல்கிறதே.... வாழ்வென்றால் போராடும் போர்களமே .... ஒவ்வொரு விடியலுமே சொல்கின்றதே லட்சியம் நிச்சயம் வெல்லும் ஒரு நாளில் ....மனமே ஒ.. மனமே நீ மாறிவிடு... அது மலையோ இல்லை பனியோ நீ மோதிவிடு... @@@@@ என்று உள்ளுக்குள் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல நினைத்தவள் சிந்தனையில் இருந்து மீண்டு அவனை பார்க்க திரும்பினால் அங்கே அவன் இல்லை. ......

@@@ வெற்றி மீது வெற்றி வந்து என்னை சேரும்.... அதை வாங்கி தந்த பெருமை எல்லாம் உன்னை சேரும்...பெற்றெடுத்த பேர் கொடுத்த அன்னை அல்லவோ... நீ பேசுகின்ற தெய்வம் என்பது உண்மை அல்லவோ...@@@ .....

அத்தியாயம் - 13

ராஜராமனை பொறுத்த வரை அவருக்கு மிகுந்த திருப்திதான். கௌதமின் தோற்றமும் சரி... அவன் கூட இருந்த பெரியவரிடம் பேசிய விதமும் சரி ஒகே தான் என்ன சீக்கிரம் அப்செட் ஆகிவிடுவது போல் தோன்றுகிறது. வேலையில் ஏதோ பிரச்னை போல... அதான் நேர்முகத்தேர்வு நடத்த கூட அங்கே வரவில்லை போலும்...எல்லாம் போக போக வாழ்கையில் அடிபட்டால் சரியாகிவிடும் என்று நினைத்து கொண்டார். கூட இருந்த பெரியவர் யாரோ ஒரு இளம்பெண்ணை அழைத்து அறிமுகபடுதுகிறாரே.... இது யாராக இருக்கும்... ஒருவேளை உறவுக்கார பெண்ணோ.... இருக்காது அறிமுகத்தில் அதிக நெருக்கம் தெரியவில்லை.... ஒருவேளை அந்த பெண்ணுக்கு எதாவது வேலைக்கு சிபரிசாக இருக்கலாம்... நல்ல மனதுதான் போல .... இப்படி எண்ணம் ஓடி கொண்டிருக்கும் அந்த வினாடியில் அவர் முடிவு செய்தார். மதுரைக்கு போனவுடன் சில நாட்களில் ப்ரியாவிடம் எதாவது காரணம் சொல்லிவிட்டு சென்னைக்கு போய் இவனை சந்தித்து முழு விபரத்தையும் சந்திக்கலாம். அதற்கு பிறகு கடவுள் என்ன வழி விடுகிறாரோ அதன்படி நடக்கட்டும். ஆனால் நம்மை பொறுத்தவரை ஒரு தடவை முயற்சி செய்துவிடவேண்டும். அவன் அவனுடைய அப்பா தாத்தாவை போல மனம் இளகாமல் இருந்தால் என்ன செய்வது? சீ சீ இவனை பார்த்தால்

அப்படி தோன்றவில்லை ... எப்படியும் காது கொடுத்து கேட்பான் என்றுதான் தோன்றுகிறது. முதலில் பிரியாவை கௌதமுக்கு பிடிக்குமா? பிடிக்க வேண்டும்...

அவன் ஏற்கனவே திருமணம் ஆனவனாய் இருந்தால்...என்ன செய்வது என்று குறுக்கே கேள்வி கேட்ட புத்தியை .... அப்படி எல்லாம் இருக்காது என்று அடக்கினார். இனி எல்லாமே நல்லதாய்தான் நடக்க போகிறது. அவருக்கு கடவுள் மீது நம்பிக்கை இருக்கிறது. கடமையை செய் பலனை எதிர்பாராதே என்ற கீதை தத்துவத்தின் மேல் அவருக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உண்டு.... இப்போதும் அவர் தன் கடமையை செய்து விட்டு முடிவை அந்த இறைவனிடம் விட்டுவிடுவார்... எல்லாம் அவன் செயல் என்று பெருமூச்சு விட்டபின் இந்த உலகத்திற்கு திரும்பி... தன் பேத்தியை பார்த்தார்... இவள் ஏன் இப்படி கடுகடுவென்று இருக்கிறாள்.... என்ன பிரியா? என்ன ஆயிற்று? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? என்று அவளது கையை பற்றி கேட்டார். அவள் தன் கையை விலக்கி கொண்டு ப்ச் என்றதுடன் நிறுத்தி கொண்டாள். அவருக்கு தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை.... இவ்வளவு கம்மியாக ப்ரியாவிற்கு பேச தெரியுமா? அவருக்கு இது வரை தெரியாதே? என்ன ஆயிற்று இந்த பெண்ணிற்கு? பிரியா உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா? என்று மீண்டும் மெல்லிய குரலில் கேட்டார். ஒண்ணும் இல்லை தாத்தா கொஞ்சம் பேசாமல் இருக்கீங்களா? என்று சிடுசிடுத்தாள். இல்லை தலைவலி என்றால் என்னிடம் மாத்திரை இருக்கிறது... அதை போட்டுகொண்டால் என்று அவர் ஆரம்பிக்கையிலேயே... ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்டு தாத்தா ப்ளீஸ் என்னை கொஞ்ச நேரம் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள் என்று சொல்லிவிட்டு கண்களை மூடி கொண்டாள்.

மூடிய கண்களுக்குள் சற்று முன் பார்த்த அந்த ஊர் பேர் தெரியாத இளைஞனின் முகம் சிரித்தது. யார் இவன் எதற்கு இப்படி தன் கண்களுக்குள் தோன்றி வதைக்கிறான் ... கொஞ்ச நேரம் முன்னால் உம்ம்மென்று இருந்தது என்ன? யார் அந்த பெண் ? அவள் வந்தவுடன் வாட்டம் எல்லாம் காணாமல் போயிற்றே? அவளை காணாமல்தான் அந்த வாட்டமோ? என்ன அந்த பெண்ணிடம் அப்படி ஒரு சிரிப்பு? அவளுக்கும்தான் பொது இடத்தில் என்ன அப்படி கையை ஆட்டி ஆட்டி அப்படி ஒரு பேச்சு? சிரிப்பு? கொஞ்சம் கூட அடக்கம் என்பது இல்லாமல்... கூட ஒரு பெரியவர் இருக்கிறார் என்ற இங்கிதம் இல்லாமல்... அவளது எண்ணம் போகும் போக்கை பார்த்து அவளுக்கு அவள் மேலேயே கோபம் வந்தது. நான் ஏன் இப்படி படபடக்கிறேன்? யாரோ ஒருவன்... யாரோ ஒரு பெண்ணிடம் சிரித்து பேசினால் அவளுக்கு என்ன வந்தது? ஆனாலும் கடைசியில் போகும்போது அவன் கையாட்டி விடை கொடுத்தும் இல்லாமல் ....அதென்ன விமான நிலையத்தில் flying கிஸ் வேறா? இது கொஞ்சம்

கூட சரி இல்லை ... கொஞ்சம் கூட ...ஐயோ கடவுளே... எனக்கு கொஞ்சம் பொறுமையை கொடேன்... முதலில் என்னுடைய நினைவில் இருந்து இந்த இருவரின் நினைவுகளையும் தூக்கி ஏறி.... அவளுக்கு தாங்க முடியாமல் கோபம் கோபமாய் வந்தது ஏன் எதற்கு என்று தெரியாமல் .... அந்த கடுப்பை தாத்தாவிடம் காட்டி... அவர் பாவம் தனக்காக எவ்வளவோ செய்து இருக்கிறார்..... பதிலுக்கு நம்மால் உதவி ஏதும் செய்யமுடியவிட்டலும் பரவாயில்லை அவரை கடிக்காமல் ஆவது இருக்கலாம் ஆனால் இப்போது அவளாக பேசினால் அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சாதரணமாய் பதில் சொல்ல நிச்சயம் முடியாது என்று தோன்றியது...

அதனால் தான் செய்வது தப்பு என்று தெரிந்தும் கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்து அவன் நினைவை துடைக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். வெட்ட வெட்ட முளைக்கும் களை போல அவள் எவ்வளவு அழுத்தமாக அவனது நினைவுகளை துடைக்க முயன்றாளோ அவ்வளவு நெருக்கமாக அவளது மூடிய கண்களுக்குள் சிரிப்புடன் தோன்றினான்.... இந்த சிரிப்பு அந்த பெண்ணை பார்த்து என்ற எண்ணம் அவளுக்கு மேலும் கடுப்பைதான் அளித்தது.... இப்போது அவள் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவளுக்கு தலையை பிய்த்து கொள்ளலாம் போல இருந்தது. இந்த பொது இடத்தில் அதை கூட உருப்படியாக செய்ய முடியாது. அவள் மனதிற்குள் எண்ணங்களை அடக்க போராடி கொண்டிருக்கையில் அவளது தோளை தொட்டு பிரியா விமானத்திற்கு அழைக்கிறார்கள் பார் வா போகலாம் என்று அவளது தாத்தா அழைத்தார். வேறு ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்து அவருடன் சென்றாள். உள்ளே சென்று அமர்ந்த பிறகும் ப்ரியாவிடம் மாற்றம் ஏதும் இல்லை. இதுவே அவள் சாதாரணமாய் இருந்திருந்தால்.... விமானம் என்ன உயரத்தில்... என்ன வேகத்தில்... பறக்கும் என்பதில் ஆரம்பித்து... சீட் கவர் கிழிந்து இருப்பது ஜூஸில் சர்க்கரை தூக்கலாய் இருப்பது..... இந்த நகரம் இரவு பொழுதில் இவ்வளவு உயரத்தில் வண்ண விளக்குகளுடன் மின்னுவது.... கருமையான கடலில் அலை அடிப்பது வெள்ளை கோடுகளாய் தெரிவது என்று இயற்கை... செயற்கை... அறிவியல் என்று அனைத்தையும் கலந்து பேசி அவரது காதுகளை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கிவிட்டிருக்க மாட்டாளா? என்ன ஆயிற்று இந்த பெண்ணிற்கு... முதன்முதலில் விமானத்தில் பறக்கிறோம் என்ற பரபரப்பே காணோமே? இங்கு வந்து சேரும் வரை நன்றாகத்தானே பேசி கொண்டிருந்தாள்? அதற்கு பின் என்ன ஆயிற்று? அவரும் குழம்பி கொண்டிருந்தார். அவர்கள் இருவரும் அவரவர் எண்ணங்களோடு போராடி கொண்டிருக்க....

அதே நேரத்தில் கௌதமும் சென்னை விமான நிலையத்தில் இருந்து வீட்டிற்கு டாக்சி பிடித்தபின் சீட்டில் சாய்ந்து அதே மாதிரியான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவனால் இப்போது எந்த

முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை இப்போது அம்மாவிடம் மாமா இறந்த சேதியை உடனே சொல்ல வேண்டுமா? ஏற்கனவே உடம்பு சரி இல்லாமல் இருக்கும் நேரத்தில் இது வேறு அதிர்ச்சியாகி விட்டால் என்ன செய்வது? அதை பற்றி கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? ஒன்றும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை? என்று பொதுவாக இப்போதைக்கு சொல்லி வைக்கலாமா? இனிமேல் தன் முயற்சியால் ஏதும் செய்வதற்கு இருப்பதாக தெரியவில்லை. போலீசிற்கு போவதும் வேண்டாம் என்று தோன்றியது. தனியார் துப்பறியும் நிறுவனத்தில் ஒப்படைக்கலாம் என்று தோன்றியது. அதுவும் உடனே வேண்டாம்... அவர்கள் சீக்கிரம் கண்டுபிடித்து ஏதவது பெண்ணை உடனே கூட்டி வந்துவிட்டால்... சலனமடைந்திருக்கும் தனது மனதை சமப்படுத்த அவனுக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் தேவைப்பட்டது. ஒரு வாரம் பத்து நாளில் நினைவு கொஞ்சம் மங்கிவிடாதா? யாரிடம் சொல்லலாம் என்று நினைக்கும் போதே... அவனுக்கு தன் நண்பன் சிவகுமாரிடம் சொல்லலாம் என்று தோன்றியது. ஒரு வார காலம் போகட்டும் அவனிடம் சொல்லி இருக்கும் விபரங்களை கொடுத்து தேடி கண்டுபிடிக்க சொல்லலாம் என்று முடிவு செய்தபின் ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி சீட்டில் சாய்ந்து அமர்ந்து கண்களை மூடினான் ...

அன்று கடற்கரையில் உற்சாக பந்தாக துள்ளி வந்த அந்த தேவதை கண்களுக்குள் தோன்றினாள்....மறக்க முடியுமா என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு இப்போது லேசாக தோன்றியது. நோ... நோ... இந்த சந்தேகம் வரலாமா? எத்தனை வருடங்களாக அவனது அம்மா மனதில் நினைத்து வைத்திருந்த அந்த ஆசையாய் அவன் அவ்வளவு எளிதாக அழித்து விட முடியுமா? முடியுமா என்பதை விட செய்யலாமா/ என்ற கேள்வி எழுந்தது... சோ மறந்துதான் ஆகவேண்டும்... சில நிமிடங்கள் பார்த்த பெண்ணுக்காக.... அம்மாவை விட்டுவிட முடியுமா... எனவே தன்னை தயார் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று தனக்குள் முடிவு செய்து கொண்டான். அதுதான் சரி... எல்லோருக்கும் நல்லது... @@@@ மனதில் உறுதி வேண்டும்... வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்...நினைவு நல்லது வேண்டும்... நெருங்கிய பொருள் கைபடவேண்டும் ...கனவு மெய்படவேண்டும்... கை வசமாவது விரைவில் வேண்டும்.. தனமும் இன்பமும் வேண்டும்... காரியத்தில் உறுதி வேண்டும் ... @@@ என்று தனக்குள் எண்ணும்போதே யாருடைய கனவு என்ற கேள்வி எழுந்து அவனை பார்த்து சிரித்தது... ..

அத்தியாயம் 14

கௌதம் வீட்டிற்கு வந்தபோது மணி எட்டரை ஆகி இருந்த போதும் அவனுடைய அம்மாவும் தங்கையும் அவனது வரவிற்காக காத்து இருந்தனர். ஏற்கனவே அப்பாவும் தாத்தாவும் சாப்பிட்டு

முடித்து அவரவர் அறைக்கு போய்விட்டனர். அவர்களை பார்த்தவுடன் லேசாக அவனது மனம் மீண்டும் வாடியது... எவ்வளவு ஆவலாக தான் சொல்ல போகும் சேதியை கேட்க காத்திருக்கிறார்கள்? இவர்களிடம் இப்போது என்ன சொல்வது... ஏற்கனவே முடிவு செய்து வைத்து இருந்தாலும்... நேருக்கு நேர் அவர்கள் கண்ணை பார்த்து உண்மை இல்லாத ஒன்றை சொல்ல அவ்வளவு சுலபமாக வரவில்லைதான்...இருந்தாலும் அவசரமாக வள்ளுவரை துணைக்கு அழைத்து கொண்டு ... அவர்களை நோக்கி புன்னகை செய்தாவாறே உள்ளே நுழைந்தான். என்னம்மா சாப்பிட்டாச்சா? இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்கள். என்னுடைய வரவை வழி மேல் விழி வைத்து பார்த்து இருக்கிறீர்கள் என்று தோன்றுகிறது... பயண விபரம் உடனே சொல்ல வேண்டுமா? இல்லை கொஞ்சம் fresh ஆகி வந்து சொல்லலாமா? என்று வலிய வரவழைத்த புன்னகையுடன் கேட்டான். என்னப்பா இப்போதுதான் விமானம் வந்ததா? ஏதவது சாப்பிட்டாயா?... இல்லை என்றால் முகம் கழுவி கொண்டு வா ...முதலில் சாப்பிடலாம். பிறகு பேசி கொள்ளலாம் என்று உடனே அன்புடன் கூறினாள் லக்ஷ்மி. இதோ பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி அவனது அறைக்கு சென்று முகத்தை முதலில் சீர்படுதினான். என்ன சொல்ல போகிறேன் என்பதை முதலில் மனதுக்கு ஒத்திகை பார்த்துவிட்டு பிறகுதான் கீழே போகவேண்டும் என்று நினைத்தான்.

அதன்பிறகே காரில் யோசித்தபடி இப்போது எதுவும் சொல்ல தேவை இல்லை என்று ஒருமுறைக்கு இருமுறையாக மீண்டும் சிந்தித்த பின் முடிவெடுத்தான். அதன்பிறகு கீழே இறங்கி சென்றவன் முதலில் அனுவை சீண்டினான். என்ன அனு...இன்றைய சாப்பாடு எத்தனையாவது தடவை? எனக்கு ஏதாவது மிச்சம் வைத்திருக்கிறாயா? இல்லை நான் இன்று சாப்பிட வரமாட்டேன் என்று நீயே எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டயா? என்று ஆரம்பித்தான். ஹே அண்ணா... எதற்கு வந்தது வராமல் என் வாயை கிண்டுகிறாய்? ரெண்டு நாளா வீடு அமைதியாக இருந்தது...நான் கூட ஏன்டா இந்த அம்மா என்னை மட்டும் பெற்றிருக்க கூடாதா?

தனிக்காட்டு ராணியாக இருந்திருக்கலாமே என்று நினைத்தேன் என்று பதிலுக்கு சீண்டினால் ... அடடா ...அனு நீ நினைப்பது போல் அம்மா ஒரு குழந்தையோடு நிறுத்தி இருந்தால் நீ பிறந்தே இருக்க மாட்டாயே? அது கூட தெரியாதா உனக்கு... என்று கிண்டலை தொடர்ந்தான் கௌதம். ஐயோ அண்ணா உனக்கு சரியாக காது கேட்காது என்று எனக்கு இதுவரை தெரியாதே? சீக்கிரம் போய் ஒரு நல்ல டாக்டரை பார்...நான் ஒரு குழந்தை என்று சொல்லவில்லையே? என்னை மட்டும் பெற்றிருந்தால் என்று அல்லவா சொன்னேன் என்று வார..... வழக்கம் போல் லக்ஷ்மி கௌதமிற்கு ஆதரவாய் என்ன அனு இது? மீண்டும் ஆரம்பித்து விட்டாயா?

அவன் இப்போதுதான் வந்திருக்கான்.... என்று பேசும்போதே கௌதம் குறுக்கிட்டு இல்லம்மா... நான்தான் அவளை வம்பிழுத்தேன்... அவள் பாட்டுக்கு சும்மாதான் இருந்தாள்... என்று சொல்ல அனு கடுப்புடன் இது ரொம்ப நல்ல ட்ரமாவாக இருக்கே? அம்மாவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து என்னை கிண்டலடிப்பது என்று முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு எழ போனவளை கை பிடித்து கௌதம் நிறுத்தினான். என்ன அனு சும்மா விளையாட்டுக்கு சொல்வதேர்கெல்லாம் இப்படியா கோபப்படுவது? வா வா சாப்பிட்டாயா இல்லையா? என்று கேட்டு அவளை இழுத்து அமர்த்தினான். நான் அப்போதே சாப்பிட்டாச்சு. நீங்க ரெண்டு பேருமே சாப்பிடுங்க நான் என் அறைக்கு போகிறேன் என்று கிளம்பினாள். உட்கார் அனு கௌதம் வந்தவுடன் ஏதோ பிரெண்ட் கல்யாணத்திற்கு டிரஸ் வாங்கனும்னு சொன்னாயே? அதற்கு அவனால் நாளை வரமுடியுமா என்று கேட்கவில்லையா? என்று அவளை பேச்சில் இழுத்து தான் அவசரப்பட்டு சொன்ன வார்த்தைக்கு மன்னிப்பு கோரும் விதமாக சமாதான கொடியை ஆட்டினாள். இருவரும் சாதாரணமாக பேசியதால் அனுவும் மனம் மாறி அங்கேயே உட்கார்ந்தாள். மேலும் அம்மா சொன்ன மாதிரி அவளுக்கு காரியம் ஆகவேண்டி இருந்ததே... அண்ணன்தான் இந்த மாதிரி shopping -kku சரியான ஆள்... அம்மாவோ அப்பவோ இதற்கு சரிப்பட மாட்டார்கள் என்ற அறிவும் உந்த அவள் அவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். என்ன அனு யாருக்கு கல்யாணம்? என்று அவனும் அந்த பேச்சையே தொடர்ந்தான்.

அது என்னோட கிளாஸ்மேட் ஸ்வாதி இருககால்லா அவளோட அக்காவுக்கு அடுத்த புதன் அன்று கல்யாணம்... முதல் நாள்தான் எங்க friends எல்லாம் போகலாம் என்று முடிவு செய்து இருக்கிறோம்... அதற்குதான் ஒரு புது டிரஸ் வாங்கலாம் என்று யோசித்தேன்... அம்மா வைத்திருப்பது எல்லாமே ரொம்ப கனமான பட்டு புடவைகள்தான் ... எனக்கு அந்த மாதிரி கட்ட பிடிக்கவில்லை. கொஞ்சம் light weight-a இருந்தால் பரவாயில்லை என்று நினைத்தேன். அதான்... என்று முடிக்காமல் இழுத்தாள். அதற்கென்ன அனு... நாளை மாலை T.nagar- ஐ ஒரு கலக்கு கலக்கி விட்டால் போகிறது... சாயந்திரம் ஒரு ஆறு ஆறரைக்கு வந்து உன்னை அழைத்து போகிறேன் சரிதானா? என்று அவள் தோளில் தட்டி சமாதானமாக சிரித்தான். புன்னகையுடன் தலை ஆட்டியவள் அப்புறம் உங்க ஹீரோயினை தேடும் கதை என்ன ஆச்சு என்று ஏதும் சொல்லவில்லையே? என்று கேட்டாள். அம்மா வாய் விட்டு கேட்காவிட்டாலும் ஆர்வம் கண்ணில் மின்னுவதை பார்த்தவன் ஒரு இலகுவான சிரிப்புடன் இப்போதைக்கு கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. மாமா முன்பு வேலை பார்த்த இடத்தில் இப்போது வேலை பார்க்கவில்லை. எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரியவில்லை. அவரது சொந்த ஊர் அட்ரஸ் கொடுத்தார்கள் ...அங்கேயும் போய் பார்த்தேன் அங்கெ இப்போது யாரும்

வசிக்கவில்லை... கிராமத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இப்போது வசிக்கும் இடம் சொல்ல தெரியவில்லை.தோளை குலுக்கி கட்டைவிரலை கவிழ்த்து ...சோ....இந்த ட்ரிப் ஊத்திகிச்சு... என்று ஒரு வருத்தமான புன்னகையுடன் சொன்னான்...

தொடர்ந்து அதனால் என்ன?... தோல்விகள்தானே வெற்றியின் படிக்கட்டுக்கள் .... நம்பிக்கையோடு அடுத்த முயற்சி செய்வோம்... அம்மா உங்களுக்கு சிவாவை தெரியுமா? அவன் இப்போது மைலாபூரில் துப்பறியும் நிறுவனம் வைத்து நடத்துகிறான் அவனிடம் சொல்லி தேட சொல்லலாம் என்று நினைத்துள்ளேன்... நீங்க என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்... அவளும் கொஞ்ச நேர அமைதிக்கு பின்... வேறு வழி இல்லை என்றால் வெளி நபர்களின் உதவியை நாடிதானே ஆகவேண்டும்.. அதனால் பரவாயில்லை... சிவாவிடம் சொல்லி தேட சொல்லலாம் என்று அவளும் சம்மதம் சொன்னாள். அனு கொஞ்சம் அழுத்தமான அந்த சூழலை மாற்ற விரும்பி அண்ணனின் முதுகில் லேசாக தட்டி ... Don't worry my dear brother....better luck next time.... கல்யாண பந்தத்தில் மாட்டிகொள்ளதவரைக்கும் .... கிடைத்த bachelor வாழ்க்கையை சந்தோஷமாக அனுபவிக்க வேண்டியதுதானே..... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தாள். அவளது நினைப்பை புரிந்து கொண்ட மற்ற இருவரும் தலையை ஆட்டி ஒரு புன்னகையை சிந்தியபின்.... எழுந்து அவரவர் அறைக்கு எழுந்து சென்றனர். அவர்கள் மூவருமே அமைதியாக இருப்பது போல் காட்டி கொண்டாலும் எல்லோரின் மனமும் லேசான கவலையில் மூழ்கி இருந்தது . அதை ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களுக்கு தெரியாமல் திறமையாக பார்த்து கொண்டனர்.

ப்ரியாவும் அவளது தாத்தாவும் வீட்டிற்கு வந்து சேர இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. கிட்டதட்ட மூன்று மணி நேரமாக அமைதி காத்த ப்ரியாவை பார்க்க ராஜாராமனுக்கு சற்று கவலையாக இருந்தது. அவளாக சரி ஆகிவிடுவாள் என்று இவ்வளவு நேரம் பொறுத்த பின்னும் சரியாகவில்லையே? காலை வரை பார்க்க வேண்டியதுதான் பிறகு இழுத்து வைத்து கேட்கலாம் என்று முடிவு செய்தவர்... ஏதாவது சாப்பிடுகிறாயா ப்ரியா? என்றார் . இல்லை தாத்தா விமானத்தில் சாண்ட்விச் சாப்பிட்டதே போதும். வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் என்று சொல்லியவள் மேலும் பேச்சுக்கு இடம் அளிக்காமல் படியேறி அறைக்கு சென்றுவிட்டாள். அவரும் பொறுமையை கடைபிடிக்க எண்ணி தனது அறைக்கு சென்று படுத்துவிட்டார். மறுநாள் காலை ப்ரியா எழுந்து ரெடியாகி கீழே வரும்போதே அவளது வழக்கமான குறும்பும் சிரிப்பும் சேர்ந்து அவள் முகத்தில் மீண்டும் மலர்ந்து இருந்தது. நேற்றைய இரவு மௌனத்திற்கு இப்போது ஈடுகட்டிவிட வேண்டும் என்ற முடிவோடு படி இறங்கியவள்...அவர் அருகே வந்து அமர்ந்து அவர் கையில் இருந்த பெபரை

பிடுங்கி மடித்தபடியே தாத்தா நேற்று ராத்திரி வேற எனக்கு சாப்பாடு கிடையாதுன்னு பட்டினி போட்டுட்டீங்க... இப்ப என்னடான்னா இங்க உக்காந்து பெபர் படிச்சுகிட்டு இருக்கீங்க... இங்க என்னுடைய சிறுகுடல் பெருங்குடலை கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாப்பிட்டுகிட்டு இருக்கு... இப்ப உடனே எதாவது உள்ளே போடலைன்னா அப்புறம் நான் நர மாமிசம் சாப்பிடும் ஆளாகி விடுவேன்.

மறுநாள் காலை ப்ரியா எழுந்து ரெடியாகி கீழே வரும்போதே அவளது வழக்கமான குறும்பும் சிரிப்பும் சேர்ந்து அவள் முகத்தில் மீண்டும் மலர்ந்து இருந்தது. நேற்றைய இரவு மௌனத்திற்கு இப்போது ஈடுகட்டிவிட வேண்டும் என்ற முடிவோடு படி இறங்கியவள்...அவர் அருகே வந்து அமர்ந்து அவர் கையில் இருந்த பெபரை பிடுங்கி மடித்தபடியே தாத்தா நேற்று ராத்திரி வேற எனக்கு சாப்பாடு கிடையாதுன்னு பட்டினி போட்டுட்டீங்க... இப்ப என்னடான்னா இங்க உக்காந்து பெபர் படிச்சுகிட்டு இருக்கீங்க... இங்க என்னுடைய சிறுகுடல் பெருங்குடலை கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாப்பிட்டுகிட்டு இருக்கு... இப்ப உடனே எதாவது உள்ளே போடலைன்னா அப்புறம் நான் நர மாமிசம் சாப்பிடும் ஆளாகி விடுவேன். உங்கள் கை கால் எல்லாம் பத்திரமா பார்த்துகோங்க சொல்லிட்டேன். மரியாதையா எழுந்து சீக்கிரம் சாப்பிட வாங்க.. என்று அவர் கையை பிடித்து இழுத்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள். அவளது பாவனையையும் செய்கையும் பார்த்த பிறகுதான் அவருக்கு திருப்தியாக இருந்தது. அப்பாடா நல்ல வேளை சரி ஆகிவிட்டது... நேற்று என்ன காரணத்தினால் அப்படி இருந்தாளோ தெரியவில்லை ...இருந்தாலும் ப்ரியாவின் கோபமும் டபமும் சீக்கிரம் போய் விடும் என்ற நம்பிக்கையை மீண்டும் நிரூபிதுவிட்டாள். அந்த வரை அவருக்கு திருப்திதான்... அவருக்கு பழசை கிளர விருப்பம் இல்லை... இதை சில நொடிகளில் முடிவு செய்துவிட்டவர்... யார் யாரை குற்றம் சொல்கிறார்கள் பாருங்கப்பா?

ஒருவேளை இதைத்தான் மெடிக்கல் அகராதியில் selective amnesia என்று சொல்கிறார்கள் போலும்.. ஓகே.. ஓகே.. நடக்கட்டும்... எனக்கு கூடத்தான் ரொம்ப பசிக்கிறது. நீயும் ஒரு ரெண்டு அடி தள்ளியே நடந்து வா... சாப்பாட்டுக்கு பிறகு வேண்டுமானால் கையை பிடித்து கொள் என்று சொல்லி அவரும் சிரித்தார். பிறகு இருவரும் சாதாரணமாக பேசியபடி சாப்பிட்டு முடித்தனர். சாப்பிட்டு வெளியே வந்து ஹாலில் அமர்ந்த போது தபால் வந்தது...துள்ளி போய் எடுதவள் அது ஒரு கல்யாண இன்விடேசன் என்பதை உணர்ந்து ...ஐ ...யாருக்கு கல்யாணம்? என்று ஆவலோடு பிரித்து பார்த்தாள். Shruthi weds Swinathan என்ற அழைப்பை பார்த்தவுடன் அவளுக்கு உற்சாகம் பெருகியது. கல்யாணம் எங்கே என்று தேடியவள் அது சென்னையில் என்றதை பார்த்தும் சற்றே வாடினாள். அடடா... தனியாக எப்படி போவது? அங்கே போய் எங்கே தங்குவது? என்ற யோசனையில் குழம்பினாள்.

அவள் வாட்டத்தை கவனித்தவர் என்ன ப்ரியா? என்று கேட்டார். அவள் shruthi-nnu என்னோட friend தெரியுமா உங்களுக்கு அவளுக்கு சென்னையில் கல்யாணம்... அடுத்த புதன் கிழமை நான் போகலாமா என்று பார்த்தேன். என்று முடிக்காமல் இழுத்தால். அதற்கு என்ன? போய் வாயேன்... என்றவரை குறுக்கிட்டு அங்கே போய் எங்கே தங்குவதாம்? என்று கேட்டால். நீ எப்படியும் மூன்று மாதம் சென்னையில் தங்கிதானே பயிற்சி எடுத்தாக வேண்டும்? அதற்காக ஏற்கனவே அங்கே இருக்கும் எனது நண்பர்... மாதவமூர்த்தியிடம் சொல்லி இருக்கிறேன்.

அவரும் அவரது மனைவியும் மட்டும் தனியாக வசித்து வருகிறார்கள். அவரது ஒரே மகன் காதல் திருமணம் புரிந்து மலேசியாவில் செட்டில் ஆகிவிட்டார். அவருக்கு ஒரே மகன் மட்டும் ... மூவரும் எப்போதாவது ஆண்டுக்கு ஒருமுறை வந்து போவதோடு சரி... தனியாக இருப்பதனால் ஒரே போர்தான்... என்று அடிக்கடி என்னிடம் பேசுவான். அவனிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். நீ அங்கே வந்து தங்குவது பற்றி அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம். பத்து நாள் தள்ளி போய் தங்குவதை இப்போதே வருகிறாய் என்று சொல்லி விடுகிறேன்... அவ்வளவுதான்... இப்ப சந்தோஷம்தானே ...நீ தாராளமாக சென்னைக்கு போய் கல்யாணத்தை முடித்துவிட்டு அப்படியே நீ பயிற்சி எடுக்க போகும் இடத்தையும் பார்த்து விட்டு திரும்பி வந்தாலும் சரி ... அப்படியே அங்கேயே வேலையில் சேர்ந்து விட்டாலும் சரி... நீ வேலையில் சேர்ந்த பிறகு இங்கே உள்ள வேலையே ஒதுக்கிவிட்டு வந்து சென்னையில் உன்னை நான் பார்க்கிறேன். ஓகே? என்று கேட்டார். சரி தாத்தா.. என்று உற்சாகத்துடன் சொன்னவள் புதன் அன்று திருமணத்தை முடித்து விட்டு வியாழன் அல்லது வெள்ளி கிழமை வேலையில் சேர்ந்துவிடுகிறேன். அப்புறம் வசதியை பார்த்து... சனி அல்லது ஞாயிறு இங்கு வருகிறேன்... நீங்கள் தனியாக இருப்பீர்கள்தானே? என்று கேட்டவளை பார்த்து லேசாக சிரித்தார்.

ம்ம்ம்...கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லணும்...சிரித்தால் என்ன அர்த்தம்? என்று புன்னகையுடன் மீண்டும் கேட்டாள். அது ஒண்ணும் இல்லை...நீ கல்யாணம் ஆகி போகும்போது இந்த நினைப்பு இருக்குமா? என்று யோசித்தேன் என்று மீண்டும் சிரித்தார். என் மீது உங்களுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை ...அடடா? புல்லரிக்குது தாத்தா...என்றவள் அவர் அருகில் வந்து அவர் தோளை சேர்த்து அனைத்து உங்களை நான் எப்படி தாத்தா மறப்பேன்? நீங்க எப்போதும் என் கூடவே இருந்து என்னுடைய பிள்ளைகளையும் உம்மணா மூஞ்சியாக (நேற்று விமான நிலையத்தில் பார்த்தவனை போல் இல்லாமல்என்று மனதுக்குள் நினைத்து கொண்டு).... இல்லாமல் எப்போதும் கலகலப்பாக இருக்கும்படி வளர்க்க வேண்டியது உங்கள் வேலையாக்கும் என்று சொல்லி சிரித்தாள். என்ன ப்ரியா... திருக்குறள் படம் நல்லா வேலை செய்யுது போல இருக்கே? என்நன்றி கொன்றார்க்கும்

உய்வுண்டாம்...உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு...அப்படியா? என்று தாத்தா சீண்ட அப்படி ஒன்றும் இல்லை வள்ளுவர் சொல்லித்தான் நான் என் தாத்தா மேல் பாசமாக இருக்க வேண்டுமா என்ன? அந்த தாடிகாரர் சொல்லாமலே எனக்கு தெரியும்... என் தாத்தாவை என்னோடு வைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று.... புரிந்ததா? சரி நான் போய் பெட்டி அடுக்க போகிறேன் வரட்டுமா? என்று அவளது அறைக்கு கிளம்பினாள்.

@@@@ கௌதம் ஆபீஸில் இருந்து கிளம்பலாம் என்று எண்ணி மணி பார்த்தான் . மணி ஆறு... இப்போது கிளமபினால் அனுவை அழைத்து கடைக்கு போய்வர சரியாக இருககும். வேலை இருந்தவரை அவ்வளவு வித்தியாசம் தெரியவில்லை ... ஆனால் இப்போது சோர்வாக இருந்தது... அவனது கால் அவனையும் அறியாமல் ஜன்னல் அருகே போய் நின்று பார்வை தாமாக தூரத்தில் தெரிந்த கடலை வெறிததது. இது என்ன தான் இவ்வளவு பலகீனமனவனா என்ன? காலேஜில் நண்பர்கள் அவனை கிண்டல் அடிப்பது நினைவுக்கு வந்தது... இவன் ஏண்டா இப்படி இருக்கிறான்? இடியே விழுந்தாலும் அசையாமல் இருப்பான் போல ....அப்படி இருந்தவன் எதனால் இப்படி மாறி போனான்? எல்லாம் காதல் மந்திரம்
செய்யும் வேலை போல... அவனுக்கு லேசாக சிரிப்பு கூட வந்தது... யார் என்றே தெரியாது... ஊர் பேர்.... ஒன்றும் தெரியாது... இந்த அழகில் அவன் இன்னொரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று அம்மாவிடம் உறுதி வேறு அளித்தாகிவிட்டது... இது வினாடியில் தோன்றிய ....அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள் என்ற ராம காவிய காதல் கூட இல்லை... அவள் அவனை பார்க்கவே இல்லை... இந்த நிலையில் மூன்று நாளாக அவன் தவித்து கொண்டிருக்கிறான்... வெறும் ஒரு கை அசைப்பு போதுமா? அவனை விழதட்ட.... போதும் போல்தான் இருக்கிறது. அவனுடைய நிலையை பார்த்தால்... கடவுளே...வேண்டாம் இந்த யோசனை... என்று எண்ணியவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் ஜன்னலை விட்டு விலகி கிளம்ப தயார் ஆனான். காரை எடுத்ததும் அன்று பௌர்ணமி போல... முழு நிலவு அதற்குள் வந்துவிட்டதே என்று யோசித்தவன் நிலவை பார்த்து சிரித்து விட்டு கிளம்பினான். நிலா கூடவே வருகிறதோ.... கவிஞர்கள் சொல்வது போல் நிலவில் அவள் முகம் தெரியுமா? என்று யோசித்தவன் நிமிர்ந்து பார்த்தால்... காதல் வயபட்டபின் நிலாவில் மட்டும் என்ன.... காணும் திசை தோறும் அவள் முகம் தெரியாதா?...அவனுக்கும் நிலவில் அந்த பெயர் தெரியா பூவையின் முகம் தெரிந்தது...

@@@@ வெண்ணிலவே... வெள்ளி வெள்ளி நிலவே...போகும் இடம் எல்லாமே கூட கூட வந்தாய்... வெண்ணிலவே வெள்ளி வெள்ளி நிலவே நட்சத்திர பட்டாளம் கூட்டி கொண்டு வந்தாய்.... மஞ்சள்

வெயில் மாலையிலே... மெல்ல மெல்ல இருளுதே... பளிச்சிடும் விளக்குகள் ....பகல் போல் காட்டுதே.... ரெண்டு கண்கள் விலகுதே... தவிப்புகள் கூடுதே... அடுத்தது என்ன என்று எண்ணிவிட தோணுதே...@@@@ அடுத்து என்ன என்று தெரியாமல்... இப்போதைக்கு விழித்து கொண்டிருந்தான் கௌதம்......

அத்தியாயம் 15

கௌதம் வீட்டிற்கு சென்ற போது அவனது வரவிற்காக அனு காத்து கொண்டிருந்தாள். வாசலில் கார் நின்றதும் அண்ணா சீக்கிரம் அண்ணா என்று அவசரப்படுத்தி அவனை நின்ற நிலையிலேயே காப்பி மட்டும் குடிக்க வைத்து கிளப்பி கொண்டு சென்றாள். கடையில் அவள் தேர்ந்தெடுப்பதை வேடிக்கை பார்த்தபடி பொறுமையாக காத்திருந்தான். அவனது அபிப்ராயத்தை அவ்வப்போது அனு கேட்ட போது பொறுமையோடும் புன்னகையோடும் பதில் அளித்தான். பனராஸ் பட்டில் செயற்கை கற்கள் வைத்து தைத்து எம்ப்ரைடரி செய்த நீலமும் பச்சையும் கலந்த double shade- ல் புடவையும் ப்ளவுசும் எடுத்த பிறகு அதற்கு பொருத்தமான artificial gems பதித்த நகைகளை கழுத்துக்கு காதுக்கு கைக்கு என அவள் பொறுக்கி எடுப்பதை புன்னகையோடு பார்த்திருந்தான். இவை எல்லாம்தான் லேட்டஸ்ட் டிசைனா அனு? என்று அவளிடம் விபரமும் அவ்வப்போது கேட்டுகொண்டான். அந்த விபரங்கள் கூடிய சீகிரமே தேவைப்படும் என்பதை உணர்ந்தோ உணராமலோ அவன் அந்த விபரங்களை சேகரித்து கொண்டிருந்தான். இவை விலை அதிகம் ஆகவில்லையே? கல்யாணத்திற்கு அணிவதற்கு இது போதுமா அனு? கல்யாணம் என்றால் தங்கம்... வைரம் என்று அணிய தேவை இல்லையா?

இது ரொம்ப சிம்பிளாக இருக்கிறதே பரவாயில்லையா? என்று மீண்டும் அவளை கேட்டான். ஐயோ அண்ணா எந்த காலத்தில் இருக்கிறாய் நீ? வைரம்... ப்ளாடினம் நகைகளும் போடுவார்கள்தான்... ஆனால் கொஞ்சம்சின்ன வயதாய் இருப்பவர்களுக்கு இந்த மாதிரி கலர் கலராய் பொருத்தமாக அணிந்தால் அதுவும் அழகாகத்தான் இருக்கும் நீ ஒன்றும் கவலை படாதே... உன் தங்கையை எல்லாருக்கும் தெரியும்... ஒன்றும் இல்லாதவள் என்று யாரும் நினைத்துவிட மாட்டார்கள்... அது மட்டுமல்ல... நகை புடவையை வைத்துதான் எனக்கு ஒரு மதிப்பு வரும் என்றால் அது எனக்கு தேவையும் இல்லை. எனக்கு அணிய வசதியாக சுகமாக இருப்பதை நான் அணிகிறேன் அவ்வளவுதான்... வேறு யாரெல்லாம் என்ன நினைப்பார்கள் என்ற கவலை எனக்கு தேவை இல்லை... உனக்கும் வேண்டாம் விட்டுவிடு என்று சொல்லி சிரித்தவள் அன்றைய ஷாப்பிங்கை திருப்தியோடு முடித்தாள்.

ப்ரியா சென்னைக்கு கிளம்ப செவ்வாய் அன்று பகல் ரயிலில் பயணம் செய்ய முடிவு செய்துவிட்டு அந்த விபரம் குறித்து சென்னையில் ஸ்ருதியிடமும் மாதவமூர்த்தியிடமும் தனி தனியே பேசி தகவல் தெரிவித்தாள். பேசிய போது ஸ்ருதி உற்சாகத்துடன் தேங்க்ஸ்..ப்ரியா... நான் மூணு பேருக்குத்தான் மதுரையில் நம்ம தோழிகள் என்று பத்திரிக்கை அனுப்பினேன்..மற்ற இருவரும் வரவில்லை என்பதை நாசூக்காக சொல்லி விட்டார்கள்..எங்கே நீயும் வராமல் போய்விடுவாயோ என்று பயந்து கொண்டே இருந்தேன்..எங்க வீட்டில் எனக்கு தங்கை என்று ஒரு அலட்டல் கேஸ் இருக்கிறது..அவள் இங்கே chennai லேயே படித்ததனால் அவளுக்கு நிறைய தோழிகள் இங்கே இருக்கிறார்கள்... எல்லோரும் இங்கே வருவார்கள் என்று ரொம்ப அலட்டி கொண்டிருக்கிறாள்.. நான் பாட்டி வீட்டில் படித்தது என் இஷ்டமாகவா? மதுரையிலே படித்ததனால் இங்கே யாரையும் எனக்கு தெரியாது... தோழிகள் என்று யாரும் கிடையாது. அதனால் நீயாவது முதல் நாளே என் கூட வந்து இரு ப்ரியா... ப்ளீஸ் என்று ஆசையாக கூறினாள். தன் தாத்தாவின் நண்பர் வீட்டில் தங்குவதை பற்றி அவள் சொன்ன போது முதலில் நீ நேராக இங்கே வந்துவிடு... நாம் இங்கிருந்தே மண்டபத்திற்கு போகலாம்... கல்யாணம் முடிந்த பிறகு நீ தங்குவதை பற்றி யோசித்து கொள்ளலாம் என்று முடித்து விட்டாள். பிரியவும் தாத்தாவிடம் பேசி முடிவு செய்தபின் ப்ரியா அவரின் நண்பருக்கும் தகவல் தெரிவித்த பின் இந்த பயணம் தனது வாழ்க்கையை முற்றிலுமாக மாற்றி அமைக்க போவது தெரியாமலேயே அந்த பயணத்திற்கு தயாரானாள்.

ப்ரியா மைலாபூரில் இருந்த ஸ்ருதி வீட்டுக்குள் நுழைத்த பொது அவள் ஓடி வந்து அவளை அனைத்து கொண்டாள். ரொம்ப தேங்க்ஸ் ப்ரியா... நேற்று நைட்டே கிளம்பி இருக்கலாமில்ல என்று செல்லமாக கோபித்து கொண்டவள் அவளை அணைத்தபடியே உள்ளே அழைத்து சென்றாள். வாய் ஓயாமல் அவர்கள் இருவரும் வளவளதபடி இருப்பதை பார்த்த ஸ்ருதியின் தாயார் வந்து ஏய் ஸ்ருதி வந்த பெண்ணை சாப்பிட்டாயா? என்று ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லை இப்படி பேசி கொண்டே இருந்தால் எப்படி? உள்ளே கூட்டி வா என்று சொல்லிவிட்டு போனாள். சாரி ப்ரியா..என்று லேசாக தலையில் அடித்து கொண்டு வா சாப்பிடலாம் என்று உள்ளே அழைத்து சென்றாள். அவள் சாப்பிடுவதை அருகில் அமர்ந்து பேசியபடியே வேடிக்கை பார்த்து கொண்டிருந்த ஸ்வாதி.... அப்பாடா அக்காவோட தோழி வந்தாச்சு.... இனிமேல் என்னை விட்டுவிடுவாள்... ஏன்னா அவளது non-stop புலம்பல கேட்க நம்மால ஆகாது... ரொம்ப தேங்க்ஸ் ப்ரியா நீங்க வந்து என்னை இந்த அறுவையில் இருந்து காப்பாற்றியதற்கு என்று கண் சிமிட்டி சிரித்துவிட்டு போனாள். சீ போடி உன் வேலையே பார்த்து கொண்டு என்று அவள் வெட்கத்துடன் சிரிக்க... என்ன ஸ்ருதி உன்னோட would-be யா பத்தி பேசி அவளை கொன்று விட்டாயா? என்று கேட்க மறுபடியும் அவள் சிவந்து சிரித்தாள். அவர்கள்

சாப்பிட்டு முடித்த பொது... ப்ரியா உன்னை பார்க்க யாரோ வந்து இருக்கிறார்கள் உன்னோட ஏதோ முக்கியமான விஷயம் பேசணுமாம்.... என்று ஸ்ருதியின் தாயார் வந்து அழைத்தார்.

என்னை பார்க்கவா... அதுவும் இந்த இடம் எப்படி தெரியும்? என்ன அது எனக்கே தெரியாத முக்கியமான விஷயம்? ....என்று யோசித்தபடியே வெளியே வந்தாள்..... அங்கே நின்று கொண்டிருந்தவனை இதற்கு முன்னால் அவள் பார்த்ததே இல்லை... ஒருவேளை தாத்தாவோட நண்பர் யாரையாவது அனுப்பி இருப்பாரோ? என்று தனக்குள்ளே யோசித்தவள் அவனை பார்வையால் எடை போட்டாள். ஆள் நன்றாகத்தான் இருக்கிறான்.... என்னோடு சேர்ந்து சிரிக்க வா என்று அழைக்கும் குறும்பு மிளிரும் கண்கள்... ம்ம் ...அந்த உம்மணா மூஞ்சி மாதிரி இல்லை... என்று நினைத்தவள் எஸ் நான்தான் ப்ரியா நீங்க ..என்று லேசாக இழுத்தாள். நான் ஸ்ரீராம் ... ஸ்வாமியோட friend ஸ்வாமி யாருன்னு கேட்கமாடீங்கன்னு நினைக்கிறேன்... அது உங்க தோழி ஸ்ருதியோட வுட் -பீ என்றவன் குரலை தணித்து அவன் ஸ்ருதியோட கொஞ்சம் தனியாக பேச வேண்டுமாம் வெளியே காரில் இருக்கிறான். ம்ம்ம் ஒண்ணும் பயப்படாதீங்க.... ஏதும் கெட்ட செய்தியோ என்று... அது ஒரு கிறுக்கு... பெண்ணை நேரில் பார்க்கவில்லையாம்... போட்டோ பார்த்திருக்கிறான்... அவசரமாய் அவனுடைய பெற்றோர் பார்த்து இருபது நாளில் கல்யாணம் நிச்சயித்து விட்டனர்.. கல்யாணத்தில் அவனுக்கு சம்மதம்தான்... அதை அந்த பெண்ணிடம் நேரில் சொல்லி விட்டு அவள் சம்மதத்தையும் அவள் வாயால் கேட்டுவிட்டு போவேன் என்றே ஒரே பிடிவாதம்...

போனில் பேச முயற்சி செய்தோம்...இங்கே அவர்களிடம் பேசவே முடியவில்லை... அதான் நேரில் கிளம்பி வந்துவிட்டோம்.. நீங்க தான் அவங்களை ஏதவது சொல்லி ...ஒரு அஞ்சு நிமிடம் அவங்களை தோட்டத்துக்கு கூட்டி வந்தீங்கன்னா பேசிவிட்டு போய் விடுவோம்... நீங்க உள்ளே நுழயும்போதே அவங்க ப்ரியா-ன்னு கத்தினது எங்கள் காதில் விழுந்தது... அப்போ வெளியில்தான் இருந்தோம்... எப்படி உள்ளே வரதுன்னு யோசிச்சிட்டு இருந்தோம்... அதான் உங்க பேரை use பண்ணிகிட்டோம்... சாரி... don't mistake us... please ..என்று முடித்தான். அவள் அவனை லேசாக தலையை சரித்து கூர்ந்து பார்த்தாள்.. அவன் லேசான கூச்சம் தவிர ...நேராக பார்த்த படி நின்றான்... இவன் பொய் சொல்லவில்லை என்று அவளுக்கு நம்பிக்கை வந்தது... இந்த கூச்சம் அவள் பெயரை தேவை இல்லாமல் இழுத்துவிட்டோமே... என்ற குற்ற உணர்வில் வந்தது...நல்லவன்தான் என்று தோன்றிய உடனே அவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள்... ரொம்ப தைரியம்தான் உங்களுக்கு.. பரவாயில்லை அழைத்து வருகிறேன்... ஆனால் சீக்கிரம் அனுப்பி விட வேண்டும் என்று சொன்னாள். just five minutes...thai will be enough.. என்று சிரித்தான். அவள் உள்ளே செல்வதை பார்த்தவன் ப்ளீஸ்

இப்போ யாரிடமும் ஏதும் சொல்லவேண்டாம்... அனாவசியமாய் பயந்துவிட போகிறார்கள்.. நான் வெளியே வெயிட் பண்றேன் என்று சொல்லி விட்டு சென்றான். உள்ளே ஸ்ருதியிடம் சொன்னவுடன் அவள் பயந்தாள்... ஐயோ அப்பாவுக்கு தெரிந்தால் என்ன ஆவது... நான் மாட்டேன்பா..என்று சொல்ல.. ஏய் ஸ்ருதி என்ன இது உன்னை பார்த்து சம்மதத்தை தெரிந்து கொண்டுதான் போவேன் என்று அவர் பிடிவாதம் பிடிக்கிறார்... அவரது மனதை பார்... ஏதோ கல்யாணம் நடக்கட்டும் என்று இல்லாமல் உன் சம்மதம் முக்கியம் என்று நினைக்கிறார்...அதை நாம் மதிக்க வேண்டாமா? நானும்தான் வரபோகிறேன்...

நீ வேறு எங்கும் போக போவதில்லை..நானும் அவரது பிரண்ட் ஸ்ரீராமும் இங்கேதான் கண் எட்டும் தூரத்தில்தான் இருக்க போகிறோம்... வேண்டுமானால் நீங்கள் பேசுவது எங்களுக்கு கேட்காமல் காதுகளை மட்டும் மூடி கொள்கிறோம்... சரிதானா? என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தாள். காதுகளை நீங்கள் மூடி கொண்டால் ஏதவது பிரச்னை என்று நான் கத்தினால்... உங்களுக்கு எப்படி கேட்குமாம்? என்று சிரித்தபடியே மடக்கினாள்... ம்ம்ம் என்று தலையை ஆட்டியவள் இந்த வாயை உன் அப்பா கேள்வி கேட்டால் அப்போ பயன்படுத்தலாம் இப்ப வா தோட்டத்துக்கு போகலாம் என்று அவள் கையை பற்றி இழுத்து சென்றாள். வெளியே ஸ்ரீராம் காத்திருந்தான். ஸ்வாமி அங்கே காரில் முன்சீட்டில் தான் அமர்ந்து இருக்கிறான்... உங்களுக்கு ஏதாவது... பயமாய் இருந்தால் பின்னால் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்க... என்று லேசாக சிரித்து கைகாட்டி அனுப்பினான். அப்புறம் நீங்க எங்க படிசீங்க? ஸ்ருதியோட மதுரயிலா? என்று இயல்பாய் பேச்சை வளர்த்தான். ம்ம்ம்... நீங்க? என்று அவள் தொடர்ந்தாள். நான் மலசியவில இருக்கிறேன்... அங்கதான் அப்பா பிசினெஸ் பண்றார்... படிப்பை முடிச்சதும் ...
நான் அதையே பார்த்துக்குறேன்.. இங்க இவன் கல்யாணத்துக்குன்னு வந்தேன்... இங்கேயும் என்னோட தாத்தா பாட்டி எல்லாம் இருக்காங்க... அவங்களுக்கு கூட நான் இங்கே இருந்தால் ரொம்ப சந்தோஷமாய் இருக்கும்... எங்கே.. இவ்வளவு நாள் இன்ஜினியரிங் படிப்பு... இப்போ வேலை... என்று சொல்லி சகஜமாய் சிரித்தான்.

அப்புறம் உங்ககிட்ட முக்கியமான ஒன்று கேட்கணும்னு நினைச்சேன் மறந்துட்டேன்.. இந்தியாவுல எங்க சிங்கம் அதிகம் வாழும்? என்று சீர்யசாய் கேட்டான். அவள் ஒன்றும் புரியாமல்... Gir Forest-la என்று சொன்னாள். அவன் தன் தலையை லேசாக தட்டி... கரெக்ட்... இப்ப ஞாபகம் வந்திடுச்சு... ஆனால் எந்த நாட்டில சிங்கம் அதிகமா இருக்கு தெரியுமா? என்று தொடர்ந்து கேட்க... அவள் ஒன்றும் புரியாமல் அதுவும் நம்ம நாட்டில்தான்... என்று சொல்ல... அச்சோ இது தப்பாக போய்

விட்டதே... உங்களுக்கு G.K கொஞ்சம் கம்மிதான் போல என்று உதட்டை பிதுக்கினான். ஏன் இந்தியாவுலதான் சிங்கம் அதிகமா இருக்கு அது தெரியுமா? என்று கோபத்துடன் கேட்க... இல்லைங்க... சிங்கபூரிலதான் சிங்கம் அதிகமாக இருக்கும்... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.. அவனது பாவனையை பார்த்து ஐயோ கடவுளே... என்னை காப்பாத்து... என்று சொல்லி சிரித்தாள். ஏங்க அவரை டிஸ்டர்ப் பண்றீங்க... அவர் பாவம் 24 மணி நேரமும் தூங்காமல் உலகத்தையே காப்பத்திட்டு இருக்கார்... இந்த மத்யான நேரத்தில் சுகமாய் சாப்பிட்டு கொஞ்ச நேரம் லேசா கண் அசரட்டுமே... என்று சொல்ல அவள் மீண்டும் சிரித்தாள். ம்ம்ம் நல்லா சிரிங்க... சிரித்து வாழ்ரவங்களுக்கு மட்டும்தான் ஆயுசு கூடும்-னு ஆராய்ச்சி எல்லாம் சொல்லுது... பேசி கொண்டு இருக்கையில் ஸ்ருதி வருவது தெரிந்தது... சரிங்க... நாங்க கிளம்பறோம்... ரொம்ப தேங்க்ஸ்...சாயந்திரம் பார்க்கலாம் என்றவன் ஸ்ருதியிடமும் தலை அசைத்துவிட்டு கிளம்பினான். ப்ரியா ஸ்ருதியின் முகத்தை பார்த்தாள்... அங்கே லேசான வெட்க சிவப்பும்... கனவு மயக்கமும்... சரி வேறு ஏதும் பேசி அவளது நினைவலையை கலைக்க வேண்டாம் என்று எண்ணியவள் ஒன்றும் பேசாமலேயே உள்ளே சென்றாள். காரை எடுக்க சென்ற ஸ்ரீராம் அவன் பின் சீட்டில் இருப்பதை பார்த்து நீ எப்படா அங்கே போனாய் ? என்று கேட்டான்.

பதில் ஒன்றும் வராததை பார்த்து திரும்பி அவனை ஆராய்ந்தான். அவன் பின் சீட்டில் சாய்ந்து கைகளை தலைக்கு பின்னால் கோர்த்து கண் மூடி ரசனையில் மூழ்கி இருப்பதை பார்த்தவன் சரிதான்... என்று லேசான தலை அசைப்புடன் காரை எடுத்தான். கார் ஹோட்டலுக்கு வந்து நின்றவுடன் கதவை திறந்து ஸ்வாமி... என்று அவன் தோளில் தட்டி அழைத்து ஹோட்டல் வந்துவிட்டது... ஏய் முழிச்சு எழுந்து வாடா... ரூமுக்கு போய் உன் கனவை தொடரு... உன்னை என்னால் தூக்கி போக முடியாது என்று சிரித்தவனை பார்த்து எப்படிடா இங்க வந்தோம்? அட்லீஸ்ட் இருபது நிமிஷமாவது ஆகி இருக்குமே? அவ்வளவு நேரமாகவா? ... என்று அசடு வழிய சிரித்தான் சுவாமிநாதன். மைலாபூரில் அமைந்துள்ள அந்த பெரிய மண்டபத்தில் நடக்க இருந்த ஸ்ருதி-ஸ்வாமிநாதன் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக நடை பெற்று கொண்டிருந்தது. வாசலில் ஸ்வாதி அவளது தோழியர் பட்டலதுடன் நின்று வருபவர்களை எல்லாம் வரவேற்கிறேன் என்று பேர் சொல்லி கூட நின்ற தோழிகளுடன் சேர்ந்து வாரி கொண்டிருந்தாள்... எங்கடி.... இன்னும் அனுவை காணோம்? என்று கெட்ட கேள்விக்கு பதிலாக அங்கே அப்போது வந்த காரில் இருந்து இறங்கியவள் ... தேங்க்ஸ் அண்ணா திரும்ப நீ வர எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்று கேட்டாள். இல்லம்மா எனக்கு ரெண்டு வேலை இருக்கு... இப்பவே மணி ஆறரை... நான் வருவது கஷ்டம்... எதற்கும் எட்டரைக்கு நான் போன் பண்றேன்.. சரியா? பை என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

ஸ்ருதி ஸ்வாதியை அழைத்து அப்பாவிடம் சொல்லி அந்த மெல்லிசை கச்சேரி நடக்குதுல்ல அதில் என்னோட பிராண்ட் ஒரு பாட்டு பாடனும்னு சொல்லி அறிமுகப்படுத்த சொல்லு... அவள் நல்லா படுவாள் என்று சொல்ல அவளும் வாங்க ப்ரியா என்று அழைத்து போனாள். அவள் இங்கிருந்தே தாத்தாவின் நண்பர் வீட்டிற்கு போய் விடலாம் என்பதால் அவளது பாகையும் எடுத்து வந்திருந்தாள். அதை மேடைக்கு பின்புறம் வைத்துவிட்டு அவளது தோழிக்கு பிடித்தமான அந்த சுழலுக்கும் ஏற்ற... இதுதானா... இதுதானா... எதிர்பார்த்த அன்னாளும் இதுதானா...என்ற பாடலை பாடி முடித்த போது ஸ்வாதியின் தோழியர் பட்டாளமும்... ஸ்ரீராம் கூட இருந்த நண்பர்களும் பலத்த கரகோஷம் செய்ய... அவள் புன்னகையுடன் கீழே இறங்கியவள் மேடையின் பின்புறம் வைத்த பையை மறந்தே போனாள். அவளுக்கு வெகு நேரம் கழித்து நினைவு வந்து போய் பார்த்த போது அது அங்கே இல்லை. அதில்தான் எல்லாமே இருந்தது... அவளுடைய appointment ஆர்டர்... certificates... தாத்தா கொடுத்த அட்ரஸ் அவளோட மொபைல் போன்... ஏன் நாளைக்கு அவள் போட்டுகற ட்ரஸ்....போவதற்கு எடுத்த டிக்கட்... எல்லாமே... இப்போ எங்கே போய் எப்படி தேடுவது...யாரிடம் என்ன சொல்வது... சென்னையில் அவளுக்கு ஸ்ருதியை தவிர வேறு யாரையுமே தெரியாதே? இப்போ போய் அவளிடம் சொன்னால் அவள் மனநிலை எப்படி இருக்கும்? கடவுளே... கல்யாணத்திற்கு பட்டு புடவைக்கு பொருத்தமாக என்று கலரில் artificial gems பதித்த நகை அணிந்து முதலில் அவள் போட்டு வந்த தங்க நகை எல்லாம் கழட்டி அதில்தானே வைத்தாள்.. எப்படியும் பத்து பனிரெண்டு பவுன் இருக்குமே... கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் ரூபாய்... கடவுளே... அவளுக்கு கண் இருட்டி தலை சுழன்றது.... அவள் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்? அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தவள் தலையை பிடித்து கொண்டு சாய்ந்தாள். கண்ணில் நீர் கோர்த்து இதோ இதோ என்றது...

அவள் அப்படி இருந்ததை பார்த்த ஸ்ரீராம் வேகமாக அவள் அருகே வந்தான்... ப்ரியா... என்ன ஆச்சு? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க? என்னம்மா? சொல்லுங்க ப்ளீஸ்.. என்று கேட்டான். முதலில் கேட்ட அந்த ஆறுதல் வார்த்தையில்...

அவளுக்கு கண்ணில் இருந்து நீர் மளமளவென்று வடிய தொடங்கியது... அவளை எப்படி தேற்றி விபரம் அறிவது என்று புரியாமல் சில வினாடிகள் மலைத்து நின்றான் ஸ்ரீராம். @@@ சின்ன தங்கம் ...என் செல்ல தங்கம்.. ஏன் கண்ணு கலங்குது ? இந்த அல்லி தண்டு மனம்.. ஏன் விம்மி வெதும்புது?....@@@@ வேகமாக சென்றவன் ஒரு தம்ளரில் குளிர் நீருடன் மீண்டும் அவளிடம் வந்தான். ....

அத்தியாயம் 16

ஸ்ரீராம் ப்ரியாவிடம் பேசி விட்டு அவசரமாய் விலகியதை பார்த்த ஸ்வாதி அனு எனக்கு இந்த ஆளை பார்த்தால் ஏதோ சந்தேகமாய் இருக்கிறது. ப்ரியா எங்க அக்காவோட பிராண்ட்... அவங்க வந்து பத்து நிமிஷத்திற்கு எல்லாம் எங்க வீட்டுக்கு இந்த ஆள் வந்துட்டான். அப்புறம் இவளும் என் அக்காவும் போய் வெளியே ஏதோ பேசி விட்டு வந்தார்கள்... இப்போ அவங்க அழுதுட்டு இருக்காங்க. something wrong... என்று முனுமுனுதவள் அவர்கள் புறம் நகர தொடங்கிய போது ஸ்வாதி இவங்களை அழைத்து போய் சாப்பிட இடம் பார்த்து உட்கார வைச்சிடு என்று ஒரு பெரியம்மாவை அவளுடைய அம்மா அழைத்து வந்தாள். வேறு வழி இன்றி அனுவிடம் ப்ரியாவை பார்த்து கொள்ள சொல்லி ஜாடைகாட்டி விட்டு

அந்த அம்மாவை வாங்க ஆன்ட்டி என்று அழைத்து கொண்டு சென்றாள். நீருடன் வந்த ஸ்ரீராம் ப்ரியாவின் கையை பிடித்து தம்ளரை வைத்து இதை குடிங்க என்றான். அதை குடித்தவுடன் கொஞ்சம் பரவாயில்லை போல் தோன்றியது... ஆனால் எல்லா பிரச்னையும் அப்படியேதானே இருக்கிறது...அவள் லேசாக நிமிர்ந்து அவனை பார்த்து புன்னகைக்க முயற்சி செய்தாள். வேண்டாம் இந்த விபரீத முயற்சியை விட்டுவிடுங்கள்..சிரிப்பதை சொன்னேன். இப்போது உங்களால் சிரிக்க முடியாது... என்ன விஷயம் என்று சொல்லுங்கள்... முதலில் எந்த பிரச்னையும் தீர்க்க முடியாதது இல்லை.

மத்தியானம் உங்களை பார்த்த போது ரொம்ப தைரியசாலி என்று நினைத்தேன்... அப்படி இல்லையா? என்று கிண்டலாக கேட்டான். இல்லை என்று அவள் ஏதோ சொல்ல முயன்றபோது குறுக்கிட்டு ஐயோ இல்லையா? என் கணிப்பு எப்படி தப்பாக போகலாம்? நீங்கள் தைரியசாலியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.. என்று சொல்லி மீண்டும் புன்னகைதான். அவனது பாவனையை பார்த்த அவளுக்கு மனம் லேசாகி ...ஸ்ரீராம்... என்று இழுத்து விட்டு....அவளும் லேசான புன்னகையுடன் விபரம் சொல்ல தொடங்கினாள். சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போதே அனு அவளது அருகில் வந்து ப்ரியாவின் தோளில் கை வைத்து... நீங்க எடுக்கும் கவலைபடதீங்க மிஸ் ப்ரியா.. எதுவா இருந்தாலும் என்கிட்டே சொல்லுங்க நான் பார்த்துக்கறேன்... எங்க தாத்தா ஒரு ரிடைரான போலிஸ் ஆபிசர்.... யாரை பத்தியும் கவலைபடதீங்க... ஹலோ நீங்க யாரு மிஸ்டர் தனியா இருக்கிற பொண்ணு கிட்ட கலாட்டா பண்றீங்களா? உங்களுக்கும் இவங்களுக்கும் என்ன ப்ராப்ளம்? என்று அவனை பார்த்து கோபத்துடன் கேட்டாள். ஹலோ...ஹலோ... எங்களுக்குள்ள என்ன ப்ராப்ளம் என்பது இருக்கட்டும்... நீங்க யாருங்க அதை கேட்க? அதை முதலில் சொல்லுங்க... என்று அவன் குறுக்கிட்டான். நான் யாரா? நான் ஸ்வதியோட பிராண்ட் அனு...சுவாதி கல்யாண பொண்ணோட

தங்கை... போதுமா விளக்கம் இப்ப சொல்லுங்க... என்ன பிரச்னைன்னு? அது எங்க பெர்சனல் மேட்டர் என்று மீண்டும் குறுக்கிடவனை ஒருகை அசைவால் தடுத்து நிறுத்திய ப்ரியா....

ப்ளீஸ் ஸ்ரீராம் இப்ப ஏன் மேல மேல பேசிட்டே போறீங்க? சிம்பிளா பதில் சொல்லுங்க... என்றவள் நீங்க உட்காருங்க மிஸ் அனு... அனுதானே?என்று கேட்டால் ப்ரியா. அமாம் என்று தலை அசைதவலை பார்த்து... அனு முதலில் இவரால எனக்கு எந்த பிரச்னையும் இல்ல... அதை தெளிவா புரிஞ்சுகொங்க.. நான் இவரை இன்று மதியம்தான் பார்த்தேன்... என்று ஆரம்பித்து முழு விபரமும் சொல்லி முடித்த போது அனுவின் முகத்தில் கூடை கூடையாய் அசடு வழிந்தது... ஸ்ரீராம் ஐ பார்த்து I sorry Mr.ஸ்ரீராம் ...நீங்க செய்ததை சரியாக புரிந்து கொள்ளாமல் நான் தப்பாக ஏதேதோ பேசி விட்டேன்... என்று சொல்லி கொண்டிருக்கும்போதே அவளது மொபைல் சிணுங்கியது...நம்பர் கௌதமுடயது என்ற தெரிந்தவுடன் உற்சாகமாக ம்ம்ம்... சொல்லுன்னா என்று ஆரம்பித்தாள். என்ன அனு எங்க இருக்க? என்று கேட்டவுடன் இன்னும் இங்கதான் கல்யாண வீட்டில்தான் இருக்கேன்... இன்னும் சாப்பிடவில்லை...நீ வருகிறாயா? உன் வேலை முடிந்ததா இல்லையா? இன்னும் எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்று கேட்டாள். ம்ம்ம் ... தெரியலை அனு ... இங்க ஒரு வக்கீலை பார்க்க வந்தேன்... நாளைக்கு ஒரு கேஸ் வருது லேபர் கோர்ட்டில்... அது சம்பந்தம்மா பேச வந்தேன்... அவரில்லை ...எப்போது வருவார் என்று தெரியவில்லை... அதனால் நான் வருவது கஷ்டம் அனு ... நீ டாக்சி பிடித்து வீட்டுக்கு பத்திரமாக போய்விடு... தாத்தா வேறு லேட்டாக போனால் ஏதாவது சொல்ல போகிறார்... தனியாக வேறு போகவேண்டும்... எதற்கும் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதை... சீகிரமாக கிளம்பிவிடு... என்று சொன்னான்.

ஐயோ நல்ல வேலை தாத்தாவை பற்றி சொன்னாய்.. என்ன கொஞ்ச லேட்டானாலும் பரவாயில்லை உன்னோடு வீட்டுக்கு போய்விட்டால் safe இல்லையா அதான் யோசித்தேன்... உன்னால் வரமுடியாதா? என்று கெஞ்சலாக கேட்டாள். ம்ம்ம் தெரியலையே அனு ...எதற்கும் இன்னும் அரை மணி நேரம் கழித்து பேசுகிறேன்... அதற்கு முன் நீ கிளம்புவதை இருந்தால் எனக்கு நீ சொல்லிவிடு ஓகே? என்று கேட்டு வைத்தான். அவள் பேசுவதை புன்னகையோடு கேட்டிருந்த இருவருக்கும் அவள் முகத்தில் தெரிந்த உற்சாகமும் மாறி மாறி பளிச்சிட்ட பாவனையும் லேசான சிரிப்பை வரவழைத்தது. அவர்களை பார்த்த அனு... என்ன என்னை இப்படி பார்கிறீர்கள்... என் முகத்தில் ஏதாவது வித்தியாசமாக தெரிகிறதா? சிரிப்பு வேறு இருவர் முகத்திலும் ... முதலில் பதில் சொன்ன ஸ்ரீராம் லேசான கேலியோடு உங்கள் முகத்தில் நவரசங்களும் அப்படியே தாண்டவமாடுகிறது .... இவ்வளவு expressive-a ஒரு முகத்தைநாட்டிய பேரொளி பத்மினிக்கு பிறகு...

இப்போதுதான் பார்கிறேன்...என்று சிரித்தான். நீங்க முதலில் என்னை உண்டு இல்லை என்று பண்ணுவதற்காக வந்த போது ...கோபம் உங்கள் தாத்தாவை பற்றி பேசிய போது கவலை உன்னால் வரமுடியாதா என்று கெஞ்சிய போது...கொஞ்சல்... வாவ் சூப்பர்... என்று தொடர்ந்தான். போதும் ஸ்ரீராம் கிண்டல் என்று அவனை தடுத்து நிறுதியவளை குறுக்கிட்டு...

ஐயோ ப்ரியா நான் சொல்வதுஎல்லாம் .. உண்மை... உண்மையை தவிர வேறில்லை என்று அழுத்தி சொன்னான்... அவன் பேச பேச அனுவின் முகத்தில் மீண்டும் கோபம் துளிர்த்தது. லேசாக சிவந்த முகத்துடன் போதும் என்னை பற்றிய பேச்சு வர்ணனை எல்லாம்... ப்ரியாவின் பிரச்னை பற்றி பேசலாம் என்று சொல்ல அப்போதுதான் உடனடி பிரச்னை அவர்களுக்கு நினைவு வந்தது. என்ன ப்ரியா ஒவ்வொன்றாக அதில் இருந்த பொருட்கள் பற்றி சொல்லுங்கள் அவற்றை எப்படி கண்டுபிடிப்பது அல்லது உருவாக்குவது என்பதை பற்றி பேசலாம்...என்று ஸ்ரீராம் சொன்னான். முதலில் முக்கியமானது...என்னோட appointment order என்று ப்ரியா சொல்ல... இது ஒரு பிரச்னையாக எனக்கு தெரியவில்லை...இதுவே interview letter ஆ இருந்தால் நீங்க கவலை படலாம்... appointment order இல்லன்னா என்ன... எந்த கம்பனி என்று தெரியுமே? அங்கே போய் விபரத்தை சொன்னால் போகிறது... அங்கே ஏற்கனவே உங்களோட bio-data certificate copies... எல்லாம் இருக்க போகுது போய் சேர வேண்டியதுதானே... முதல்ல எந்த கம்பெனி சொல்லுங்க...என்றவுடன் ப்ரியா கௌதம் ஸ்கூல் ஆப் கம்ப்யூட்டர் எடுகாஷன் என்று சொன்னவுடன் அனு விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் எதற்கு சிரிக்கிறாள் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருவரும் திகைப்போடு அவளை பார்த்தனர் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு சிரிப்பை நிறுத்தியவள் சாரி நான் அப்படி சிரித்திருக்க கூடாது... ஆனால்...நீங்க சொல்ற ஸ்கூல் எங்களோடதுதான்...

எங்க அண்ணன்தான் அதுக்கு எம்.டி அதான் சந்தோஷத்தில் என்ன பண்றோம்னு தெரியாம.. சாரி ம்ம் நீங்க கவலைபடதீங்க... உங்க வேலைக்கு நான் கரண்டீ ஓகே? சோ அடுத்த பிரச்னைக்கு போகலாம்... என்று சொல்லி புன்னகைத்தாள்.ஆனால் அங்கே ஒரிஜினல் சர்டிபிகட் கேட்டால்... என்று இழுக்கயிலேயே... ரெண்டு மாதம் அவகாசம் வாங்கி தருகிறேன் அதற்குள் யுனிவேர்சிட்டிக்கு அப்ளை செய்து டுப்ளிகேட் காபி வாங்கிவிடலாம் சரிதானே... என்று அதற்கும் அனுவே பதில் அளித்தாள். நீங்க சொல்றீங்க... உங்க அண்ணன் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால்...என்று ப்ரியா மீண்டும் சந்தேகமாக கேட்டாள். அதற்கு அனு... ப்ரியா.. எங்க அண்ணனை எனக்கு தெரியும்... நான் பார்த்துகறேன்...you don't worry என்று தைரியம் அளித்தாள். பிறகென்ன ப்ரியா... முடிந்தது என்று

சொல்ல கூடிய பிரச்னைகளை மீண்டும் கிளப்பாமல் புதிது ஏதாவது சொல்லுங்கள். இப்போதைக்கு நான் தங்க வேண்டிய இடம் எனது தாத்தாவின் நண்பர் வீடு... அந்த விலாசம்... என்று சொல்லுகயிலேயே... அவளுக்கே தோன்றிவிட்டது... அது ஒரு பிரச்னை இல்லை... மதுரையில் எங்க வீட்டு நம்பர் எனக்கு தெரியும்...தாத்தாவுக்கே போன் செய்தால் சொல்லி விடுவார்...என்ற போது அவளுக்கு நினைவு வந்தது... அந்த பாகில் என்னோட மொபைல் இருக்கிறது... அந்த நம்பர் ட்ரை பண்ணி பார்க்கலாமா? என்று கேட்டாள். ம்ம்ம் பண்ணுங்க என்று சொல்லி தன்னுடைய மொபைலை ப்ரியாவிடம் அளித்தாள் அனு.

மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்த போதும் மணி அடித்து கொண்டிருந்ததே தவிர... யாரும் எடுப்பதை காணோம் உதட்டை பிதுக்கி விட்டு... ரிங் போகிறது... யாரும் எடுக்கவில்லை. என்றவள் மதுரைக்கு முயற்சி செய்தால்....அங்கேயும் மணி அடித்து கொண்டே இருந்தது தவிர யாரும் எடுக்கவில்லை... ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்டு தாத்தா வாகிங் போய் இருப்பார் என்று நினைக்கிறேன்... அங்கேயும் யாரும் எடுக்கவில்லை என்று மொபைலை திருப்பி கொடுதவளின் முகம் மீண்டும் வாடியது. ப்ரியா. உங்களுக்கு நாளை போட்டு கொள்ள டிரஸ் வாங்கவேண்டும் இல்லையா? கிளம்புங்க... பக்கத்தில் போய் கடை சாத்துவதற்கு முன் வாங்கி வந்துவிடலாம் என்று ஞாபகம் வந்தவனாக அவசரமாக கூறினான். அவள் முகம் மீண்டும் சுருங்குவதை பார்த்த ஸ்ரீராம் அவசரம்மாக ப்ரியா இப்போ ஏன் இவ்வளவு யோசிக்கிறீங்க? யாரோ ஒருவன்கிட்ட எப்படி டிரஸ் எல்லாம் வங்கிக்கிறது அப்படின்னு தானே? எங்க யாரோவாய் பார்கறீங்க? என்னை உங்க friend ஆ நினைசுகங்க.. ப்ளீஸ் யோசிக்காதீங்க.... கிளம்புங்க... இப்படி வேணும்னா வைச்சுக்கலாம் ....நீங்க உங்க முதல் சம்பளம் வாங்கினவுடனே எங்க ரெண்டு பேருக்கும் treat தந்துடுங்க ...அதுவும் ஸ்டார் ஹோட்டல்ல... இப்ப சரியா?வாங்க ம்ம்ம் என்று ஊக்கினான். அவள் இன்னும் தயங்குவதை பார்த்த அனு... நீங்க ஸ்ரீராமுக்கு கொடுக்க வேண்டிய பணத்தை பத்தி யோசிப்பதாக இருந்தால்... என்னோடு வாங்க... என்கிட்டே credit கார்டு இருக்கு... உங்களுக்கு வேண்டும் என்று தோணுவதை வாங்கிகங்க....

உங்களுக்கு சம்பளமே கொடுக்காமல் எனக்கு சேர வேண்டிய பணத்தை வசூல் பண்ணிக்கிறேன் இப்ப திருப்தியா? ரொம்ப யோசிக்காதீங்க... வாங்க கிளம்பலாம்...என்று அவளும் சேர்ந்து அவசரபடுத்த அரை மனதாய் வேறு வழி இல்லை என்பதால் கிளம்பினாள் ப்ரியா. எப்படி போவீங்க? என்ற ஸ்ரீராமின் கேள்விக்கு ம்ம்ம் நடந்து போவோம்... நீங்க அதை பத்தி ரொம்ப கவலை படாதீங்க? நாங்க பார்த்துகறோம்....என்று அனு திருப்பி கொடுத்தாள். ஹலோ உங்களை பார்த்தால் நடந்து பழக்கம் இருக்கிற மாதிரி தெரியலியே? அப்படியே பூவாய்... பொன்னாய்...பொத்தி பொத்தி வளர்த்திருப்பார்கள்

என்றல்லவா தோன்றுகிறது... அதனால் உங்களை நடக்க வைத்த பாவம் ப்ரியாவிற்கு வேண்டாம்... நான் காரை எடுத்து வருகிறேன் காரிலேயே போகலாம் என்று முடித்து விட்டு வெளியே சென்றான். வாசலில் காரை நிறுத்தியவன் இருவருமே பின்னால் ஏறுவதை கவனித்து விட்டு... யு டூ ப்ரியா? ரெண்டு பெரும் சேர்ந்து என்னை ட்ரிவராக மாற்றிவிட்டீர்களே? ம்ம்ம் என்று பெருமூச்சு விட்டு சிரித்தான். ப்ரியாவின் முகம் அவன் கேலியில் மேலும் வாடுவதை கவனித்தவன் அச்சோ ப்ரியா what is this? சும்மா ஒரு பாக் தொலஞ்சதுக்கு இப்படி பீல் பண்றீங்க? எங்க உலகம் இதோட முடிந்து விட்டதா என்ன? இப்ப என்ன அதனால் குடி மூழ்கிவிட்டது? வேலைக்கு அனு கரண்டீ தந்தாச்சு...எந்த ஒரு பிரச்னயையுமே பிரச்சனையை பார்க்காமல் நமது திறமையை சோதிக்க வந்த challenge ஆக எடுத்து நடந்தால் நீங்க இப்படி இருக்க மாட்டேங்க?

விடுங்க அதோட... cheer up...பாக் தொலஞ்ச பிரச்சனையை இனிமேல் யாரும் நினைக்க கூடாது ... பேசக்கூடாது... இது ஸ்ரீராமின் உத்தரவு. என்று கண்டிப்பும் கேலியும் கலந்த குரலில்.... சில தினங்களுக்கு முன் அந்த அந்த... உம்மணா மூஞ்சியை என்று சொல்ல இப்போது மனம் வரவில்லை... அவனது நிலை அப்போது என்னவோ? எதனால் மனம் வாடி நின்றானோ? ...அவனை தேற்ற தான் நினைத்த அதே வார்த்தைகளை ஸ்ரீராம் சொன்னவுடன் மனம் கொஞ்சம் லேசானது... அதானே... இப்ப என்ன ஆகிவிட்டது? பார்த்து கொள்ளலாம்... என்று தலை நிமிர்ந்தவள்... இந்த மாதிரி அவனை நிமிர்த்த யாராவது இருப்பார்களா? என்று மனதில் எழுந்தா அடுத்த கேள்வியில் சற்றே நிலை தடுமாறி போனாள். என்ன இது...ஒரு நாளைக்கு எத்தனை முறை இவனை நினைப்பது இவ்வளவு சோர்ந்து இருக்கும் இந்த நிலையிலும் மனம் அவனை நினைத்து உருகுவது என்றால்....ம்ஹூம் ப்ரியா.... இது சரியில்லை control your feelings...ஆமாம் சொல்லிட்டேன் தனக்குள்ளே சொல்லி கொண்டாள். அவளை இந்த உலகுக்கு கொண்டு வருவதற்கு அனு கேட்ட கேள்வி உதவியது. உங்களுக்கு சென்னை பழக்கமா? எந்த கடைக்கு போகலாம் என்று உங்களுக்கு ஐடியா ஏதும் இருக்கிறதா என்றவளை பார்த்து மறுப்பாய் தலை அசைத்து எங்கேயாவது... கொஞ்சம் மீடியம் பட்ஜெட்டில் ரெடிமட் சுடிதார் கிடைக்கும் இடமாய் போங்கள் என்று சொன்னாள். அப்ப தி நகர் போங்கள் என்று சொன்ன அனு ஸ்ரீராம் ஐ பார்த்து உங்களுக்கு சென்னை பழக்கம்தானே? என்று கேட்டாள்.

கொஞ்சம்.. கொஞ்சம்.. எப்பவாவது லீவுக்கு வரும்போது சுற்றியது... எதற்கும் நீங்களே வழி சொல்லி விடுங்கள்... கொஞ்சம் முன்னால் வந்தால் வசதியாக இருக்கும்.. வரலாமா? என்று அவளை பின்னால் பார்க்கும் reverse mirror'l பார்த்து கேட்டான். தேவை இல்லை இங்கிருந்தே வழி

சொல்கிறேன் என்று கறாராய் பேசியவளை பார்த்து அவன் முகம் மலர்ந்து சிரித்தது. சரி எனக்கென்ன... லேட்டாய் போனால் என்னை யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள்...ஒன் வே என்று எதாவது மாட்டி லேட்டாகி விட போகிறது ...எனக்கும் தாத்தா இருக்கிறார்.. ஆனால் என்னை கேள்வி கேட்கும் ரகமல்ல.. மேலும் என்மேல் அவருக்கு நிறைய நம்பிக்கையும் இருக்கிறது என்று அவளை தொடர்ந்து சீண்டினான். அவனது சீண்டலில் அவளுக்கு
மீண்டும் முகம் சிவந்தது... ஹலோ.. நான் என் அண்ணனிடம் பேசியதை ஒட்டு கேட்டதும் இல்லாமல் என் தாத்தா பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்கிறீர்களா? அவர் யார் தெரியுமா? அவர் Retired DIG யாக்கும்... அவர் வீட்டு பெண்களின் பாதுகாப்புக்காக ஒரு கட்டுப்பாடோடு இருக்க சொன்னாள் அது உங்களுக்கு இளக்காரமாக தெரிகிறதா? நல்லதுக்கு சொல்வது எல்லாம் கேட்கும்போது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும்... எங்காவது மாட்டி விழி பிதுங்கி நிற்கும்போது நம் உறவினர்கள் சொல்வதன் உண்மையான அர்த்தம் புரியும் என்று கோபத்துடன் படபடத்தாள். கூல் பேபி கூல்... நான் உன் தாத்தாவை எதுவுமே சொல்லவில்லை.. என் தாத்தாவை பற்றித்தான் பேசினேன்...நீயாக ஏதோ கற்பனை செய்து கொண்டு... ஏதேதோ பேசினால் நான் எப்படி பொறுப்பாவேன்... மேலும் நீ ஏதோ மெதுவாக பேசியதை நான் மறைந்து நின்று ஒட்டு கேட்டது போல் பேசுகிறாயே?

அவ்வளவு பெரிய மண்டபத்தில் அந்த மியூசிக் சத்தத்தை மீறி நீ பேசியதை எல்லாரும்தான் கேட்டு இருப்பார்கள்... இப்போ கடைக்கு வழி சொல்கிறாயா? லேட்டாகிவிட போகிறது... உனக்கு நல்லதுக்குத்தான் சொன்னேன்... என்று சொல்லி அவளை பார்த்து சிரித்தான். ம்ம்ம் என்று முனுமுணுதவள்... அந்த லெபிடில் திரும்பி நிறுத்துங்கள்.. கடை முன்னால் பார்கிங் இடம் கிடைப்பது கஷ்டம்... நாங்கள் நடந்து போய் வாங்கிவிட்டு வந்துவிடுகிறோம்... என்று அனு சொல்லி கொண்டிருக்கையிலேயே.. confirmed... sri... driver..தான் என்று மனதிற்குள் முனகி கொண்டான். அவனது முகம் போன போக்கை உணர்ந்த ப்ரியா திரும்பி.. வாங்க ஸ்ரீராம் காரை நிறுத்திவிட்டு எல்லோரும் சேர்ந்தே போகலாம் என்று இடையிட்டு சொன்னாள். அனு அவனை ஒரு முறை திரும்பி பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பி கொண்டாள். அதை பார்த்த ஸ்ரீராமின் புன்னகை மேலும் விரிந்தது...வாவ்... this girl is lovely...yaar... யாருன்னு தெரியலே... விசாரிக்கணும்... உடனே... என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டான். வாங்க ப்ரியா போகலாம் என்று அவளுடன் சேர்ந்து நடந்தான். உங்களுக்கு என்ன கலர் பிடிக்கும் ப்ரியா? என்று கேட்டவன் அவள் மஞ்சள் என்று சொன்னவுடன் அட எனக்கும் அந்த கலர்தான் ரொம்ப பிடிக்கும்... எங்க அப்பா கூட என்னடா? பொண்ணுங்க மாதிரி இந்த கலரில இத்தனை சட்டை வச்சுருக்க ? என்று கிண்டலடிப்பார். கலர்

பிடிகிறதுல.. ஆண் பெண் ..இதெல்லாம் இருக்கா என்ன? எனக்கு பிடிக்கும்... அவ்வளவுதான் என்று சொல்லி விடுவேன்.. என்று தொடர்ந்து பேசியவன் கடையில் எவ்வளவோ வற்புறுத்திய போதும்... சரி அனு சொன்ன போதும் சரி.. அவள் ரெண்டு சுடிதார் மட்டும் போதும் என்று பிடிவாதமாய் நின்றுவிட்டாள். ஹலோ நாளைக்கு என்ன போடுவீங்க... ஆபிசுக்கு இது பரவாயில்லை.. கல்யாணத்திற்கு மட்டும் நல்லதாய் ஏதவது வாங்கிகோங்க.. என்று சொன்னதை அவள் காதில் போட்டு கொள்ளவில்லை.

பரவாயில்லை...இந்த டிரசையே நாளைக்கு போட்டுக்கறேன்.. ப்ளீஸ் என்னை இதற்கு மேல் வற்புறுதாதீங்க.. என்று தீர்மானமாக சொல்லி விட.. வேறு வழி இன்றி கிளம்பினர். நான் மீண்டும் ஒரு முறை தாத்தாவிற்கு போன் போட்டு பேசுகிறேன் என்று மீண்டும் முயற்சி செய்த போதும் மணி அடித்து கொண்டே இருந்ததே தவிர.. யாரும் எடுக்கவில்லை. மணி ஒன்பதாகிறது எங்கே போனார் என்று தெரியவில்லையே? சினிமாவுக்கு ஏதும் போய் இருப்பாரோ? இப்போ என்ன செய்வது? என்று மீண்டும் மனம் குழம்பியது..அவள் குழப்பத்தை பார்த்த அனு போனை வாங்கி அண்ணனிடம் பேச முயன்றாள்... அவனுடைய மொபைல் ஆப் ஆகி இருந்தது.. மீண்டும் இரு முறை முயற்சி செய்துவிட்டு உதட்டை பிதுக்கினாள். பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள்... நீங்க என்னோட வாங்க ப்ரியா.. இன்னிக்கு நைட் எங்க வீட்டில் தங்கிக்கலாம்.. நாளை காலை கல்யாணத்திற்கு அங்கிருந்தே இருவரும் போகலாம்..அதற்குள் உங்க தாத்தாவிடம் பேசி நீங்க தங்க வேண்டிய இடத்தோட அட்ரசை கண்டு பிடித்து விடலாம் ஒண்ணும் யோசிக்காதீங்க.. ஸ்ருதி கிட்ட ஸ்ரீராம் சொல்லி விடுவார். என்ன சொல்லிடுவீங்கதானே? என்று அவனை பார்த்து கேட்டாள்... ஒ...ஒ... டிரைவர் வேலையோடு இப்ப மெசெஞ்சர் வேலையும் சேர்த்து பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கிறதே என்று கூறி ப்ரியாவை பார்த்து கண் சிமிட்டி சிரித்தான்....அதை ஏன் அவங்க கிட்ட சொல்றீங்க? சொன்னது நான்தானே.. எதுவா இருந்தாலும் என்கிட்டே நேரே சொல்லுங்க.. இந்த ஜாடை எல்லாம் வேண்டாம் என்று அனு கிண்டலாக சொன்னாள். வாவ்... இது கரெக்ட்... இப்பதான் கேலியை கேலியாக ரசிக்க கற்று கொண்டிருக்கிறாய்.. பரவாயில்லை என்று சொல்லி அவளை நேரே பார்த்து மீண்டும் சிரித்தான்.

என்ன ப்ரியா நீங்க என்ன சொல்றீங்க? என்று அவளது அபிப்ராயத்தை ஸ்ரீராம் கேட்க அவள் அனுவை பார்த்தாள். ஒண்ணும் பயபடதீங்க.. எங்க வீட்டிலும் என்னை ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாங்க... என் மேலும் என் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நம்பிக்கை நிறையவே இருக்கிறது...என்றவள் அவனை ஒரு பார்வையும் பார்த்து விட்டு முகத்தை திருப்பி கொண்டாள்.

ப்ரியா இருவரையும் பார்த்துவிட்டு சான்ஸ் கிடைத்தால் நாளை காலை... அனுவின் அண்ணனை பார்த்து பேசிவிடலாம்... அவர் தப்பாக எதுவும் நினைக்க கூடாது கடவுளே என்று மனதிற்குள் வேண்டிய படி சரி என்று தலையை மட்டும் அசைத்தாள். எங்கே போவது என்று முடிவானபின் வேகமாக நடந்து வந்து... காரில் ஏறிய பின் எங்களை வீட்டில் கொஞ்சம் விட முடியுமா? என்று அனு கேட்க.. தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்... என்று தலையை குனிந்து வணக்கம் சொன்னவன் லேசாக சிரித்தான்..... அவன் நினைத்தது இவ்வளவு சீக்கிரம் நடக்கும் என்று அவனே நினைக்கவில்லையே... உற்சாகமாய் சீட்டி அடித்தபடி காரை ஓட்டியவன்... கண்ணாடியை அனுவை பார்க்கும் விதமாக adjust செய்து வைத்து அவ்வப்போது அவளை பார்த்தபடி புன்னகையோடு ஓட்டினான்...

@@@ ஒரு ஊரில் அழகே உருவாய் ஒருத்தி இருந்தாளே... அழகுக்கு இலக்கணம் சொல்ல அவளும் பிறந்தாளே... பல வருட பரிச்சயம் போல் இருக்கும்.. முதலாம் பார்வையிலே மனதை ஈர்ப்பாளே...@@@ ......

அத்தியாயம் 17

கௌதம் வக்கீலை பார்த்து பேசி முடிக்கும்போது மணி ஒன்பதை தொட்டிருந்தது. அதுவரை ஆப் செய்து வைத்திருந்த மொபிலை எடுத்து ஆன் செய்தான். அனு கிளம்பினாளா இல்லையா என்று தெரியவில்லையே? நடுவில் அவள் போன் பண்ணி கூட இருக்கலாம்... என்று எண்ணியவாறே அவளது நம்பருக்கு முயற்சி செய்தால் மீண்டும் மீண்டும் engaged tone வந்தது... ஒருவேளை தனக்குத்தான் முயற்சி செய்கிறாளோ என்று எண்ணி சில நிமிடம் காத்திருந்தான்... போன் எதுவும் வரவில்லை... சரி வீட்டுக்கு போகும்போது மண்டபத்தை எட்டி ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டே போய்விடலாம் என்று முடிவு செய்தவன் காரை கிளப்பினான். அவன் மண்டபத்தை அடைந்த போது அங்கே அவனுக்கு தெரிந்த முகம் என்று யாருமே இல்லை. மீண்டும் அனுவின் நம்பருக்கு முயற்சித்தால் அது ஆப் ஆகி இருந்தது. யாரை கேட்பது என்று வாயிலிலேயே தயங்கி நின்றவனை பார்த்து அருகில் வந்த பெரியவர் ஒருவர்... தம்பி நீங்க ஜனார்தனன் பேரன்தானே... என்று கேட்க அவன் லேசான புன்னகையோடு தலை அசைத்து.. ஆமா சார் நீங்க... என்றான். என்னை உங்களுக்கு தெரியாது தம்பி... உங்க அம்மாவுக்கும் தாத்தாவுக்கும்தான் என்னை நல்ல தெரியும்... உங்க அம்மாவை தாத்தாவிற்கு நான்தான் அறிமுக படுத்தினேன்.. நல்ல பொண்ணு.. எங்க ஆசிரமத்தில் வளர்ந்தவள்... உங்க தாத்தாவும் சும்மா சொல்ல கூடாது..

ஆசிரமத்தில் வளர்ந்த பொண்ணை தன் மகனுக்கு கட்டி வைக்கிற தைரியம் எத்தனை பெரிய மனிதர்களுக்கு வரும் என்று நினைக்கிறாய்? அவர் செய்தார். இன்று வரை அதை காப்பற்றியும் வருகிறார்... எனக்கு உங்கள் குடும்பத்தின் மேல் நல்ல மரியாதை உண்டு... நான் பாட்டுக்கு பேசி கொண்டே போகிறேன்... என் பெயர் கூட சொல்லாமல்... என் பெயர் மாதவமூர்த்தி ... நீங்க என்ன விஷயமாய் இங்கே வந்தீங்க ஏன் வாசலிலேயே நிற்கறீங்க? உள்ளே வாங்களேன்...என்று அழைத்தார். இல்ல என் தங்கை இங்கே வந்திருந்தாள்... கல்யாண பெண்ணின் தங்கை அவளது தோழி என்று... அவளை அழைத்து போகலாம் என்று வந்தேன்... என்று முடிக்காமல் இழுத்தான். ஒ ...அப்படியா என்றவர் அருகில் சென்று கொண்டிருந்த ஸ்வாதியை நிறுத்தி யாரோ அனு உன்னோட பிரான்டாமே ...அவளை கூட்டி போக அவளுடைய அண்ணன் வந்திருக்கிறார் பார்... அவள் அப்போதே வீட்டிற்கு போய் விட்டாள் என்று நினைக்கிறேன்... சாப்பிட கூட இல்லை. எட்டு மணியில் இருந்து நானும் அவளை தேடி கொண்டு இருக்கிறேன் நாளைக்கு அவள் வரட்டும் வைத்து கொள்கிறேன் என்று கருவினாள். பாருப்பா நல்ல பொறுப்பான பெண் போல.. சீக்கிரம் வீட்டுக்கு போய்விடனும் என்று கிளம்பி இருக்கிறாள்.. என்னப்பா செய்கிறாள் என்று விசாரித்தார். அவள் பைனல் இயர் B.Sc. padikkiraal. இந்த மார்சோடு படிப்பு முடிகிறது... என்றவன் கிளம்ப முற்பட்டான்.

தம்பி உங்க அம்மாவிடம் சொல்லு.. என்னோட பேரன் ஒருவன் மலசியாவில்
எஞ்சிநியர இருக்கான் அவன பார்க்கலாமா அனுவுக்கு என்று கேட்டேன் என்று சொல்லுப்பா... நல்ல யோசித்து வீட்டில் பேசிட்டு சொல்லட்டும். என்று சொன்னவர் அவன் தோளில் தட்டி விடைபெற்றார். அவர் பேசியதை கேட்டிருந்த அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவன் அறிந்த தாத்தா ரொம்ப கண்டிப்பானவர்... அவருக்கு இப்படி இளகிய மனம் உண்டா? பின்னே எப்படி அத்தை திருமணத்தை ஏற்று கொள்ள மறுத்தார்? அம்மா ஆசிரமத்தில் வளர்ந்தவர் என்பது அவனுக்கு தெரியும்.. தாத்த திருமணம் செய்து வைத்தார் என்பது தெரியும்... ஆனால் இவர் இப்படி தாத்தாவை பாராட்டி பேசுகிறார்... அவன் அறியாத இன்னொரு முகம் அவருக்கு இருக்கிறதோ என்று முதன் முறையாக வந்தது... விசாரிக்கவேண்டும் என்று மனதில் குறித்து கொண்டான். காரை எடுக்குமுன் ஏனோ அம்மாவிடம் பேச வேண்டும் என்று தோன்றியது... அம்மாவிற்கு நம்பர் போட்டு அந்த மாதவ மூர்த்தியை பார்த்தாக சொன்னவன் கல்யாண விஷயத்தை நேரில் சொல்லலாம் என்று தற்காலிகமாக ஒத்திவைத்தான் ஆனாலும் மனம் கேட்காமல்... உங்களுக்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் வைத்திருக்கிறேன்...ரொம்ப ஸ்வீடானது...கல்யாண விஷயம் என்று மட்டும் சொல்லி நேரில் பேசலாம் அம்மா என்று வைத்தான். அவன் வைத்தவுடன் அது என்ன ஸ்வீட்டான கல்யாண விஷயம் என்று யோசிதவளுக்கு உடனே நினைவு வந்தது... கௌதமின் வாக்குறுதி மட்டும்தான்...

அவளை பொறுத்தவரை அனு இன்னும் சின்ன பெண்... அவளுக்கு கல்யாணம் என்பது இதுவரை அந்த
வீட்டில் யாரும் நினைத்து கூட பார்க்காதது...

ஒ ஒ ... அப்படி ஆனால்... கௌதம் உமா குடும்பத்தை கண்டு பிடித்து விட்டிருக்க வேண்டும்... என்று உற்சாகத்துடன் அவனது வருகைக்கு காத்திருந்தாள். ஆனால் சில நிமிடங்களிலேயே... கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டவுடன் திகைதவள் உடனே சுதாரித்து.. வாசலுக்கு வேகமாக வந்தாள். அவளுக்கு இருந்த ஆர்வத்தில் அங்கே நின்றது அவர்களுடைய கார் இல்லை என்பதை கூட அவளால் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. பின் சீட்டில் இருந்து இறங்கிய இரண்டு பெண்களையும் பார்த்தவளுக்கு தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அனு கூட நடந்து வருவதுதான் அந்த பெண்ணா.. ஆமா உமாவின் ஜாடை கூட நல்லா தெரியுதே...
அருகில் வந்து நின்றவளை பார்த்து அம்மா திகைத்து போய் இருப்பதை கண்ட அனு அம்மா என்று அழைத்தாள்.. என்னம்மா உள்ளே போகலாம் என்றவள் ஸ்ரீராம் ஐ பார்த்து உள்ளே வாருங்கள் என்று சொன்னவள் ப்ரியாவின் கையை பற்றி உள்ளே அழைத்து சென்றாள். அனு இதுதான் அண்ணன் சொன்ன ஸ்வீட் சர்ப்ரைசா? என்று ஆவலுடன் கேட்டாள். அண்ணனா?... அண்ணன் இவங்களை பார்க்கவே இல்லையே? என்னம்மா அண்ணன் சொன்னான்? என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள். போதும் அனு வர வர நீயும் அவனுடன் சேர்ந்து ரொம்ப கேட்டு போய்விட்டாய்.. ஆமா அவனை எங்கே என்று திரும்பியவள் அப்போதுதான் ஸ்ரீராம் நிற்பதை பார்த்தவள் தான் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ என்று உணர்ந்து இவர்... என்று இழுத்தாள். இவர் ஸ்ரீராம். சுவாதி அக்கா கல்யாணத்தில் பார்த்தோம்.. எங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ண... இங்கே கொண்டு விட வந்தார். அவருக்கு குடிக்க எதாவது எடுத்து வர சொல்லி விட்டு வருகின்றேன்என்று உள்ளே போய் திரும்பியவள் அம்மா இது ப்ரியா... அவங்களுக்கு ஒரு சின்ன ப்ராப்ளம்.. என்று ஆரம்பித்து சுருக்கமாக விபரம் சொன்னாள்.

அடடா என்றவள் நீ ஒன்றும் கவலை படாதேம்மா... கௌதமிடம் சொல்லி கொள்ளலாம் என்றவள் அவளை மீண்டும் கூர்ந்து நோக்கினால்... இப்போது அவளுக்கு உமா ஜாடை இருக்கிறதா.. இல்லையா என்று சொல்ல தெரியவில்லை...ஒருவேளை இது காமாலை கண்ணோ... பார்க்கும் பெண்களிடத்தில் எல்லாம் உமாவின் ஜாடையை தேடுகிறோமோ? என்ற உணர்வு உறுத்த அவள் பார்வையை திருப்பினால் அங்கே அமர்ந்து அனுவை ஆவலோடு ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீராம் கண்ணில் பட்டான். இவன் ஏன் இங்கே இந்நேரத்தில் இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்ற கேள்வி எழுந்ததை அவனும் உணர்ந்து உடனே எழுந்தான். எல்லோரிடமும் வணக்கம் சொல்லி

விடை பெற்றவன் ஒரு புன்னகையோடு கிளம்பிவிட்டான். அவன் கிளம்பிய பின் அனு அம்மாவிடம் எல்லாம் சரிதான் அம்மா கல்யாணத்திற்கு என்று வந்துவிட்டு நாளை கல்யாணத்திற்கு போகாமல் இருக்க முடியாது... அதனால் அதற்கு மட்டும் ஒரு நல்லா டிரஸ் வங்கிகொங்க என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்கமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்து விட்டார்கள் அம்மா என்று ப்ரியா மீது அனு குற்றம் சாட்டினாள். இங்கே வீட்டில் ஏதாவது நல்ல பட்டு புடவை கொடுக்கலாமா அம்மா? ப்லௌஸ் மட்டும் வேனால் நீங்களே தைத்து கொடுங்கள் ப்ளீஸ்... என்று அவளை வேண்டினாள். ப்லௌஸ் துணி வேண்டாமா? இந்த நேரத்தில் யார் போய் எடுத்து வருவார்கள்? நான் தைத்து கொடுக்கிறேன்... ஆனால் துணி... என்று இழுக்கையிலேயே அம்மா அண்ணனிடம் சொல்லி எடுத்து வர சொல்லலாமா? என்று கேட்க... ப்ரியா அவசரமாக குறுக்கிட்டாள்.

ஐயோ ஆண்ட்டி ப்ளீஸ் எதற்கு இதெல்லாம்... அனு தயவு செய்து நீங்கள் கொஞ்சம் சும்மா இருங்கள்... நீங்கள் இதுவரை எனக்கு செய்து இருப்பதே ரொம்ப அதிகம்... இதற்கு மேல் அவர்களை இப்படி எல்லாம் தொந்தரவு செய்தால் எனக்கு குற்ற உணர்வு அதிகமாகிவிடும்... ப்ளீஸ் என்று கெஞ்சலுடன் முடித்தாள். உங்கள் அண்ணன் மட்டுமே செய்ய கூடிய வேலையை மட்டும் அவரிடம் கேட்போம்... இதெல்லாம் சரி இல்லை. என்று அவள் தொடர்ந்து பேசி கொண்டு இருக்கையிலேயே அனு குறுக்கிட்டாள். ப்ரியா இதை என்னோட அண்ணன் உங்களுக்கு செய்கிற வேலை இல்லை... எனக்காக... என்னோட பிரண்டுக்கு செய்யுற உதவி புரியுதா என்று விளக்கி கொண்டிருக்கையில் தொலைபேசி மணி அடித்தது.. அனு போய் எடுத்து ஹலோ என்று குரல் கொடுக்கையிலேயே கௌதம் அவசரமாக குறுக்கிட்டான்... என்ன அனு இது இப்படி செய்து விட்டாய்? வீட்டுக்கு கிளம்புவதாக இருந்தால் எனக்கு சொல்லிவிடு என்று சொன்னேன் இல்லையா? நீ
பாட்டுக்கு கிளம்பிவிட்டயே? தனியாக போக வேண்டாம் என்று சொன்னேன் இல்லையா? எப்படி போனாய்? நான் உன்னை தேடி கல்யாண மண்டபத்திற்கு போனேன். அங்கே போனால் உன்னை யாரோ பெண் கேட்கிறார்கள் என்று உற்சாகத்துடன் சொல்லி கொண்டே போனான். அண்ணன் உற்சாகமான மூடில் இருப்பதை உணர்ந்தவள் ...

உடனே அண்ணா.... எனக்கு ஒரு ஹெல்ப் செய்வாயா? இப்ப நீ எங்க இருக்கிறாய் சொல்லேன்? என்று செல்லமாக கேட்டவள் என்ன சொல்ல போகிறாள் என்பதை உணர்ந்த ப்ரியா அவசரமாய் ஜாடை காட்டுவதை உணர்ந்து அவளுக்கு முதுகு காட்டி திரும்பி நின்று பேச தொடங்கினாள் அனு. நானா... தி.நகரில செம ட்ராபிக்-ல மாட்டிட்டு இருக்கேன்... என்ன விஷயம் சொல்லு? என்றதை கேட்டு அனு துள்ளி குதிக்காத குறைதான்... அண்ணா எனக்கு ஒரு சில்க்-ல டிஷ்யு ப்லௌஸ்

மெட்டிரியல் கோல்டன் கலர் ஒரு மீட்டர் வாங்கி வருகிறாயா? ப்ளீஸ் அண்ணா என்று சொல்ல... இப்ப என்ன அதுக்கு அவ்வளவு அவசரம் என்று கேட்டான்... எல்லா விபரமும் சொன்னால்தான் வாங்கி வருவாயா? வேண்டும் என்று சொன்னால் வாங்கி வர மாட்டாயா? என்று அனு கேட்கும்போதே ....ஏய்... கூல் கூல்... கல்யாணத்திற்கு என்று ஒரு புது ட்ரெஸ் வாங்கினாய்... அதை இன்றும் போடவில்லை... ஏன் அன்று அப்போ சாயந்திரம் கேட்டபோது நாளை போட போகிறேன் என்று சொன்னாய்... இப்போ ராத்திரி ஒன்பதரை மணிக்கு புதியதாய் ப்லௌஸ் தைக்க துணி கேட்கிறாய்... அது ஏன் என்று கேட்கும் உரிமை கூட எனக்கு கிடையாதா? ம்ம்ம்.... இது உனக்கே கொஞ்சம் ஓவரா தெரியலை? என்று கிண்டலாக கேட்டான்.. சரி சரி... சொல்கிறேன் நீ கார் வேறு ஓட்டி கொண்டு இருக்கிறாய் போல இருக்கே ரொம்ப பேச வேண்டாம் என்று யோசித்தேன்... இதைத்தான் நல்லதுக்கு காலம் இல்லை என்று சொல்வார்கள் போல...என்றவளை மடக்கி... இப்போ கார் ஓட்டவில்லை... இப்போதைக்கு நகருகிற மாதிரியும் தெரியவில்லை அதனால் நீ தாராளமாக சொல்லு என்றான்.

சரி என்னோட friendukku கொடுக்க இப்போதைக்கு இது போதும்... மீதி விபரம் வீட்டுக்கு வந்ததும் சொல்கிறேன். நீ எடுத்து வரும் துணியில் அம்மா ப்லௌஸ் தைத்து கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள்... பட்டுசாரி வீட்டில் இருப்பதை கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்துள்ளோம். அதனால் நீ வரும்போது மறக்காமல் வாங்கி வா என்று சொல்லி அவன் பதிலுக்கு கூட காத்திராமல் வைத்துவிட்டாள். அவள் பேசியதை கேட்கும்போது ப்ரியாவிற்கு ரொம்ப ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஒரு நிமிடம் கொஞ்சம் பொறாமை கூட எட்டி பார்த்தது... தனக்கு இப்படி ஒரு அண்ணனோ குடும்பமோ இல்லையே என்று... எவ்வளவு உரிமை... என்ன கொஞ்சல்... பெண்ணின் தோழிக்காக இரவு பத்து மணிக்கு மேல் ப்லௌஸ் தைத்து தருகிறேன் என்று சொல்லும் அம்மா .... ராத்திரி ஒன்பதரை மணிக்கு என்னோட friendukku கொடுக்க வேண்டும் என்று உரிமையோடு ப்லௌஸ் துணி வாங்கி வர அண்ணனுக்கு உத்தரவிடும் தங்கை... அவன் செய்வான் என்ற நம்பிக்கையோடு... பதிலை கூட எதிர்பார்க்காமல் எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு போனை வைத்தாள்.. இந்த நம்பிக்கை இருப்பதனால்தான் தனது வேலைக்கு அவ்வளவு உறுதியோடு அனு உத்திரவாதம் அளித்திருக்கவேண்டும்... என்ன மாதிரி ஒரு குடும்பம்... என்ன ஒரு அன்யோன்யம்... புரிந்து கொள்ளுதல்... பரஸ்பர நம்பிக்கை ... வாவ்... சூப்பர்... என்று ப்ரியாவின் மனதிற்குள் எண்ணம் ஓடி கொண்டிருக்க.. அனு அவளது தோளை தட்டி... ப்ரியா என்ன யோசனை? அப்போ ஏதோ சொன்னீங்களே... என்ன என்று நான் நாலு முறை கேட்டுவிட்டேன். என்ன பசி மயக்கமா? கல்யாண வீட்டில் வேறு சாப்பிடாமல் கிளம்பி விட்டோமே... வாங்க அம்மாகிட்ட சொல்லி ஆளுக்கு ரெண்டு

தோசையாவது சாப்பிடலாம் என்று உள்ளே அழைத்து போனாள்.

சாப்பிடும்... போது அம்மா ப்ளவுஸ் துணி அண்ணன் வாங்கி வருவான் அம்மா... நீங்க ஏதவது டார்க் கலர் சாரி எடுத்து ப்லௌஸ் தைத்து வைத்து விடுங்கள் அம்மா.அளவு ப்லௌஸ் இதை கழட்டி நைட்டி மாற்றியபின் தர சொல்கிறேன்.. அம்மா நான் படுக்க போகட்டுமா? நாளை காலை சீக்கிரம் எழுந்து எட்டு மணிக்கு எல்லாம் மேக்-அப் முடித்து கிளம்ப வேண்டுமே? ப்ளீஸ் அம்மா என்று கொஞ்ச... சரி சரி அளவு ப்லௌசை கொடுத்துவிட்டு படுக்க செல்லுங்கள் ... நான் தைத்து வைத்து விட்டு படுக்கிறேன். ப்ரியாவிற்கு இது சரி இல்லை என்று தோன்றினாலும்... அனு இல்லாமல் அங்கே காத்து இருக்க ஒரு மாதிரி இருந்தது. அரை மனதாய் வேறு வழி இன்றி அனுவின் அறைக்கு உடன் சென்று படுத்தாள். அரை தூக்கமும் விழிப்புமாய் ஏதேதோ எண்ணங்கள்... இந்த குடும்பத்தில் தானும் ஒரு அங்கமாகி விட்ட மாதிரி கனவுகள்... கனவோ... அடி மனதின் எண்ணமோ... ஏதோ ஒன்று அன்று அவளை தூங்க விடாமல் தவிக்க வைத்தது... அதிகாலையிலேயே எழுந்து அறைக்குள்ளேயே குளித்தும் முடித்து விட்டாள். வெளியே போகலாமா? மணி ஐந்தரைதான் ஆகிறது... அவள் மனதிற்குள் பட்டிமன்றம் நடத்தி கொண்டிருக்க... அறை கதவு தட்டப்பட்டது... அனு....ஜாக்கிங் வருகிறாயா இல்லையா? ஒ.. ஒ... இது அவளுடைய அண்ணனாக இருக்க வேண்டும்.. இப்போது அவள் என்ன செய்வது? இப்படி அரை குறை டிரசில் நைட்டியில் தனது வருங்கால பாஸ் முன்பு நிற்க அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை...அனு அனு ...

அவளை லேசாக சத்தம் வராமல் உலுக்கி எழுப்பினாள். யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள் ... மணி என்ன என்று தூக்க கலக்கத்துடன் அனு கேட்க... ஐந்தரை என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள் ப்ரியா. ஒ.. அண்ணா இன்னிக்கு நான் வரலை... என்று முனகியபடி எழுந்து கதவுக்கு சென்றவள் பாதி மட்டும் திறந்து நான் ஏழரைக்கு எல்லாம் கல்யாணத்திற்கு போகிறேன்... அதனால் நாளைக்கு வருகின்றேன்... ஆமா நீ நேற்று blouse துணி வாங்கி வந்தாயா? என்று கேட்க... எல்லாம் ஆயிற்று மகாராணி... நீங்க கேட்டதை விட பலமடங்கு அதிகமாய் செலவு செய்து வாங்கி வந்திருக்கிறேன்... பார்த்தால் அப்படியே அசந்து போய்விடுவீர்கள்... நீங்களும் உங்க friendum... என்ன நீங்க உங்க டிரசை விட்டுவிட்டு இதுதான் வேண்டும் என்று அடம் பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டும். அந்த அளவுக்கு சூபரா இருக்கு...போதுமா என்று சொல்லி அவள் தலையில் லேசாக தட்டிவிட்டு போனான். அவன் சொன்னதை கேட்டவுடன் அவளுக்கு ஆர்வம் தாங்க முடியவில்லை. முகம் கூட கழுவாமல் அப்படியே எழுந்து ஓடி ஹாலுக்கு சென்றாள். அங்கே இருந்த சிறிய டீபாயில் அவள் நாலு

நாளைக்கு முன்பு எடுத்த அதே மேட்டிரியலில் ஆரஞ்சும் பிங்கும் கலந்த தாமரைப்பூ வண்ணத்தில் கிட்டத்தட்ட அதே வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய புடவையும்... அம்மா தைத்து வைத்த ப்லௌசுடன்...அன்று அவள் வாங்கிய அதே மாடலில் காதணி கழுத்தணி வளையலுடன்.... வாவ்.... நிஜமாகவே சூப்பராய்தான் இருக்கிறது... அட அண்ணனுக்கு இவ்வளவு விஷயம் தெரியுமா? என்று வியந்தவள் அதை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே ஓடினாள்.

அனு உள்ளே ஓடி வந்த வேகத்தை பார்த்து ப்ரியா என்ன அனு? என்ன ஆச்சு?என்றவளை பார்த்து மூச்சு வாங்கியவள் லேசாக சிரித்து... ஒன்றும் இல்லை... அண்ணன் உங்களுக்கு வாங்கி வந்து இருக்கிற ட்ரெஸ் பார்க்க போனேனா? அதை உங்களுக்கு காட்டலாம் என்று எடுத்து வந்தேன்... வேறு ஒன்றும் இல்லை... என்று அதை அவளிடம் காட்டினாள். அதை பார்த்த அவளுக்கு பேச்சே வரவில்லை... இப்படி எல்லாம் செய்ய முடியுமா? பணம் கிடக்கட்டும்... என்ன ஒரு மூவாயிரம் ரூபாய் இருக்கலாம்... அதை அவள் திருப்பி கொடுத்ததும் விடலாம்... ஆனால் எந்த அளவுக்கு தங்கை மேல் அன்பு இருந்தால் .... அவன் பார்த்தே இராத... யார் என்ன என்று எதுவும் விளக்கம் ஏதும் சொல்லி கூட இருக்காத நிலையில்... யாரோ ஒரு பெண்ணுக்கு என்று இப்படி சாரி ப்லௌஸ் இது பத்தாது என்று காதுக்கு... கழுத்துக்கு...கைக்கு என்று இப்படி செட்டாக வாங்கி வர எப்படி மனசு வரும்? அந்த வினாடியில் அவளுக்கு மனசு நெகிழ்ந்து விழிகளில் நீர் கோர்த்தது... அந்த அர்த்த ராத்திரியில் மகன் வாங்கி வந்த துணியை யாரோ ஒரு பெண்ணுக்காக தைத்து கொடுக்கவேண்டும் என்று அனுவுடைய அம்மாவுக்கு தோன்றியதே... என்ன மாதிரி குடும்பம் இது? அவள் விழிகளில் இருந்து நீர் வடிவதை கண்ட அனு பதறி போனாள்... அச்சோ ப்ரியா.. என்ன ஆச்சு? எதுக்கு அழறீங்க? இல்ல இது மாதிரி ஒரு குடும்ப வாழ்க்கையை ஏன் கடவுள் எனக்கு கொடுக்கல? என்று ஒரே ஆத்திரமாய் வருது அனு... அதே சமயத்தில் என்னோட பாக் தொலைந்ததால்தானே உங்க வீட்டுக்கு வந்தேன்... இப்ப எனக்கு பாக் தொலைந்தது பற்றி கவலையே இல்லை அனு..அது ஒரு லட்சம் ரூபாய் மதிப்பாக இருந்தால் கூட இப்போது வருத்தம் இல்லை.... எங்க தாத்தா அடிக்கடி சொல்வார்... நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே என்று...அது ரொம்ப கரெக்ட்... இப்பதான் எனக்கு புரியுது... உங்களை மாதிரி நல்லவங்களை எல்லாம் நான் பார்க்க கொடுத்த விலை அது...என்று வைத்து கொள்கிறேன் என்றவள் கண்களை துடைத்து கொண்டாள்.

@@@ புயல் மையம் கொண்டால்... மழை மண்ணில் வரும்... எந்த தீமைக்குள்ளும் சிறு நன்மை உண்டு.......@@@....

அத்தியாயம் 18

கௌதம் கடற்கரையில் ஓடி முடித்து மணலில் அமர்ந்து இருந்தான். நெற்றியில் துளி துளியாய் வேர்வை அரும்பி இருக்க ....பார்வை துள்ளி வந்த அலைகளில் பதிந்து இருந்தது. யார் யாருக்கோ என்னென்னவோ வாங்கி கொடுக்கிறோம்... நமக்கு மனதிற்கு பிடித்தவர்களுக்கு...நினைத்த நேரத்தில் ஒன்றும் வாங்கி கொடுக்க முடிவதில்லை... முக்கியமாக தோன்றுவதும் இல்லை இதுவரை தான் அருகில் இருக்கும் அம்மாவிற்கு என்று தனியாக எதுவும் வாங்கி கொடுக்கவில்லை என்பது நினைவிற்கு வந்தது... அனு... அவளாக கேட்டு வாங்கி கொள்கிறாள்... இனிமேல் நானாவது அம்மாவிற்கு என்ன தேவை என்பதை கவனித்து வாங்கி கொடுக்க வேண்டும்... அப்பா செய்கிற அதே தவறை நானும் செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். என்னுடயவளை...எதையும் கேட்டு பெறுகிற நிலையில் நான் வைக்க மாட்டேன் ... வைக்க கூடாது என்று நினைத்தவன் இதழ்களில் மெல்லிய புன்னகை மலர்ந்தது. அம்மாவுக்கு ரொம்ப பெரிய மனதுதான்... பொதுவாக ஆசிரமத்தில் வளர்பவர்கள்... அன்புக்கு ஏங்குபவர்களாக இருப்பதில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை... ஆனால் அன்பை வாரி வழங்குபவர்களாக இருப்பது அபூர்வம்தான். தனக்கு கிடைக்காததை தட்டி விடும் மனிதர்கள்தான் இந்த உலகில் அதிகம்... ஆனால்... தனக்கு கிடைக்காத பொருளை... மற்றவர்களுக்கு முகம் சுளிக்காமல் கொடுப்பது என்பது தனி கலை... அது அம்மாவுக்கு கை வந்தது...அவன் அம்மாவை நினைத்து அவனுக்கு பெருமையாக இருந்தது. அனு செய்வது தாராளம் என்றால் அம்மா அவளையும் மிஞ்சி விட்டார்கள்... அம்மாவுக்கு எப்போதும் அத்தையின் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது போல ... நேற்று நான் அனு திருமணம் பற்றி பேசினால்... அவர்கள் எனக்கு என்று நினைத்து... நல்லவேளை... அந்த பெண்ணிடம் ஏதாவது ஞாபகத்தில்... என் பையனை கல்யாணம் செய்து கொள்கிறாயா? என்று கேட்காமல் இருந்தார்களே... அந்த பெண் அப்படியே அரண்டு அடித்து திரும்பி ஓடி இருக்கும்..அவள் பாவம் பையை தொலைத்துவிட்டு மன உளைச்சலில் வந்தால் இங்கே வேறு இப்படியா என்று நினைத்திருப்பாள். ச்சே.. ச்சே.. அம்மாவை பார்த்தால் அப்படி ஓடும் மாதிரியா இருக்கு? அவர்களின் தாராளம் யாருக்கு வரும்... அனுவே.. வீட்டில் இருக்கும் புடவையை கொடுத்து கட்ட சொல்லலாம் என்று முடிவு செய்த பின்னும் போன் பண்ணிய அம்மாவின் பேச்சு அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

நீ வேற ஸ்வீட் சர்ப்ரைஸ் என்று சொல்லிவிட்டாயா எனக்கு தெரிந்த ஒரே சர்ப்ரைஸ் இதுதான்...அதுதான் ஒரு நிமிடம் எனக்கு உமா நடந்து வருவது போலவே தோன்றி விட்டது... பின்னர்தான் அது மனபிரமை என்று புரிந்தது... பார்க்கும் பெண்களிடம் எல்லாம் உமா ஜாடையை தேடுகிறோமே... என்று எனக்கே சங்கடமாய் இருந்தது... எது எப்படி இருந்தாலும் சரி இந்த

பெண்ணுக்கு நல்லதாய் ஏதாவது செய்து விடுவோம் கௌதம்... எப்படியும் நவராத்திரிக்கு நாலைந்து பெண்களுக்கு புடவை எடுத்து கொடுப்பது நம் வீட்டில் வழக்கம்தான்... இந்த வருடம் கொஞ்ச நல்லதாய் ஒன்று இந்த பெண்ணுக்கு கொடுக்கலாம் ... அன்னிக்கு அனுவுக்கு எடுத்தது கூட நன்றாய்தான் இருந்தது... அதே மாதிரி ஒன்று பார்த்து எடுத்து வருகிறாயா கௌதம்? ரொம்ப லேட்டாகி விட்டதா? கடை இந்த சீசனில் பத்து பதினொரு மணி வரை கூட திறந்திருக்கும்... உன்னால் முடியுமா? சாரிப்பா நீ இன்னும் சாப்பிடிருக்க மாட்டாய்.. என்று சொல்லும்போதே அவனுக்கு அவன் அம்மாவின் எண்ணம் புரிந்துவிட்டது... என்னம்மா எடுத்து வா என்றால் எடுத்துவர போகிறேன்... என்னிடம் சொல்ல உங்களுக்கு ஏன்மா இவ்வளவு தயக்கம்? நான் வீட்டில் வந்து சாப்பிடுகிறேன்.. ரெண்டு இடத்தில் ஜூஸ் குடித்ததனால் பசி இல்லைம்மா.. நான் வாங்கி வருகிறேன்... எனக்கு சாப்பாடு எடுத்து வைத்துவிட்டு நீங்கள் படுத்து விடுங்கள் அம்மா நானே போட்டு சாப்பிட்டு கொள்கிறேன் என்றவனை குறுக்கிட்டு இல்லப்பா நீ கொண்டு வருகிற துணியில் அந்த பெண்ணிற்கு ப்லௌஸ் தைக்க வேண்டுமே.. அதனால் விழிதுதான் இருப்பேன்... நீ வா நானே சாப்பாடு போடுகிறேன் என்று முடித்தாள். அம்மாவின் பெருதனமையை வியந்து முடிப்பது இன்று ஒருநாளில் முடியாது என்று நினைத்தவன் கடிகாரத்தில் மணி பார்த்துவிட்டு எழுந்து வீட்டிற்கு கிளம்பினான். @@@ பாத் ரூமில் இருந்து வெளியே வந்த அணு ப்ரியா அப்படியே நைட்டியில் அமர்ந்து இருப்பதை பார்த்து என்ன ப்ரியா அப்படியே இருக்கீங்க... புடவை கட்டி கிளம்பலியா? நேரமாகுதே என்று கேட்டாள். கட்டாயம் இந்த புடவை நான் கட்டிகனுமா? நீங்க வேற ப்லௌஸ் தைத்து போட்டுகொள்ளுங்களேன்...ப்ளீஸ் ..

எனக்கு ரொம்ப guilty-ya இருக்கு ப்ளீஸ் என்று மீண்டும் ஆரம்பித்தவுடன்... நீங்க சரிப்பட மாட்டீங்க.. நான் போய் அம்மாவை அழைத்து வருகிறேன்.. என்று வெளியே சென்றாள். அனுவின் பின்னாலே வந்த லக்ஷ்மி.. ப்ரியா எனக்கு ஒரு வேலை செய்யேன் என்று ஆரம்பித்தார். சொல்லுங்க ஆன்ட்டி என்றவளை... கை பற்றி பூஜை அறைக்கு அழைத்து போய் இந்த இடத்தை கொஞ்சம் சுத்தம் செய்து விளக்கேற்றி.. நீ நல்லா பாடுவாயாமே.. ஏதாவது சாமி பாட்டு தெரிந்தால் கொஞ்சம் பாடு... வீட்டில் கொலு வைக்கணும் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பதொடு சரி.. இந்த பெண் ஒரு வேலையும் செய்யாது... என்று அனுவை பார்த்து சிரித்தாள். ஏதோ ஒரு வேலை அதுவும் நமக்கு தெரிந்தது... நல்லா வேளை சமையல் கிமையல் ...என்று மாட்டி

விடாமல் இருந்தார்களே... இது நமக்கு அல்வா சாப்டுகிற மாதிரி... நல்லா செய்யலாமே என்று நினைத்தவள் வேகமாக அறையை துடைத்து விளக்கேற்றி.. நடுநாயகமாய் வீற்றிருந்த கண்ணனை பார்த்து ஒரு சிரிப்புடன்... அலைபாயுதே... கண்ணா...என் மனம் அலை பாயுதே.. என்று சில

நிமிடங்களில் பாட ஆரம்பித்துவிட்டாள். பாடல் ஒலி கேட்டவுடன் லக்ஷ்மி சமையல்அறையில் இருந்து வந்து உள்ளே எட்டி பார்த்தாள். நீ பாடு... நான் இதோ பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிடுகிறேன் என்று ஜாடை காட்டியவள் மீண்டும் உள்ளே சென்றுவிட்டாள். யாரும் இல்லாத அந்த பூஜை அறையில் கண்ணனை பார்த்து ஒரு சிரிப்புடன்... தெளிந்த நிலவு பட்ட பகல் போல் தெரியுதே.. திக்கு நூறிலும் உன் உருவம்

தெரியுதே... என்ற வாக்கியத்தில் கண்ணன் முகம் மறைந்து போய்... அவன் முகம் தெரிய... கடவுளே... உன்னைகூட உருப்படியாய் நினைக்க விட மாட்டானா? என்று மனதில் முனகியவள் தொடர்ந்து மனதை கட்டுப்படுத்தி பாடினாள். எவ்வளவோ கட்டு படுத்திய போதும்... கடைசியில் கதறி மனம் உருகி நான் அழைக்கவோ... இதர மாதருடன் நீ களிக்கவோ? ...என்ற வரியில் மீண்டும் மனம் கலைந்துவிட்டது...இது தகுமோ? இது முறையோ? இது தர்மம்தானோ? என்று குழைய வேண்டிய குரலில் கோபம் கொப்பளித்தது...அவள் பாடி கொண்டிருக்கையிலேயே லக்ஷ்மி வந்து உடன் அமர்ந்து கொண்டாள். அனு அவளது அறையில் கிளம்பி கொண்டிருக்க வேண்டும்... ஆளையே காணவில்லை.

பாடி முடித்ததும்... அங்கிருந்த ஒரு தட்டில் தேங்காய் பழம் பூ வைத்து அதோடு புதிய புடவையையும் மற்ற எல்லாவற்றையும் வைத்து வாங்கிகோம்மா என்று நீட்டும்போது அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. ஓ.. அனு சாமர்த்தியமாய் விரித்த வலையில் மாட்டி கொண்டோம் போல் இருக்கிறதே என்று நினைத்தவளுக்கு இப்போது மறுக்கவும் முடியவில்லை...மறுக்க தோன்றவும் இல்லை... என்பதுதான் உண்மை. அவள் காலில் விழுந்து வாங்கி கொண்டவளுக்கு நெற்றியில் குங்குமம் வைத்து... போய் புடவையை கட்டி கொண்டு வாம்மா சாப்பிடலாம் என்று அனுப்பி வைத்தாள். அறைக்கு போய் உடை மாற்றி ரெடியகியவளை பார்த்து அனு கண்ணடித்தாள்.. வாவ் ப்ரியா.. உங்க சொந்த ஊர்

மதுரை தானே? மதுரைக்கு போகாதடி ...அந்த மல்லிப்பூ கண்ணை வைக்கும்.... அசருதே... அசருதே.. ஊர் மொத்தமா.. அது என்ன அது என்ன உன் குத்தமா... அப்படின்னு பாடலாம் போல அமர்களமாய் இருக்கீங்க. இதை போய் கட்டி கொள்ள மாட்டேன்னு சொன்னீங்களே... நான் கூட உங்களுக்கு எல்லோ தான் பிடிக்கும் என்பதால் ... இந்த கலர் பிடிக்கலியோன்னு நினைச்சேன்... இது எங்க அண்ணன் சாய்ஸ் என்பதால் சொல்லவில்லை நீங்களே கண்ணாடியை பாருங்கள்... உங்களுக்கு ரொம்ப அழகா இருக்கு. என்று பாராட்டியவளை மீண்டும் பிரமிப்புடன் பார்த்தாள். எத்தனை பெண்களுக்கு அடுத்த பெண்ணின் அழகை பாராட்டும் மனம் வரும்? ஏன் தனக்கே வருமா? வரவில்லையே? அன்று விமான நிலையத்தில் பார்த்த பெண் மீது

ஆத்திரம் அல்லவா வந்தது? இல்ல அது வேறு... என்று அறிவு குறுக்கிடுகயிலேயே தலையை சிலுப்பி நினைவோட்டத்தை தடுத்தாள்.

இது சரியில்லை ப்ரியா...அவ்வப்போது புத்தி புல்மேய போய்விடுகிறது ...என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவள் போகலாமா அனு? நாம எப்படி கல்யாணத்திற்கு போவது... ஒரு ஆட்டோ பிடித்து போய்விடலாமா? எப்படியும் இங்கிருந்து போவதற்கு ஒரு அரைமணி நேரமாவது ஆகுமே? கல்யாணம் ஒன்பது மணிக்கு என்று போட்டிருந்தது... மணி இப்பவே ஏழரை ஆயிடுச்சே? அங்கே போய் சாப்பிடுக்கலாமே? ஏற்கனவே அங்கே நேத்து ராத்திரி சாப்பிடலனு சொல்லுவாங்க... என்றாள் ப்ரியா. நீங்க அண்ணனை பார்த்து பேச வேண்டாமா? இப்பவே பார்த்துரலாம்னு நினைச்சேன். ராத்திரி அண்ணன் எப்ப வருவாரோ? சொல்ல முடியாது... நான் போய் அண்ணன் வந்து கிளம்பிட்டாரான்னு பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.. ஒரே நிமிஷம் இதோ வந்துர்றேன் என்று வெளியே கிளம்பி போனாள். போனவளை காணவில்லை. படி இறங்கி கீழே வந்தால் அங்கே ஹாலில் ஒரு மொபைல் அடித்துக்கொண்டு இருந்தது... யாரும் அருகில் இல்லை. அதை என்ன செய்வது என்று யோசித்தபடி அதை கையில் எடுத்தாள். அம்மா ... கீழே மொபைல் அடிக்குது பாருங்க கொஞ்சம் சீக்கிரம் அதை எடுத்து வாங்களேன்... நான்தான் அங்கே வைத்துவிட்டு மேலே வந்துவிட்டேன் என்ற குரல் மேலிருந்து கேட்டது. ஆன்ட்டி எங்கே என்று பார்த்தால் ... கண் எட்டும் தூரத்தில் இல்லை... இதை கொண்டு போய் அவனிடம் கொடுத்தால் என்ன? தன் குடியா மூழ்கிவிடும் என்று மனதுள் நினைத்தவள் அதை எடுத்துக்கொண்டு படி ஏறினாள். குரல் வந்ததை பார்த்தால் தான் தங்கி இருந்த அறைக்கு அடுத்த அறையாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. அறை வாசல் பாதி சாத்தி இருந்தது. கதவை லேசாக தட்டவும் எஸ் கமிங்... என்று வந்து கதவை திறந்தவனை பார்த்தும் அவள் மூச்சு நின்றுவிட்டது போல் இருந்தது...

இவன் எங்கே இங்கு வந்தான். ஓ... இவன்தான் அனுவின் அண்ணனா? இவனா அப்படி அந்த விமான நிலையத்தில் யாரோ ஒரு பெண்ணிடம்... அது ஒருவேளை இவனது மனைவி அல்லது காதலியாய் இருக்குமோ? அந்த play-boy தனத்துக்கும் இங்கே குடும்பத்தில் அன்யோன்யமாய் இருப்பதற்கும் ஒத்து போகவில்லையே? எது
இவனது நிஜமான முகம்? மூளையை கேள்விகள் ஒருபுறம் துளைத்து எடுத்து கொண்டிருக்க... இப்போது இவன் முகத்தில் மலர்ச்சியோடு இவ்வளவு அருகில் பார்க்க எப்படி இருக்கிறது? அன்றும் இருந்தானே... உம்மென்று ஒரு முகத்தை வைத்து கொண்டு... எப்போதும் இப்படி சிரித்தபடி இருப்பதற்கென்ன? என்று இதயம் அவனை அணு அணுவாய் ரசித்து கொண்டிருந்தது...

கௌதமிற்கோ... தான் கனவுதான் காண்கிறோமோ என்ற சந்தேகம் தன் கையை கிள்ளி பார்த்தான்.... வலித்தது... ஓ..மை காட்... இவளுக்குத்தான் நேற்று புடவை எடுத்தோமா? இவள்தான் பையை தொலைத்துவிட்டு வந்த பெண்ணா? அனுவுடன் கூட வந்தவள்... கடவுளே நேற்று இரவில் இருந்து இங்கே என் வீட்டில் இருந்திருக்கிறாள்? அவளை பார்க்காமல்...பேசாமல் என்னடா பண்ணி கொண்டிருந்தாய் மடையா? என்று ஒரு பாதி மனம் திட்டி கொண்டிருக்க மறுபாதி அவளை தன் வீட்டில் வைத்து இவ்வளவு அருகில் பார்த்ததில் பிரமித்து போய்... பரவாயில்லை மனசுக்குள் வைத்து பார்த்து புடவை எடுத்ததை விட... இப்போ அவள் கட்டி பார்ப்பது இன்னும் அழகு கூடி தெரிகிறது... கௌதம் பரவயில்லடா? நீ கூட துணி எடுப்பதில் தேறிவிட்டாய்... அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பது என்பது இதுதானா? என்று தனக்குத்தானே ஷொட்டு கொடுத்து கொண்டிருக்கையில் இருவரது எண்ண ஓட்டத்தையும் கலைத்தது அவள் கையில் இருந்த மொபில் போன்... மீண்டும் மணி அடிக்க இருவரும் சுய நினைவிற்கு வந்தனர்.

நான் ப்ரியா அனுவோட நேற்று வந்தேன்... கீழே போன் இருந்தது.. நீங்க கேட்கும்போது அங்கே யாரும் இல்லை அதான்... என்று முடிக்காமல் இழுத்தாள். தேங்க்ஸ் என்று சொல்லி போனை வாங்கி நம்பரை மேலோட்டமாக பார்த்தவன் அது அவ்வளவு அவசரம் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து திரும்புமுன் அவள் படி இறங்கி கொண்டிருந்தாள். அவசரமாக அவன் ப்ரியா என்று அழைத்த குரலை கேட்டு திரும்பியவள் அவன் அவளையே பார்த்த படி ஒன்றும் பேசாமல் நிற்பதை பார்த்து என்ன என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள். ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லியவன் அடுத்து வந்த சும்மா கூப்பிட்டு பார்த்தேன் என்ற வார்த்தைகளை விழுங்கிவிட்டு தேங்க்ஸ்... என்று போனை தூக்கி காட்டி சொன்னான். அவளுக்கு லேசாய் சிரிப்பு வந்தது... லேசாய் தலை அசைத்து you are most welcome...என்று ஒரு புன்னகையையும் சிந்தியவள் திரும்பி கீழிறங்கி சென்றுவிட்டாள்... ப்ரியா..ம்ம்ம் பேரு அழகாத்தான் இருக்கு..அதை விட அர்த்தத்துடன் இருக்கு..எல்லோருக்கும் பிரியமானவள்? அல்லது அவளுக்கு எல்லாரையும் பிடிக்குமா? எப்படி பார்த்தாலும் நன்றாய் இருக்கு...இது என்ன விதியின் விளையாட்டா? ஏற்கனவே தூரத்தில் சில வினாடிகள் பார்த்ததற்கே ஒரு வாரமாய் நிம்மதி இல்லை. கடவுள் அவனை ரொம்ப சோதிக்கிராரோ? எது எப்படி போனாலும்.. அந்த நிமிடம் அவனுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாய் இருந்தது..அவளது பார்வையும்..சிரிப்பும்..அடடா..கொஞ்ச நேரத்தில் அனு வந்து கதவை திறக்க கௌதம் திரும்பி பார்த்தான்..என்ன அண்ணா கிளம்பலியா? இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறாய்? எப்போ கிளம்ப போகிறாய்? எங்களை அந்த கல்யாண மண்டபத்தில் உன்னால் ட்ராப் பண்ண முடியுமா? என்று கேட்க...கிளம்ப வேண்டியதுதான்

அனு ஒரு ஐந்து நிமிடத்தில் கீழே வந்து விடுகிறேன்... சாப்பிட்டு விட்டு உடனே கிளம்பலாம்... என்றான். நான் போய் சாப்பாடு எடுத்து வைக்கிறேன். சீக்கிரம்வா என்று சொல்லி கீழே போனாள். கீழே சாப்பாட்டு அறையில் அவளும் அமர்ந்துஇருப்பதை மாடியில் இருந்து பார்த்தவன் மீண்டும் ஒரு முறை கைகளை கிள்ளி பார்த்தான் ஸ்ஸ்ஸ் கனவில்லை... இது நிஜம்தான்... @@@ சகானா சாரல் தூவுதோ... சகாரா பூக்கள் பூத்ததோ.... என் விண்வெளி தலைக்கு மேல் திறந்ததோ...அடடா...அந்த வெண்ணிலா வீட்டுக்குள் நுழைந்ததோ..அது என்னுடன் தேநீர் கொண்டதோ...கனவோ...நிஜமோ...காதல் மந்திரமோ...ஓராயிரம் ஆண்டுகள் சேமித்த காதல் இது.. நூறாயிரம் ஆண்டுகள் தாண்டியும் வாழும் இது...@@@ .. ...

அத்தியாயம் 19

கௌதம் காரில் ஏறி காத்திருக்க ப்ரியாவும் லக்ஷ்மியும் அனுவின் வருகைக்காக வாசலில் காத்து இருந்தனர். நேரம் கடந்து கொண்டே இருந்தது. அனு வரும் வழியை காணோம். அம்மா என்னம்மா ஆச்சு? எங்கே போனாள் அனு? கல்யாணத்திற்கு போகிறேன் என்று அப்போதே என்னை வந்து கிளப்பினால் இன்னும் என்ன செய்கிறாள்...? ப்ரியா கொஞ்சம் போய் அவளை கையோடு கூட்டி வாயேன் அலங்காரம் செய்து முடித்து இவள் அங்கு போய் சேரும் முன் கல்யாணமே முடிந்து விட போகிறது என்ற கௌதமை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள் லக்ஷ்மி. ப்ரியா தலையை ஆட்டிவிட்டு உள்ளே செல்லும்போதே அடடா... இதோ வந்துவிட்டேன்... அப்படி என்ன அவசரம்... சூடாக சாப்பிட்டதில் வேர்த்திருக்கிறதோ... அதில் ஏதும் அலுங்கி விட்டதா என்று கண்ணாடியில் பார்க்க போனேன்... ம்ம்ம் போகலாம் என்றவள் முன்னாடி அண்ணனுடன் ஏற போனவளை தடுத்து நிறுத்தி நீயும் ப்ரியாவும் பின்னாலே ஏறி கொள்ளுங்கள் என்றான் கௌதம். அவனை விசித்திரமாக பார்த்து விட்டு சரி என்று சொல்லி பின்னால் சென்றாள் அனு. கல்யாண மண்டபத்திற்கு செல்லும் வழியில் அவன் முகம் எல்லாம் மலர்ந்து விகசித்து இருக்க அவ்வப்போது ப்ரியாவை கண்ணாடியில் பார்த்தவாறே....இதை இன்னும் முழுதாக நம்ப முடியாமல் வண்டியை ஓட்டினான். அவளை பார்த்து ஒரு அரை மணி நேரம் இருக்கும்... ஆனால் அவள் தன்னை பாதித்து இருக்கும் விதத்தை எண்ணி லேசான புன்னகையுடன் கௌதம் இருக்க..

அண்ணா உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் ப்ரியா பத்தி பேசணும்... நீ எப்ப ப்ரீ சொல்லேன் என்று ஆரம்பித்தாள் அனு.. இப்பவேதான் சொல்லேன்... இன்னும் மண்டபத்திற்கு போக இருபது இருபத்தைந்து நிமிஷம் ஆகுமே... அதற்குள் பேசி முடிக்க முடியாத மகாபாரத கதையா அது? என்று

கேலியாக கேட்டான். அதில்லை ப்ரியா நேற்று மண்டபத்தில் அவங்களோட பாக் தொலைச்சிடாங்க இல்லியா? அதில் அவங்களோட certificates appointment order எல்லாம் சேர்ந்து மிஸ் ஆயிடுச்சு... அதான் உன்கிட்ட சொல்ல சொன்னாங்க... அப்படியா? வேலை எங்கே? எந்த கம்பனி என்று சொன்னால் பேசலாமே தெரிந்த ஆளாக இருந்தால் கட்டாயம் சொல்லலாம் ... உனக்காக இது கூட செய்ய மாட்டேனா அனு? எந்த கம்பனி? என்று கேட்க.. ஆமாம் அண்ணா நீ கட்டாயம் செய்யணும் அது நீயும் சம்பந்தப்பட்ட கம்பனிதான்.. ஓனர் கூட உனக்கு ரொம்ப தெரிந்தவர்தான்... கொஞ்சம் சொல்கிறாயா? என்று சிரிப்போடு கேட்க ஆஹா... அனு புதிர் போதும்...மொதல்ல நீ ஆள் யாருன்னு சொல்லு....முடியுமா முடியாதான்னு நான் பார்க்கிறேன் என்றவனை நீதான் கொஞ்சம் கண்டுபிடியேன்... வேணும்னா ஒரு க்ளு தரேன்... இவங்க படிப்பு B.Sc (computer Science) இத வைச்சு ஏதாவது கண்டுபிடிக்க முடியுமா? பாரேன் என்று சீண்ட... காரை ஓரம் கட்டி நிறுத்தி திரும்பினான். முதலில் அனுவை சில வினாடிகள் நிறுத்தி நிதானமாய் ஆராய்ந்தவன் கண்களில் அவளது முகத்தில் இருந்த சீண்டலும் சிரிப்பும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்த... ப்ரியாவை பார்த்தான்... அவளது முகத்திலும் சிரிப்பை அடக்கும் முயற்சி தெரிய குறுகுறுப்புடன் சில வினாடிகள் யோசித்தவன் நினைவில் எனக்கு ரொம்ப தெரிந்தவர் என்றால்....

சட்டென்று அன்று சிவராமன் கன்யாகுமரியில் இருந்து பேசியது நினைவுக்கு வந்தது... எல்லாம் ஓகே கௌதம்... ஆனால் வயதுதான் கொஞ்சம் இடிக்கிறது... she is just 21... fresh from college...முதன் முதலில் ப்ரியாவை கன்யாகுமரி கடல் கரையில் பார்த்த ஞாபகம்... புதிர் வினாடியில் விலகி எல்லாம் அதனதன் இடத்தில் அமர்ந்து விஷயம் தெளிவாகிவிட்டது... oh my god... இவள் என்னிடம் வேலை பார்க்க போகிறாளா? மூன்று மாதம் பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறேன் என்று சிவராமன் அங்கிள் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது... வாவ்....தினமும் இவளை சந்திக்க போகிறோம் என்ற தகவல் அவனுக்கு பொங்கிவரும் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்த... அதை கட்டுப்படுத்த பெருமுயற்சி செய்து திரும்பி வண்டியை ஓட்டியவாறே... ம்ம்ம் சாரி அனு எனக்கு ரொம்ப தெரிந்தவர் என்றாலும்... அவரது வசதி எப்படி? அவருக்கு ரெகமன்டேசன் பிடிக்குமா? ஏற்றுகொள்வாரா? என்று தெரியாமல் எப்படி அனு உனக்கு நான் வாக்கு கொடுப்பது...? என்று ப்ரியாவின் reaction- ஐ பின்னால் கண்ணாடியில் பார்த்தபடி கேட்க அனுவிற்கு பொறுமை பறந்து போனது... ஐயோ அண்ணா ப்ரியா பயிற்சிக்கு வந்துஇருப்பது நம்ம ஸ்கூலுக்குதான் நீதான் அவங்களுக்கு டுப்ளிகட் சர்டிபிகட் வாங்க அவகாசம் கொடுக்கணும்... இப்ப சொல்லு உன்னால் முடியுமா? முடியாதா? ... உன்னால் முடியாதுனா சொல்லு நான் பார்க்க வேண்டிய இடத்துல பார்த்து செய்ய வேண்டியத செஞ்சுக்கறேன் என்று போலியாய் மிரட்ட... அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான்...

சரி மேடம் நீங்க சொன்னபடியே... உங்க பிராண்டுக்கு ஆர்டர் இல்லாம வேலை தரோம்... சர்டிபிகட் வாங்க அவகாசம் தரோம்... வேலை செய்யாமலே சம்பளம் தரோம்... என்று அவன் அடுக்கி கொண்டே போக... ப்ரியா குறுக்கிட்டு... தேவை இல்ல சார்... எனக்கு சர்டிபிகட் வாங்க டைம் மட்டும் கொடுத்தால் போதும்... வேலை செய்யாமல் சம்பளம் நீங்களே கொடுத்தால் கூட எனக்கு வேண்டாம் சார் முதலில் நான் செய்ய கூடிய வேலைக்கு உங்களால் சம்பளம் கொடுக்க முடியுமான்னு பாருங்க சார்... என்று சொல்ல அடேயப்பா அனு... உங்க பிரண்டுக்கு உங்களை மாதிரியே... மூக்குக்கு மேல கோபம் வருதே... என்ன ரோஷம்? அடடா... அதனால்தான் ரெண்டு பேருக்கும் பார்த்த உடனே பிடிச்சுருச்சோ? என்று கேட்டு மீண்டும் சிரித்தான். அதற்குள் மண்டபம் வந்து சேர்ந்து இருக்க... இருவரும் கீழே இறங்குவதை புன்னகையோடு பார்த்து இருந்தவன்... நீங்க ஒண்ணும் கவலை படாதீங்க ப்ரியா எல்லாம் பார்த்துக்கலாம்... என்று தலை அசைத்து நம்பிக்கை ஊட்டியவன்... நீங்க மேலிடத்துக்கு எல்லாம் போக தேவை இல்லை மேடம்... இங்கியே எல்லா விஷயமும் முடித்து விடலாம் என்றவன் வீட்டுக்கு போகும் போது நீங்களே போய்விடுவீர்களா? டிரைவர் அனுப்பட்டுமா? என்று கேட்டவனை பார்த்து அனு யோசித்துவிட்டு நான் அப்புறம் கிளம்பும்போது போன் பண்றேனே... அப்போ வசதி எப்படியோ அப்படி செய்துக்கலாம் என்றாள். சரி என்று தலையை ஆட்டியவன் மாலையில் பார்க்கலாம்... என்று சொல்லி இருவரிடமும் விடை பெற்று போனான் கௌதம்.

கார் அந்தப்பக்கம் நகர்ந்தவுடன் மண்டபத்துக்குள் நுழைய சென்றாவர்களை ஸ்ரீராமின் உற்சாக குரல் வரவேற்றது... வாங்க வாங்க... உங்களுக்காக வழி மேல் விழி வைத்து காத்து இருக்கும் ஆறு கண்களின் ஆசையை இப்போதாவது நிறைவேற்ற மனசு வந்ததே... ஆறு கண்களா? யாரெல்லாம் என்று அவசரமாக கேட்டாள் அனு... ஆமாம் உன்னை மட்டும் தேடி... ஸ்வாதியின் இரு கண்கள்... ப்ரியாவை மட்டும் தேடி ஸ்ருதியின் இரு கண்கள்... உங்களை தேடி என்னோட ரெண்டு கண்கள்... மொத்தம் ஆறு கண்கள் கணக்கு சரியாக போயிற்றா? நீ கணக்கில் இவ்வளவு வீக் என்று யாரும் என்னிடம் சொல்லவே இல்லியே? ஏன் அனு? என்று கிண்டலடிக்க... ம்ம்ம் நேற்று இரவே ஸ்பீகரில் சொன்னாங்க.... ஆனா அது உங்களுக்கு காதில் விழவில்லை போல... உங்க காது சரியாக கேட்காது என்பதால் தனியாக இன்னொரு முறை உள்ளே போய் சொல்ல சொல்கிறேன்... வாங்க ப்ரியா போகலாம் என்று அவள் கையை பற்றி உள்ளே இழுத்து போனாள். அவர்களை பின்தொடர்ந்த ஸ்ரீராம்... ப்ரியாவின் அருகில் சென்று... உங்க பாக் கிடச்சிடுச்சா என்ன? என்று விசாரித்தான். இல்லியே ஏன் அப்படி கேட்கிறீர்கள் என்றவளுக்கு... உடனே புரிந்துவிட்டது... அவன் தனது உடையை பார்த்து கேட்கிறான்... என்றது புரிந்ததும் அவளுக்கு லேசாக முகம் சிவந்தது.... ஐயோ

அனுவின் அண்ணன் வாங்கி வந்தான் என்று இவனிடம் எப்படி சொல்வது... இவன் என்ன நினைப்பான்? தன்னிடம் அவ்வளவு உறுதியாக மறுத்தவள்... அவன் கொடுத்ததும் வாங்கி கொண்டாள் என்று நினைப்பானோ? கடவுளே? தன்னுடைய நிலையை அவனுக்கு எப்படி விளக்குவது என்று புரியாமல் சில வினாடிகள் தவித்து போனாள்...

நாமும் அனுவின் அம்மா சொன்னதை நம்பி வாங்கி இருக்க கூடாதோ என்று கூட ஒரு நிமிடம் அவள் கூசி போனாள். அவள் முகத்தில் பெரும் போராட்டம் நடப்பதற்கு உண்டான அறிகுறி தெரியவும்... ஸ்ரீராம் பதறி... ஐயோ ப்ரியா நான் ஏதாவது தப்பாக கேட்டு விட்டேனா? நல்ல சேதியாய் இருந்தால் தெரிந்து கொள்ளலாமே என்று தான் கேட்டேன்... நானே மறுபடி ஞாபகபடுத்திவிட்டேன் போல இருக்கிறதே... priya just forget it...நீங்க உங்க தாத்தாகிட்ட பேசிட்டீங்களா? என்று பேச்சை மாற்றினான். ஐயோ இன்னும் இல்லை... கொஞ்சம் மொபைல் கொடுங்களேன் பேசிடறேன் என்று சொல்லியவளுக்கு உள்ளே மீண்டும் மனம் உறுத்தியது... இதை எப்படி இவ்வளவு நேரம் மறந்து போனோம்? காலையில் பேசலாம் என்று முடிவு செய்ததை... எழுந்து மூன்று மணி நேரத்திற்கு பின் வேறு ஒருவன் நினைவு படுத்த வேண்டி இருக்கிறதே... தனக்கு என்ன ஆகிவிட்டது? ஏதோ ஒரு இரவு தங்க இடம் இல்லாமல் தவிக்கிராளே என்று பரிதாப பட்டு அனு தன் வீட்டிற்கு கூட்டி போனால் அதே சாஸ்வதம் என்று அங்கேயே தங்கி விட முடியுமா? அதுவும் தான் வேலை பார்க்க போகும் முதலாளி வீட்டில்? அங்கே எல்லாரும் தன்னிடம் அன்பாக பேசுவதனால் அது தன்னுடைய வீடு என்று எண்ணிவிட்டலா என்ன? பத்தகுறைக்கு.... கௌதம் அங்கிருப்பது வேறு... தனது மனதை ரொம்ப சலனபடுதிவிட்டது அவளுக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. ஆனால் அவளது எண்ண ஓட்டத்தை தடுத்து நிறுத்தியது கிண்டலான தாத்தாவின் குரல்... ஹலோ யாருங்க பேசுறது... உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? போன் பண்ணிட்டு கனவு காண்கிறீர்கள் போல் இருக்கிறதே? அதை முடித்து விட்டு எனக்கு போன் பண்ணினால் என்னோட டைம் வேஸ்ட் ஆகாது... உங்களுக்கும் நன்றாக இருக்கும்... எனக்கும் பேசுவதற்கு வசதியாக இருக்கும்.... ஐயோ தாத்தா நான் ப்ரியா நீங்க பேசினது முதலில் சரியாக கேட்கவில்லை... என்ற அவளது குரலை கேட்டதும் சிரித்தார்.

என்ன ப்ரியா உன்னை சென்னை நிறையவே மாற்றிவிட்டது போல் இருக்கிறதே? என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தார். ஏன் தாத்தா அப்படி சொல்கிறீர்கள் என்றவளுக்கு மீண்டும் மனம் குறுகுறுத்தது... இது குற்ற குறுகுறுப்பு? பின்னே இதுக்கு முன்னாடி வெளியூர் போன போது எல்லாம் என்னுடைய பேத்தி என்னிடம் பேசாமல் தூங்கியதே இல்லை... நேற்று ராத்திரி பேசாது மட்டும் இல்லை இன்று காலையிலும் எட்டு மணிக்கு மேல் ஆகிறது இப்போதுதான் பேச மனம் வந்து இருக்கிறது என்றால்...

தாத்தாவை விட interestinga ஏதோ ப்ரியாவை பாதித்து இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்? சரியா என்று கேட்டார். ஐயோ தாத்தா தன்னை அணுஅணுவாய் தெரிந்து வைத்து இருப்பது நன்றாக புரிந்தது... சும்மாவே குரலில்
இவ்வளவு கண்டு பிடிப்பவர்... நேரில் பார்த்தால் அவ்வளவுதான்...மறுபடி எண்ண ஓட்டத்தை தடுத்து அவரின் குரல்... ப்ரியா மறுபடி எங்கே போய்விட்டாய்? நான் முதலில சொன்னது சரி என்று நினைக்கிறேன்..இப்போ கன்பார்ம் ஆகிவிட்டது... ரெண்டுமே.... அதான் கனவு காண்பது ஒண்ணு... தாத்தாவை விட முக்கியமான ஒன்றை நேற்று நீ சந்தித்து இருக்கிறாய்? என்பது ரெண்டாவது விஷயம்.கரெக்டா? ... தாத்தா நீங்க பாட்டுக்கு ஏதேதோ பேசிட்டே போகாதீங்க... முதலில் நேற்று ராத்திரி எட்டு மணியில் இருந்து ஒன்பதரை மணி வரை நீங்க எங்கே போய் இருந்தீங்க? அதை முதலில் சொல்லுங்க என்று கேட்டாள். அது நம்ம வீட்டில் இருக்கிற வேலுசாமியை நேற்று இரவு பாம்பு கடித்துவிட்டது... அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு
அழைத்து போய் இருந்தேன்... வர பத்து மணி ஆகிவிட்டது...

ஆனால் அதுக்கு பிறகு உன்னோட மொபைலுக்கு போன் ட்ரை பண்ணினேன் மணி அடித்து கொண்டே இருந்தது... யாரும் எடுக்கவில்லை.. சரி ப்ரியா ரொம்ப பிசி. போல.. அவங்களாவே பேசட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன். சொல்லுங்க ஏன் ராத்திரி மொபைல் எடுக்கவில்லை? என்று கேட்டார். அது தாத்தா...என்று ஆரம்பித்து விஷயத்தை சுருக்கமாக சொல்ல... அனு சிரித்துவிட்டு வேலைக்கு அளித்த உத்தரவாதத்தை கேட்டதும் அவர் வேகமாக யார் அது அனு? என்று கேட்டார். அது என்று ஆரம்பிதவள் குரலை தணித்து...நீங்க யாரோ கன்யாகுமரியில் பாஸ் வரலியா? என்று திருப்பி திருப்பி கேட்டீர்களே... அந்த பாஸின் தங்கை... போதுமா?
என்று சொல்ல அடுத்த முனையில் தாத்தா உறைந்து போனார். அடுத்த முனையில் சத்தம் இல்லாததை கவனித்த ப்ரியாவிற்கு இது தன்னுடைய முறை என்று புரிய... புன்னகையுடன் தாத்தா தாத்தா... எங்கே போய்ட்டேங்க? உங்களுக்கு இப்ப பேத்தியை விட முக்கியமான அந்த விஷயம் என்னது? எனக்கு உடனே தெரியவேண்டும்? என்று மடக்கி சிரித்தாள். தன்னை சமாளித்து கொண்டு உன்னை விட முக்கியமானது எனக்கு எதுவுமே இல்லை ப்ரியா என்ற அவரது தீவிரமான குரலில் சற்றே நெகிழ்ந்தாள். எனக்கும் அப்படிதான் தாத்தா என்று சொன்னவள் மேலே தொடர்ந்தாள்... நீ அவுங்க வீட்டுக்கு போனாயா? என்று திரும்பவும் கேட்க.. இப்பதானே சொன்னேன் தாத்தா...மறுபடியும் கேட்கிறீர்கள்... உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு? பரவாயில்லை இன்னொரு முறை சொல்லேன்... என்று பொறுமையை இழுத்து வைத்து கேட்க.. ஆமாம் நேற்று இரவு அங்கேதான் தங்கி இருந்தேன்... என்றாள்.

அந்த வீடு உனக்கு தெரிந்ததா? என்று கேட்க வந்ததை அவசரமாக விழுங்கிவிட்டு… பிடித்ததா? என்று மாற்றி கேட்டார். ம்ம்ம் … ரொம்ப பிடித்து இருந்தது… என்று சின்ன குரலில் சொன்னாள். அவள் தன்னுடைய நினைவில் ஆழ்ந்து இருந்ததால் தாத்தாவின் தடுமாற்றம் சட்டேன்று பிடிபடவில்லை… தன்னுடைய தடுமாற்றத்தை அவசரமாக தள்ளி வைத்துவிட்டு… உன்னுடைய பெற்றோர் பற்றி யாரவது ஏதாவது கேட்டார்களா? என்று கேட்டார். ம்ம்ம் அனுவுடைய தாத்தா இன்று காலை சாப்பிடும்போது விசாரித்தார். அவங்க இல்லை சின்ன வயசில் இறந்துவிட்டார்கள்

என்று சொன்னதும் உடனே அவங்க அம்மா பேச்சை மாற்றிவிட்டார்கள்…அந்த ஆண்ட்டி ரொம்ப பாசமாக இருக்காங்க தாத்தா… எனக்கு ஒரு நிமிஷம் அந்த வீட்டை பார்த்து ஏன் கடவுள் நமக்கு இந்த மாதிரி ஒரு வாழ்க்கை கொடுக்கலயின்னு தோணிச்சு… அதை நான் அனுகிட்ட சொல்லவும் செய்துட்டேன். என்று அவள் பேசி கொண்டே போக அவசரமாக குறுக்கிட்டார். ப்ரியா நான் இன்று இரவு கிளம்பி நான் அங்கே வருகிறேன்… நீ இனி அங்கே இப்போதைக்கு போகவேண்டாம்… நான் அங்கே வந்து நேரில் பேசியபிறகு போகலாம்… என்றவரை ஆச்சரியமாக ஏன் தாத்தா? என்று கேட்டாள். நேற்றே மாதவமூர்த்தி நாலு முறை போன் பேசிட்டான்… நீ ஏன் வரலை என்று… ரொம்ப கவலைபட்டான்… அதனால்

உடனே நீ நேரே கல்யாண மண்டபத்தில் இருந்து அங்கேயே போய்விடு… என்று சொல்லவும்..

அதுக்குத்தான் தாத்தா இப்ப போன் பண்ணினேன்… போன் நம்பர் மொபிலில் இருந்ததனால் எழுதி வைக்கவில்லை…அட்ரஸ் பாக்கில் இருந்ததால் அதுவும் தொலைந்துவிட்டது…சரி நீங்க சொல்லுங்க… அட்ரஸ் நான் எழுதிக்கறேன்.. என்றாள். அடுத்த முனையில் சொல்வதை ஒரு காதில் வாங்கியவள் அவசரமாக ஸ்ரீராம்-ஐ பார்த்து கொஞ்சம் எழுதுங்கள் என்று ஜாடை செய்தாள்…அவள் சொல்ல சொல்ல ரெண்டு வரி எழுதியவன் பிறகு நிறுத்திவிட்டான். அவள் திருப்பி திருப்பி சொன்னாலும் எழுதாமல் அவளை பார்த்து சிரித்தான். ஏன் எழுதல? என்று கேட்டவளை பார்த்து எனக்கு அந்த அட்ரசும் தெரியும்… நீங்க தேடுற ஆளையும் தெரியும்… நீங்க பேசி முடிச்சுட்டு வாங்க… அவரை நேரில் அறிமுகப்படுத்தி வீட்டுக்கும் அழைத்து செல்கிறேன் என்று சிரித்துவிட்டு கிளம்பிவிட்டான். தாத்தாவிடம் குழப்பத்துடனே பேசி முடித்தவள் அவனை தேடி சென்றாள். அவர் ஒரு பெரியவரிடம் பேசி கொண்டிருப்பதை கண்டு அங்கே சென்றவளை கை பற்றி அருகில் இழுத்து… ப்ரியா இதுதான் நீங்க பார்க்க வேண்டிய உங்க தாத்தாவோட பிறந்து… தி கிரேட் மாதவமூர்த்தி… இவரோட பேரன்தான்… இந்த ஸ்ரீராம்.. என்று நாடக பாணியில் தன்னை அறிமுகபடுத்தியவன்…அவளை பார்த்து சிரித்தான்.

@@@ வரவேண்டும் பெண்ணே வரவேண்டும்... உன் வலது கால் வைத்து வரவேண்டும்... @@@ you are most welcome... என்று சொன்னவனின் பார்வை மட்டும் அனுவிடம் நிலைத்து இருந்தது. ...

அத்தியாயம் 20

மாதவமூர்த்தியிடம் அறிமுகபடுத்தியபின் ஸ்ரீராம் அனுவை தேடி சென்றான். அவர் மனைவி ருக்மணி அம்மாள் அவளின் கையை பற்றி...வாம்மா நேற்று நீதானே மேடையில் பாடினாய்... குரல் ரொம்ப நன்றாக இருந்தது... பாட்டு கற்றுகொண்டாயா? என்று கேட்டார். இல்லை பாட்டி... சும்மா கேள்வி ஞானம்தான்... உங்களுக்கு தெரியும்னா சொல்லி கொடுங்க... உடனே கத்துக்கறேன் என்று சொல்லி சிரித்தாள். பேசி கொண்டிருந்தவளை ஸ்வாதி வந்து ப்ரியா உங்களை ஸ்ருதி கூப்பிடுகிறாள்.... கொஞ்சம் வாங்களேன் என்று அழைத்து விட்டு போக அவள் பாட்டியிடம் விடைபெற்று சென்றாள். ஏய் ப்ரியா என்ன இது என் கல்யாணத்திற்கு வந்தேன் என்று பேர் பண்ணிவிட்டு நீ சென்னையை சுற்றி பார்த்து கொண்டிருக்கிறாயா?

நேற்று இரவு பாட்டு பாடிய பின் ஆளே காணோம்...அப்படியே abscond ஆகிவிட்டாய்... உன்னை எங்கே எல்லாம் தேடுவது... ஏண்டி வெளியே போவதாக இருந்தால் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு கூட போகமாட்டாயா? நான் பயந்து கூட போனேன்... இங்கு உனக்கு யாரையும் தெரியாதே என்று? அப்புறம் ஸ்ரீராம் வந்து பாத்து மணிக்கு சொல்லித்தான் நீ உன்னோட பிராண்ட் வீட்டுக்கு போய்விட்டாய் என்று... அது யாரடி எனக்கு தெரியாத பிராண்ட்? என்று ஆத்திரத்துடன் பல்லை கடித்து கொண்டு கேள்விகளை அடுக்கினாள் திருமணம் முடிந்து பெரியவர்கள் ஆசிர்வாதம் எல்லாம் முடித்த பின் சற்றே ஓய்வாக அமர்ந்து இருந்த ஸ்ருதி... ஹேய் ஸ்ருதி நீ மணமேடையில் அமர்ந்து இருக்கிறாய்... அது கொஞ்சம் உனக்கு ஞாபகம் இருக்கட்டும்...

ப்ளீஸ்... எல்லா விபரமும் அப்புறம் சொல்கிறேன் இப்போ நீ நல்ல பெண்ணாக சிரித்த முகத்துடன் இருப்பாயாம்.. சரியா என்று அவள் காதில் கிசுகிசுத்துவிட்டு அருகில் அமர்ந்தாள். ஸ்வாமி சார் என்ன சொல்கிறார்? என்று அவனையும் பார்த்து ஒரு புன்னகை சிந்தி கேட்டாள். மேடம் யாரு என்று அறிமுகபடுத்திவிடு ஸ்ருதி... அப்போதானே மேடம் கேட்கிற கேள்விக்கு கரெக்டா பதில் சொல்ல முடியும் அவங்க என்ன டீச்சரா? இப்படி கேள்வி கேட்கிறாங்க? என்று சிரித்தான். இவ ப்ரியா என்கூட மதுரையில கூட படிச்சவள்... கல்யாணத்திற்காக நேற்றே வந்துவிட்டாள் என்று அறிமுக படுத்தியவளை தடுத்து நிறுத்தி... அவங்க பேர் ப்ரியா என்பதுதான் எனக்கு உன்னை பார்ப்பதற்கு முன்னாலே தெரியுமே? அவங்க பேரை வைத்துதானே நாங்க ரெண்டு பேரும் உள்ளேயே வந்தோம் என்று அவளை பார்த்து கண்சிமிட்டி சிரித்தான்... மற்ற விபரம் சொல்லு..என்றவன் தனது

மொபைலில் ஸ்ரீராம் ஐ கூப்பிட்டான்... வாடா நண்பா எங்கே இருக்கிறாய்? என் கல்யாணத்திற்கு வந்தேன் என்று பேர் பண்ணிவிட்டு எங்கே சைட் அடித்துக்கொண்டு இருக்கிறாய்? மேடைக்கு வாடா... உன்னோட frand இங்கதான் இருக்காங்க என்று அவனையும் அழைத்தான். அவன் வந்ததும் ப்ரியாவை பார்த்து புன்னகைத்து என்ன சொல்றாங்க கல்யாண பொண்ணும் மாப்பிள்ளையும்...என்று கேட்டான்... உங்களுக்கு தனிமை கிடைக்கட்டும் என்றுதான் இதுவரை நாங்க ரெண்டு பேரும் கிட்டயே வரவில்லை... பார்த்தால் இப்ப அதையும் குறை சொல்றாங்கப்பா? நல்லதுக்கே காலம் இல்லை ப்ரியா என்று உதட்டை பிதுக்கினான்.

உங்களுக்கு தெரிந்தது பெரியவங்களுக்கு எல்லாம் தெரியவில்லையே? நான் என்ன செய்யட்டும்... கல்யாணம் செய்கிறேன் என்று ஒரு ஐநூறு பேரை அழைத்து எல்லோரும் சுற்றி நின்று பேசி கொண்டிருந்தால் தனிமை எப்படிடா கிடைக்கும்? நீயாவது உன் கல்யாணத்துக்கு சிம்பிளா நாலு பேரை ரெஜிஸ்டர் ஆபிசுக்கு கூட்டி போய் கையெழுத்து போட்டுவிட்டு ஹனிமூனுக்கு எஸ்கேப் ஆகிவிடுடா இந்த மாதிரி மாட்டி கொள்ளாதே... என்று சிரித்து பெருமூச்சு விட்டான். பார்த்துடா மச்சான் விடற பெருமூச்சில் மாலையே பறந்து போய்விடும் போல இருக்கே...சரி எதுக்கு இப்ப அவசரமா கூப்பிட்ட? சொல்லு என்றான். எப்படா மண்டபத்தை காலி பண்ணுவாங்க? கொஞ்சம் அப்பாவை கேட்டு சொல்லுடா? எனக்கு கொஞ்ச நேரமாவது இந்த கூட்டம் எல்லாம் இல்லாமல் கையை காலை நீட்டி படுக்கணும் போல இருக்குடா என்றவன் ப்ரியாவை பார்த்து அப்புறம் எப்ப நீங்க மலசியாவுக்கு வரபோறீங்க? என்று கேட்டான். நீங்க சீக்கிரம் நல்ல சேதி சொல்லுங்க.... உடனே கிளம்பி வந்துடறோம்... என்று சிரித்தவளை பார்த்து ப்ரியா கொஞ்சம் அனுவை கூட்டி வாங்களேன்... நான் இதோ வந்துடறேன்...நான் மலசியாவிற்கு இன்னும் ரெண்டு நாளில் கிளம்பனும்... அது சம்பந்தமா அவங்ககிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணும் என்று சொல்லி வரச்சொல்லுங்க ப்ளீஸ்... என்றுசொல்லிவிட்டு ஸ்ரீராம் சென்றான்.

இருவரும் விலகியபின்... ஸ்ருதி அவன் அருகே இன்னும் சற்று நெருங்கி அமர்ந்து ப்ரியா தான் நேற்று உங்களுக்கு ரொம்ப சப்போர்ட் பண்ணி பேசி என்னை வெளியே தோட்டத்துக்கு அழைத்து வந்தாள் தெரியுமா? எனக்கு அப்பாவை நினைத்து ரொம்ப பயமாய் இருந்தது... அவள்தான் உன் மனதை தெரிந்த பின்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன் என்று உறுதியோடு இருப்பவருக்கு நீ என்னடி இது கூட செய்ய மாட்டாயா? என்று திட்டி அழைத்து வந்தாள்... சரி...ப்ரியாவை அடுத்த முறை பார்க்கும்போது இதுக்கு ஸ்பெசலா தேங்க்ஸ் சொல்லிடலாம்... அதிருக்கட்டும் நேற்று நான் கொடுத்த கடனை இன்னும் திருப்பி தரவில்லையே? என்று உதட்டை குவித்தவன் வட்டி ஏறி

கொண்டே போகின்றது ஸ்ருதி... அப்புறம் எண்ணிக்கை கூடி கொண்டே போகும்...கல்யாணம் முடியட்டும் என்று சொன்னாய் அதுவும் முடிந்து மூணுமணி நேரம் ஆயிடுச்சு இன்னும் ஒண்ணு கூட தரவில்லை...என்று செல்லமாக மிரட்டினான். அய்யோ... சொன்னேன்தான்... அதுக்காக... இங்கே எப்படி? இவ்வளவு பேர் மத்தியில்.. ம்ஹூம் நான் மாட்டேன்பா..எல்லாம் ராத்திரிதான்...என்று சிவந்த முகத்தை மறைக்க தலையை குனிந்து மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்..போச்சுடா.. ராத்திரிக்கே இதுதானா? அது வேற...தனி..இப்ப என்னை கொஞ்சமா கவனிக்கிறது..என்று அவள் அருகே குனிந்து சொன்ன ஸ்வாமியை அச்சோ..ப்ளீஸ் என்ன இது என்று சினுங்கியவள் அவன் கையை பற்றி குனிந்து மெல்ல முத்தமிட்டு நிமிர்ந்தாள்..

ம்க்கும் கைக்கு கொடுப்பதற்கே இவ்வளவு பில்டப்பா..என்றவன் சுற்றும் முற்றும் ஒரு பார்வையை ஒடவிட்டவன் அவள் மாலையை சரிசெய்வது போலகையால் கன்னத்திலும் உதட்டிலும் லேசாக வருடியவன் சட்டென குனிந்து வினாடியில் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு நிமிர்ந்தான். அவன் செய்ததை சற்றும் எதிர்பாராத ஸ்ருதிக்கு சிலவினாடிகள் மூச்சு நின்று முகம் சிவந்துவிட்டது...என்ன இது... இப்படி... திடீர் என்று...மேலே வார்த்தை வராமல் திக்கினாள். அவள் கையை பற்றி அழுத்தியவன் சரிதான் இதுக்கே இப்படி திணறுகிறாய்...கிறிஸ்டியன் மாரேஜ் பார்த்ததில்லை..அதுல சர்சுலேயே... எல்லோர்முன்பாக உதட்டில் முத்தமிடுவார்கள்... நான் கிறிஸ்டியனா பிறக்கலையேன்னு இப்போ தோணுது.. என்று பெருமூச்சு விட்டு சிரித்தான்.

கௌதம் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்த போது மணி எட்டரை கூட ஆகி இருக்கவில்லை. அலுவலகம் ஒன்பது மணிக்கு தான் தொடங்கும் என்பதால் அது காலியாக இருந்தது. உள்ளே சென்று தன் அறைக்கு சென்று அமர்ந்தவன் அன்று காலை ப்ரியாவை சந்தித்த நிகழ்வை மீண்டும் எண்ணி எண்ணி பார்த்தான்... இன்னமும் அவனால் நம்ப முடியவில்லை... அடக்கமாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது... அவளை உடனே மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் போல... பார்த்து கொண்டே இருக்கவேண்டும் போல... தோன்றியதை அடக்கி சீட்டில் சாய்ந்து அமர்ந்து கண் மூடினான். கண்ணுக்குள் நிஜம் போல் அவள் முகம்... oh my god! இது சரிப்படாது என்று எண்ணியவன் சிவராமன் அங்கிளுக்கு போன் செய்தான்... அங்கிள் நீங்க எங்கே இருக்கேங்க? இன்னிக்கு உங்க ப்ரோக்ராம் என்ன? என்று விசாரித்தான். நேற்று நீங்க பார்த்து விட்டு வந்த வக்கிலை அந்த கேஸ் விஷயமா போய் மீண்டும் பார்த்து வரலாம் என்று கிளம்பினேன்.. இன்னிக்கு கேஸ் வருதே ... என்ன விஷயம் கௌதம்? என்று கேட்டார்... இல்ல நீங்க கன்யாகுமரி-ல நடத்துன தேர்வு ... அதில் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட நபர்கள்... அவங்களுக்கான ஆர்டர்... இதெல்லாம் எங்கே இருக்கு?... அதை நான் ஒரு பார்வை பார்க்கலாம்னு நினைச்சேன்... நான்

ஆபிசில்தான் இப்போ இருக்கிறேன்... எங்க என்று சொன்னேர்கள் என்றால் நான் பார்த்து கொள்கிறேன் என்று கேட்டான்... ஆபிசிலா? என்று ஆச்சரியபட்டவர் மணி பார்த்தார். என்ன கௌதம் இவ்வளவு சீக்கிரம்? என்று இழுத்தவரை குறுக்கிட்டு... ஒன்றும் இல்லை அனுவை ஒரு கல்யான வீட்டில் ட்ராப் செய்ய வேண்டிஇருந்தது.. அப்படியே ஆபிசுக்கு வந்துவிட்டேன் என்று சொன்னான்.

சரி நான் கோர்ட்டுக்கு போகும் வழியில் அங்கே வந்து எடுத்து தந்துவிட்டு போகிறேன்...இன்னும் ஒரு பதினைந்து நிமிடத்தில் அங்கே இருப்பேன் என்று சொல்லி வைத்தார். அவர் எதுக்கு என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது என்று யோசித்தவன்...பின் முயற்சியை கைவிட்டான்... வேண்டாம் ஏதாவது பதில் சொல்லி உளறாமல் இருக்கலாம்... பேசினால் உண்மையை அப்படியே சொல்ல முடியாது என்று ஏனோ தோன்றியது இப்போதைக்கு ரகசியமாய் வைத்து கொள்ள முடிவு செய்து அவர் வருகைக்கு வழி மேல் விழி வைத்து காத்திருந்தான். அவரும் சீக்கிரமே வந்துவிட்டார்... இல்லை அவள் ஞாபகமாய் இருந்ததில் அவனுக்கு அப்படி
தோன்றியும் இருக்கலாம். எப்படியோ... அவர் வந்து c.d. யை கொடுத்துவிட்டு என்ன கௌதம் திடீர் என்று? என்று முடிக்காமல் இழுத்தார். முதலாளியை எப்படி என்ன பார்க்க போகிறாய்? ஏன்? என்று எப்படி கேட்பது என்ற தயக்கத்தில் சிவராமன் இருந்தார். சாதரணமாய் இருந்தால் அதை கவனித்து அவருக்கு விளக்கம் சொல்லி தேற்றியும் இருப்பான்... இன்று அவனுக்கு மனம் இல்லை... அதனால் காதில் விழாதது போல... இதில் என்ன details எல்லாம் இருக்கிறது என்று கேள்வி கேட்டான். எல்லாமே..அவங்க bio-data experience interview performance..அப்படியே எடுத்தது... எல்லாம் இருக்கு... அன்னிக்கு நீங்க வரவில்லை என்பதால் அப்போதே முடிவு எடுக்க இயலாவிட்டால்... இந்த சீடியை பார்த்து இங்கே கலந்து பேசி இறுதி முடிவு எடுக்கலாம் என்று நான்தான் எடுக்க சொன்னேன் என்றவரிடம் வேறு ஏதும் பேசாமல் தலை ஆட்டி வாங்கிகொண்டான். சரி அங்கிள் நான் பார்த்துகறேன்.... வேறு எதாவது இன்று இங்கே அலுவலகத்தில் முக்கியமாய் சொல்ல வேண்டிய தகவல் இருக்கிறதா? நான் அதை பால்லோ செய்கிறேன் என்று கேட்டவனுக்கு... பயிற்சியில் சேர candidates வந்தால்தான் வேலை இப்போ ஒன்று அர்ஜெண்ட் இல்லை...

நானும் இன்று மதியம் ஆபிசுக்கு வந்துவிடுவேன் என்று சொல்லி கிளம்பினார். கூடிய இதய துடிப்பை கட்டுப்படுத்த ஆழ்ந்த மூச்சை மூன்று முறை எடுத்து பின் சீடியை போட்டு பார்த்தான். அன்னிக்கு தானே போய் இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் காலையில் காரில் அவள் இங்கே வேலை பார்க்க போகிறாள் என்று தெரிந்த வினாடியில் இருந்து இப்போது வரை... என்ன ஒரு அரை மணி நேரம் இருக்குமா? அதற்குள்... நூறாவது முறையாக தோன்றியது. தான் ஏன் அங்கே போகவில்லை

என்ற கேள்வியை இதயத்தின் எண்ணங்களுக்கு வசதியாக இருக்கட்டும் என்று மூளை அப்போது கேட்கவே இல்லை...அந்த கேள்வி எழுந்து இருந்தால் என்ன செய்து இருப்பானோ? இப்போது மலர்ந்த சிரிப்புடன் வேகமாக கணினி திரையை ஆய்ந்து பார்த்துக்கொண்டே வந்தான்... இதோ...ப்ரியா... திரையில் freeze செய்து பார்த்தான்... பார்த்தான்... பார்த்து கொண்டே இருந்தான்... கதவை யாரோ லேசாக தட்டும் ஓசை கேட்டு இந்த உலகத்திற்கு வந்து எஸ் கம்இன் என்றவனுக்கு அலுவலகம் துவங்கி வெகு நேரம் ஆகிவிட்டது என்பது புரிந்தது.

உள்ளேவந்த பணியாள் தேநீர் கோப்பையை வைத்துவிட்டு செல்ல... கடவுளே மணி பதினொன்று... இரண்டரை மணி நேரமாக... அவன் என்ன செய்து கொண்டு இருந்தான் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. இனி இந்த நாடகம் தொடரக்கூடாது என்று முடிவு செய்தவன்... சீடியை சீரியஸாக பார்க்கலாம் என்று நினைத்து அன்று நேர்முக தேர்வினை நடத்திய training manager இருந்தால் வர சொல்லி அனுப்பினான். அவர் வந்தவுடன் அவரை உடன் அமர சொல்லி சீடியை தொடர்ந்து பார்த்தவனுக்கு ப்ரியாவின் வயது பற்றிய விளக்கம் கேட்டு புன்னகை விரிந்தது... கூடவே தானும் இதே போல் அரசு பணியை காரணம் காட்டித்தான் ஏதோ அங்கிளிடம் சொன்னது நினைவு வந்தது... எண்ண போக்கில் கூட ஒற்றுமைதான் போலும்... அது மட்டுமல்ல... மேலாண்மை கொள்கைகளை 1+1 ஐ வைத்து விளக்கிய போது அவன் மனதில் நான்காவதாக இன்னொரு விளக்கம் தோன்றியது அதை அவளிடம் சொல்லவேண்டும்... தனியாக இருக்கையில்.... சொல்லும்போது அவளது முகத்தை கையில் ஏந்தி அது சிவப்பதை அருகில் இருந்து ரசிக்க வேண்டும்... என்ற எண்ணம் இனிமையாய் எழுந்து அவனை இம்சித்தது. அவ்வப்போது கனவுகளில் மூழ்கிய எண்ணங்களை இழுத்து பிடித்து வைக்க உடன் அமர்ந்தவர் உதவினார். அதன் பிறகு சில விவாதங்களுக்கு பின் அவர் சென்றுவிட... சீடியை ஒரு காபி எடுத்து தனியே உள்ளறையில் பத்திரபடுதினான். அனுவுக்கு போன் செய்து வண்டி வேண்டுமா என்று விசாரிக்கும் சாக்கில் ப்ரியா எங்கே இருக்கிறாள் என்று பார்க்க முடிவு செய்தான். அனுவோ... வேண்டாம் அண்ணா இங்க எங்களோட பிராண்ட் ஸ்ரீராம் னு ஒருத்தர் எங்களை ட்ராப் செய்யுறேன்னு சொல்லி இருக்கிறார். நீ கவலை படாதே நான் பார்த்துக்கறேன் என்றவள் வாயில் மறந்து கூட ப்ரியா பற்றிய வார்த்தைகள் வரவில்லை... எப்படி குறிப்பாய் கேட்பது என்று அவனுக்கும் புரியாததால்... வேறு ஒன்று பேச முடியாமல்... சாப்பிட்டாயா என்று கேட்டான்... இன்னும் இல்ல மணி பதினொன்றுதானே ஆகிறது அதற்குள் எப்படி சாப்பிடுவார்கள் என்று அவன் மனம் புரியாமல் எதிர் கேள்வி கேட்டாள்.

வேறு வழியின்றி சரி... ஜாக்கிரதை சீக்கிரம் வீட்டுக்கு போய்விடு என்று சொல்லும்போதே... அண்ணா

காலையில் நான் சொன்னதை ஞாபகம் வைத்து கொள்.. ப்ரியா நாளை டூட்டியில் சேர்கிறேன் என்று சொன்னார்கள்... என்ற தகவலை சொல்லி முதலில் அவன் நெஞ்சில் பால் வார்த்தவள் அவர்களது தாத்தாவின் பிராண்ட் வீட்டுக்கு இன்று மாலை போய்விடுவார்கள் என்று சொல்லி இறுதியில் அவனை அதிரவைத்தாள் .... சில வினாடிகளில் அதனை சமாளித்து கொண்டு சுதாரித்தவன் எங்கே இருக்கு அந்த வீடு என்று அடக்க முடியாமல் கேட்டுவிட்டான். தெரியலையே... என்று அவள் விழிக்க சரி என்று போனை வைத்தான். மனம் வேறு எதிலும் நிலைக்க மறுத்தது... அவள் ஏன் வேறு யாரோ ஒருவருடைய வீட்டுக்கு போகவேண்டும்? இங்கேயே இருந்தால் என்ன? என்ற கேள்வி சரி இல்லை என்று தெரிந்தபின்னும் மீண்டும் மீண்டும் அவன் மனதில் தோன்றி கொண்டே இருந்தது...இதை யார் எப்படி அவளிடம் சொல்வார்கள்?... என்று எண்ணியவன் பார்வை மீண்டும் கணினியில் அவனையும் மீறி பதிய... அங்கே சீடி ஓடி கொண்டிருந்தது... ஆட்டோ ரீப்ளே செட் செய்து வைத்து இருந்ததால் மீண்டும் முதலில் இருந்து ஓடி கொண்டு இருந்தது.... அவனால் தன் கவனத்தை திரையில் இருந்து மறுபடியும் விலக்க இயலவில்லை.... அவ்வளவு ஏன்? அவனால் கண்ணை சிமிட்ட கூட முடியவில்லை

@@@ கண்டேன்.. கண்டேன்... எதிர்காலம் நான் கண்டேன்... கொண்டேன்... கொண்டேன்... உயிர் காதல் நான் கொண்டேன்... இரு விழிகளிலே... அவள் அழகுகளை ... தின்றேன் ... தின்றேன்... தெவிட்டாமல் நான் தின்றேன்... @@@ ...

அத்தியாயம் 21

ப்ரியா அனுவோடு ஸ்ரீராம் ஐ தேடி கொண்டிருந்தாள். வரசொன்னவன் எங்கே போனான்... என்று யோசிதவள் கண்களில் அவனது பாட்டி தென்பட்டாள். அவள் அருகில் சென்று அவளிடம் விசாரித்தாள். அவன் ஹோட்டல் ரூம் வரை போய் இருப்பதாகவும் இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் வந்துவிடுவான் என்றும் சொன்னால். என்ன விஷயம் ப்ரியா.. நீங்க எதுக்கு ஸ்ரீராம் ஐ தேடுறீங்க? உங்களுக்கு என்ன வேணும்? என்று கேட்டாள். எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம்... அவர்தான் உங்ககிட்ட ஏதோ முக்கியமான விஷயம் பேசணும்...இன்னும் ரெண்டு நாளில் மலசியாவிற்கு போவதால் அவசியம் உடனே பேசணும்ன்னு சொன்னார். என்னன்னு தெரியலியே? என்று கையை விரித்தாள். என்கிட்டே என்ன பேசணும்? It makes no sense to me...mmm என்று தோளை குலுக்கினாள். சரி... நீங்க என்ன செய்ய போறீங்க ப்ரியா? எப்ப கிளம்புவீங்க? என்ன ப்ரோக்ராம் உங்களுக்கு? நான் அப்புறமா போன் பேசறேன்னு சொன்னேனே? நான் கிளம்பலாம் என்று நினைக்கிறேன். அண்ணன் கார் வேணுமான்னு கேட்டா என்ன சொல்றது? என்று அடுக்கியவளை பார்த்து ப்ரியா அப்பாடா?

எத்தனை கேள்விகள்? ஒன்னொன்ன கேளுங்க ப்ளீஸ் அப்புறம் எனக்கு மறந்து போய்விடும் என்று சொல்லி சிரித்தாள். எங்க தாத்தாவோட இன்னிக்கு காலையில பேசி அட்ரஸ் வாங்கிட்டேன். அது யாரோட வீடுன்னு தெரியுமா? நம்ம ஸ்ரிராமோட தாத்தா வீடுதான் நேத்திக்கே தெரிஞ்சு இருந்தால் நன்றாக இருந்து இருக்கும் என்று சொல்லியவளை பார்த்து... ஏன் ப்ரியா அப்படி சொல்றீங்க? அதனால் என்ன ஆச்சு? எங்க வீட்டுக்கு வந்ததனால் உங்க வேலை சம்பந்தமா அண்ணனை பார்த்து நேரில் சொல்லி உறுதி செய்தாச்சு இல்ல?

நீங்க காலையில் சொன்ன மாதிரி சில விஷயங்கள் ஏன் நடக்குதுன்னு நமக்கு அப்ப புரியாது... ஆனால் கொஞ்ச காலம் கழித்துதான் அதோட முக்கியத்துவம் நமக்கு புரியும்.. என்ற அனுவை கை காட்டி நிறுத்தி அடடா அனு என்னோட தாத்தா மதுரையில இருந்து பறந்து வந்து அட்வைஸ் பண்ற மாதிரி இருக்கு... ப்ளீஸ் அனு... எப்படி இப்படி எல்லாம்...என்று சிரித்தாள் ப்ரியா. தொடர்ந்து நான் சும்மா கேலி பண்ணினேன் அனு... எனக்கும் உங்க வீட்டிற்கு வந்ததில் வருத்தம் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை... இன்னும் சொல்ல போனால் ரொம்ப சந்தோஷம் கூட... உங்களை உங்க அம்மாவை... உங்க அண்ணனை...ஸ்ஸ் நாக்கை கடித்து கொண்டாள்...சொன்ன பிறகு ஏன் சொன்னோம்? என்று தோன்றியது... உங்க குடும்பத்தை எல்லாம் நேரில் சந்தித்து பேசியதில் ரொம்ப சந்தோஷம்தான். இன்னிக்கு இங்கிருந்தே ஸ்ரீராம் வீட்டிற்கு போக சொல்லி தாத்தா சொன்னார்... ஆனால் எனக்குத்தான் உங்க அம்மாவை நேரில் பார்த்து சொல்லாமல் கிளம்ப மனசு இல்லை... என்று சொல்லியவள் மனதிற்குள் உங்க அண்ணனை இன்னிக்கே இன்னொரு முறை பார்க்க சான்ஸ் கிடைக்காதா என்ற நப்பாசையும்தான்.... என்று எண்ணி கொண்டாள். அதனால் கொஞ்ச நேரம் வெயிட் பண்ணலாம். ஸ்ரீராம் வந்தவுடன் அவர் ஏதோ உங்களிடம் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிட்டால் அவரையே கூட நம்மை அழைத்து போக சொல்லலாம்... உங்கள் வீட்டிற்கு நான் வந்து உங்கள் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு அப்படியே அவருடன் நான் கிளம்பிவிடுகிறேன் சரிதானே? என்று அவள் கேட்டு முடிக்கவும்.... அவளது மொபைல் சிணுங்கியது...

நம்பரை பார்த்தவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது... அண்ணன்தான் நூறு வயசு... சாவே கிடையாது என்று ப்ரியாவை பார்த்து சொல்லியவள் சற்று நகர்ந்து சென்று சொல்லுன்னா என்றாள். அவள் பேசி முடிக்கவும் வாசலில் ஸ்ரீராம் கார் வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. அதை கவனித்த ப்ரியா வாசலுக்கு சென்று என்ன ஸ்ரீராம் அட்ரஸ் காணோம்? அரை மணி நேரமா தேடிகிட்டு இருக்கோம்.... என்றாள்.

சாரி ப்ரியா கொஞ்ச பேப்பர்ஸ் என்னோட பாகில் இருந்து அவசரமா எடுத்து வரவேண்டி இருந்தது...

அதன் ரூம் வரை போய் வந்தேன். எங்கே அனு என்று பார்வையால் மண்டபத்தை துழவியாவன்... கேட்கையிலேயே கண்டு பிடித்தும் விட்டான். ப்ரியா உங்களுக்கு இங்கே வேலை எல்லாம் முடிந்துவிட்டால் கொஞ்சம் ஸ்ருதிகிட்ட சொல்லிட்டு என்னோட வெளியே வரமுடியுமா? என்று சற்று தீவிரமான குரலில் கேட்டான்... சரி வருகிறேன்... ஆனால் ஒன்றும் விஷயம் சொல்லாமல் ...எங்கே எதுக்கு என்று எதுவுமே தெரியாமல்... எப்படி... என்று மெல்ல இழுக்க அவன் குரலை தணித்து... நான் அனுகிட்ட கொஞ்சம் பெர்சனலா பேச போறேன்... எனக்கு... நான் ...என்று கொஞ்சம் தினறியவன்... நான் அனுவை தனியாக வெளியே கூப்பிட்டால் அவள் என்னுடன் வருவது சிரமம்... அதனால் நீங்களும் கொஞ்சம் கூட வந்தால் நன்றாக இருக்கும்... எனக்கு இப்போ கால அவகாசமும் இல்லை கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணி பேச... வேறு எங்கும் வேண்டாம்... எதாவது ஹோட்டலுக்கு போகலாம் ...அங்கே சாப்பிடுகொண்டே அப்படியே அங்கேயே பேசலாம்...நீங்க கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணினால்... ஒண்ணும் பயப்படாதீங்க... நான் ரொம்ப நல்ல பையங்க... அதை நானே சொல்லகூடதுதான்... உங்களுக்கும் என்னை நேற்றுத்தானே தெரியும்...வேணுமானால் இதை பாருங்க... என்னோட பாஸ்போர்ட்... விசா ... இதை உங்ககிட்ட கொடுத்தடறேன்... நீங்க வச்சுகோங்க... நாங்க பேசி முடிச்சதுக்கு அப்புறம் இதை நீங்க என்கிட்டே கொடுங்க... உங்களுக்கு தெரியாமல் இருக்காது... வெளிநாட்டில் இருந்து இங்கு வருபவர்களுக்கு இது எவ்வளவு முக்கியமானது என்று... என்மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது... ஆனால் உங்களுக்கு பழக்கம் இல்லை அல்லவா... அதனால் என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... ப்ரியா முகம் தெளிந்தது...

அதெல்லாம் தேவை இல்லை ஸ்ரீராம்.. இது உங்களோட பெர்சனல் மேட்டர் இதுல நான் எப்படி கூட வந்து... என்று முடிக்காமல் இழுத்தாள். ப்ரியா எனக்கே இப்படி மூன்றாம் ஆளை கூட்டி போக சங்கடமாய்தான் இருக்கிறது... இது அந்த மாதிரி விஷயமா? எனக்கே புரியுது... ஆனால் எனக்கு உடனடியாய் இப்ப தெரியவேண்டியது அனுவின் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பது மட்டும்தான்... மற்றது எல்லாம் நான் ஊருக்கு போய் என்னோட பெற்றோர்கள் கிட்ட பேசி சீக்கிரம் மற்ற ஏற்பாடு அப்புறம் செய்ய சொல்லுவேன்... அவங்ககிட்ட பேசறதுக்கு முன்னடி அனுகிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்கணும்னு நினைக்கிறேன் அதுல ஒண்ணும் தப்பு இல்லையே? என்று இப்போது சற்று நம்பிக்கையுடன் எதிர் கேள்வி கேட்டான்... தப்பு என்று நான் எங்கே சொன்னேன் என்று அவள் பேச ஆரம்பிக்கையிலேயே அனு அருகில் வந்துவிட... ப்ரியா ப்ளீஸ் என்று கண்களால் கெஞ்சியபடி...அனு கல்யாணத்தில் உங்க பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் பார்த்து பேசி முடித்தாகிவிட்டதா? நானும் ப்ரியாவும் சாப்பிட வெளியே போகலாமா என்று பார்க்கிறோம்.. நீங்களும் வரீங்களா? என்று கேட்டான் ஸ்ரீராம்.

ம்ம்ம் என்று சில வினாடிகள் யோசிதவள்... நான் வீட்டுக்கு கிளம்பலாம் என்று பார்த்தேன்.. ப்ரியாகிட்ட கூட கொஞ்ச நேரம் முன்னால் அதான் சொல்லி கொண்டு இருந்தேன்... என்றவளை குறுக்கிட்டு.. அதுகென்ன சாப்பிட்டதும் நானே உங்கள் வீட்டில் ட்ராப் செய்யறேன்...அப்படியே ப்ரியாவும் உங்க அம்மாவை பார்த்து பேசிவிட்டால் நாங்க ரெண்டு பெரும் கிளம்பி எங்க வீட்டிற்கு போகிறோம்... என்று சொல்லியவன் ப்ரியாவை பார்த்தபடி நீயும் சொல்லேன் ...என்று கெஞ்சுவதை பார்த்த ப்ரியாவிற்கு தர்ம சங்கடமாய் இருந்தது...

நேற்று ஸ்ருதிக்கு இதே மாதிரி சூழ்நிலையில் தான் உதவியது நினைவுக்கு வந்தது... ஆனால் அவர்களுக்கு திருமணம் நிச்சயமாகி இருந்ததே... மனம் ரெண்டு பக்கமும் ஊஞ்சலாட... சற்று யோசிதவள் நானும் கூடத்தானே இருக்க போகிறேன்...
என்ன நடந்துவிடும்? பகல் வேளை... அனுவிடம் மொபைல் இருக்கிறது... பாஸ்போர்ட் ஐ தருகிறேன் என்று சொன்னவன் கெட்டவனாய் நிச்சயம் இருக்க முடியாது... என்ற முடிவுக்கு வந்து வாயேன் அனு... லஞ்சை முடித்துவிட்டு வீட்டிற்க்கு கிளம்பலாம் என்று அவளும் அழைத்தாள். . அனுவும் சரி போகலாம் என்று உடன் கிளம்பினாள். சாப்பிட்டு கொண்டு இருக்கும்போதே பேச்சுவாக்கில் ப்ரியா ஸ்ரீராம்மின் பிறப்பு குடும்பம் படிப்பு வேலை உறவு போன்ற விபரங்கள் வரும்மாறு கேள்விகளை அமைக்க அவன் நன்றியுடன் விளக்கினான். சாப்பிட்டு முடிக்கும் தருவாயில் ஸ்ரீராம் உங்க மொபைல் கொஞ்சம் கொடுங்க... எங்க தாத்தா நாளைக்கு வருகிறேன் என்று சொன்னார்... எப்படி வருகிறார் என்று கேட்டுவிடுகிறேன்...என்று அனுவிடம் சொல்லியவள் தான் வெளியில் இருப்பதாக ஸ்ரீராம்மிற்கு ஜாடை காட்டி விட்டு நகர்ந்தாள். ப்ரியா வெளியே சென்ற பிறகு ஸ்ரீராம் உங்க மொபைல் கொஞ்சம் கொடுங்களேன் அனு ப்ளீஸ் ஒரு அர்ஜெண்ட் கால் பேசணும் என்று வாங்கியவன் தன்னுடைய நம்பருக்கே டயல் செய்தான். ப்ரியா எடுக்கும் வரை காது இருந்தவன் அவள் ஹலோ என்று சொன்னவுடன் கட் செய்து விட்டு... ப்ச் எடுக்கல என்று சொல்லி அனுவிடம் மொபைலை திருப்பி கொடுத்தான். அவளுடைய நம்பரை பெற இது சுலபமான வழி ஆக தோன்றியது..

எப்படி ஆரம்பிப்பது இன்னும் குழப்பமாகவே இருந்தது... அவன் வரையில் முடிவு செய்துவிட்டான்... ஆனால் ஒரு பெண்ணுக்கு ... அதுவும் சந்தித்து இன்னும் 24 மணி நேரம் கூட முழுதாய் முடியாத நிலையில் பேசுவதற்கு இது நிச்சயம் சுலபமான விஷயம் இல்லை... அவனால் அவனது வயதிற்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் அனுவின் நிலையில் இருந்து யோசிக்க முடிந்தது...அதனாலேயே... அனுவுக்கு அவளது வயது ... குடும்ப சூழல்.. இதனால் அவனது

நிலையில் இருந்து யோசிக்க முடியாது என்பதும் நன்றாகவே புரிந்தது... ஆனால் அவனுக்கு வேறு வழி இல்லை... நாளைக்கு கிளம்பவேண்டும். அவளது மனம் புரியாமல் அவனது பெற்றோரிடம் பேசுவதும் சரி இல்லை. என்ன செய்யலாம் என்று கண்களை மூடி சில வினாடிகள் யோசித்தான்.

@@@@ ஒரு புன்னகை பூவே... சிறு பூக்களின் தீவே... எங்கேயோ போகின்ற மேகம் நிற்குது... உன் பேரை.. என்பேரை சொல்லி அழைக்குது... நீ என்னை மட்டும் காதல் பண்ணு ... @@@@ ...

என்று உள்ளுக்குள்ளேயே மானசீகமாக அனுவிடம் வேண்டியவன் சரி கேட்பதை கேட்டு விடுவோம்... பதில் சொல்வது அவள் பாடு என்று முடிவு செய்தான்.... மனதிற்குள் என்ன பேச வேண்டும் என்று ஒருமுறை ஒத்திகை பார்த்து தைரியத்தை வரவழைத்து கொண்டு... கண்களை திறந்தவன் நிமிர்ந்து பார்த்த போது எதிரே அனு இல்லை. ...

அத்தியாயம் 22

அனு எதிரே இல்லாததை ொஞ்சம் கூச்சமாயும் இருந்தது... பார்த்து ஒரு வினாடி துணுக்குற்றாலும் உடனே ஸ்ரீராம் சமாளித்துகொண்டான். எங்கே போய் இருக்க போகிறாள்... இங்கேதான் வாஷ் ரூமிற்கு சென்று இருக்கலாம் என்று முடிவு செய்தவன் கண்களை சுழற்றினான். காணவில்லை... அவள் தன்னிடம் சொல்லிவிட்டு செல்ல அழைத்து இருந்தால்... அது கூட கேட்காமல் கனவில் ஆழ்ந்து இருந்தோமா? ச்சே அவள் என்ன நினைப்பாள்?... என்றும் தோன்றியது. தலையை உலுக்கி ஏய் கொஞ்சம் நிஜத்துக்கு வாடா... என்று தனக்குள்ளே சொல்லியவனுக்கு உலகிலேயே கஷ்டமான வேலை தனது காதலை காதலன் அல்லது காதலியிடம் சொல்லுவதுதான் என்று அந்த நிமிடம் அவனுக்கு தீர்மானமாய் தோன்றியது. வெளியே சென்று கொஞ்சம் நல்ல காற்றை சுவாசித்து வரலாமா என்று யோசிதவனுக்கு இன்னும் பில் வரவில்லை என்று நினைவிற்கு வந்தது... கை கட்டி பணியாளை அழைத்தவன் பில்லை கொடுத்தபின்னும் அனு வரவில்லை. கொஞ்சம் குழம்பியவன் வெளியே சென்று லாபியில் தேடினான்.. ப்ரியாவும் அனுவும் சோபாவில் அமர்ந்து இருந்ததை பார்த்து ஒரு வினாடி கோபம் வந்தாலும்... உடனே சிரிப்பு வந்தது. அவள் போவது தெரியாமல் கனவு கண்டுவிட்டு அவளை குற்றம் சொல்வது நியாயம் இல்லை.... என்று தனக்குள்ளே சொல்லிகொண்டு அவர்களை நோக்கி நடந்தான். ப்ரியா அவனை கேள்வியாய் நோக்கி பார்வையால் விசாரிக்க அவன் இன்னும் இல்லை என்று உதட்டை பிதுக்கினான். அவளுக்கு இப்போது என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

அனு தனியே வெளியே வந்ததை பார்த்தும் அவன் சொல்லிவிட்டான்... என்றுதான் நினைத்தாள்... கூடவே அனுவின் பதில் அவனுக்கு சாதகமாய் இல்லியோ? என்ற சந்தேகமும் வந்தது... இவன்

உதட்டை பிதுக்குவதற்கு என்ன அர்த்தம்? சொல்லி அவள் மறுத்துவிட்டாள் என்பதா? இல்லை இன்னும் சொல்லவே இல்லியா? ரெண்டாவதுதான் சரியாக இருக்கும் என்று தோன்றியது… ஏன் என்றால் அவன் முகத்தில் என்ன உணர்ச்சி இருந்தாலும்… வருத்தம் …கோபம் அந்த மாதிரி எதுவும் இல்லை… பார்த்தால் கொஞ்சம் அசடு வழிகிற மாதிரிதான் இருக்கிறது… எதற்கும் நேரில் கேட்டுவிடலாம் என்று எழுந்தவள் ஸ்ரீராம் ஒரு நிமிஷம் என்று அழைத்தவள் சற்று தள்ளி சென்றாள். அவளை தொடர்ந்தவனிடம் என்ன ஆச்சு? என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள். இன்னும் சொல்லவில்லை என்றவனை பார்க்க அவளுக்கு பாவமாய் இருந்தது. கஷ்டம்தான்..ஆனால் இதில் அவனுக்கு அவள் எப்படி உதவ முடியும்? என்று யோசித்தவள் அவனுடைய மொபைலை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு வெளியே தோட்டத்தில் போய் சற்று நேரம் அமரலாம் என்று அழைக்கலாம் வாங்க என்று சொல்லிவிட்டு அனுவை நோக்கி நடந்தாள். அனுவிடம் நீங்க இந்த இடத்திற்கு ஏற்கனவே வந்து இருக்கீங்களா அனு? என்று கேட்டாள் ப்ரியா. ம்ம் ரெண்டு மூணு தடவை வந்து இருக்கிறேன்… சாயங்கால நேரமாய் இங்க roof-top கார்டனில் சாப்பிட வந்து இருக்கிறோம்…

ஒருவழியாய் தைரியத்தை வரவழைத்தவன் அனுவை நெருங்கி… அனு நீங்க என்னை பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க? என்று கேட்டான்… இது தலையை சுற்றி மூக்கை தொடும் வேலைடா… முட்டாள் என்று அவனது மூளை குட்டியது.. என்ன திடீர் என்று இப்படி கேட்கிறீங்க? என்று திருப்பி அவனையே கேள்வி கேட்டாள். என்னடா எதிர் கேள்வி போடுகிறாள் என்று யோசித்தவன் இப்போது இந்த பதட்டமான சூழலில் தமிழை விட ஆங்கிலம் பரவாயில்லை என்று தோன்றவும் அனு …I think I in love with you… I thought of telling you yesterday itself… I thought it was too early… even now you may feel so… But tomorrow I need to go… so… I thought I will tell you now… how do you feel… I want your response… நீங்க உங்க விருப்பத்தை மட்டும் சொன்னால் போதும் மற்றதை நான் பார்த்துகறேன்… என்னோட பெற்றோர்கள் கிட்ட பேசி உங்க வீட்டுக்கு வந்து பெண் கேட்க சொல்கிறேன்… இது என்னோட கார்டு …என்னோட போன் நம்பர்… அட்ரஸ் எல்லாம் இதில் இருக்கு… நீங்க உடனே பதில் சொல்லணும்-னு கூட இல்லை … நீங்க நல்லா யோசிச்சு நாளைக்கு நான் நாலு மணிக்கு கிளம்புவதற்குள் பதில் சொல்லுங்க… ப்ளீஸ் அது நல்ல பதிலாய் இருந்தால் நான் ரொம்ப சந்தோஷபடுவேன்… என்றவனை கை காட்டி நிறுத்தினாள்… போதும்… ஸ்ரீராம்.. இதை நான் உங்ககிட்ட நிச்சயமா எதிர்பார்க்கவில்லை… எனக்கும் காதலுக்கும் காத தூரம்… இந்த மாதிரி பெத்தவங்கள விட முக்கியமா அடுத்தவங்களை நினைக்கிறவங்களும் இருப்பாங்க என்பது எனக்கு இன்று வரை தெரியாது… மத்தவங்களை பற்றி அபிப்ராயம் சொல்ற அதிகாரம் எனக்கு இல்லை… ஆனால் நான் அப்படி இருக்க முடியாது. அது எனக்கு நிச்சயம். இந்த மாதிரி எண்ணதுடந்தான் நீங்க

என்னை நேற்று வீட்டில் விட்டீர்கள் என்று தெரிந்து இருந்தால் நான் இன்று உங்கள் காரில் ஏறியே இருக்க மாட்டேன்... இந்த விஷயத்தை இதோடு விட்டுவிடலாம்....

இதை பெரிதாக்கி கத்தி ஆர்பாட்டம் ஏதும் செய்யவேண்டாம் என்றுதான் இப்போதும் நினைக்கிறேன்... ஆனால் அதோட அர்த்தம் தொடர்ந்து நீங்க இதே நினைப்பை வைத்து இருக்கலாம் என்பது இல்லை.... நீங்க சொன்னதை மறந்துடுங்க... நானும் மறந்துடறேன்... நீங்க கிளம்பி உங்க ஊருக்கு போய் உங்க பெற்றோர் சொல்ற... பெண்ணை கட்டி கொண்டு சந்தோஷமாய் இருங்க... அவங்களுக்கும் சந்தோசத்தை கொடுங்க... சரி கிளம்பலாம் நேரம் ஆகுது என்று முடித்தவள் அவன் முகத்தை திரும்பி கூட பார்க்காமல் ப்ரியாவை தேடி சென்றுவிட்டாள். அவள் சென்ற திசையை பார்த்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீராம்-ற்கு ரொம்ப சந்தோஷமாய் இருந்தது. பரவாயில்லை அவனது தேர்வு சோடை போகவில்லை... அவள் உடனே சரி என்று சொல்லி இருந்தால் கூட அவன் இவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டு இருப்பானா... என்ற நிச்சயம் தெரியவில்லை இப்போது... அவள் சின்ன பெண் என்று எண்ணியதற்கு மாறாக தீர்க்கமாய் யோசித்து... கணத்தில் முடிவெடுத்து...டீசன்டாய் விளக்கம் சொன்னது... அவனுக்கே அவன் பெற்றோர் சொல்படி நடக்க அட்வைஸ் சொன்னது... தானும் தன் பெற்றோர் சொல்படி நடப்பேன் என்று உறுதி சொன்னது... எல்லாமே அவனுக்கு சாதகமாய் நிறைய விஷயங்களை அனு குறிப்பாக சொன்னது போல் அவனுக்கு தோன்றியது.

.நிஜமோ.. பொய்யோ... அவனது கற்பனையோ? அப்போதைக்கு அவனுக்கு.. எஸ் இ லவ் இட் என்று காற்றில் துள்ளி குதிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது... தன்னை ஒருவழியாய் கட்டுபடுத்தியவன் சுற்றுப்புறம் நினைவு வந்து ஐயோ அவர்களை அனுவின் வீட்டிற்கு அழைத்து போக வேண்டுமே... இப்போது அவர்கள் காத்து இருப்பார்களா அல்லது அனு ஏதாவது உளறி இருவருமாக கிளம்பி இருப்பார்களா? ஒன்றும் புரியவில்லையே... என்று யோசிக்கும்போதே அனுவின் புதிய பரிமாணம் இன்று வெளிப்பட்டதை அதற்குள் மறந்துவிட்டாயா ஸ்ரீராம் என்று தனக்குள்ளே சிரித்தவன்...

மெல்ல கீழே இறங்கி வந்தான்...கீழே போர்டிகோவின் அருகேயே... இருவரும் காத்து நிற்பதை பார்த்து அவர்கள் அருகே சென்றான். லேசாக ஒரு புன்னகையை மட்டும் இருவருக்கும் பொதுவாய் கொடுத்து போகலாமா? என்று ப்ரியாவை பார்த்து கேட்டான். ம்ம்ம் என்றவள் அனுவின் கையை பற்றிக்கொண்டு பின்னால் ஏறி அமர்ந்தாள். மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் சாதாரணமாய் பேச ரெண்டு மூன்று முறை முயன்றாலும் அதனை தொடர அடுத்தவர்களால் முடியவில்லை... எனவே பயணம் முழுவதும் கிட்டத்தட்ட நாற்பது நிமிடம் அமைதியிலேயே கழிந்தது...வீடு வந்தபிறகு கீழே இறங்கியவனுக்கு நேற்று மாதிரி இயல்பாய் உள்ளே போக முடியவில்லை... அனுவிற்கும் உள்ளே

வாங்க என்று சகஜமாய் கூப்பிட இயலவில்லை... என்னதான் நீங்களும் மறந்துவிடுங்கள்... நானும் மறந்து விடுகிறேன் என்று கொஞ்ச நேரம் முன்பு சொன்னாலும் அது அவ்வளவு சுலபம் இல்லை என்று இப்போது தோன்றியது... அனுவும் ஸ்ரீராம்-மும் ஒருவித மன குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து இருக்க ப்ரியாவிற்கோ... இந்த வீடு தான் ஏற்கனவே பலமுறை வந்து பழகி இருப்பது போல் ஏனோ தோன்றியது... ஏன் நேற்று பார்த்ததுதானே ... என்று மூளை சொன்னாலும்... நிறைய முறை பார்த்த feeling எப்படி வரும்? நேற்று கூட இரவில் பார்த்துதானே... காலையில் தான் சாதாரணமாக வெளியே தோட்டத்தில் நடக்க கூட இல்லையே... காலையில் சீக்கிரமே கிளம்பி விட்டோமே... பின் எப்படி? என்று யோசித்தவளின் சுழன்ற பார்வையில் சற்று தூரத்தில் மரத்தடியில் நின்ற அந்த சில்வர் கிரே ஹோண்டா சிட்டி கார்...

காலையில் கௌதம் தங்களை அழைத்து போனது... அவன்... இங்கே... இந்த நேரத்தில் எப்படி? மணி மூணு கூட ஆகவில்லையே? உடம்பு ஏதும் சரி இல்லியா? என்ன ஆச்சு என்ற குழப்பத்தில் ப்ரியா மூழ்கி இருக்க... மூவருமே அவரவர் சிந்தனையில் இருந்ததால் உள்ளே யாரும் செல்லவில்லை.... கார் வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டதுமே ஜன்னல் வழியாய் எட்டி பார்த்த கௌதம் மாடியில் இருந்து கீழே இறங்கிவந்த பின்னும் உள்ளே ஹாலில் யாரும் இல்லாததால் வெளியே வந்தான். வெளியே வந்தவன் கண்களில் முதலில் பட்டது ஸ்ரீராமின் அருகில் நின்றிருந்த ப்ரியா... அவள் எங்கே பார்க்கிறாள்? என்று அவள் பார்வையை தொடர்ந்தவனின் கண்ணில் அவனது கார் பட்டது... ஓ... ஓ ... thank god... சோ... அவளுக்கும் பாதிப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறதோ? என்று முதன்முறையாக லேசாக ஒரு எண்ணம் தோன்றியதும் அவன் முகத்தில் முறுவல் மலர்ந்தது... ச்சே காலை முழுவதும் தன்னை பற்றியே நினைத்தானே... அவள் மனம் பற்றிய கேள்வி அப்போது ஏன் வரவில்லை... எப்போது தான் இவ்வளவு சுயநலவாதியாய் ஆனோம்? என்று ஒரு விநாடி குழம்பியவன்... எது எப்படியோ? அவளுக்கும் தன் காரை இந்த நேரத்தில் இங்கு பார்த்ததில் ஒரு குழப்பம்... யோசனை... ஏன் வரவேண்டும்? சாதரணமாய் இருந்து இருந்தால்... அவள் பாட்டுக்கு உள்ளே வந்திருக்கவேண்டும்... சரி அவள்தான் உள்ளே வரவில்லை... மற்றவர்களுக்கு என்ன? என்று யோசித்தவன் அப்போதுதான் பார்வையை அனுவின் மேல் திருப்பினான்... யார் இவன்?...

இவனை அனு யோசனையாக ஏன் பார்க்க வேண்டும்? என்ற கேள்வி எழ... அவன் பார்வையை ஸ்ரீராமுக்கு திருப்பினான்... யார் இவன்? இவன்தான் அனு காலையில் சொன்ன ப்ரியாவின் பிரண்டா? ப்ரியாவிற்கு இவனை எப்படி தெரியும்? சென்னைக்கே புதுசு என்று ப்ரியா சொன்னதாக அனு சொன்னது பொய்யோ? சீ சீ அவள் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? அப்படி என்றால் ப்ரியா

பொய் சொன்னதாக ஆகாதா? அய்யோ இப்போது இவனுக்கு ஏன் இந்த வேண்டாத யோசனை?... தனது யோசனையில் லேசாக பொறாமை எட்டி பார்கிறதோ? மை கட் ... வீட்டுக்கு வந்தது யாராக இருந்தாலும் இப்படித்தான் வாசலில் நிற்க வைப்பதா? என்று தலையை லேசாக உலுக்கியவன்... ஸ்ரீராமை நெருங்கி ஒரு புன்னகையோடு

ஹலோ... நான் கௌதம் அனுவோட அண்ணன் ப்ளீஸ் உள்ளே வாங்க... ரொம்ப நேரமாச்சே... கார் நின்று என்று பார்க்க வந்தேன். என்ன அப்படியே நின்னுட்டீங்க... கம் இன் என்று அழைத்து விட்டு உள்ளே சென்றான். அனுவிற்கு அப்பாடி என்று பெருமூச்சு வந்தது... நல்ல வேளை அவனை உள்ளே கூப்பிடுவதா... வேண்டாமா? என்று முக்கியமான முடிவு எடுக்க வேண்டிய சிரமத்தில் இருந்து அண்ணன் தன்னை காப்பாற்றி விட்டான்.... என்று அவள் திருப்தியுடன் உள்ளே நுழைய... கௌதமை பார்க்க மற்றும் ஒரு சான்ஸ் கிடைத்தது என்று துள்ளும் உற்சாகத்துடன் ப்ரியா நுழைய...ஸ்ரீராமிற்கோ... கௌதம் வெளியே வந்து கை கொடுத்து உள்ளே அழைத்து போனதை... ஒரு நல்ல சகுனமாய்... பெருமிதமாய் உணர்ந்தான்... Yes this is it... all is going well for you srir... என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு உற்சாகத்துடன் உள்ளே சென்று அமர்ந்த அவனை காட்டி... சார் யார் அனு சொல்லவே இல்லையே? என்று விசாரித்தான். அனு மெல்லிய குரலில் இவர் ஸ்ரீராம் ... ப்ரியா இவங்க தாத்தா வீட்டில்தான் கொஞ்ச நாளைக்கு ட்ரைனிங் முடியும் வரை தங்க போகிறாங்க.. ப்ரியா தாத்தாவும் ஸ்ரீராம் தாத்தாவும் ஒரே காலேஜில் வேலை பார்த்ததால் நல்ல பழக்கம்... அதான் அங்கே போய் தங்க போறாங்க... என்று கவனமாக ஸ்ரீராம் குறித்த தகவல்களை தவிர்த்து சொல்லி முடித்தாள். பேசி கொண்டு இருக்கையில் அனு... கொஞ்சம் உள்ளே போய் இவங்களுக்கு ஏதாவது குடிக்க கொண்டுவாயேன்... என்றவனை குறுக்கிட்டு இல்லை மிஸ்டர் கௌதம்... ப்ளீஸ் நாங்க ஜஸ்ட் இப்பதான் சாப்பிட்டு முடித்தோம்... இன்னொரு நாள் வரோம் நாங்க ரெண்டு பேருமே... வந்து சாப்பாடு சாப்டுகிறோம்... இப்ப உங்க அம்மா இருந்த கொஞ்சம் வர சொல்லுங்களேன் என்று அவனிடம் சொல்லியவன் ...

ப்ரியா நீங்க அவங்ககிட்ட சொல்லிவிட்டால்... நாம கிளம்பலாம் என்று அவளையும் கிளப்ப... கௌதமுக்கு சன்னமாய் எரிச்சல் மூண்டது... இவன் யார் ப்ரியாவை விரட்ட... இடியட் பற்றகுறைக்கு அவங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து சாப்பாடு சாப்பிட வராங்களாம்? இவங்களுக்கு சமைச்சு விருந்து போடத்தான் இங்க காத்துகிட்டு இருக்காங்க? என்று எண்ணம் ஓடியதை கண்டு கௌதம் அதிர்ந்து போனான்... அவனா இப்படி எல்லாம் நினைத்தது? கடவுளே அவனுக்கு என்ன ஆச்சு... ஏன் தனது எண்ணம் முதன் முதலாய் பார்க்கும் ஒரு மனிதனை இடியட் என்று திட்ட நினைத்தது? என்று

தன்னைத்தானே சாடியவன் எழுந்து இதோ அம்மாவை கூப்பிடுகிறேன் என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே போனான். உள்ளே போனவன் லக்ஷ்மியிடம் சொல்லிவிட்டு தனது அறைக்கு சென்றுவிட்டான். அவனுக்கு தனது மனதை சமன்படுத்த வேண்டி இருந்தது...கொஞ்ச நேரம் கழித்து கீழே போவோம் என்று முடிவுசெய்தவன்... கட்டிலில் படுத்தான். எவ்வளவு நேரம் அப்படி இருந்தானோ தெரியவில்லை... ஏதோ கார் கிளம்பும் ஓசை கேட்டு துள்ளி எழுந்தவன்... வேகமாக ஜன்னல் அருகே சென்று பார்த்தான்... ச்சே ப்ரியா கிளம்பும் வரை அங்கேயே இருந்து இருக்கலாம்... ஏன் அப்படி அவசரமாய் மேலே வந்தான்? என்று எண்ணியவன் பார்வையில் கார் reverse எடுத்து திரும்புவது தெரிந்தது... இப்போது கீழே அவசரமாய் போனால் அசிங்கமாக இருக்கும்... என்ன செய்யலாம்... கௌதம் சீக்கிரம் ஏதாவது செய்... என்று வேகமாக யோசித்தவன் பார்வையில் ப்ரியா கேட் அருகில் நிற்பது பட்டது. சடேன்று முடிவு செய்து மொட்டை மாடிக்கு ரெண்டு ரெண்டு படியாக தாவி ஏறி சென்றான்... கீழே போனால் வேறு யாருக்காவது பதில் சொல்ல வேண்டிய தேவை எழலாம் ...

மேலே இந்த நேரத்தில் யாரும் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை என்று போய் வேகமாக வெளியே பார்த்த அதே நேரத்தில்... ப்ரியா காரில் ஏறுமுன் கடைசியாக ஒரு தடவை பார்வையை கௌதமுக்காக சுழற்றியவள் ஏதோ உறுத்த... மேலே பார்வையை உயர்த்தியவள் கண்களில்... கௌதம் தென்பட்டான். விழிகளை ஒருமுறை இறுக மூடி திறந்தவள்... கனவோ என்ற எண்ணம் தோன்றவும் மீண்டும் ஒருமுறை கண்களை சிமிட்டிவிட்டு பார்த்தால்... இந்த மதியான நேரத்தில் வெயிலில் மேலே என்ன செய்கிறான் என்று கேள்வி எழுந்ததும் ஒருவேளை தன்னை பார்க்கவோ... என்ற எண்ணம் தோன்றி சிலிர்க்க வைக்க அவள் கரம் தானாக உயர்ந்து அவனை புன்னகையோடு நோக்கி கை அசைத்து விடை பெற்றாள்... அவனும் தலை அசைத்து மனம் இன்றி வழி அனுப்பினான். என்ன பார்வை... என்ன சிரிப்பு... @@@ அச்சச்சோ புன்னகை....ஆள் தின்னும் புன்னகை... சிந்தாமல் சிதறாமல்... கைக்குட்டை ஏந்தி கொண்டேன்.. @@@

அத்தியாயம் 23

கௌதம் அந்த மொட்டை மாடி வெயிலில் மேலேயே கார் சென்று வெகு நேரம் கழித்தும் நின்றிருந்தான். அவனுக்கு கீழே இறங்கிசெல்ல மனம் வரவில்லை... ஏன் அவள் அவ்வளவு சீக்கிரம் தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை பேசாமல் கிளம்பி சென்றுவிட்டாள்? அப்படி என்ன அவசரமோ?... நீ ஏன்டா மடையா அவளிடம் ஒரு வார்த்தை பேசாமல் மாடிக்கு கிளம்பி வந்தாய்? உனக்கு என்ன அவசரம்? என்று மனசாட்சி எதிர்கேள்வி கேட்க... ம்ம்ம் நான் என் மனதை சமப்படுத்த... அவசரத்தில்

ஏதாவது ஏடாகூடமாக பேசிவிடக்கூடாது பேசி யாரையும் காயப்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதற்காக வந்தேன்... சரி... இப்ப என்ன? எப்படியும் நாளைக்கு ஆபிசுக்கு வரபோராளே... அது வரைக்கும் பொறுக்க மாட்டாயா? மனம் இரண்டு கூறாக பிரிந்து வாக்குவாதம் நடத்தி கொண்டிருக்க... மெல்ல மாடியில் இருந்து இறங்கி அறைக்கு சென்றான். அவன் தளர்ந்த நடையுடன் அறைக்கு செல்வதை கவனித்த ஹாலில் அமர்ந்து இருந்த லக்ஷ்மியின் புருவங்கள் யோசனையில் சுருங்கின... இவன் ஏன் இப்படி இருக்கிறான்? ஏன் மேலே இருந்து வருகிறான்? முதலில் அவன் ஏன் சீக்கிரம் வந்தான் உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா? என்று கேட்டபோதே அவன் பதில் மழுப்பலாய்தான் இருந்தது... கவனிக்க வேண்டும்... என்று மனதிற்குள் முடிவு செய்து கொண்டாள். அன்று இரவு எட்டரை மணிக்கு பிறகும் கௌதம் கீழே இரவு உணவிற்காக வரவில்லை. ஏற்கனவே அவன் அறைக்கு போய் டிபன் காபிக்கு அழைத்த போது வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டான்...

வெறும் காப்பி மட்டுமாவது எடுத்து வரட்டுமா என்று கேட்ட அம்மாவை கொஞ்ச நேரத்தில் கீழே வந்து நானே எடுத்துகொள்கிறேன் என்று சொன்னவன் கீழே வரவே இல்லை. இப்போது மீண்டும் அறைக்கு போய் அழைக்க அவளுக்கு தயக்கமாய் இருந்தது... எப்படி இருந்தாலும் அவனிடம் வெளிப்படையாய் பேசி விஷயத்தை அறிந்து கொள்வது பெட்டெர் என்று அவளுக்கு தோன்றியது... எதுவாய் இருந்தாலும்... என்று தனக்குள் உறுதி பூண்டவள் மெல்ல அவனது அறைகதவை தட்டினாள். ஒன்றும் சத்தம் இல்லாததால்... மீண்டும் கதவை தட்டி கௌதம் என்ற அவளது அழைப்பிற்கு பிறகே... இதோ வரேம்மா என்ற அவனது குரல் பதில் சொன்னது. அவன் கதவை திறந்த பிறகே... அவனது அறையில் விளக்கு கூட
போடவில்லை என்பதை உணர்ந்து போட்டாள். அது கூட தெரியாமல் இந்த ஐந்து மணி நேரமாக அறைக்குள் அவன் என்ன செய்து கொண்டிருந்தான்? ஒன்றும் வெளி காட்டி கொள்ளாமல் வாப்பா சாப்பிடலாம் என்று அழைதவள் அவனை நெருங்கி நெற்றியில் கை வைத்து பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் கவலையை பார்த்த கௌதம் ஒரு கணம் குழம்பினான்... கையை திருப்பி மணி பார்த்தவன் ஏகமாய் அதிர்ந்து போனான்... இனிமேல் தனியாய் இருப்பதை அடியோடு நிறுத்த வேண்டும்... நேரம் போவதே தெரியாமல் யோசனையில்... கனவில் மூழ்கிவிடுகிறோம்... ஆபீஸில் யாருக்கும் கேட்க தைரியம் இருக்காது ஆனால் வீட்டில் உள்ளவர்கள் கவலை படுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தவனுக்கு குற்ற உணர்வு தலை தூக்கியது...

என்னம்மா அப்படி பார்கிறீர்கள்? என்று சிரிப்போடு கேட்டான். ஒண்ணும் இல்லைப்பா மத்தியானத்தில் இருந்து அறைக்குள்ளேயே இருக்கவும் உடம்பு சரி இல்லையா? என்று தொட்டு

பார்த்தேன்... லேசான சூடு தெரிகிறது... வேறு ஒன்றும் இல்லை... இப்ப சாப்பிட வருகிறாயா? இதோ நீங்க போங்கம்மா முகம் கழுவிட்டு வரேன் என்றவனை மீண்டும் அவள் தயக்கமாய் நோக்கவும்... என்னம்மா? என்றான். இல்லை காபிக்கு வரேன்னு சொன்ன... ஆனால் வரவில்லை... என்று இழுக்கவும்... அம்மா உங்களுக்கு அப்படி என் மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்றால் இந்த சேரில் ஒரு ரெண்டு மூணு நிமிஷம் உட்காருங்க... இதோ உங்க கூடவே வரேன் என்று சொல்லி சிரிக்க... உன் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் என்னப்பா... சீக்கிரம் வா
என்று சொல்லி கீழே இறங்கி சென்றாள். சாப்பாடு அறைக்கு வந்த போது அம்மா மட்டும் இருப்பதை பார்த்து மத்த எல்லாரும் சாபிட்டாச்சா? என்று கேட்டவனுக்கு ம்ம்ம் எல்லாரும் சாப்பிடாங்கப்பா... நீயும் நானும்தான் என்றவள் அவனுக்கு பரிமாறியபின் அவளும் கூட அமர்ந்தாள். சாப்பிடும்போது அன்று காலை ப்ரியா எதிரே அமர்ந்து சாப்பிட்டது மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது... கூடவே அவள் அந்த தக்காளி சட்னியை ரசித்து சாபிட்டதும்... பிறகும் விடாமல் விரலை சப்பியதும் அம்மாவிடம்... ரொம்ப நல்லா இருக்கு ஆன்ட்டி என்றதும்...மனதில் படமாய் விரிய... அம்மா தக்காளி சட்னி இருக்கா? என்று கேள்வி அவனையும் மீறி உடனே வெளிவந்தது விட்டது... இல்லியே... காலையில்தானே செய்தேன்... இப்ப என்ன திடீர் என்று... இழுக்க சும்மாதான் கேட்டேன் ... என்னம்மா நீங்க இன்னிக்கு நீங்க நிறைய கேள்வி கேட்கிற மாதிரி இருக்கு? என்று சிரித்தான்.

அவன் சாதரணமாய் இருக்க முயற்சி செய்கிறான் என்பது... நன்றாக புரிந்தது... முயற்சி செய்கிறான் என்றால்... இப்போது இல்லை என்றுதானே அர்த்தம்? மேலே பேசாமல் சில நிமிடம் மௌனமாய் கழிய... சற்று யோசித்த லக்ஷ்மி... கௌதம்... நீ ப்ரியாவை இதுக்கு முன்னால் பார்த்து இருக்கிறாயா? என்று கேட்க சட்டென்று நிமிர்ந்த அவன் முகத்தில் அதிர்ச்சி அப்பட்டமாய் தெரிந்தது... சமாளித்து சரி செய்யுமுன் அது அவள் கண்களிலும் பட்டுவிட்டது... இந்த பார்வைக்கு அர்த்தம் ஆம் என்பதுதானே? அதை சொல்ல இவனுக்கு ஏன் இந்த தயக்கம்? அந்த அதிர்ச்சி ஏன்... அப்படி என்றால்... கௌதம் எதையோ மறைக்கிறான் என்பது இப்போது அவளுக்கு உறுதி ஆகிவிட்டது. அம்மாவின் பார்வை புரிந்ததும் சற்றே நிதானத்திற்கு வந்தான். கொஞ்சம் சுதாரித்து ஏன்மா அப்படி கேட்கறீங்க? என்று பதில் கேள்வி கேட்க... சும்மாதான் கேட்டேன்... இன்று காலை உனக்கு யாரும் ப்ரியாவை அறிமுகப்படுத்த வில்லையே... ஒருவேளை நீ நேர்முக தேர்வில் பார்த்து இருப்பாயோ? என்று நினைத்து கேட்டேன்... இல்லம்மா அதுக்கு நான் போகவில்லை என்று நான் ஊரில் இருந்து வந்த அன்றே சொன்னேனே... ம்ம்ம் ஆமாம் சொன்னாய் இல்ல... என்றவள் மேலே பேசவில்லை... இப்போது அவனுக்கு சாப்பாடு தொண்டையில் சிக்கியது... அம்மா திடீர் என்று ஏன் அப்படி கேட்டார்கள்? அவர்களுக்கு ஏதோ சந்தேகம் வந்துவிட்டது... எப்படி? சாப்பிட்டு முடித்த பின் அவள்

சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்க அவன் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான்... என்னப்பா என்று அவள் கேட்க... மீண்டும் ஏனம்மா அப்படி கேட்டிங்க? என்று தலையும் வாலும் இல்லாமல் கேட்க... அவளுக்கு புரிந்துவிட்டது... அவன் மனம் குழம்பி இருக்கிறது... இப்போது அதில் குற்ற உணர்வும் தலை தூக்கிவிட்டது ... அவன் தவிக்கிறான்.. அவனை சரி படுத்த வேண்டியது தனது கடமை என்று வினாடியில் உணர்ந்தவள்...நீ போய் ஹாலில் உட்கார்... நான் இதோ வருகிறேன் என்று சொல்லி அவனது தலையை தடவி கொடுத்தாள். அரை மனதாய்... அவன் சென்று அமர்ந்தான். சிறிது நேரத்தில் வந்து அவனருகே அமர்ந்தாள்.

@@@@ ப்ரியா சாப்பிட்டு முடித்து சீக்கிரமே ஒன்பது மணிக்கு எல்லாம் அவளுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் முடங்கிவிட்டாள். கொஞ்சம் டயர்டாக இருக்கிறது என்று வெளியில் சொன்னாலும் உண்மை அது இல்லை என்பது அவளுக்கு தெரியாதா? என்ன... அவளுக்கு இப்போது தனிமை வேண்டி இருந்தது... அன்றைய நினைவுகளை மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட ரொம்பவும் பிடித்து இருந்தது... நடுவில் யாரவது பேசினால் பதில் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதே என்று நினைத்து அறைக்குள் சென்றுவிட்டாள். இதுவரை அவளுக்கு புடவை கட்டினால்... எப்போடா வீட்டுக்கு போவோம்? இதை அவிழ்த்து போடுவோம் என்று இருக்கும்... அனால் இன்று இந்த புடவையை கழட்டவே அவளுக்கு இன்னும் மனசு வரவில்லை

காலை ஏழு மணி இருக்குமா? .. இதை கட்டும்போது... இப்பொ 14 மணி நேரம் ஆகிவிட்டது... இன்னும் அது சிரமமாக தோன்றவில்லை ...இன்னும் சொல்ல போனால் சுகமாக இருக்கிறது என்று எண்ணம் ஓடையிலேயே... அப்படியா என்று மனம் கேள்வி கேட்க... பின்ன இல்லியா? இது யார் எடுத்து கொடுத்தது?... உனக்கு தெரியாதா? போதும் போதும்... ரொம்ப நல்ல ஜொள்ளு விடற ப்ரியா... அவன் உன்னோட பாஸ் ஞாபகம் இருக்கட்டும்... இருந்தா என்ன? பாஸ்ஸ இருந்தா அவருக்கு மனசு... அதில் ஆசைகள் இல்லாத ஜடமா என்ன? அவரும் மனிதன்தானே... காலையில் முதலில் பார்த்த போதே.... அந்த பார்வையில் ஒரு அழகான பெண்ணை முதன் முதலாக பார்க்கிறோம் என்ற வெறும் ஆர்வம் மட்டும்

இல்லை... அதற்கும் மேலே... ஒரு ... ஒரு... அன்யோன்யம் தெரிந்தது தெரியுமா உனக்கு... Hey... wait ...wait...ஆமா யாரோ அழகான பொண்ணுன்னு சொன்னியே... அது உன்னையா? ரொம்ப நினைப்புதான்...என்று அவளின் உள்ளத்தின் ஒரு பாதி கேலி செய்ய... அவளுக்கு தன் எண்ணம் போகும் திசை பார்த்து அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது.. சிரிப்போடு கவிழ்ந்து படுத்தவள் அப்படியே தூங்கி போனாள். கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டு எழுந்தவள் இதோ வரேன் என்று கதவை

திறக்க சென்றவளுக்கு தான் வேறு ஒருவர் வீட்டில் இருப்பது நினைவு வந்து நைட்டியின் மேல் அருகில் கழற்றி போட்டு இருந்த புடவையை அப்படியே மேலே போட்டுக்கொண்டு கதவை லேசாக திறந்து பார்த்தவளுக்கு தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அவள் பிரமிப்பை பார்த்து லேசாக சிரித்தவன் தானே அவள் தோள் பற்றி சற்று தள்ளி நிறுத்திவிட்டு கதவை நன்றாக திறந்து உள்ளே வந்தான். நீங்க எப்படி... இந்த நேரத்தில் இங்கே... வார்த்தைகள் பிட் பிட்டாய் சிதைந்து வெளியே வர... அவன் லேசான புன்னகையுடன்... அம்மாதான் உன்னை பார்த்து ஒண்ணு கொடுத்துட்டு வர சொன்னாங்க... அம்மாவா... என்று லேசாக தினறியவள் என்ன கொடுக்க சொன்னாங்க... என்று இழுத்தாள். அதுவா என்று அவளை நெருங்கியவன் அவள் இமைக்காமல் பார்த்து கொண்டிருக்க முகவாயை பற்றி லேசாக தூக்கியவன் அவள் திகைத்த முகத்தை பார்த்து ரசித்தவாறு குனிந்து அவள் கன்னத்தில் மிக லேசாக இதழ் ஒற்றி நிமிர்ந்தான். உங்க அம்மா இதையா கொடுக்க சொன்னாங்க?

என்று போலி கோபத்துடன் அவள் முறைக்க... ஓ இது இல்லையா? அப்ப என்னவாக இருக்கவும் என்று சற்று திரும்பி யோசித்தவனின் கையை பற்றி... வேகமாக அருகில் இழுத்து... ஏசுநாதர் என்ன சொல்லி இருக்கிறார் தெரியுமா? என்று சீரியசாய் கேட்க... எனக்கு தெரியுமே என்று குறும்புடன் அவளை நோக்கி சிரித்தவன் ... யாராவது ஒரு கன்னத்தில் கொடுத்தால் மறு கன்னத்தையும் காட்டு அப்படின்னு சொல்லி இருக்கிறார் என்று அவள் கன்னத்தை திருப்பி இந்த முறை சற்று அழுத்தமாக முத்திரையை பதித்தான்... சட்டென்று முகம் சிவந்து வியர்க்க வேகமாக படுக்கையில் இருந்து எழுந்தாள் ப்ரியா... கடவுளே .... என்ன இது கனவா? இப்படி எல்லாம் கூட கனவு வருமா? அப்படியே நிஜம் மாதிரி... இவன் எங்கே இப்படி ..... மணி என்ன? என்று எழுந்து பார்த்தவள்... மணி அதிகாலை நாலு ... விடியற்காலை கனவு பலிக்கும் என்று சொல்வார்களே... அப்படி என்றால்...மேலே அவளுக்கு யோசிக்க முடியவில்லை... தூக்கம் நன்றாக விலகிவிட்டது... இப்பொ என்ன செய்யலாம்... தூக்கம் மறுபடி வருவது சிரமம்... தாத்தாவை ஸ்டேசனில் போய் அழைத்து வரலாம்... குளித்து கிளம்பலாம் என்று முடிவு செய்தாள். எழுந்து பாத்ரூமிற்கு சென்று குளித்து முடித்து வெளியே வந்து மணி பார்த்தால் இன்னும் கிளம்ப நேரம் இருக்கிறது என்று முடிவு செய்தவள்... அறையை ஒதுக்கி வைக்க முயன்றாள். அங்கே இருந்த புடவையை பார்த்தும் மீண்டும் அவளுக்கு முகம் சிவந்தது...

ப்ரியா நீ நல்லா கனவு காண்ற... இன்னிக்கு ஆபீஸில் அவனை பார்க்கும்போது இந்த கனவு காணுற பிசினஸ் ஐ மரியாதையா விட்டுடு... மேலும் தாத்தா வந்த பிறகு அவரிடம் ஏடாகூடமாய் மாட்டிகிட்டு முழிக்க போற... ஜாக்கிரதை... சொல்லிட்டேன் என்று தனக்குள் சொல்லி

கொண்டவளுக்கு மீண்டும் கனவை நினைத்து சிரிப்பு வந்தது... அது என்ன அப்படி ஒரு கனவு வந்தது? அது அவளது அடிமனத்தின் ஆசையா? மேலே ஆராய கூச்சமாயும்... கொஞ்சம் பயமாயும் இருந்தது... ரொம்ப அவசரபடாதே... பால்காரி மாதிரி அடிப்படையே இல்லாமல் கோட்டை கட்டாதே ப்ரியா என்று சற்று அழுத்தமாகவே மீண்டும் ஒருமுறை சொல்லிகொண்டாள். அனால் மனம் அப்படி எளிதில் சொன்னதை கேட்டுவிட்டால்... எப்படி பிரச்னை எல்லாம் வரும்? உலகமே அமைதி பூங்காவாகி விடாதா... தனக்குள் சிரித்தவள் உடை மாற்றி கிளம்பினாள். ஆட்டோவில் ரயில் நிலையத்திற்கு செல்லும் வழி எல்லாம் ஒரே யோசனை... அவன் இப்படி தன் மனதில் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து இருக்கிறானே... அவன் மனதில் ஏதாவது தன்னை பற்றிய பாதிப்பு இருக்குமா? இருக்கும் என்றுதான் தோன்றியது... இல்லை என்றால்...

அந்த மத்தியான நேரத்தில்... வெயிலில் மேலே நிற்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அது மட்டுமல்ல... காலையில் கூட... சரி சரி எத்தனை முறை அதையே சொல்லி பீற்றி கொள்வாய்... அன்யோன்யம்... அவரைக்காய்... என்று... வேற என்ன இருக்கு? சொல்லு... நீ பார்த்துகிட்டே இரு...நீ இப்படி ஜொள்ளு விடுவதை பார்த்து...
யாரவது உன்னை அவன் பணத்திற்காக அவனை மயக்க பார்க்கிறாய்... என்று சொல்லி விட போகிறார்கள்...அப்போ உன் முகத்தை எங்கே கொண்டு போய் வைத்து கொள்ள போகிறாயோ? எனக்கு தெரிந்ததை சொல்லிவிட்டேன் ஜாக்கிரதை என்று புத்தி தன் வேலையே முடித்து கொள்ள... இதயம் தன் வேலையை தொடர்ந்து ... ம்ம்ம் we will cross the bridge when it comes... என்று சிலுப்பியவாறு தனது கனவு காணும் வேலையே தொடர்ந்து செய்தது.....

@@@ மனம் விரும்புதே... உன்னை...உன்னை... மனம் விரும்புதே... உறங்காமலே ... கண்ணும்... கண்ணும்.... சண்டை போடுதே... நெஞ்சில் உன் முகம்தானடா... என் பேரே மறந்தேனடா... @@@ ...

அத்தியாயம் 24

தாத்தா ரயிலில் இருந்து இறங்குவதை கவனித்த ப்ரியா உற்சாகத்துடன் அவரை நோக்கி தாத்தா என்று கூப்பிட்டவாறு வேகமாக நெருங்கினாள். ஹே இதென்ன ப்ரியா... நீ ஏன்டா ஸ்டேசனுக்கு வந்த? நானே வீட்டுக்கு வந்திருப்பென்ல... அதுவும் இவ்வளவு சீக்கிரம்... இந்த குளிருல ... தனியாவ வந்த? என்று கேள்விகளை அடுக்க... தாத்தா உங்களை சீக்கிரமா பார்க்கத்தான் ஸ்டேசனுக்கு வந்தேன்... தனி என்ன தனி... பகல்-ல அஞ்சு கிலோமீட்டர் தூரத்தில இருக்கற ஸ்டேசனுக்கு துணை தேடற அளவுக்கு கோழையா என்னை எங்க தாத்தா வளர்கலை...அப்புறம் என்ன... குளிர் எல்லாம்

உங்களை மாதிரி வயசாகி ரத்தம் வற்றியவர்களுக்கு தான்... எனக்கென்ன.... எல்லா கேள்விக்கும் மறக்காம கரெக்டா பதில் சொல்லிட்டேனா? அப்பாடா மூச்சு வாங்குதே... எனக்கு மதுரையில் இருந்து என்ன கொண்டு வந்தீங்க? என்று நிறுத்தி மூச்சு வாங்கினால் ப்ரியா. நீ பேசினதில உனக்கு மூச்சு வாங்குதோ இல்லியா எனக்கு வாங்குது... இப்படி கொஞ்சம் உட்காரலாம் என்று அருகில் இருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்தார்... தாத்தா என்ன ஆச்சு? இப்படி உட்கார்ந்துட்டீங்க.... ஒண்ணும் இல்லடா.. நீ வராம இருந்திருந்தா வீட்டுக்கு வேகமா வந்திருப்பேன்... உன்னை தான் பார்த்தாச்சு இல்ல... ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் உட்காரலாம் என்றுதான்.... பயப்படாதே... ஆமா... கல்யாணம் எல்லாம் நல்ல படியா நடந்துச்சா? என்ன ப்ரியா சின்ன பொண்ணு மாதிரி பாக் எல்லாம் தொலைசிருக்க?... ம்ம்ம் என்ன விஷயம்? என்று கேலியாக கேட்டார். அய்யோ தாத்தா நான் ஒண்ணும் தொலைக்கவில்லை ...

நான் வைத்த இடத்தில் இருந்து அதை யாரோ எடுத்துட்டு போய் இருக்காங்க... அதுக்கு நான் என்ன பண்றது? என்று வேகமாக திருப்பி கேட்க.... ஆமாம் பக்கத்தில் இருக்கற பாகை யாரோ எடுத்து போகும் வரை நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்? என்ன dre sequence-ஆ? என்று கேட்க அதிகாலை நேர கனவு நினைவில் வர ஏகத்திற்கு அதிர்ந்தாள்... ப்ரியா. மெல்ல சமாளித்து... ட்ரீமா... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை தாத்தா... நான் ஸ்ருதி கேட்டாள் என்பதற்காக stajil ஒரு பாட்டு பாட போனேன்... அப்போ பாகை ஸ்டேஜ் பின்புறம் வைத்திருந்தேன்... அப்போ யாரோ எடுத்து இருக்காங்க... நான் கவனிக்கலை... என்று கொஞ்சம் சின்ன குரலில் பதில் அளித்தால். அப்புறம் டிரஸ் கொஞ்சம் வாங்கினாயா? ப்ரியா... எப்படி வாங்கினாய்...
பணத்திற்கு என்ன செய்தாய்... என்ன தாத்தா எல்லா விசாரணையும் ஸ்டாசன் பிளட்பரதிலேயா? முதலில் கிளம்புங்க... சூடா ஒரு காப்பி குடிப்போம்... நான் கிளம்பும் போது அவங்க வீட்டில் யாரும் எழவில்லை... அதனால் ஒண்ணும் சாப்பிடலை... குளித்தது வேறு... எனக்கு பயங்கரமாய் பசிக்குது... என்றவளை பார்த்து சிரித்தவர்... அச்சோ ப்ரியா. அப்ப முதலில் என் கையை விடு... எனக்கு என் கை இன்னும் கொஞ்ச நாளுக்கு வேண்டும்... நரமாமிச பட்சிணி கிட்ட நடக்கரதுன்ன சும்மாவா? என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தார்... தாத்தா... என்று சுட்டு விரல் காட்டி எச்சரித்தவள்... கூட சேர்ந்து சிரித்தாள். வழியில் ஒரு ஹோட்டலில் இறங்கி காப்பி சாப்பிட்டு விட்டு வீடு வந்து சேரும் போது ஏழரை ஆகி இருந்தது.

ஸ்ரீராம் வாசலிலேயே நின்றவாறு பேப்பர் பார்த்து கொண்டிருந்தவன் ப்ரியாவை பார்த்து ஹே இதென்ன நீங்க இன்னும் எழுந்திரிக்கவில்லை... சரியான சோம்பேறி என்று நான் நினைத்து கொண்டு இருக்கிறேன்... நீங்க என்னடா வென்றால்... குளித்து ரெடியாகி வெளியே இருந்து வருகிறீர்கள்?

இவ்வளவு சீக்கிரம் எங்கே போனீர்கள்? என்று விசாரித்து கொண்டு இருக்கையில்... உள்ளே வந்த தாத்தாவை பார்த்தவன்... ப்ரியாவை நெருங்கி... இதுதான் உங்க friend... philosopher... and guide... Mr. Rajaran? என்று சின்ன குரலில் சொல்லியவன்... ஓ வரவேற்க stasanirku போகும் அளவுக்கு ரொம்ப பிடிக்கும் போல...ம்ம்ம்... என்று சிரித்தவன் அவரை நெருங்கி... ஹலோ தாத்தா... நான் ஸ்ரீராம்... உங்களை பத்தி ப்ரியா டன் டன்னா சொல்லி இருக்காங்க... எங்க காதில் ஓட்டை விழற அளவுக்குன்னா பார்த்துகோங்க? என்று சிநேகமாய் சிரித்தவனை பார்த்து அவருக்கு மனம் குழம்பியது.. யார் இவன்... மாதவமூர்த்தியின் பேரனா? இவன் கூட ப்ரியாவிற்கு என்ன பழக்கம்... அதுவும் நெருங்கி ரகசியம் பேசி சிரிக்கும் அளவிற்கு... இவன் மலசியாவில் இருப்பதாக சொன்னார்களே? இங்கேதான் இருப்பானா? அப்படி என்றால்... ப்ரியா இங்கே இருப்பது அவர் திட்டத்திற்கு சரி வராதே... ஆள் வேறு பார்க்க நன்றாக இருக்கிறான்... சிநேகமாய் சிரிக்கிறான்... இவன்தான் கடைக்கு அழைத்து போய் டிரஸ் வாங்கி கொடுத்ததாக ப்ரியா சொன்னது நிஜம் என்றால்... முதலில் இவர்கள் மனம் வாடாமல் ப்ரியாவை இங்கிருந்து உடனடியாய் அப்புறப்படுத்த வேண்டும்... அதற்கு முன்னால் இவன் எவ்வளவு நாள் இங்கிருப்பான் என்பது தெரியவேண்டும்... என்று பலவித யோசனைகளில் ஆழ்ந்து இருந்தவர்...

ஸ்ரீராம்-இன் நீட்டிய கையை பற்றாமல் அப்படியே நிற்பதை பார்த்த ப்ரியாவும் ஸ்ரீராம்-மும் ஒருவரை ஒருவர் கேள்வியாக பார்த்து கொண்டனர்... ப்ரியா தாத்தாவை நெருங்கி... அவர் தோளில் கை வைத்து மெல்ல அழைத்தாள். என்ன தாத்தா? இது ஸ்ரீராம்... உங்க பிரண்டோட பேரன் ... நான் வரும்போது சொன்னேனே... என்று லேசாக இழுக்க... அவர் சமாளித்து அவனை நெருங்கி... ஹாய் ஸ்ரீராம்... சாரிப்பா நான் ஏதோ யோசனையில் இருந்துவிட்டேன்... என்றவர் அவன் தோளில் லேசாக தட்டி கொடுத்தார். ஆனாலும் அவர் முகத்தில் எப்போதும் இருக்கும் உற்சாகமும் கிண்டலும் கொஞ்சம் அளவு குறைந்து இருப்பதாக ப்ரியாவிற்கு தோன்றியது... தாத்தாவிற்கு... ஏன் ஸ்ரீராம்-ஐ பிடிக்கவில்லை? என்ன விஷயம்... பார்த்தவுடன் பிடிக்காமல் போவதற்கு அவனிடம் அப்படி ஒன்று குறை இல்லையே? பொதுவாக தனக்கும் தாத்தாவிற்கும் ஒரே ரசனைதான்... இன்னும் சொல்ல போனால் அவளுக்கு பிடிக்கும்-பிடிக்காது சொல்லி தந்தவரே அவர்தானே... அவளும் குழம்பினாள்... தாத்தாவிடம் தனியாக பேசவேண்டும்... என்று மனதுக்குள் முடிவு செய்து கொண்டாள். தாத்தா இப்போதைக்கு என்னோட ரூமில் இருக்கீங்களா? இங்க நாலு ரூம்தான் இருந்தது... இப்ப ஸ்ரீராம் வேற இங்க இருப்பதனால் உங்களுக்கு தனியாக ரூம் கொடுப்பது அவர்களுக்கு சிரமமாக இருக்கலாம் வாங்க தாத்தா... என்று தனது அறைக்கு அழைத்து போனாள்.

அவர் குளித்து வந்து கிளம்பியதும் அவர் அருகே கட்டிலில் அமர்ந்தவள்... தாத்தா உங்களுக்கு ஸ்ரீராம்-ஐ பிடிக்கலியோ? என்று அவள் கேட்க... பிடிப்பதற்கும் பிடிக்காமல் போவதற்கும் என்னம்மா இருக்கிறது... ஏதோ ரெண்டு நாள் எப்போதோ பார்க்க போகிறோம்... பிடிக்காமல் ஏன் போகவேண்டும்? என்று அவர் எதிர் கேள்வி கேட்க... அவர் ஸ்ரீராம் பற்றிய பேச்சை தவிர்க்க முயலுவது புரிந்தது... ஆனால் ஏன்? அதுதான் புரியவில்லை. அவள் யோசனையில் ஆழ்ந்து இருக்க... ப்ரியா என்ன யோசனை? நீ எப்போது டூட்டியில் ஜாயின் பண்ண போகிறாய்? ஆபிஸ் எங்கே இருக்கிறது? எப்படி போக போகிறாய்... அது பற்றி ஒன்றுமே நீ சொல்லவில்லையே? அப்புறம் யாரோ அனுவின் வீட்டுக்கு போனதாக சொன்னயே? அங்கே உன் பாஸ்-ஐ பார்த்தாயா? certificates தொலைந்தது பற்றி எல்லாம் சொல்லிவிட்டாயா? உனக்கு அவரை ... மேலே என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் அவர் திணறி பேச்சை நிறுத்தி அவளை பார்த்தார். ஐயோ முக்கியமான டேஞ்சரஸ் டாபிக் வந்துவிட்டதே... ப்ரியா உஷார்... என்று மனதிற்குள் சொல்லிகொண்டவள் பதட்டமாய் இருந்ததால் தாத்தாவின் தடுமாற்றம் அவள் கண்களில் படவில்லை. எனவே பொதுவாய்... ரெண்டு மூணு நாளைக்கு ஆட்டோவில் போய் கொள்ளுகிறேன் தாத்தா.. என்னோட வண்டிய இங்கே அனுப்பிசிடுங்க... வண்டி இருந்தால்தான் வசதியாக இருக்கும்... ஆபிஸ் இங்கிருந்து பக்கம்தான்... உ0 நிமிஷம் ஆகும்-னு ஸ்ரீராம் சொன்னார். இன்னிக்கு அவர் ட்ராப் பண்றேன்னு சொல்லி இருக்கார் என்றவள் கவனமாய் கௌதம் பற்றிய பேச்சு எழாமல் தவிர்த்தாள்.

கௌதம் பற்றிய பேச்சு வராமல் ப்ரியா தவிர்க்க முயல... என்ன இது எப்போது என்ன கேள்வி கேட்டாலும் இவனையே பற்றி பேசுகிறாள்... என்று ஸ்ரீராம் பற்றிய பேச்சை தவிர்த்து கௌதம் பற்றிய அவளது கணிப்பை கேட்டுவிட வேண்டும் என்று சுற்றி வளைத்து மீண்டும் மீண்டும் அவர் முயல தாத்தாவிற்கும் பேத்திக்கும் இடையே... ஒரு சுவாரசியமான கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு நடந்து கொண்டிருந்த்த போது கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டு ப்ரியாவிற்கு அப்பாடா ஒருவழியாய் சமாளித்து விட்டோம் என்று பெருமூச்சு வந்தது. காதல் வந்துவிட்டால் கள்ளதனமும் கூடவே சேர்ந்து வந்து விடும் போல இருக்கிறதே...

WHAT? காதல் வந்துவிட்டால்... என்றா நினைத்தாள்...எப்படி? கடவுளே... இதுவரை தாத்தாவிடம் சொல்ல கூடாதது என்று எதுவுமே அவள் வாழ்வில் இல்லை... இதுவும் அவருக்கு தெரியாமல் நடக்காதுதான்... இருந்தாலும் இப்போதைக்கு உடனே வெளியே சொல்ல முடியாதே... முதலில் அவன் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று தெரியவேண்டுமே .... அப்புறம் தாத்தாவிடம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் அதுவரை... இப்படி கண்ணாமூச்சிதான் ஆடவேண்டும் போல கடவுளே... இது எத்தனை நாள் தாக்கு பிடிக்கும்... சமாளிக்கலாம் ப்ரியா don't worry ... தாத்தா

இங்கேயே இருக்க போவது இல்லியே? ஒன்று... இரண்டு நாட்கள்... பிறகு ஊருக்கு கிளம்பிவிடுவார்... பிறகு மூணு மாதம் முடிந்துதானே... அதற்குள் ஒரு நல்ல முடிவு தெரிந்து விடாதா?

ம்ம்ம்... good luck ப்ரியா... தனக்கு தானே வாழ்த்தி கொண்டாள். வெளியே மாதவமூர்த்தி காத்து இருந்தார்... என்னடா வந்து ஒன்றரை மணி நேரம் ஆக போகிறது... வெளியே வந்து என்னை பார்க்கவில்லை... சாப்பிடவில்லை... பேத்தியை மட்டும் பார்த்து கொண்டிருந்தால் போதுமா? பதினொரு மணிக்கு நேரம் நன்றாக இருக்கிறது... அந்த நேரத்தில் ப்ரியாவை வேலையில் சேர சொல்லி இருந்தேன்... அதை ஸ்ரீராம் பார்த்து கொள்வான்... நீ வா முதலில் என்னோட மனைவி செய்து வைத்து இருக்கும் நளபாகத்தை ஒரு கை பார்த்து விட்டு கொஞ்ச நேரம் பேசி கொண்டு இருக்கலாம்... என்னதான் போனில் பேசினாலும் நேரில் பேசுவது போல இருக்காது... இல்லையா? என்று அவரை கை பற்றி சாப்பாட்டு அறைக்கு அழைத்து சென்றார். உணவின் போதே ப்ரியாவுடன் தான் கூட போவதாகவும்... அவருக்கு தன் பேத்தி பயிற்சி எடுக்க போகும் ஆபிசை ஒரு முறை நேரில் கட்டாயம் பார்த்தால்தான் நிம்மதி... என்றும் ஸ்ரீராம் அவரது நேரத்தை தங்களுக்காக செலவு செய்ய வேண்டாம் என்றும் சொல்லி ஸ்ரீராம் ப்ரியாவுடன் செல்வதை நாசூக்காக மறுத்தார். ஐயோ தாத்தா ஏன் ஆபிசுக்கு வரார்?... என்ன திடீர் என்று... முதலில் தான் கிளம்புவதாக சொன்ன போது இந்த அக்கறை எங்கே போயிற்று? அவள் ஒன்றும் LKG யில் சேரபோகும் சின்ன குழந்தை இல்லியே... தன்னை யாராவது கூட கொண்டு வந்து சேர்த்து விட... அதுவும் இன்னிக்கு அவர் கூட வரவேண்டாமே என்று தோன்றியது... அதை சொல்லவும் செய்தாள்...

என்ன தாத்தா இது? நான் என்ன சின்ன குழந்தையா? நீங்க கூட வர... நானே பார்த்து கொள்வேன் என்று சொன்னவளை மறுத்து நான் ஒன்றும் உன்னை கொண்டு விட வரவில்லை ... அங்கே எனக்கு தெரிந்தவர் ஒருவர் இருக்கிறார் அவரை பார்க்க வருகிறேன்... உன் கூட வரவேண்டாம் என்றால் நான் தனியாக போய் பார்த்து கொள்கிறேன்... நீ கவலை படாதே... என்று சொல்ல எனக்கு தெரியாமல் அங்கே உங்களுக்கு யாரை தெரியும் என்று மனதிற்குள் நினைத்து கொண்டவளுக்கு தலையை பிய்த்து கொள்ளலாம் போல வந்தது ப்ரியாவிற்கு. தனியாக அவர் யாரை பார்த்து என்ன சொல்லி வைப்பாரோ? அதற்கு தன் கூட வந்தால் பரவாயில்லை நிலைமைக்கு தகுந்தவாறு சமாளிக்கலாம்... என்று எண்ணியவள் சரி தாத்தா... நீங்க கூட வந்தால் எனக்கென்ன? வாங்க ரெண்டு பெரும் சேர்ந்தே போகலாம்... என்றவள் ஸ்ரீராம்-ஐ பார்த்து உங்க ப்ரோக்ராம் என்ன? என்று கேட்டாள். நான்தான் சொன்னேனே உங்களை ட்ராப் பண்ணிட்டு முடிந்தால் கௌதம் வீட்டுக்கு போய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு வந்து கிளம்ப வேண்டியதுதான்.... இப்போதைக்கு வேற

ப்ரோக்ராம் எதுவும் இல்லை. நான் அப்புறமா என்ன செய்யலாம்னு யோசிச்சுட்டு ஊரில் இருந்து உங்களுக்கு போன் பண்ணறேன். நீங்களும் கொஞ்சம் பார்த்துகங்க என்று பொதுவாக சொல்வது போல் அனுவை பற்றி குறிப்பாக பெயர் குறிப்பிடாமல் சொல்ல ராஜாராமனின் முகம் லேசாக சிவந்தது… how dare… he is speaking like this… to my grand-daughter… when so many people are sitting by her side…

ராஸ்கல்…இப்பவே இவ்வளவு பேசினால்… தனியாக என்ன எல்லாம் பேசினானோ தெரியவில்லையே? ப்ரியவிற்கும் வயது பையன்களோடு தனியே பேசி பழக்கம் இல்லாததால்… கொஞ்சம் பளிச்சென்று இவனை பார்த்ததும் அவள் மனம் அவன் பக்கம் சாய்ந்து விட்டதோ? கடவுளே இவன் இன்னும் எத்தனை நாள் இங்கே இருப்பான்? என்ற கேள்வியை எப்படி கேட்பது? அப்படியே ஊருக்கு போனாலும் அங்கிருந்து போன் பேசுவேன் என்று சொல்கிறானே? அதை எப்படி தடுப்பது… என்று யோசனையில் மூழ்க…அவரது நினைவலையை தடுத்து நிறுத்தி அவர் நெஞ்சில் பால் வார்த்தது… மாதவமூர்த்தியின் கேள்வி…. ஸ்ரீராம் பாக்கிங் எல்லாம் முடிஞ்சுருச்சாப்பா? ம்ம் ஆச்சு தாத்தா லக்கேஜ் ஒண்ணும் அதிகம் இல்லை ஜஸ்ட் ஒரே பாக்தான் ரெடி… நாலு மணிக்கு பிளைட்.. வெளியே போய்ட்டு வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு ரெண்டரை மணிக்கு கிளம்பலாம் என்று இருக்கிறேன். அவனது பதிலை கேட்டு கொஞ்சம் குளிர்ந்தாலும்… ஊருக்கு போய் போன் பண்ணும் சமாசாரம் அப்படியே இருக்கிறதே…. ஆனால் கண் பார்க்காத போது அதன் தீவிரம் கொஞ்சம் குறையாதா? கடவுள் காப்பாத்தட்டும்… என்று மனதிற்குள் வேண்டி கொண்டவருக்கு இப்போது ஸ்ரீராம் பார்க்கும் போது ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தின் அளவு சற்று குறைந்தது போல் இருந்தது. அவனை நோக்கி ஒரு புன்னகையை சிந்தியவர்… அப்படி என்றால் என்னையும் ப்ரியாவையும் சேர்த்து அவள் அலுவலகத்தில் விட்டுவிட முடியுமா தம்பி? என்று கேட்டவரை பார்த்து… கட்டாயம் தாத்தா… இதை நான் நேத்திக்கே ப்ரியாகிட்ட சொல்லிட்டேனே…

அது மட்டும் இல்லை… ப்ரியாவை டிரைவிங் கத்துகிட சொல்லுங்க… இந்த கார் இங்க சும்மாதான் நின்னுகிட்டு இருக்கு எப்பவாவது தாத்தா வெளியே போவதுதான்… ஆடோமொபில்ஸ் எல்லாம் சும்மா நிறுத்தி வைத்தால் வீணாக போய் விடும்… அவ்வப்போது பயன்படுத்த வேண்டும் ப்ரியா இங்க இருக்குற மூணு மாசத்துக்காவது இதை நல்ல படியா யூஸ் பண்ணி கொள்ளலாம் என்று சொல்லுங்க தாத்தா… இதில உங்களுக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை இல்லியே… என்று தனது தாத்தாவையும் கேட்டான். எனக்கென்னடா? சும்மா நிக்கிற வண்டி யாருக்காவது பிரயோஜனபட்டால் சரிதான்… என்று தனது சம்மதத்தை தெரிவித்தார்… ஸ்ரீராம் அவளை பார்த்து ப்ரியா இதுதான்

சான்ஸ்... வண்டி ஓட்ட கத்துகிட்ட மாதிரியும் ஆச்சு... conveyance கிடச்ச மாதிரியும் ஆச்சு... ஏதாவது பிரச்னை ஆனாலும் வண்டி என்னோடது இல்லைன்னு சொல்லி தப்பிசுக்கலாம்... உடனே வண்டி ஓட்ட கத்துகோங்க .. என்று சொல்லி அவளை பார்த்து கேலியாக சிரிக்க சற்றே அடங்கி இருந்த கோபம் அவருக்கு மீண்டும் துளிர்த்தது... என்ன இவன் இவ்வளவு உரிமை எடுத்து கொள்கிறான்... சரி இல்லியே என்று மீண்டும் மனம் குழம்பியது. பேசாமல் ப்ரியாவை ஒரு ஹாஸ்டலில் சேர்த்து விடலாமா? என்ன காரணம் சொல்வது? எதற்கும் முதலில் கௌதமை பார்த்து விடுவோம்... முதலில் அவனுக்கு திருமணம் ஆகாமல் இருக்க வேண்டும்... ரெண்டாவது அவன் அவர் சொல்வதை காது கொடுத்து பொறுமை ஆக கேட்க வேண்டும்... அதற்கு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்...

ப்ரியாவை அவனுக்கும்... அவனது குடும்பத்திற்கும் பிடிக்க வேண்டும்... ப்ரியாவை முக்கியமாக சமாதான படுத்த வேண்டும்... இப்படி இத்தனை if's and but's இருக்கிறது... ஒருவேளை ...IF SUPPOSE... இவன்தான் ப்ரியாவிற்கு என்று பிறந்தவனாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவனையும் நன்றாக பார்த்து கொள்ளவேண்டுமே ...நாளை என்ன நடக்குமோ... இப்போதைக்கு எந்த முடிவும் எடுக்க வேண்டாம் ... எதுவாய் இருந்தாலும் கௌதம் reaction-ai பார்த்த பின்னர் ஒரேயடியாய் முடிவு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைத்து ப்ரியாவுடன் ஆபிசிற்கு கிளம்பினார். இருவரும் அலுவலகத்தை அடைந்த போது மணி பத்தேமுக்கால் ஆகி இருந்தது... ப்ரியா சற்று தாத்தாவிடம் இருந்து விலகி ஸ்ரீராம் ஒரு நிமிடம் என்று அழைத்து சென்று... நீங்க இன்னிக்கு அனுவை பார்க்க வேண்டாம் என்று எனக்கு தோன்றுகிறது... நீங்க இப்போ ஊருக்கு கிளம்புங்க... டைம் கிடைக்கும் போது அனுவிடம் நானும் பேசுகிறேன்... நீங்களும் உங்க பெற்றோர்கள் கிட்ட பேசி உங்க தாத்தா மூலமா நேரில் போய் அனுவின் பெற்றோரை பார்க்க சொல்லுங்க... அதுதான் பெட்டெரா இருக்கும்... நீங்க இன்னிக்கு பார்த்து... அனு ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் எல்லோருக்கும் மனகஷ்டம்தானே... அதை இப்ப தவிர்க்கலாம் ஸ்ரீராம்.. ப்ளீஸ் இதை என்னோட அட்வைஸா எடுத்துக்குங்க... உங்க நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன்... ம்ம்ம் என்று கேட்க... அவன் சற்று யோசித்து சரி ப்ரியா... All the very best for your new assignment...நான் கிளம்பறேன்...

அப்புறம் பார்க்கலாம்... என்று அவளிடம் கைகுலுக்கி விடை பெற்று சென்றதை பார்த்த தாத்தாவிற்கு... தலையை பிய்த்து கொள்ளலாம் போல இருந்தது... என்ன இது வேலியில் போற ஓணானை பிடித்து வேட்டிக்குள் வைத்து விட்டு... ச்சே அவர் ஏன் ப்ரியாவை இவன் வீட்டுக்கு அனுப்பினார்... அவனாக பேசுவது போக ப்ரியாவே தனியாக அழைத்து பேசுவதை என்ன செய்வது... என்று யோசித்து முடிக்குமுன்... ப்ரியா அவனுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டு வந்து விட்டாள். தாத்தா

உண்மையை சொல்லுங்க... நீங்க இங்க எதுக்காக யாரை பார்க்க வந்தீங்க சொல்லுங்க... என்று கேட்க... ஒண்ணும் இல்லைம்மா... உன்னோட வொர்க் ப்ளேஸ் எப்படி இருக்குன்னு பார்த்துட்டு உன்னோட பாஸ் கிட்ட என்னோட பேத்தியை பத்திரமா பார்த்துகோங்க அப்படின்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு நான் கிளம்பிடுவேன் ஓகே? ஐயோ கௌதம் கிட்டயா? நேரில் பார்த்தா?... நோ சான்ஸ் என்று தனக்குள் நினைத்தவள் வேறு வழி இன்றே உள்ளே அழைத்து சென்றாள். அங்கே ரிசெப்சனில் பேர் சொன்னதுமே அவளை ஜெனரல் மேனஜரிடம் அழைத்து போக ஆள் வந்தது... அவர்தான் நேர்முக தேர்வு நடத்தியவர்... ஏதோ சிவராமன் என்று பேர் சொன்னாரே... அவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவள்... புன்னகையுடன் உள்ளே நுழைந்தாள். அறிமுகம் முடிந்தவுடன்... என்னோட தாத்தா சார்... எம் டி யை ஒருமுறை பார்க்க வந்து இருக்கிறார் சார் இருக்காங்களா? என்று மெல்ல கேட்க... கௌதம் இல்லையே... ஏதோ அர்ஜெண்ட் பர்சனல் வொர்குன்னு ஒரு வாரம் வர மாட்டேன் என்று வெளியூர் கிளம்பி போய் விட்டாரே... அடுத்த வாரம்தான் வருவார்..

உங்களுக்கு ட்ரைனிங் மானேஜர் கூட ஒருவாரம் ட்ரைனிங்... நீங்க சென்னையில் இருக்கிற நம்ம பயிற்சி பள்ளிகளை எல்லாம் ஒருமுறை பார்த்து வந்து விடுங்கள்... உங்களுக்கு புதிய பள்ளியை எப்படி நடத்துவது என்று ஒரு ஐடியா கிடைக்கும்... என்று சொல்லி அனுப்பினார். மேலே பேச எதுவுமின்றி வெளியே வந்தவளுக்கு சட்டென்று உலகம் அழகிழந்து போனது... காலையில் இருந்து அந்த நிமிடம் வரை பொங்கி வழிந்த உற்சாகம் சட்டென்று வடிந்தது... ஒருவாரம் ஆகுமா? என்ன அப்படி அர்ஜென்டான பெர்சனல் வேலை? என்னிடம் சொன்னால் நானும் கூட வந்து அந்த வேலையே முடிக்க உதவ மாட்டேனா என்ன? இப்படி சொல்லாமல் கொள்ளாமல்

எங்கே ஒருவாரம்... அவளுக்கு தலை வெடித்து விடும் போல் இருந்தது... அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்டு உடனே அங்கே பறந்து போய்விட வேண்டும் போல இருந்தது... அவனுக்கு அப்படி ஒன்றும் தோன்றவில்லையே? ஏன்... சரியான மக்கு போல... யாரிடம் என்ன வேலை கொடுக்கவேண்டும் என்று தெரியவில்லை ... இப்போதைக்கு ஒன்றும் நடக்காது போல் தாத்தாவிடம் நடிக்க வேண்டி வேறு இருந்ததே.. சோ தாத்தா உங்க பிளான் இன்னிக்கு வொர்க் அவுட் ஆகவில்லை போல் இருக்கிறதே... BETTER LUCK NEXT TIME...என்று அவருக்கு சொல்வது போல் தனக்கும் சொல்லி கொண்டாள்...

@@@ எங்கே நீயோ... நானும் அங்கே உன்னோடு... அதை தானே கொண்டு வந்தேன்... நான் என்னோடு... என் கண்ணோடு... @@@@

அத்தியாயம் 25

அன்று காலை எழும் போதே கௌதமிற்கு மனம் சோர்வாக இருந்தது. அதற்கு காரணம் தன் மனதிற்கு தெரிந்தே இருந்தாலும் அதை நீக்க இயலாது என்பதாலேயே... சோர்வு அதிகமானது போல் இருந்தது. படுக்கையில் இருந்து எழவே பிடிக்கவில்லை...அவன் வேறு என்னதான் செய்வது... மூளைக்கு சரி என்று படுவது மனதிற்கு பிடிக்கவில்லை... இந்த உலகத்தில் எல்லா காரியங்களும் அவரவர் மனதிற்கு பிடித்த மாதிரியே நடைபெறுமா? பிடிக்காததும் வரும்... அப்போது அந்த காரியங்களை எப்படி அணுகுகிறோம்... சமாளிக்கிறோம் ... என்பதில்தான் மனிதனின் வெற்றி சந்தோஷம் இதெல்லாம் அமைந்து இருக்கிறது... அதனால் சும்மா ... போதும்... நடந்து முடிந்தவற்றை மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பதை விட்டு விட்டு

இனி நடக்க இருப்பதை பற்றி யோசித்தால் பயன் உண்டு... என்று மனதை தேற்றி எழுந்தவன் குளித்து கிளம்பினான். முதல் வேலையாக சிவாவிற்கு போன் செய்தான்... சிவா... நான் கௌதம் பேசறேண்டா... இன்னிக்கு ....இல்ல இன்னும் ரெண்டு மூணு நாளைக்கு என்னோட ஒரு முக்கியமான விசாரணைக்கு என் கூட உன்னால் வரமுடியுமா? ஒரு வேளை இன்னிக்கு காலையில் உடனடியா உன்னால் கிளம்ப முடியவில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை.... வேலைகளை முடித்து இன்று இரவில் இருந்து எனக்காக ஒரு மூணு நாலு நாள் கூட இருக்க மாதிரி பிளான் பண்ணுடா... ரொம்ப அர்ஜென்டான பெர்சனல் விஷயம்டா... ப்ளீஸ்... போலீசுக்கு போகமுடியாது... என்ன சொல்ற... என்று மூச்சு விடாமல் பேசி முடிக்க... அடுத்த முனையில் சிவா சிரித்தான்.

என்னடா... இது தலையும் இல்லாம வாலும் இல்லாம ... ஒண்ணுமே புரியலடா... என்ன விசாரணை? என்ன அவசரம்? உள்ளூரா ....வெளிஊரா? யார் சம்பந்த பட்டது? உங்க குடும்பமா? தெரிஞ்சவங்க... உறவு... அப்படியா? எல்லாம் விபரமா சொல்லு.... போனில இல்ல... நேரில பேசலாம்.... உன் குரலை கேட்டால் நீ நார்மலா இருக்க மாதிரி இல்ல...என்ன ஆச்சுடா உனக்கு?... மைலபூரில என்னோட ஆபிஸ் தெரியும் இல்ல... அங்க நான் ஒன்பது மணிக்கு இருப்பேன்... ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் எனக்கு ரொம்ப பிசியா இருக்கும்... நீ நேரா பதினொரு மணிக்கு வா... உன்கிட்ட இருக்க தகவல முதல்ல சொல்லு... அப்புறமா மேல என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கலாம்... ஓகே? எதுவா இருந்தாலும் ஒண்ணும் கவலைபடாதே... பார்த்துக்கலாம் சரியா? என்று சொல்லி போனை வைத்தான். அவன் என்னதான் பதினொரு மணிக்கு வா என்று சொல்லி இருந்தாலும் கௌதமிற்கு வீட்டில் இருப்பு கொள்ளவில்லை... சும்மா இருக்கும் மனம் வேண்டாததை எல்லாம் நினைத்து குழம்பியது... வாடியது... கண்களை மூடி படுக்கையில் சாய்ந்தான். மனதில் நேற்றைய இரவு

அம்மாவுடன் உரையாடியது மனதில் படமாய் ஓடியது... அம்மா இரவு உணவு முடித்து அருகில் அமர்ந்து சொல்லுப்பா என்றதில் தொடங்கி... எல்லாமே... தனது இன்றைய ஆபிசிற்கு போகவேண்டாம் என்று முடிவு எடுத்து வரை எல்லாமே... மனதில் ஓடியது... விழியில் ஒரு துளி நீர் வரும்வரை... எந்த மடையன் சொன்னது... ஆண் பிள்ளை அழக்கூடாது? என்று... இப்போது வாய் விட்டு அழுதால் ஒருவேளை மன அழுத்தம் கொஞ்சமாவது குறையலாம்...

அம்மா... ஏம்மா... நான் ஏற்கனவே... ப்ரியாவை... பார்த்து இருக்கேனான்னு... கேட்டீங்க? தயங்கி தயங்கி வார்த்தைகள் வெளி வர.... அவனை ஆழ ஒரு பார்வை பார்த்து ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றிய பின் கௌதம்... உன்னை எனக்கு 27 வருஷமா தெரியும்பா... நீ யார் கூட எப்படி பேசுவேன்னு எனக்கு தெரியாதா? நீ எந்த பெண்கிட்டையும் கிட்ட நின்று பேசி நான் இதுவரை பார்த்து இல்லை... அப்படியே பேசினாலும்... பேர் சொல்லி அழைத்தது இல்லை... அதையும் மீறி தேவை வந்தால்... மிஸ் அல்லது மிசஸ் சேர்க்காமல் சொல்வாயா? மேலும் இன்று காலை டைனிங் டேபிளில்தான் நீ ப்ரியாவை பார்த்தாக நான் முதலில் நினைத்தேன்... அது சரி இல்லை என்று இப்போது எனக்கு தோன்றுகிறது... அதற்கு ஒன்றல்ல ... பல காரணம் இருக்கு... முதல்ல நீ ஒருமையில் அழைத்து காலையில் அனுவை கூப்பிட்டு வரச்சொன்னது... அது அப்போதே எனக்கு ஆச்சரியமாய் தான் இருந்தது... அடுத்தது நீ மத்தியானமே வீட்டுக்கு வந்தது... மூணு மணிக்கு மொட்டை மாடியில் இருந்து திரும்பியது... சாதாரணமாய் நீ உன் அறையில் தனியே... வேலை எதுவும் இல்லாத நேரத்தில் அரை மணி நேரம் இருப்பாயா?டிவி பார்ப்பது கூட இரவு நேரம் என்றால்தானே உன் அறையில் பார்ப்பாய்... பகல் நேரத்தில் கீழேதானே... முதலில் நீ காப்பி சாப்பிட வராத போது நீ ஏதோ அலுவலக வேலையாக இருப்பாய் என்றுதான் நினைத்தேன்...

ஆனால் நான் இரவு சாப்பாட்டுக்கு அழைக்க வந்த போது.... என்று நிறுத்தி அவன் முகத்தை பதிலுக்காக கூர்ந்து பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் ஒரு ஆச்சரியம் தவிர வேறு ஏதும் தெரியவில்லை... பதிலோ... விளக்கம் சொல்லவோ முயலவில்லை... மௌனம் தொடரவும் லக்ஷ்மியே மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பித்தாள். நீ ரூமில் லைட் கூட போடாம படுத்து இருந்த... தூங்கிய மாதிரியும் தெரியவில்லை சும்மா ஏதோ யோசனையில்... மேலே முடிக்காமல் விட்டாள்... அப்புறம் இப்போ... தக்காளி சட்னி கேட்டாயே... அப்போ கன்பார்ம் ஆயிடுச்சு... ப்ரியாவை மனதில் நினைச்சுதான் அதை கேட்டாய் என்று எனக்கு தோன்றியது... ம்ம்ம்? என்று தலையை சரித்து பார்த்தவளை பிரமிப்பாய் நோக்கினான் கௌதம். மனதிற்குள் அடேயப்பா எவ்வளவு டீப்பான அனலிசிஸ்? அம்மா மட்டும் நன்றாக படித்து நல்ல வேலைக்கு போய் இருந்தால் நல்ல பிரமாதமான

நிர்வாகி ஆகி இருப்பார்கள் என்று தோன்றியது... எவ்வளவு துல்லியமாக மகனின் உணர்வுகளை கணித்து இருக்கிறார்கள்... இந்த mind reading business-il எவ்வளவு உபயோகமாய் இருந்து இருக்கும்... என்று ஓடிய எண்ணத்தை அடக்கி... நெகிழ்ச்சியோடு மெல்ல புன்னகைத்து அவள் மடியில் படுத்தவன்... அண்ணாந்து அவளை நோக்கி ... என்னம்மா இது மொட்டை தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சு போடறீங்க? நீங்க இப்ப சொன்னதுக்கும் நான் ப்ரியாவை ஏற்கனவே பார்த்ததுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? உங்களுக்கு ஏன் அந்த சந்தேகம் வந்தது? என்று நான் கேட்டேன்... அதுக்கு பதில் சொல்லவில்லையே? என்று சின்ன குரலில் கேட்டான்.

அதற்கு சில கணங்கள் அவள் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை... அவனது தலையை கோதியவள்... நான் இன்னும் என்ன சொல்லணும் கௌதம்... நான் சொல்ல வேண்டிய விளக்கத்தைதான் நீயே உன் கேள்வியில் சொல்லி விட்டாயே? இவ்வளவு விளக்கத்திற்கு பின்னும் ப்ரியா என்று வெறும் பெயர் மட்டும் சொன்னாய்... நீ ஏற்கனவே பார்த்ததையும் உன் வாயால் ஒப்பு கொண்டாய்... இன்னும் நான் சொல்ல வேண்டியது ஒண்ணே ஒண்ணுதான் பாக்கி இருக்கு என்றவள்... அவனை நிமிர்த்தி அமர வைத்தாள்... அவன் கைகளை பற்றியவள்.... கௌதம் ஒண்ணு மட்டும் நல்லா நினைவு வச்சுக்க... நான் உன் அம்மாப்பா... எனக்கு நீ சந்தோஷமா இருக்கணும் .... அதை விட முக்கியமானது வேற எதுவும் இந்த உலகத்தில் கிடையாது... ஒருவேளை உனக்கு ப்ரியாவை பிடித்து இருந்தால்... என்று சொன்ன வேளையில் அவன் கண்களில் ஒரு மின்னல் வெட்டியதை கவனித்தவள்... லேசாக புன்னகைத்தாள்... உனக்கு ப்ரியாவை பிடித்து இருந்தால்... நீ தாராளமாக அவளையே திருமணம் செய்து கொள்... அம்மா... அவங்க ஆசை... குடும்பத்தை இணைக்கிறேன் என்று எனக்கு தந்த வாக்குறுதி என்றெல்லாம் மனதை போட்டு குழப்பி கொள்ளாதே ... நீ எனக்கு தந்த வாக்குறுதியை நானே மறந்து விடுகிறேன்... திருமணம் என்பதை கழித்துவிட்டு மற்றபடி சாதரணமாய் கூட அவர்களை தேடி கண்டுபிடிக்கலாம் கௌதம்... அதனால் அத்தை பற்றி நீ ரொம்ப கவலை படாதே... ப்ரியாவோட தாத்தா எங்கே இருக்காங்கன்னு விசாரித்து விட்டு நாமே நேரில் போவோம்... பெண் கேட்போம்... உன் அப்பாவிடமும் தாத்தாவிடமும் உன் சார்பாக நானே பேசுகிறேன்...

முதலில் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி என்றாலும்... கடைசியில் சம்மதம் வாங்கிவிடலாம்... கொஞ்சம் பொறுமையாய் காத்திருக்கவேண்டும்... ஆனால் நீ மட்டும் அவசரப்பட்டு உன் அத்தை செய்த அதே தப்பை மீண்டும் செய்து விடாதே... மீண்டும் ஒரு பிரிவை தாங்க என் மனதில் சக்தி இல்லைப்பா.... அதுவும் நீ இல்லாமல் என்னால் ... இந்த வீட்டில் இருப்பதை ... நினைத்து கூட பார்க்க முடியாது

கௌதம்... என்று சொன்னவளின் கண்கள் கலங்குவதை கண்டவன்... அம்மா ப்ளீஸ் என்னம்மா இது... இப்ப எதுக்கும்மா அழறீங்க? ப்ளீஸ் முதல்ல அழுகைய நிறுத்துங்கம்மா... என்றவன் அவள் கண்களை துடைத்துவிட்டான். போதும்மா நீங்க இந்த வீட்டில் எப்படி இருக்கீங்கன்னு எனக்கு தெரியும்... உங்களுக்கு என்னால ஒரு மனகஷ்டம் வர நான் நிச்சயம் விடமாட்டேன்... நீங்க நிச்சயமா என்னை நம்பலாம்... உங்களுக்கு ... ஏன் இந்த குடும்பத்தில் உள்ள எல்லா நபர்களுக்கும் சேர்த்துதான்.... நான் சொல்றேன்... யாருக்கும் பிடிக்காத காரியத்தை நான் நிச்சயம் செய்ய மாட்டேன்மா... அதுலயும் என்னோட கல்யாணம் நிச்சயமா நீங்க எல்லோரும் சம்மதிச்சு சந்தோஷமா என் கூட இருக்கும்போது தான் நடக்கும்...இது சத்தியம்... அது யாரோட வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்... ப்ரியாவாக இருந்தாலும் சரி... வேற யாராக இருந்தாலும் சரி... இப்ப திருப்தியா? தயவு செஞ்சு இனிமேல் என் முன்னால மட்டுமாவது அழாதீங்கம்மா... ப்ளீஸ் எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கு... என்றவன் நெற்றியில் லேசாக முத்தமிட்டு சரிப்பா... என்றாள். அவளை சற்று நேரம் பேசாமல் புன்னகையோடு பார்த்தபடி இருந்தவனை பார்த்து என்னப்பா அப்படி பார்க்கிற? என்று கேட்டாள்.

விரிந்த சிரிப்புடன் கௌதம் அம்மா நீங்க பயங்கரமான ஆளும்மா? நான் உங்களை என்னோவோன்னு நினைச்சுட்டேன். ஒவ்வொரு மூவ்மெண்ட்டையும் என்னமா கவனிக்கிறீங்க... யு ஆர் சிம்ப்ளி கிரேட்... யாரும் கிட்டயே வரமுடியாது... ஆமா இவ்வளவு விரிவா நீங்க விளக்கினதுல இன்னும் எனக்கு ஒரே ஒரு சந்தேகம்... என்று இழுக்க... என்னப்பா அது என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி... மறுபடியும் ப்ரியாவா? இவளை நினைக்காமல் இருக்க முடியாதா கௌதம் உன்னால... என்று எண்ணியவாறே... கடைசில தக்காளி சட்னி கேட்டதும் கன்பார்ம் ஆச்சுன்னு சொன்னீங்களே... அது எப்படி... காதலுக்கும் தக்காளி சட்னிக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கா? என்று கேட்டவனை பார்த்து வாய் விட்டு சிரித்தாள்... இல்லப்பா... காதலுக்கும் சட்னிக்கும் சம்பந்தம் இல்லை... இது வரை சாப்பாட்டில் இது வேண்டும் அது வேண்டும் என்று நீ கேட்டு நான் பார்த்ததில்லை... அதோட... நீ அதை கேட்கும்போது... உன் கண்கள் கனவில் மிதந்தது... நீ இந்த உலகத்தில் இல்லை என்பதும்... ப்ரியா இன்று காலை என் கையை பற்றி... ரொம்ப நல்லா இருக்கு ஆன்ட்டி என்றதும் என்னுடைய நினைவில் இருக்கே... பாராட்டு இல்லியா அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்குமா? என்று சொல்லி சிரித்தாள்.

அவள் சிரிப்பை பார்த்து தலை அசைத்து எழுந்தவன் சரிம்மா ரொம்ப நேரம் ஆச்சு நீங்க போய் கவலை படாமல் தூங்குங்க... நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்து கொள்கிறேன்... நீங்க பயப்படர மாதிரி

ஒண்ணும் நடக்காது குட் நைட் என்றவன் படியேறி தன் அறைக்கு சென்று படுக்கையில் விழுந்தான். அம்மாவிடம் ஏதேதோ சமாதானம் பேசியதன் உண்மையான அர்த்தம் இப்போது முழுமையாக அவனை தாக்க... தூக்கம் வர மறுத்தது... அம்மா அவன் மேல் பாசம் வைத்து இருப்பதால் அப்படி சொன்னார்கள்... சரி அப்படி என்றால் அவனுக்கு ஒன்றும் பொறுப்பு... கடமை இதெல்லாம் கிடையாதா? அவர்களை சந்தோஷமாக தான் வைத்து கொள்ள வேண்டாமா? ப்ரியாவை பார்த்து எத்தனை நாள் இருக்கும்? அவள் இந்த நிமிடம் வரை இந்த குடும்பத்திற்காக என்ன செய்து இருக்கிறாள்? சரி சான்ஸ் இது வரை கிடைக்கவில்லை என்று வைத்து கொண்டாலும்... அம்மாவோடு ஒப்பிட்டால் ப்ரியா ரெண்டாம் பட்சம்தானே... சரி... ரொம்ப குழம்பாமால்... முதலில் அத்தையையும் அத்தை குடும்பத்தையும் முதலில் கண்டு பிடித்து விடுவோம்... ஒரு வேளை அத்தை பொண்ணுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆகி இருந்தால்... என்ன செய்வோம்... அம்மா சொன்ன மாதிரி ப்ரியாவையே கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்... ஆனால் அந்த முடிவு எடுப்பதற்கு முன் அவனுக்கு தன் அத்தை குடும்பத்தை பற்றிய முழு விபரம் தெரியவேண்டும்...

அது வரை அவன் ப்ரியாவை நேரில் பார்க்காமல் இருப்பது அவனுக்கும் இந்த குடும்பத்திற்கும் நல்லது... என்ற முடிவினை நேற்று இரவு எடுப்பது சுலபமாய் இருந்தது... ஆனால் அதை செயல்படுத்த நினைக்கும் இப்போது மனம் எல்லாம் வலிக்கிறதே... இன்று அவள் ஆபிசிற்கு வந்திருப்பாள்... நான் இதே சென்னையில் இருந்து கொண்டு அவளை பார்க்க முடியாமல்... இருக்கிறேன்.... என்று எண்ணும் போது ச்சே என்று படுக்கையில் ஓங்கி குத்தினான். cool..cool.. கௌதம்.... கொஞ்ச நாள் அப்படிதான் இருக்கும்... காலம் நல்ல அருமருந்து... எல்லாம் சரி ஆகிவிடும்... wait and see.... நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே...அம்மா முக்கியம் இல்லையா?...

@@@ தாய் இல்லாமல் நான் இல்லை.... தானே எவரும் பிறக்கவில்லை .... எனக்கொரு தாய் இருக்கிறாள்... என்றும் என்னை காக்கின்றாள்...@@@ ...

அத்தியாயம் 26

ஸ்ரீராம் டாக்சியில் இருந்து இறங்கி வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது அம்மாவும் அப்பாவும் ஏதோ தீவிரமாக விவாதித்து கொண்டு இருப்பதை கவனித்தவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது... அவனது அப்பா கூட இவ்வளவு சீரியசாக இருப்பாரா? எப்போதும் முகத்தில் தவழும் சிரிப்பும்... கிண்டலும்... அவரை பார்த்துதானே அவன் சிரிக்க கற்று கொண்டதே... அவன் உள்ளே நுழைவது கூட தெரியாமல் எதை பற்றி விவாதம் நடக்கிறது என்று அருகில் ஓசை இன்றி வந்தவன் கவனித்தவன் திகைத்தான்

... அங்கே டேபிளில் நாலைந்து பெண்களின் புகைப்படங்களை வைத்து பார்த்து கொண்டு இருந்தனர்... கடவுளே... ஒரு நாலு நாள் இல்லாமல் வெளியூர் போய் வந்தால் சத்தம் இல்லாமல் இவ்வளவு வேலை நடக்குமா? விட்டால் அவனை கேட்காமலே திருமணம் வரை நிச்சயித்து விடுவார்கள் போல் இருக்கிறதே... அப்பா கூடவா? அம்மாவிற்குத்தான் எப்போதும் தான் சொல்வது நடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்... பல சமயங்களில் அப்பாதான் அவனுக்கு தற்காப்பு... துணை... எல்லாமே... அனுவை பற்றி கூட முதலில் அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணி வந்தான். அதற்கு தகுந்த இடம்... நேரம் பார்த்து நல்லபடியாக ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று வந்தால்... இங்கே என்னென்னவோ நடக்கிறதே...இப்படி வந்ததும் வராததுமாய் பட்டென்று போட்டு உடைக்க அவன் நினைக்க வில்லையே... இன்று இரவே அப்பாவை தனியே அழைத்து போய் முதலில் பேசிவிடவேண்டும்... இனியும் ஒத்தி வைக்க கூடாது...

அவன் யோசித்து முடிவு எடுக்கும் முன்... திரும்பிய ரத்னம்தான் முதலில் ஸ்ரீராம்-ஐ கவனித்து நீ எப்படா வந்த? நாங்க உன்னை கவனிக்கவே இல்லையே... ஸ்ரீராம்? என்ன ஒண்ணும் பேசாமல் அப்படியே திகைத்து போய் நிற்கிறாய்? எல்லாம் உனக்காகத்தான் வா வா ... இங்கே வந்து பார்... எந்த பொண்ணை உனக்கு பிடிச்சிருக்கு என்று சொல்லு... பார்த்து பேசி முடிச்சிடலாம்... என்று உற்சாகமாய் அழைக்க... அவன் பதில் ஏதும் இன்றி ஒரு உச்சு கொட்டலுடன் போய் எதிரே இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான். புஷ்பா... நீ போய் அவனுக்கு ஏதாவது சாப்பிட எடுத்து வா... அப்படியே எனக்கு ஒரு லெமன் டீ...என்று அவளை உள்ளே அனுப்பியவர் வந்து ஸ்ரீராம்-இன் அருகே அமர்ந்தார். என்னப்பா உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? என்றவரை கை காட்டி நிறுத்தினான். அப்பா நீங்க இப்ப என்ன செஞ்சுகிட்டு இருந்தீங்க? என்று கோபமாய் கேட்டான். ஏய் இப்ப எதுக்குடா என்னை வந்ததும் வராததுமா கடிக்கிற? உங்க தாத்தா உனக்கு நாலு நாளா சரியா சாப்பாடு போடலியா? பசி மயக்கமா? உனக்கு என்ன ஆச்சு... என்று கேலியாக ஆரம்பிதவரை... அப்பா என்று பல்லை கடித்தவன் பேச்சை மாத்தாதீங்க... நான் கேட்டதுக்கு முதலில் பதில் சொல்லுங்க என்றான். அவனை ஆச்சரியமாக பார்த்தவர் ஒரு புன்னகையுடன்... எல்லாம் நல்ல விஷயம்தான்... உனக்கு ஏத்த மாதிரி ஒரு பொண்ணு தேடி கொண்டு இருந்தோம்... என்றவரை அவசரமாக குறுக்கிட்டு எதுக்கு? என்றான்... அவர் விரிந்த சிரிப்புடன் ஏண்டா இவ்வளவு வளர்ந்து இருக்கிறாய்? அது கூட தெரியாதா? என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தார்.

அவன் முகம் சினத்தில் சிவப்பதை கவனித்தவர் சட்டென்று கேலியை நிறுத்தி... என்ன ஸ்ரீராம்? என்று யோசனையாய் கேட்டார். யாரை கேட்டு இதெல்லாம் பண்றீங்க? என்று ஆரம்பித்தவனை

மறித்து யாரை கேட்கணும்? என்ற அவன் அம்மாவின் குரல் கேட்டதும் அவள் புறம் ஆத்திரமாய் ஸ்ரீராம் திரும்பினான். ம்ம்ம் என்னை கேட்கணும்... ஏன்னா நான்தான் கல்யாணம் பண்ணிட்டு குடும்பம் நடத்த போறேன்... ஏய் உன்னை கேட்காமல் என்னடா எங்க இஷ்டத்திற்கு இது வரை நாங்க பண்ணி இருக்கிறோம்? இப்பதான் தரகரிடம் சொல்லி நாலு அஞ்சு போட்டோ வாங்கி பார்த்துகிட்டு இருக்கோம்... இன்னும் ஒண்ணும் பேசவும் இல்லை முடிக்கவும் இல்லை இப்ப நீ எதுக்கு தேவை இல்லாம கத்தற? என்று அவனோடு வாக்குவாதத்திற்கு தயாரான மனைவியை என்ன புஷ்பா இது சின்ன பிள்ளை மாதிரி அவனோடு சரி மல்லுக்கு நின்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை பதில் பேச வேண்டுமா? நீ உள்ளே போ நான் அவன்கிட்ட பேசிகொள்கிறேன் என்றார். அதான் நீங்க இருக்கிங்கல்ல ... அந்த தைரியத்தில்தான் அவன் இப்படி எல்லாம் பேசறான்...அவன்கிட்ட கொஞ்சம் சொல்லி வையுங்க... அவனுக்கு பிடித்தால்தான் கல்யாணம்... அது வரைக்கும் சரி... ஆனால் அவனுக்கு மட்டும் பிடித்தால் போதாது... எனக்கும் பிடிக்க வேண்டும்...அதையும் கொஞ்சம் ஞாபகத்தில் வைத்து கொள்ளட்டும்... என்றவள் உள்ளே சென்று மறைந்தாள். அவள் செல்லும் வரை பொறுத்தவர்... என்னப்பா இப்ப சொல்லு என்ன ப்ராப்ளம்? என்னப்பா இதெல்லாம்? திடீர் என்று என்னை ஒருவார்த்தை கேட்காமல்... நீங்க பாட்டுக்கு திருமண ஏற்பாடு செய்தால் என்ன அர்த்தம்?

ஸ்ரீராம் உங்க அம்மா கேட்ட விதம் உனக்கு கோபம் மூட்டுவதாய் இருந்து இருக்கலாம்... ஆனால் அவள் கேட்டதில் தப்பு ஏதும் இல்லை ஸ்ரீராம்... பெத்தவங்க இருபத்தாறு வயசு பையனுக்கு திருமணத்திற்கு என்று பெண் பார்ப்பதில் என்ன தப்பு? நீயேதான் சொல்லு... அப்பா பொண்ணு பார்க்கறது தப்பு இல்லைப்பா... பொண்ணு எனக்கு பிடிக்க வேண்டாமா? அவசரமாய் குறுக்கிட்டவனை கை காட்டி நிறுத்தி... உனக்கு கட்டாயம் பிடிக்க வேண்டும்... ஸ்ரீராம் கல்யாணம் என்பது விளையாட்டு சமாச்சாரம் இல்லை... என்னதான் வெளிநாட்டில் இருந்தாலும் இன்னிக்கு கல்யாணம் ... நாளைக்கு டைவர்ஸ் என்ற மனநிலையில் நம் குடும்பம் இல்லை... அதனால் கட்டாயம் உனக்கு திருப்தியான பிறகுதான் மற்ற ஏற்பாடுகள்...

ஸ்ரீராம் சுத்தி வளைக்காம straight-a சொல்லு Are you in Love? என்று அதிரடியாய் கேட்டவரை பார்த்து மலைத்து நின்றான். அவனது முக பாவனையே அவருக்கு விஷயத்தை விளக்க... சரி நீ போய் குளித்து உடை மாற்றி வா.. மேலே இங்கே பேச வேண்டாம்... எங்காவது வெளியே போய் சாப்பிட்டுக்கொண்டே பேசுவோம்... நான் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்... என்று அவன் தோளில் தட்டிவிட்டு அவரது அறைக்கு சென்றார். அமைதியாக அவர் சொன்னபடி கிளம்பி வந்தவனை பார்த்து வாப்பா என்று அழைத்துக்கொண்டு ஹோட்டலில் போய் அமர்ந்தவுடன்... சொல்லு என்றார். அவரை பார்த்து சங்கடமாய் புன்னகைத்தான். இதுவரை அவரிடம்

பேச அவன் தயங்கியதே இல்லை...

அவர்கள் இருவரும் இது வரை நல்ல நண்பர்கள்... வெளியே எங்கேயாவது போகும்போது இலை பூசினிமா விளையாட்டு என்று ஆரம்பித்து அழகான பெண்களை ரசிப்பது (!) வரை ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே செய்வார்கள்.... சிரிப்பார்கள்... அம்மாதான் பிறந்தது பெரிய பணக்கார குடும்பம்... என்பதால் இறங்கி வந்து பேசுவது கிடையாது... சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து படிப்பு... வேலை என்று முன்னுக்கு வந்த ரத்னத்தை பார்த்து பிடித்து போய் பெண் கொடுத்து... தொழில் கொடுத்து அவரை முன்னேற்றியவர் பெண் என்ற நன்றி உணர்வில் அவ்வப்போது அவள் ஏடாகூடமாக பேசினாலும் அவரே பொறுத்து போய் விடுவார்... கொஞ்சம் அதிகாரமாய் பேசுவது போல் தோன்றினாலும் அடிப்படையில் அம்மாவும் நல்லவளே என்பதால் இது வரை பிரச்னை வந்தது இல்லை... இப்போது என்ன செய்வார்களோ... தனக்குள் யோசனையில் ஸ்ரீராம் இருக்க... ஸ்ரீ என்று கொஞ்சம் சத்தமாய் அழைத்து அவனது கவனத்தை ஈர்க்க முயன்றார். ம்ம்ம் சாரி சொல்லுங்கப்பா என்றவனை பார்த்து லேசாக சிரித்து... என்ன ஸ்ரீ கதையவே மாத்தற... நீதான் ஏதோ பேச போற என்று நினைத்தேன்... சொல்லு சென்னையில என் பையனை இப்படி ஒரே பார்வையில் வீழ்த்தி சென்ற வீராங்கனை யார்? ... எங்க பார்த்த? யார்... என்ன என்ற விபரம் தெரியுமா? இல்லை இனிமேல் தேடி கண்டுபிடிக்க வேண்டுமா... இப்படி நிறைய கேள்விகள் என் மனதில் இருக்கு...ஒவ்வோண்ணுக்கா பதில் சொல்லு பார்க்கலாம் கம் ஆன் குயிக்... என்றவரை பார்த்து மெல்ல சிரித்தான்.

அப்பா நான் ஸ்வாமி கல்யாணத்திற்கு சென்னைக்கு போய் இருந்தேன் இல்ல... என்று ஆரம்பித்தவனை குறுக்கிட்டு.... அப்படிதான் நான் கொஞ்ச நேரம் முன்னால வரை நினைத்து இருந்தேன்... ஆனால் உண்மை அது இல்லை போல இருக்கே... உனக்கு பொண்ணு பார்க்க போனேன் என்று சொல்லு என்றவரை அப்பா நீங்க இப்படி குறுக்கே பேசி கொண்டிருந்தால் நான் எப்போ சொல்லி முடிப்பது... என்று இழுத்தவனை பார்த்து ரைட் ... இனி நீயா சொல்ற வரைக்கும் நான் வாயே திறக்கவில்லை சரியா என்று சிரித்தார். அந்த கல்யாண வீட்டில் என்று ஆரம்பித்து சுருக்கமாய் விபரம் சொல்லி முடிக்க... அவர் அமைதியாய் கேட்டு இருந்தார்... சோ உன்னோட காதல் ஜெட் வேகத்துலதான் வந்திருக்கு... அப்படியே கடைசி வரை

நிலைத்து இருக்கும் என்று நம்பலாமா? என்னப்பா இப்படி சொல்லிடீங்க... நான் உங்க பிள்ளைப்பா... என்று சொல்ல அடடா செண்டிமேண்டலா தாக்கிட்டானே... இப்ப நான் ஒண்ணுமே மறுத்து பேச முடியாதே என்றவர் சிரித்தார். சரி பொண்ணு போட்டோ இருக்கா? என்று கேட்க... போட்டோவா? எதுக்குப்பா? என்றான். கேள்வி கேட்டா பதில் சொல்லு... எதிர் கேள்வி கேட்காத... இருக்கா

இல்லியா? சொல்லு என்றார்... அவன் தயக்கமாய்... மொபிலில் சேவ் செய்து இருந்த அனுவின் படத்தை எடுத்து காண்பிக்க... பார்த்து விட்டு... ம்ம் நன்றாகத்தான் இருக்கிறாள்... மொதல்ல இதை down load panni printout எடுத்துட்டு அழிச்சுடு அப்புறம் கொஞ்ச நாளைக்கு உனக்கு அனுவை தெரியாது...

எங்களோட வற்புறுத்தலுக்காக அனுவை நீ சென்னையில் போய் பொண்ணு பார்க்க போற... கல்யாணம் பண்ணிக்க போற அனுவோட போட்டோவை என்னோட அப்பா உன் மூலமா கொடுத்து அனுப்பி இருக்கார் ஒகே?... நான் அப்பாகிட்ட முதலில் பேசிவிடுகிறேன்.. உங்க அம்மாவை சிம்பிளா சமாளிக்க இது உதவும்... அனு அவளோட சாய்சா இருந்தா வீட்டில் சந்தோசம் சுலபமா வரும்... உன்னோட சாயஸ் என்றால் சில சமயம் ஈகோ தலை தூக்கும்... நம்ம ரெண்டு பேரும் வேலையாய் வெளியே போய் விடுவோம்... அவங்க ரெண்டு பேரும் வீட்டுல நல்லபடியா இருக்கணும் இல்லையா... அனுவோட நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன்... சில சமயம் தேவைப்படும் போது அடுத்தவங்களுக்கு கெடுதல் இல்லாத பொய் சொல்லலாம் தப்பில்லை... புரியுதா? என்றவரை பெருமிதமாய் பார்த்து தலை அசைத்து சிரித்தான். சரிப்பா... ஆனால் எனக்கு இன்னும் கொஞ்ச நாள் இங்கே தனியா இருக்க முடியாதேப்பா... கஷ்டமா இருக்கு... உடனே சென்னைக்கு போகனும்ப்பா... உங்ககிட்ட விஷயத்தை சொல்லிட்டு திரும்ப ரெண்டு மூணு நாளில் கிளம்பலாமா என்று யோசித்து கொண்டு வந்தேன்... இப்ப என்ன செய்யட்டும்பா? என்று கேட்க... ஆமாடா லவ் பண்றது மட்டும் உன் இஷ்டம்... மத்தது எல்லாம் என்னையே கேளு...நீ வேணும்னா சென்னைக்கு போய் ஏதாவது படியேண்டா... உனக்கு வெறும் இன்ஜினியரிங் டிகிரி போதாது... ஒரு ஆறு மாசம் ஏதாவது டிப்ளமோ படியேன்... படித்து பட்டம் வாங்கரயோ இல்லியோ.... உனக்கு பிடிச்ச பொண்ணை சந்தோஷமாய் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு அப்புறமா வந்து சேரு...

அது வரை வீட்டையும் bisinassayum நான் பத்திரமா பார்த்துக்கறேன்... ஒகே? இப்ப கொஞ்சம் சாப்பிட விடறாயா... சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பலாம்...அவர்கள் திட்டப்படி அப்பாவிடம் பேச ... ஏய் அனுவை நம்ம ஸ்ரீராம்-க்கு நான் ஏற்கனவே அவங்க அண்ணன் கிட்ட கேட்டேன்பா... ஸ்ரீராம் வந்த அந்த கல்யாணதில்தான் பேசினேன்...அதனால் என்னை பொறுத்தவரைக்கும் ஸ்ரீராம் சொல்றதுக்கு முன்னாடியே அனு என்னோட சாய்ஸ்தான்... அந்த திருட்டு பயல் என்கிட்டே சொல்லாம அங்க வந்து உன் காதை கடிக்கிறானா ... இங்கவரட்டும்... அவனை என்ன செய்யறேன்னு பாரு... இருக்கான பக்கத்தில என்றவருக்கு வேணாம்பா... விட்டுருங்க... பாவம் ஸ்ரீராம் நல்ல பையன்... ஆமடா.. நீ சொல்லித்தான் எனக்கு அது தெரியனும்... சரி நீ பொய் எதுவும் சொல்லலை... நானும் உண்மைதான்

பேச போகிறேன்... தைரியமா அந்த பொண்ணை எடுக்கலாம்... தாயை போல பிள்ளை... நூலை போல சேலை... கேட்டதில்ல நீ... அனுவோட அம்மாவை எனக்கு நல்லா தெரியும்பா... ரொம்ப நல்ல மாதிரி... அதனால இந்த முடிவுக்காக நம்ம எப்பவும் வருத்தபடமாட்டோம் ... நானே நேரில் போய் அவங்க வீட்டல பேசறேன்... ஸ்ரீராம்-ஐ ஒண்ணும் கவலை படாம இருக்க சொல்லு... அவன் எப்ப இங்க வரான்? அவன் மட்டும் வரனா? இல்ல நீங்க மூணு பேரும் கிளம்பி வரீங்களா?என்று கேட்டார். தெரியலப்பா... அது நான் வீட்டுல போய் புஷ்பாகிட்ட பேசிட்டு சொல்றேன்... சரிப்பா எப்படி என்றாலும்... ஸ்ரீ மட்டுமாவது அடுத்த வாரம் கிளம்பி வந்து விடுவான்.

உங்க ஆசை படியே அவன் அங்க ஒரு ஆறு மாசமாவது இருப்பான்... என்றதை கேட்டு சத்தமாக சிரித்தவர்... ஆமாண்டா... அவன் என் ஆசைக்காக இங்க வந்து இருக்க போகிறான்... நீ சொல்கிறாய் இல்ல நானும் அதை அப்படியே நம்பிவிட்டேன்...ஏதோ நெல்லுக்கு பாய்கிற நீர் அப்படியே புல்லான எங்களுக்கும் கொஞ்சம் வரபோகிறது... ஆனா அதுல கூட எங்களுக்கு சந்தோஷம்தான் ... வரச்சொல்லு... எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்... என்று சொல்லி முடித்தார். வீட்டில் பேசிவேலை ஒதுக்கி அடுத்த பத்து நாளில் மூணு பேரும் கிளம்பலாம்... என்று அன்று இரவே முடிவெடுக்க... ஸ்ரீராம் பத்து நாளா என்று முனகினான்... என்னடா முனகர? என்று கேட்ட புஷ்பாவை கை காட்டி நிறுத்தி... ஸ்ரீ ஏன் மூஞ்சிய இப்படி விளக்கெண்ணை குடிச்ச மாதிரி வைத்து கொள்கிறாய்... அங்கே போய் சும்மா பொண்ணை பார்க்கத்தான் போகிறோம்... உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் தைரியமாக சொல்லலாம்... உனக்கு பிடிக்காத எதுவும்... especially கல்யாண விஷயத்துல நடக்காது... நீ தைரியமா இரு. என்ன சரியா? என்று அதட்டி கண் சிமிட்டி ரத்னம் சிரிக்க அவனும் பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கி புன்னகைத்தபடி சரிப்பா என்று தன் அறைக்கு கிளம்பினான். அறையில் தனிமை கிடைத்தும்... அப்பா கொடுத்த போட்டோவை தலையணை அருகில் வைத்து படுத்து கொண்டான்... அவனை கேட்காமலே மனம் சென்னைக்கு பறந்து விட்டது...

@@@ உன் பேர் சொல்ல ஆசைதான்... உள்ளம் உருக ஆசைதான்... உயிரில் கரைய ஆசைதான்.. ஆசைதான்... உன் மேல் ஆசைதான்... @@@@

அத்தியாயம் 27

கௌதம் சிவகுமாரின் அறைக்குள் நுழையும்போது மணி பதினொன்று ஆக இன்னும் பத்து நிமிடம் இருந்தது... அவன் பேர் சொன்னதுமே உள்ளே அழைத்துவிட்டவன்...கொஞ்சம் உட்காருடா... ஜஸ்ட் அஞ்சு நிமிஷம்... இதோ வந்துடறேன். என்று சோபாவை காட்டினான். குடிக்க ஜூஸ் வரவழைத்தவன்

அவனுக்கு குடிக்க சொல்லி ஜாடை காட்டிவிட்டு சில நிமிடங்களில் வந்து அவன் அருகில் அமர்ந்தான்... சொல்லுடா... உன்னை பார்த்த ரெண்டு மூணு நாலா தூங்காத மாதிரி இருக்குடா. ரொம்ப சோர்வா இருக்க... என்ன விஷயம் சொல்லு என்றவன் ... ஒரு நிமிஷம்... என்றவன் எழுந்து போய் இண்டர்கமில் அவனாக அழைக்கும் வரை எந்த போன் காலும் தரவேண்டாம்...ஆட்களும் உள்ளே வரவேண்டாம் என்று சொன்னவன்... அவனது மொபைலையும் ஆப் பண்ணினான். இப்ப சொல்லுடா என்று முழுமையாய் கவனிக்க தயார் ஆனான். கௌதம் சொல்லி முடிக்க பதினைந்து நிமிடம் ஆகியது... அது வரை குறுக்கிடாமல் கேட்டு இருந்தவன்... இப்ப எனக்கு புரிந்த உண்மைகளை நான் அப்படியே சொல்றேன்... நீ சரியா இல்லையா என்று மட்டும் சொல்லு ஓகே? உங்க அதை வீட்டுக்கு தெரியாம கல்யாணம் பண்ணிகிட்டதால்... வீட்டில் இருக்கவங்களுக்கு கோபம்... அவங்க வெளியே போய்ட்டாங்க... ஒரு அஞ்சு வருஷம் தொடர்ந்து வந்து இருக்காங்க... அப்புறம் வரல்ல... அவங்களுக்கு ஒரு பொண்ணு இருப்பதா நீங்க சொல்றீங்க.. அந்த பொண்ணு இப்ப வேணும்... அவங்களை... கண்டுபிடித்து ... ரெண்டு குடும்பத்தையும் சேர்க்கணும்...

இதுல நீ இதுவரை கண்டுபிடிச்சது... அந்த மாமா இப்ப உயிரோட இல்லை... அவங்க சொந்த ஊருல ஒரு வீடு மட்டும் இருக்கலாம்... அது கூட நிச்சயம் இல்லை... விற்று விட்டதா சொல்றாங்க...மாமா வேலை செஞ்ச கம்பனி போய் நீ பார்த்துட்ட... அங்க மாமாவோட டெத் தவிர வேறு விஷயம் உன்னால் கண்டுபிடிக்க முடியல... சரியா நான் புரிஞ்சுகிட்டது... என்று கேட்டான்.. பதில் ஏதும் இன்றி வெறுமனே தலை அசைத்தான் கௌதம்... டேய் என்னடா இது... எல்லா விஷயமும் சொல்லிட்டயா? இல்ல இன்னும் ஏதும் பாக்கி இருக்கா?... நீ பேசாமல் இருப்பதை பார்த்தால்... இன்னும் வர வேண்டிய விஷயம் ஏதோ பாக்கி இருக்கிற மாதிரி எனக்கு தோன்றுதே? என்னடா... என்று மீண்டும் கேட்டான். ப்ச் ஒண்ணும் இல்லடா... இன்னும் என்னடா சொல்லணும்? என்றான் கௌதம் அலுப்பாக. ஹேய் கௌதம்... வீட்டுல உன்னை பிரஸ் பண்ணி இந்த பொண்ணை தேடி கண்டுபிடிக்க சொல்றாங்களா? அதுல உனக்கு இஷ்டம் இல்லியா? அப்படின்னா... கொஞ்சம் சீன் போட்டுட்டு கண்டுபிடிக்க முடியலைன்னு சொல்லிடலம்டா... இதுக்கா இவ்வளவு பீல் பண்ற... இப்ப நான் சீரியசா தேடணுமா இல்ல சீன் போடனுமா அதை மொதல்ல தெளிவா சொல்லு...என்றவனை ஏய் ஏண்டா இப்படி பேசற? சீன் போடறதுக்கு எதுக்கு நான் இங்க வந்து உக்காந்துட்டு இருக்கேன்... உளராம என்ன புரிஞ்சுக்கோடா... சாரி கௌதம்... நீ ரொம்ப டல்லா இருந்த மாதிரி இருந்தது... ஓகே... இப்ப சீரியஸ்... மொதல்ல உடனே ஒரு மூணு வேலை செய்யலாம்...

திருவனந்தபுரத்துல உங்க மாமா வேலை செஞ்ச ஆபிசில விசாரிச்சு... அவங்க ஆபீஸில் கட்டாயம்

பைனல் செட்டில்மெண்டுக்கு டெத் சொர்டிபிகேட் கேட்டு இருப்பாங்க அதோட காபிய அங்கிருந்து உடனே வாங்கலாம்... அதவச்சு சொர்டிபிகேட் யாரு கொடுத்து இருக்காங்களோ... அந்த ஆபிஸ் ரெகார்ட் ... அவங்க எங்கே இறந்தாங்க... ஹாஸ்பிடல்ல இருந்தா அந்த ரெகர்ட்ஸ்..வச்சு கொஞ்சம் தேடலாம்... ரெண்டாவது சேனல்... அவங்களோட டெத்துக்கு கம்பனில இருந்து ஏதாவது பணம் கொடுத்து இருந்தால்... அது எங்க க்ளைம் பண்ணி இருக்காங்க அப்படின்னு கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தால்... அதில் ஏதாவது அட்ரெஸ் கிடைக்கலாம்... மூணாவது சேனல்... அவங்க சொந்த ஊரில அவங்களுக்கு ஏதாவது சொத்து முதலில் இருந்து அதை பிறகு விற்று இருந்தால்... சப்-ரேஜிஸ்ட்ரர் ஆபீஸில் அவங்க அட்ரெஸ் இருக்கலாம்... ஏதாவது ஒன்னு கட்டாயம் கிளிக் ஆகும் கௌதம்... நிச்சயம் கண்டுபிடிக்கலாம்... கொஞ்சம் டைம் ஆகும்.. ஒரு பத்து பதினைந்து நாளில் முடிச்சிடலாம் ஓகே? நீ ஒண்ணும் கவலை படாம கிளம்பு ... நான் பார்த்து கொள்கிறேன் என்று சொல்ல கௌதம் அவனை முறைதான்... அவன் பார்வை புரியாமல் சிவா விழித்தான்...

என்னடா அப்படி முறைக்கிற... நீ இது மாதிரி கோபமா இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லைடா... நான் ஏதாவது தப்பாக சொல்லிவிட்டேனா... நீ ஆர அமர உன் சௌகரியத்திற்கு மத்த எல்லா கேஸ் மாதிரி இதை கண்டுபிடிக்க நான் எதுக்கு... நான் உன்கிட்ட போனில என்ன சொன்னேன்... ரெண்டு மூணு நாள்... அவ்வளவுதான்... மத்த எல்லா வேலையும் மூட்டை கட்டி வச்சுட்டு என்னோட வர... எங்கே போணுமோ... அங்கே போவோம்... விசாரிப்போம்... என்ன செலவானாலும் சரி... உடனே அங்கங்க ஆளை பிடிச்சு விபரம் சேகரிக்கணும்... எனக்கு இந்த சன்டே-க்குள்ள எல்லா விபரமும் வேணும்... அவ்வளவுதான்... நீ உடனே கிளம்பலாம்... இல்லை இன்னிக்கு ராத்திரி வரை உனக்கு டைம்... கிளம்ப...அப்ப கூட நடுவில் இதை...கவனிக்கணும். போனில் நீ கேட்ட எல்லா விபரங்களையும் வாங்கணும்... பாக்ஸ்...போன்... விமான டிகெட்... என்ன வேணும்னு மட்டும் சொல்லு... இந்த சன்டே...தான் உனக்கு டெட்-லைன்... அதுக்குள்ளே எனக்கு தெரிஞ்சாகணும்... தீர்மானமாய் அவன் சொன்னதை பார்த்த சிவா மெல்ல சிரித்தான்... சரிடா உன்னோட இஷ்டபடியே ... இன்னும் ஒரு ரெண்டு மணி நேரத்தில இதுல முழுசா இறங்கிடலாம்... அதுக்குள்ள நீ அங்க திருவனந்தபுரத்துல பேசி... டெத் சொர்டிபிகேட்ட பாக்ஸ்-ல வாங்கு.. கார் வச்சுக்கலாம்... அலைவதற்கு அதுதான் வசதி.. விமானம் வேண்டாம்... ஓகே? என்று சொன்னவன் அதை செயலிலும் காட்டினான். டெத் சொர்டிபிகேட் காபியை வைத்து... சென்னை கர்ப்பரசனிலும்... அங்கே கிடைக்கும் விபரங்களை வைத்து ஹாச்பிடலை விசாரிக்க தனியாக ஒரு ஆளை நியமித்து தகவல் கிடைத்தும் சொல்ல சொல்லிவிட்டு பனிரெண்டு மணிக்கு எல்லாம் அவர்களது கார்... கன்னியகுமாரியை நோக்கி பறக்க தொடங்கிவிட்டது...

அவனது வேகத்தை பார்த்து பயந்து போன சிவா... டேய் இவ்வளவு வேகம் வேணாண்ட... நான் அம்மாவுக்கு ஒரே பிள்ளை. இன்னும் எனக்கு கல்யாணம் கூட ஆகலைடா.. ப்ளீஸ் நான் வேணா காரை ஓட்டறேண்ட... என்று கெஞ்சியவனை பார்த்து புன்னகைதவன்... நானும் அப்படிதாண்டா... அதனால் பயப்படாத... எனக்கும் என்னோட உயிர் வெல்லகட்டிதான்... சீக்கிரம் போகலாம் என்றுதான்... அது சரிடா.... என்னதான் சீக்கிரம் போனாலும் அங்கே போய் சேர ராத்திரி பத்து மணி ஆகிவிடும்... பத்துக்கும் பதினோன்னுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் இருக்காதுடா... அதனால் ஒரு நிதானதிலேயே போகலாம்... என்று சொன்ன பிறகு கொஞ்சம் வேகத்தை குறைத்தான். அவர்கள் மதுரையை தாண்டும்போதே ஏழு மணிக்கு எல்லாம் சென்னையில் இருந்து முதல் தகவல் வந்துவிட்டது. அப்போல்லோ ஹஸ்பிடலில் அவர் ஹார்ட்-அட்டக்கில் இறந்தார் என்றும் அங்கே திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள ஒரு அட்ரஸ் கொடுத்து இருப்பதாகவும்... அதே அட்ரசில் இருந்து உமா என்ற பெயரில் இன்னொரு பெண்ணும் விபத்துக்குள்ளாகி அன்றே அட்மிட் செய்யப்பட்டு மூன்று தினங்கள் கழித்து இறந்து போய் விட்டதை அவர் தற்செயலாக சிஸ்டத்தில் கவனித்ததாகவும் தகவல் வந்தது. சிவா மெதுவாக கௌதம் கொஞ்ச நேரம் நான் ஓட்டறேன் என்று சொல்லவும் வேகத்தை குறைத்து காரை ஓரமாய் நிறுத்தினான். போனில யாருடா? என்று விசாரிக்க சொல்றேன்... என்று ஆரம்பித்து சாரி கௌதம்... வந்தது அவ்வளவு நல்ல நியூஸ் இல்ல என்ற விபரம் சொன்னதும் அவன் அதிர்ந்து போனான்...

அய்யோ அப்ப பெற்றோர் இருவரும் இல்லாமல் அந்த பெண் என்ன ஆனாளோ என்று ஓடிய எண்ணத்தில் அவன் மேலும் துவண்டு போனான்... அவளை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்ற பயம் இப்போது கூடுதலாய் வந்தது... அவன் தலையை பிடித்து கொண்டு... அமர்ந்து குனிந்து இருப்பதை பார்த்த சிவாவிற்கு கஷ்டமாய் இருந்தது. காரை நிறுத்தியவன்... அவன் தோளில் கை வைத்து கௌதம்... கடவுள் நல்லவங்களுக்கு கஷ்டம் கொடுத்தாலும் காப்பாத்துவாருடா... அந்த பொண்ணு நல்லபடியா தான் இருக்கும்... என் பேச்சை நம்புடா... இன்னும் ரெண்டு நாளில் கண்டுபிடித்து விடலாம்... திருவனந்தபுரத்தில் யாருக்கோ போன் பண்ணினாயே... இந்த அட்ரசை கொடுத்து அவரை இப்போவே அங்கு போய் பார்க்க சொல்ல முடியுமா... என்று பேச்சை துவக்க... இல்லடா என்னதான் மத்தவங்க விசாரிச்சாலும் நமக்கு திருப்தி வராது... மேலும் அவர் உன்னை மாதிரி விசாரணை செய்யும் துறையில் இருந்தால் அது ஒரு மாதிரி... சாதாரணமாக உங்களுக்கு தோன்றும் விஷயங்கள்... அவருக்கு தோன்றாது... அதனால் நாம ரெண்டு பேருமே... நாளைக்கு காலையில் போய் விசாரிக்கலாம் என்று அவனே முடித்துவிட்டான். சரி போகிற வழியிலேயே...

அவங்களோட சொந்த ஊர் இருக்கு... அங்கேயும் அதிகாலை போய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு பிறகு திருவனந்தபுரம் போகலாம் என்றதை அவனும் ஒப்புகொண்டான்.

@@@ காலையில் எல்லோரும் உணவு மேஜையை சுற்றி அமர்ந்து இருக்க மாதவமூர்த்தி பேச்சை ஆரம்பித்தார். ராஜ் நீ இன்னிக்கும் எங்கேயாவது உன்னோட பேத்திக்கு துணையா கிளம்பிடாத... இன்னிக்கு நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் வேற ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கு... என்றதும் அவரை கேள்வியாக நோக்கினார். இன்னிக்கு நான் எங்கேயும் போகவில்லை... ஆனால் நாம என்ன விஷயமா எங்கே போகிறோம்? சொல்றேண்டா... ஓகோ துரை விஷயம் தெரியாம நான் கூப்பிட்டேன் என்பதற்காக ஒரு இடத்திற்கு வரமாட்டீர்களோ? என்று அவர் கேலியாக கேட்க... யப்பா நான் எங்கே வேண்டுமானாலும் வரேன்பா... ஆளை விடு... என்று பயந்தவர் போல் இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கி சிரித்தார். தாத்தா ஸ்ரீராம் ஊருக்கு போய்விட்டு போன் பண்ணினாரா? என்று மெல்ல ப்ரியா கேட்க.. ராஜாராம் அவசரமாய் திரும்பி அவளை பார்த்து அவள் முகத்தில் ஏதாவது கண்டுபிடிக்க முடிகிறதா என்று ஆராய்ந்தார். அது சாதாரணமாக இருந்தது. எந்த விதமான ஆர்வமோ... கூடுதல் ஸ்பெசல் பிரியமோ இல்லை. வெறுமனே தகவல் தெரிந்து கொள்ளும் பாவனை... யோசித்தவர் திரும்பி மாதவனின் பதிலை கேட்க காத்து இருந்தார். ம்ம்ம் நேத்து ராத்திரி பேசினாம்மா அவன் பேசலை அவனோட அப்பா பேசினான்... அவன்தான் அந்த திருட்டு பயலை பத்தி ஒரு நல்ல விஷயம் சொன்னான்... அது சம்பந்தமாதான் நான் இன்னிக்கு வெளியே போகபோகிறேன்... உங்க தாத்தாவையும் கூட்டிகிட்டு... என்ன விஷயம்-னு கேட்கலையே... என்று அவளை பார்த்து கேட்க... அவள் மெல்ல கேட்டிருப்பேன்... நீங்க எங்க தாத்தாவை போட்ட போட்டில் பயந்து போய் வாயை மூடிகிட்டேன் என்று சொல்லி கண்சிமிட்டி மெல்ல சிரித்தாள்.

அவளது பாவனையை பார்த்த எல்லோரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்... ஆமா ப்ரியா உன்னோட முகத்தை பார்த்தால் நீ எவ்வளவு பயந்த பொண்ணு-ன்னு ரொம்ப நல்லா தெரியுது முடிஞ்சா அந்த முகமூடிய கழட்டிடு... இல்லன்னா நாங்க எல்லோரும் உன்னை பார்த்து பயந்து போய்விடுவோம் என்று அவள் காலை அவளது தாத்தா வார ம்ம்ம் எல்லோருக்கும் எதிரி வெளியில இருப்பாங்க... என்னோட விதிய பார்த்தீங்களா அது என்னோட தாத்தா ரூபத்துல பொறந்ததுல இருந்து கூடவே இருக்காங்க... எல்லாம் அந்த பிரம்மன் என் தலையில் எழுதுனது...
ஹூம் என்று சோகமாய் சொல்லி போலியாய் பெருமூச்சு விட...அவளை பார்த்து மீண்டும் எல்லாரும் சிரித்தனர். வீடுன்னா இப்படி இருக்கணும்... எப்பவும் பேச்சு சிரிப்புன்னு... ரெண்டு மூணு நாளா இந்த வீடு எப்படி கலகலன்னு இருக்கு தெரியுமா... நீ எப்ப சென்னைக்கு வந்தாலும் இங்கேயே

நேர வந்துடு ப்ரியா... யாரையும் எதிர்பார்க்காத... உனக்காக இந்த வீட்டு கதவு எப்பவும் தொறந்தே இருக்கும்...என்று லேசாக நனைந்த விழிகளோடு ருக்மணி சொல்ல... அச்சோ பாட்டி இப்பதான சொன்னீங்க... எப்பவும் சிரிப்போட இருக்கணும்னு... இப்ப நீங்களே அதை மறந்து போய் கண்ணீரோடு பேசறீங்களே.. சொல்றது ஒண்ணு செய்யறது ஒண்ணா எங்க தாத்தா மாதிரி இருக்க கூடாது பாட்டி... என்று சொல்லி எப்படி என்று அவரை பார்த்து புருவம் உயர்த்தி கேள்வி கேட்டாள்.

உங்க தாத்தா மட்டும் இல்ல ப்ரியா... அது மாதிரி இன்னொரு ஆள் கூட இங்கே இருக்காங்க... நான் நினைக்கிறேன் எல்லாம் சகவாச தோஷம் என்று அவள் பங்குக்கு தன் கணவரை சைடில் வாரினாள்... ரொம்ப கரெக்ட்... என்று ராஜராமனும் அவளை அப்படியே ஒத்து பேச ... என்னடா கரெக்டு... சேம் சைடு கோல் போடறாயா நீ என்று பொய் கோபத்தோடு கேட்டார் மாதவன். இல்லடா... என்னோட சேர்ந்ததால் நீ இப்படி ஆயிட்டதா மேடம் சொல்றாங்க இல்ல... நான் ஏன் ... எப்போல இருந்து ... இப்படி ஆனேன் என்பது தெரிஞ்சால் இப்படி சொல்ல மாட்டாங்க... உனக்கு தெரியுமே மாதவா... இருபது வருஷத்திற்கு முன்னால வரைக்கும் நான் எப்படி இருந்தேன் என்று... இப்பதான் ஒரு இருபது வருஷமா... ப்ரியா பொறந்து பேச ஆரம்பிச்சாங்க... அந்த சகவாச தோஷம் என்கிட்டே இருந்த நல்ல குணம் எல்லாம் ஒண்ணு ஒண்ணா போய்டுச்சு? என்ன செய்யறது... ஹூம் என்னோட தலைவிதி... என்று சொல்லிவிட்டு... இது எப்படி இருக்கு? என்று பேத்தியை பார்த்து கண் சிமிட்டி சிரிக்க... மீண்டும் ஒரு சிரிப்பலை அங்கே பரவியது. சரி சரி பேச்சு வாக்குல முக்கியமான அந்த சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்ல மறந்துட்டேனே அது என்னன்ன .... என்று கொஞ்சம் நிறுத்தி...டோட்டடைங் ... என்று பின்னணி இசையோடு ஸ்ரீராம் இங்க ஒரு பொண்ண பார்த்து... அந்த பொண்ணை லவ் பண்ணறான்... என்று போட்டு உடைக்க ... ராஜரமிர்க்கு மூச்சு நின்றுவிடும் போல் இருந்தது... என்ன இவன் இவ்வளவு சர்வ சாதரணமாய் சொல்றான்...

யார் அந்த பொண்ணு... ப்ரியாவா... கடவுளே... இல்லை இல்லை எங்கேயோ வெளியில் போக வேண்டும் வா என்றானே... ப்ரியாவாக இருக்கும் பட்சத்தில் அது தேவை இல்லியே... ஒருவேளை ப்ரியா இல்லாமல் தனியாக வெளியே சென்று நாம் இருவரும் பேசலாம் என்ற அர்த்தத்தில் இருக்குமோ... ஒண்ணுமே புரியலையே... ஆனால் ப்ரியா முகத்தில் இந்த சேதிக்கான ஸ்பெசல் பிரதிபலிப்பு என்று ஒண்ணும் காணோமே... ஏன்... ஏற்கனவே தெரிந்ததுதானே... என்ற ஒரு அலட்சியம்... இல்லை அப்படி சொல்ல முடியாது... ஒரு மிக லேசான ஆச்சரியம்... ஆர்வம் ... இல்லை குழப்பத்தை மேலும் தாங்க முடியாமல்... யாருடா அந்த பொண்ணு? என்று நேரடியாக கேட்டுவிட்டார்... ப்ரியா உனக்கும் ரொம்ப தெரிஞ்ச பொண்ணுதான்... உனக்கு தெரியுமா என்று

நேரடியாய் அவர் கேட்க... அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் லேசாக திணறினாள். அவளது திணரலை பார்த்த தாத்தாவிற்கு... இதயத்துடிப்பு கூடியது... இந்த பொண்ணு என் பதில் சொல்ல இப்படி தினருகிறாள்... ஐயோ என்ன நடக்குது இங்கே... யாருடா.. கேட்கறேன்ல... பதில் சொல்லேன்... வாயில் என்ன கொளுக்கட்டய வச்சுருக்கே... என்று ராஜாராமன் அதட்ட இல்லடா... என்னோட அருமை பொண்டாட்டி இன்னிக்கு அதை பண்ணலியே... அதனால வெறும் இட்லிதான்... இருக்கு... என்று பதிலுக்கு சீண்டினார். அடடா எனக்கு என்ன ஆச்சு... கொஞ்சம் பொறுமயதான் இரேன் ராஜா... சரக்கு மலிஞ்சா சந்தைக்கு வந்துதான் ஆகணும்...

வெயிட் பண்ணு வெயிட் பண்ணு என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவர் சில வினாடிகள் அமைதி காத்தார். அதற்கு மேலும் அவரது பொறுமையை சோதிக்காமல் மாதவன் விஷயத்திற்கு வந்துவிட்டார். ப்ரியா இங்க அட்டென்ட் பண்ணின கல்யாணதிற்குதான்... ஸ்ரிரமும் மாப்பிள்ளை சார்பா வந்து இருந்தான்... ஸ்ரீராம் ப்ரியா ரெண்டு பேரும் அங்கதான் பார்த்து பேசி இருக்காங்க... அங்கேயே... அனுவையும் ஸ்ரீராம் பார்த்து இருக்கான்... அனு யார் தெரியுமோ? ப்ரியா வேலைக்கு போய் இருக்காளே அந்த கம்பனி வச்சுருக்க பையனோட தங்கை... அனுவும் அந்த கல்யாண வீட்டிற்கு வந்து இருந்தாளாம்... அவளை அங்கே பார்த்தவனுக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருச்சு...என்ற வார்த்தைகள் அவருக்கு எல்லை அற்ற நிம்மதியை தர ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை சத்தம் இன்றி வெளியேற்றினார். ஸ்ஸ் அப்பாடா இந்த விஷயம் தெரிவதற்குள் என்ன பாடு பட்டுவிட்டேன்... நீயாக ஏதோ கற்பனை செய்தால் அதற்கு யார் எப்படி பொறுப்பாவார்கள்... என்று தனக்குள்ளே முனகி கொண்டவர் மலர்ந்த முகத்துடன்... ஓ அப்படி என்றால் இதற்குத்தான் அவங்க வீட்டுக்கு போகலாமா என்று கேட்டாயா? எப்போ போகலாம் என்று ஆவலுடன் கேட்டார். அவருக்கு கும்பிட போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல் உற்சாகமாய் இருந்தது... ஆஹா ஒரே கல்லில் ரெண்டு... இல்ல மூணு மாங்காய்... ஒண்ணு ஸ்ரீராம் ப்ரியாவை காதலிக்க வில்லை என்று உறுதி ஆனது... ரெண்டாவது அவர் யாரை எப்படி அந்த வீட்டில் சந்திக்கலாம் என்று மண்டையை போட்டு உருட்டி கொண்டுஇருக்க தானே வந்து வாய்ப்பு அழைக்கிறதே...

மூணாவது கௌதம் எங்கே என்ன விஷயமாய் போய் இருக்கிறான் என்ற தகவல் கிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கே... ஒருவேளை நேரில் பார்க்க வாய்ப்பு கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்...ரொம்ப ஆசை உனக்கு... விட்டா கௌதம் ப்ரியாவை நாளைக்கே கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்-னு கூட ஆசைபடுவாய் போல இருக்கே... கொஞ்சம் அளவோடுதான் ஆசைபடு... என்று மனதிற்குள் பேசிக்கொண்டு இருந்தவரை மாதவனின் குரல் இந்த உலகத்திற்கு இழுத்து வந்தது. என்னடா

யோசனை... ஸ்ரிரமுக்கு பொண்ணு பார்க்க போறதை பத்தி பேசியதும் ப்ரியா கல்யாணம் பற்றிய நினைப்பு உனக்கு வந்துவிட்டது... அப்படித்தானே.. கவலைபடாதே... கூடிய சீக்கிரம் அவளுக்கும் ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாய் பார்த்து சீக்கிரமே கல்யாணம் செய்து விடலாம்... என்று சொன்ன அதே கணத்தில் ரெண்டு குரல் ஏக காலத்தில் ஐயோ கல்யாணத்திற்கு இப்ப என்ன அவசரம்... என்று கேட்க... மாதவமூர்த்தி திகைத்து போனார்... என்னடா இது இவ்வளவு நேரம் ஒருத்தரை ஒருத்தர் காலை வாரி கொண்டது என்ன ... இப்ப ஒரே நேரத்தில் ஒரே குரலில் கல்யாணம் வேண்டாம் என்பது என்ன... டேய் ப்ரியா வேண்டாம் என்பதில் ஏதோ ஒரு அர்த்தம் இருக்கலாம்... மேலே படிக்க வேண்டும்... வேலையில் முன்னுக்கு வரவேண்டும் ... இந்த மாதிரி... நீ ஏண்டா வேண்டாம் என்று சொல்கிறாய்... அதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. என்று கேட்க...

கல்யாண விஷயத்தில் நான் ப்ரியா கட்சிதான்... அவளுக்கு என்ன பிடிக்கிறதோ அதுதான் என்னோட விருப்பமும்... என்று ஏற்கனவே பலமுறை சொன்னதை மீண்டும் சொல்லவும் சட்டென்று ப்ரியாவின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது... தேங்க்ஸ் தாத்தா... என்று அவரை தோளோடு சேர்த்து அணைத்து சொல்ல... அவர் சிரிப்புடன் அச்சோ என் சட்டையை இப்படி சாப்பாட்டு கையை வைத்து அழுக்காக்கி விட்டாயே? நான் வேற கல்யாணத்திற்கு பொண்ணு பார்க்க போகிறேன்... என்று அவளை சிரிக்க வைக்க முயன்றார். ஐயோ இந்த வயசில உங்களுக்கு கல்யாணமா? ரொம்ப ஆசைதான் தாத்தா உங்களுக்கு என்று சொல்லி நீர் நிறைந்த விழிகளோடு சிரித்தாள் ப்ரியா. இந்த அன்புதான் அவளை கட்டிபோட்டு வைத்து இருப்பது... இவரை மீறி கௌதமை மணக்க முடியுமா... சான்ஸ் இல்லை... கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்... ப்ளீஸ்... என் காதலினால்.... கல்யாணத்தினால் யார் மனதையும் உடைத்து விடாமல் இருக்க அருள் புரிவாய் கடவுளே... என்று கண் மூடி மனம் உருகி பிரார்த்தித்து கொண்டாள். சில கணங்களில் தன்னை சமாளித்து கொண்டவளுக்கு ரெண்டு தாத்தாவும் இன்று அனுவை பார்க்க போவது ஞாபகம் வந்ததும் அவளுக்கு கூட போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றி வலுபெற்றது... தாத்தா நீங்க எப்போ அனுவை பார்க்க போறீங்க? நானும் கூட வருகிறேன்... சாயந்திரமா போய் பார்க்கலாம் ப்ளீஸ்... நான் கூட அனுவுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்ல வேண்டும்... என்று வெளியில் சொல்லி சம்மதம் பெற்றவள்... அப்படியே கௌதம் எங்கே போய் இருக்கான் என்று அவளிடம் மெல்ல விசாரிக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டாள்... அப்படி என்ன அவசரமான வேலை... சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கிளம்பிவிட்டான்.... ஒரு வாரத்திற்கு.... அதுவும் பெர்சனல் வொர்க்... ம்க்கூம் என்ன வேலையோ? ... அவளது ஆசை ஏக்கம்... எதுவும் புரியாமல்... ஸ்டுபிட் கய்... வரட்டும் அவனை அப்போது வைத்து கொள்கிறேன்... மனம் போன போக்கில் எண்ணியவள் அந்த வார்த்தையின் மற்றொரு அர்த்தம் மனதில் தோன்றியதும்... அவள் முகம்

சிவந்தது....

@@@ ஆசை... ஆசை... இப்பொழுது... பேராசை இப்பொழுது... ஆசை தீரும் காலம் எப்பொழுது... @@@ ...

அத்தியாயம் 28

அன்று மாலை மாதவமூர்த்தி ராஜாராமன் ருக்மணி அம்மாள் ப்ரியா நால்வரும் ஏற்கனவே தொலைபேசியில் தெரிவித்தபடி சரியாக மாலை ஏழு மணிக்கு அனுவை பார்க்க என்று அவர்கள் வீட்டிற்கு சென்றனர். மாதவமூர்த்திக்கு ஏற்கனவே ஜனர்த்தனத்திற்கு அறிமுகம் உண்டு என்பதால் அங்கே என்ன காரணம் என்று சொல்லியே போனாலும் சூழ்நிலை சுமுகமாகவே இருந்தது. அவர்கள் வருவதை பற்றிய தகவல் ஏற்கனவே சொல்லி இருந்ததால்... லக்ஷ்மி வாசலிலேயே காத்து இருந்தாள். மற்றவர்களை பார்த்து பொதுவாக வாங்க என்று சொன்னவள் ப்ரியாவை பார்த்ததும் இரண்டு எட்டு முன்னால் வந்து அவள் கன்னத்தில் திருஷ்டி கழித்து முத்தமிட்டவள் கை பற்றி உள்ளே வா ப்ரியா என்று அன்போடு அழைத்து சென்றாள். அதை பார்த்த ராஜரமனுக்கு மனம் நெகிழ்ந்தது...தனது மருமகள் அண்ணியை பற்றி சொன்னது ரொம்ப கொஞ்சம் என்ற முடிவுக்குத்தான் அவரால் வர முடிந்தது. அவளை பார்த்தால் அன்பே உருவானது போல் இருக்கிறாள்... இந்த குடும்பத்தை பார்த்த பின்னுமா ப்ரியாவிற்கு அவளது கோபம் தாக்குபிடிக்கும்... ப்ரியா அன்புக்கு எளிதில் அடிமை ஆகிறவள்... கோபம் சீக்கிரம் வரும் என்றாலும் அது வந்த சீக்கிரமே போய்விடும்... அது அவளை தெரிந்த எல்லோருக்கும் தெரியும் .... சட்டென்று புரிந்துவிடும். கொஞ்சம் இந்த குடும்பத்தில் ஒன்றி பழகினால்... முதலில் முரண்டு பிடித்தாலும் சீக்கிரமே எல்லாம் சரி ஆகிவிடும் என்ற நம்பிக்கை இப்போது லக்ஷ்மியை பார்த்ததும் உறுதி ஆனது.

கௌதமை ஏர்போர்ட்டில் பார்த்ததும் வளர தொடங்கிய நம்பிக்கை இப்போது அவனது அம்மாவை பார்த்ததும் உறுதி ஆகிவிட்டது போல் இருந்தது... சோ பாதி கிணறு தாண்டி ஆகிவிட்டது... இன்னும் அவனது அப்பாவும் தாத்தாவும்... என்ன சொல்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். யோசனையில் பின்தங்கி நின்றவரை மாதவமூர்த்தி வெளியே வந்து கை பற்றியழைத்து சென்றார்... என்னடா இப்படி வாசலிலேயே நின்று விட்டாய்... நான் கூப்பிட்டு என் கூட வந்த பின்னும் உனக்கு என்ன கௌரவ ப்ரச்னையா? சும்மா உள்ளே வர வேண்டியதுதானே... என்று முனகியவாறே சென்றவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் ஒரு புன்னகையை மட்டும் பதிலாக தந்தார். உள்ளே சென்றவரின் பார்வை கௌதமிர்க்காக சுழன்று காணாமல் தவித்தது. அவரை தனது உயிர் நண்பர்

என்று மாதவமூர்த்தி அறிமுகபடுத்தியதும் எழுந்து எல்லோருக்கும் ஒரு வணக்கம் விதை பார்த்து மதவமூர்த்தியே அசந்து போனார்... என்ன இவன் வோட்டு கேட்க வந்த அரசியல்வாதி மாதிரி இப்படி படம் போடறான் என்று மனதிற்குள் சிரித்தவர் கை பற்றி இழுத்து அருகில் அமர்த்தினார். ஜனார்த்தனம் போலீஸ் டிபார்ட்மேன்டில் பணி புரிந்து ஒய்வு பெற்றவர். அவரது சர்விஸ் வருஷ எண்ணிக்கையை விட... பணி புரிந்த இடங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கும்... என்றால் பார்த்துகொள்ளேன்... யாருக்கும் வளைந்து கொடுக்காத நேர்மையான போலீஸ் அதிகாரி... நெற்றிக்கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே என்று வாதாடும் நக்கேரர் பரம்பரையில் வந்தவர் என்று சொல்லி சிரித்தார்.

அதை கவனமாக கேட்பது போல் பாவனை செய்த ராஜாராமனிற்கு... அதுதான் எனக்கு ரொம்ப நல்லா தெரியுமே... நேரடி அனுபவமே இருக்கு எனக்கு.... பெரிசா சொல்ல வந்துட்டான்... என்று மனதிற்குள் சிரித்தபடி அவருக்கு கையை நீட்டினார். அவரது மிடுக்கான போலீஸ் தோற்றத்தை உள்ளுக்குள் ரசித்தபடி... இப்படி விறைப்பான ஒரு மனிதருக்கு அப்படி ஒரு கலாரசனயுடன் கூடிய பொண்ணா? ஒருவேளை உமா அவளது அம்மா மாதிரி இருந்து இருக்கலாம் என்று விரிந்த புன்னகையுடன் கை குலுக்கினார். இது அவரோட பையன்... ஹரி-ன்னு பேரு... அவர் தனியா எலேக்டரோனிக் உதிரி பாகங்கள் தயார் செய்யும் நிறுவனம் ஒன்று வைத்து நடத்தி வருகிறார்... அவருக்கும் கை கொடுத்தவர்... எதிலும் பட்டுகொள்ளாமல் பரப்ரம்மமாய் இருக்கும் இவருடன் அந்த பொண்ணு எப்படித்தான் இத்தனை நாள் குடும்பம் நடத்தியும் இவ்வளவு அன்பா இருக்கோ தெரியவில்லை... என்றவர் பார்வை மீண்டும் லக்ஷ்மியிடம் திரும்பியது... அமைதியான சாந்தம் தவழும் முகம்... இந்த குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சி என்னோட பொறுப்பாக்கும்... என்ற உறுதி வெளிப்படையாக தெரிந்தது. அதை பார்த்து மீண்டும் ஒருமுறை புன்னகைதவர்... எங்கே உங்க பொண்ணை காணோம்... கூப்பிடுங்க...சும்மா கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டு இருக்கலாம் ... நோ பார்மாலிடிஸ் ப்ளீஸ்... என்றவர் உங்களுக்கு ஒரே பொண்ணா என்று கேட்ட ராஜாராமனை மாதவமூர்த்தியும் சரி ப்ரியாவும் சரி... வேறு கிரத்தில் இருந்து வந்த ஜந்துவை பார்ப்பது போல் விசித்திரமாக பார்த்தனர்.

என்ன ஆச்சு இந்த தாத்தாவுக்கு? கௌதம் பற்றி நான் எவ்வளவு சொல்லி இருப்பேன்... அதெல்லாம் மறந்துவிட்டு ஒரே பொண்ணா என்று கேட்பதை பாரேன்... ரொம்பதான் லொள்ளு... என்று நினைத்தவளுக்கு... கௌதம் பற்றி தான் தாத்தாவிடம் சொல்லியதை விட மறைத்தது மிக அதிகம் என்பது தற்காலிகமாக மறந்து போயிற்று. என்ன இவன் வந்ததில் இருந்து கொஞ்சம் நட்டு கழண்ட மாதிரியே இருக்கு மாற இருக்கானே...ஏற்கனவேதான் கௌதம் ஆபிசில தான் ப்ரியா வேலைக்கு

சேர்ந்து இருக்கா என்று கூட சொன்னேனே... என்ன ஆச்சு இவனுக்கு என்று யோசித்தவர்... சுதாரித்து அனுவையும் கூப்டுங்க ... அவளும் இங்க உட்கார்ந்து சாதாரணமாக பேசி கொண்டு இருக்கட்டும் ... பையனும் அவங்க பெற்றோரும் வரும்போது வேண்டும் என்றால் இந்த பார்மலிடிஸ் எல்லாம் வச்சுகோங்க. இப்ப வேண்டாம் என்று அவரும் அழைத்தார். இதோ நான் போய் கூப்பிட்டு வரேன் என்று ப்ரியா எழுந்து மேலே அவள் அறையை நோக்கிசெல்ல கூடவே லக்ஷ்மியும் எழுந்து வந்தாள்... நல்ல வேளை ப்ரியா நீயும் இவங்க கூட வருவாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை... ஆனால் அனு கிட்ட கொஞ்சம் சொல்லு... அவள் காலேஜில் இருந்து வந்ததில் இருந்து இப்படியே உட்கார்ந்து இருக்கிறாள்... இவங்க வராங்கன்னு சொன்னேனா அவ்வளவுதான் அண்ணன் கூட இலலை... அப்படி என்ன அவசரம்... எனக்கு மேல படிக்கணும்..

நான் இன்னும் டிகிரியே முடிக்கல... அது இதுன்னு ஒரே அடம்... எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியல... இவங்க அப்பா தாத்தா கிட்ட நான் இது மாதிரி சொல்றான்னு நான் பேச முடியுமா... இப்ப என்ன ஆச்சு... ஜஸ்ட் பார்க்க போறாங்க... நாளைக்கேவா கல்யாணம் நடக்க போறது... கொஞ்சம் எதாவது சொல்லி அந்த பொண்ணை கிளப்பற வழிய பாரு ப்ரியா... நான் அவங்களுக்கு எதாவது சாப்பிட கொடுக்கறேன்... ரெண்டு பேரும் சீக்கிரமா வாங்க... என்று அவசரமாக மெல்லிய குரலில் படிக்கு செல்வதற்குள் சொல்லிய லக்ஷ்மி அடுப்படிக்கு திரும்பினாள். ஓ அனுவுக்கு ஸ்ரீராம்தான் மாப்பிள்ளை என்பது தெரியாது போல இருக்கே... அங்க ஹோட்டலில் ஸ்ரீராம்-ஐ அந்த போடு போட்டாலும் உள்ளுக்குள் பாதிப்பு இருக்கு என்று சொல்லு... அதனால்தான் இந்த ட்ராமாவா... இருக்கட்டும்... சோ இப்போதைக்கு கௌதம் ஊரில் இல்லை என்பது கன்பார்ம்... எப்போ வருவானோ தெரியலியே... வெயிட் ப்ரியா... அதுவா தகவல் வரும்... பொறுமை பொறுமை என்று சொல்லியவள் அனுவின் அறை கதவை மெல்ல தட்டினாள்... என்னம்மா கதவு தொறந்துதான் இருக்கு... வாங்க என்று அடக்கிய ஆத்திரத்துடன் அனுவின் குரல் கேட்க ப்ரியா உள்ளே நுழைந்தாள். அவளை பார்த்த அனுவின் கண்ணில் ஆச்சரியம்... ஹே ப்ரியா நீங்க எப்படி இங்க... கம் கம்... என்றவள் எழுந்து அவள் கையை பற்றி அழைத்து சென்று கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அவளை பார்த்து லேசாக சிரித்தவள் என்ன அனு கீழே ஒரே கூட்டமா இருக்கு? என்ன விஷயம் என்று அப்பாவியாய் கேட்க... அனுவின் கண்கள் சட்டென்று ஒளி இழந்தது...

சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தவள்... ப்ரியா ப்ளீஸ் இப்ப என்ன செய்யலாம் என்று நீங்களே ஏதாவது சொல்லுங்க அவங்க என்னை பொண்ணு பார்க்க வந்து இருக்காங்களாம்... நான் இன்னும் படிப்பே முடிக்கவில்லை இப்ப என்ன அவசரம் என் கல்யாணத்திற்கு... சொன்னால் அம்மா

காதிலேயே போட்டுக்க மாட்டேங்கறாங்க... அண்ணன் வேற இல்லை... அவன் இருந்தால் அவன் ஏதாவது பண்ணுவான் அப்பா தாத்தா கிட்ட... சாதாரணமா பேசறதே கஷ்டம்... அதுவும் இது கல்யாணம்... மறுத்து பேச அவ்வளவு சுலபமாக வருமா... என்ன பண்ணட்டும்? என்று அவளிடம் கேட்டாள். அவள் குறும்பு சிரிப்புடன் அங்கே மாப்பிள்ளை மாதிரி யாரும் தென்படவில்லையே... ரெண்டு தாத்தா ஒரு பாட்டி தானே இருக்காங்க.. சும்மா போய் தலையை காட்டிவிட்டு வர வேண்டியதுதானே... இன்னிக்கு பொழுதை ஒப்பெற்றிவிட்டால்.. உங்க அண்ணன் வந்து நாளைக்கு பார்த்துக்க மாட்டாரா? அப்பாடா. பிரச்சனை இல்லாமல் கௌதம் எப்போ வருவான் என்பதை தெரிந்து கொள்ளும்படி கேள்வியை அமைத்தாகிவிட்டது ... வெல் டன் ப்ரியா... தனக்குள்ளே சொல்லி கொண்டாள். ஆனால் அந்த பாராட்டுக்கு பலன் எதுவும் இன்றி அல்ப ஆயுள் ஆகிவிட்டது.. ப்ச் மாப்பிள்ளை இப்ப வரல்ல ப்ரியா.. ஆனால் அடுத்த வாரம் மாப்பிள்ளையும் அவங்க parentsum வராங்க... இட் இஸ் நாட் எ ஜோக் ப்ரியா ப்ளீஸ் பீ சீரியஸ்... என்று அவள் எரிச்சலுடன் சொன்னாள். சரி இப்ப ஏன் உனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம்... ஏதாவது ஸ்பெசல் காரணம் இருக்கா?... என்று மெல்ல கேட்டாள் ப்ரியா...

அதான் சொன்னேனே படிக்க வேண்டும் என்று... குரல் ஆரம்பித்த வேகத்தில் இருந்து முடிப்பதற்குள் உள்ளே போய்விட்டது... ம்ம்ம் நான் வேண்டுமானால் மாப்பிள்ளையிடம் பேசி... இப்போதைக்கு நிச்சயம் மட்டும் வைத்து கொள்ளலாம்... அனு படிப்பை முடித்ததும் மே ஜூனில கல்யாணம் வச்சுக்கலாம் என்று பெர்மிசன் கேட்கவா... என்று மடக்க என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் லேசாக திணறினாள். சமாளித்து... உங்களுக்கு அவரை தெரியுமா? என்று கேட்க... தெரிந்து கொண்டால் போச்சு... நான் சென்னைக்கு வரும்போது உங்களை எனக்கு தெரியுமா என்ன? மூணு நாலு நாளைல உங்க கல்யாணத்திற்கு என்னிடம் யோசனை கேட்கிற அளவுக்கு நாம நெருங்கி விடவில்லையா ... ம்ம்ம் அதை மாதிரி நாமளா தெரிஞ்சுக்கலாம்... சிரிப்பை அடக்கியபடி சொன்னவள் சரி அனு நேரம் ஆகிறது... உங்க அம்மா மீண்டும் வந்து ஏதாவது சொல்ல போகிறார்கள்... சீக்கிறமா வேற ஏதாவது டிரஸ்... புடவை வேண்டாம்... டைம் ஆகும் மாத்திகிட்டு கீழே போகலாம்... இன்னிக்கே கல்யாணம் எதுவும் நடக்க போறதில்லை... தைரியமா என்னை நம்பி கீழே வாங்க பார்த்துக்கலாம்... என்று சொன்னவள் க்விக் க்விக் என்று அவளை அவசரபடுதியவள்... தனக்குள் பேசி கொள்வது போல... அட்வைஸ் எல்லாம் அடுத்தவங்களுக்குதான் போல... தலை வலியும் திருகுவலியும் தனக்கு என்று வந்தால் தானே தெரியும் என்று தெளிவாய் அவளுக்கு கேட்கும்படி முனுமுனுத்தாள். அவள் சொல்வதின் அர்த்தம் புரிந்தும் புரியாமலும் ... விழித்தவள்... நீங்க ஏதாவது சொன்னேங்களா... என்று திருப்பி கேட்டாள் அனு.

ம்ம்ம் சும்மா பொதுவாய் சொன்னேன் அவங்க அவங்க ப்ரோப்ளம் அவங்களுக்குதானே கரெக்டா தெரியும்-னு சொன்னேன். உள்ளுக்குள் என்ன இருக்குன்னு தெரியாம ஆளாளுக்கு அட்வைஸ் பன்றங்களே... அவங்களை என்ன பண்றது என்று சொன்னேன். நீங்க கிளம்புங்க... என்று நமட்டு சிரிப்புடன் கீழே அழைத்து சென்றாள். ம்ஹூம்... சம்திங் ராங்... ப்ரியா என்னவோ பூடகமாய் பேசறாங்க... என்ன அது இப்போதைக்கு புரியவில்லை... ஆனால் அவள் தன்னை பார்த்து கேலியாக சிரிப்பது போல் இருக்கு... என்னவாய் இருக்கும்... ஒருவேளை தன் மனதில் இருப்பது அவளுக்கு தெரிந்து இருக்குமோ... ஆனால் அதில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? தான் ஸ்ரீராம்-இடம் பேசியதை எல்லாம் ப்ரியாவிடம் சொல்லி இருப்பாரோ... அதை மனதில் வைத்து கொண்டு இப்படி பேசுகிறார்களா?... இப்ப என்ன ஆச்சு? இந்த மூணு பெரிசுங்களையும் முதல்ல கிளப்பற வழியை பார்ப்போம்... அதுக்கப்புறம் ப்ரியாகிட்ட பேசலாம் என்று முடிவு செய்தவள்... சிரமப்பட்டு எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்த முகத்தை சீர்படுத்தினால். இருவரும் கீழே போனதும் லக்ஷ்மி கண்களால் அவளுக்கு நன்றி சொன்னவள்... வா ப்ரியா இதை எடுத்து எல்லாருக்கும் கொடு... என்றாள். நியாயமாய் அனுவைதான் கூப்பிட்டு இருக்க வேண்டும்...

எங்கே அனுவை சொல்லி அவள் மறுத்து வேதாளம் மீண்டும் முருங்கமரம் ஏறிவிட கூடாதே என்ற பயத்தில் ப்ரியாவை சொல்ல... அதை கவனித்த ராஜாராமனின் முகத்தில் புன்னகை விரிந்து விழிகளில் நீர் அரும்பியது... ஒ பரவைல்லையே ... லக்ஷ்மியிடம் ஒரே நாள் இரவில் இவ்வளவு ஒட்டி இருக்கிறாளே... எவ்வளவு உரிமையோடு இருவரும் உறவாடுகிறார்கள்... அடடா பார்க்க கண் கொள்ள காட்சியாக இருக்கிறதே... இந்த ஹாலில் கௌதம் மட்டும் ப்ரியா பக்கத்தில் நின்றுவிட்டால் போதும் PERFECT...அவர் மருமகளுடைய கனவு நனவாகிவிடும்... அது சீக்கிரம் நடக்கும்... நடக்க வை இறைவா... மனம் உருக பிரர்த்திதுகொன்டார்... எல்லோருக்கும் கொடுத்துவிட்டு அனுவை கை பற்றி அழைத்து போய் பாட்டி அருகில் அமர வைத்த ப்ரியா ... அவள் பக்கத்தில் தானும் அமர்ந்து கொண்டாள். அனுவின் கையை பற்றி அழுத்தியவள் ஏதவது பேசு என்று கண்ணால் ஜாடை காட்டி... பாட்டி அனுவை நீங்க அந்த கல்யாண வீட்டில் பார்த்தீங்களா... இல்லை இப்போதான் பார்கறீங்களா? என்று அவளே பேச்சை ஆரம்பித்தும் வைத்தாள். இல்லியே இப்போதான் பார்க்கிறேன்... என்றவள் அனுவின் கன்னத்தை நெட்டி முறித்து அப்படியே மகாலக்ஷ்மி மாதிரி இருக்க என்று புன்னகையுடன் சொன்னாள். ஆமா நேரில் போய் பார்த்த மாதிரி பீலாவை பாரேன்...என்று பல்லை கடித்தாள்.

அனு பல்லு பத்திரம்...என்று அவள் காதருகில் முனுமுனுத்தவள் அடேயப்பா... மூணு நாள்

முன்னால பார்த்த அனுவுக்கும் இப்ப பார்க்கற அனுவுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் தெரியுமா பாட்டி? அன்று பட்டாசாய் பொரிந்து என்ன... இன்னிக்கு சைலன்டாய் இருப்பதென்ன? மொதல்ல என்னடோ பாக் தொலைந்த போது ஸ்ரீராம் எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணினார் இல்ல அப்ப அனு அங்க வந்து என்று ஆரம்பிக்க ஐயோ ஸ்ரீராம் பேச்சை எதுக்கு இப்ப இங்க ஆரம்பிக்கணும் என்று பதறியவள்... நீங்க இங்கே சென்னையில் எங்கே இருக்கேங்க பாட்டி... என்று அவசரமாய் குறுக்கிட்டு பேச்சை மாற்றினாள். சிரிப்புடன் அவளோடு ஒத்து போனவள் சில நிமிடங்கள் கழித்து அம்மா அப்பா பேச்சை கேட்டு திருமணம் செய்வது... அவங்களை சந்தோஷமாய் வைத்துகொள்கிற கடமை இதெல்லாம் ஆண்களுக்கு மட்டும்தான் போல.... பெண்களுக்கு இல்லை இல்ல அனு... என்று அவளிடம் மெல்ல கேட்டாள். அந்த வார்த்தைகளை கேட்டு தூக்கிவாரி போட்டது போல் நிமிர்ந்தவள்... ப்ரியாவை பார்த்து ஒரு நிமிஷம்... என்று சொல்லி உள்ளே சாப்பாட்டு அறைக்கு அழைத்து சென்றாள். நீங்க இப்ப என்ன சொன்னீங்க? என்று மெல்ல கேட்டாள். அடடா நான் சொன்னது உன் காதில் விழவில்லையா... அன்னிக்கு ஹோட்டலில் ஸ்ரீராம்-க்கு ஏதோ அட்வைஸ் பலமாக செய்ததாக என்னிடம் சொன்னார். அது உனக்கு பொருந்துமா பொருந்தாதா? என்று கொஞ்சம் சத்தமாக யோசித்தேன் என்று லேசான சிரிப்புடன் சொன்னாள். பொருந்தும்தான் .... என்று இழுத்தவாறு வெளியே சொன்னவள் ...

மனதிற்குள்... இவ்வளவு சீக்கிரமாக இது மாதிரி வரும் என்று நினைக்கவில்லையே... சரி அனு ரொம்ப குழம்பதே... நீயே சொன்ன மாதிரி பெற்றவர்கள் நமக்கு எப்போதும் நல்லதுதான் செய்வார்கள்... நான் போய் அந்த பாட்டியிடம் மாப்பிள்ளை போட்டோ வைத்து இருக்கிறார்களா என்று கேட்டு வாங்கி வருகிறேன்... அதை நன்றாக பார்... ஒருவேளை உனக்கு பிடித்தாலும் பிடிக்கலாம்... அதனால் இப்போதே நெகடிவா யோசிச்சு மண்டையை குழப்பி கொள்ளாமால் எந்த முடிவாய் இருந்தாலும் போட்டோவை நல்லா கண்ணை தொறந்து ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அப்புறமா சொல்லு ஓகே? என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தவள் வெளியே சென்று திரும்பி அவள் கையில் ஒரு போட்டோவை திணித்தாள் ... இந்த போட்டோ உனக்காக கொண்டு வந்தது இல்லையாம்... உங்க அப்பா தாத்தாவிற்கு மட்டும் காண்பிக்கதானாம்... நான்தான் போனால் போகிறது என்று அங்கே சண்டை போட்டு உன்னிடம் கொடுக்க வாங்கிவந்தேன்... இவ்வளவு சண்டை ஏன் என்றால்... இந்த வீட்டில் இருக்கிற மற்ற மூவரும் ஏற்கனவே ... என்று ஆரம்பித்த வாக்கியத்தை முடிக்காமலே ஒரு சிரிப்போடு வெளியே சென்றுவிட்டாள்... என்ன பேச்சு... என்ன சிரிப்பு... அவள் தன்னை நன்றாக கிண்டல் அடிப்பது தெரிய... தயக்கத்துடன் மெல்ல அந்த போட்டோவை பார்த்தாள். OH MY GOD... இது ...எப்படி அவளுக்கு புரியாமல் போயிற்று? ப்ரியா ஸ்ரீராம் தாத்தா வீட்டில் தங்க போகிறேன் என்று

ஏற்கனவே சொல்லி இருந்தார்கள்தானே?

எப்படி மறந்தது... அடேயப்பா என்ன வேகம் போய் மூணு நாள் முழுசாய் முடியவில்லை... அதற்குள் அவங்க பெற்றோர்கள் கிட்ட பேசி ... அவங்க இங்க பேசி... உடனே வந்துவிட்டார்களே... அவ்வளவு ஆசையா? அவனது ஆசைக்கு வீட்டில் அவ்வளவு மரியாதையா? இந்த நம்பிக்கையில்தான் அவன் அவ்வளவு உறுதியாக கேட்டு இருக்க வேண்டும்... என்று யோசித்தவளுக்கு கண்ணில் நீர் பொங்கி வழிந்தது... உடனே அவனை பார்க்க வேண்டும் போல்... அவனை கட்டிக்கொண்டு அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொள்ள வேண்டும் போல்... கை கோர்த்து பால் நிலா வெளிச்சத்தில் உலா போக வேண்டும் போல்... அவனை மடியில் சாய்த்து தலை கோதி உச்சியில் முத்தமிடவேண்டும் போல்...இன்னும் என்னென்னவோ கற்பனைகள் வினாடியில் தோன்றி அவளை திக்கு முக்காட செய்தது... வெளியே சென்ற ப்ரியா சில வினாடியில் அனு போட்டோ பார்த்ததும் வெளியே வந்து விடுவாள் என்று எதிர்பார்த்து காத்து இருந்தாள்... சில நிமிடங்கள் ஆன பின்னும் வெளியே வராததால் குழம்பி ஒருவேளை அவள் எரிச்சலில் இன்னும் போட்டோ பார்க்கவில்லையோ என்ற சந்தேகத்தில் உள்ளே சென்று எட்டி பார்த்தால்... அங்கே அனு உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் திணறி கண்ணீரை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருப்பதை பார்த்தவள் ஓர் எட்டில் போய் அவளை அணைத்து சீ சீ இப்ப எதுக்கு இந்த கண்ணீர் ம்ம்ம் என்று அவள் கண்களை துடைத்தாள். எல்லாம் நல்ல விஷயம்தானே... நீ சொன்ன மாதிரியே செய்து விட்டார் இல்ல ஸ்ரீராம்? அதுக்கு சந்தோஷ படுவார்களா இல்லை இப்படி கண்ணீர் வடிப்பார்களா?

ஒருவேளை உனக்கு ஸ்ரீராம்-ஐ நிஜமாகவே பிடிக்கவில்லையோ? அதை சொல்லாமல் சமாளிக்க பெற்றோர் சம்மதம் அது இது என்று சும்மா கதை சொன்னாயோ? என்று பேசி கொண்டே போனவள் வாயை தன் கையால் அழுத்தமாக மூடி.... ப்ரியா உதை தான் கிடைக்கும் இப்படி எல்லாம் உளறினால் என்று சுட்டுவிரல் காட்டி எச்சரிதவள்... அடக்க மாட்டாமல் சிரித்தாள்.... ம்ம்ம் இது கரெக்ட்.... இப்படித்தான் சிரிச்சுகிட்டு இருக்கணும்... கல்யாண பொண்ணா லட்சணமா வெளியே வந்து அவங்களை சந்தோஷமா வழி அனுப்பு... வரியா? என்றவளின் கை பற்றி மலர்ந்த முகத்தோடும் நடையில் துள்ளலோடும் வெளியே வந்தாள்... அனு.

@@@ மல்லிகையே... மல்லிகையே... மாலை இடும் மன்னவன் யார் சொல்லு... சொல்லு... குறும்புகளின் மன்னனா?... உள்ளம் கவர் கள்வனா?... உன் தோழனா... ஸ்ரிராமனா அவன் முகவரி சொல்லு... @@@

அத்தியாயம் 29

சிவா அடிக்கடி அமைதியாய் தலை குனிந்து அமர்ந்து இருந்த கௌதமை ஓரகண்ணால் பார்த்தபடி காரை ஓட்டி கொண்டு இருந்தான். மதுரையில் போன் வந்ததில் இருந்து இப்படியே அமர்ந்து இருக்கிறான்... ஒரு வார்த்தை என்றால் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை... அவனாக சமாளிக்கட்டும் என்று பொறுத்து பொறுத்து பார்த்தவனுக்கு அதற்கு மேல் தாங்கமுடியவில்லை. தூரத்தில் நெடுஞ்சாலையில் விளக்குகள் மின்னி கொண்டு இருந்த மோடலை பார்த்தும் வண்டியை உள்ளே செலுத்தி நிறுத்தினான். வண்டி நின்று சில நிமிடங்கள் பேசாமல் காத்து இருந்தான் சிவா. சில நிமிடங்கள் கழித்த பிறகே வண்டி நின்று கொண்டு இருப்பதை உணர்ந்த கௌதம் நிமிர்ந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சுற்றுப்புறத்தை உணர்ந்தவன் ஏண்டா இங்க நிறுத்தி இருக்க? என்ன விஷயம் என்று கேட்டான். காலையில் ஒன்பது மணிக்கு நான் சாப்பிட்டது... நடுவுல ரெண்டு ஜூஸ் ஒரு காபி... பசிக்குதுடா... ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம் வா என்று வலிய வரவழைத்த கிண்டலான குரலில் கூறினான். அவனுக்கு கௌதமின் மன நிலையை மாற்ற வேண்டி இருந்தது. தானும் அவனுடைய மன நிலையை ஒட்டியே தானும் பேசினால் சரிவராது என்று எண்ணியவன் அவனது மன அழுத்தத்தை கவனிக்காதது போல நடிக்கலாம் முடிவு செய்தான். எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் நீ போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வா நான் வெயிட் பண்றேன். என்று மறுத்தவனை கோபத்துடன் பார்த்து நீ வேண்டும் என்றால் பசியா வரம் வாங்கி வந்திருக்கலாம்... ..

என்னால் முடியாது மகனே... மரியாதையாய் உள்ளே வா...

ஆமா உனக்காக உன்னோட விசாரணைக்கு ஹெல்ப் பண்ணத்தான் நான் வந்து இருக்கேன் தெரியும்-ல... எனக்கு சாப்பாடு வாங்கி கொடுக்க இவ்வளவு கணக்கு பார்ப்பாய் என்று எனக்கு தெரியாது... நான் காலேஜில் பார்த்த கௌதம் இல்லடா நீ... ரொம்ப மாறிட்ட... என்கிட்டே காஷா அவ்வளவு பணம் இல்லை... இன்னும் எத்தனை நாள் சுத்த போறோமோ தெரியல... அவன் பேசி கொண்டே போக கௌதம் சுதாரிதான்... அவனது இயல்பான குணம் அவசரமாய் வெளிவந்தது... சாரிடா சிவா... நான் ஏதோ ஞாபகத்தில ... யோசனையா இருந்துட்டேண்டா... என்னடா நீ உனக்கு செய்யாம நான் யாருக்கு செய்ய போகிறேன்... வா சாப்பிடலாம் என்று எழுந்து தலை முடியை விரல்களால் அழுந்த கோதியவன் உள்ளே நடந்தான்.

மோடலின் உள்ளே சிவாவிற்காக வந்தாலும் அவனுக்கு சாப்பாடு தொண்டைக்கு உள்ளே இறங்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை... ஆனால் இன்னும் ஒரு வாக்குவாதத்தை தவிர்க்க விரும்பி உணவிற்கு ஆர்டர் செய்தான். கண்மூடி நாற்காலியில் சாய்ந்து அமர்ந்து இருந்தவனின் மன போராட்டம் அவன்

முகத்தில் அப்பட்டமாய் தெரிந்தது. அதற்கு மேல் நடிக்க முடியாமல்... கௌதம் ஏண்டா ரொம்ப டல்லா இருக்க? முன்னே பின்னே பார்த்தே இருக்காத மனிதர்கள் மேல் இவ்வளவு பாசம் வைக்க முடியும் என்று உன்னை பார்க்கும் வரை எனக்கு தெரியாதுடா... இந்த ரெண்டு மணி நேரமா நீ படர அவஸ்தையை என்னால சகிக்க முடியலடா? அதான் பசிக்குதுன்னு பொய் சொல்லி விட்டேன்.

சாரிடா... நீ கொஞ்சம் மைண்ட செட் பண்ணிக்கடா... இந்த காலத்தில இப்படி எல்லாம் குடும்பம்... உறவு... என்று தேடுவதையும்... அந்த பாசத்திற்காக வருத்தபடுவதையும் பார்க்கும்போது ரொம்ப பெருமையா இருக்குடா... எனக்கு தெரிந்ததை சொல்றேன்... உன்னோட நல்ல மனசுக்கு ஒரு குறையும் வராதுடா... அதனால எது நடந்தாலும் அது நல்லதுக்குன்னு மனசை தேத்திக்கோ... ப்ளீஸ் என்ன சரியா என்றவனை பார்த்து வார்த்தை வராமல் கௌதம் வெறுமனே தலையை மட்டும் அசைத்தான். என்னடா ஏதாவது பேசு... மனம் திறந்து பேசினாதான் துக்கம் குறையும்... ஆமா நீ உங்க அதை மாமா அவங்க பொண்ணு யாரையாவது நேரில் பார்த்து இருக்கியா? பத்து பதினஞ்சு வருஷம் முன்னாடி... என்று தொடர்ந்து அவனை பேச வைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினான். இல்லடா... அம்மா சொல்லி தெரிஞ்சதுதான்... நான் பார்த்தது அத்தை வரஞ்சதா சொல்ற ஒரு ஓவியம்தான்... அம்மாவையும் அப்பாவையும் சேர்த்து வைத்து வரைந்த ஒரு படம்... ரொம்ப அழகானது... அதை விட அந்த கான்செப்ட் தான் என்னை ரொம்ப கவர்ந்ததுடா... அவங்க ரொம்ப சென்சிடிவ்வா இருந்து இருக்கணும்... அதோட...காதலுக்காக உயிரையும் விட தயாராய்... இருந்த அந்த மனசுதான் என்னை ரொம்ப பாதித்தது... அம்மா சொல்லி அத்தை அறிமுகம்... அவங்க ரொம்ப... குடும்பத்துல ஒன்றி போய் அம்மாகிட்ட ரொம்ப ஆசையாய் இருப்பாங்களாம்... அம்மா ஆசிரமத்தில் இருந்து வந்தவங்க இல்ல... அப்பா அவ்வளவு அனுசரனையாய் இல்லாத போதும் அவங்க ரொம்ப அன்பா ஆதரவா இருந்தாங்க என்று அம்மாவிற்கு அவங்க மேல ஒரு பாசம்...

எனக்கு எங்க அம்மா சொல்வது வேதம்... அதனால அவங்க எண்ணங்கள் எனக்கு ரொம்ப முக்கியம்... அவங்கதான் ஆசைபட்டாங்கடா.. இவங்களை கண்டுபிடிச்சு குடும்பத்தை ஒண்ணா இணைக்கணும் என்று... எங்கேயோ குப்பை மேட்டில் இருந்து வந்த நான் இவ்வளவு சந்தோஷமா... ஒரு குடும்ப தலைவியா இருக்கும்போது... இந்த குடும்பத்தில் பிறந்த அந்த பொண்ணுக்கு எவ்வளவு உரிமை இருக்கு? அதை நாம கட்டாயம் கொடுக்கணும்... வீட்டு பொண்கள் எப்பவும் சந்தோஷமா இல்லன்னா... அந்த வீட்டிற்கு வாழ வருகிற பெண்கள் எப்படி நிம்மதியாக இருக்க முடியும்? என்று சொல்வாங்கடா... இப்ப இந்த விஷயம் தெரிஞ்சா ரொம்ப சங்கட படுவாங்க... இப்ப நான் பீல் பண்றது... உண்மையை சொன்னா அம்மாவுக்காகத்தான்... ஏற்கனவே நான் மாமா இறந்ததையே இந்த

காரணத்திற்காகத்தான் அவங்க கிட்ட சொல்லலை… இப்ப அத்தையும் இல்லன்னா… ரொம்ப வருத்த படுவாங்க… அதுவும் போக… எனக்கே பெற்றோர் இருவரும் இல்லாத ஒரு சின்ன பெண்ணின் நிலை என்ன ஆகி இருக்கும்? என்று என்னால் நினைத்து பார்க்க கூட முடியலடா… அதுவும் அம்மா கஷ்டப்பட்ட நிலை தெரிந்ததினாலேயே ரொம்ப சங்கடமாய் இருக்குடா… எத்தனை பேர் என்னை சரியா புரிஞ்சுக்குவாங்கன்னு தெரியல… ஓவரா சீன் போடறான்னு கூட நினைக்கலாம்… என்று சொன்னவனை பார்த்து… ஏண்டா அப்படி சொல்ற.. உன் கூட நாலு நாள் பழகினா போதும்டா… உன்னை அப்படி சொல்ல யாருக்கு மனசு வரும்… போகட்டும் விடு… ஏதாவது முடிஞ்சவரைக்கும் கொஞ்சம் சாப்பிடு.. முடியலன்னா ஏதாவது பால் இல்ல ஜூஸ் குடி கிளம்பலாம் என்று பேச்சை முடித்து கிளம்பினர்.

கன்யாகுமரியில் எங்கே ஸ்டே பண்றது? ஏதாவது சொல்லி இருக்கியா? என்று கேட்டவனுக்கு… இல்லடா போன வாரம் நான் இங்கே வந்த போது ஸ்டே பண்ணின ஹோட்டலில் நேரே போய் இருக்கலாம்… இது ஒண்ணும் லீவ் சீசன் இல்லியே… அதனால் க்ரௌட் கம்மியாய் தான் இருக்கும் பார்த்துக்கலாம்… என்று சொன்னவன் சிவாவை ஹோட்டலில் விட்டுவிட்டு நான் கொஞ்சம் பீச் வரை போய் வருகிறேன் நீ கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு… காலையில் ஒரு ஆறு மணிக்கு கிளம்பி விடலாம்… நான் ரூம் சாவியை எடுத்து போகிறேன்… நீ தூங்கு என்றவனை பார்த்து மணி பன்னிரண்டு ஆக போதுடா… இந்நேரத்தில் இந்த குளிரில் தனியா எங்க போற? வேணும்னா நானும் வரேன்… என்று சொன்னான் சிவா… என்னடா பயந்துட்டியா? சும்மா பீச்சுக்கு போய் விட்டு சீக்கிரமே வந்துடுவேண்டா… என்னால் இப்ப தூங்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை… அதான் கொஞ்சம் காத்தாட நடந்துவிட்டு வருகிறேன்.. உடல் அலுத்தால் உடனே தூக்கம் வரும் இல்லை அதான் நீ போய் படு என்று மிக லேசாக புன்னகைத்தவன் ஒரு தலை அசைப்புடன் சென்றுவிட்டான். பீச்சில் ப்ரியாவை முதன் முதலில் பார்த்த அன்று மாலை அமர்ந்து இருந்த அதே இடத்திற்கு போய் அப்படியே மணலில் படுத்து கண்களை மூடி கொண்டான். மனம் எதையும் யோசிக்க முடியாமல் குழம்பி போய் கிடந்தது… இல்லை அப்படி சொல்ல முடியாது… மனம் தன் போக்கில் சுதந்திரமாய் சிந்திப்பதை கட்டுப்படுத்தி மூளை தடை உத்திரவு போட்டு வைத்து இருப்பதால்… என்ன செய்வது என்பது தெரியாமல் …. கடவுளே… இப்படி ஒரு உடம்புக்குள் ரெண்டு உத்திரவு வந்தால் உறுப்புகள் குழம்பாமல் என்ன செய்யும்… மூடிய கண்களை திறந்தால் எதிரே… அன்று மலர்ந்த முகத்தோடு கை அசைத்து அழைத்து உற்சாக பந்தாய் துள்ளிய ப்ரியா நிஜம் போல் எதிரே தோன்ற… சட்டென்று அவன் எழுந்து அமர்ந்தான். இப்போ எதுக்கு அவன் இங்கே வந்தான்? என்ன பண்ணி கொண்டு இருக்கிறான்? பேசாமல் ரூமில் படுத்து தூங்காமல் இங்கே வரவேண்டும் என்று ஏன் தோன்றியது?

I SORRY PRIYA.... இனிமேலும் நான் உன்னை நினைத்து கொண்டே இருப்பது கொஞ்சமும் சரி கிடையாது... என்று அழுத்தமாய் தனக்குள் சொல்லி கொண்டவன்... முதல்ல வந்த வேலையை முழுசாய் முடிப்போம்... அப்புறம் சந்தர்ப்பம் இருந்தால்... மேலே யோசிக்க பயமாய் இருந்தது... பிடிக்கவும் இல்லை... ஏண்டா இப்படி இருக்கிறாய்? எதாவது ஒரு முடிவை முழுசாய் எடுக்க மாட்டாயா? இங்கேயும் அங்கேயும் ஊஞ்சலாடி கொண்டு... ஸ்டெடியா இருடா... ப்ரியாவை விட அம்மா முக்கியம் என்று முடிச்சாச்சு இல்ல... இப்ப என்ன குழப்பம்... JUST FORGET PRIYA...AS A PASSING CLOUD O.K? என்று ரெண்டு மூணு தடவை திருப்பி திருப்பி சொல்லி கொண்டவனுக்கு இந்த ஸெல்ப் சஜ்ஜெசன் கொஞ்சம் மனதில் நம்பிக்கை ஊட்ட.... மெல்ல எழுந்து அறையை நோக்கி நடந்தான். அறைக்கு திரும்பிய கௌதம் ஒரு தூக்க மாத்திரையை போட்டு கொண்டு தூங்கிவிட்டான்... மறுநாள் காலை அவன் விழிக்கையில் மணி எட்டாகி இருந்தது... அவன் அருகில் சிவா ரெடியாக கிளம்பி அமர்ந்து அவனை கவலையோடு பார்த்தவாறு இருந்தான்... என்னடா என்னை கொஞ்சம் முன்னாலேயே எழுப்பி இருக்க கூடாது? இப்படி தூங்கிவிட்டேனே... என்றவாறு அவசரமாக எழுந்தான். இல்லடா நீ எப்ப தூங்கினாயோ? மேலும் அவசரமாய் போய் ஒண்ணும் பிரயோஜனம் இல்லை... கவெர்மேன்ட் ஆபிஸ் எல்லாம் பத்து மணிக்கு மேல்தான் திறப்பாங்க... போகிற வழியில் சப் ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸில் தகவல் கேட்டு சொல்லிவிட்டு பிறகு திருவனந்தபுரம் போகலாம் என்று நினைத்தேன்... அதுதான் உன்னை எழுப்பவில்லை...

சரி நீ குளித்து கிளம்பு சரியாக இருக்கும்... என்று போனை எடுத்து உணவிற்கு ஆர்டர் கொடுத்தான். மின்னல் வேகத்தில் குளித்து வெளியே வந்தவனை பார்த்து லேசாக தலை அசைத்து புன்னகைத்தான். வா நேற்று பூரா நீ ஒண்ணும் சாப்பிடலை... அதனால் இப்போது மருந்தாக நினைத்தாவது சாப்பிட்டுவிடு... இதே ரேட்டில நீ போன... உங்க அத்தை பொண்ணு உன்னை இந்த காஞ்சு போன குச்சி பையன் எனக்கு வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் சொல்லிவிடும் ஜாக்கிரதை என்று சூழலை லேசாக்க முயன்றான்... அப்படி சொன்னால்தான் தேவலையே என்று மனதிற்குள் நினைத்தவன் தலையை உலுக்கி நனவுக்கு வந்தான்... நான் ஏண்டா சாப்பிடாமல் இருக்க போறேன்... இப்படி ஓடி ஓடி சம்பாதிப்பதே இந்த ஒரு ஜான் வயிற்றுக்குதானே என்று பிரமாதமாய் டயலாக் பேசியவன் தட்டை மூடி இருந்த இலையை எடுத்து போட்டுவிட்டு ஒரு வாய் சாப்பிட்டவன் கண்ணில் ஓரமாய் இருந்த தக்காளி சட்னி பட்டவுடன் எழுந்துவிட்டான். என்னடா அதற்குள் எழுந்து விட்டாய் என்று அவன் கையை பற்றிய சிவாவின் கரத்தை மெல்ல விலக்கியவன் இதோ வரேண்டா என்று உள்ளே பாத்ரூமிற்கு சென்று முகத்தில் நீர் அடித்து கழுவியவன் தன் மனதை சமணபடுத்த

சில நிமிடங்கள் ஆழ் மூச்சு எடுத்தான். பரவாயில்லை என்று தோன்றியவுடன் வெளியே வந்தவன் ஒன்று பேசாமல் தொடர்ந்து சாப்பிட்டான். அவன் முகத்தையே பார்த்து இருந்த சிவாவிற்கு அவன் மனதில் இந்த தேடுதலுடன் தொடர்புடைய வேறு ஏதோ விஷயம்... அவன் சொல்லாமல் மறைப்பது புரிந்தது...

அது அவனை போட்டு பாடாய் படுத்துவதும் தெரிந்தது... என்னவாக இருக்கும்? யோசனையோடு கௌதமை பார்த்தவன் மௌனமாய் எடை போட முயன்று கொண்டு இருந்தான். வெகுநேரம் கழித்தே அந்த நீண்ட அமைதி அவனை தாக்க நிமிர்ந்து சிவாவை பார்த்தவன் மெல்ல என்னடா என்றான். அதை நான் கேட்கவேண்டும்... இதோ பார்... நேற்று நான் நினைத்து ... பேசியது... எல்லாம் முழுக்க உண்மை இல்லை என்று எனக்கு தோன்றுகிறது... நீ என்னிடம் எதுவோ மறைக்கிறாய் என்பதும்... இப்போது உறுதி ஆகிவிட்டது... என்னிடம் அப்படி நம்பிக்கை இல்லாமல் ஏன் இந்த கேசை ஒப்படைத்தாய் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை... இப்ப நீ என்னை நம்பி முழு உண்மையையும் சொல்வதாய் இருந்தால் நான் கூட வருகிறேன்... இல்லை என்றால் இப்படியே நான் சென்னைக்கு கிளம்புகிறேன்... நான் இந்த கேசை பொறுத்தவரை பணத்திற்காக வரவில்லை... நீ என்னோட பிராண்ட் என்பதற்காக வந்தேன்... ஆனால் நீ அப்படி நினைக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது... என்ன சொல்ற என்று கேட்டவனை சில வினாடிகள் மௌனமாய் பார்த்து இருந்தவன் இப்ப உனக்கு என்ன தெரிய வேண்டும்? என்று கேட்டான். நேற்று இரவு நீ ஏன் பீச்சுக்கு தனியாக போனாய்? இப்ப கொஞ்சம் முன்னாடி ஏன் எழுந்து பாத்ரூமிற்கு போனாய்? இதற்கு என்ன காரணம் என்று... உண்மையான காரணம்... எனக்கு உடனே தெரியவேண்டும்... சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தவன்... ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்டு விபரம் சுருக்கமாக சொன்னான். சொல்லி முடிக்கும் வரை பேசாமல் இருந்தவன்... நீ சரியான லூசுடா...என்று சிரித்தான்.

.

அவன் சிரித்ததை பார்த்ததும் கௌதமிற்கு கோபம் வந்தது... போதுண்டா ... இதுக்குத்தான் ... இதனால்தான் நான் நேத்திக்கு உன்கிட்ட சொல்லலை... இப்ப புரியுதா... நீ என்னவோ உன்மேல நம்பிக்கை இல்லாமல் சொல்லவில்லை என்று ஏதோ உளறினாயே என்றுதான் சொன்னேன்... அவங்க அவங்க பீலிங்க்ஸ் அவங்களுக்குத்தான் தெரியும்... சும்மா நீ பாட்டுக்கு சிரிக்காத...ச்சே ச்சே கௌதம் சாரிடா... உன்னை ஹார்ட் பண்ணனும் அப்படிங்கற அர்த்தத்துல சிரிக்கலடா... ப்ளீஸ்... உங்க அம்மாவே கிரீன் சிக்னல் கண்பிச்ச பிறகும் நீ இப்படி தேடுவது வேஸ்ட் என்று எனக்கு தோன்றியது... அதான் சரிடா... நான் சிரிக்கல... கோபபடாதே... என்று மன்னிப்பு கேட்ட பிறகும் கௌதமிற்கு கோபம் குறையவில்லை... அமைதியாக இருந்தான்... அவன் அப்படி இருப்பதை

பார்த்தவனுக்கு ஏதோ சிறு பிள்ளை ஒன்று சாக்லட்டுக்கு அழுவது போல் தோன்ற அவனுக்கு மீண்டும் சிரிப்பு பொங்கியது... சிரமப்பட்டு அடக்குமுன் அவன் கண்ணில் பட்டு மீண்டும் கௌதம் முகத்தில் சினம் ஏறியது. சிவா... நீ நினைக்கிற மாதிரி எல்லாம் யாரோ எக்கேடு கெட்டு போகட்டும் அப்படின்னு என்னால இருக்க முடியாது... எங்க அம்மா நான் நல்லா இருக்கணும்-னு நினைக்கிராங்கல்லா.. அவங்க நல்லா இருக்கணும்னு நான் நினைக்கிறேன் அதுல என்ன தப்பு இருக்கு?... வேணாண்டா... உனக்கு புரியாது... என்னை ரொம்ப வெறுப்பேத்ததே... கிளம்பலாம்...

நீ என்ன வரியா? இல்ல சென்னைக்கு கிளம்ப போறியா? எதுவானாலும் சொல்லு நானே பார்த்துக்கறேன்... என்று வெடுக்கென்று சொல்லி முடித்தவன் எழுந்து கிளம்ப தயார் ஆனான்... சாரிடா... சொல்றேன்ல... நானும் வரேன்... நில்லு என்றவன் கூடவே கிளம்பினான். அவன் பேசாமலே வருவதை பார்த்த சிவா அவன் தோளில் தட்டி... I am really sorry goutham ...நான் அப்படி சிரிச்சு இருக்க கூடாது... ஆனால் சரி விடு... எப்படி உன்னோட பாயிண்ட் எனக்கு புரியாதுன்னு நீ நினைக்கிறாயோ... அது மாதிரி நான் சொல்றது உனக்கு புரியாது... என்று அவன் பேசிக்கொண்டு இருக்கையில் குறுக்கிட்டு... புரியாமல் இல்லைடா... அது என்னோட இயல்புக்கு ஒத்து போகாது... உனக்கு அந்த சாமியாரும் தேளும் இருக்க கதை தெரியுமா? கொட்டறது தேளோட இயல்பு... ஆனா அந்த கொடிய தேளையும் காப்பத்துறது சாமியாரோட இயல்பு... அதை யாராலும் மாத்த முடியாது புரியுதா? அது மாதிரிதான்... என்னோட கரக்டரும் மாத்த முடியாது ... என்று கொஞ்சம் வருத்தத்தோடு அமைதியாக சொன்னான் கௌதம். இதுக்கு நானும் ஒரு பதில் சொல்வேன்... ஆனால் அதையும் நீ தப்பா எடுத்துக்குவியோன்னு பயமா இருக்கு என்று அப்பாவியாய் சொன்ன சிவாவை பார்த்த கௌதமிற்கு... தான் இவனை ஏன் வாட்டி வதைக்கிறோம்... அவன் என்ன பண்ணினான்... என்ற எண்ணம் தோன்றியது. இல்ல சொல்லு என்று லேசாக புன்னகைத்தான்... ஆஹா கௌதம் உன்னை இப்படி பார்கறதுக்கு எப்படி இருக்கு தெரியுமா... சிரித்த முகத்தோட இருடா... அப்புறம் சாமியாருக்கு இருக்கற காப்பாத்தற எண்ணம் எல்லாம் ஓகே? என்ன கூட கொஞ்சம் புத்திசாலிதனதொட ...

ஒரு இலையில் எடுத்து கரையில் விட்டு இருந்தால்... தேள் கிட்ட கொட்டு வாங்காமல் தப்பித்து இருக்கலாம்... என்றவனை பார்த்த கௌதமிற்கு நல்லாவே சிரிப்பு வந்தது... இப்போது நன்றாக வாய் விட்டு சிரித்தான்.

அப்பாடா... Thank god... என்று பெருமூச்சு விட்டு நான் வேணா ஓட்டட்டா என்று கேட்ட சிவாவை பார்த்து மறுப்பாய் தலை அசைத்தான்... நேற்றிக்கு விட இன்னிக்கு நான் நல்லாவே

இருக்கிறேண்டா... சிரிப்பு கூட வருதே... பரவாயில்லை நானே ஓட்டறேன்... என்று சொல்லியவன் சரி நாம இப்ப எங்கே போகணும் என்றான்... அவங்க native வில்லஜுக்கு போய் அவங்க ப்ரபர்ட்டி லிஸ்ட் பற்றி தகவல் சேகரிசுட்டு சப் ரெஜிஸ்டர் ஆபிஸ் போணும்... அதுக்கு முன்னடி... திருவனந்தபுரம் ஆபிசில பைனல் செட்லேமேன்ட் எங்க க்ளைம் ஆகி இருக்குன்னு பார்க்க சொன்னது என்ன ஆச்சுன்னு பார்த்து அந்த பாங்கில் விசாரிக்கணும்... ஹசபிடல்ல கிடச்ச அட்ரசை நேரில் போய் விசாரிக்கணும்... இந்த இடங்கள்ல கண்டிப்பா ஏதாவது சிக்கும்... நிச்சயம்... இன்னிக்கும் நாளைக்கும் கஷ்டபட்டா எல்லாம் கண்டு பிடிச்சிடலாம் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு... என்ன நாளைக்கு சனிக்கிழமை என்பதுதான் கொஞ்சம் இடிக்குது... கவர்மென்ட் ஆபிஸ் ஒண்ணும் இருக்காது... கவலை படாதே முடிஞ்ச வரைக்கும் ஆபிஸ் வேலையே இன்னிக்கே முடிச்சுடலாம்... என்று உற்சாகமாய் சொன்னவனை பார்த்து தலை அசைத்தான்.

முதலில் சொந்த கிராமத்திற்கு சென்றவர்கள் அந்த பழைய வீட்டில் வேலை நடந்து கொண்டு இருப்பதை பார்த்து உற்சாகமாய் விசாரித்து... வேலை செய்யும் contractor முகவரியை பெற்றுகொண்டனர். அது மதுரை அட்ரசாய் இருக்கவும் அதை கடைசியாய் போகும்போது விசாரிக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து ஒதுக்கி வைத்தனர். அப்படி செய்யாமல் இருந்தால் ரெண்டு நாள் அலைச்சலை மிச்சம் பண்ணி இருக்கலாம்... என்ன செய்ய... எது எது எப்போ எப்படி நடக்கணும் அப்படின்னு ஏற்கனவே ஆண்டவன் டிசைட் பண்ணிட்டரே... அவனது நம்பிக்கை படியே... சப் ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸில் சொத்து விற்றவர் முகவரியை அன்றே கண்டுபிடித்து வாங்கினார்கள்... அதுவும் மதுரை முகவரியாய் இருக்கவே உடனே மதுரை போகலாமா என்று ஒரு வினாடி யோசிதவர்கள்... போனில் திருவானந்தபுரம் ஆபிசில் விசாரிக்க பணம் செட்டில் ஆனது திருவனந்தபுரம் ப்ரஞ்சாய் இருக்கவே... அதை பார்த்துவிட்டே மதுரைக்கு போகலாம் என்று அங்கே சென்றனர். மாலை நாலு மணிக்கு கௌதமின் மொபைல் அழைக்க நம்பரை பார்த்து சிவராமன் என்றதும் எடுக்கலாமா வேண்டாமா என்று கொஞ்சம் யோசித்தான்...ஏதாவது ஆபிஸ் வேலையை இருந்தால் அது பற்றி விவாதிக்கவோ முடிவு எடுக்கவோ இப்போது அவன் தயாராய் இல்லை... என்ன செய்யலாம்... சில கண்கள் யோசித்தவன் மெல்ல எடுத்தான்... அங்கிள் கௌதம் பேசறேன்... ஏதாவது அவசியமா அவசரமா பேசனும்ன மட்டும் இப்ப பேசலாம்... இல்லன்னா நானே நைட் கூப்பிடறேன்... என்று சுருக்கமாய் சொன்னவனை குறுக்கிட்டு...

அவசரம்தான் கௌதம்... லேபர் கோர்டில அன்னிக்கு ஒரு கேஸ் விஷயமா நான் போய் வந்தேனே...அது நமக்கு எதிரா தீர்ப்பு ஆகிடுச்சு...இப்ப அவருக்கு உடனே வேலை போட்டு கொடுக்க

சொல்லி உத்தரவு போட்டு இருக்காங்க...வேற ஆளுன்னா நானே யோசிச்சு முடிவு எடுத்து இருப்பேன்...இது உங்க அப்பா டிஸ்மிஸ் செஞ்ச ஆளு...என்னோட மருமகன் வேற...பின்னால உங்களுக்கு ஏதாவது தப்பா தோன்றி விட கூடாது இல்ல... அதான் நீங்களே டேசிசன் சொல்லிட்ட நல்லா இருக்கும்... அப்பீல் போலாமா... இல்ல வேலைக்கு சேர்த்துடலாமா? என்று நீங்க சொல்லணும்... அவனுக்கு இப்போது இது சம்பந்தமாக யோசிக்க பொறுமை இல்லை...என்ன செய்வது என்று ஒரு வினாடி கண்மூடி யோசித்தவன்... போகட்டும் யாரோ ஒரு தொழிலாளி... சிவராமனின் மருமகன் வேறு... என்ன பெரிதாய் நேர்ந்து விட போகிறது... வேலைக்கு சேர்த்தால் அவர் குடும்பம் சந்தோஷமாய் இருக்கட்டுமே... முடிவுக்கு வந்து விட்டவன்... அப்பீல் வேண்டாம் அங்கிள் வேலைக்கு சேர சொல்லி உத்தரவு கொடுத்திடுங்க... நான் வந்து கையெழுத்து போடுகிறேன்... தேவை இருந்தால்... என்று முடித்தவன் போனை வைத்தான். போனை வைத்ததோடு நில்லாமல் அதனை அணைத்து பின்னால் தூக்கி போட்டான்... இப்போது அவன் செய்த இரண்டு காரியங்களும் அவன் வாழ்க்கையில விபரீதமாய் விளையாட போகிறது என்பது தெரியாமல் செய்து விட்டான்... என்ன செய்ய விதி வலியதாயிற்றே...

@@@ ஆட்டுவித்தால் யாரொருவர் ஆடாதாரே கண்ணா... வாழ்க்கை என்னும் தொட்டிலில் ஆடாதாரே கண்ணா...@@@

அத்தியாயம்30

திருவனந்தபுரத்தை அவர்கள் சென்று அடைந்த போது மணி ஏற்கனவே ஐந்தை தொட்டிருந்தது. அவர்கள் வருகைக்காக தயாராக வாசுதேவன் தகவலோடு காத்திருந்தார். திருவந்தபுரத்தில் அந்த பணம் பெறப்பட்டு இருந்தாலும் அந்த அக்கௌண்ட் முடிக்கப்பட்டு... பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மதுரை அரசு கல்லுரியின் எக்ஸ்ட்டேன்சன் கௌண்டருக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது... என்ற தகவலோடு காத்திருந்தார்... இதை உங்களுக்கு போனில் சொல்லி விடலாம் இதற்காக நீங்கள் நேரில் இங்கு வர தேவை இல்லை என்று பலமுறை ட்ரை பண்ணினேன்... லைன் கிடைக்கல... சாரி கௌதம் என்று வருத்தம் தெரிவித்தார். பரவாயில்லை அங்கிள் நாங்க இன்னொரு அட்ரசும் வச்சுருக்கோம்... அந்த இடத்தை நேரில் பார்த்து விசாரிக்கணும்... அதனால ஒண்ணும் பிரச்னை இல்லை... இந்த அட்ரஸ் பாருங்க... எப்படி போகணும்னு சொல்லுங்க... என்று கௌதம் கேட்க... சிவா குறுக்கிட்டு அதற்கு தேவை இருக்காது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன் ... இப்ப பாரு நமக்கு மூணு channella விசாரிச்சும் எல்லாமே மதுரையில போய்த்தான் முடியுது... அதனால இங்க அவங்க இருக்கிரதுக்கான வாய்ப்பு ரொம்ப ரொம்ப கம்மி... அதனால அவசியம் பார்க்கணுமா... என்று

கேட்டான்... ஆமாடா பார்க்கணும்... I don't want to take any chances... இந்த பிரச்னைக்கு ஒரேயடியா முடிவு கட்டணும்டா... திருப்பி திருப்பி வந்து போய்கிட்டு இருக்க முடியாது... அதனால் பார்த்துட்டே போய்டலாம்...

ஹே இந்த எரியாலதான் தமிழ் குடியிருக்கா... அவளுக்கு இப்ப ஆபிஸ் டைம் முடிஞ்சிடுச்சு... அவளை கூட வேணா கூட்டிட்டு போங்க... அவளுக்கு இந்த இடம் நிச்சயமா தெரிந்து இருக்கும்... கௌதம் புருவம் சுருக்கி... தமிழ்...யாரு... என்று யோசிக்க... என்ன கௌதம் ஞாபகம் இல்லியா... அன்னிக்கு ஏர்போர்ட்-ல அறிமுகபடுத்தினானே... என்னோட staff and relative-nnu ஒரு பொண்ணை... என்று சொல்ல... ஓ... எஸ் எஸ்... இப்ப ஞாபகம் வந்துடுச்சு... ஓ வரசொல்லுங்களேன்... நானே அழைத்து போகிறேன்... ஏரியா தெரிஞ்ச ஆள் இருந்தா வசதிதானே... என்று கௌதம் சொன்னவுடன் இதோ ஜஸ்ட் டூ மினிட்ஸ் அவர் திரும்பி அலுவலகத்திற்குள் சென்றார். ஏய் எதுக்குடா... யார் அது தமிழ்... புதுசா... இப்ப எதுக்கு ... நமக்கு இருக்க வேலை-ல... ஏய் சும்மா எதுக்கு எடுத்தாலும் ஏதாவது சொல்லாதடா... நான் முதல்ல வந்த போது எனக்கு பழைய ரெகார்ட் எல்லாம் தேடி அவங்கதான் மாமா இறந்த தகவல் கண்டுபிடிக்க உதவியா இருந்தாங்க... அவங்கள ட்ராப் பண்றதுல நாம தேஞ்சு போய்டுவோமா? போக இங்க yeria நமக்கு பழக்கம் இல்லை ... அவங்க வந்த பிரயோஜனமாய் இருக்காதா... நீ ஏண்டா இப்படி எதுக்கு எடுத்தாலும் ... யாரை பார்த்தாலும் சந்தேக பட்டு கொண்டு இருக்கிறாய்... யாரையுமே நீ நம்ப மாட்டாயா... என்று கேட்க... அப்படி இல்லடா... என்னோட உத்யோகம் அப்படி.... நேரடியாய் வருகிற வார்த்தைகளை அப்படியே நம்ப கூடாது என்பதுதான் எங்களுக்கு முதல் பாடம்... அதான்...

சரி எப்படி இருப்பாங்க... அந்த தமிழ்... என்று கண்சிமிட்டி கேட்க... டேய் வேண்டாம்... இந்த கேலி கிண்டல் எல்லாம் அவங்ககிட்ட வச்சுக்காத... அவங்க... அவங்க ஹார்ட் வோர்கிங் இண்டேல்லிஜென்ட் கேர்ள்... ஆனா... அவங்களால பேசவும் கேட்கவும் முடியாது... என்று கொஞ்சம் தயக்கத்துடன் சின்ன குரலில் சொன்னான் கௌதம்... ஓ... I am sorry-da... பேச்சு முடியுமுன்பே அந்த பெண்... வெளியே வந்துவிட்டாள். கௌதமை பார்த்தும் ஒரு விரிந்த புன்னகையை காட்டி ஜாடை மொழியில் உங்களை பார்த்ததில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் என்று சொல்ல.. அவன் லேசாக தலை அசைத்து... இல்லை எனக்குத்தான் உங்களை பார்த்ததில் சந்தோஷம்... நீங்க ஏற்கனவே செஞ்சதுக்கும் இப்ப செய்ய போறதுக்கும் சேர்த்து தேங்க்ஸ்... என்று மெதுவாய் ஒவ்வொரு வார்த்தையாய் சொல்லி புன்னகைதான். அவள் சிரிப்புடன் தலை அசைத்து நான் முன்னால் உட்கார்ந்தால் உங்களுக்கு வழி சொல்ல வசதியாய் இருக்கும்... என்று சொல்ல கௌதம் சிவாவை

பார்த்து ப்ளீஸ் பின்னால் போடா... என்று ஜாடை காட்டினான் கௌதம்... வேண்டாண்டா... நான் ஓட்டறேன் நீ பின்னால போ என்றவனை ஆச்சரியமாய் பார்த்த கௌதமை நோக்கி ஒரு புன்னகையை கொடுத்தவன் நிஜமாதான் சொல்றேன்... நான் ஓட்டுகிறேன் என்றவன் நீங்க வாங்க என்று ட்ரிவர் சீட்டில் மாறி அமர்ந்தான். காரில் ஏறி அமர்ந்தவள்... அட்ரசுக்கு கை நீட்டினாள்... சிவாவின் தொழில் முறை கணிப்பு சரியாகவே இருந்தது... அங்கே புதிதாய் ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை... அங்கேயும் அவர்கள் மதுரைக்கு குடி பெயர்ந்ததை உறுதி செய்துவிட்டு... தமிழை வீட்டில் விட்டு விட்டு கிளம்பியபோது மணி பத்தாகிவிட்டது.

இங்க வேணா தங்கிவிட்டு போங்கள் என்று அவள் சொன்னதை மறுத்துவிட்டு கன்யாகுமரி வரைதான்.. டு ஹௌர்ஸ்-ல போய்டலாம் தேங்க்ஸ் என்று மறுத்து கிளம்பிவிட்டனர்... ரூமை காலி பண்ணிட்டு நைட்டே போலாம் என்றதை சிவா மறுத்துவிட்டான்... வேண்டாண்டா... நைட் கார் ஜர்னி வேண்டாம்... இன்னும் ஆறு மணி நேரம் ஆகும்... ஏற்கனவே இன்னிக்கு பூரா சுத்தி இருக்கோம்... ப்ளீஸ் நாளைக்கு எல்லாம் முடிஞ்சுட போகுது... அதுக்கு இவ்வளவு ரிஸ்க் வேண்டாம் ப்ளீஸ்... சொல்றதை கேளு... என்ன சரியா என்று சொன்னவனை பார்த்து மனம் இல்லாமல் தலை அசைத்தான். காலை பொழுது விடியு முன்பு ஆறு மணிக்கு எல்லாம் எழுப்பிவிட்டவனை பார்த்த சிவா புன்னகைதான்... கரெக்டா பத்தே நிமிஷம் உடனே கிளம்பிடலாம்... ஓகே? சொன்னதை செய்தான்... அடுத்த பதினைந்தாவது நிமிடம் மதுரை செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் அவர்கள் பயணம் துவங்கிவிட்டது. அங்கே போய் யாரை பார்க்க போகிறோம்? என்று பரபரப்பாய் கேட்ட கௌதமை பார்த்தவன்... ஆறுதலாய் புன்னகைதான். நம்மகிட்ட இப்ப மூணு அட்ரஸ் இருக்கு... ஒண்ணு காலேஜ் அட்ரஸ்...அங்கே ராஜராம்னு பேரை சொல்லி வீட்டு அட்ரஸ் கண்டுபிடிக்கலாம்... இல்லன்னா அந்த கண்டராக்டார் அட்ரஸ் இருக்கு... அதை வச்சு அந்த வேலை கொடுத்த நபரின் முகவரி கண்டுபிடிக்கலாம்...

அவங்களே வேலை கொடுத்து இருக்கலாம்... இல்லன்னா... அந்த வீட்டை வாங்கி இருந்தால் விற்றவர் யார் என்று கண்டுபிடிக்கலாம்... என்று சொல்லி கொண்டே போனவன் இல்லடா... அந்த வீட்டை இப்போதைக்கு விற்று இருந்தால்... அது சப் ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸில் தெரிஞ்சு இருக்குமே... இப்போதைக்கு சேல்ஸ் எதுவும் நடந்த மாதிரி தெரியலியே... என்றான் goutham.

அட... கௌதம் நீயும் தேறிட்டா... பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணக்கிற மாதிரி... போதும் போதும்... ரொம்ப உன்னை பத்தி நீயே அளக்காத... விஷயம் எல்லாம் முடியட்டும் அப்புறம் பாராட்டிகலாம். டேய் முடிஞ்சுடுசுடா... இன்னிக்கு சாயந்திரம்... உன்னோட அத்தை மகள் ரத்தினத்தை பார்க்கிறோம்...

கல்யாணம் ஆகாம இருந்து உனக்கும் புடிச்சு இருந்தா அப்படியே காரில் தூக்கி போட்டுட்டு சென்னைக்கு உடனே கிளம்பறோம் ஓகே? என்று உற்சாகமாய் சொன்னவனை பார்த்த கௌதமின் முகம் லேசாய் வாடியது... அத்தை கண்டும் காணாமல் ஒதுக்கியவன்... அப்புறம் மூணாவது சப் ரெஜிஸ்டர் ஆபீஸில் ஒரு முகவரி கொடுத்தாங்க இல்ல... அதையும் ஒருமுறை பார்த்துவிடலாம்... சோ இங்கேயும் மூணு இடங்கள்... ஏதாவது ஒண்ணில உன்னோட ஆளு இருப்பாங்க... அது சரி... இன் கேஸ் அவங்களுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆயிடுச்சு... இல்ல... அவங்களை கண்டுபிடிக்க முடியல... ரார் சான்ஸ் நான் சொல்றது... அப்படி ஆயிடுச்சுன்னா என்ன செய்யலாம்னு இருக்க... ஏதாவது பிளான்... இருக்கா... என்று மெல்ல விசாரித்தான். அதற்கு கௌதமால் உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை... சில வினாடிகள் மௌனமாய் இருந்தவன்...ஏண்டா இப்படி எல்லாம் கேட்கிற? என்னை வெறுப்பு எத்தனும்னே என்கூட வந்தியா?... இவ்வளவு நேரம் நல்லாதானே பேசிட்டு இருந்த... எப்படியும் சாயங்காலத்துக்குள்ள கண்டு பிடித்து விடலாம் என்று ... இப்ப திடீர்னு என்ன ஆச்சு? என்று கேட்டான்.

இல்லடா கொஞ்சம் ப்ரக்டிகலாவும் யோசிக்கணும் கௌதம்... நான் சொல்றது ஒரு ரார் சான்ஸ்... அதுக்கும் நாம தயாராய் இருக்கணும் அதுக்காக சொன்னேன்... நீ தப்பா எடுத்துக்காதடா.... ப்ளீஸ்... எனக்கு தோணுவதை சொல்லட்டுமா... என்று ஆரம்பித்தவனை... கை காட்டி நிறுத்தினான்... வேண்டாம் நீ என்ன சொல்வேன்னு எனக்கு தெரியும்... வாயை திறக்காதே... எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு... நான் நினைச்சது எனக்கு கிடைக்கும்... சரி ALL THE BEST... என்று சொன்னவன் லேசாக தோளை குலுக்கினான். சரி கௌதம் நீ நினைச்சதே நல்லதாய் நடந்து நீ சந்தோஷமாய் இருந்தால் எனக்கு என்ன வருத்தம்... இன்னும் சொல்ல போனால் அதுதான் எனக்கு வேண்டும்... உன்னை சந்தோஷமா பார்க்கத்தான் நான் ஆசைபடறேன்... உன்னை மூட் அவுட் ஆக்கவா நான் இப்படி உன்னோட சேர்ந்து அலையுறேன்.. இல்லடா... என்று அவன் தோளில் தட்டியவுடன்... கௌதம் முகமும் சீரானது. காலேஜில் சனிக்கிழமை என்பதால் ஆபிஸ் பணியாளர்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தது... ஆனாலும் விடாமல் தேடி... அவர் retire ஆனதையும் அவரது வீட்டு முகவரியையும் வாங்கினர். கூடவே கண்டராக்டார் முகவரியில் விசாரித்து வேலை ஒப்படைத்த நபரின் முகவரியும் ஒன்றாய் இருக்கவே... எஸ் என்று சிவா காற்றில் குதிக்க... கௌதமிற்கோ கொஞ்சம் படபடப்பாய் இருந்தது. அவன் என்ன எதிர்பார்க்கிறான் என்று அவனாலேயே முடிவு செய்ய இயலவில்லை. அவன் அமைதியாய் இருப்பதை பார்த்தவன்... மெல்ல அவன் கையை பற்றி கௌதம் என்று அழைத்தான். ம்ம்ம் சொல்லுடா... என்றான் மெல்ல... என்னடா என்ன ஆச்சு? ஒண்ணும் இல்லை கொஞ்சம் excitemnent...வேற ஒண்ணும் இல்லை. என்று சிரிக்க முயன்றான்.

சரி வா மணி நாலு ஆச்சு... மீன்கூஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போய் சாமி கும்பிட்டுவிட்டு... அந்த வீட்டுக்கு போகலாம்... உனக்கு கொஞ்சம் டென்சன் குறையும்... போலாமா என்றவனை பார்த்து சரி என்று தலை அசைத்தான். கோவிலுக்கு போய் மனமார பிரார்த்தித்து கொண்டவன் மனதில் ஒரு நிறைவு வந்து இருந்தது... இந்த வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் அது என்னுடைய குடும்பத்தின் நன்மைக்கே என்று பலமுறை சொல்லி கொண்டவன்... மனம் கூட தெளிவாய் இருந்தது... எது நடந்தாலும்... நல்லதோ கெட்டதோ... அதை சரியான முறையில் ஏற்று கொள்ளும் மன பக்குவத்தை மட்டும் எனக்கு கொடு கடவுளே என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தவன் முகம் கூட மலர்ச்சியாகவே இருந்தது. அதை பார்த்த சிவாவுக்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது. அந்த சந்தோஷதுடனே வீட்டு முகவரியை விசாரித்து சென்றனர். வெளியே தோட்டகாரர் மாதிரி ஒருவர் மட்டும்... இருக்க...அவரை நெருங்கி ராஜாராம் பற்றி விசாரிக்க... அய்யா சென்னைக்கு இல்ல போய் இருக்காங்க... நீங்க யாரு... நான் உங்களை இதுக்கு முன்னால பார்த்ததே இல்லியே... என்று கேட்க... அது நாங்க அவங்களுக்கு சொந்தம்பா ... வீட்டுல வேற யாரு இருக்கா? என்று கூடிய இதய துடிப்பை கட்டுப்படுத்த பெரு முயற்சி செய்து கௌதம் கேட்டான்.

அது ப்ரியம்மா இருக்காங்க... அவங்களும் இப்ப இல்லியே... அவன் சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... அவனை ஒரு பக்கம் நகர்த்தியவன் வீட்டிற்குள் பாய்ந்து உள்ளே போய் நுழைந்து கொண்டு இருந்தான்... அய்யா யார் அவரு... இங்க பேசிட்டு இருக்கையிலேயே அவர் பாட்டுக்கு உள்ளே போறாரு... நில்லுங்க நில்லுங்க என்று பின்னால் ஓடியவனை சிவா பற்றி நிறுத்தினான்... இதை பாரு நான் போலிஸ் டிபார்ட்மேன்டில் இருக்கேன் ஒரு விசாரணைக்காக வந்து இருக்கிறோம் என்று கொஞ்சம் கடுமையான குரலில் சொன்னவன்.. அதனால் நாங்க கேட்கிற விபரங்களை சரியான விபரங்களை சொல்லு வா... உங்க அய்யா... இல்ல அவங்க பேத்தி போட்டோ இருந்தா கொஞ்சம் காண்பி... என்று அவனை கொஞ்சம் மிரட்டி உள்ளே அழைத்து சென்றான். ஐயோ அது எல்லாம் ரூமில தான் சார் இருக்கும்... நாங்க அங்கே உள்ளே எல்லாம் போக மாட்டோம் சார்... என்று அவன் கெஞ்சி கொண்டிருக்க அவனை கை பற்றி அழைத்து கொண்டு சிவா உள்ளே நுழைந்தான். நுழைந்தவன் ஹாலில் டிவி முன்னால் மண்டியிட்டு அமர்ந்து இருந்த கௌதமை பார்த்து திகைத்து போனான்...

கூட வந்தவன் கையை விட்டுவிட்டு அவசரமாய் ஒரே எட்டில் அவன் அருகில் வந்தவன் அவன் முகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பிரகாசித்த பரவசத்தை பார்த்து ஆச்சரிய கடலில் மூழ்கியவன்...

அவன் தோளில் கையை வைத்து கௌதம் என்னடா... என்றான்... அவன் பேச முடியாமல் கண்ணால் டிவி மேல் இருந்த ப்ரியா அவள் தாத்தாவின் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு கன்னத்தில் முத்தமிடும் லேமினட் செய்த படத்தை காட்டினான். யார் இது என்று கேட்கும் போதே அவனது பரவசதிற்கான காரணம் புரிந்துவிட... இதுதான் நீ சொன்ன ப்ரியாவா... என்று கேட்க... இன்னும் அவனால் பேச முடியாமல் தலையை மட்டும் அசைத்தான்... THANK GOD... கௌதம் உன்னை இப்படி பார்கறதுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குடா என்று அவனை இறுக கட்டி கொண்டான்.... அவன் குனிந்து அந்த படத்தை எடுத்துக்கொண்டு நடந்து போய் அங்கே இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான். அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்த சிவா.... என்னடா கும்பிட போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி இருக்கா? என்று கேட்டான். இல்லை என்று மறுப்பாய் தலை அசைதவனை ஆச்சரியமாக பார்த்து பின்ன... என்று கேள்வி கேட்டான்... ஒரு முறை கண்களை இறுக மூடி திறந்தவன்... இது அதுக்கும் மேல... வேற எதாவது யோசிச்சு சொல்லு என்றான்... அவனுடைய உற்சாகத்தை பார்த்தவன்...

ம்ம்ம் பழம் நழுவி பாலில் விழுந்து அதுவும் நழுவி வாயில் விழுந்தது போல.... இது ஓகே? என்று சின்ன பிள்ளை போல கேட்டான். அதற்கும் மறுப்பாய் தலை அசைத்து வேற ஏதாவது சொல்லு என்றான் கௌதம். ம்ம்ம் இதுவும் இல்லியா... அதுக்கும் மேல என்ன இருக்கு... சரிடா... நான் தமிழ்-ல கொஞ்சம் வீக்... இது லாஸ்ட் சான்ஸ் என்றவன்... சர்க்கரை பந்தலில் தேன் மழை பொழிந்தது போல.... என்று சொன்னதற்கும் அவன் தலை அசைத்து மறுக்க... அப்பா என்னை ஆளை விடு... நமக்கு தெரிஞ்சது அவ்வளவுதான்... நேத்திக்கு நீயே சொன்னது போல உன்னோட பீலிங்க்ஸ் உனக்குத்தான் தெரியும்.... நீயே சொல்லு எப்படி இருக்குன்னு? என்று தோளை குலுக்கி சொன்னான். அவன் ஒரு சந்தோஷ பெருமூச்சை வெளியேற்றி... கண் மூடி அந்த பரவச அனுபவத்தை அனுபவித்து... ஒரு தாய் பிரசவ வேதனையில் துடித்து குழந்தை பிறந்தவுடன் அவளுக்கு ஏற்படும் பரவசத்தை மட்டும் வேண்டுமானால் இதற்கு உவமையாய் சொல்லலாம்...

என்றவன் அதற்கு மேல் தாள முடியாமல் சோபாவில் கால் நீட்டி படுத்து கண்களை மூடி கொண்டான். அவனது பாவனையை பார்த்த சிவா மேலே எதுவும் பேசாமல் அந்த தோட்டகாரரை அழைத்து கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டான்...

என்ன மாதிரி உதாரணம்... இவனை தவிர வேறு யாருக்கும் இந்த மாதிரி தோன்றாது... என்ன மாதிரி மனசுடா உனக்கு? என்று எண்ணியபடி வெளியே வந்தவன் .... இந்த மூணு நாளா அவன் தவித்த தவிப்பு கொஞ்சம் அடங்கட்டும் என்று எண்ணி வந்தவன் விழிகளிலும் ஈரம்... உள்ளே ஹாலில் சோபாவில் கண் மூடி படுத்து இருந்த கௌதமிற்கு இன்னும் நம்ப முடியவில்லை... கடவுளே இது

ஒண்ணும் கனவு இல்லியே... என்று கையை பலமுறை கிள்ளி பார்த்தான். இது நிஜமா...

@@@ எனக்கே எனக்கா?.... எனக்கே எனக்கா? ...ஹைர ஹைர ஹைரப்பா... fifty கேஜி தாஜ் மஹால் எனக்கே எனக்கா.... பிளைட்டில் வந்த நந்தவனம் எனக்கே எனக்கா.... பாகெட் சைசில் வெண்ணிலவு எனக்கே எனக்கா... பாக்ஸ்ல் வந்த பெண் கவிதை எனக்கே எனக்கா... உன்னை உடையாய் உடுத்திகலாமா... உதட்டின் மேலே படுதுக்கலாமா? .... பட்டு பூவே.... குட்டி தீவே... விரல் இடை தொட வரம் கொடம்மா... அன்பே இருவரும் பொடி நடையாய் அமெரிக்காவை வலம் வருவோம்... கடல் மேல் சிவப்பு கம்பளம் விரித்து ஐரோப்பாவில் குடி புகுவோம்... நம் காதலை கவி பாடிட... ஷெல்லியின்... பைரனின் கல்லறை தூக்கத்தை கலைத்திடுவோம்... வாடை காற்றுக்கு வயசாச்சு... வாழும் பூமிக்கு வயசாச்சு... கோடி யுகம் ஆனால் என்ன... காதலுக்கு எப்போதும் வயசாகது... @@@

அத்தியாயம் 31

வெளியில் சுமார் இருபது நிமிடம் காத்திருந்த சிவா பொறுமையை இழந்து உள்ளே போன போதும் கௌதம் அதே நிலையில் இருந்தான்... ஒரு கேலியான சிரிப்போடு அவனை நெருங்கியவன் மெல்ல அவனை தொட்டு உலுக்கி டேய்... கொஞ்சம் இந்த உலகத்திற்கு வாடா... போதும் ட்ரீம்... மத்தியானமும் என்னை பட்டினி போட்டல்ல... இப்பவாவது என்னை நிம்மதியா சாப்பிட விடு வா போகலாம்... நீயும் சாப்பிடலாம் ...ம்ஹூம்.. உனக்கெதுக்கு இப்ப சாப்பாடு?... ஆனால் எனக்கு வேணும் தயவு செய்து வா... என்று படபடவென்று பொரிந்தவனை பார்த்து அசடு வழிய சிரித்தவன்... கட்டாயம்... வா உனக்கு பெரிய ட்ரீட் தரேன்... எங்கே போலாம் சொல்லு? என்றான் கௌதம். எங்கேயாவது போகலாம்... ஆனால் சீக்கிரம் போலாம்...

என்று அவனை இழுத்து கொண்டு வெளியே வந்தான். காரில் ஏற போன கௌதமை பார்த்து அப்பா சாமி... நீ வண்டி ஓட்ட தேவை இல்லை... நானே ஓட்டுகிறேன்... நீ பாட்டுக்கு ஏதாவது கனவு கண்டுகொண்டே வண்டியை ஓட்டினால் என் பாடு திண்டாட்டமா போய்டும் அதனால் ப்ளீஸ்... என்று கும்பிட்டான். ஏய் என்னடா ரொம்பதான் ஓட்டுற? ஆமா நீ எப்பவாவது... யாரையாவது... காதலிச்சிருக்கியா? என்று கேட்டவனை பார்த்து... இன்று வரை இல்ல... ரெண்டு நாளா உன்னை பார்த்ததில் இருந்து இனியும் வேண்டாம் என்று எனக்கு தோன்றியது....

ஏய் ஏண்டா... எப்பவும் நெகடிவ்வா திங்க் பண்ற? காதல் ஒரு சுகமான அனுபவம் தெரியுமா... அப்படியா? என்று கேட்டு அவனை நேரடியாக விழிகளில் கூர்ந்து பார்த்தவனின் கேலி புரிய, நீ முந்தாநாள் கதைய சொல்றேன்-னு நினைக்கிறேன்... ஆனால்... என்று மீண்டும் ஆரம்பித்தவனை ... சரி சரி அது சுகம்தான்... நானும் ஒத்து கொள்கிறேன். அதற்காக நீ ரொம்ப சிரமப்படவேண்டாம்

என்று ஹோட்டலில் வண்டியை நிறுத்தினான். இறங்க போனவன் நின்று... டேய் முந்தநாள்ன்னதும் தான் ஞாபகம் வருது... நான் வீட்டை விட்டு கிளம்பி... மூணு நாள் ஆயிடுச்சு இல்லை... இந்த மாதிரி நான் மூணு நாள் எல்லாம் வீட்டோடு காண்டக்ட் இல்லாம இருந்ததே இல்லை... அம்மாகிட்ட பேசனும்டா... என்றவன் போனை தேடினான். அப்போதுதான் பின்னால் தூக்கி எறிந்த நினைவு வந்து பின்சீட்டில் தேடினான். போன் ஆப் ஆகி இருந்ததை பார்த்தவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது... நாமா இப்படி எல்லாம் செய்தோம்? என்று தனக்குள்ளே சிரித்து கொண்டவன்... ஆன் செய்து வீட்டு எண்ணை டயல் செய்தான். செய்தான்... செய்து கொண்டே இருந்தான்... ரிங் போய் கொண்டே இருந்தது... ப்ச் என்ன ஆச்சு போன் எதுவும் அவுட் அப் ஆர்டரா? யோசித்தவன் அனுவின் மொபைலுக்கு அடித்தான் அதுவும் மணி அடித்து கொண்டே இருக்கவே... அவனது பதட்டம் கூடியது. என்ன இது மணி என்ன? கை திருப்பி மணி பார்த்தவன் எட்டு கூட ஆகவில்லையே... என்று யோசித்தவனுக்கு அப்பாவை கூப்பிட தயக்கமாய் இருந்தது... என்ன இது... என்று குழம்பியவன் மீண்டும் வீட்டு எண்ணுக்கு முயன்றான்.

இம்முறை வேலையாள் போனை எடுத்தான்... அய்யா வீட்டுல யாரும் இல்லைங்க... எதுவானாலும் ரெண்டு நாள் கழிச்சு பேசுங்க... திங்கள் கிழமைதான் அல்லாரும் வருவாங்க... என்றவனை குறுக்கிட்டு... ஐயோ நான் கௌதம் பேசறேன்... எல்லாரும் எங்கே போய் இருக்காங்க? என்று அவசரமாக கேட்டான்... அய்யா நீங்களோ? எங்கே இருந்து பேசறீங்க... அம்மா அய்யா எல்லோரும் உங்களுக்கு போன் போட்டுகிட்டே இருந்தாங்க அய்யா... நீங்க எடுக்கலைன்னு பேசிட்டாங்க... நம்ம சின்னம்மாவுக்கு கல்யாணம் நடக்க போறதா பேசிட்டாங்கய்ய... அது சம்பந்தமா ஏதோ வேண்டுதல் இருக்கு... கோவிலுக்கு போகணும்னு சொன்னாங்க... எந்த கோவில் தெரியலியே...

ஓஒ அதுதான் அனு போன் வீட்டிலேயே இருக்கும்... எல்லோரும் போவதால் போன் எதுக்கு என்று வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டு போய் இருப்பாள்... ச்சே... இப்படி ஆகிவிட்டதே... அவனுக்கு அம்மாவிடம் உடனே பேச வேண்டும் போல் இருந்தது... அப்பா மொபைலில் கூப்பிட்டால்... இப்போதைக்கு அவரிடம் என்ன பேசுவது? உடனே பேச சங்கடமாய் இருந்தது... அனுவிற்கு கல்யாண ஏற்பாடுகள் என்றால் ... அவனை ரொம்ப தீவிரமாக தேடி இருப்பார்கள்... மீண்டும் மீண்டும் முயன்று இருப்பார்கள்... இந்த மாதிரி பொறுப்பு இல்லாமல் நடந்து கொண்டோமே என்று அவனுக்கே ஒரு மாதிரி இருந்தது... அது என்ன அவ்வளவு சீக்கிரமாய்... ரெண்டே நாளில் கல்யாணம் பிக்ஸ் ஆகுமா என்ன?

அவனது முகத்தில் ஓடிய குழப்ப ரேகைகளை கண்டவன்... டேய் என்ன கௌதம் ரீயாக்சன் வேற மாதிரி இருக்கு? யார்கிட்ட பேசிட்டு இருக்க என்றான் சிவா. ப்ச் என்றவன் ஒன்றும் பேசாமல் மீண்டும் காரிலேயே அமர்ந்தான்... என்னடா? காத்து போன பலூன் மாதிரி ஆயிட்ட? என்ன ஆச்சு? என்று விசாரித்து விபரம் அறிந்தவன் என்னடா இதுக்கெல்லாம் அப்செட் ஆகிட்டு ...விடுடா... நல்ல விஷயம்தானே... சந்தோஷபடாமல்... என்ன பண்ணிட்டு இருக்க... சின்ன பிள்ளை மாதிரி அப்பாகிட்ட பேச பயந்துகிட்டு... இது பயம் இல்லை... குற்ற உணர்வு... என்று குறுக்கிடவனை கேலியாக பார்த்து... போச்சுடா.. இன்னிக்கு கூட உனக்கு கவலை பட விஷயம் கிடைச்சிருச்சு பாரேன்... என்று சிரிக்க... அவனும் சாதாரணமாக ஆனான். சரி வா சாப்பிடலாம்... என்று உள்ளே போனான். சாப்பிட்டுவிட்டு... உடனே கிளம்பலாமா என்று கேட்ட கௌதமை... இப்ப அவசரமா போய் என்ன செய்ய போற... உங்க வீட்டுலயும் ஆள் இல்லை... நைட் ஜர்னி வேண்டாம்ன்னு நேத்து சொன்ன அதே அட்வைஸ் திருப்பி சொல்லணுமா... காலையில் ஒரு நாலு மணிக்கு எல்லாம் கூட கிளம்பிடலாம்... இப்ப ஆளை விடு... நான் தூங்கணும்....என்று முடித்துவிட்டான். மறுநாள் வீட்டுக்கு சென்றவனுக்கு போர் அடித்தது... வீட்ல யாரும் இல்லை... அம்மாவிடம் இன்னும் பேசவில்லை... ப்ரியாவை போய் பார்த்தால் என்ன? எங்கே அவள் தங்கி இருப்பாள்? எப்படி கண்டுபிடிப்பது? ம்ம்ம் யோசனையில் இருந்தபோது அவனுடைய மொபைல் அடித்து... அப்பா நம்பர்... ஊப்ஸ்.... கடவுளே அவர் பேசினால் என்ன செய்வது....

அது அம்மாவாக இருக்கணும் ஆண்டவா... என்று மனதிற்குள் வேண்டி கொண்டே எடுத்தான். ஹலோ என்ற குரல் கேட்டதுமே... கௌதம் என்ற லக்ஷ்மியின் தவிப்பான குரல் கேட்டது... என்னப்பா ரெண்டு நாளா ஒரு தகவலும் இல்லை... ரெண்டு மூணு நாள் வெளியூர் போறேன்னு சொன்னாய்... எங்கே எதற்கு என்று ஒரு தகவலும் சொல்லவில்லை... அதுதான் போகட்டும்... நீயாவது வீட்டிற்கு டெய்லி பேசி இருக்கலாம்... அதுவும் பேசவில்லை... என்னப்பா இதெல்லாம்... இப்ப எங்கே இருக்க? என்றாள். அம்மா.... எல்லாம் விபரமா சொல்றேன்... நீங்க எங்கே இருக்கீங்க? பக்கத்தில யாரு இருக்கா? என்று பொங்கிய உற்சாகத்துடன் கேட்டான்... நான் கோவையில் இருந்து நம்ம குலதெய்வம் கோவிலுக்கு காரில் போய் கொண்டு இருக்கோம்... அனுவை பெண் பார்க்க மாப்பிள்ளை வீட்டில் இருந்து வர புதன் கிழமை வராங்க... அதுதான் இங்கே வந்து ஒரு நடை சாமி கும்பிட்டு விட்டு போலாம் என்று வந்தோம்... இப்ப பக்கத்தில யாரும் இல்ல... எல்லாம் சாப்பிட போய் இருக்காங்க... நான்தான் கோவிலுக்கு போறோமேன்னு சாப்பாடு வேண்டாம் என்று வண்டியிலேயே இருந்துட்டேன்... என்ன சொல்லு... நீ எங்க இருந்து பேசற... நான் நம்ம வீட்டுல

இருந்துதான் பேசறேன்... ஜஸ்ட் இப்பதான் வீட்டுக்குள்ள நுழயறேன்... நான் ரெண்டு நாளா எங்கே போய் இருந்தேன்... என்ன கண்டுபிடிச்சு இருக்கேன்னு தெரிஞ்சா நீங்க அசந்து போய்டுவீங்க... அவன் குதூகலத்துடன் சொல்லி கொண்டிருக்க... அடுத்த முனையில் அப்பா யார் அது போனில என்று விசாரிப்பது கேட்டது...

அம்மா அப்பாவிற்கு கௌதம் என்று பதில் உரைப்பதும்... துரை ரெண்டு நாளா எங்கே போய் இருந்தாராம்? என்று குரலில் குத்தலோடு அப்பா விசாரிப்பதும் காதில் விழ... அம்மாவின் அப்புறம் பேசறேன் கௌதம் என்ற குரல் கேட்டதும் ... ஷிட்... என்று எரிச்சலோடு போனை வைத்தான். கொஞ்ச நேரத்திலேயே... அனு கௌதம் மொபைலுக்கு அழைத்தாள்... ஹாய் அண்ணா நான்தான்... ஆமா என்ன ரெண்டு நாளா அட்ரஸ் இல்லாம போய்ட்ட? உன்னை காணோம்னு தேடி பத்திரிக்கை டிவி-ல எல்லாம் விளம்பரம் கொடுக்கலாமான்னு யோசிக்க வச்சுட்டியே... எங்க சார்... போய்டீங்க? என்றவள் குரலை தணித்து... என்ன மறுபடியும் உங்க ஆளை தேடியா ஊர்சுற்றல்? இந்த வாட்டியாவது கிடைச்சாங்களா? இல்லை இப்பவும் ஊத்திகிச்சா?என்று கிண்டலடிக்க... இன்னும் டிகிரியே முடிக்காத உனக்கே ஒரு இளிச்சவாயன் கிடைக்கும்போது... ஒழுங்காய் படித்து முடித்து திறமையாய் தொழிலை நடத்தும் எனக்கு ஒரு ஆள் கிடைக்க மாட்டாங்களா? ஆமா யார் அந்த அன்லக்கி பெல்லோ? பாவம்... நான் போய் ஆறுதல் சொல்லிட்டு வரேன் சீக்கிரம் அட்ரஸ் சொல்லு... என்று அவனும் பதிலுக்கு கிண்டல் அடித்தான். ஹா ஹா ஹா ... அது மட்டும் சொல்ல மாட்டோமே... கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகும் வரை... ரகசியம்... அது பரம ரகசியம்... என்று அவள் பாட... அவள் கையில் இருந்து போனை அவளது தாத்தா வாங்கி... கௌதம்... நான்தான் பேசறேன்... இன்னிக்கு சண்டேதான... நான் ஒரு அட்ரஸ் சொல்றேன்...

அங்க போய் என்னோட பிரண்ட் மாதவமூர்த்தின்னு ஒருத்தர் இருப்பார்... அவர போய் பார்த்து... புதன் கிழமை அனுவை பார்க்க யாரெல்லாம் வராங்க? எப்ப வருவாங்கன்னு ப்ரோக்ராம் கேட்டுட்டு வந்துடு... போகும்போது ஏதாவது ஸ்வீட் பழம்னு வாங்கிட்டு போ... என்ன சரியா? என்றார் அவனது தாத்தா. ம்ம் சரி தாத்தா... நீங்க எப்போ திரும்பறீங்க? என்று கேட்டான். முடிஞ்ச இன்னிக்கு நைட்டே வந்துடுவோம்... ஒருவேளை கோவிலில் லேட் ஆகிடுச்ன்ன நைட் ட்ரைன் பிடிச்சு காலையில் வந்துடுவோம்... ரெண்டு ட்ரைன்க்கும் டிக்கட் எடுத்து வச்சுருக்கேன்... சரி கோவிலில் இருந்து கிளம்பும் போது நாங்க எப்படி வரோம்னு போன் பண்றேன் ஸ்டேசனுக்கு வண்டி அனுப்பு என்று போனை வைத்தார். மாதவமூர்த்தி என்ற பெயர் எங்கோ நினைவலையில் நெருடுதே... எங்கே பார்த்தோம்... ம்ம்ம் என்று புருவம் சுருக்கி யோசித்தவனுக்கு நினைவு வந்துவிட்டது... எஸ்... அனு

போன கல்யாண வீட்டில் முதல் நாள் இரவு... பார்த்தோமே... அவரது பேரனுக்குதான் அனுவை கூட கேட்டார்... ஓ அதுதான் விஷயமா... இவ்வளவு சீக்கிரம் முடிந்துவிட்டதே ... என்று பார்த்தேன்... தாத்தாவும் அவரும் பிரண்ட்ஸ் போல அதான்... என்று சொல்லிகொண்டவன் மனம் அதிருக்கட்டும் ப்ரியாவை எப்படி எங்கே பார்ப்பது... நாளை வரை காத்து இருப்பதா?... ம்ம்ம் முடியாது என்று மனம் சிணுங்கியது இப்பவே பார்க்கணும்... எப்படி.... ஏய் வேண்டாம் மறுபடியும் மாட்டிக்கதடா.. முதலில் தாத்தா சொன்ன வேலையே முடித்து விடுவோம்...

அப்புறம் ஆபீஸில் போய் ஏதாவது ரெகார்ட் இருக்கா என்று பார்த்து விடுவோம்... என்று முடிவு செய்தவன் வேகமாக குளித்து கிளம்பினான். அட்ரசை பார்த்து வீட்டுக்கு சென்று அழைப்பு மணியை அழுத்தியவன் காத்து இருந்தான்.. கதவை திறந்த ராஜாராமனை பார்த்து... ஆச்சரிய கடலில் மூழ்கினான்... கௌதமை அந்த நேரத்தில் அந்த இடத்தில் எதிர்பார்க்காத ராஜாராமனுக்கும் அதிர்ச்சியே.... ரெண்டு பேரில் யாருக்கு அதிர்ச்சி அதிகம் என்று சொல்ல முடியவில்லை... ரெண்டு பேரும் ஒரே நேரத்தில்... நீங்க எப்படி இங்கே... என்று கேட்டு... ஒரே நேரத்தில் நிறுத்தி... லேசாக சிரித்து தலையை உலுக்கி விட்டு கொண்டனர்... எஸ்... கௌதம் உனக்கு நெஜமாவே மச்சம்தாண்டா... மகனே... ப்ரியாவும் அப்போ இங்கேதான் இருக்க வேண்டும்... மை காட்...என்ன இது ... நேத்திக்கும் இன்னிக்கும் இப்படி ஒரே ஆனந்த அதிர்ச்சிகளாக கொடுத்து கொண்டு இருக்கிறாய்... என்று எண்ணிக்கொண்டே போனவன்... மிஸ்டர் மாதவமூர்த்தி இருக்காரா? நான்... என்று ஆரம்பிக்கையிலேயே... I KNOW.. கௌதம்... வாங்க உள்ள... மாதவமூர்த்தி என்னோட பிரான்ட்தான் கம் இன் என்று உள்ளே அழைத்து செல்லும்போதே... கௌதமிற்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது... என்னை எப்படி இவருக்கு தெரியும்... ப்ரியாவோட பாஸ் என்று பேர் தெரிந்தாலும் நான்தான் கௌதம் என்று .... எப்படி.... யோசித்தவாறே உள்ளே நுழைந்தவன் கை பற்றி... என்ன உங்களை எப்படி எனக்கு தெரியும் என்று ரொம்ப ஆச்சரியமாக இருக்கா? என்று விரிந்த புன்னகையுடன் ராஜாராம் கேட்க... அவன் மெல்ல தலை அசைத்தான்.

இது மட்டும் இல்ல இன்னும் எனக்கு தெரிந்த விஷயம் எல்லாம் சொன்னா... அவ்வளவுதான்... என்று உற்சாகமாய் கண் சிமிட்டி சிரித்தவர்... கௌதம் நான் உங்ககிட்ட நிறைய பேசணுமே... தனியா... எப்ப பேசலாம்... இன்னிக்கு நீங்க ப்ரீயா? In fact நான் உங்ககிட்ட பேசறதுக்காகவே ப்ரியா கூட லாஸ்ட் THURSDAY உங்க ஆபிசுக்கு வந்தேன்... நீங்க இல்ல... எப்ப பேசலாம் என்று கேட்டார். இன்னிக்கே பேசலாம்... வீட்டில் கூட யாரும் இல்லை... நானும் கூட உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்... என் தங்கை அனுவை பார்க்க... புதன் கிழமை யாரெல்லாம் வராங்கன்னு விசாரிச்சுட்டு

அப்படியே... அவர் அன்னிக்கு வந்த போது நான் இல்லியே... அதனால ஜஸ்ட் பார்த்துட்டு போகலாம் என்று வந்தேன். அவங்க இல்லை... என்று இழுக்க

இருக்கான்... நீங்க உட்காருங்க என்று சொன்னவரை பார்த்து... ஐயோ நீங்க போய் என்னை வாங்க போங்கன்னு பேசுனா... எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கு... அதனால ஜஸ்ட் கௌதம் போதுமே... ப்ளீஸ் என்று சங்கடமாய் புன்னகைத்தவனை பார்த்து சரிப்பா... என்று அன்போடு தோளில் தட்டி கொடுத்தார். . மாதவமூர்த்தி வந்ததும் அவரிடம் கொஞ்ச நேரம் சாதாரணமாய் பேசி கொண்டு இருக்கையிலேயே... அவனது கண்கள் ப்ரியாவை தேடி கொண்டு இருந்தது. மேலே என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் ப்ரியா பற்றிய தகவல் தெரியாமல் போகவும் மனம் இல்லாமல்... பேச்சை வளர்த்து கொண்டு இருந்தான்.

பொறுமை இழந்த ராஜாராமன்... கௌதம் கிளம்பலாமா என்று கேட்க... ப்ரியா இல்லையா? என்று தைரியத்தை வரவழைத்து கொண்டு கடைசியில் கேட்டேவிட்டான். ப்ரியாவா? என்று ஆச்சரியமாக கேட்ட ராஜாராமன் அவனை கூர்ந்து கவனித்தார்... அட... இவன் ஏற்கனவே ப்ரியாவால் பாதிக்க பட்டிருக்க வேண்டும்.. என்று அவருக்கு தோன்றியது... அவன் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி... கொஞ்சம் சங்கோஜம்... நிறைய எதிர்பார்ப்பு... MORE PROBABLY ... ம்ம்ம் ஹி இஸ் இன் லவ்... மே பீ வித் ப்ரியா... ஹே ஹே ஸ்டாப் ஸ்டாப்... ராஜா இதெல்லாம் உனக்கே கொஞ்சம் ஓவரா தெரியல? நீ ஆசை பட்டாய் சரி... உடனே அவனும் அதே மாதிரி நினைக்கணும் என்றால்... டூ பாட்... என்று தலையை உலுக்கியவர் கௌதம் பதிலுக்கு காத்து இருப்பதை உணர்ந்து அவசரமாய்... ப்ரியா உங்க பாமிலியோடதான் கோவிலுக்கு போய் இருக்காங்க... உனக்கு தெரியாதா?... என்ற பதிலை கேட்டதும் அவனுக்கு தன் தலையிலேயே ஓங்கி ஒரு கொட்டு வைக்க வேண்டும் போல இருந்தது... ச்சே இடியட்... நேற்றே தயங்காமல் அப்பாவிடம் பேசி இருந்தால் விஷயம் தெரிந்து இருக்கும்... அப்படியே மதுரையில் இருந்து கோவை போய் காலையில் ரயிலில் இருந்து இறங்கும் போதே ப்ரியாவை பார்த்து இருக்கலாம்... அம்மா அப்பாவிற்கும் கோவிலுக்கு கூட வந்தான் என்று ரொம்ப திருப்தியாய் இருந்து இருக்கும்... இப்படி ஒரு அற்புதமான வாய்ப்பை அநியாயமா கோட்டை விட்டுட்டியே கௌதம்...ஸ்டுபிட்.. ஆத்திரமாய் வந்தது...

கஷ்டப்பட்டு சமாளித்து மாதவமூர்த்திக்கு ஒரு புன்னகையை கொடுத்து விடை பெற்றவன் ராஜாராமனை பார்த்து போகலாமா என்று வெளியே சென்றான்.

எங்கே வீட்டுக்கே போகலாமா இல்ல வேற எங்கேயாவது போகலாமா என்று கேட்டவனை பார்த்து நீ சாப்பிட்டு விட்டாயா கௌதம் என்று கேட்டார். அவர் பேச்சில் இருந்த கனிவு அவனை

ஆச்சரியப்பட வைத்தது... இன்னும் இல்லை தாத்தா... என்றவன் பேச்சில் உறவுமுறை தன்னையும் அறியாமல் வந்து சேர்ந்து கொண்டது... அதுவரை பொதுபடையாய் பேசியவன் உறவுமுறை சொல்லியதும் அவருக்கும் மனம் நெகிழ்ந்தது... அவன் கையை பற்றி அழுத்தியவர் வீட்டில்தான் யாரும் இல்லியே... ஏதாவது ஹோட்டலுக்கே போகலாம் சாப்பிட்டு கொண்டே பேசலாம். ஆமா கௌதம் உனக்கு எப்படி என்னை தெரியும் என்று திடீர் என்று நினைவு வந்தவராக அவசரமாக கேட்டார். அவர் தடாலடியாக இப்படி கேட்பார் என்பதை எதிர்பார்க்காத அவன் லேசாக திணறினான்... சொல்றேன்... அப்படின்னா உங்களுக்கும் என்னை தெரியுமா? எப்படி? என்று கேட்டான். ஹேய்.. நான்தானே முதலில் கேட்டேன்? அதே கேள்வியை நீ இப்ப திருப்பி கேட்டா என்ன அர்த்தம்? ம்ம்ம் முதல்ல நீ சொல்லு... younger one first... ok? என்றார் அவர் விளையாட்டாக... அது... அது... நான் எங்க அம்மா அத்தை மாமா காதல் திருமணம் பற்றி சொல்லி ... நான் உங்களை எல்லாம் கிட்டத்தட்ட ரெண்டு வருடமாக அவ்வப்போது தேடி... இப்போ ஒரு மூணு நாளாக தீவிரமாக தேடி...தேடி...நேற்றுத்தான் கடைசியாக மதுரைக்கு போய் உங்க காலேஜில் விசாரித்து... உங்க வீட்டில் போட்டோ பார்த்துவிட்டு இன்று காலைதான் இங்கே வந்தேன்...

அதனால் கடந்த மூணு நாளில் இங்கே என்ன நடந்தது... என்று எனக்கு தெரியாது...

ப்ரியா எனக்கு சொந்தம் என்று தெரிந்தவுடன் எனக்கு ரொம்ப... ரொம்ப... சந்தோஷமாக இருந்தது,... என்று சொன்னவனின் கண்கள் நிச்சயம் கனவில் மிதந்தது... இது என்னுடைய அதீத கற்பனையாக நிச்சயம் இருக்க முடியாது... என்று அவருக்கு தோன்றியது... கடவுளே... ரொம்ப தேங்க்ஸ்... கௌதமிற்கு ப்ரியாவை பிடித்து இருக்கிறது... இனி ப்ரியா மனசுதான் தெரியனும்... என்று நினைக்கும்போதே... ஐயோ இவன் பாட்டில் ப்ரியாவிடம் போய் நான்தான் உன் மாமா பையன் என்று சொல்லி விட்டால்... கெட்டது குடி... சும்மா ஒருவேளை இவனை பிடித்தால் கூட... இந்த விஷயம் அவளை விலக்கி வைத்துவிடும்... முதலில் இவனிடம் அதை சொல்லி எச்சரிக்கவேண்டுமே... எப்படி ஆரம்பிப்பது...

அவர் யோசித்து கொண்டு இருக்கையிலேயே... நான் சொல்லிவிட்டேன்... உங்களுக்கு என்னை எப்படி தெரியும்னு நீங்க தான் சொல்லவேண்டும். என்று அவன் கேட்டதும் நனவுக்கு வந்தார். அதில் என்ன கௌதம் ஆச்சரியம்... உங்க அம்மா உனக்கு சொன்ன தகவல்... உன்னை விட பெரியவனான எனக்கு என்னோட மருமகள் சொல்லி இருக்க மாட்டாளா? இல்லை அவளே சொல்லாவிட்டாலும் என் மகன் பெண் எடுக்கும் குடும்பம் பற்றிய தகவல் நான் சேகரிக்க மாட்டேனா? ம்ம்ம்... அது சரி ஆனால் என்று அவன் குறுக்கிட ஆரம்பிக்கையிலேயே... அவர் அவன் தோளில் கை வைத்து

அழுத்தி... ஆனால் என்னப்பா இவ்வளவு நாள் ஏன் தொடர்பு வைத்து கொள்ளவில்லை? என்பதுதானே...

முதலில் எனக்கே அவ்வளவு intrest இல்லை... என்னடா கோபம்... காதல் என்ன கொலை குற்றமா? என்று... அப்புறம் அவங்க இறந்ததும்... கோபம் கூட போய் விட்டது... ஒரு விரக்தி என்று வைத்து கொள்ளேன்... இவ்வளவு சின்னதா வாழ்கை அனுபவிக்க இவ்வளவு சிரமம் தேவையா? என்று... எனக்கே கூட... நாங்கள் உங்கள் வீட்டிற்கு வந்தால்... ப்ரியாவை வளர்க்க என்று ஏதும் பண உதவிக்காக வருகிறேன் என்று உங்கள் வீட்டில் யாராவது சொல்லி விட்டால்... என்ற தயக்கம் வேறு ... எனக்கு என்னுடைய பேத்தியை வளர்க்க யாரும் உதவி செய்ய தேவை இல்லை என்றாலும் யாராவது ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டால் ... என்ற பயம் ரொம்ப நாள் இருந்தது... அப்புறம் ப்ரியாவிற்கு உங்கள் குடும்பம் பற்றி பேசினால் பிடிக்கவில்லை... இப்படி பல காரணங்கள்... அதான் ... என்று சொல்லி முடிக்காமல் நிறுத்தி அவனை பார்த்து புன்னகைத்தார்... அவனுக்கும் என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் இதமான புன்னகையை மட்டும் பதிலாக தந்தான். சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தவர்... இது பாஸ்ட்... இப்போ எனக்கு வயசாகிறது இல்லை... இப்ப ப்ரியாவை ஒரு நல்ல இடத்தில் சேர்பிக்கவேண்டும் என்ற கவலை ஜாஸ்தி ஆகிவிட்டது... அதான் உங்க அதை அடிக்கடி சொல்வது உங்க அம்மாவை பற்றித்தான்... அதான் அவங்ககிட்டயே மெல்ல சொல்லி பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிடலாம் என்று இங்கே அழைத்து வந்தேன் என்று சொல்லி அவனது பாவனையை கவனமாக ஆராய்ந்தார்...

அவன் அவசரமாக ப்ரியாவை பற்றி நீங்க கவலைபடதீங்க தாத்தா... நான் பார்த்துக்கறேன்... என்று சொன்னதை அவர் மிகவும் ரசித்தார்... தேங்க்ஸ் கௌதம்... இதை தான் நான் எதிர்பார்த்தேன்... என்று சொன்னவர் கையை பற்றி அழுத்தி என்ன தாத்தா இது நீங்க போய் எனக்கு தேங்க்ஸ் எல்லாம் சொல்லிக்கிட்டு... சொல்லபோனா நான்தான் உங்களுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லணும்... எனக்காக ப்ரியாவை பத்திரமா இது வரை பார்த்துகிட்டதுக்கு என்று தன்னை அறியாமல் மெல்லிய குரலில் சொன்னான். ஹலோ எங்க என்னை பார்த்து இப்ப சொன்னதை திருப்பி சொல்லு என்று அவர் குறும்பு சிரிப்போடு கேட்க... அவன் நனவுக்கு வந்து தான் ஏடாகூடமாய் உளறிவிட்டதை மிகவும் தாமதமாக உணர்ந்தான். அசடு வழிய சிரித்தவன்... நீங்க சிரிப்பதை பார்த்தால் உங்களுக்கும் இது பிடிசிருக்குன்னுதான் தோணுது... கொஞ்சம் சீக்கிரம் என்றாலும்... நான் சொன்னது உண்மைதான். தெரியும்பா... நான் PSYCHOLOGY ப்ரோபாசர் ஆக்கும் என்றவர்... இதுல ஒரு சின்ன ப்ராப்ளம் இருக்கு கௌதம்... ப்ரியாவிற்கு உங்க குடும்பத்தின் மேல் அவ்வளவு நல்ல அபிப்ராயம்

இல்லை... அது கொஞ்சம் மாறும் வரை நீ யார் என்ற உண்மை அவளுக்கு தெரியாமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்... செய்வாயா? என்று கேட்டதை பார்த்து அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான்...

ஜஸ்ட் இப்பதான் நினைச்சேன்... என்னடா இந்த கல்யாணத்தில் இதுவரை ஒரு பிரச்சனையும் வரவில்லையே என்று... இதோ வந்துவிட்டதே... BUT IT IS OK? கொஞ்சம் சின்ன பிரச்சனைதான் ... சமாளித்து விடலாம் இல்ல தாத்தா என்று சிரித்தான்...அவனது பாவனையை பார்த்து... ரொம்ப சந்தொஷம்பா... இன்னிக்கு உன்னை பார்த்து பேசியதில் என்று அவர் சொல்ல... எனக்கும்தான்.... என்று அவன் அவரை கட்டிகொண்டான். அவரை வீட்டில் விட்டு மணி பார்த்தவன் திகைத்து போனான்... அடேயப்பா... மணி ஆறு... எவ்வளவு நேரம்... கிட்டதட்ட ஆறு மணி நேரம்... பேசி இருக்கிறோம்... நேரம் போனதே தெரியவில்லை... என்றவனுக்கு வீட்டிற்கு போகவேண்டும் என்று நினைத்தாலே வெறுப்பாய் இருந்தது... தாத்தா இது வரை போன் செய்யவில்லை... அப்ப அங்கே லேட் ஆகி இருக்கவேண்டும்... இரவு ட்ரைன்தான்... காலையில்தான் எல்லோரும் வருவார்கள்... என்ன செய்வது... ஆபீஸில் போய் ப்ரியா interview cd எடுத்து கொண்டு வீட்டுக்கு போகலாம் என்று முடிவு செய்தவன் ஆபிசிற்கு வண்டியை திருப்பினான்... வண்டியில் போகும்போது உற்சாகமான மனநிலையில் இருந்தான்... மெல்லிய புன்னகையோடு வண்டியை ஓட்டியவன் வாயில் விசில் பாடலாய் வெளி வந்தது ....

@@@ அழகூரில் பூத்தவளே.... என்னை அடியோடு சாய்தவளே ..... மழையூரின் சாரலிலே... என்னை மார்போடு சேர்த்தவளே... உன்னை அள்ளிதானே உயிர் நூலில் கோர்த்தேன்... உயிர் நூலில் கோர்த்து உதிராமல் காப்பேன்... @@@@

காரை அலுவலகத்திற்குள் செலுத்தி நிறுத்தியவன் இறங்கியதும் அவனது கண்களை இழுத்தது... ஞாயிற்று கிழமை மாலை ஆறு மணிக்கு அங்கே அலுவலகத்தில் எரிந்து கொண்டு இருந்த... விளக்குகள்... யார் இந்த நேரத்தில்... என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்? யோசனையோடு உள்ளே நுழைந்தான்... ...

அத்தியாயம் 32

ப்ரியா அந்த புராதனமான சின்ன ஆனால் அழகான கோவிலின் பின்புறம் அமைந்திருந்தன

குளத்தின் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து இருந்தாள்... நீரில் காலை நனையும்படி வைத்து இருந்தவள் கண்களை நீரில் வட்டம் வட்டமாய் தோன்றிய அலைகள் ஈர்க்க முயன்று கொண்டிருந்தது... ஆனால் எங்கே ப்ரியா மேடம் கவனம் இங்கே இல்லியே... அவள் என்ன நினைத்து இங்கே இப்படி முன்னே பின்னே வந்தே இராத புது ஊருக்கு கிளம்பினாள்... ஆனால் இங்கே நடப்பது என்ன? அனுவும் லக்ஷ்மியும் கோவிலுக்கு போகும் ப்ரோக்ராம் சொன்னபோது... இந்த வருகைக்கு ஏற்பாடு செய்யத்தான் முன்னாலேயே கௌதம் போய்விட்டானோ என்று எண்ணி அவனை இங்கே பார்க்கலாம் என்ற ஆவலில்... அவள் ஆசை ஆசையாய் கிளம்பிவந்தால்... இங்கே அவளுக்கு வெறுப்பாய் இருந்தது... ஒருவேளை பின்னால் வருவானோ என்ற எண்ணத்திலும் மண் அள்ளி போட்டது அனுவின் தாத்தா தொலைபேசியில் அவனுக்கு சொன்ன வேலை... அவன் அங்கே தன் வீட்டிற்கு அவனாகவே வர போகிறான்... மரியாதையாக அங்கேயே இருந்து இருந்தால் அவனை பார்த்து இருக்கலாம்... இவள் இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறாள்... போனின் அந்த புறம் அவன் பேசி கொண்டு இருக்கிறான் என்பதே மனதில் இவ்வளவு கிளர்ச்சியை உண்டாக்க முடியுமா? அவளுக்கு சொந்த அனுபவம் ஏற்பட்டு இருக்காவிட்டால் அவள் நம்பியே இருக்க மாட்டாள்... அதுவும் அனு அவனிடம் சிரித்து பேசுவதையும் தாழ்ந்த குரலில் ரகசியம் பேசுவதையும் பார்த்த அவளுக்கு, அவள் அவனுடைய தங்கை என்பதையும் மீறி... ஒரு பொறாமை எட்டி பார்த்தது...

இதோ இப்போது நினைக்கும்போது கூட தன்னால் அது மாதிரி அவனிடம் உரிமையோடு பேச முடியவில்லையே என்ற எண்ணத்தில் எரிச்சல் எட்டி பார்க்குதே... ப்ரியா நீ ஏன் இப்படி ஆகிவிட்டாய்? கூல் பேபி கூல் தனக்குள் சொல்லி கொண்டாலும்... எண்ணங்களின் போக்கை கட்டுப்படுத்த அவளால் முடியவில்லை. தனது எண்ண சுழலில் மூழ்கி இருந்தவளை அனுவின் குரல் கலைத்தது... என்ன ப்ரியா இங்க வந்து உட்கார்ந்துடீங்க... தண்ணின்னா ரொம்ப பிடிக்குமோ? என்றபடியே அவள் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். அம்மா ரொம்ப நேரமா உங்களை காணோம்னு சொன்னாங்க... அதுதான் உங்களை கூட்டி போகலாம் என்று வந்தேன்... ஆமா உங்களுக்கும் சமையலுக்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்... ஒரு ரெண்டு மூணு கிலோமீடர் இருக்குமா இல்லை அதை விட ஜாஸ்தியா? என்று கேலியாக கேட்டவள்... அம்மா அங்கே கோவிலில் ஏதோ பொங்கல் வைக்க தயார் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க... எனக்கும் சமையலுக்கும் ரொம்ப தூரம் ஏதோ இங்கே வந்ததுக்காக ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணலாம் என்று ட்ரை பண்றேன்.. வரீங்களா போகலாம்... என்று எழுந்தாள் அனு. கூடவே ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றி சமாளித்த ப்ரியாவும் எழுந்தாள். சரி வந்தாயிற்று... இருக்கும் வரை ஏதாவது அடுத்தவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடிவதை செய்யலாம்... என்ன ஜஸ்ட் ௨0 மணி நேரம் பொறுக்க மாட்டாயா ப்ரியா? நாளைக்கு எப்படியும் அவனை

ஆபீஸில் பார்க்க போகிறாய்தானே... என்று தனக்குளே சொல்லியவள் அனுவோடு கூட நடந்தாள். கோவிலில் பூஜை முடித்து எல்லோரும் அங்கிருந்து கிளம்பும் போதே... ரெண்டு மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டதே...

இனி பகல் ட்ரைன் பிடிக்க முடியாது.... ராத்திரி ட்ரைன்தான் என்று முடிவானதும் அனு அப்பா... இங்கே பக்கத்துல ஒரு அருவிக்கு கூட்டிட்டு போவீங்களே... அங்க போலாம்பா... ப்ளீஸ்... இது மழை சீசன்தானே... கட்டாயம் தண்ணி இருக்கும் போலாமா என்று கேட்க... சரி என்று எல்லோரும் கிளம்பினார்கள். அருவி என்றதும் உற்சாகமாக கிளம்பிய ப்ரியாவும் அனுவும்... கார் நின்றதும் நடந்து கடக்க வேண்டிய தூரத்தை நீ முந்தி நான் முந்தி என்று ஓட்டமும் நடையுமாய் கடந்து போவதை சிரிப்புடன் பார்த்த பெரியவர்கள் மூவரும் பின்னால் மெதுவாக சென்றனர். அவர்கள் வெளியே ஆர்பரித்து விழும் நீரை பார்த்து ரசித்தவாறே வெளியில் அமர்ந்து இருக்க... ஜாக்கிரதை என்று அவ்வப்போது எழுந்த லக்ஷ்மியின் குரலை அலட்சியம் செய்து அந்த சின்ன நீர்வீழ்ச்சியில் துளைந்து நனைந்து சிலிர்த்து கொண்டு இருந்தனர் அனுவும் ப்ரியாவும்... குளித்து முடித்து வெளியே வர மனம் இல்லாமல் தண்ணீரில் இருவருமே இருக்க... அனு போதும் வெளியே வா ரெண்டு மணி நேரம் ஆச்சு... கிளம்பணும் என்று சற்று கண்டிப்பான அப்பாவின் குரல் கேட்டதும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து உதட்டை பிதுக்கி... வெளியே வந்தனர்... முன்னே பெரியவர்கள் மூவரும் நடந்து கொண்டு இருக்க ஈர உடை தடுக்கியதால்... மேலே வரும்போது இருந்த வேகம் குறைந்து... கீழே இறக்கமாய் சரிவாய் போன பாதையில் அனுவும் ப்ரியாவும் சளசளவென்று பேசியபடி இறங்கி கொண்டிருந்தனர்.

அனு இன்னிக்கு மாதிரி கோவில் அருவி குளியல்... குடும்பத்தோடு சுற்றுலா... என்றெல்லாம் நான் போனதே இல்லை... எப்பவும் பள்ளி கல்லூரியில் போகும் எந்த சுற்றுலாவையும் நான் மிஸ் பண்ண மாட்டேன்... தாத்தாவும் என்னை தடுத்தது இல்லை... நான் ஆசைப்பட்ட எதையும் வாங்கி கொடுக்க தாத்தா மறுத்தது இல்லை... என்னோட ஆசையும் அளவு மீறியது இல்லை என்றாலும் கூட நான் நினைத்தது எல்லாம் கிடைத்து வந்தே இருக்கிறது... அதனால் இது வரை நான் யாரையும் பார்த்து எதற்காகவும் வருத்தப்பட்டது இல்லை... ஆனால் இப்போ எனக்கு உன்னை பார்த்தால்... உண்மையை சொல்லட்டுமா... உனக்கு கிடைத்து இருக்கும் அன்பான அம்மா, கண்டிப்பான அப்பா, கிண்டலடித்து சிரிக்கிற அண்ணன், நீ மனதிற்குள் ரசித்த உன்னை விரும்புகின்ற ஸ்ரீராம்...இதெல்லாம் உனக்கு சுலபமாய் கிடைத்து இருப்பதை பார்த்தா..ரொம்ப பொறாமையாய் இருக்கு என்று சொல்லி சிரித்தவள்..வேணும்னா உங்க அம்மா கிட்ட சொல்லி உங்களுக்கு திருஷ்டி சுத்தி போட சொல்லு...I don't mind..பட் இந்த குடும்பத்தை பார்த்தா.. பொறாமை வராம இருந்தாதான் ஆச்சரியம்..பேசிக்கா

நான் ஒண்ணும் அப்படி சுலபமா பொறாமை படர..ஆள் இல்லை..ஆனா இப்ப ஏன் இப்படின்னு எனக்கே புரியல..மே பீ நான் பாமிலி அட்மாஸ்பயேர் ரொம்ப மிஸ் பண்றேன்னு நினைக்கிறேன்.. என்று பேசி கொண்டே போனவளை ஹேய் ப்ரியா என்ன இது ஜாலியா சுத்தி பார்க்க வந்த இடத்துல இவ்வளவு சீரியசாய் பேசிகிட்டு..இப்ப என்ன உங்களுக்கு.. இந்த பாமிலி அட்மாஸ்பியர் பிடிச்சிருக்கு அவ்வளவுதானே... நீங்க அண்ணனோட ஆபிசில வேலை பார்க்கிறீர்கள் என்பது இல்லாமல் கூட நீங்க இங்கே வந்து போய் இருக்கலாம்...

அதுவும் நான் கல்யாணம் ஆகி மலேசியா போய்விட்டால் அம்மாவுக்கு கம்பனி கொடுக்க நீங்க கட்டாயம் வந்து போங்க... அம்மாவுக்கும் சந்தோஷமாய் இருக்கும்... உங்களை யாரும் எதுவும் சொல்ல மாட்டாங்க... இப்ப திருப்தியா... அப்புறம் இந்த கண் போடறது இதில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை... ஆமா என் மேல உங்க கண்ணை வச்சுட்டு அப்புறம் நீங்க எப்படி நடப்பீங்க? தடவி தடவியா... கம் ஆன் ப்ரியா சியர் அப் வரும்போது மாதிரி வேகமாக போலாமா... என்றவள் காலை எட்டி வேகமாய் வைக்க... ஜஸ்ட் சில வினாடி முன்பு ப்ரியா சொன்ன திருஷ்டியா?

அனுவின் கவன குறைவா? சாலையில் இருந்த சிறு கல் இடறியதா? ஈர ஆடை காரணமா? ஏதோ ஒன்றோ... அல்லது எல்லாம் சேர்ந்ததோ... அனு தடுமாறி விழுந்து சரிவில் உருள... அதை பார்த்து திரும்பிய மூவரில் அவசரமாய் அவள் அப்பா அவள் தலைக்கு அடியில் கையை வைத்து தலை பாறையின் மேல் மோதாமல் தடுத்து நிறுத்தினார். கண் சிமிட்டும் நேரத்தில் நடந்துவிட்ட இந்த நிகழ்ச்சியை கவனித்த ப்ரியாவிற்கு மூச்சே நின்றுவிடும் போல் இருந்தது... ஐயோ இது என்ன? தான் கொஞ்சம் முன்னால் நினைத்தது என்ன? இப்போது நடந்தது என்ன? கடவுளே தன்னுடைய எண்ணம்தான் பலித்து விட்டதா? ஐயோ அவள் ஒன்றும் அனுவிற்கு இப்படி ஆகும் என்று எல்லாம் நினைக்க வில்லையே? கடவுளே அவளுக்கு அடி ஏதும் பட்டிருக்க கூடாது என்று மனதிற்குள் அவசரமாய் வேண்டியவள் ஒரே எட்டில் அவள் அருகே வந்தவள் அவசரமாய் ஆராய்ந்தாள்...

ஆனால் அனு சிரித்தவாறே எழுந்துவிட்டாள்... சாரி கால் தடுக்கிடுசுன்னு நினைக்கிறேன்... என்று சொன்னவளை பார்த்து வரக்கூடாது... என்ற நாலு குரலும் அதட்ட... ஐயோ எனக்கு ஒண்ணும் இல்லை... ஈவன் சிராய்ப்பு கூட இருக்காதுன்னு நினைக்கிறேன்... இதுக்கு ஏன் எல்லாரும் இவ்வளவு டென்சன் ஆறீங்க... என்று அனு சிரித்தாள். மீண்டும் ஒருமுறை கை கால் முட்டிகளை கவனமாக பரிசோதித்த ப்ரியா விழிகளில் நீர் மல்க... சாரி அனு... நான்தான் சொன்னேனே... அதுதான்... இப்படி... என்று திக்கி திணறியவளை ... ஹே ப்ரியா என்ன இது சின்ன விஷயத்துக்கு எல்லாம் இப்படி அப்செட் ஆகுறீங்க...லீவ் இட் என்று தேற்றினாள். அனைவரின் கவனமும் அனுவின் மேலேயே

இருக்க... அவளுடைய அப்பாவின் கை லேசாக பிசகியதை அவர் உட்பட யாரும் கவனிக்காததில் கோவைக்கு வந்து சேரும்போது அவர் கை பெரிதாக வீங்கி இருந்தது... வலியும் அதிகமாகிவிட்டது... அங்கேயே டாக்டரிடம் காண்பித்து எக்ஸ்ரே எடுத்து Hair-line fracture... ஒண்ணும் பயப்பட தேவை இல்லை... மூணு வாரம் கை அசைக்காம பார்த்துகோங்க... என்று சொல்லி ஒரு கட்டும் போட்டு விட்டு அங்கேயே சாப்பிட்டு விட்டு ரயிலில் ஏறும் போது யாரும் அவளை எதுவுமே சொல்லாத போதும் ப்ரியாவின் குற்ற உணர்வு அதிகமாகி இருந்தது. அவள் லக்ஷ்மியின் கை பற்றி சென்னை வந்து சேரும் வரை சாரி ஆன்ட்டி என்று திருப்பி திருப்பி சொல்லி கொண்டே இருந்தாள்.

@@@ கௌதம் அலுவலக வாசலில் நின்று செக்யுரிட்டியை தேடிய போது யாரும் அங்கே இருக்கவில்லை... எங்கே போனான் யார் டூட்டி என்று விசாரிக்க வேண்டும்? என்று எண்ணியபடி உள்ளே நுழைந்தவன் கண்களில் ஒருவன் உள்ளே கம்ப்யூட்டரில் ஏதோ செய்து கொண்டு இருப்பது தெரிந்தது... அவன் இந்த அலுவலக பொறுப்பு எடுத்து கொண்ட இந்த பத்து பதினைந்து நாட்களில் அவனை கௌதம் பார்த்தது இல்லை... அருகில் நெருங்கியவன் காலடி சத்தம் கேட்டு அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்து திரும்பினான். அவன் கொஞ்சம் குழப்பத்தோடு... யார் நீங்க? இங்கே இந்த நேரத்தில் என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேங்க? என்று கொஞ்சம் அதிகாரமாகவே கேட்டான். தோ பாருடா... திறந்த வீட்டுல நாய் நுழையற மாதிரி நீ நுழஞ்சிட்டு என்னை யாருன்னு கேள்வி கேட்கிற? நீ யாருடா? என்று அவன் கேட்க... ஹேய்... நான் கௌதம் இந்த ஆபிசோட எம்டி இப்ப சொல்லுங்க நீங்க யாரு... என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க? என்றவன் அருகில் வந்து அவனை கொஞ்சம் நகர்த்தியவன் கம்ப்யூட்டர் ஸ்க்ரீனில் பார்வையை பதித்தவன் அவசரமாய் முகத்தை திருப்பி சீ சீ என்று அவன் சட்டையை பிடித்து... சொல்லுடா என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்க? யாருடா நீ? பார்த்தா தெரியல... உன்னை மாதிரி சின்ன பசங்களுக்கு பிடிச்ச மாதிரி தூளா.... சும்மா அப்படியே ஜொள்ளு வீட்டு ரசிக்கிற மாதிரி ... பார்த்தாலே பத்திக்கிற மாதிரி... அவன் சொல்லிக்கொண்டே போக... ஷட் அப் ... என்று கத்தினான் கௌதம்...

கோபத்தில் சிவந்து போன முகத்துடன்... ஏண்டா இப்படி எல்லாம் பண்ற? நீ தப்பான வழியில சம்பாதிக்கிறதும் இல்லாம.... இது சின்ன பசங்க எத்தனை பேர் வாழ்க்கையை எப்படி எல்லாம் பாதிக்குதுன்னு உனக்கு தெரியுமாடா? யாருடா நீ? நீ எப்படி உள்ளே வந்த? செகுரிட்டி எங்க? என்று கேள்விகளை அடுக்கியவனை பார்த்து... அவனுக்கு நான் குவார்டருக்கு பணம் கொடுத்து அனுப்பிட்டு... இதோ இந்த ஐடென்டிடி கார்டை உள்ளே நுழைத்து நீ வந்த அதே வழியில்தான் நானும் வந்தேன்... என்று நீட்டிய கார்டை பார்த்து அதிர்ந்து போனான்... அது அவர்களது நிறுவன

அடையாள அட்டைதான்... பேர் சுந்தரம் என்று போட்டு இருந்தது... யார் இவன்? எப்போது வேலைக்கு வந்தான்?... அவன் இதுவரை அவனை பார்த்தது இல்லையே... மொத்தம் இருக்கும் முப்பது பேரை கூட அடையாளம் தெரியாமல் இருப்போம் என்று அவனுக்கு தோன்றவில்லை... இவன் போலியாக ஏதாவது கார்ட் தயாரித்து விட்டானா?... ஆனால் அதை வைத்து எப்படி உள்ளே வர முடியும்... வெளியில் வேண்டும் என்றால் ஏதாவது சொல்லி ஏமாத்தலாம்... யோசனையோடு இந்த அட்டை உனக்கு எப்படி கிடைத்தது? உன்னை யார் எப்போது வேலைக்கு சேர்த்தார்கள்? என்று கேட்க... இங்க பாருடா... பெரிய எம்டி யாம்... இந்த கம்பனியே அவர் கைலதான் இருக்குன்னு கொஞ்ச நேரம் முன்னால பீலா விட்டதென்ன? இப்ப என்னை யாரு எப்போ வேலைக்கு சேர்த்ததுன்னு கூட தெரியாம என்கிட்டயே கேள்வி கேட்கிற ஜோரை பாரு? யப்பா எம்டி... என்னை வேலைக்கு சேர்த்தது நீயேதான்... எப்படின்னு கேட்கிறாயா?.... கேளு மாமூ? என்று சொல்லி சிரித்தவன்...

சரி நீ கேட்கமாட்ட... நானே சொல்றேன்... என்னை கோர்ட் ஆர்டர் படி வேலைக்கு சேர்த்துடுன்னு நீ சொன்னதுக்கு அப்புறம்தான்... என்னோட மாமனார் என்னை வேலைக்கு சேர்த்தான்... ஆனா ரொம்ப தேங்க்ஸ்பா ... எனக்கு பெரிய மனசு பண்ணினதுக்கு என்னோட மாமனார் முடிவு எடுத்துருந்தா கூட என்னை சேர்த்து இருக்க மாட்டான்... ஆனால் உனக்கு ரொம்ப பெரிய மனசாய்தான் இருக்கணும்... அதுனால இனிமேல் நான் தயார் பண்ற எல்லா சீடீ யிலும் உனக்கு தான் மொதல் காபி ஓகேயா? நீ பார்த்து ஓகே சொன்னப்புறம் நான் மார்கெட்ல விடறேன் சரியா? என்று கேட்டவனை ஓங்கி அறைந்தான். வாயை மூடுடா... என்று கத்திவிட்டு... உன்னை...என்ன செய்யறேன் பாரு...என்று அவன் கையை பிடித்து இழுத்து போய் அருகில் இருந்த அறையில் வைத்து கதவை சாத்தி வெளியே தாழ் போட்டான். அவனது அறைக்குள் போய் அமர்ந்தவன் போனை எடுத்து போலீசுக்கு தகவல் சொல்லிவிட்டு... அப்படியே சிவராமனுக்கு தகவல் சொன்னவன்... ப்ளீஸ் அங்கிள் கொஞ்சம் ஆபிசுக்கு உடனே வரீங்களா? என்று கேட்டான்... வரேன் கௌதம் என்ன ஆச்சு? என்றவருக்கு... சாரி அங்கிள்... என்று ஆரம்பித்து நான் போலீசுக்கு சொல்லிட்டேன்... எனக்கு மனசு கேட்கலை... நீங்க தப்பா எடுத்துக்க கூடாது... இவன் இப்படி மோசம் என்று எனக்கு தெரியாதே... நீங்களாவது சொல்லி இருக்கலாமே? என்று கேட்கும்போதே அவன் மனசாட்சி அவனை குத்தியது... தான் அன்று எப்படி போன் பேசினோம்?

அதோடு போனையும் அணைத்துவிட்டு... தூக்கி போட்டது நினைவு வந்தது... இதில் உங்கள் தப்பு ஏதும் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை... அதனால் நீங்க கொஞ்சம் ஆபிசுக்கு வந்து இந்த

பிரச்சனையை பார்த்து கொண்டால் பரவாயில்லை வருகிறீர்களா? என்று கேட்டவனுக்கு வரேன் கௌதம்... இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் அங்கே இருப்பேன்... என்று மெல்லிய குரலில் உறுதி அளித்தவர் சொன்னதை செய்தார்... முகம் கொஞ்சம் வாடி இருந்த போதும் அவன் சொன்னதை செய்ய அவர் தயங்கவில்லை.... இது என்றோ ஒருநாள் நடக்கும் என்று எனக்கு தெரியும்... ஆனால் இவ்வளவு சீக்கிரம் நடக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை... அவனும் நினைத்து இருக்க மாட்டான்... நீங்கள் எங்கே போய் இருக்கிறீர்கள் என்று என்னை திருப்பி திருப்பி கேட்டான்... நீங்கள் வெளியூர் போய் இருப்பதாக சொன்னேன்... எதற்கு என்று இப்போதுதானே புரிகிறது... நீங்கள் இன்று ஆபிசிற்கு வருவீர்கள் என்று கொஞ்சமும் எதிர்பார்த்து இருக்க மாட்டான்,,, என்று பெருமூச்சு விட்டவர்... சரி கௌதம் நான் பார்த்துக்கறேன்... நீங்க வீட்டுக்கு கிளம்புறதுன்ன கிளம்புங்க... என்று சொன்னவர் தோளில் லேசாக தட்டியவன்... I am sorry uncle...என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்... உள்ளே சாத்தப்பட்ட அறையில் சுந்தரத்தின் கத்தல் வெகுநேரம் கேட்டு கொண்டிருந்ததை கவனிக்காமல்... அதனால் வரபோகும் விபரீதம் அறியாமல்... வீட்டுக்கு கிளம்பினான். வரும்போது இருந்த உற்சாகம் இப்போது குறைந்தது போல் இருந்தது...

வாடிய சிவராமனின் முகம் அவன் கண்ணில் மீண்டும் நினைவு வந்தது... இந்த பிரச்னையில் அவனின் பங்கு எவ்வளவு? என்று யோசித்தவனுக்கு சிவா சொல்வது போல ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நினைத்து நினைத்து தேவை இல்லாமல் குழம்பி கொண்டு இருக்கிறோமோ? என்ற சந்தேகம் வந்தது... சந்தோஷப்படும் விஷயம் இருக்கையில் கூட ஏதாவது சின்ன உப்பு சப்பில்லாத விஷயத்தை கையில் எடுத்து கொண்டு நீ எப்படிடா கவலை படர? என்று கேட்ட சிவாவின் குரல் மீண்டும் காதில் ஒலித்தது... சியர் அப் கௌதம் என்று சொல்லி கொண்டவன் ஓரளவுக்கு சரியான மன நிலையோடு வீட்டை அடைந்தபோது... அம்மா போனில் அழைத்து ரயிலில் ஏறி விட்டதாகவும் காலை ஐந்து மணிக்கு எல்லாம் வந்துவிடும்... வண்டி ஸ்டாசனுக்கு மறக்காமல் அனுப்பிவிடு... என்று சொன்னவுடன்... உற்சாகம் தானாக கூடியதை அவனால் உணர முடிந்தது... வீட்டிற்கு போய் ப்ரியாவின் சீடியை ரெண்டு முறை பார்த்துவிட்டு அவளை நினைத்தவாறே அரை குறையாக தூங்கியவன் நாலு மணிக்கு அலாரம் வைத்து எழுந்தான். குளித்து கிளம்பலாம் என்று முதலில் நினைத்தவன் அது பல கேள்விகளை... பதில் சொல்ல முடியாமல் தவிக்க வைக்க கூடிய பல கேள்விகளை எழுப்பும் என்று உணர்ந்து அப்படியே கிளம்பினான்... நாலு சட்டையை எடுத்து போட்டு பார்த்து கழட்டி எறிந்தவன்... கடைசியாக... ப்ரியாவை முதலில் பார்த்த போது அவள் இள மஞ்சள் நிறத்தில் உடை அணிந்து இருந்ததை ஞாபக படுத்திகொண்டவன் அதே வண்ண டி-ஷர்ட்டை எடுத்து அணிந்து பலமுறை கண்ணாடியில் பார்த்து திருப்தி அடைந்தவனுக்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு

வந்தது...

ஸ்டாசனில் சில நிமிடம் பார்க்க போகிறோம்... கூட ஒரு பெரிய கும்பலே... குடும்பத்தினர் உட்பட இருக்க போகிறார்கள்... இதற்கு ஏண்டா... இவ்வளவு அலப்பரை... டீன் ஏஜ் பையன் மாதிரி... அது இருக்கட்டும் ... ஏன் டிரைவர் வரலை என்று கேட்டால் என்ன சொல்வது என்று ஒருகணம் யோசித்தவன்... நேற்று ஆபீஸில் நடந்த குளறுபடியில் தான் சொல்ல மறந்துவிட்டதாக சொல்லி விடலாம் என்று கேள்வி பதில் எல்லாம் மனதிற்குள் தயார் செய்து கொண்டவனுக்கு.... இதயம் துடிக்கும் ஓசை தன் காதிலேயே கேட்பது போல் இருந்தது... படபடப்பை முயன்று கட்டு படுத்தியவன் மலர்ந்த முகத்தோடு... விரிந்த சிரிப்போடு... கனவு மிதக்கும் விழிகளோடு...காரை கிளப்பினான்... ஆமா கௌதம் ப்ரியாவிடம் ஏதாவது பேச போகிறாயா? முதன் முதலாக என்ன பேச போகிறாய்... ம்ம்ம்...என்று யோசித்தவன்... ஸ்டாசனில் அவள் காதில் I LOVE YOU என்று சொன்னால் அவள் ரீயக்சன் எப்படி இருக்கும் என்று யோசித்தவனுக்கு புன்னகை விரிந்தது...

@@@ நெஞ்சங்கூட்டில் நீயே நிற்கிறாய்... பெண்ணே... நெற்றி பொட்டில் தீயை வைக்கிறாய்.... கட்டி போட்டு காதல் செய்கிறாய்... முதுகில் கட்டெறும்பு போலே ஊர்கிறாய்... உன்னை நினைப்பதை நிறுத்தி விட்டால் நெஞ்சு ஏனடி துடிக்கவில்லை.... எண்ணம் யாவையும் அழித்துவிட்டேன்... உன் முகம் ஏனடி மறையவில்லை... காதல்தானே.... இது காதல்தானே...@@@ நிறைய எதிர்பார்ப்போடு... தன் மனம் கவர்ந்த தேவதையை காண பிளாட்பாரத்தில் காத்திருந்தான் கௌதம்... ...

அத்தியாயம் 33

கௌதம் பொறுமை இழந்து நூறாவது முறையாக கையை திருப்பி மணி பார்த்தான். இன்னும் பதினைந்து நிமிடம் இருந்தது... கடவுளே என் பொறுமையை ஏன் இப்பிடி சோதிக்கிறாய்? என்று சொல்லியவன் இன்றைக்கு ட்ரைன் சரியான நேரத்திற்கு வரவேண்டும்.. என்று மனதிற்குள் வேண்டி கொண்டான்.. ஹேய் கௌதம் வேண்டுதல் எல்லாம் ஓகே? ட்ரைன் வந்தவுடன் என்ன செய்ய போகிறாய்? ம்ம்ம்... அட இந்த கேள்வி ரொம்ப சுவரஸ்யமாய் இருக்கே... என்ன செய்யலாம்? என்னன்னன்னோட ப்ரியாவின் இடையை இரு கரங்களால் பற்றி ரயிலில் இருந்து இறக்கி.... இறக்கும்போதே சேர்த்து அணைத்து... இதழில் மிக மெலிதாய் ஒரு முத்தமிட்டு...இந்த ரெண்டு நாளாய் I MISSED YOU A LOT தெரியுமா? என்று ஒரு மெலிதான ஏக்க பெருமூச்சோடு சொன்னால்... எப்படி இருக்கும்? அது நல்லா இருக்காதுப்பா... என்ற அருகில் சென்ற யாரோ எதற்காகவோ சொன்ன

குரல் இடையிட நனவுக்கு வந்தான்... கடவுளே... என்ன இது என்று லேசாக சிரிக்கும் போது மனம் ஏன் நல்லா இருக்காது ? என்ற கேள்வியை உடனே எழுப்ப... மூளை... ஹேய் ... இந்த டயலாக் சேர்ந்தே இருக்கும்... தற்காலிகமா ரெண்டு நாளைக்கு மட்டும் பிரிந்து சென்றவங்களுக்குதான் பொருந்தும்... அது couples ஆக இருந்தால்தான் நல்லா இருக்கும்... புரியுதா?

சரி சரி... ரொம்ப ஓட்டாதே நான் வேற சீன் சொல்றேன்... இது ஓகே யான்னு பாரு... ப்ரியாவின் பின்னால் சத்தம் இல்லாமல் நின்று கையை மட்டும் நீட்டி... வலது கன்னத்தை லேசாக வருடிவிட்டு... அவள் அவசரமாய் அந்த புறம் திரும்பி பார்க்கும்போது இடது கன்னத்தில் முத்தமிட்டு... ஹாய் ஹவ் வாஸ் தி ஜர்னி டியர்? இது எப்படி இருக்கு? மனம் கேள்வி கேட்க... டியர்...ம்ம்ம்... ப்ரியா யாரு? Of course she is my lover...லவரா? லவ்வை சொல்லியாச்சா? அவ ஒத்துகிட்டாச்சா? இன்னும் இல்லை சோ வாட்? சோ வாட்டா? ப்ரியாவை நீ பார்த்தது எவ்வளவு நாள்... இல்ல இல்ல எவ்வளவு நேரம் சொல்லு? அது எதுக்கு இப்ப... How does it matter man? பதில் சொல்ல ஏன் இப்ப யோசிக்கிற? பதிலை சொல்லு என்ன சம்பந்தம்னு நான் சொல்றேன்... மே பீ ஒரு ரெண்டு வாரம்... இல்லை ஜஸ்ட் நேருக்கு நேரா பார்த்த நேரத்தை நான் கேட்கிறேன்... அது... என்னோட ரூம், டைனிங் டேபிள், கார், மொட்டை மாடி... எல்லாம் சேர்த்தா ஒரு மணி நேரம் இருக்கும்... ம்ம்ம் பதினஞ்சு நாளைல ஒரு மணி நேரம் மட்டும் பார்த்து இருக்கிற... இன்னும் லவ்-வ சொல்லாத பொண்ணுகிட்ட ரயில்வே ஸ்டேசனில் குடும்ப நபர்களையும் பக்கத்தில் வைத்து கொண்டு... கன்னத்தில் முத்தமிட போகிறாயா கௌதம் சூப்பர்....

கடவுளே... நான் என்ன யோசித்து கொண்டு இருக்கிறேன்? தலையை அழுந்த கோதியவன் சிரிப்பை அடக்க முகம் திருப்பி... அங்கே இருந்த விளம்பர பலகையை பார்ப்பது போல் நடித்தான்...அங்கே நோக்கியா போன் விளம்பரம்... CONNECTING PEOPLE என்று பெருமையாக சொல்லி கொண்டு இருக்க... வெல் தொடர்ந்து சேவை செய்யுங்கள்... குறிப்பாக காதலர்களுக்கு என்று மனதிற்குள் வாழ்த்தியவனுக்கு அடக்கப்பட்ட சிரிப்பு மீண்டும் புது வேகத்துடன் மலர்ந்தது. இப்போது ரயில் வருவதை சொல்லும் அறிவிப்பு கேட்க... அதே மலர்ந்த முகத்துடன்... அவன் திரும்பி நடந்து சென்றான். ரயில் எஞ்சினின் சத்தத்தை மீறி இதயம் படபடக்கும் ஓசை அவன் காதில் கேட்டது... முதலில் இறங்கிய காலை பனியில் குளித்த ரோஜா போல லேசாக கலைந்த தலையுடன் ரோஜா வண்ணத்தில் சுடிதார் அணிந்து இறங்கிய ப்ரியாவை கண்ணை கூட சிமிட்டாமல் பார்த்தவன்... ஏய் இங்கே காத்து கொண்டிருக்கும் என்னை பார்க்காமல் அங்கே எங்கே உள்ளே பார்கிறாய்? என்று செல்ல கோபத்துடன் கூடவே...ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியிட்டு வெல்கம் டியர்... என்று

உள்ளுக்குள் மனபூர்வமாக வரவேற்பு கொடுத்த கௌதமின் பார்வையில்... ப்ரியா கையை பிடித்து கொண்டு இறங்கிய அப்பாவின் கையில் என்ன இது கட்டு?

ஒரே எட்டில் அருகே வந்தவன் அப்பா என்ன ஆச்சுப்பா? கையில் என்ன என்று பதட்டத்துடன் கேட்டான்... ஹேய் கௌதம் நீ எங்கே இந்த நேரத்தில்... டிரைவருக்கு சொல்ல மறந்துட்டேன்பா... அதான் அது இருக்கட்டும்... உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு? எனக்கு ஒண்ணும் இல்லை... நேற்று அங்கே ஒரு சின்ன சரிவில் அனு கல் இடறி விழ போனாள்... அவளை பிடிக்க கையை நீட்டினேன்... அங்கே பாறையில் அழுத்தி கை பிசகிவிட்டது... ஒண்ணும் சீரியஸ் இல்லை கௌதம் கட்டு போட்டாச்சு... மூணு வாரம் ரெஸ்ட் அவ்வளவுதான்... நீ கவலை படாதே... ஆமா இவ்வளவு சீக்கிரம் நீ ஏன் எழுந்து வந்தாய்? போனிலே சொல்லி இருந்தால் நாங்களே டாக்சி பிடித்து வந்து இருப்போம்ல... என்று அப்பா சொன்னதும் அதெப்படிங்க... கௌதமிற்கு நம்மை எல்லாம் மூணு நாளா பார்க்காம இருந்தது ஒரு மாதிரி இருந்து இருக்கும்ல? அதுதான் ஸ்டேசநிற்கே கூட்டி போக வந்துட்டான்... இல்ல கௌதம்.. என்று நம்மையில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்து லேசான சிரிப்போடு லக்ஷ்மி பார்க்க... அவன் லேசான தலை அசைப்போடு கரெக்டா சொன்னீங்கம்மா? என்று கண்சிமிட்டி சிரித்தவன் அவள் அருகில் வந்து அவளை சேர்த்து அணைத்து காதருகில் குனிந்து அம்மா வீட்டுக்கு போனதும் அடுப்படிக்கு போய் விடாமல் என்னோட ரூமுக்கு வாங்க... உங்ககிட்ட ரொம்ப முக்கியமான சந்தோஷமான விஷயம் அர்ஜெண்டா சொல்லணும்... என்று சொல்லி நிமிர்ந்தவன் விழிகள் அவனையும் அறியாமல் ப்ரியாவிடம் சென்று சில வினாடிகள் தேவைக்கும் கூடுதலாக தங்கி... அவளது விழிகளில் கலந்து அந்த பரவசத்தை அனுபவித்து என்னென்னவோ பேசணும் என்று கனவு கண்ட மனதை அடக்கி... ஹாய்... எப்படி இருந்தது விசிட்? என்று கேட்டு it was nice... என்ற அவளது சுருக்கமான பதிலையும் விரிந்த விழிகளையும் மலர்ந்த புன்னகையையும் ரசித்தவன் விழிகள் அவளிடம் இருந்து மனம் இன்றி பிரிந்து எங்கே நம்மோட வாலு காணோம்? என்று கேட்டான்.

இங்கதான் இருக்கேன்... சின்ன பொண்ணு நான் , வயசான தாத்தா... எங்க ரெண்டு பேரையும் லக்கேஜ் இறக்க விட்டுட்டு ... இங்கே நீங்க எல்லாரும் கதை பேசிகிட்டு இருக்கீங்க? இதுல ஏன் தலையை வேறு போட்டு அப்பாவும் பிள்ளையும் உருட்டி ஆகிறது... கேட்டுக்கிட்டுதான் இருந்தேன்... இதோ வரேன்... சும்மா வேடிக்கை பார்த்துகிட்டே இருக்காம போர்டரை கூப்பிடு,... இல்ல ஆளுக்கு ஒண்ணா தூக்குங்க... சீக்கிரம் என்ற அதட்டலுடன்... அனு வந்து சேர... அவள் கன்னத்தில் லேசாக தட்டியவன்... அனு நீயா சின்னபொண்ணு? அப்ப கல்யாணம் பேசினாங்களே அது யாருக்கு? அம்மா எனக்கு தெரியாம வீட்டுல வேற பொண்ணு இருக்கு? என்று சொல்லி சிரித்தவுடன்... எல்லோரும்

சேர்ந்து சிரிக்க... அனு அவனை முறைக்க முயற்சி செய்து முடியாமல் அவளும் சேர்ந்து சிரித்தாள். சரி கிளம்பலாம் என்ற அப்பாவின் குரல் கேட்டதும் வெளியே வந்தனர். அப்ப நீங்க முன்னால தனியா உக்கந்துகோங்க... நீங்க நாலு பேரும் பின்னால் உட்கார முடியுமா? ப்ரியாவை ட்ராப் பண்ணிட்டு போலாமா? எப்படி... இல்ல நீயும் எங்களோடயே.... வீட்டுக்கு என்று ஆரம்பித்தவன் அதற்கு மேல் தொடர முடியாமல் அம்மாவை தர்ம சங்கடமாய் பார்க்க... அவனுடைய வேண்டுதல் புரிந்தோ... இல்லை வேண்டும் என்றேவோ... ட்ராப் பண்ணிடலாம் கௌதம் என்று சொல்ல அவன் வேறு வழி இன்றி ம்ம்ம் என்று சொல்லி முன்னால் ஏறினான். வரும் வழி எல்லாம் அம்மா மேல் மிக மெலிதான கோபம் இருந்தது... ச்சே அம்மா கொஞ்சம் கூப்பிட்டு இருந்தால் அவள் ஒருவேளை வந்து இருக்கலாம்... சரிடா... விடு... அவங்களுக்கு வேற எதாவது காரணம் யோசிச்சு இருப்பாங்க... என்னன்னு வீட்டில் போய் கேட்டுக்கலாம். இப்ப இருக்கிற நேரத்தில் இருக்கும் சந்தோசத்தை அனுபவி... என்றவன் பார்வை கண்ணாடி வழியே பின்னால் அமர்ந்து இருந்த ப்ரியாவை பார்த்து பருகியது.

ப்ரியாவை அவள் வீட்டில் இறக்கிவிட்டதும் இறங்க துடித்த மனதை அடக்கி காரில் அப்படியே அமர்ந்து இருந்தான். எல்லோரிடமும் சொல்லி கொண்டு இறங்கியவள் முன்னால் வந்து... ஜன்னலில் குனிந்து சரி அங்கிள் நான் நைட் ஏழு மணிக்கு வந்து பார்க்கிறேன் ... பை ... என்று சொல்லியவள் சற்றே திரும்பி அவன் விழிகளை சந்தித்து... ஒரு கணம் தாமதித்து... மிக மெல்ல தலை அசைத்து விடைபெற்றாள். அவள் செல்வதை பார்த்தவாறு அமர்ந்து இருந்தவன் சில கணங்கள் காரை கிளப்பாமல் காத்து இருப்பதை உணர்ந்த... லக்ஷ்மி ... கௌதம் போகலாம்... என்று அவன் தோளில் கை வைத்து சொன்னவுடன்... நினைவுக்கு வந்து கிளம்பினான். வீட்டிற்கு வந்தது அம்மாவிற்கு அவசரமாய் ஒருமுறை சீக்கிரமாய் வர நினைவூடிவிட்டு அறைக்கு சென்று காத்திருந்தான். வந்ததும் வராமல் அவள் கையை பற்றி... கட்டிலில் அமரவைத்தவன்...வேகமாக அவளை பார்த்து அம்மா நான் சொல்ல போற சர்ப்ரைஸ் என்னன்னு உங்களால கெஸ் பண்ண முடியுதா பாருங்க? ம்ம்ம் என்று மலர்ந்த அவனது முகத்தையும் அவனது விழிகளையும் கூர்ந்து பார்த்தவள்... மெல்ல சர்ப்ரைஸ்... உனக்கா?... எனக்கா?... என்று யோசனையுடன் கேட்டாள். ம்ம்ம் இப்படி கேள்வி கேட்டு என் வாயில் இருந்து கேட்க பார்கறீங்க? நான் ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டேன்... நீங்களேதான் சொல்லணும்... ம்ம்ம் சொல்லுங்க பார்க்கலாம்... என்று அருகில் அமர்ந்து கொஞ்சலாக கேட்டான்.

அவனது ஆர்வத்தை பார்த்தவள் விரிந்த சிரிப்போடு... அந்த அறையை சுற்றி பார்வையை ஓட்டினாள்... திறந்து இருந்த லேப்டாப்... சோபாவில் கழட்டி வீசி இருந்த நாலு சட்டைகள்... அவன்

முகம் மலர்ந்து ஒளி வீசி கொண்டிருந்தவிதம்.... ப்ரியாவை இறக்கிவிடும்போது அவன் பார்த்த பார்வை.... இதோ இப்போது அவன் கொஞ்சுவது... எல்லாம் சேர்த்து பார்த்தால்... கடவுளே... என்னோட கணக்கு சரியா? என்று தினறியவல்... மெல்ல அவனை கூர்ந்து பார்த்தவாறே .... கௌதம் ...ப்ரியா தான்.... உமாவோட பொண்ணா? ம்ம்ம் என்று கேட்க.... அவன் ஆசையோடு அவளை இறுக அணைத்து கொண்டான்... எக்ஸ்செல்லேன்ட்மா... எனக்கு தெரியும் நீங்க கண்டுபிடிச்சுடுவீங்கன்னு... எப்படிம்மா? என்று கேட்டான். அவன் ஆர்வத்தை சந்தோசத்தை பார்த்து அவளுக்கு விழிகளில் நீர் நிரம்பியது. நீ முதல்ல ப்ரியாவை பார்த்துக்கும் இப்ப பார்த்துக்கும்... ஆசை மட்டும் இல்லை உரிமை கூட கொஞ்சம் கூடுதலாய் இருந்தது... அந்த லப்டோப்பை பார்... அதுல ஸ்க்ரீன்சேவர் என்ன இருக்கு? இந்த சோபாவை பார்... நீ காலையில கிளம்ப எடுத்துகிட்ட பிரயத்தனம்... உன் முகத்துல... தெரியுற அளவில்லாத சந்தோஷம்... அது மட்டும் இல்ல... நீ தகவல் இல்லாம வெளியூர் என்று சொன்னவுடன் அத்தையை தேடித்தான் போய் இருப்பாய் என்று எனக்கு தெரியும்... நேற்று நீ போனில் பேசும்போது பக்கத்துல யாரு இருக்க? ன்னு கேட்டது... நான் அப்புறம் பேசறேன் என்று சொன்னபோது நீ சொன்ன ஆத்திரமான ஷிட்... காலையில் ஸ்டேசநிற்கு வந்தது...ப்ரியாவை இறக்கிவிட்டப்புரம்... காரை கிளப்பாமல் நின்றது...இது எல்லாம் சேர்ந்துதான் ... போதுமா விளக்கம்... என்றவளை மீண்டும் பிரமிப்பாய் பார்த்து... ம்ம்ம் என்று தலை அசைத்து.... சிரித்தான்.

ஆனால் அவலனது சிரிப்பின் எதிரொலி அம்மாவிடம் இல்லை என்பதை உடனடியாய் உணர்ந்தான். என்னம்மா... ஏன் ஒரு மாதிரி ஆயிட்டீங்க... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லைப்பா... ப்ரியாதான் உமாவோட பொண்ணுன்னு தெரிந்ததும் இப்போ அவங்க ரெண்டு பெரும் உயிரோடு இல்லையே... அவளின் சின்ன வயதிலேயே இறந்துட்டாங்கன்னு ப்ரியா சொன்னது நினைவு வந்தது... அதான்... சாரிப்பா... கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி ஆயிடுச்சு... ஆனால் இப்ப உன்னோட சந்தோஷம் பார்க்கும்போது... முடிந்து போனவற்றை நினைத்து கவலை படுவதில் என்ன இருக்கு? என்று தோன்றுகிறது... நீ என்னவோ சொல்ல வாய் எடுதாயே... என்னப்பா என்று விசாரித்தாள். அம்மா இப்ப எனக்கு உங்க மேல கோபம்?... என்று செல்லமாய் கொஞ்சினான். அப்படியா... எதுக்குன்னு கொஞ்சம் சொன்னால் தீர்க்க முயற்சி செய்யலாம்... நான் ப்ரியாவை இங்கே கூட்டிவரலாம் என்று யோசித்து பேச்சை ஆரம்பித்த போது நீங்க ஏன் ட்ராப் செய்யலாம்னு சொன்னீங்க? அதான் உங்க மேல எனக்கு கோபம்... என்று அவன் முணுமுணுக்க... கடவுளே... நான் கௌதமிற்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் வைத்து இருந்தேனே... அதை இப்போ சொல்வதா வேண்டாமா? அவன் கோபமாய் இருப்பதால்... பிறகே சொல்லி கொள்ளலாம்... என்று சொன்னவள் எழுந்து அறையை விட்டு கிளம்ப முயல... அவன் அவசரமாய் எழுந்து அவளின் கை பற்றி நிறுத்தி... இல்லமா என்னோட கோபம் போய்டுச்சு...

என்ன சர்ப்ரைஸ் சொல்லிட்டு போங்க ப்ளீஸ்... என்றான். அவள் லேசாக சிரித்து... இல்லப்பா... நான் இங்க வந்து அரை மணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது... சும்மாவே அப்பாவிற்கு எதாவது காரணத்திற்கு கோபம் வரும்... இப்ப வலது கையை அசைக்க வேறு முடியாது... அதனால் அங்கே எரிமலை ஏதும் வெடிக்கும் முன்பு நான் அங்கே போகணும்... சோ நான் ஒரு அரை மணி நேரம் கழித்து வந்து சொல்லுவேன்.... என்று அவள் பிகு செய்து கொள்ள.... அம்மா ப்ளீஸ்... என்று கெஞ்சியவனை பார்த்து நன்றாகவே சிரித்தாள். போதும் இவ்வளவு வதைத்தது... என்றவள் மீண்டும் அவன் அருகே வந்து அமர்ந்தாள் ... நேற்று அப்பாவிற்கு கையில் அடிபட்டதில் ப்ரியா ரொம்ப அப்செட்டாகி இருந்தாள்... அதற்கு கொஞ்சம் நேரம் முன்னால்...தான் அவள் அனுவிடம் ஏதோ அவளுக்கு அனுவை பார்த்தால் பொறாமை என்று சொல்லி கண் திருஷ்டி பட்டுவிட போகிறது என்று சொல்லி திருஷ்டி சுத்தி போட சொல்லு உன் அம்மாவிடம்... என்று சொல்லி இருந்தாளாம்.. அதனால்தான் இப்படி ஆகிவிட்டது என்று விடாமல் ஒரு நூறு முறை என்னிடம் சாரி சொல்லி கொண்டே இருந்தாள். அதை பார்த்து கொண்டே இருந்த அப்பா... ப்ரியாவிடம் என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா? என்று கேட்க... அவன் ஆர்வமாக எனக்கு எப்படி தெரியும்? நீங்கதானே அங்கே இருந்தீங்க... என்ன ஆச்சு சொல்லுங்க என்ற கௌதமிற்கு விளக்க ஆரம்பித்தாள்.

@@@ ப்ரியா எனக்கு ஒரு சந்தேகம் என்று குறுக்கிட்ட ஹரியை ஆச்சரியமாய் திரும்பி பார்த்து... என்ன அங்கிள் ? என்று மெல்ல கேட்டாள். ஆமா நீ இங்க கோவிலுக்கு வரும்போது எப்ப டைம் கிடைக்குதோ அப்ப அனுவை தள்ளி விடனும்னு திட்டம் போட்டு வந்தாயா? இல்லை என் கையை எப்படியாவது உடைச்சிடனமுன்னு பிளான் பண்ணிட்டு வந்தாயா? என்று ரொம்ப சீரியசாய் கேட்கவும் அவள் அவசரமாய் ஐயோ அப்படி எல்லாம் எதுவும் இல்லை அங்கிள்... இங்கே இப்படி எதிர்பாராமல் நடந்துடுச்சு... என்று மெல்ல முனகினாள்... YOU ARE RIGHT PRIYA...எதிர்பாராமல் நடப்பதற்கு விபத்து என்று பெயர்... அதை யாரும் வேண்டும் என்று செய்ததாக எடுத்துக்க முடியாது... புரியுதா,.... நீ இப்படி சாரி சொல்லி கொண்டே இருந்தாய் என்று வை. அப்புறம் உனக்கு இங்கிலிஸ்ல அதை தவிர மாற்ற எல்லா வார்த்தையும் மறந்து போய்விடும்... ஜாக்கிரதை என்று சிரித்தார். அந்த ஆறுதல் வார்த்தையையும் சிரிப்பையும் எதிர்பார்க்காத ப்ரியா சந்தோஷத்தில் திணறினாள்... இல்ல அங்கிள் என்று ஏதோ சொல்ல முயல... போதும் ப்ரியா ஜஸ்ட் லீவ் இட் என்று முடித்துவிட்டார். ப்ரியாவின் முகத்தை பார்த்த லக்ஷ்மி... ஏங்க நீங்க மூணு வாரம் ஆபிஸ் போக மாட்டீங்களே ... உங்களோட முக்கியமான வேலையே வீட்டுக்கு எடுத்துட்டு வர சொல்லி... ராத்திரி ஏழு டு எட்டு ப்ரியாவை வச்சு உங்க வேலையே முடிசிகோங்க...

அவளுக்கும் உங்களுக்கு எதாவது உதவி செய்த மாதிரி இருந்தால் அவள் குற்ற உணர்வும் போன மாதிரி இருக்கும் ம்ம் என்ன சரியா? என்று கேட்க அவர் யோசனையோடு ப்ரியாவை பார்த்தார்... ஏய் என்ன இது அவளோட டைம்... அவளோட சம்மதம் இல்லாமல் நீ பாட்டுக்கு ஏதேதோ பிளான் பண்ற... அவள் இங்க கௌதம் ஆபிசுக்கு ட்ரைனிங் எடுக்க வந்தாளா? இல்லை எனக்கு பீ சீ வேலை பார்க்க வந்தாளா? அப்படி எனக்கு அவசரம்னா அனுவை வைத்து பார்த்து கொள்வேன் நீ ஏன் அவளை டிஸ்டர்ப் பண்ணுகிறாய் என்று சொன்னவரை அவசரமாய் குறுக்கிட்டு இல்லை அங்கிள் என்னால் வரமுடியும்... ஏழு மணிதானே... எப்படியும் ட்ரைனிங் ஆறு மணிக்குள் முடிந்துவிடுமே... ஆன்ட்டி சொல்ற மாதிரி என்னோட கில்டி பீலிங்காவது கொஞ்சம் குறையட்டுமே ப்ளீஸ்... நானே வரேன் என்று சொல்லியவளை பார்த்து உனக்கு ஓகே-ன்னா எனக்கு ஏதும் ப்ராப்ளம் இல்லை ப்ரியா என்று முடித்தார்...

சோ இன்று முதல் இன்னும் மூணு வாரத்திற்கு... மாலை ஏழு மணி முதல் எட்டு மணி வரை... ப்ரியா மேடம் இங்கே நம்ம வீட்டிற்கு வரபோகிறார்கள்... இது போக ஆபீஸில் இருந்து கூடவே கூட்டி வருவது... சேர்ந்து தக்காளி சட்னியை சாப்பிடுவது... அப்புறம் ட்ராப் பண்றேன் என்று சேர்ந்து காரில் சுற்றுவது... இப்படி எத்தனையோ எக்ஸ்ட்ரா இருக்கே... இதெல்லாம் கௌதமிற்கு சர்ப்ரைஸ் நியூஸ் தானே... ம்ம்ம் ஆமாவா இல்லையா? என்று முடிக்க அவன் பேச்சிழந்து போய் அவள் மடியில் படுத்து கொண்டான்... பதில் சொல்லாம இருந்தா என்ன சார் அர்த்தம்? சொல்லுங்க... என்று லக்ஷ்மி கேட்க... நிமிர்ந்தவன் இதுக்கு பதில் நான் சொல்லித்தான் எங்க அம்மாவுக்கு தெரியனும்னு இல்லை ஆமா இந்த ஐடியா உங்களுக்கு எப்படி தோணுச்சு? அதை முதலில் சொல்லுங்க... அதுவா... இந்த ராமருக்கு கடலை கடக்க அணில் மணல் சுமந்து பாலம் கட்ட உதவியது போல் கௌதம் காதல் பிரச்னை இல்லாமல் நிறைவேற... அம்மா எடுத்த அடுத்த நடவடிக்கை அது... ஓகே? என்று சிரித்தாள்... தேங்க்ஸ்மா ... என்று சிரித்தவனை பார்த்து அவ்வளவுதானா கௌதம்? என்று கேட்க... அவன் விரிந்த புன்னகையுடன்... வேறென்ன வேண்டும் உங்களுக்கு... சொல்லுங்க... நீங்க சொன்னதுக்காகதானே ப்ரியாவை உங்க மனசு நோக கூடாது என்பதற்காக கஷ்டப்பட்டு கல்யாணம் செய்து கொள்ள போகிறேன்... இதை விட பெரிசா நான் என்னம்மா செய்ய முடியும்? என்று கேட்டவன் அடக்க மாட்டாமல் சிரித்தான்.

நம்பிட்டேன் கௌதம்... ரொம்ப தேங்க்ஸ் என்று சொல்லும்போதே அம்மா பேச்சு சுவரசயத்தில் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல மறந்துட்டேன்... நேற்று ப்ரியா தாத்தாகிட்ட பேசிட்டு இருந்தா

போது... இப்போதைக்கு நம்ம உறவு... ப்ரியாவிற்கு தெரியவேண்டாம் என்று சொன்னார்... அது பற்றி விபரமா நான் அப்புறம் சொல்றேன் என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே... கீழே லக்ஷ்மி என்ற குரல் கேட்க... ஆஹா எரிமலை வெடிக்கும் முன்பு போக வேண்டும் என்று நினைத்தேன்... குரல் வந்து விட்டதே... சரிப்பா... நான் வரேன்... ஆமா உன் முகம் ஏன் டல்லா இருக்கு... டயர்டாக இருந்தால் இன்னிக்கு நீ ஆபிஸ் போக வேண்டாமே நாலு நாளா உனக்கு ஒரே அலைச்சல்... இன்னிக்கு ரெஸ்ட் எடுத்துகிட்டு என்று அவனை சீண்ட ஆரம்பித்தவள் வாயை இறுக்கமாக மூடி... போங்க... அப்பா கூப்பிடுராங்க இல்லை மொதல்ல அவங்களுக்கு என்ன வேணும்னு போய் பாருங்க... எனக்கு உடம்பு ரொம்ப நல்லா இருக்கு மனசு அதை விட ரொம்ம்ம்ப நல்லா இருக்கு அதனால என்னை பத்தி இப்போதைக்கு நீங்க ரொம்ப கவலை படாதீங்க... போங்க என்று சொன்னவனை பார்த்து... கௌதம் இப்ப உண்மையை சொல்லு.. அப்பாவுக்கு கையில் அடிபட்டது பற்றி நீ என்ன நினைக்கிற? நல்லதா கெட்டதா? சொல்லு... என்று மீண்டும் ஆரம்பிதவளை.... அம்மா வர வர உங்களுக்கு அப்பா கிட்ட பயம் போய்டுச்சுன்னு நினைக்கிறேன்...

போங்க சீக்கிரம் அப்பாகிட்ட போய் என்ன வேணும்னு பாருங்க போங்க... என்று அவளை ரூமிற்கு வெளியே கொண்டு போய் நிறுத்தினான்... நான் சீக்கிரம் குளிச்சுட்டு ஆபிசுக்கு கிளம்பறேன்... ஓகே? என்று உள்ளே திரும்பினான். அவன் உள்ளம் திருப்தியில்... மகிழ்ச்சியில் நிரம்பி...ததும்பி தாளமாட்டாமல் விழிகளில் நீர் அரும்பியது ...

@@@ காலையில் தினமும் கண் விழித்தால் நான் கை தொழும் தேவதை அம்மா.... அன்பென்றாலே அம்மா..... என் தாய் போல் ஆகிடுமா? இமை போல் இரவும் பகலும் எனை காத்த அன்னையே... உனது அன்பு பார்த்த பின்பு அதை விட வானம் பூமி யாவும் சிறியது... @@@

அத்தியாயம் 34

ப்ரியா வீட்டிற்குள் நுழைவதை பார்த்த தாத்தா அவசரமாய் வெளியே வந்தார்... அவர் மாடியில் இருந்து வருவதற்குள் கார் கிளம்பிவிட்டது... ப்ரியாவின் முகத்தை பார்த்த ராஜராமனிற்கு அது லேசாய் வாடி இருந்தது போல் இருந்தது... ஏன் என்ன காரணமாய் இருக்கும்? ஹாய் ப்ரியா என்ன சாமி எல்லாம் கும்பிட்டாச்சா... ட்ரிப் எப்படி இருந்தது? என்று கேட்க... ம்ம்ம் நல்லாத்தான் இருந்தது. என்று சுவாரசியம் இல்லாமல் சொன்னாள். என்னடா இது நீ காரில் வந்தாயே... யார் அழைச்சுட்டு வந்தா? ஏன் கார் அதுக்குள்ள கிளம்பிடுச்சு... என்று கேட்க... தாத்தா என்னை வாசலிலேயே வச்சு கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு துளைச்சு எடுக்க போறீங்களா? உள்ளே போய் பேசக்கூடாதா? என்று சொல்லிவிட்டு அவள் உள்ளே நடந்தாள். பின்னாலேயே உள்ளே வந்தவர் என்ன ப்ரியா எதாவது

ப்ராப்ளமா? ஏண்டா ஒரு மாதிரி இருக்க? அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை நேற்று போன இடத்தில் ஒரு சின்ன அக்சிடேன்ட் ஆயிடுச்சு... அதுல அந்த அங்கிளுக்கு கை பிசகி கட்டு போட்டுவிட்டாங்க... மூணு வாரம் ரெஸ்டில் இருக்கணும்னு சொல்லி இருக்காங்க... அதான் மனசுக்கு கொஞ்சம் சஞ்சலமா இருந்துச்சு...வேற ஒண்ணும் இல்லை... நான் நைட் கொஞ்சம் சரியா தூங்கலை... இப்ப ஒரு ரெண்டு மணிநேரம் தூங்கறேன் ப்ளீஸ்... எட்டு மணிக்கு என்னை எழுப்பிவிடுங்க... என்று அறைக்குள் போய் கதவை சாத்திகொண்டாள் .

சாத்திய கதவின் பின்னால் அவளுக்கு அழுகை முட்டி கொண்டு வந்தது. இந்த கௌதம் எவ்வளவு அழுத்தம்... ஒரு ஸ்பெசல் பார்வை ஒரு சிரிப்பு ஒண்ணும் இல்லை... நான்தான் இவனை பார்த்து சிரிக்கணும் போல... மொதல்ல அவனை ஸ்டாசனில் பார்த்தப்போ எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்துச்சு... இந்த மடையன்... அப்பாவை விசாரிச்சு... அம்மாவை கட்டி பிடிச்சு... தங்கையை கிண்டலடிச்சு... அப்புறம் போனா போகுதுன்னு... ஒப்புக்கு ஹொவ் வாஸ் தி விசிட்? ரொம்ப தேவை இவன் இந்த கேள்வி கேட்கலைன்னு யாரு இங்க அழுதாங்க? போடா... ஏன் அவனை திட்டுற? அவன் குடும்பத்தில் இருக்கிறவங்களை விசாரிச்சிட்டு வெளி நபர்களிடம் பேசினான்... கரெக்ட்தானே ... நீயும் குடும்பத்தில் இருந்தா உன்னயும்தான் நல்லா விசாரிச்சு இருப்பான்... அது இருக்கட்டும்... அவன் அப்படி அபூர்வமாய் கேட்ட அந்த சின்ன கேள்விக்கே உனக்கு உச்சி குளிர்ந்து போய்டுச்சே... அப்படியே வானத்துல பறக்கிற உணர்வு வரல... வாயில இருக்க அத்தனை பல்லும் தெரியுற மாதிரி நீ சிரிக்கல... இன்னும் உன்னை பார்த்து ஸ்பேசலா சிரிச்சு பேசிட்டான்ன உன்னை கையில பிடிக்க முடியாது ப்ரியா... எனக்கு தலை வலிக்குது நான் தூங்க போறேன்... என்று படுக்கையில் படுத்தவளுக்கு... தூக்கம் வரவில்லை அவன் மிகவும் சந்தோஷமாய் ஸ்டேசநிற்கு வந்தான் என்பது வரை புரிந்தது... ஆனால் தன்னிடம் அதை வெளிபடுதினானா என்றால் இல்லை... ஒரே ஒரு கேள்வி... இல்லை ஒன்றரை கேள்வி... வீட்டுக்கு வருகிறாயா... என்ற ரெண்டாவது கேள்வியை முழுசாய் கேட்க கூட அவனுக்கு மனம் இல்லை...இவனை எல்லாம் நினைத்து கொண்டு நீ இங்கே புலம்பி கொண்டு இருக்கிறாய்.

ஒன்னு பண்ணு சாயங்காலம் அவங்க வீட்டுக்கு போகும்போது அங்கிள் வேலை முடிந்தவுடன் ... சார் உங்களிடம் நான் கொஞ்சம் தனியாக பேச வேண்டும் கொஞ்சம் தோட்டத்திற்கு வருகிறீர்களா? என்று கௌதமை அழைத்து போய்.... இங்க பாருங்க கௌதம் திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்டில் உங்களை பார்த்ததில் இருந்து பைத்தியம் பிடிக்காத குறையா நான் சுத்திட்டு இருக்கேன்... உங்க மனசுல நான் இருக்கேனா? அப்படின்னு கேட்டுடு சரியா? மை காட் ப்ரியா எது நடக்குதோ இல்லியோ நீ இப்ப

சொன்னது சீக்கிரம் நடந்துவிடும்.. எதுன்னு யோசிக்கிறாயா? அதான் பைத்தியம் பிடிக்கிறது… ஒரு பொண்ணு தானாக போய் பார்த்து பத்துநாள் கூட ஆகாதபோது… பத்துநாள் எங்கே… ஏர்போர்ட்டில் இருந்துதான் பத்து நாள். வெளியிலேயே இவ்வளவு பந்தா என்றால்… ஆபீஸில் எவ்வளவு பந்தாவோ… ச்சே அப்படி பந்தா பண்ணுகிரவன்தான் உன்னை கல்யாண வீட்டிற்கு காரில் அழைத்து போனானாக்கும்? மொட்டை மாடியில் வேகாத வெயிலில் நின்று கை அசைதானாக்கும்… பெரியவங்க சொல் தட்டாத பிள்ளையாய் இருப்பான்… நல்லவன்தான்… ஆனால்… ப்ரியா உனக்கு என்ன வேணும்? சொல்லு கௌதம் கூட தனியா பேசனுமா? ஸ்ரீராம் பாலிசிதான் கரெக்ட்… வெட்டு ஒன்னு துண்டு ரெண்டு… பட்டுனு போட்டு உடைச்சார்… அனு என்னென்னவோ சொன்னபோதும்… அவள் மனசில் வேறு யாரும் இல்லை என்று உறுதி ஆனதும் வீட்டில் சொல்லி மூணே நாளில் வேலையே முடிச்சுட்டார்…

இங்கே வீட்டில் பார்த்ததை கணக்கெடுத்தால்… ஆறுநாள்… ஆகாத நேரத்தில் ஒரு ஆண் கிட்ட… போய் என்னை பிடிசுருக்கன்னு கேட்கறதா? ரொம்ப நல்லா இருக்கு? அதுவும் அவன் பணக்காரன்… இருக்கட்டுமே… அவன் பணத்தை பார்த்து ஒண்ணும் எனக்கு பிடிக்கவில்லை… சரி இப்போதைக்கு கொஞ்சம் தூங்க முயற்சி செய்… ஆபீஸில் கௌதமை பார்த்து ஜொள்ளு விடாமல் சாதாரணமாய் பேச தைரியம் வேண்டுமே… முதலில் அவன் மனசில் என்ன இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்க முயற்சி செய் புரியுதா? அப்புறம் கனவு கோட்டை கட்டலாம்… கடசியா காரில் இருந்து இறங்கும்போது கூட… நான் விடை பெறும்போது அவன் கண்கள் என் கண்களுடன் ஏதோ ரகசியம் பேசுச்சே… என்னிடம் இருந்து விலகவில்லையே… அது என்ன சொல்லுச்சு… கடவுளே… என் ஆசை மனம் கண்டதையும் கற்பனை செய்து கொள்கிறதா? கௌதமிற்கு என்னை பிடித்து இருக்கிறதா? இல்லையா? என்று தெளிவாய் தெரியுற மாதிரி எனக்கு எதாவது காட்ட கூடாதா? ப்ளீஸ்… இல்லை என்றால் இந்த நினைவுகளே… என்னை கொன்றுவிடும் போல் இருக்கிறது… வெயிட் அண்ட் வாட்ச் ப்ரியா… இப்போதைக்கு பொறுமைதான் அவசியம்… வேறு வழி இல்லை… ஆபிசில் பார்த்து கொள்ளலாம்… என்று முடிவு செய்து அவள் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தபோது மணி ஒன்பது… உள்ளே நுழையும் போதே கௌதமின் கார் போர்டிகோவில் நிற்பதை பார்த்தவளுக்கு… நெஞ்சு தடதடத்தது … இப்போது அவள் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவளாக உள்ளே சென்று பேசலாமா?

இல்லை அதிகபிரசங்கிதனமாய் இருக்குமோ… அனுவின் பேரை சொல்லி அவள் அதிகம் உரிமை எடுத்து கொள்கிறாள் என்று நினைப்பானோ? ஹேய் ப்ரியா… STEADY YOURSELF… YOU ARE THE PREVILEGED TRAINEE OF THIS ORGANISATION…OK? you have every right to meet the M.D of this organisation

and discuss… forget about your personal feelings…. நீ சாதரணமாய் உள்ளே போ… பேசு… புரியுதா… தனக்குள்ளே சொல்லி கொண்டவள் அவன் அறை கதவை தட்டியபோது மனதின் படபடப்பு அதிகம் ஆனது… கம் இன் என்ற அவனின் கம்பீரமான குரல் கேட்டதும் கதவை தள்ளி கொண்டு உள்ளே சென்றவள் சீட்டில் அவனை காணாமல் திகைத்து போய் பக்கவாட்டில் திரும்பி பார்த்தாள்… அவன் ஜன்னல் அருகே நின்று வெளியே தூரத்தில் தெரிந்த கடலை… இளம் புன்னகையோடு பார்த்து ரசித்து கொண்டு இருப்பதை பார்த்தவள் மனதில் அந்த அவனது பக்கவாட்டு தோற்றம்… மனதில் சித்திரமாய் பதிந்தது… சற்று நேரம் பேச்சு எதுவும் இல்லாததால் வந்தது யார் என்று பார்க்க திரும்பிய கௌதம் இனிதாய் அதிர்ந்தான்… ஹேய் ப்ரியா இப்போ வருவாள் என்று நினைக்க வில்லையே… மை காட்… மணி என்ன ஆபிசிற்கு சீக்கிரம் வந்ததில் மணி ஆனதை கவனிக்க வில்லையே,,, இவள் எப்போது வந்தாள்? ஐயோ வெளியே பார்த்து கனவு கண்டதில் இவளிடம் என்ன பேசுவது என்று கூட யோசிக்கவில்லையே… கௌதம் ஹர்ரி அப்,,, ஏதாவது சீக்கிரம் பேசு… வழியாமல் பேசு… சீக்கிரம்… என்றால் ஒரு வார்த்தை கூட வரமறுத்தது… அவன் தயக்கத்தை உதறி பேச வாய் எடுக்குமுன்… அவளே ஆரம்பித்தாள்…

குட்மார்னிங் சார் நான் ஜஸ்ட் ட்ரைனிங் செண்டேர் போவதற்கு முன் உங்களை பார்த்து வேலைக்கு சேர்ந்த பின் இந்த மூணு நாளில் நான் பார்த்த விஷயங்கள் குறித்த feedback சொல்லிட்டு போகலாம்னு வந்தேன்… சாரா? அடி பாவி இதுக்கா இவ்வளவு நேரம் உன்னை பார்க்க காத்துஇருந்தேன் … உன்னை… ஹேய் அது அப்புறம் என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவன்… ஹாய் ப்ரியா… வெல்கம் டு தி ஸ்கூல் … டெய்லி காலையிலும் மாலையிலும் இந்த இடத்தில ஒரு அஞ்சு நிமிடமாவது நின்று போகாவிட்டால் என்னுடைய டே முழுமை அடையாதது போல ஒரு பீலிங் இருக்கும்… பை தி பை உங்களுக்கு பீச் பிடிக்குமா? என்றான் ஒரு ரகசிய சிரிப்போடு… அவள் மலர்ந்த முகத்தோடு… விரிந்த விழிகளோடு… எஸ் சார்… ஐ லவ் இட்,,, தென் இங்க வந்து நீங்களும் ஒரு பார்வை பார்த்துட்டு start your day…கம் என்று அழைத்தான். அவள் அருகில் வருவதை இமைக்காமல் பார்த்தவன் கிட்டே வந்ததும் கொஞ்சம் தள்ளி நின்று…ம்ம்ம் என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து போய் தன்னுடைய நாற்காலியில் அமர்ந்து… அவளை பார்த்து கொண்டு இருந்தான்… அவள் ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்து கடலை ரசிப்பதை பார்த்து ரசித்தவன்… ப்ரியா உங்களுக்கு கடல் ரொம்ப பிடிக்கும் என்றால் நேரே போய் கால் நனைத்தே ரசிக்கலாமே… இப்படி தூரத்தில் நின்று பார்த்து ரசிப்பதை விட அது பெட்டராய் இருக்காது? என்று கேட்டவனை பார்ததும் … உடன் ஜன்னலில் இருந்து விலகி அவன் எதிரே சென்று அமர்ந்தாள். ம்ம்ம்… போகணும் சார்… சாயங்காலமா டைம் கிடைக்கும்போது போகணும்… என்று முறுவலித்தவளை பார்த்து அவனும்

மோகனமாய் புன்னகைத்தான்.

ஈவினிங் வீட்டுக்கு வரதா சொல்லி இருக்கீங்க போல... அப்புறம் எப்ப பீச் போவீங்க...என்றவனை குறுக்கிட்டு மெல்ல போலாம்... சண்டே இருக்கே... அன்னிக்கு கூடவா உங்க அப்பாக்கு வேலை இருக்கும்? மை காட்... இன்னிக்குத்தான் மண்டே சண்டே வரதுக்கு இன்னும் ஏழு நாள் இருக்கே... அப்பாகிட்ட ஒருநாள் பெர்மிசன் வாங்கிக்கங்க... போய்ட்டு வாங்க... அனுவையும் கூட்டிட்டு போங்க...ம்ம்ம் என்று சொன்னவன் மனதிற்குள் அப்படியே நானும் ஓரமா உட்கார்ந்து நீ அலையில் கால் நனைத்து விளையாடி...வாய் ஓயாமல் பேசி சிரிப்பதை பார்த்து ரசிப்பேன்.... என்று சொல்லி கொண்டான். அப்புறம் ட்ரைனிங் செண்டேர் பார்த்தீங்களா? எப்படி இருந்தது?உங்களுக்கு தனியா ஒரு சென்டர் நடத்த நம்பிக்கை வந்துவிட்டதா? அவளை பேசவிட்டு இமைக்காமல் இனிதாய் வேடிக்கை பார்த்தான்... அவள் பேசும்போது அசைந்த சிவந்த இதழ்களை ... அலைபாய்ந்த கருவண்டு விழிகளை... நெற்றியில் விழுந்து புரண்ட... கேச சுருளை... அதை அவ்வப்போது விலக்கிய நீண்ட விரல்களை... அணு அணுவாய் ரசித்தவன் ஐயோ... தாத்தா... இப்படி கை எட்டும் தூரத்தில் நிற்க வைத்து என் கையை கட்டி போட்டு விட்டீர்களே... என்று நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன் சமாளித்தான்... கம் ஆன் கௌதம் அவர் என்ன சொன்னார்... உன்னை லவ் பண்ண வேண்டாம் என்ற சொன்னார்? உறவு முறையை சொல்ல வேண்டாம் என்றார்... உறவு இல்லாதவர்கள் எல்லாம் காதலிக்க முடியாது... கல்யாணம் பண்ண முடியாது என்றால் இந்த உலகத்தில் பாதி பேர் சாமியார் ஆகத்தான் இருக்க வேண்டும். சோ... ட்ரை பண்ணுடா... ட்ரை பண்ணு என்று சொல்லி கொண்டான்.

இடை இடையே சில வார்த்தைகள் மட்டும் பேசியவன்... தொடர்ந்த தொழில் முறை பேச்சை முடித்து ப்ரியா அப்ப நான் கிளம்பட்டுமா... என்று கேட்டவளை பார்த்து மனமின்றி தலை அசைத்தான்... அவள் அறை வாயிலை அடையும் வரை பொறுத்தவன்... ப்ரியா என்று மெல்ல அழைத்தான்... அவள் திரும்பியதும்... சில வினாடிகள் அவளை கூர்ந்து பார்த்தவன்... HAVE A NICE DAY... என்று வாழ்த்திவிட்டு பை என்று முறுவலித்தான். அவன் புன்னகை அவளையும் தொற்றியது... லேசாக தலை அசைத்து பை என்று சொல்லி வெளியேறினாள். அவள் வெளியேறியதும் கொஞ்ச நேரம் சீட்டில் கண் மூடி அமர்ந்து இருந்தவன்... அது வரை பேசியதை மீண்டும் நினைவு படுத்தி பார்த்தான்... அடடா... இனி சாயங்காலம்தான் பார்க்க முடியுமா... மணி இப்போது இன்னும் பத்து கூட ஆகவில்லையே? அவள் இங்கே எந்த செண்டேர் போய் இருப்பாள்? நாமும் அங்கே போலாமா என்று ஒரு கணம் யோசித்தவன் வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தான்... கொஞ்சம் பிரேக் விடு கௌதம்... அவள் உன்னை தேடட்டும்...சும்மா முன்னால் போய் நிற்காதே... புரியுதா... ஆமாம் இவள் என்ன

என்னை சார் போட்டு பேசுகிறாள்... முதலில் அதை மாற்ற வேண்டும்... அப்புறம் பீச்சுக்கு அழைத்து போகவேண்டும்... அப்புறம் புதன் கிழமை வீட்டுக்கு லீவு போட்டு வர சொல்லலாமா? அம்மாவிடம் தான் சொல்லி கூப்பிட சொல்ல வேண்டும்... அப்படி இல்லை என்றால் நானும் ஆபிஸ் வந்துவிடுவேன்... ஏதாவது வேலை இருந்தால்... என்று குறுக்கே கேள்வி கேட்ட மனதை அடக்கி... மாலை நாலு மணிக்குத்தானே வராங்க... மத்தியானம் போய் அதை பார்த்துக்கலாம்... நீ கொஞ்சம் சும்மா இரேன்... அப்புறம் ப்ரியாவை வெளியில் அனுப்பும் வேலையே இதோடு நிறுத்தி கொள்ள சொல்லலாமா? அவள் எங்கே போகிறாள்? எப்போது வருவாள் என்று ஓயாமல் கேள்வி கேட்டு கொண்டு இருந்தாலும் நன்றாய் இருக்காது... விஷயம் தெரியாமல் இருந்தாலும் வெறுப்பாய் இருக்கும்... ட்ரைனிங் மேனஜரை கூப்பிட்டால் அவருடன் ப்ரியா வெளியே போய் இருப்பதாக தகவல் வந்தது...

இதுவரை சின்ன சின்ன விஷயங்களில் குறுக்கிடாமல் அவர்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்து இருந்தது... இப்போது பிரச்சனையாய் இருந்தது.... முதலில் ப்ரியாவிற்கு தனியாக ஒரு மொபைல் வாங்கி தரவேண்டும்... அதை எப்படி அவளிடம் கொடுப்பது? மொபைல் மட்டுமா... அவள் வாங்கி கொண்டால் என்ன என்னவோ வாங்கித்தர அவன் ரெடி... முதலில் அவள் மாதவமூர்த்தி வீட்டில் இருப்பதே அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை... அங்கே அவனால் அவளை பார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றும் போது எல்லாம் சுதந்திரமாய் போய் வந்து இருக்க முடியும் என்று தோன்றவில்லை... அதுவும் அனுவை கொடுக்க போகும் இடம்... அது வேறு பார்த்து பார்த்து நடந்து கொள்ளவேண்டும்...பேசாமல் ஒரு வீடு வாடகைக்கு பிடித்து கம்பனி கெஸ்ட் ஹௌஸ் என்று சொல்லி தாத்தாவை இங்கேயே வரச்சொல்லி மூன்று மாசத்திற்கு இருக்க சொல்லலாம்... தாத்தாவிடமே ஒரு மொபைல் வாங்கி கொடுத்து ப்ரியாவிற்கு அவர் கிப்ட் போல கொடுக்க சொல்லலாமா? என்று யோசித்தவனுக்கு அந்த ஐடியா பிடிக்கவில்லை... தானே அவளிடம் நேரே கொடுக்க வேண்டும்... அது தான் கொடுத்தது என்பதை ப்ரியா அதை பார்க்கும்...தொடும்... உபயோகிக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் அவள் உணரவேண்டும்... ரசிக்கவேண்டும்... என்ற ஆசை தோன்றியது ... போனை எடுத்து ட்ரைனிங் மனஜரிடம் ப்ரியாவின் பயிற்சி விபரம் கேட்டு அறிந்தவன்... காலையில் தினமும் ஹெட் ஆபிஸ் வந்து போக வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை ... ஆனால் மாலையில் ஐந்து மணிக்குள் இங்கே வந்து விட சொல்லுங்கள்...

மறு நாளைய பயிற்சி விபரம் தன்னிடம் உறுதி செய்து கொள்ள சொன்னான்... உடனடியாக அடையார் பகுதியில் ஒரு flat வாடகைக்கு பார்க்க சொல்லி முடிக்க உத்தரவிட்டான். சிவரமனிடம்

கேஸ் விபரம் கேட்டு அறிந்தான்... உங்க பொண்ணு எப்படி பீல் பண்ணினாங்க? என்று கேட்டவன் நான் இந்த கேஸ் விஷயம் தவிர வேற ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணனும்னா சொல்லுங்க அங்கிள்... கட்டாயம் செய்கிறேன் இது கொஞ்சம் மோசமான க்ரைம் என்று நான் நினைக்கிறேன் அங்கிள் ப்ளீஸ் ... அதனால்தான்... என்று அழுத்தமாக உறுதி அளித்தான். அவனுக்கு மாதவமூர்த்தியின் வீட்டிற்கு போய் அவரையும் ராஜாரமனையும் சேர்த்து வைத்து பேசினால் கூடுதல் விபரங்கள் தாத்தா பற்றியும்... அவர் ஏன் அத்தை திருமணத்திற்கு ஒத்து கொள்ளவில்லை என்பது பற்றியும் தகவல் கிடைத்தால் ப்ரியாவை சமாளிக்கவும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் முணுமுணுப்பை சமாளிக்கவும் உதவியாய் இருக்கும்... இன்றே போகலாமா? இல்லைகொஞ்சம் வெயிட் பண்ணலாமா? என்று யோசித்தான்... அதை ராஜராமனிடமே கேட்டு முடிவு எடுக்கலாம் என்று முடிவுஎடுத்தவன்... கிளம்பினான்... விபரம் அறிந்ததும்... ராஜரமனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்... அட உங்க அம்மாவை இந்த திருமணத்திற்கு முன்னாலேயே இவனுக்கு தெரியும் என்பது எனக்கு செய்திதான்... அது போக உங்க தாத்தா கோபத்திற்கான காரணத்தை இவனிடம் கேட்டு தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று எனக்கு இது வரை தோன்றவில்லை பாரேன்...

அதான் கௌதம் இந்த தலைமுறையோட ஷார்ப்பான புத்தி... நிஜமாவே எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு... என்ன தாத்தா நீங்க இப்படி சொல்றீங்க? நிறைய பேர் இந்த காலத்து பசங்க எல்லாம் தண்டம்...பெரியவங்களை மதிப்பதில்லை... சொல் பேச்சு கேட்பதில்லை... என்றேல்லாம்தான் திட்டி கொண்டு இருக்கிறார்கள்... நீங்கதான் ஸ்பெசலா மாத்தி சொல்றீங்க... என்றவனை பார்த்து சிரித்தார்..அப்படி இல்ல கௌதம்... எல்லா காலத்துலயும்... ரெண்டு விதமான ஆட்களும் இருப்பாங்க... ஏன் அந்த புராண காலத்தில் கூட தான் கெட்டவங்க இருந்தாங்க... ராவணனும் துரியோதனும் இந்த காலத்து ஆட்களா? நம்மகிட்ட கூட சில கெட்ட குணங்கள் இருக்கலாம்... எல்லா மனிதர்களுக்கும் அது பொதுவானது... குணம் நாடி குற்றம் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்க கொளல் ... தானே கரெக்ட்... இதெல்லாம் நான் உனக்கு சொல்றேன் பாரு... நீயாக இருக்க போய் இது எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாய்... வேற யாராவதுன்ன ... இந்த பெரிசுங்களுக்கு வேற வேலை இல்லை என்று சொல்லி எழுந்து போய் இருப்பார்கள்... அதனால் நீயும் ஸ்பெசல்தான் கௌதம் என்று சொல்ல... வாவ் தாத்தா... பதிலுக்கு பதிலா... சூப்பெர் என்று சிரித்தான்.... கூட சேர்ந்து சிரித்தவர் வா அவனிடம் போய் என்ன விஷயம் என்று கேட்போம் அதன் பிறகு அந்த தகவலை எப்படி உபயோகபடுத்துவது என்பதை முடிவு செய்யலாம்... ஆமாம் காலையில் நீயா வந்த ப்ரியாவை ட்ராப் பண்ண? என்று கேட்டார்... ம்ம்ம் என்று தலை அசைத்தவன் ஏன் தாத்தா... இல்ல காலையில் ப்ரியா முகம் சரியா இல்லை...

கொஞ்சம் டல்லா இருந்த மாதிரி எனக்கு தோன்றியது... என்ன கரணம் என்று யோசித்தேன்... ஆமா அதுக்கு அப்புறம் நீ அவளை பார்த்தாயா? என்று கேட்டவருக்கு அவன் முகத்தில் சட்டென்று பூத்த மலர்ச்சி பதில் சொல்லியது. ம்ம்ம் நடக்கட்டும் நடக்கட்டும் என்று சிரித்தவரை பார்த்து... தாத்தா நான்... நான்... உங்களுக்கு தனியா ஒரு வீடு பார்த்து கொடுக்கட்டுமா...என்று மெல்ல கேட்டான்... ஏன்பா என்று கேட்டவரை பார்த்து சங்கடமாய் புன்னகைதான்... இது இந்த வீட்டில் நீங்க இருக்கும்போது... நான் எப்படி... வேற வீட்டில் ப்ரியா மட்டும் தனியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை... நீங்களும் கூடவே இருக்கலாம் என்றுதான் நினைத்தேன்... என்று பிட் பிட்டாக வார்த்தைகளை சொன்னவனை

யோசனையோடு பார்த்தவர் சரி என்று தலை அசைத்தார். மதவமூர்த்தியிடம் இருவரும் பேசி விபரம் அறிந்தபின் அவனுக்கு இப்போது சிவராமனிடம் பேசினால் பிரச்சனையின் முழு வடிவம் புரிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை வந்துவிட்டது... இவரிடம் பேசியதில் தனக்கு சாதகமாய் ஒரு விஷயம் உள்ளது. தாத்தா ஒன்று கண் மூடித்தனமாக காதலை எதிர்ப்பவர் இல்லை.அவருடைய கோபம் காதலினால் இல்லை. காரணம் வேறு ஏதோ ஒன்று என்று உறுதியாக சொன்னார். அந்த காரணம் சிவராமனின் குடும்பத்தில் ஒளிந்து இருப்பது அவனுக்கு தெரிந்தது. இப்போதைக்கு வேண்டாம்... ரெண்டு மூணு வாரம் போகட்டும்... அவர் வீட்டில் போய் பேசலாம் என்று முடிவு செய்தவன்..அந்த மூன்று வாரத்திற்கு பின் அதைஅடியோடு மறந்து போனான்.

ப்ரியா மாலை ஆபிசிற்கு வருவது உறுதியாய் இல்லாததால் கிளம்பி வீட்டிற்கு சென்றவன் முகம் கழுவி, உடை மாற்றி லக்ஷ்மியின் கேலி பார்வையை தவிர்த்து முடியாமல் போன நேரத்தில் சிரித்து மழுப்பி ஹாலில் டிவி-யை பார்கிறேன் என்று பேர் பண்ணி மணியை பார்த்தவாறு அமர்ந்து இருந்தான். பொறுமை இழந்து சீக்கிரம் வாடி என்அத்தை மகளே. என்று பெருமூச்சு விட்டவனின் காதுகளில் வாசலில் ஏதோ வண்டி வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டதும் எழுந்து வாசலுக்கு போனவனை தடுத்து லக்ஷ்மி... நான் பார்கிறேன்... நீ உட்கார்... என்று பார்வையாலேயே சொல்லி விட்டு போனாள். அவள் ஏன் அப்படி சொல்கிறாள் என்று புரியாமல் அவள் போகும் திசையையே பார்த்தவன் கண்களில் அம்மா அவளை வாசலில் பார்த்து திருஷ்டி கழித்து... கன்னத்தில் முத்தமிட்டு... தோளில் கை வைத்து அன்போடு வா ப்ரியா என்று சொல்லி கையோடு அழைத்து வருவது பட்டது. லக்கி அம்மா என்று பெருமூச்சு விட்டு... இது உங்க நேரம்... நடத்துங்க... எனக்கும் ஒரு நேரம் வரும் என்று உதட்டை பிதுக்கியவன் தான் அவளது கன்னத்தில் மட்டும் இல்லாமல்... வேண்டிய நேரத்தில்.... வேண்டிய இடத்தில்.... எல்லாம் முத்தமிட உரிமை தரும் அந்த அதிர்ஷ்டநேரத்திற்கு

ஆசையாய் காத்து இருந்தான்.

@@@ வந்தாள் மகாலக்ஷ்மியே... என் வீட்டில் இனி என்றும் இனி அவள் ஆட்சியே.... @@@

அத்தியாயம் 35

அப்பாவின் அறைக்குள்ளே அனுவும் ப்ரியாவும் உட்கார்ந்து ஏதோ செய்து கொண்டு இருந்தார்கள். கௌதமுக்கு வெளியில் இருப்பு கொள்ளவில்லை... ஏன் ரூமில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்... ஹாலிலோ... இல்லை தோட்டத்திலோ உட்கார்ந்து வேலை செய்தால் என்னவாம்? என்று செல்லமாக கோபித்து கொண்டவன் அருகில் அழைத்த தொலை பேசியை எடுத்து ஹலோ என்று அசட்டையாக சொன்னான்... குரலில் லேசான எரிச்சல் கூட.... நான் ஸ்வாதி பேசறேன்... கொஞ்சம் அனுகிட்ட பேசணும்... கொடுக்கறீங்களா? என்ற குரல் கேட்டதும்.... அவனது செல்கள் எல்லாம் புத்துணர்வு பெற்றது போல் ஒரு சிலிர்ப்பு அவன் உடலில் ஓடியது... ஸ்வாதி... எஸ்... இவள் அக்கா கல்யாணத்தில் போய்த்தான் அனு ப்ரியாவை அழைத்து வந்தாள்... இப்போ இவளுக்கு என்ன வேண்டும்... குரலில் ஒரு புது அக்கறை சேர்ந்தது... ஹாய் ஸ்வாதி.. நான் கௌதம் அனுவோட அண்ணன் பேசறேன்... அனு கண்ணில் படவில்லை... ஏதாவது அவசரமா அவளிடம் சொல்ல வேண்டுமா..அல்லது தகவல் என்னிடம் சொல்லலாம் என்றால் எனக்கு பிரச்னை இல்லை... நானே சொல்லி விடுகிறேன்... என்று ஆவலோடு கேட்டவனுக்கு பரிசாக ஒரு புதையல் தகவல் ரூபத்தில் கிடைத்தது... அண்ணா அனு எங்க அக்காவோட கல்யாணத்திற்கு வந்து இருந்த போது எங்க அக்காவோட பிராண்ட்... ப்ரியான்னு பேரு... அவங்க ஒரு பாக் மிஸ் பண்ணிட்டாங்க... அந்த பாக் இப்ப கல்யாண மண்டபத்துல இருந்து வந்த கிப்ட் பாக் பண்ணி வந்த மூட்டையில் இருந்தது...

அதெல்லாம் இன்னிக்குத்தான் பிரிச்சோம்... அவங்க எங்கே இருக்காங்கன்னு எனக்கு தெரியாது... ஸ்ருதியும் மலேசியா போய்ட்டதால... ஒருவேளை அனுவுக்கு அட்ரஸ் தெரிந்தால் கொடுத்து விடலாம் என்றுதான் போன் பண்ணினேன்... பரவாயில்லை... முடிந்தால் சொல்லுங்க அண்ணா... இல்லன்னா பரவாயில்லை நான் நாளைக்கு போன் பண்றேன்... அவள் நாளைக்கு காலேஜுக்கு வராளோ இல்லையோ என்றுதான் இப்போ போன் பண்ணினேன்... பை என்று சொன்னவளுக்கு பை என்று ஒரு வார்த்தை பதில் கூட சொல்ல முடியாமல் ஆனந்த அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் இருந்தான்... கௌதம்... ஹே WHAT IS GOING ON AROUND ME? SO MANY SWEET SURPRISES EACH AND EVERY DAY... ம்ம்ம் இதுதான் வாழ்க்கையிலேயே... மிக மிக அற்புதமான நேரம் போல அவனுக்கு தோன்றியது... பாகை தொலைத்ததால்தான் அனுவிற்கும் ப்ரியாவிற்கும் பழக்கம் ஆயிற்று... அவள்

இங்கே வந்தாள்... இவள்தான் அவன் தேடிய ... தன் இதயம் கவர்ந்தவள் என்று உணர்ந்து... அம்மாவிற்காக கஷ்டப்பட்டு மனதை மாற்றி அத்தை மகளை தேடி அதுவும் இவளே என்று கண்டு பிடித்து... உற்சாக வெள்ளத்தில் மிதந்தால்... அங்கே ப்ரியா தாத்தா ஒருபுறம் அம்மா ஒருபுறம் என்று பல ஆனந்த அதிர்ச்சிகளை கொடுத்தார்கள்... இப்போ எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக... தொலைந்த பாக் திரும்ப கிடைத்துவிட்டது... அந்த தகவல் அவனிடம் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.... அவனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை... மை காட்... இப்போ அவன் என்ன செய்ய வேண்டும்? இதை இப்போதே யாருக்கும் சொல்ல வேண்டாம்... எனக்கு கிடைத்த மாதிரி ஒரு ஸ்வீட் சர்ப்ரைஸ் ப்ரியாவும் அனுபவிக்கட்டுமே...

வேகமாக எழுந்து தன் அறைக்கு போனவன் கண்மூடி சில நிமிடம் எப்படி அவளிடம் சொல்லலாம் என்று தீவிரமாக யோசித்தான்... படபடப்பில் அவனால் யோசிக்க கூட முடியவில்லை... சில நிமிடங்கள் கழித்து... முதலில் அந்த பாகை திருப்பி நாமே வாங்கி வந்து விடுவோம்... அப்புறம் என்ன செய்வது என்று யோசிக்கலாம்... என்று முடிவு செய்தவன் உடை மாற்றி கிளம்பினான்... கீழே போய் அப்பாவின் அறை கதவை தட்டியவன்... மெல்லதிறந்து அனு ஒரு நிமிஷம் வா என்று அழைத்தான்... உன்னோட பிராண்ட் ஸ்வாதி போன் பண்ணி இருந்தால்... அவள் ஏதோ உன்னிடம் அவசரமாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றாள்... நீ ஏதாவது அவளை கேட்டு இருந்தாயா? அவள் வீடு எங்கே இருக்கு? என்று கேட்டான்...

மைலாபூரில்... என்னகேட்டேன்... தெரியலியே... என்று யோசித்தவளை குறுக்கிட்டு உன்னோட மொபைல் என்ன ஆச்சு? என்று அவசரமாய் கேட்டான்... தெரியல மேல ரூமில இருக்கும்... ஏன் கேட்கிறாய்? இல்லை அவள் லாண்ட் லைனில் வந்தாளே ஏன் என்று யோசித்தேன்... நான் டி நகர் போறேன் அவளிடம் போய் வாங்கி வந்து விடட்டுமா? என்று கேட்டான். என்ன கேட்டேன்... சரி போ நீயே இவ்வளவு ஆசையா கேட்கும்போது எனக்கு என்ன கஷ்டம் வந்தது... போய் வாங்கி வாயேன்... என்று சொன்னவளிடம் அட்ரஸ் வாங்கி கொண்டு அம்மாவிடம் சென்று... அம்மா நான் கொஞ்சம் வெளியே போய்விட்டு வரேன்... வந்து விபரம் சொல்லுவேன்... இப்ப மூச்... என்று வாயில் விரல் வைத்து காட்டி விட்டு போனவனை ஆச்சரியமாக பார்த்தாள்.

என்ன இவன் ஆறு மணியில் இருந்து ஹாலில் தவம் கிடந்தவன் இப்போ ப்ரியா இங்கே இருக்கும்போது எங்கே வெளியே போகிறான்? யோசிதவளால் காரணம் கண்டு பிடிக்க இயலவில்லை... காலையில்தான் நான் நினைத்தேன்... என் மகனின் எண்ணம் செயல் எல்லாம் எனக்கு தெரியும் என்று கர்வமாய்... அதுக்குத்தான் இது சின்ன கொட்டு போல... என்று தனக்குள்ளே

எண்ணியவள் லேசாக சிரித்தாள். ஆனால் ரொம்ப சந்தோஷமாக போகிறான்... அதனால் நிச்சயம் ப்ரியா சம்பந்தப்பட்டதுதான்... சரி வரட்டும்... அவன் சந்தோஷமாய் இருந்தால் சரி... அதோடு அவன் ப்ரியாவையும் சந்தோஷமாய் வைத்து கொண்டால் அதை விட... தனக்கு எதுவும் தேவை இல்லை... பரவாயில்லை கௌதம் சொன்னதை செய்து காட்டிவிட்டான்... உமாவிற்குதான் இந்த வீட்டில் குடும்பத்தோடு வந்து போய் இருக்க கொடுத்து வைக்கவில்லை... கையில் இருக்கும் சந்தோசத்தை விட்டு விட்டு எட்டாத... இல்லாத... எதற்கும் ஆசை படுவது சரி இல்லை... பரவாயில்லை... நடந்த வரை திருப்திதான்..என்று தலையை உலுக்கி கொண்டு வேலையை கவனித்தாள். கௌதம் இரவு வீட்டிற்கு வரும்போது மணி ஒன்பதரைக்கும் மேல் ஆகி விட்டது. லக்ஷ்மி மட்டும் அவனுக்காக சாப்பிடாமல் காத்து இருந்தாள்.. வந்து அவன் அறைக்கு சென்று சாப்பிட வந்ததும் புன்னகையோடு என்ன கௌதம் அவ்வளவு அவசரமான ... ப்ரியாவை பார்ப்பது பேசுவதை விட முக்கியமான விஷயம்... உடனே கிளம்பிவிட்டாய்? என்று விசாரித்தாள்.

நீங்கதான் பிரமாதமாய் ஊகிக்கிறீர்களே... இதையும் சொல்வதுதானே... என்று அவனும் குறும்போடு கேட்டான்... இல்லை கௌதம்.. நீ போனதில் இருந்து நானும் யோசித்து கொண்டுதான் இருந்தேன்... ப்ரியா சம்பந்த பட்டது என்பதை தவிர வேறு ஒண்ணும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை... பட் நீ எங்கே போனாய் என்பது தெரிந்தால் நான் ஒரு வேளை கண்டுபிடிக்கலாம்... சொல்லு ட்ரை பண்றேன்... சொல்ல வாய் எடுத்தவன்... ம்ஹூம் இல்லை அம்மா அதை சொன்னால் நீங்க கண்டு பிடித்து விடுவீர்கள்... நான் மாட்டேன்...ஏய் இது என்னடா... ரெண்டு முக்கியமான விஷயம் நானா ஏதும் க்ளூ இல்லாமத்தானே கண்டு பிடிச்சேன்... இப்ப க்ளூ சொல்றதா இருந்தாலும் சொல்லு ... இல்லை விஷயத்தையே ஸ்ட்ரைட்டா சொல்றதா இருந்தாலும் சரி... சொல்லு... என்றவளை பார்த்து சிரித்தவாறே... அம்மா நான் இப்ப ஸ்வாதி வீட்டில் இருந்து வரேன்... ஸ்வாதி அனுவோட பிராண்ட்... இப்ப ட்ரை பண்ணுங்க என்றான். மை காட் எனக்கு புரிஞ்சுடுச்சு... என்றவளை பார்த்து... இதுக்குத்தான் இடம் சொல்லமாட்டேன் என்றேன்... கௌதம் உனக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கா? என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி. இருக்கும்மா... ஏன் திடீர்னு அப்படி கேட்கிறீங்க... இல்ல இந்த ரெண்டு வாரத்துல நடந்த நிகழ்ச்சிகளை பார்த்தால்... இன்னாருக்கு இன்னார் என்று எழுதி வைத்தானே தேவன் அன்று... அதுதான் ஞாபகம் வருது கௌதம்... திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்க படுகின்றன... என்பது உண்மைதான் போல... கௌதம் நீ ப்ரியாவை கடைசி வரை கைவிடாமல் சந்தோஷமாய் வச்சுக்கணும் என்று தொடர்ந்தவளை குறுக்கிட்டு

என்னம்மா திடீர்னு இவ்வளவு சீரியசாய் பேசுறீங்க... என் மேல நம்பிக்கை இல்லையா? என்றான். அப்படி இல்லப்பா... இப்ப காதல் வேகத்தில் தெரியாமல் இருக்கிற குறைகள் கல்யாணம் ஆன பிறகு தெரியவரலாம்... அம்மா இல்லாமல் வளர்ந்த பொண்ணு இல்லையா.. அப்பவும் இப்படியே ஆசையோடு இருக்கணும் என்று சொன்னவளை பார்த்து அம்மா... என்ன இது என்று கட்டி கொண்டான். ஸ்வாதி வீட்டுல இருந்து பாக் வாங்கி வந்துட்டேன்... நாளைக்கு நானே ஆபீஸில் அவளுக்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் கிப்டோட கொடுக்க போறேன்... அது ப்ரியாவிற்கு மட்டும் சர்ப்ரைசா... இல்ல என்று இழுத்தவளை பார்த்து உங்களுக்கு தெரியாமலா? ரீஆக்சன் பார்த்துட்டு அதையும் சேர்த்து நாளைக்கு உங்களிடம் சொல்லப்படும்... என்று புன்னகைதான். கௌதம் அலுவலகத்தின் உள்ளே நுழைந்த போது மணி இன்னும் ஒன்பது ஆகவில்லை. உற்சாகத்துடன்... தனது உள்ளம் கவர்ந்தவளை இன்று அசத்த போகிறோம் என்ற ஆவலில் கனவு மின்னும் விழிகளுடன்... அறைக்குள்ளே நுழைந்தான். அவனுக்கு பின்னாலேயே ப்ரியாவின் பாகை பணியாள் கொண்டு வந்து வைக்க.... அதை திறந்து பார்த்தவன்... அதில் இருந்த மொபைலை மட்டும் எடுத்து பார்த்தான்... அதில் இருந்து தனது மொபைலுக்கு ஒரு கால் போட்டவன் .. அந்த நம்பரை சேவ் செய்தான். மீண்டும் அந்த எண்ணை டையல் செய்ய... அது பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே... என்று இனிய பழைய பாடலை பாடியது...

ஹை ப்ரியாவிற்கு பழைய பாடல் என்றால் ரொம்ப பிடிக்குமோ? அத்தையோட பாவரைட் ஆர்ட் போல இந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர் ஓவியம்... மே பீ... கிரேட் லவ் பர்ட்ஸ்... இறுதி வரை ஒன்றாய் வாழ்ந்தவர்கள்... வாழ்ந்த காலம் கொஞ்சம் என்றாலும்... அதையும் ரசித்து அனுபவித்தவர்கள்... இன்று ப்ரியாவை தன்னை நேரில் சந்திக்க செய்யும் படி நேற்றே ட்ரைனிங் மேனஜரிடம் சொல்லி இருந்தேனே... ஏன் இன்னும் வரவில்லை? எண்ணி முடிக்குமுன்.... அறை கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்க... கௌதம் அவசரமாய் ஒரு நீண்ட மூச்சை உள் இழுத்து எஸ் கம் இன் என்று சொன்னான். உள்ளே வந்த ப்ரியா குட்மார்னிங் சார் என்று சொல்ல... சாரா? மறுபடியுமா...அட கடவுளே... ஒரே எட்டில் அவளை நெருங்கி அவள் கன்னத்தை இரு கரங்களால் பற்றி நெற்றியில் செல்லமாய் முட்டி... மக்கு... மக்கு... என் பேரை சொல்லி கூப்பிட்டு என்னை கொஞ்சிக்கோடி என் அத்தை மகளே என்று மனதிற்குள் நினைத்தவன்... வெளியில் சமாளித்து... ஹாய் ப்ரியா...இதுதான் உன்னோட முதல் வேலை போல... என்று கேட்டான். அவள் புன்னகைத்து...ஆமா சார் என்றதை பார்த்து மீண்டும் பெருமூச்சு விட்டான்... ப்ரியா இப்பல்லாம் MNC'S வந்த பிறகு வொர்க் கல்சர் மாறிட்டு வருது... இந்த மாற்றத்தை வயச்சனவாங்களுக்குதான் இந்த மாற்றம் அவ்வளவு சுலபமா ஏத்துக்க முடியல... ஆனா உங்களை மாதிரி ஆட்களுக்கு கூடவா? ம்ம்ம் என்று கேட்டான் கௌதம். அவன்

என்ன சொல்ல வருகிறான்? என்று அவன் விழிகளை கூர்ந்து பார்த்தாள்...

ம்ஹூம் ஏதும் புரியவில்லை...வெறும் குறும்பு சிரிப்பு மட்டுமே... கொஞ்சமே கொஞ்சம் கேலி இருக்கிறதோ? ஆனால் ஏன்? புரியவில்லை..

வொர்க் கல்ச்சர்ன்னு நீங்க எதை சொல்றீங்க? என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்... நீ என்னை... இப்படி சார்னு சொல்றியே அதைத்தான்.... அட கௌதம் உனக்கு கூட தைரியமா பொண்ணுகிட்ட பேச வருதுடோய்... நீயா? என்ன திடீர்னு...உரிமை ஜாஸ்தியா இருக்க மாதிரி இருக்கு... நேற்று வரை அவ்வளவாய் கண்டுக்காம இருந்தவனுக்கு இன்னிக்கு என்ன? ஆனா இப்படி பேசறதும்... நல்லாத்தான் இருக்கு... இதுதான் ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.. அப்புறம் வேற எப்படி.... என்ன சொல்லி கூப்பிடறது? என்று அவனையே பார்த்த படி மெல்லிய முறுவலுடன் கேட்டாள்... ஏன் எனக்கு பேர் இல்லையா? அதை வச்சு பேச கூடாதா? இல்ல என்னோட பேர்... உனக்கு பிடிக்கலியா? ஆர்... ரொம்ப நீளமா இருக்கா?... கூப்பிட கஷ்டமா? மை காட்...கௌதம்... நீதானா பேசறது... இவ்வளவு சரளமா வெளி ஆளு கூட பேசுவியா? ஹேய் ப்ரியா வெளி ஆளு இல்லை மேன்... she is my heart soul-da... ப்ரியா... நேத்து பூரா மண்டை போட்டு குழப்பிட்டு இருந்தியே...ஏதாவது தெளிவா proof கேட்டியே? அதுக்காகவா இது... அவன் பார்வையும் பேச்சும்... கடவுளே... அவன் எத்தனை கேள்வி கேட்டான்.. ஒண்ணுக்காவது பதில் சொல்லேன்...வாயில் என்ன வைத்து இருக்கிறாய்? ம்ம்ம்...சமாளித்து... அப்படி எல்லாம் இல்லை... நீங்க சொல்லிட்டீங்க இல்லை ... இனிமேல்... அப்படியே ட்ரை பண்றேன்...

அப்ப பேர் புடிச்சுருக்கா? தொடர்ந்த அவனது கேள்வியை கேட்டு மனதுக்குள் அதிர்ந்த அவள் என்ன இவன் இந்த பேரை விடமாட்டானா? இதையே திருப்பி திருப்பி பேசி கொண்டு இருக்கான்? இதுக்கு என்ன பதில் சொல்வது... பேரில் என்ன சார் இருக்கிறது? ஏதோ ஒரு ஆளுக்குரிய ஒரு அடையாளம் ... என்னவா இருந்த என்ன... I don't think it really matters... சபாஷ் ப்ரியா... இப்படிதான் பட்டுக்காம பதில் சொல்லணும்... கடவுளே ப்ரியா... Do you have short term memory loss? என்று திடீர் என்று சீரியசாய் கௌதம் கேட்க... இல்லையே ஏன் சார் அப்படி கேட்கறீங்க? இதோ இதுக்குத்தான்... இப்பதானே ட்ரை பண்றேன்னு சொன்ன... மறுபடியும்... மறுபடியும் சார்... ஓ... அது... அது... ஒரு ரெண்டுமூணு நாளையில் சரி ஆகிடும்... என்று அவள் திணற... I believe so... என்று புன்னகைத்தான்.

சரி சா...என்றவள் அவசரமாக சாரை விழுங்கி கிளம்பட்டுமா என்றவளை பார்த்து ரகசிய புன்னகையோடு தலை அசைத்தான். அவள் எழுந்து வாசல் வரை செல்லும் வரை பொறுத்தவன்...

அவளுடைய மொபைலை எடுத்து டேபிளில் மேலாக வைத்துவிட்டு தன்னுடைய மொபைலில் இருந்து அவளுடைய மொபைலுக்கு கால் போட்டான்... அது இனிமையாய் பசுமை நிறைந்த நினைவுகளை பாட... அவள் அவசரமாய் திரும்பி பார்த்தாள்... என்ன இது... இது என்னுடைய காலர் ட்யுன், தாத்தா அம்மாவிற்கு ரொம்ப பிடிக்கும் என்று செலெக்ட் பண்ணியது... இதை இந்த காலத்தில் எத்தனை பேர் வைத்து இருப்பார்கள் ... இது எப்படி இங்கே வந்தது... அவள் திரும்பி பார்க்க... அவன் எதோ பைலை பார்த்து கொண்டுஇருந்தான்...
டேபிளில் மேலாக அந்த போன் அடித்து கொண்டு இருக்கிறதே... அவனுக்கு காது கேட்கவில்லையா?... இது இது... அவளுடைய மொபைலா? அப்படிதான் தெரிகிறது... ஆனால் அதை எப்படி அவனிடம் கேட்பது.... என்னுடைய மொபைல் எப்படி உன்னிடம் வந்தது என்று? என் இது உன்னுடைய மொபைல் என்ற முடிவுக்கு எப்படி வந்தாய்? ஒரே மாதிரி எத்தனையோ ஆயிரம் மொபைல் இருக்குமே... ஆனால் இந்த காலர் டியுன்... அதுவும் எத்தனையோ பேர் வைத்து இருக்கலாமே... உங்க அம்மாவுக்கு ...தாத்தாவுக்கு பிடித்த மாதிரி எத்தனையோ பேர்... இது அவனுடைய மொபைலாக இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதா?....யோசித்த முதல் விநாடியிலேயே... தலை மறுப்பாய் தலை அசைந்தது...

இல்லை அவனுடைய மொபைலை அவள் பார்த்து இருக்கிறாள்... சொல்ல போனால் அவனை அருகில் பார்ப்பதற்கு முன்னால் அவனுடைய மொபைலைதான் அவள் பார்த்தாள்... அது இதை விட பல மடங்கு விலை உயர்ந்தது... ஏன் ரெண்டாவது மொபைலா இருக்க கூடாதா? சரி இருக்கட்டும்... அதை ஏன் எடுக்காமல் இருக்கிறான்... அவனால் தலை நிமிர்த்தமலேயே அவளுடைய குழப்பத்தை... தயக்கத்தை உணர முடிந்தது... ரொம்ப உற்சாகமாய் உணர்ந்தான்... அப்போதுதான் நிமிர்வது போல... பார்த்தவன்... என்ன ப்ரியா அங்கேயே நின்று விட்டீர்கள்? கிளம்பலியா ஏதாவது சொல்லனுமா? என்று அப்பாவியாய் கேட்டான். தயக்கத்தை உதறி... மெல்லிய குரலில் அந்த போன் அடித்து கொண்டு இருக்கிறதே... என்று சொல்லும்போதே ... அது நின்று விட... அவன் புன்னகையோடு இதோ நின்று விட்டதே யாரோ.. என்று உதட்டை பிதுக்கியவன் நீ ஏன் நிற்கிறாய்? ஏதாவது சொல்லனுமா? அங்கேயே நிற்பானேன்... ஏதாவது கேட்கணும்னா இங்க வந்து உட்கார்ந்தே கேட்கலாமே... கம் என்று சொன்னான். அவள் யோசனையோடு திரும்ப வந்து அமர்ந்தாள்... அவளது கண் அவளையும் மீறி அந்த மொபைலை பார்க்க... என்ன ப்ரியா இந்த போன் ரொம்ப பிடித்து இருக்கா? எடுத்து பாரேன்... பிடிச்சு இருந்தா நீயே வேணும்னாலும் வச்சுக்கோ... என்று சொன்னவன் அவள் முகத்தை கூர்ந்து பார்த்தவன் லேசாக புன்னகைத்தான். அவள் யோசனையோடு மெல்ல கை நீட்டி அதை எடுத்தவள் அந்த ஸ்க்ரீன் சேவரை பார்த்தவள் இனிதாய் அதிர்ந்தாள்... இது

அவளுடைய போனேதான்...

இது எப்படி உங்களிடம்... இந்த போன்... என்னோட தொலைந்த பாகில் ... கல்யாண வீட்டில் வார்த்தைகள் தொடர்ந்து இயல்பாய் வர மறுத்து... திக்கினாள்... அவளது திணரலை ரசித்து சிரித்தவன்,,, உன்னோட போன் மட்டும் இல்லை... உன்னோட பாகே கிடைச்சாச்சு என்றவன் எழுந்து அறையின் ஓரத்தில் வைத்து இருந்த பாகை எடுத்து வந்து அவள் முன்னால் டேபிளில் வைத்தான். உன்னோட பொருட்கள் எல்லாம் சரியா இருக்கான்னு செக் பண்ணிக்கோ... என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பை கண் இமைக்காமல் பார்த்தவள் நீங்க கொடுக்கும்போது எனக்கு என்ன சந்தேகம்... எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று அப்படியே பாகை எடுக்க போனவளை கை நீட்டி தடுத்தான். இல்லை ப்ரியா... நிறைய நகைகள் வேறு இருந்தது என்னோட திருப்திக்காக... ஒரு முறை இங்கேயே செக் பண்ணிடு ப்ளீஸ்... என்று அடுத்த அவளுடைய பிரதிபலிப்பை... ரசிக்க தயார் ஆனான். அவனுடைய திருப்திக்காக நகை வைத்து இருந்த சின்ன பெட்டியை எடுத்து பார்த்தவளுக்கு அவளுடயதை தவிர... கூடுதலாய் ஒரு ஜோடி தங்க கொலுசுகள் இருப்பதை பார்த்த விநாடியிலேயே உணர முடிந்தது... ஓ ஓ ... அய்யா இதற்காகத்தான் தன்னை அப்படி வற்புறுத்தி பார்க்க சொல்லி சொன்னாரா? நைஸ்... ரொம்ப நல்லா இருக்கு... ஆனால் அதை தனியா கையில் கொடுக்க மாட்டாரா? உன்னால் மட்டும்தான் ப்லேசண்டா ஷாக் கொடுக்க முடியுமா? என்னால் முடியாதா? ... இப்ப பார்... என்று மனதில் சொல்லி கொண்டவள்

மலர்ந்து ஆனந்தத்தில் விகசித்த முகத்தை சீர் ஆக்கினாள். முயன்று புன்னகையை அடக்கியவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து எல்லாம் சரியா இருக்கு ... ஆனால் இந்த பாக் உங்ககிட்ட எப்படி வந்தது? என்று மெல்லிய முறுவலோடு கேட்டாள். ஒரு கணம் இந்த மாதிரி பிரதிபலிப்பை எதிர்பார்க்காமல் லேசாக ஏமாந்தவன் சுதாரித்தான்... இல்லை அவள் பார்த்துவிட்டாள்.... அப்படிதான் தோன்றியது,... முதலில் ஒரு கணம்... அவள் முகம் மலர்ந்து விகசித்தது... அதற்காகத்தான்... ஆனால் இப்போ ஏன் அதை மாற்றிவிட்டாள்... எதுவாக இருந்தாலும் சரி.... ஒருவேளை... அவள் தன்னை ஆழம் பார்க்கிராளோ?...எதுவாய் இருந்தாலும் சரி... இந்த கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு... அவனுக்கும் பிடித்து இருந்தது... நேற்று அனுவிற்கு ஸ்வாதி வீட்டில் இருந்து போன் வந்தது... அவங்க கல்யாண மண்டபத்தில் இருந்து வந்த கிப்ட் பாக் எல்லாம் நேற்று பிரித்து பார்த்தார்களாம்... அந்த மூட்டையில் இது எப்படியோ போய் சேர்ந்து இருக்கிறது சொன்னார்கள்... அதான் ... போய் வாங்கி வந்தேன். ஓகே? என்று அவனும் புன்னகைதான். தலை அசைத்த அவள்... ரொம்ப தேங்க்ஸ்... என்று சொல்லிவிட்டு பாக்குடன் கிளம்பி விட்டாள். அவள் போவதை பார்த்த அவனுக்கு தன் உயிரில் பாதி

பிரிந்து போவது போல் இருந்தது... பார்த்து இருந்தவன் எழுந்து உள்ளே போய் கண்ணாடியை பார்த்தான்... அவன் முகம் ஆனந்தத்தில் மலர்ந்து பிரகாசித்து கொண்டு இருந்தது... சோ... உன்னுடைய மனதை வெற்றிகரமாக கோடி காட்டி ஆயிற்று...

அவள் சைடிலும் பிரச்னை இருக்காது போலதான் தோன்றியது..அவளின் அந்த பரவச திணறல்..இப்போது நினைத்தாலும் மனதிற்கு உற்சாகமாய் இருந்தது,, புன்னகையை வரவழைத்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அவள் கூட இருந்தால் என்னவாம் என்று தோன்றியது,அழகான திருடி..சத்தம் இல்லாமல் என்னை மட்டும் இல்லாமல் நான் வாங்கி கொடுத்த கொலுசையும்..சேர்த்து எடுத்து போய்விட்டாளே.

@@@ அழகான திருடி.. எனக்குள்ளே இருடி..கொஞ்சி கொஞ்சி பேசிக்கலாம்... கொஞ்ச நேரம் பொறுடி.. மச்சான் பெரு கௌதம்..வந்து நில்லு என் பக்கம்..@@@

ஹேய் கௌதம் என்னடா.. இது..அடுத்த முறை பாட்டு மிக்ஸ் பண்ணினா..உன்னோட கரக்டருக்கு ஏத்த மாதிரி மெலடியா பண்ணுடா..என்ற குரலை கேட்டு வாய் விட்டு சிரித்தான் கௌதம்....

அத்தியாயம் 36

பாகை எடுத்து கொண்டு கௌதமின் அறையை விட்டு வெளியே வந்தவளுக்கு நடந்ததை நம்பவே முடியவில்லை... சோ... நேற்று தான் வேண்டி கொண்டது வீண் போகவில்லை. கடவுள் இவ்வளவு சீக்கிரம் மனம் இறங்கிவிட்டார். தெளிவாய் ஒரு அடையாளம் கேட்டதற்கு ... அதுவும் இவ்வளவு ஸ்வீட்டாய்... இப்போது கொலுசை தொட்டு பார்த்து ரசித்தாள். ரொம்பதான் தைரியம்... இப்படி பரிசு கொடுக்க... எப்படி... அவள் வாங்கி கொள்வாள் என்று முடிவு செய்தான்... இல்லை அவனுக்கும் சந்தேகம் இருந்து இருக்கலாம்... தன்னை போலவே... அதை உறுதி செய்து கொள்ளத்தான் இந்த பரிசு கொடுத்தானோ... தான் அதை எடுத்து வந்ததை அவன் எப்படி எடுத்து கொள்வான்? உரிமை இல்லாத பொருளை அவள் பாட்டுக்கு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எடுத்து கொண்டாள் என்று தப்பாக நினைத்து இருப்பானோ? இல்லை தொடர்ந்து அவன் சாதாரணமாய் தான் பேசி கொண்டு இருந்தான்... அதனால் தப்பாய் எடுத்து இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... நேற்று அவனுடைய அம்மா நாளைக்கு அனுவை ஸ்ரீராம் குடும்பத்தினர் பார்க்க வருவதால் முடிந்தால் மதியம் சீக்கிரம் வர சொன்னது ஞாபகம் வந்தது... அதற்கு பெர்மிசன் கேட்க வேண்டுமே... அதை ட்ரைனிங் மானேஜரிடம் கேட்டால் போதும்தான்.... ஆனால் அவளுக்கே கௌதமை மீண்டும் போய் பார்க்க வேண்டும் போல்

இருந்தது... அதற்கு ஒரு காரணம் வேண்டாமா? போலாமா... வேண்டாமா? மனதிற்குள் பட்டிமன்றம் நடத்தி கொண்டு இருக்கையில்...

அவளுக்கு ட்ரைனிங் மானேஜர் அழைப்பதாக தகவல் வந்தது... போய் பார்த்தால் நாளைய ப்ரோக்ராம் பற்றி அவர் எதோ சொல்லி கொண்டு இருந்தார்... அவள் காதில் எதுவும் ஏறவில்லை... அவள் கவனம் இங்கு இல்லாததை தாமதமாய் உணர்ந்தவர்... என்ன மிஸ் ப்ரியா... உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க? அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை சார்... நாளைக்கு என்னோட பிராண்ட் வீட்டில் ஒரு function அதுக்கு நாளைக்கு மத்தியானம் போகணும்... அதுதான் யார்கிட்ட சொல்றதுன்னு யோசிச்சுட்டு இருந்தேன்... சேர்ந்து நாலு நாள் கூட சரியாய் முடியலியே... அதுதான் கேட்கறதுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது... வேற ஒண்ணும் இல்லை... என்று சொல்ல இதுக்கா இவ்வளவு யோசிசீங்க... அதுக்கு என்ன ஒரு லெட்டர் எழுதி கொடுத்திட்டு ஜி.எம் கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டு போய்ட்டே இருங்க... குடும்பம்னு இருந்தா நல்லது கேட்டதுக்கு போக வேண்டாமா? don't worry... வேலைக்கு வந்த புதுசுல இப்படி இருக்கும்... அப்புறம் எல்லாம் சரியா போய்டும்... அதிருக்கட்டும் intarvewla அந்த போடு போட்டீங்க... இப்ப ஒரு நாள் பெர்மிசன் கேட்பதற்கு இவ்வளவு தயக்கமா? என்று விஷயம் புரியாமல் கேட்டவரை பார்த்து அவளுக்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது... பயமா.. எனக்கா... என்று தனக்குள்ளே சிரித்தவள் தொடர்ந்து வேலையில் கவனத்தை செலுத்தினாள்

ப்ரியாவிற்கு உடனடியாக யாரிடமாவது இந்த சந்தோஷ சமாசாரத்தை சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது... தாத்தாவிடம் சொல்லலாம்... என்று முடிவு எடுத்தவள் வீட்டிற்கு போன் போட்டால் தாத்தா அங்கே இல்லை... எங்கேயோ வெளியே போய் இருப்பதாக தகவல் வந்தது ஸ்ரீரமுக்கு சொல்லலாமா மேலே யோசிக்காமல் சட்டென்று போன் நம்பரை அழுத்தியவள் அங்கே இப்போ என்ன நேரமாய் இருக்கும் ரெண்டு மூணு மணி நேரம் அட்வான்சா இருந்தாலும்... அன்டைமா இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... ஆனால் ஆபிஸ் வேலையில் இருக்கும்போது டிச்டர்பன்சாக இருந்து விட கூடாதே... யோசித்தவள் முயற்சி பண்ணி பார்ப்பதில் தப்பு இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து நம்பரை தட்டினாள். எதிர் முனையில் ஸ்ரீரமிற்கு இந்த நம்பர் என்னுடையது என்று தெரிய வாய்ப்பு இல்லை... கம் ஆன் ஸ்ரீராம் எடுங்க... பொறுமை இன்றி தவிதவள்... காதுகளில் ஹலோ ஸ்ரீராம் என்று ஆரம்பித்த குரல் அதற்கு பின் ஏதோ புரியாத மலாய் பாஷையில் பேச... ஹாய் ஸ்ரீராம்...தமிழ்... தமிழ்... ப்ளீஸ் நான் ப்ரியா சென்னையில் இருந்து பேசறேன்... ஹாய் ப்ரியா என்ன இது உங்களை கடந்த ஒருவாரமா நானும் பிடிக்க முயற்சி பண்ணிட்டு இருக்கேன்... உங்ககிட்ட பேசவே முடியல...

எப்ப பார்த்தாலும் மேடம் வெளியே போய இருக்காங்க வெளியூர் போய் இருக்காங்க... என்ன விஷயம்... வேலையில் ரொம்ப பிசியா? அதுக்காக ராத்திரி எட்டு ஒன்பது மணி வரைக்குமா இதெல்லாம் சொந்தமா பிசினெஸ் நடத்தறவங்களுக்கு ஓகே? உங்களுக்கு என்ன?

நீங்க சம்பளதுக்குதானே இருக்கீங்க நீங்க ஏன் இப்படி ராத்திரி பகலா வேலை செய்யணும்? அவன் கேள்விகளை அடுக்கி கொண்டே போக... ஸ்ரீராம் கொஞ்சம் என்னையும் பேசவிடுங்க...அப்படியே நீங்களும் கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கிக்கோங்க... அப்புறம் இத்தனை கேள்வி ஒரேயடியா கேட்டா எனக்கு மறந்து போய்விடாதா? ஒவ்வொண்ணா கேளுங்க... அது இருக்கட்டும் நீங்க எல்லாம் எப்ப கிளம்பறீங்க? என்று மெல்ல விசாரித்தால்... நாளைக்கு காலையில் கிளம்பறேன்... அது சம்பந்தமாகத்தான் உங்ககிட்ட பேசனும்னு ஒரு மூணு நாலு தடவை பேச முயற்சி பண்ணேன்... எங்கே போய் இருந்தீங்க? எல்லாம் உங்க இன்-லாஸ் பாமிலி கூடத்தான் வெளியூர் போய் வந்தேன்... அவங்க கோவிலுக்கு போலாம்னு பிளான் பண்ணாங்க... நானும் கூட போய் வந்தேன்... அதுல ரெண்டு நாள் நைட் நான் ஊரில் இல்லை... அப்புறம் அனுவோட அப்பாவிற்கு ஊரில் கொஞ்சம் கையில் அடிபட்டு விட்டது... அதனால் அவங்களோட முக்கியமான ஆபிஸ் வேலை கொஞ்சம் நைட்டுல போய் அவருக்கு செஞ்சு தரேன்... அதனால நைட் வீட்டுக்கு வர ஒன்பது மணி ஆகிவிடுகிறது ஆனால் நீங்க என்கிட்டே பேசணும்னு சொன்னதாக யாரும் என்கிட்டே சொல்லவே இல்லையே? சொல்லி இருந்தால் நானே கூப்பிட்டு இருப்பேனே... ஹே ப்ரியா புரிஞ்சுதான் பேசறீங்களா? நான் தாத்தாகிட்ட ப்ரியாவை கூபிடுங்க... நான் அவங்ககிட்ட என்னோட fiancée பத்தி பேசணும்னு கேட்க முடியுமா ... சும்மா அப்படியே சுத்தி வளைச்சு பேசறதுதான்... அப்புறம் எப்படி உங்ககிட்ட சொல்லுவாங்க... Then... How is Anu? என்று குரலை தணிதவன் மிகுந்த ஆவலுடன் கேட்டான்...

தாத்தா பாட்டி அவங்க வீட்டுக்கு போன போது நீங்களும் கூட போய் இருந்தீங்க போல... how anu reacted? I desparately wanted to know that from you... எங்கே ஆள் கிடைச்சாதானே... சொல்லுங்க... அனு என்ன சொன்னான்னு... ஸ்ரீராம் ... இதெல்லாம் நீங்க அனுகிட்டயே கேட்டுக்கொங்களேன்... அவளுக்கு எப்படி இருந்ததுன்னு ... எனக்கு எப்படி தெரியும்? என்று சொல்ல... அனு எப்படி பீல் பண்ணினா என்பதை நான் அவளிடம் கேட்டுகறேன்... அவள் உங்ககிட்ட என்ன சொன்னாள் என்பதை மட்டும் சொல்லுங்க அது போதும் ... என்று கறாராய் கேட்டான்... அவள் ஒரு ரகசிய சிரிப்புடன்... ஐயோ வேண்டாம் ஸ்ரீராம்... அவள் என்கிட்டே சொன்னது எல்லாம் நான் உங்ககிட்ட சொன்னால்... அவ்வளவுதான்... நீங்க மனசு விட்டுடுவீங்க... வேண்டாம்... ஆவலுக்கு இப்போ கல்யாணம்

வேண்டாமாம்... அவளுக்கு நிறைய படிக்கணுமாம்... இன்னும் அரசாங்கம் பெண்ணுக்கு சட்ட ரீதியாக அறிவித்து இருக்கிற... இருபத்தொரு வயசு இன்னும் அவளுக்கு வரவில்லையாம்... இப்படி என்னென்னவோ... என்று சொல்லியவள்.... அடக்கமாட்டாமல் அன்றைய அனுவின் தவிப்பை நினைத்து வாய் விட்டு சிரித்தாள்... ப்ரியா... எதுக்கு இப்ப சிரிக்கிறீங்க... ஆர் யு joking...priya please... நீங்க இப்ப சொன்னது எல்லாம் நிஜமா? சொல்லுங்க... அவள் சிரிப்பை அடக்கி... ச்சே அவன் தன் முகத்தை நேரில் பார்த்தாலாவது தான் கேலி செய்வது புரியும்... போனில் பதறி போய்விட்டான் பார் ... என்று தன்னை தானே கடிந்து கொண்டவள் ... போதும் விளையாட்டு... என்று முடிவு செய்து ஸ்ரீராம் சாரி... அவள் சொன்னது எல்லாம் உண்மைதான்...ஆனால் அந்த சாக்கு போக்கு எல்லாம் அவள் அம்மாவிடம்... நீங்கதான் மாப்பிள்ளை என்று தெரியாமல் ...தெரிவதற்கு முன்னால்... சொன்னது... இப்ப she is perfectly alright... அது மட்டும் இல்லை... she is very happy too... இன்னும் சொல்ல போனால் உங்க ஸ்பீடை பார்த்து பயங்கர பிரமிப்புதான் போங்க... இப்ப சந்தோஷமா... என்று கேட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்...

ஒரு நிமிடம் ஆடி போயிட்டேன் ப்ரியா... my god... இந்த விளையாட்டு எல்லாம் நேரில் பார்க்கும்போது வைத்து கொள்ள கூடாதா? நேரில் பார்த்தால் உங்கள் பாவனையில் புரிந்து கொள்வேன் இல்ல... என்று பெருமூச்சு விட்டான்... சாரி ஸ்ரீராம்... என்று அவள் மீண்டும் சொல்ல... அதெல்லாம் தேவை இல்லை ப்ரியா...

நானும் படபடப்பில் ... போகட்டும் விடுங்க... நீங்க ஏதோ சொல்ல போன் பண்ணினீங்க போல... நான் என் விஷயமே பேசிட்டு இருந்துட்டேன் ... ஆமா இது I.S.D கால் ஆச்சே நான் வேணா திரும்பி கூப்பிடட்டுமா? நீங்க வச்சுடுங்க... அவள் மறுப்பை கண்டுகொள்ளாமல்... அவள் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் சொல்ல ஆரம்பிக்கும் முன்பே கட் பண்ணிவிட்டான். உடனே அழைத்தவன் சொல்லுங்க ப்ரியா... என்றான். ஸ்ரீராம் உங்களுக்கு ஒரு நியூஸ் தெரியுமா? ஸ்ருதி கல்யாண வீட்டில் என்னோட பாக் தொலஞ்சுடுச்சு இல்லை... அது திரும்ப கிடைச்சுருச்சு இப்பதான்... என் கைக்கு வந்து சேர்ந்தது... அதுதான் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு நீங்க எப்ப வருவீங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கலாம்னு போன் பண்ணேன்... வேறொன்னும் விஷயம் இல்லை... வாட் பாக் கிடச்சுடுச்சா? எப்படி எங்கே இருந்தது... அவனுக்கு தகவல் சொல்லியவள்... ஆக்சுவலா ஸ்ரீராம்... பாக் தொலஞ்ச போது நான் ரொம்ப அப்செட் ஆகி இருந்தேன்... நீங்கதான் என்னை தேத்தினிங்க .... அப்படியே உங்களோட லைப் பார்ட்நரையும் மீட் பண்ணினீங்க... நீங்க மட்டுமா... நானும்தான்... கடவுளே... இப்படி மனசு அடிக்கடி குறுக்கே பேசுவது எப்ப நிற்கும்...ஒருவேளை நம்ம எல்லாம் சேர்ந்து சந்திப்பதற்காகவே பாக் தொலைஞ்சது போல் இப்ப திரும்ப கிடச்சுருச்சு பாருங்க.... ரொம்ப

சந்தோஷமா இருந்தது... உடனே யாருகிட்டயாவது சொல்லணும் போல இருந்தது... அதான் உங்களுக்கு போன் பண்ணிட்டேன்... ஹேய் நானும் உங்ககிட்ட பேசணும்னு நினைச்சுகிட்டே இருந்தேன்... சரியா டைம் அமையல.

அப்புறம் உங்ககிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல மறந்துட்டேனே... நான் அனுவை பார்த்தது... விரும்புவது எல்லாம் அப்பாகிட்ட மட்டும்தான் சொல்லி இருக்கேன்... அம்மாவுக்கு தெரியாது... சொல்லவேண்டாம்னு அப்பா பீல் பண்ணினாங்க... அம்மா கொஞ்சம்... வேறமாதிரி நினைப்பாங்க... அவங்களுக்கு கட்டாயம் அனுவை பிடிக்கும்... அனு அவங்க சாய்ஸ்-ஆ இருக்கட்டும் என்று... அதுதான்... நீங்க கொஞ்சம் பேசும்போது வாய் தவறி எதுவும் சொல்லி விட கூடாதே... அதான் முதலிலேயே உங்ககிட்ட சொல்லிடலாம் என்று நானும் உங்ககிட்ட பேசணும்னு நினைச்சேன். ஓ அங்கேயும் ரகசியமான காதலா... தன்னை அறியாமல் வாய் விட்டவள் நாக்கை கடித்தாள்... கடவுளே இது அவன் கவனத்தில் படாமல் இருக்க வேண்டுமே... கொஞ்சம் முன்னால் கௌதம் விஷயத்தில் அவளது வேண்டுதலை அவசரமாய் நிறைவேற்றியவர்... இப்போது கை விட்டுவிட்டார்... வாட்... அங்கேயும் என்றால் என்ன அர்த்தம்... வேற யாரு ரகசியமா காதல் பண்றாங்க? ப்ரியா... What is happening there? ம்ம்ம் அனு எதாவது சொன்னாங்களா... உங்ககிட்ட... இல்லை அனு எதுவும் என்கிட்டே சொல்லலை... என்று மறுபடியும் உண்மை பேசி மாட்டினாள்... அப்ப... Are you in love? யாரு ஆள்? நான் பார்த்து இருக்கிறேனா? வந்தா அறிமுகபடுத்துவீங்களா? சென்னையிலா? வெளியூரா? கடவுளே... ஸ்ரீராம் உங்க கற்பனை குதிரையை கொஞ்சம் பிடிச்சு நிறுத்துங்க... ப்ளீஸ்... எனக்கு லவ்வும் இல்லை ஒரு மண்ணும் இல்லை... அனு என்னிடம் வாய் விட்டு எதுவும் சொல்லவில்லை

நானாக புரிந்து கொண்டதில் இருந்து சொல்றேன்... அனுவுக்கும் உங்களை மனசுக்குள் பிடித்து இருக்க வேண்டும்... ஆனால் சொல்ல தயங்குகிறாள்... என்று நினைத்ததை சொன்னேன்... அவ்வளவுதான்... போதுமா... அப்படா...அவன் சொன்னதில் இருந்தே ஒரு வழியை பிடித்து ஏதோ சமாளித்துவிட்டயிற்று... என்று நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டாள். அந்த பெருமூச்சின் எதிரொலி அடுத்த முனையிலும் வரவும்... ஸ்ரீராம்... என்ன இது இவ்வளவு பெரிய பெருமூச்சு... என்ன ஆச்சு? என்று கேட்கவும் அவன் சங்கோஜத்துடன் சிரித்தான்... ஒண்ணும் இல்லை ப்ரியா நீங்க சொன்னதை நினைத்து பார்த்தேன்... இந்த பொண்ணுங்க ஏன் இப்படி இருக்காங்க... பிடிச்சு இருப்பதை கூட வெளிப்படையா சொல்ல மாட்டேன்னு அடம் பிடிக்கிராங்களே... அதுவும் நான் ஓபனா சொன்னபிறகும்...அதை சொன்னேன்... மத்த நேரம் எல்லாம் பாருங்க... ரெண்டு காது வரைக்கும்

வாய் நீளும்... இப்ப மட்டும் என்று சொன்னவனை குறுக்கிட்டு... போதும் ஸ்ரீராம்... என்ன இது உங்களை மாதிரி ஆண்களுக்கு எப்ப பார்த்தாலும் இது ஒண்ணு... பொண்ணுங்க மட்டும்தான் பேசுவாங்களா... ஏன் நீங்க எல்லாம் பேசவே மாட்டீங்களா... ஏன் என்னை பார்த்த பத்தாவது நிமிஷம்... சிங்கம் சிங்கபூரிலதான் அதிகம் இருக்கும்னு கடிக்கவில்லை... அதுக்கு பேர் பேசறது இல்லாம வேற என்னவாம்... அவள் பொரிந்து தள்ள.... மேடம்... கூல் கூல்... I will withdraw my statement... இந்த உலகத்திலேயே அதிகமா பேசறது ஆம்பளைங்கதான்... பொண்ணுங்க இல்லை... போதுமா... என்று சிரித்தான். அவன் அப்படி பின்வாங்கியதை பார்த்தவளுக்கு தான் அதிகம் பேசி விட்டோமோ என்று தோன்றியது...

நானும் அப்படி சொல்லவில்லை... ரெண்டு சைடிலும் ரெண்டு மாதிரி காரக்டரும் இருப்பாங்க... பொதுவா சொல்லாதீங்க... அது அது அவங்க அவங்களுடைய சுபாவம்... அதை நாம் குறையா சொல்ல முடியாது... என்றுதான் நானும் சொல்ல வந்தேன்... கொஞ்சம் காரமா வந்துடுச்சு... என்று சமாதானமாக சொல்லி அவளும் சிரித்தாள்... ரைட் ப்ரியா... நாளைக்கு பார்க்கலாம்... எப்படா பொழுது விடியுமுன்னு இருக்கு... I MISS YOU ALL சீக்கிரமே உங்களை எல்லாம் பார்க்கணும் போல இருக்கு... அந்த உங்களை என்னையா... இல்லை ப்லுரல் உங்களையா... இல்லை... குறிப்பா வேற யாரயாவதையா... ஐயோ ப்ரியா... ஆளை விடுங்க...ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ஏதாவது மடக்கி மடக்கி பேசிட்டு... I miss both of you... நான் இது வெறும் வார்த்தையா சொல்லவில்லை... ஜெனுயனா பீல் பண்ணி சொல்றேன். எங்க வீட்டுல பொண்ணு இல்லையா..எனக்கு அப்பா அளவுக்கு அம்மாவும் க்ளோஸ் இல்லை..அதனால இருக்கலாம்.. நிஜமாவே நான் ப்ரியாவையும் தேடினேன் போதுமா... பார்த்தீங்களா... ப்ரியாவையும் அதுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்று அவள் விடாமல் தொடர, பை ப்ரியா என்று பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அவசரமாய் போனை வைத்துவிட்டதை பார்த்து அவளுக்கு சிரிப்பு பொங்கி பொங்கி வந்தது... NICE GUY...மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டவளுக்கு உடனே கௌதமின் முகம் நினைவில் வந்தது... இவன் இப்படி கலகலப்பாய் பேசுவானா... பார்த்தால் இல்லை போல தோன்றுகிறது... ஆனால்...ரகசியமாய் பரிசு கொடுத்ததை பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் அப்பாவி இல்லை... என்றும் தோன்றுகிறது... இவன் சைலேன்ட் கில்லர்... ரகசியமாய்... மனதிற்குள் பூட்டி வைத்தாலும்... அவப்போது வெளியே தலை காட்டுதே இந்த காதல்.. இந்த காதல் போராட்டம்.. கடவுளே.. ஆனால் அவ்வப்போது மாட்டி கொள்வதும்.. சமாளிப்பதும்.. சுவாரசியமாய்.. இருந்தது.. எண்ணி எண்ணி சிரிப்பும் மலர்ந்தது..

@@@ ரகசியமானது காதல்... மிக மிக ரகசியமானது காதல்... சுவாரஸ்யமானது காதல்... மிக மிக

சுவாரஸ்யமானது காதல்... முகவரி இல்லாமல் முகம் தனை மறைக்கும்... ஒரு தலையாகவும் சுகம் அனுபவிக்கும்... நீரினை நெருப்பினை போல... தொடுகையில் புரிவது அல்ல... காதலும் கடவுளை போல... அதை உயிரினில் உணரணும் மெல்ல... @@@

அந்த உண்மை... இப்போது நான்கு உயிர்களுக்கு மெல்ல மெல்ல புரிந்து கொண்டு இருந்தது... ...

அத்தியாயம் 37

ப்ரியா ஆபிஸ் நேரம்முடிவதை கணக்கு பண்ணி ஆவலோடு காத்து இருந்தவள்... முடியும் சமயத்தில் ஜீஎம்மை பார்த்து மறு நாளைக்கு விடுப்பு கோரி கடிதம் கொடுத்துவிட்டு கிளம்பினாள். அவள் பெருமுயற்சி பண்ணி மீண்டும் கௌதமை பார்க்கும் தன்னுடைய ஆவலை கட்டு படுத்தி... சும்மா சும்மா போய் நிற்க கூடாது... என்று தனக்குள் பலமுறை சொல்லிகொண்ட பின் அமைதியானாள். எப்படியும் அவன் வீட்டில் ஒருமுறை பார்க்க வேண்டி இருக்கும்... அப்போ வேணும்னா... கூட கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கோ... அங்கே என்றால் சுத்தி ஆள் இருப்பாங்க... ஒரு அளவோட மனசு நிக்கும்... இங்கே அவன் ரூமில் தனியாக பார்த்தால்... மனசு கட்டுப்பாடு இல்லாமல் ஏதாவது நினைக்க வாய்ப்பு இருக்கு... ஏதேதோ கதை சொல்லி மனதை கட்டுப்படுத்தி வைத்து இருந்தபோதும்... வெளியே வந்து அவள் தனது வண்டியை எடுக்கும்போது கௌதமும் வெளியே வர... மனம் மீண்டும் பறக்க ஆரம்பித்தது. அவள் வெளியே கிளம்புவதை கவனித்து அதன் பிறகுதான்... அவன் வெளியே வந்தான் என்பது அவளுக்கு தெரியாததால்... அதை தற்செயல் என்று நினைத்து புளகாங்கிதம் அடைந்தாள். வண்டியில் ஏறியவள் தன்னையும் அறியாமல் இறங்கி ஓரமாக நின்று அவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். அவனும் பதிலுக்கு புன்னகை சிந்தியவன்... ஹாய் ப்ரியா, வீட்டுக்குத்தானே... வாயேன் காரிலேயே போலாம்... அப்பாவுக்காக வருகிறாய்... நீ ஏன் பெட்ரோலுக்கு செலவு செய்யணும்? வா என்றான். உடன் போக வேண்டும் என்ற ஆவல் அவளை உந்தி தள்ளிய போதும்... வெளியே மறுப்பாய் தலை அசைத்தாள்.

இல்லை ... இப்ப உங்க கூட வந்து விட்டால்... அப்புறம் உங்க வீட்டில் இருந்து நான் தத்தா வீட்டுக்கு போறதுக்கும்... நாளைக்கு அங்கே இருந்து ஆபிஸ் வரதுக்கும் ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கும்... அதனால் நான் என் வண்டியிலேயே வரேன்... அதுதான் எனக்கு வசதி... வேணும்னா... இதுக்கு தனியா பெட்ரோல் அலவன்ஸ் கொடுத்து விடுங்கள்... என்று சொல்லி கிண்டலாக சிரித்தாள். அவளது கேலியை ரசித்தவன்... விடாமல்... அதுதான் பிரச்னை என்றால் அதுக்கு வேற வழி இருக்கு... உன்னோட வண்டியை என் வீட்டுக்கு எடுத்து வர நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்... ஆனால் உண்மையான காரணம் வேற என்றால்... அதாவது... என்கூட வர தயக்கம் என்றால் அதற்கு நான்

ஒண்ணும் செய்ய முடியாது... என்று சீண்டியவன்... அவளது பதிலை எதிர்பார்க்காமல்... அடுத்த பக்கம் வந்து காரின் கதவை திறந்து வைத்து... கம் என்று தலை அசைத்து கூப்பிட்டான். ஏற்கனவே சலனபட்டிருந்த மனதை இந்த சீண்டலும் சேர்ந்து கலைக்க அவள் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு வந்து காரில் ஏறினாள். அவள் ஏறியதும் கதவை சாத்திவிட்டு மறுபுறம் வந்து ஏறினான். அவளை ஓரகண்ணால் பார்த்தால்... அவள் படபடப்பாய் இருப்பதை உணர முடிந்தது. சூழ்நிலையை இலகுவாக்க காலையில் உன்னோட மொபைலில் ஸ்க்ரீன் சேவரில் இருந்த அந்த ஓவியம்... அது யார்? உன்னோட அப்பா அம்மாவா? என்று பேச்சை துவக்கினான். ம்ம்ம்ம் அதை பார்த்தீங்களா? அந்த ஆர்ட் எங்க அம்மாவே வரைஞ்சதாக்கும்... அந்த ஓவியத்தின் கான்செப்ட் எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்... she is a great artist... you know...என்று குரலில் பெருமிதத்துடன் சொன்னாள்.

ஓ அப்படியா... ஆமா நீங்க இப்ப மதுரையில இருக்கீங்க தெரியும்... சொந்த ஊர் உங்க parentsukku எங்க... என்று பேச்சை தொடர்ந்தான்... அப்படியே... அவள் அம்மாவை பற்றி பேசும்போது அவள் என்ன நினைக்கிறாள்... வெறுப்பு ஏதும் இருக்கா... என்பதையும் அளவிடலாம் என்று அந்த பேச்சையே தொடர்ந்தான்... அம்மா வீடு இங்கதான் சென்னை... அப்பா ஊர் கன்யாகுமரி பக்கத்தில் ஒரு கிராமம்... அவங்க யாரோடையும் எனக்கு தொடர்பு கிடையாது... இப்போதைக்கு எனக்குன்னு இருக்க ஒரே சொந்தம்... FRIEND... PHILOSOPHER AND GUIDE... அப்படின்னு சொல்ல கூடிய ஒரே உறவு... எனக்கு என்னோட தாத்தா மட்டும்தான்... வேற யாரை பத்தியும் எனக்கு தெரியாது... தெரிஞ்சுக்கற ஆசையும் இல்லை... நாம வேற ஏதாவது பேசலாமா... ப்ளீஸ்... என்று ஒரு மாதிரியான குரலில் கண்டிப்பாக சொன்னதும் அவன் லேசாக தோளை குலுக்கி...ஓகே ப்ரியா... சாதரணமாய் முதலில் சந்திப்பவர்கள் விசாரிக்க கூடியதைதான் நான் கேட்டேன்... உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் சரி விட்டுவிடலாம்...என்றவன் சரி உனக்கு ரொம்ப பிடித்த உன்னோட தாத்தாவை பற்றியே பேசலாமே... என்று புன்னகைத்தான். அது பேசலாம் என்றவள் உற்சாகத்துடன்... He is so nice a person... that you will miss him a lot .... even if you speak to him for just half an hour... அவர் வாழ்கையில் நிறைய இழந்து இருக்கிறார்... அவருடைய மனைவியுடன் வாழ்ந்தது ஜஸ்ட் ஆறு ஏழு வருடங்கள்... தனது மகனை வளர்க்க தனியாகவே சிரமப்பட்டார்... அவரையும் சின்ன வயதில் பறி கொடுத்துவிட்டு... அப்புறம் இப்போ என்னை... பார்த்து கொள்ளவே தனது வாழ்கையின் மீதி பொழுதை செலவழித்து கொண்டு இருக்கிறார்...

இதுல beauty என்ன தெரியுமா... அவர் இழப்பு அவரை நல்லா தெரிஞ்சவங்களுக்குதான் தெரியும்... முதலில் பார்ப்பவர்கள்... அவருடைய உற்சாகத்தையும்... சிரிப்பையும் பார்பவர்கள் அவர் மனம்

நிறைஞ்ச வாழ்வு வாழ்வதாக நினைத்து கொள்வார்கள். அவரது இந்த மன நிலைக்கு ஒரு காரணம் அவருடைய படிப்பும் வேலையும்... என்று சொல்லலாம்... காலேஜில் பேராசிரியரா இருந்ததால்... ஒவ்வொரு வருடமும்... உற்சாகமான மாணவர்களை பார்த்து பார்த்து... அவரும் தனது மன நிலையை அப்படி வைத்து கொள்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்... என்று பிரமிப்புடன் பேசி கொண்டே போனவள்... சாரி ரொம்ப போர் அடிச்சுட்டேனா... எனக்கு எங்க தாத்தாவை பற்றி பேசினால்... என்னால் நிறுத்தவே முடியாது... அது என்னோட வீக்னெஸ் ... ஸ்ரீராம் கூட இதை ரொம்ப கேலி பண்ணுவார்... ஐயோ என்னோட காதுல ஓட்டை விழுந்துடுச்சு என்று சொல்லுவார்... But I can't help it... everytime... என்று சங்கடமாய் அவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். பதிலுக்கு சிநேகமாய் சிரித்தவன் அது பரவாயில்லை... உன்னோட பீலிங்க்ஸ் புரிகிறது... என்றவன் அடக்க மாட்டாமல்... ஸ்ரீராம் யாரு... குரலில் லேசாக பொறாமை தொனிக்கிறதோ... ஸ்ரீராம்... அனுவை பார்க்க நாளைக்கு வரபோகிறாரே... நீங்க கூட பார்த்து இருக்கீங்க... தெரியாது... என்று அவள் ஆச்சரியத்துடன் கேட்க... அவனுக்கு அவன் தலையிலேயே கொட்டி கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது. ச்சே என்ன அவசரம்... என்ன சந்தேகம்... வினாடிக்குள்... யா யா ... ஞாபகம் வந்துவிட்டது... ஓ நீங்க அந்த கல்யாண வீட்டில் பார்த்து இருப்பீர்கள்...

சோ உனக்கு உன்னோட தாத்தா ரொம்ப பிடிக்கும் என்று சொல்லு... என்றவனை பார்த்து ரொம்ப ரொம்ப பிடிக்கும்... என்று சொன்னவள் இது என்ன கேள்வி? என்ற பாவனையில் அவனை பார்த்தாள். அப்பன்னா என்னோட வேலை சுலபமா முடிஞ்சுடும்... என்றவன்... உங்க தாத்தா என்னை ஒரு வீடு பார்க்க சொல்லி இருந்தார்... நான் ஒரு வீடு பார்த்து வச்சுஇருக்கேன்... அதை பார்த்துட்டே என்னோட வீட்டுக்கு போலாமா? போற வழிதான்... என்று கேட்டான். இவன் என்ன சொல்கிறான்... தாத்தா இவன்கிட்ட வீடு பார்க்க சொன்னாரா? ஏன்? எப்போ? அவருக்கு எப்படி இவனை தெரியும்? தாத்தாவை உங்களுக்கு தெரியுமா? என்று யோசனையோடு ப்ரியா கேட்டாள். ம்ம்ம் தெரியுமே... ஆமா இதுக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆச்சரியம்? எனக்கு தெரிய கூடாதா? அப்படி இல்லை... அவர் உங்களை பார்க்கணும்னு என்கிட்டே போன வாரம் பூரா கேட்டுட்டு இருந்தார்... ஆனா இப்ப... நீங்களே தெரியும்னு சொன்னதால... கொஞ்சம் நம்ப முடியவில்லை.... அது போன சண்டே நான் அங்கே மாதவமூர்த்தி சாரை பார்க்க நான் போய் இருந்தேன்ல... அப்ப அங்கே பார்த்து பேசினேன்... போதுமா... என்று அவசரமாய் கௌதம் கேட்க... அவள் சிரித்தாள். போதும் போதும்... ஆனால் இன்னும் அடுத்த விஷயம்... அந்த வீடு பார்க்க சொன்னது ஏனென்று புரியவில்லை... அதுவும் உங்களிடம் எப்படி... என்று அவள் முடிக்காமல் தடுமாறினாள். அது ஸ்ரீராம்... இன்னும் கொஞ்ச நாள் கல்யாணம் முடியும் வரை இங்கேதான் இருப்பார் போல இருக்கிறது என்று தாத்தா சொன்னார்...

அவர் அங்கே தங்குவதாய் இருந்தால்... அவர்களுக்கு சிரமமாய் இருக்க கூடாது...

தனியாக வீடு பார்த்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொன்னார்... நான்தான்... நீயே சொன்னது போல... அவருடைய கரக்டரால் அந்த அரை மணி நேரத்தில் வசீகரிக்கப்பட்டு... நானே பார்த்து தருகிறேன் என்று சொன்னேன்... இப்ப லாஜிக் சரியா இருக்கா? என்று கேட்டவன் அப்பாடா பரவாயில்லாமல் பதில் சொல்லிவிட்டோம் என்று மெலிதாய் பெருமூச்சு விட்டான். அவன் வீடு பார்ப்பதாக இருந்தால்... அவனுடைய ஸ்டாடசுக்கு பார்த்தால்... எப்படி சமாளிக்க முடியும்? என்று யோசனையாகவே அமர்ந்து இருந்தவள்....இல்லை தத்தா இங்கேயே தங்கி இருப்பார் என்று நான் நினைக்கவில்லை... அதனால் நான் மட்டும் என்றால்... அவர்களுக்கு சிரமமாக இருந்தால் கூட ஹாஸ்டலில் இடம் பார்க்கலாமே என்று நினைத்தேன்... என்று தயக்கத்தோடு சொன்னாள். ஹாஸ்டல் எல்லாம் சரிபடாது ப்ரியா என்று சுருக்கமாக பதில் உரைத்தவன் வீட்டை முதலில் பார்... மீதியை உன் தத்தாவிடமே நீயே பேசி கொள் என்று அப்போதைக்கு அந்த பிரச்னையை தள்ளி வைத்தான். அவன் காரை நிறுத்திய இடத்தை பார்த்தவுடன் வாவ் என்று பிரமிதாள். அது ஒரு மூன்று அடுக்கு மாடி வீடு... குடியிருப்புகள் மட்டுமே... சுற்றி இருந்த காரோடும் பாதை... தோட்டம்... எல்லாவற்றையும் விட... காதில் விழுந்த அந்த அலைகளின் ஓசை... ஓ ஓ ... அப்படி என்றால் பீச் மிக அருகில் இருக்கவேண்டும்...

இது அவளை உற்சாகப்படுத்த... திரும்பி... அவனை பார்த்து... பீச் இங்கே ரொம்ப பக்கத்தில் இருக்கோ? அலை அடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறதே... என்றவளை பார்த்து... லேசாக புன்னகைதவன்... முதலில் வீட்டை பார்ப்போமா? அல்லது பீச்சை பார்ப்போமா? என்று ரகசிய சிரிப்போடு கேட்டான். வீடையே பார்க்கலாம்... என்று மெதுவாக ஆவலை அடக்கி கொண்டு சொன்னாள் ப்ரியா. ரொம்ப அப்செட் ஆகாதே ப்ரியா... வீட்டு பால்கனியில் இருந்து பார்த்தாலும்... கடல் தெரியும்... வீடு மூன்றாவது மாடியில்... லிப்ட் இருக்கு வா பார்க்கலாம் என்று அழைத்து சென்றான். வந்து வீட்டை திறந்து உள்ளே சென்றவன் மெல்ல வெல்கம் என்று சொல்லி சுற்றி பார் என்று கை காட்டினான். வீடு நன்றாகத்தான் இருந்தது... இரண்டு படுக்கை அறைகள்... ஹால் ... சமையல் அறை என்று கச்சிதமாக இருந்தது...ஆனால் அதில் உறுத்தியது... அது வெறும் வீடாக இருக்கவில்லை... fully furnished... கட்டில் மெத்தை நாற்காலி... சோபா...மட்டும் இல்லை.... சமையல் அறை கூட எல்லா வசதிகளோடு... மிக்சி... கேஸ் க்ரிண்டர்...பிரிட்ஜ் என்று எல்லாமே... இருந்தது... ஒரு பெட்டியில் துணி மட்டும் எடுத்து கொண்டு வந்தால்.... போதும்... இப்போதே இங்கே வசிக்க ஆரம்பித்துவிடலாம்... இது எப்படி சாத்தியம்... இது இது .... யாருடைய வீடு... என்று மெல்ல

கேட்டாள். நம்முடையதுதான்... என்றவன் அந்த பதிலில் அவள் இன்னும் திருப்தி அடையவில்லை என்பதை உணர்ந்தான்... வேறு என்ன சொல்வது... ஏதாவது சீக்கிரம்... அவசரமாக யோசித்தவன்... இது கம்பனியோட கெஸ்ட் ஹௌஸ்... நீ இங்க மூணு மாசம் மட்டும்தானே இருக்க போற... அதனால இதை இப்போதைக்கு நீங்க யூஸ் பண்ணிக்கலாம் என்றுதான் இங்கே அழைத்து வந்தேன்... ரொம்ப கவலை படாதே ப்ரியா...

வீட்டுக்கு வாடகை உண்டு... அதை உன்னோட சம்பளத்தில்... H.R.A கட் பண்ணி பிடிசுக்கறேன்... வீடு மட்டும் பிடிச்சு இருக்கா என்று பார்... என்று சொல்லிவிட்டு... அதோ அந்த கதவை திறந்து பார்... உனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்... என்று பால்கனியை காட்டினான். கதவை திறந்து வெளியே சென்றவள் முகத்தில் அறைந்த கடல் காற்றை உடனடியாக உணர்ந்தாள். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் கடல்... ஒரு முண்ணுறு மீட்டர் தூரதிற்குள்தான் இருக்க வேண்டும்... வீடு நன்றாக இருந்தது... இந்த வீட்டை பிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல அவளுக்கு பைத்தியமா என்ன... ஆனால் அவன் சொல்வது எவ்வளவு தூரம் உண்மை... இது அப்படியே கம்பனி கெஸ்ட் ஹௌஸ் என்றாலும்... அதை அவளுக்கு காண்பிக்க... எம் டியே நேரில் வருவாரா என்ன? குழப்பத்துடன் அவனை திரும்பி பார்த்தால்... அவன் சோபாவில் அமர்ந்து அவளையே பார்த்து கொண்டு இருந்தான். அவள் பார்ப்பதை உணர்ந்தவன் லேசாக புன்னகைத்தான்... என்ன என்று புருவம் உயர்த்தி கேள்வி கேட்டான்... அவள் தலை அவள் அறியாமல்... ஒன்றும் இல்லை என்று அசைந்தது. மெல்ல எழுந்து அவள் அருகில் வந்தவன்... மெதுவாக ... பிடித்து இருக்கிறதா? என்று கேட்டான். அந்த மாலை மயங்கிய நேரத்தில்... கடல் காற்று முகத்தில் மோத... அவ்வளவு அருகில் அவன் நின்று கேட்ட அந்த கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்ல என்று தினறியவள்... ம்ம் என்று தலை அசைத்தாள்... ஆனால் உடனே சுதாரித்து... என்ன புடிச்சு இருக்கான்னு கேட்டீர்கள்? என்று அவசரமாய் கேட்க... அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான்.

ஏன் வீட்டைதான் கேட்டேன்... நீ என்ன நினைத்தாய்?எதற்கு பதில் சொன்னாய்? என்று குறும்பில் பளபளத்த விழிகளுடன் கேட்க... அவளுக்கு மேலும் மூச்சு முட்டியது... வாயில் இருந்து வார்த்தை வர மறுத்தது... திக்கிய நாக்கை சபித்து... சமாளித்து... நானும் வீட்டைதான் சொன்னேன்... என்று சொன்னவள் அவனை நேரில் பார்க்க முடியாமல்... வெளியே கடலை... பார்த்தாள். கடலை ரசிப்பதாக பாவனை செய்தவளை... ரசித்து பார்த்தவன்... அந்த மங்கிய இரவு வெளிச்சத்தில்... அவளது காதுகள் முடிந்து கன்னம் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில்... அவளது பொன்னிற கன்னத்தில் மின்னிய சின்ன புள்ளியாய் ஒரு கருப்பு மச்சம்... அவனை ஈர்த்து கன்னத்தில் முத்தமிட வாயேன் என்று அழைத்தது ... சுண்டி இழுத்தது... பொங்கிய உணர்வுகளை சமாளிக்க முடியாமல் தினறியவன்... கடவுளே... நான்

ஏன் இந்த நேரத்தில் இங்கே... இவளை தனியாக அழைத்து வந்தேன்... கூட அவளது தாதாவையாவது கூட்டி வந்து இருக்கவேண்டும்... இப்போ ஏதாவது ஏடாகூடமாய் ஆகிவிட்டால்... அவள் என்ன நினைப்பாள்... தலையை உலுக்கியவன் அவசரமாய் திரும்பி நடந்தான். அவன் போவதை உணர்ந்தவள்... அவசரமாய் திரும்பி... மேலே மொட்டை மாடி இருக்குமே... பார்க்கலாமா? என்று கேட்டாள். அவளது சத்தம் கேட்டு நின்றவன் திரும்பாமலேயே... பார்க்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே நடந்தான். கையில் சாவியோடு அவள் வரும்வரை காத்து இருந்தவன் சுதாரித்து விட்டான். வெளியே வந்ததும் கதவை பூட்டி சாவியை எடுத்தவன்... வா என்று மேலே படிகளில் ஏறினான். அவனை பேச்சு இன்றி தொடர்ந்தாள்.

மேலே போனதும்... அவளது பிரமிப்பு இன்னும் கூடியது... பால்கனியில் இருந்து பார்த்ததை விட... இப்போது கடல் பிரம்மாண்டமாய்... மிக அருகில்... அதோடு... கோபுரங்கள் தெரிவதை சுட்டி காட்டி... அது என்ன கோவில்... முதலில் இது என்ன இடம் என்று கேட்டாள். இது பெசன்ட் நகர்... ஏரியா... அது அஷ்டலக்ஷ்மி கோவில்... பக்கத்திலேயே... அறுபடை முருகன் கோவிலும் இருக்கு... ரெண்டுமே நடந்து போற தூரம்தான்... ஒரு பதினைந்து நிமிடத்தில் அங்கே போய் விடலாம்... பீச்சும்... கூட... பக்கத்தில்தான்... அம்மா வாரா வாரம் வெள்ளிக்கிழமை அங்கே போவார்கள்... நீயும் கூட போகலாம்... என்று சொல்லி புன்னகைத்தான்... அவளும் ஒப்புதலை தலை அசைத்து உங்க வீடு... எங்கே இருக்கு? என்று கேட்டாள். இங்கே இருந்து பார்த்தால் தெரியாது... பக்கம்தான்... ஒரு பத்து நிமிட டிரைவ்... என்று சொன்னவன்... அவனையும் அறியாமல்... எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்க வேண்டும் என்ற தீவிரமான வேண்டுதலோடு சற்று தொலைவில் தெரிந்த கோபுரத்தையே பார்த்து கொண்டு நின்றான். அவன் பேச்சின்றி கோபுரத்தை தீவிரமாக பார்ப்பதை கவனிதவள்... லேசான சிரிப்போடு... என்ன ஜீஜி கோவிலுக்கு போகாமலேயே இங்கேயே வேண்டுதல் எல்லாம் முடித்து விடுவீர்களா? அவ்வளவு சோம்பேறிதனமா? கடவுளை கிட்டே போய் பார்க்க மாட்டீர்களா? குரல் கேட்டு திரும்பியவன்... அவளை சிரிப்போடு கூர்ந்து பார்த்து... என்னை என்ன சொன்ன? என்று கேட்டான். அவள் முகம் சிவக்க... ஏன் உங்களுக்கு காது கேட்காதா? என்று கேட்டாள். காது கேட்கும்... ஆனால் புரியவில்லை... ஒரு ஜீ புரியுது... ஆனால் ரெண்டு ஜீ ஏன் தெரியல...

ஒண்ணு இங்கிலீஷ் ஜீ ஒண்ணு ஹிந்தி ஜீ... இப்ப புரியுதா... என்றவளை பார்த்து வாய் விட்டு சிரித்தான்... ஆக பேர் சொல்ல போவதில்லை என்று முடிவு செய்துவிட்டாய் போல...இல்லை...அப்படி இல்லை இன்னும் கொஞ்சம் நன்றாக பழகியபின் பேர் சொல்லப்படும்... என்று விடாமல் தொடர்ந்தவளை பார்த்து மீண்டும் சிரித்தான். சிரித்து மழுப்பாதீங்க... நீங்க கேட்ட கேள்விக்கு நான்

பதில் சொல்லிட்டேன்... நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீங்க இன்னும் பதில் சொல்லவில்லை... நீங்க கோவிலுக்கு போகமாடீங்களா? என்றவளை குறுக்கிட்டு ஏன் போகமாட்டேன்... நல்லா போவேன்... வர வெள்ளி கிழமை நம்ம எல்லோருமே போகலாம்... எனக்கு ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லை... என்று சொல்லி புன்னகைத்தான். இல்ல நீங்க அப்ப கோபுரத்தை பார்த்ததை பார்த்தால்... ரொம்ப தீவிரமாக ஏதோ வேண்டிகிட்ட மாதிரி இருந்தது... என்ன வேண்டிகிட்டீங்க... என்று மெதுவாக கேட்டாள். அவள் அப்படி கேட்டதை சற்றும் எதிர்பார்காதவன் திகைத்தான்... அது... கொஞ்சம் பெர்சனல்... என்று லேசாக திணரிவிட்டு... சுதாரித்து அதுவும் இன்னும் கொஞ்சம் நல்லா பழகிய பின் சொல்லப்படும்... என்று கம்பீரமாய் முடித்து சிரித்தான். அவனது பாவனையையும் பதிலையும் கேட்டவளுக்கும் நன்றாக சிரிப்பு வந்தது... காலையில்தான்... இவன் கலகலப்பாய் பேசுவானா என்று தான் சந்தேகப்பட்டது... நினைவுக்கு வந்தது... நன்றாக தான் பேசுகிறான்... என்று எண்ணியவள்... புன்னகையோடு கிளம்பலாமா? என்று கேட்டாள்.

அவளது புன்னகையை ரசித்துவிட்டு சரி என்று தலை அசைத்தான். கீழே வந்து காரை கிளப்பியவன் இந்த வீடு ஓகே தானா? தாத்தாவிடம் சொல்லி நாளைக்கே இங்கே வந்துவிடுங்கள்... என்று சொன்னதை பார்த்து... நாளைக்கா... நாளைக்கு உங்க வீட்டுல உங்களுக்கு வேலை இருக்காது? ஹேய் ப்ரியா... வீடு மாறுவதற்கு... எவ்வளவு டைம் வேணும் ... ஜஸ்ட் உங்க பெட்டியை எடுத்துட்டு வரவேண்டியது தானே... அதற்கும் வேலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்... ம்ம்ம் என்றவன் தனது வழக்கம் போல ரேடியோவை போட்டான். அது பாடிய பாடலை ரெண்டு வார்த்தை கவனித்தவன்... அவசரமாய் அதை நிறுத்தினான். அவனது அவசரத்தை பார்த்தவள்... ஏன் என்று புரியாமல்... பாட்டுதானே... ஏன் நிறுதிடீங்க? போடுங்க... ப்ளீஸ் என்று சொன்னாள் ப்ரியா. அவளை திரும்பி கூர்மையாய் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு... ஒரு ரகசிய சிரிப்புடன்... அதை மீண்டும் போட்டான்

@@@ அடி நேர்ந்துகிட்டேன்... நேர்ந்துகிட்டேன்... நெய்விளக்கை ஏத்திவச்சு... உன்னோட கன்னத்தில் முத்தம் கொடுக்க.... நேத்திகடன் தீர்கலைன்ன... கோச்சுக்குமே சாமி வந்து... பக்கத்தில் நீ வாடி அள்ளி கொடுக்க.... பூனை போல வாசலிலே வந்துவிடுவேன்... உன் சிரிப்புல நீ சிந்தும்... பாலை குடிப்பேன்... ரோஜா பூ இடுப்புல வண்டு போல சுத்தி வந்து தேனை குடிப்பேன்... .. ஆசை தோசை.... ஹேய் ஹேய்... நீ பேசும் பாஷையே புரியலியே... @@@

அந்த பாட்டு அவள் முகத்தில் ஏற்படுத்திய வண்ண கோலங்களை பார்த்து ரசித்தவன்...பேசும் பாஷை மட்டும் இல்லை... நினைக்கும் எண்ணம் கூட புரியவைக்கிறேன்... என்று சிரிப்போடு சொல்லிகொண்டான்..... ...

அத்தியாயம் 38

ஸ்ரீராம் தனது பெற்றோர்களுடன் தாத்தாவின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது... மணி பதினொன்று ஆகி இருந்தது. உள்ளே நுழையும்போதே தனது தாத்தாவோடு ப்ரியாவின் தாத்தா உட்கார்ந்து இருப்பதை பார்த்தவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது... ப்ரியாவோட தாத்தா இன்னும் ஊருக்கு போக வில்லையா... ஏன்... ஏற்கனவே ப்ரியா அவரை பற்றி நிறைய நல்லபடியாக சொல்லி இருந்த போதும்... அவனுக்கும் அவரை பார்த்து பிரமிப்பாய் இருந்த போதும்.... அவர் அவனை தவிர்க்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு மிக லேசாக இருந்தது, இப்போது அவனுடைய வருகையை அவர் எப்படி எடுத்துகொள்வார்... ஹே ஸ்ரீராம் அவரை பார்த்து நீ ஏன் கவலை படற?... நீ உன்னோட தாத்தா வீட்டுல இருக்க போற... அப்படி இல்லை அவர் ப்ரியாவோட தாத்தா ஆச்சே அவரும் சந்தோஷமா இருக்கனுமே... அதுவும் ப்ரியா சொல்றதை பார்த்தா ரொம்ப நல்ல மனுஷன் வேற...யோசனையோடு உள்ள நுழைந்தவனை ஆவலோடு அனைவரும் எதிர்கொண்டனர். ஆரம்ப விசாரணை முடிந்து மற்றவர்கள் விலகியபின்... ராஜாராமன் அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்து... அவனது தோளை பற்றி லேசாக அணைத்தவாறு அழுத்தி... SO... Youngman... how things are moving... you are entering a fresh phase in your life... today.... right?... I WISH YOU ALL THE VERY BEST... for your happy future... என்று மனமார வாழ்த்தியவரை பார்த்து பிரமித்து போனான். என்ன ஆச்சு ஸ்ரீராம்? என்று அவனது தோளில் தட்டியவரை பார்த்து... இல்லை நான் உள்ளே வரும்போது உங்களை பார்த்ததும்... என்று ஆரம்பித்து,.... மேலே தொடராமல் நிறுத்தினான்...

பார்த்ததும் என்ன... என்னடா இந்த மனுஷன் இன்னும் ஊருக்கு போகலியா? என்று நினைத்தாய்... சரியா? ஆஹா... தாத்தா...I AM CLEAN BOWLED...THANKS FOR YOUR BLESSINGS... ஆனால்... என்று இழுத்தவனை பார்த்து... போன தடவை கண்டுக்காம இருந்த மனுஷனுக்கு இப்ப என்ன ஸ்பெசல் அக்கறை... என்று யோசிக்கிறாயா? போன தடவை I WAS UPSET...OVER SOMETHING NOT CONNECTED TO YOU... பட் இப்ப அப்படி எதுவும் இல்லை யங் மேன் இப்ப சொல்லு என்றார். உங்களுக்கு தமிழ் பிலிம் மியூசிக் பிடிக்குமா? என்று கேட்டவனை பார்த்து... எஸ்... எனக்கு ஏ.ஆர் ரெகமானை ரொம்ப பிடிக்கும்... ஏன் கேட்கிற... வாவ் அப்படின்னா இதுக்கு கட்டாயம் நீங்க பதில் சொல்லணும்... அவர் கம்போஸ் பண்ணும் போது சொடக்கு போடறதுக்கு இந்த ரெண்டு விரலையும் thumb... and middle finger... யூஸ் பண்ண மாட்டார் ஏன்னு தெரியுமா? என்று அப்பாவியாய் விழி விரித்து கேட்டவனை பார்த்து சிரித்துவிட்டு ப்ரியா உனக்கு தெரியுமா? என்று கேட்ட தாத்தாவை பார்த்து... அவள் ம்ஹூம் என்று மறுப்பாய் தலை அசைத்தாள். எழுந்தவர்... அவன் தலையில் லேசாக தட்டி ஸ்ரீராம்... உன்னோட விரல்களை வைத்து அவர் சொடக்கு போடமுடியாது... அவர் அவரோட விரலை

வைத்துதான் சொடக்கு போடுவார்... என்று சொல்லிவிட்டு BETTER LUCK NEXT TIME YOUNGMAN.... நகர்ந்தவரை பார்த்து ஸ்ரீராம் ப்ரியா இருவருமே சிரித்தனர். ஸ்ரீராம்... எங்க தாத்தாவை என்னன்னு நினைச்சீங்க... அவர் என்ன என்னை மாதிரி பேக்குன்னு பார்த்தீங்களா? நான் ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கேன்ல... அவர் என்னை இது மாதிரி ஒரு ஆயிரம் தடவையாவது மடக்கி இருப்பார்... என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள். பேசி கொண்டு இருக்கையில் அவளது மொபைல் அழைத்தது...

ஹே ஸ்ரீராம்... அனு போல... அவங்க வீட்டு நம்பர்... நீங்க பேசறீங்களா? என்று ஜாடையிலேயே கேட்டாள். இல்ல போனில வேண்டாம்... என்றவன்.... நான் இன்னிக்கு சாயங்காலம் நேரில பார்க்கும் போது தனியா நிறைய பேசணும்... அவங்க வீட்டுல இருந்தாகூட ஓகே...அதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்க... ஹே ஹே ஸ்டாப் ஸ்டாப்... ஸ்ரீராம்.. இதெல்லாம் உங்க அம்மாகிட்ட சொல்லுங்க... அதுதான் பெட்டரா இருக்கும்... அப்புறம் நான் போய் அவங்க வீட்டு விவகாரத்துல... தலை இடறது அவ்வளவு நல்லா இருக்காது... நான் அனுகிட்ட மட்டும் பேசலாம்... இது பெரியவங்க சொன்னாத்தான் நல்லா இருக்கும்... ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்கோங்க... வேணும்னா... நான் இந்த சப்ஜெக்ட... அப்ப உங்க அம்மாகிட்ட ஆரம்பிக்க ஹெல்ப் பண்றேன்... ஓகே? அவசரமாய் முடிக்கு முன்பு அவள் மொபைல் அடிப்பது நின்று விட்டது. அடடா... யார் அது அவ்வளவு அவசரமாய் வைத்துவிட்டது... சரி ஸ்ரீராம் நீங்க பாருங்க... நான் ஞாபகம் வைத்து கொள்கிறேன் என்று விலகி நடந்தவள்... வீட்டு எண்ணை அழுத்தியவளுக்கு இதயம் வேகமாக துடிப்பது... புரிந்தது... யார் எடுப்பார்கள்... அனுவா... ஆன்ட்டியா ... இல்லை... கௌதமா... அவன் ஆபிசுக்கு போய் இருக்கமாட்டனா... முதல் ரிங்கிலேயே... எடுத்துவிட்டார்கள்... மெல்ல ஹலோ என்றவளுக்கு எதிர் முனையில் இருந்து ஒரு சத்தமும் கேட்கவில்லை... ஏன் தான் பேசியது கேட்கவில்லையோ... ஹலோ ஹலோ... என்று கொஞ்சம் சத்தமாக சொன்னதும்தான்... ம்கூம்... அடைத்து கொண்டு இருந்த தொண்டையை சீர்படுத்தி... சொல்லு ப்ரியா... என்ற கௌதமின் குரல் கிசுகிசுப்பாய் கேட்டது...

அவன் குரல் கேட்டதும்... இவளுக்கு இப்போது தொண்டை அடைத்துகொண்டது... அவசரமாய் சமாளிதவள்... வந்து missed கால் பார்த்தேன்... யார் பேசினங்கன்னு தெரியலை... அதான் என்ன விஷயம் என்று விசாரிக்கலாமே... என்று போன் பண்ணினேன்... அது... அது...அம்மா நீ எப்ப வருவேன்னு கேட்டாங்க... என்று அவசரமாய் சமாளித்தவன் கிளம்பி விட்டாயா? என்று கேட்டான். ம்ம்ம் இன்னும் இல்லை... இப்போவே வந்து அங்க என்ன பண்றது... இழுத்தவளை குறுக்கிட்டு தெரியல... அம்மா கேட்டாங்க... ஏதாவது வேலை வச்சு இருப்பாங்க... கிளம்பேன்... அங்கே என்ன பண்ணிட்டு இருக்க? ஒண்ணும் முக்கியமான வேலை என்று இல்லை... சும்மா தான் என்ற பதிலை

கேட்டு... மெல்ல சிரித்தவன்... அங்கே சும்மா இருக்கறத இங்கே வந்து சும்மா இருக்கலாம்ல என்று மடக்கினான். அது... என்ன பதில் சொல்ல என்று திணறியவளை அந்த பதிலையும் வரும் வழியில் யோசிச்சுட்டே வா... நீயாக இன்னும் பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பலன்ன... நான் அங்கே வந்து உன்னை அழைத்து கொண்டு வர வேண்டி இருக்கும்... அது பரவாயில்லைன்ன... வெயிட் பண்ணு என்று முடிவாய் சொல்லிவிட்டு போனை வைத்துவிட்டான். என்ன இவன் இப்படி விரட்டுகிறான்... ஆனால் அவன் இன்று பார்த்து இங்கே வந்து தன்னை அழைத்து போவதாக இருந்தால்... ரொம்பதான் தைரியம்... பட் இங்கேயும் அங்கேயும் என்று பல பேரின் புருவங்கள் உயருமே...

அந்த கேள்விகளுக்கு எல்லாம் என்ன பதில் சொல்லுவது... அதுக்கு தானே ஏதாவது சொல்லிவிட்டு கிளம்பிவிடலாம்... முடிவு செய்தவள் ஸ்ரீராம், மற்றும் தாத்தாவிடம் லேசாக சொல்லிவிட்டு கிளம்பிவிட்டாள். அவள் வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே... ஹாலில் அமர்ந்து இருந்த கௌதம்தான் முதலில் கண்ணில் பட்டான். அவளை பார்த்து எழுந்து வந்தவன்... வா... வா... என்ன பதில் சொல்லலாம் என்று யோசிச்சாச்சா? என்று மெல்ல கேட்டவனை பார்த்து பதில் சொல்ல முடியாமல் அவனை தவிர்த்துவிட்டு காதில் விழாதது போல் ஆன்ட்டி எங்கே... என்று கேட்டாள். அம்மா மேலே அனுவோட ரூமில இருக்காங்க... ஏதோ அலங்காரம்... பெசியல் நடக்கிறது... நீயும் போய் ஹெல்ப் பண்ணு... என்று லேசாக சிரித்தான். அதிகாரம் தூள் பறக்குது... நான் இவன் ஆபிசில் வேலை செய்யறேனா... வீட்டுலயா... வெளியில் மனம் என்னென்னவோ பொறுமிய போதும்... அவனாக எடுத்து கொண்ட அந்த உரிமையும்... உள்மனதிற்கு பிடித்துத்தான் இருக்கு என்பதை அவளால் அட்லீஸ்ட் அவளுக்குள்ளாகவாவது மறுக்க முடியவில்லை... அதற்கு பின் சின்ன சின்னதாய் ஏதேதோ பேச்சுக்கள்... கேலி கிண்டல்கள் என்று பொழுது ஓடிவிட... நாலு மணிக்கு கீழே தயாராய் காத்து இருந்தனர். குறித்த நேரத்தில் அவர்களும் வந்துவிட.... ஸ்ரீராம் தன்னிடம் அப்பா பல முறை சொல்லி வைத்து இருந்ததை போல அம்மாவின் அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டான்.

சும்மா இருக்காமல்... ரத்னம் வேண்டும் என்றே... அனுவின் நிறம் கொஞ்சம் கம்மியாக இருக்கிறது... கொஞ்சம் குண்டாக இருக்கிறாளோ... என்று மெல்லிய குரலில் அவர்கள் இருவருக்கும் காதில் மட்டும் விழும்படி சொல்லி வெறுப்பேற்ற... அவர் எதிர்பார்த்த பாவனை புஷ்பாவிடம் வந்தது... கொஞ்சம் உங்க வாயை வச்சுக்கிட்டு சும்மா இருக்கீங்களா... பார்க்க வந்த இடத்துல ஒரு பொண்ணை இப்படி எல்லாம் ஏதாவது தேவை இல்லாம சொல்லாதீங்க... ஏன் உங்க பையனை விட அவள் கலராதான் இருக்கிறாள்... உங்களுக்கு ஒரு பொண்ணு இருந்து அதை யாராவது இப்படி ஏதாவது சொன்னால் எப்படி இருக்கும் என்று கொஞ்சம் யோசித்து பாருங்க... என்ன ஸ்ரீராம்... எனக்கு

இந்த பொண்ணு ஓகே? எப்போதும் உங்க அப்பாவை பிடிச்சுகிட்டே சுத்திகிட்டு இருப்பியே… இப்பவும் அப்படித்தானா… என்ன சொல்ற? என்று கறாராய் கடித்த பற்களுக்கு இடையே கேட்டாள். அப்பா ஏன்பா இப்படி அம்மாவை தேவை இல்லாமல் டென்சன் ஆக்குறீங்க? என்றவன் அம்மா கொஞ்சம் வெளியே வாங்க… நான் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்… என்று வெளியே அழைத்து சென்றவன்… பொண்ணு உங்களுக்கு பிடிச்சு இருக்குன்னா பரவாயில்லை எனக்கும் ஓகே? ஆனா அதுக்கு முன்னால்… நான் அவகிட்ட… கொஞ்சம் நம்ம குடும்பத்தை பற்றி தனியா பேசணும்… கொஞ்சம் அவங்க வீட்டுல சொல்லி ஏற்பாடு பண்ணுங்க… இங்கியே கூட வெளிய தோட்டத்தில் ஒரு பத்து பதினஞ்சு நிமிடம்… பேசினால் போதும்….ப்ளீஸ் அவளுக்கும் நம்மை எல்லோரையும்… பிடித்து இருக்கிறதா என்பதையும் கேட்டு விடுகிறேன்… சரியா என்றவனை பார்த்து தலை அசைத்து… ஏற்பாடு செய்தாள்.

அனுவின் வருகைக்காக ஆவலாக வெளியே தோட்டத்தில் காத்து இருந்த ஸ்ரீராம்… என்ன இது இப்போதான் புதுசாய் பார்க்க போகிற மாதிரி பட படப்பாய் இருக்கு? தனக்குள் கேட்டு கொண்டான்… வா வா அனு … இப்பவாவது என்னை பிடிச்சு இருக்குன்னு சொல்வாயா? இல்ல சாக்கு போக்கு சொல்லி சமாளிப்பாயா? என்று மனதிற்குள் ஆயிரம் கேள்விகளுடன் காத்து இருந்தவனுக்கு அப்போதுதான் நினைவு வந்தது… ஸ்ரீராம்… உனக்கு இவ்வளவு மறதி கூடாதுடா… என்றவன் எழுந்து காருக்கு போனான். வரும்போது அவன் கையில் ஒரு சின்ன நோட்டு புத்தகம் இருந்தது… கார் கதவை சாத்தும்போதே வெளியில் வரும் அனு கண்ணில் பட… அவளை பார்த்து ஒரு விரிந்த புன்னகையை பரிசாக கொடுத்தான். அவன் இந்த வீட்டிற்குள் நுழைந்து அரை மணி நேரம் ஆக போகிறது… முதலில் அம்மாவை திருப்தி படுத்த அவன் அனுவின் பக்கம் திரும்பவில்லை… அதற்கு அப்புறம் அவளுக்கு கோபமோ என்னவோ… அவன் அவள் விழிகளை சந்திக்க முயற்சித்த போது எல்லாம்… அவள் நிமிரவே இல்லை… சும்மாவே மேடத்திற்கு மூக்குக்கு மேல் கோபம் வரும் இப்போ என்ன செய்வார்களோ தெரியவில்லையே? கேலியோடு நினைத்தவன்… சமாளிடா… சம்சார சாகரம் என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்… கம் ஆன்… ஸ்ரீராம் இது முதல் பரீட்சை உனக்கு… எவ்வளவே சீக்கிரம் அனுவை சமாளிக்கிறாய் … என்று பார்க்கலாம்… YOUR COUNT DOWN STARTS NOW….IT IS 4.30… என்று கையில் இருந்த கடிகாரத்தை பார்த்து சிரித்தவன் அவளை பின்தொடர்ந்து சென்று… அவள் அருகே முதலில் அமர்ந்து இருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்தான்.

அவள் அவனை பார்க்காமல் எங்கோ பார்த்தபடி அமர்ந்து இருக்க அவனும் ஒன்றுமே பேசாமல் அவளையே பார்த்தவாறு அமர்ந்து இருந்தான்… ஒரு நிமிடம்… இரண்டு நிமிடம்… என்று நீண்டு

கொண்டு இருந்த அந்த அமைதியை தாங்க முடியாமல் பொறுமை இழந்து ஸ்ரீராம் போதும் அனு... என்று ஆரம்பித்த அதே வினாடி போதும் ஸ்ரீராம்... என்று அவளும் ஆரம்பித்து பேச முயற்சி செய்து இரண்டு பேரும் நிறுத்தி சிரித்தனர். சிரிக்காதீங்க... என்கிட்டே என்ன பேசணும் இப்ப உங்களுக்கு... பேசனும்னு சொல்லிட்டு இப்படி பத்து நிமிடமா... ஒண்ணும் சொல்லாம அப்படியே உட்கார்ந்து இருந்தா என்ன அர்த்தம்? உன்னோட பேச்சுல ஒரு சின்ன கரெக்சன்... பத்து நிமிடம் ரொம்ப ஜாஸ்தி... ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் தான் இருக்கும்... கடவுளே... சரி என்ன பேசணும்? என்று கேட்டாள் அனு. அதை கொஞ்சம் சிரித்து கொண்டே கேட்டால் எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்? ஓகே? ஓகே? ஸ்ரீராம் நீ கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்... என்று லேசாக சிரித்தவன் அவள் விழிகளை ஆழ்ந்து பார்த்து... அன்னிக்கு ஹோட்டலில் நான் உன்னிடம் சொன்னதை இப்ப திருப்பி சொல்றேன்... எனக்கு உன்னை ரொம்ப பிடிச்சு இருக்கு... உனக்கு என்னை பிடித்து இருக்கா? அவன் விழிகளை பார்த்தவள் லேசாக நெகிழ்ந்து... உடனே பார்வையை திருப்பி சமாளித்து நானும் அன்னிக்கு ஹோட்டலில் சொன்னதை... அதே பதிலை திருப்பி சொல்றேன்... நீங்க உங்களோட அம்மா அப்பா... பாக்கற பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு சந்தோஷமா இருங்க... சரியா... என்று சொல்லி கேலியாக சிரித்தாள்.

ப்ச்... என்று திரும்பியவன்... அவள் கையை பற்றி அருகில் இழுத்து ஹேய் இப்பவும் அதே பதிலா... நான் நீ என்னை பத்தி என்ன நினைக்கிற என்று கேட்டேன்... சொல்லேன் என்று அவள் அருகே குனிந்து காதில் ரகசியம் பேச... அவள் திணறினாள். அது... அது... சரி சரி ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தால் விட்டு விடு... நான் உன்னை பத்தி என்ன நினைத்தேன் நினைத்து கொண்டு இருக்கிறேன்... என்பது இந்த நோட்டில் இருக்கு... அதையாவது பார்... என்று அந்த நோட்டை கொடுத்தான். அவளை தோளோடு சேர்த்து அணைத்து கொண்டவன் அவள் அருகில் நகர்ந்து அமர்ந்தான். அந்த நோட்டை பிரித்து பார்த்தவள் விழிகள் வியப்பில் மலர்ந்தது... ஹேய் ஸ்ரீராம் நீங்க வரைவீங்களா? என்று கேட்டவளை பார்த்து... கொஞ்சம் கொஞ்சம்... ஆளை பார்த்து அப்படியே வரைய தெரியாது பட் ஓரளவுக்கு பார்த்தால் படம் போல் தோன்றும் அளவுக்கு வரையதெரியும் என்று கண்சிமிட்டி சிரித்தான். கொஞ்சம் எல்லாம் இல்லை... படம் எல்லாம் ரொம்ப நன்றாகவே இருக்கு... ஆமா... இதுல இருக்கறவங்க யாரு... அன்பே சிவம் படம் பார்த்து இருக்கிறாயா? mmm அது என்ன சம்பந்தம் இல்லாத கேள்வி என்று கேட்டவளை சம்பந்தம் இருக்கு.... அதுல ஒரு பாட்டு இருக்கு.. பூ வாசம் புறப்படும் பெண்ணே... நான் பூ வரைந்தால்... தீ வந்து விரல் சுடும் கண்ணே... நான் தீ வரைந்தால்... என்ற பாட்டில் ஒரு கேள்வி வரும்... ஓவியத்தின் ஜீவன் எங்கு உள்ளது.... mmm அதுக்கு எனக்கு பதில் தெரியுமே... என்றவள் அதை உற்று பார்க்கும் ஆளின் கண்ணில்

உள்ளது..

கரெக்ட்... இது யாருன்னு நான் சொல்ல வேண்டாம்... நீதான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்... என்று மடக்கியவன் தோளில் லேசாக பின்னால் சாய்ந்து தலையால் முட்டி... அடாடா கழுவுற மீனுல நழுவுற மீனு... .. பயங்கரமான ஆளுதான்... என்றவள் பக்கங்களை புரட்டினாள்... ஆணும் பெண்ணுமாக... எல்லாவற்றிலும் ஒரே இரண்டு உருவங்கள் மட்டும்... கை கோர்த்து நடக்கும்.... டேபிளில் நெருக்கமாக அமர்ந்து சாப்பிடும்... தோளில் சாய்ந்து இருக்கும்... கடற்கரையில் அமர்ந்து இருக்கும்... படங்களை பார்த்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நெகிழ்ந்து கொண்டே வந்தவள்... அந்த பக்கம் வந்ததும் நோட்டை போட்டுவிட்டு திரும்பி அவனை இறுக கட்டி கொண்டாள். அதை எதிர்பார்க்காத அவன் இனிதாய் அதிர்ந்தான். ஹேய் என்னடா... இது என்ன ஆச்சு? என்று கேட்டவன் தன் கரங்களையும் அவளை சுற்றி படரவிட்டு லேசாக அணைத்து கொண்டான். என்னம்மா சொல்லு... என்ன திடீர் என்று இப்படி ஷாக் கொடுக்கற... என்று கேட்டான். அந்த கடற்கரையில்... பௌர்ணமி நிலவில் உங்க மடியில் நான் சாய்ந்து இருக்கும் படம்... நானும் நானும்... என்று முடிக்க முடியாமல் திணறியவளை நிமிர்த்தி சிரித்தவன்... நீயும் நீயும்... வரைந்து இருக்கிறாயா? என்று கேலியாக கேட்டவனை பார்த்து பொய் கோபத்தோடு நெஞ்சில் குத்தினாள். அச்சோ நானும் நினைத்தேன்... என்று சொல்ல வந்தேன் என்றவள் மீண்டும் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து கொண்டாள். அணைப்பை லேசாக இறுக்கியவன்... ஒருவழியாக... அந்த படங்களில் இருப்பது யார் என்பது புரிந்து விட்டது போல இருக்கே... என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தான். அவனது பேச்சையும் பாவனையும் பார்த்தவள் முகம் சிவந்து... பேச்சு இழந்து மார்பில் சாய்ந்து இருந்தவள் முகத்தை நிமிர்த்தி இதழ்களில் லேசாக முத்தமிட்டான்.

@@@@ ஹேய் உன் பார்வையில் பைத்தியம் ஆனேன்... உன் வார்த்தையில் வாக்கியம் ஆனேன்.... உன் வெட்கத்தை வேடிக்கை பார்த்தேன்... மயங்கினேன்.... பெண்ணாக இருந்தவள் உன்னை காதலி செய்தேன்... நரம்பெல்லாம் இசை மீட்ட.... தவித்தேன் நானே... @@@@
சம்சார சாகரத்தில் குதிக்கும் முன்னால் எழுந்த முதல் குட்டி கோபத்தை ... ஸ்ரீராம் அரை மணி நேரத்தில் வெற்றிகரமாக சமாளித்து விட்டான்... அடுத்தது.... ...

அத்தியாயம் 39

வெள்ளியன்று மாலை ஆறு மணி அளவில் லக்ஷ்மி கோவிலுக்கு கிளம்பி கொண்டு இருக்க... அனு வந்து அவள் அருகில் நின்று.... அம்மா கோவிலுக்கா போறீங்க.... நானும் வரேன் என்று

ஆரம்பித்தாள். அட அனு கூட கோவிலுக்கு வராங்களே ... என்ன விஷயம்? ஆனால் அப்பா வீட்டில் இருக்காங்க... இல்ல நம்ம ரெண்டு பேருல யாரவது ஒருத்தர்தான் போக முடியும்... அப்பாவுக்கு ஹெல்புக்கு ஆள் வேண்டுமே... என்று அவள் யோசனையோடு சொல்ல... அப்படியா... சரிம்மா நீங்க போய்ட்டு வாங்க என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து போய் ஸ்ரீராம்-க்கு போன் போட்டாள். இல்ல ஸ்ரீராம் இன்னிக்கு அம்மாகூட கோவிலுக்கு வரமுடியாது போல இருக்கு... அப்பாவை பார்த்து கொள்ள யாராவது இங்கே இருக்கணும்னு சொல்லிட்டாங்க... சாரிப்பா... நாளைக்கு அண்ணன்கிட்ட சொல்லி வெளியே மீட் பண்ணலாம்... ப்ளீஸ்... என்று கொஞ்சி கொண்டு இருந்தவள்... அருகில் கேட்ட காலடி சத்தத்தில்... நான் அப்புறம் கூப்பிடறேன் என்று சொல்லி வைத்துவிட்டாள். அருகில் வந்து நின்ற கௌதமை பார்த்தவுடன் அவளுக்கு திக் என்று இருந்தது... என்ன அனு அண்ணனுக்கு என்ன ... போனில யாரு... என்றவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று யோசித்து கொண்டு இருக்கையிலேயே... அவன் சர்வ சாதாரணமாய்... ஸ்ரீராம்? என்று கேட்டான். அட லூசே... இதுக்கு என் இவ்வளவு பதட்டம்? அதுவும் என்கிட்டே? என்று மெல்ல சிரித்தான்... என்ன வெளியே போகணுமா? பார்க்கணுமா? ம்ம்ம் என்று அவன் சிரிப்புடன் கேட்க .. அவள் திணறி ஆம் என்று தலை அசைதவள் உடனே ம்ஹூம் என்று மறுப்பாய் தலை அசைத்தாள். ஹேய் ஏதாவது ஒரு பக்கமா தலை ஆட்டு... என்று மீண்டும் சிரித்தவனை பார்த்து ம்ம்ம் என்றாள்.

சரி போய் அஷ்டலக்ஷ்மி கோவிலுக்கு வர சொல்லு நாம எல்லாரும் போகலாம். அம்மா என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிதவளை பார்த்து நீ போய் கிளம்பு நான் அம்மாகிட்ட பேசிக்கறேன்... என்றவன் லக்ஷ்மியிடம் பேச அவளருகே சென்ற போது அப்பா அழைக்கும் சத்தம் கேட்டது... இதோ வரேன் என்று சொல்லி உள்ளே சென்று திரும்பியவள்... சொல்லுப்பா... என்றாள். அம்மா நீங்க இன்னிக்கு கோவிலுக்கு போறீங்களா? ப்ரியாவும்... அனுவும் கூட வராங்களாம்... நானும்தான்... போலாமா? என்று முடிவு பண்ணிவிட்டு கேட்டவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். ம்ம்ம் இதை பார்த்தால் என்கிட்டே அபிப்ராயம் கேட்கிற மாதிரி இல்லையே... உத்தரவு போடற மாதிரி இல்லை இருக்கு..ஆமா ப்ரியா எங்கே? என்றவளை பார்த்து சிரித்தான். அவளை வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தேன்... இங்கே வந்து உங்களை கூப்பிட்டுக்கொண்டு போகும்போது போகிற வழியில் அவளை அப்படியே கூபிட்டுக்கலாம்... என்று மெல்ல சொன்னான்.. எங்க நம்ம கெஸ்ட் ஹௌஸ்-லையா என்று சிரித்தவளை பார்த்து..அம்மா..ப்ளீஸ் நீங்க பாட்டுக்கு வாய் தவறி போட்டு கொடுத்துடாதீங்க ... என்று அவசரமாய் சொன்னான்.நான் சொல்ல மாட்டேன்.. ஆனால் அப்பா தாத்தா அனு யாராவது வேணும்னு இல்லை வாய் தவறி உண்மையை சொன்னால் அதுக்கு நான் எப்படி பொறுப்பு ஏற்க முடியும்? பார்த்துக்கோ..சரி நீ எப்போ அவகிட்ட பேச போற..சீக்கிரம் பேசு.. அப்புறம் யாரு எப்ப

கவுத்துடுவாங்களோன்ர பயம் இருக்காதுல்ல?

ம்ம்ம் பேசனும்மா... என்று பெருமூச்சு விட்டான். சரி கௌதம்... நீங்க மூணு பேரும் போயிட்டு வாங்க... அப்பா என்கிட்டே என்னவோ பேசணுமாம் ... அதுனால நான் நாளைக்கு டைம் கிடைச்சா கோவிலுக்கு போறதை பார்த்துக்கறேன்... நாளைக்கு நீ ப்ரீயா இருந்தா கொஞ்சம் கடைக்கு போய் எல்லாருக்கும் தீபாவளி பர்சேஸ் முடிச்சுடேன்... அப்படியே உங்க trainee யையும் பயிற்சி கொடுக்கறேன் என்ற பேரில் கூட்டிட்டு போனீங்கன்னா லீவு நாளிலும்... சேர்ந்து சுத்த சான்ஸ் கிடைக்கும்... நல்ல ஐடியா இல்ல கௌதம் என்ற அம்மாவை பார்த்து... கரெக்டும்மா ... இந்த மாதிரி மகனுக்கு டிப்ஸ் கொடுக்கற அம்மா யாருக்கு கிடைக்கும்... வாவ் சூப்பெர்... தேங்க்ஸ்... என்று அவளை அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டவன்... சரிம்மா நான் கிளம்பறேன்... கௌதம் அனுவோடு கோவிலுக்கு கிளம்பியபின்... லக்ஷ்மி உள்ளே தனது அறைக்கு சென்று ஹரியின் அருகே அமர்ந்தாள். அவள் முகத்தில் ஏகப்பட்ட ஆச்சரியம் இருந்தது... ஏதோ பேச வேண்டும்... என்று அவளின் கணவன் அவளை கோவிலுக்கு போகாமல் தடுத்து நிறுத்தி இருக்கிறார்... என்னவாக இருக்கும்... இந்த வீட்டிற்கு வந்து இருபத்தி எட்டு... இல்லை... இருபத்தி ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டது... இது வரை கணவனும் மனைவியும்... பொதுவாக பேசி கொள்வார்களே தவிர... தனிப்பட்ட முறையில் பேசியதே இல்லை என்றே சொல்லலாம்... கல்யாணம் ஆன புதிதில் கூட இல்லை... இப்ப என்ன? கொஞ்சம் படபடப்பாக கூட இருந்தது...அவளது குழப்பத்தை பார்த்த ஹரி லக்ஷ்மி... என்ன ஆச்சரியமாய் இருக்கா...

என்னிக்கும் இல்லாத திருநாளாய்... நம்மளோட புருஷனுக்கு திடீர் என்று மனைவியிடம் தனியாக பேச வேண்டும் போல் தோன்றுகிறதே என்று? அவளது மனதை படித்தவர் போல் கேட்கவும் நிமிர்ந்து லேசான புன்னகையோடு ஆமாம் என்று தலை அசைத்தாள். கொஞ்ச நேரம் எப்படி எங்கே ஆரம்பிப்பது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்து இருந்தவர்... சில விஷயங்கள் நடக்க ஒரு வேளை வர வேண்டும் போல இருக்கு... புத்தருக்கு போதி மரத்தடியில் ஞானம் வந்தது போல் எனக்கு இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து... அந்த பாறையில் அடிபட்ட போது ஞானம் வந்தது என்று வைத்து கொள்ளலாமா? என்று அவளை கேட்டபோது.... அவளுக்கு ஏதோ புரிந்தும் புரியாமல் இருந்தது... இல்லை புரிகிறது... அதை நம்ப மனம் யோசிக்கிறது... தயங்குகிறது... தான் இது வரை மனைவியை நடத்திய முறை சரி இல்லை என்று உணர்ந்து வருத்தப்படுவது மாதிரி தெரிகிறது... ஆனால் ஏன் இப்போது? எப்படி? நீங்க என்ன சொல்றீங்க... சரியா புரியல என்று மெல்ல கேட்டாள்... இல்லை உன்னை பார்த்தால் புரியாத மாதிரி தெரியல... நம்பாத மாதிரி தெரிகிறது... சரி நான்

வெளிப்படையாகவே சொல்கிறேன்... எந்த ஒரு பொருளின் அருமையும்... பெருமையும்... அது நம்முடைய அருகில்... கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் இருக்கும்போது தெரியாது... அது இல்லாத போதுதான் அது எவ்வளவு உயர்வு என்று புரியும்... நீ திருமணம் ஆகி இங்கே வந்ததில் இருந்து ஒரு நாள்... ஒரு பொழுது கூட நீ எங்கேயும் இந்த வீட்டை விட்டு போனது இல்லை...

ஒருவேளை அப்படி நீ போய் இருந்தால்... நீ இல்லாத அந்த நேரத்தில் நாங்கள் சிரமப்பட்டு... உன்னுடைய பொறுமை... திறமை... எல்லாம் புரிந்து இருக்குமோ என்னவோ? ஆனால் கொடுமை பார்... உனக்கு பிறந்த வீடு என்று ஒன்று இல்லாததால்... அது நடக்காமல் போய்விட்டது... ஆனால் இப்போ என் கையில் அடிபட்டு... இங்கே சும்மா இருக்கும் இந்த மூன்று தினங்களில்... நீ இந்த வீட்டில் எவ்வளவு இன்றியமையாதவள் என்பதையும்....வேலைக்கு போகாமல் வீட்டில் இருக்கும் பெண்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டில் எவ்வளவு வேலை இருக்கிறது... என்பதையும் நானே என் கண்ணால் பார்த்துவிட்டேன்... பற்றா குறைக்கு நான் வேறு... இப்போது என்னுடைய ஒவ்வொரு அசைவுக்கும்... உன்னுடைய உதவியை எதிர்பார்த்து... தொந்தரவு செய்கிறேன்... என்று பெருமூச்சு விட்டவரை பார்த்து திகைதவள் அவரை நெருங்கி அமர்ந்து... தோளில் கை வைத்து... என்னங்க... திடீர் என்று... நான் எப்பவும் இதை பத்தி எல்லாம் நினைக்கிறது இல்லை... நீங்க ஏன் இப்படி உங்களையே வருத்தபடுத்திக்கரீங்க? அமைதியா இருங்க... எனக்கு என்னங்க குறை இந்த வீட்டில்? அழகான அருமையான ரெண்டு குழந்தைகள்... நான் சந்தோஷமாதான் இருக்கேன்... நீங்க என்கிட்டே அன்பா நெருக்கமா பேசினது இல்லை... ஆனால் எந்த சந்தர்ப்பதுலையும் கடுமையாவும் பேசியதே இல்லை.... எதுலயும் பட்டுக்காமா... என்னை ஒரு சேர் டேபிள் மாதிரி ஒரு ஜட பொருளாய் நினைத்து இருந்தது மாறி இருக்கலாம்...

இதெல்லாம் ஒருவேளை... உங்க அம்மா உயிரோடு இருந்து உங்களை வளர்த்து இருந்தால்... உங்க அப்பா ஒரு போலிஸ் ஆபிசராய் இல்லாமல் இருந்து இருந்தால்... நீங்க வேற மாதிரி இருந்து இருக்கலாம்... அதை எல்லாம் இப்போ நினைத்து வருத்த படுவதில் அர்த்தம் இல்லை...என்று சொல்லியவளை பார்த்து புன்னகைத்தார். கரெக்ட் லக்ஷ்மி... நீ பிள்ளைகளை வளர்த்து இருக்கும் விதத்திற்கும்... அந்த கிரெடிட்டும் உனக்குத்தான்... அவங்க வளர்ச்சியில் என்னோட பங்கு எதுவும் இருப்பதாக தெரியலை... நானும் அப்பாவும்... பணம் சம்பாதிப்பதோடு சரி... வீட்டு நிர்வாகம்... குழந்தைகள் கல்வி... உறவினர்கள்... வீட்டு விசேஷங்கள் ... என்று எல்லாமே... நீயாக நடத்தியதுதான்... அடடா... முப்பது வருஷமா பேசாதது எல்லாம் சேர்த்து வச்சு இந்த ஒரே நாளில் பேச முடிவு பண்ணிட்டீங்களா? இந்த பாராட்டு மழையில் நனைந்தால்... என்னோட உடம்பு

தாங்காது... அப்புறம் நான் படுத்துகிட்டா... நீங்களே சொல்ற மாதிரி இந்த வீடு என்ன ஆகிறது?ம்ம்ம் என்று விளையாட்டாய் அவரை தடுக்க முயற்சி செய்தாள். இல்ல லக்ஷ்மி இப்ப கூட உன்னோட பையன் இவ்வளவு வளர்ந்தபின்னும் வெளியே போகும்போது உன்னை கட்டி பிடிச்சு கன்னத்தில் முத்தமிட்டு விட்டு உன்னிடம் சொல்லி கொண்டு வெளியே போகிறான்... அதை பார்த்த பிறகு இப்பதான்... நான் ரொம்ப குடும்பத்தில் மிஸ் பண்ணிட்டேனோன்னு தோணுது... எனக்கு உன்னை பார்த்த ரொம்ப பொறாமையா இருக்கு... அது போகட்டும்... இந்த மூணு நாளுல பார்த்தவரைக்கும்... எனக்கே சில விஷயங்கள் தோணுது....

அது உன்னோட கண்ணிலையும் நிச்சயம் பட்டு இருக்கும்... அதை பத்தி பேசணும்னுதான் உன்னை இருக்க சொன்னேன்... பட் கதை வேறெங்கேயோ போய்டுச்சு... என்றவர்... கொஞ்சம் நிறுத்தி நான் என்ன சொல்ல வரேன்னு தெரியுதா? என்று அவளை பார்த்து கேட்டார். யோசனையோடு அவரையே பார்த்தவள்... நம்ம பசங்களோட கல்யாண விஷயமா இருக்கலாம்.. என்று மெல்ல சொன்னாள்... ம்ம்ம் இப்படி பொதுவா சொல்ல கூடாது... குறிப்பா சொல்லு... அனுவோட கல்யாணம் ஆல்மோஸ்ட் முடிந்த மாதிரித்தான்... அவ படிப்பை முடிசுரட்டும்னு நான் சொல்லி இருக்கிறேன்... டிகிரியாவது முடிக்கட்டும்... தை மாசம் நிச்சயம் வச்சுக்கிட்டு... ஏப்ரல் மே-ல கல்யாணம் வச்சுடலாம்... நான் கேட்கறது கௌதம் கல்யாணம் பத்தி... என்று அவர் சொன்னதும்... அவளுக்கு திக் என்றது... என்ன இவர் இப்படி குண்டை தூக்கி போடுகிறார். கௌதமுக்கு என்ன இப்ப அவசரம்... அனுவின் கல்யாணம் முடித்துவிட்டு பார்க்கலாமே... என்று மெல்ல கேட்டாள். ஹேய் நீ என்ன பேசற... ஸ்ரிராமை விட... கௌதமிற்கு ஒரு வயசு ஜாஸ்தி தெரியுமா... ரெண்டு கல்யாணத்தையும் ஒரே நாளில் கூட வச்சுக்கலாமே... உன்னோட மனசுல ஏதாவது வச்சு இருந்தா அதை இப்போவே சொல்லிடு... அதோட சாதகம் பாதகம் பத்தி பேசலாம்... இல்லை என்றால் நான் ஒரு பொண்ணு பார்த்து வைத்து இருக்கிறேன் அதை பார்த்து முடிவு பண்ணிடலாம்... அவளுக்கு மூச்சு அடைத்தது... கடவுளே... முதல் முதலாய் மனசுவிட்டு பேசுகிறார் என்று சந்தோஷப்பட்டு முடிக்கு முன்பு இப்படி குண்டை தூக்கி போடுகிறாரே... ஐயோ கௌதம் மனசு நோகாமல் இருக்க வேண்டுமே...

@@@@ கோவில் வாசலில் காத்து இருந்த ஸ்ரீராம் கௌதம் காரில் இருந்து அனுவோடு ப்ரியாவும் இறங்குவதை பார்த்து லேசாக ஆச்சரியபட்டான். ஹேய் சம்திங்... சம்திங்... கோயிங் ஆன்... நேற்றே தனியாக வீடு பார்த்தாக சொல்லி கௌதமே நேரில் வந்து ப்ரியாவையும் தாத்தாவையும் அழைத்து சென்ற போது ஆரம்பித்தது... இப்போ வளர்ந்தது... கவனிக்கிறேன் ப்ரியா... அண்ணனோடு வருகிறேன் என்று அனு சொல்லி இருந்தாள்தான்... ஆனால் ப்ரியா வருவது அவளுக்கும் தெரியாமல்

இருந்திருக்க வேண்டும்... தெரிந்து அவள் சொல்லாமல் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... அப்படி என்றால்... ப்ரியா...I WILL WATCH AND CATCH YOU MY DEAR FRIEND... அன்னிக்கு போனில பேசும்போது கூட... அங்கேயும் ரகசிய காதல்... மின்னல் அடித்தது.... சோ இவர்தானா அது... சட்டென்று மனதில் அட ப்ரியவிற்கும்

தனக்கும் உள்ள தொடர்பு... ஏதோ விட்ட குறை தொட்ட குறை போல... என்று தோன்றி ஒரு சந்தோஷ பூ பூத்தது... ALL THE BEST PRIYA... மனசுக்குள் வாழ்த்தியவன்... அட ச்சே... இருடா... நீயாக அவசரப்பட்டு ஏதாவது இப்பவே கற்பனை பண்ணாதடா? ஒரு தற்செயலாக கூட நடந்து இருக்கலாம்... எதுக்கும் கவனி என்று சொல்லி கொண்டான். அதன் பிறகே அனுவை பார்த்து புன்னகைத்தவன் அவர்களை நோக்கி நடந்தான். அனுவின் கையை பற்றி இழுத்தவன் லேசாக பின்தங்கி நடந்தான்... முதலில் அனுவிடம் சொல்லலாமா என்று நினைத்தவன் தேவை இல்லை.... கன்பார்ம் பண்ண பிறகு சொல்லலாம்... என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அவர்களை முன்னே நடக்க விட்டு... பின்னால் தொடர்ந்தனர்.

கோவிலில் தரிசனம் முடித்துவிட்டு.... வெளியே வந்து பீச் மணலில் அமர்ந்து இருந்தனர்... அனு... வாயேன் தண்ணி வரை போய் வரலாம்... என்று ஸ்ரீராம் கூப்பிட... அவள் அண்ணனை பார்த்தாள்... அவன் சிரிப்புடன் அவளை அருகில் வரும்படி தலை அசைத்தான்... ஸ்கூல் பொண்ணு மாதிரி பிகேவ் பண்ணாத அனு... அப்புறம் ஸ்ரீராம் என்னை மச்சானாய் பார்க்க மாட்டார்... வில்லனாய்தான் பார்ப்பார்... புரியுதா... YOU FIX YOUR LIMITS... AND ENJOY.... எனக்கு என் தங்கை மேல நம்பிக்கை இருக்கு... ஓகே? என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லி சிரித்தவன் தலை அசைத்து அனுப்பி வைத்தான். அவள் செல்வதையே பார்த்து இருந்தவன் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் திரும்பி அருகில் இருந்த ப்ரியாவை பார்த்து லேசாக புன்னகைதான். அவன் அனுவிடம் மெல்ல சொன்னது அவள் காதிலும் விழுந்து இருக்கவேண்டும்... அவள் முகத்திலும் ஒரு மென்மையான இதமான பாவனை.... புன்னகை... அதை பார்த்தவன் லேசான கேலியோடு என்ன என்று மெல்ல வினவினான். ஒன்றும் இல்லை என்று தலை அசைக்க போனவள்... சுதாரித்து... என்ன என்ன... என்று திருப்பி கேட்டாள். அவளது பதிலையும் பாவனையும் ரசித்தவன்.... ஒன்றும் இல்லை என்று புன்னகையோடு இப்போது அவன் தலை அசைத்தான். தான் செய்ய இருந்ததை அவன் செய்ததை பார்த்தவளுக்கு இப்போது நன்றாகவே புன்னகை மலர்ந்தது... மறுபடியும் என்ன என்று விசாரிக்க போகிறான் என்ற எண்ணத்தில் அடக்கி முகம் திருப்பி கடலை பார்த்தாள். அவளது சிரிப்பையும்... காரணத்தையும் ஊகிக்க முடிந்தது... அவனும் மலர்ந்த சிரிப்போடு அவள் பார்வை சென்ற திசையை பார்த்தவன்... நீ கடலுக்கு கால் நனைக்க போகலையா? என்று மெல்ல விசாரித்தான்... போகணும்...

ஆனால் உன்னை இங்கே தனியா விட்டுட்டு போக மனசு இல்லை என்று சொன்னால் அவன் என்ன செய்வான்? என்று எண்ணியவளுக்கு வாய் விட்டு சத்தமாய் சிரிக்க வேண்டும் போல இருந்தது... சிரமப்பட்டு அடக்கியவள்... போகணும்... நீங்களும் கூட வரீங்களா? என்று கொஞ்சம் மாற்றி கேட்டாள். நீ கூப்பிடுவதற்காக நான் காத்துகிட்டு இருக்கிறேன்... என்று சிரிப்போடு சொன்னவன் எழுந்து அவளுக்கு கை நீட்டினான். அதை கண்டுகொள்ளாமல் தவிர்த்து எழுந்தவள்... கடலை நோக்கி நடந்தாள். அவளை பின் தொடர்ந்தவனுக்கு இத்தனை நாள் இல்லாமல் அவள் நடக்கும் போது கொலுசு ஒலி கேட்கிறதோ..அது தான் கொடுத்ததா?..அப்படிதான் இருக்கணும்.. உடனே பார்க்கவேண்டும் போல மனம் பரபரத்தது... எப்படி பார்ப்பது... கோவிலுக்கு போகிறோம் என்று தழைய தழைய புடவை கட்டி கொண்டு வந்து இருக்கிறாள். கடலில் நிற்கும்போது லேசாக தூக்கி கொள்ளமாட்டாளா? அப்போது பார்க்கலாம் என்று காத்து இருந்தவனை அவள் ஏமாற்றிவிட்டாள். அப்படியே நின்றாள்...அவன் கூட லேசாக ஆரம்பித்து பார்த்தான்.. நல்ல புடவை... உப்பு நீரில் வீணாகிவிட போகிறது என்று.. அது அவள் காதில் விழவில்லையோ.. விழுந்து கண்டுகொள்ள வில்லையோ.. ஒண்ணும் பிரயோஜனம் இல்லை... லேசான எரிச்சலில் மணலில் உதைத்தான்... அவனை அவளும் ஓரகண்ணால் பார்த்து கொண்டு இருந்ததால்.... அவனது எரிச்சல் அவளுக்கு லேசான புன்னகையை வரவழைத்தது... கூடவே கொஞ்சம் பாவமாயும்... இருந்தது... So sweet... என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவள் தண்ணீரை விட்டு வெளியே வந்து... குனிந்து புடவையின் நுனியை லேசாக மேலே தூக்கி பிழிந்து விட... அந்த தந்த காலில் மின்னிய கொலுசை பார்த்த கௌதமிற்கு... உள்ளுக்குள் என்னென்னவோ செய்தது...

@@@ எனக்கென ஏற்கனவே பிறந்தவள் இவளோ...என் இதயத்தில் கயிறு கட்டி இழுத்தவள் இவளோ... ஒளி சிந்தும் இரு கண்கள்... உயிர் வாங்கும் சிறு இதழ்கள்... என்னுள்ளே... என்னுள்ளே...ஏதேதோ செய்கிறதே...அது என்னென்று அறியேனடி.... @@@
சொல்லுடா...இப்போ சொல்லிவிடு...என்று தன் தைரியத்தை எல்லாம் திரட்டி.. வாய் எடுத்த போது அவனுடைய மொபைல் அழைத்தது...

அத்தியாயம் 40

கௌதம் மனம் இன்றி போனை எடுத்து பார்த்தால்... சிவராமன் அங்கிள்... இவருக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்? பேசாமல் எடுக்காமல் விட்டு விடுவோமா? என்று கூட ஒரு நிமிடம் தோன்றியது... இப்போது விட்டாலும்... மீண்டும் முயற்சித்தால் என்ன செய்வது... போனை அணைத்து விடுவோமா...

என்று தோன்றிய எண்ணத்தை... உடனே அழித்தான்... ஏற்கனவே ப்ரியா கூட ரெண்டு நாள் செலவழிக்க கூடிய ஒரு அற்புதமான வாய்ப்பை இழந்ததை அதற்குள் மறக்கலாமா... இடியட்... என்று தன்னை தானே திட்டியவன்... எடுத்து சொல்லுங்க அங்கிள் என்றான். கௌதம் அஷ்டலக்ஷ்மி கோவில் வாசலில் உங்களோட கார் இருக்கே... நீங்க இங்கேயா இருக்கீங்க? என்று கேட்டார். ம்ம்ம் ஆமாம் அங்கிள் பீச்சில் இருக்கேன்... என்ன விஷயம் சொல்லுங்க... நான் என்னோட பாமிலியோட கோவிலுக்கு வந்தேன்... என்னோட மனைவியும்... மகளும் உங்களை பார்த்து பேச வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்... அதுதான்... நீங்க ப்ரீயா இருந்தா... பேசலாமா என்று கேட்கத்தான்... சாரி நீங்க பெர்சனலா பிசியா இருந்தா... இன்னொரு நாள் பேசலாம்... என்று இழுத்தவரை பார்த்து... என்ன விஷயமா பேசணும்... அந்த கேஸ் விஷயமான்ன... இப்ப மட்டும் இல்லை எப்பவுமே பேச வேண்டாம்... ப்ளீஸ் அங்கிள்... என்றவனை குறுக்கிட்டு... ஐயோ அது எனக்கு தெரியுமே... இது வேற விஷயம்... நீங்க முன்னாலே விசாரிச்சது தொடர்பா... என்றார். அப்ப சரி... நானும் தங்கையோட வந்துருக்கேன்... இப்ப வேண்டாம்... நாளைக்கு சாயங்கலம் வேணா பார்க்கலாம்...

நானே நாளைக்கு போன் பண்றேன்... போனை வைக்கும்போது முதலில் இருந்த லேசான மனநிலை அடியோடு மாறிவிட்டது... என்ன இது ... ப்ரியாவை பார்த்தால் அவள் கவலையோடு அவனை பார்ப்பது புரிந்தது... சாரி ஆபிஸ் கால் என்று முனகியவன்... போலாமா என்று கேட்டான். ம்ம்ம்... என்று தலை அசைதவள்... மெல்ல அனு என்று கேட்டாள். ஸ்ரீராம்-க்கு போன் பண்ணி ட்ராப் பண்ண சொல்லலாமா? அல்லது இப்போதே கூட்டி போகலாமா? என்று அவளையே கேட்டான். கை திருப்பி மணி பார்த்தவள்... நாமே கூட்டி போலாம்... நாளைக்கு வேண்டுமானால்... வேறு எங்காவது பகலில் பார்த்து கொள்ளட்டும் என்று சொன்னவளை பார்த்து... சரி என்று தலை அசைத்தான். அனுவிற்கு மெசஜ் அனுப்பி காருக்கு வர சொல்லி விட்டு கிளம்பினர். மறுநாள் டி.நகருக்கு போய் தீபாவளிக்கு துணிகள் வாங்கும் வேலையை முடித்துவிட... ஏற்கனவே லக்ஷ்மி சொன்னபடி கௌதமும் அனுவும் கிளம்பி ப்ரியாவை அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அங்கே ஸ்ரிரமும் வந்துவிட சள சளவென்று பேசி ஒருவரை ஒருவர் கிண்டலடித்தபடி துணியையும் தேர்வு செய்தனர். ஸ்ரீராம்-இன் கண்கள் முந்தைய நாள் எடுத்த முடிவின் படி... ப்ரியாவை அவ்வப்போது நோட்டம் விட்டபடி இருந்தது. ப்ரியா தனது தேர்வினை கௌதமிடம் காட்டி கண்ணால் ஒப்புதல் பெறுவதை கவனிதவனுக்கு புன்னகை விரிந்தது... அடேயப்பா... அணியும் ஒவ்வொரு துணியும் மனம் கவர்ந்தவனின் இதயத்திற்கு இதமாய் இருக்க வேண்டுமாக்கும்... அவ்வப்போது அவன் அனுவையும் பார்த்து அவள் அவனிடம் விடாமல் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பொருத்தமான பதிலை சொன்னபோதும்... கவனம் முழுமையாக அங்கே இல்லாததால் சில சமயத்தில் மாட்டி கொண்டான்.

அனு அவனை கேள்வி கணைகளால் துளைத்து எடுப்பதை பார்த்த கௌதம்... அனு... பாவம் ஸ்ரீராம் ஏன் இப்படி படுத்தற... கொஞ்சம் நீயாகவும்தான் முடிவு எடேன்... என்று கிண்டலடிக்க... அதெப்படி கௌதம்... தான் அணியும் துணிகள் தன்னுடைய மனதை கொள்ளை அடித்தவரின் கண்களுக்கு இதமாய் இருக்க வேண்டும் என்று அனு நினைக்க கூடாதா? என்று சொல்லியபடி அவன் அருகில் வந்தவன்... குரலை தணித்து... அந்த உரிமை முழுவதும் ப்ரியாவிற்கு மட்டும்தானா? என்று கேட்க... கௌதமிற்கு தூக்கி வாரி போட்டது... அவன் அதிர்ந்து அவனை பார்த்து... கேள்வியாய் நோக்க... வார்த்தைகள் எதுவும் இன்றி... துணியின் தேர்வு குறித்த ஒப்புதல் வாங்க கண்ணால் பேசும் ஒரு உரையாடல் கொஞ்ச நேரம் முன்னால் நான் பார்த்தேனே... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்துவிட்டு போனான்... இப்படி மாட்டி கொண்டோமே... தன் கண்ணில் அப்படியா காதல் வழிகிறது... ஒரே நாளில் அரை மணி நேரத்தில் கண்டு பிடிக்கிற மாதிரி... கடவுளே... ஸ்ரீராம் ப்ரியாவிடம் போய் ஏதாவது உளறாமல் இருக்க வேண்டுமே... அவளிடம் தானே இன்னும் தன் மனதை திறந்து காட்டாத போது... கேலி என்ற பெயரில் ஏதாவது சொல்லி ஏடாகூடமாய் ஆகிவிட போகிறது என்ற பயத்தில் அவன் அனுவிடம் போய் சீக்கிரம் பர்சேஸ் முடி... கிளம்பலாம்... என்று அவசர படுத்தினான்.

அனுவின் தேர்வு முடிந்து பில்லுக்கு பணம் செலுத்த காத்து இருக்கும் நேரத்தில்... அனு ப்ரியா போன் கையில வச்சு இருக்கீங்க... என்னோட பாக் காரில இருக்குன்னு நினைக்கிறேன்... கொஞ்சம் கொடுங்களேன் ஒரு போன் பேசணும் என்று சொல்லி வாங்கினாள். பேசி முடித்து திருப்பி கொடுக்கும் போதுதான் அந்த ஸ்க்ரீன் சேவரை பார்த்து அதிர்ந்தாள்... ப்ரியா... இது என்ன போட்டோ மாதிரி இல்லையே ... இது என்ன... என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்க... அவள் உற்சாகத்துடன் விவரிக்க தொடங்க... கௌதம் அவசரமாய் கௌண்டரில் இருந்து ஓடி வந்து...அனு... போய் துணி எல்லாம் சரியா இருக்கா பார்... என்று அவளை அங்கிருந்து நகர்த்த முயன்றான். ஐயோ இல்லை அண்ணா... அந்த போனில் என்று அவள் மீண்டும் ஆரம்பிக்க... ப்ளீஸ் அனு சொன்னதை கேளு... போ எல்லாம் எனக்கு தெரியும்... என்ற கௌதமை குறுக்கிட்டு என்ன தெரியும் உனக்கு... ஊர் ஊரா போய் சுத்ததான் தெரியும்... கையில் வெண்ணைய வச்சுக்கிட்டு என்று ஆரம்பித்த அனுவின் வாயை பொத்தி..கௌண்டருக்கு இழுத்து சென்றான்..கௌதமின் அந்த நடவடிக்கைக்கு காரணம் புரியாமல்.. ப்ரியா ஸ்ரீராம் இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து உதட்டை பிதுக்கி கொண்டனர்.என்ன கோபம்? இவ்வளவு நேரம் நன்றாகத்தானே இருந்தான்... ஒருவேளை தான் கேலி செய்தது பிடிக்கவில்லையோ? ச்சே பார்த்தால் அப்படி தெரியவில்லை..இவனை பார்த்தால் ரொம்ப பொறுப்பாய்... அமைதியான ஆள் மாதிரி தெரிகிறது... அப்புறம் திடீர் என்று இந்த வேகம் ஏன்....

அப்போது கூட லேசாக அசடு வழிய சிரித்த மாதிரிதான் இருந்தது.

கோபம் இல்லையே.. என்ன ப்ரியா ஏதாவது ஊடலா? என்று அவளை பார்த்து கேட்டான். எ..எ.. என்ன சொல்றீங்க நீங்க? என்று அவள் திணற..அவன் விட்டு விட்டான். சரி ஏதோ பார்க்கலாம். அனுவும் புரியாமல் கௌதமை பார்க்க...நான் உனக்காகத்தான் என்று மீண்டும் சொல்ல ஆரம்பிக்க... ப்ளீஸ் அனு நாம இதை பத்தி வீட்டுல போய் பேசலாம்... ப்ளீஸ் எனக்காக இதை இப்போ விடு. என கெஞ்சலாய் சொன்னதும் சரி என்று தலை அசைத்தாள். வீட்டுக்கு வரும் வழி எல்லாம்... மூவரும் அவரவர் சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்ததால்... பேச்சே இல்லை. போகும்போது எவ்வளவு உற்சாகமாய் இருந்தது... கௌதமிற்கு என்ன பிரச்சனை... அவ்வப்போது மூட் ஆப் ஆகி விடுகிறதே? முதலில் ஏர்போர்ட்டில் பார்த்ததில் இருந்தே அப்படிதான் இருக்கிறான்.... என்ன பிரச்சனை என்று மனம் திறந்து பேசினால் ஏதாவது செய்யலாம்... பேச்சு அதிகம் இன்றியே ப்ரியாவை வீட்டில் இறக்கி விட்டு விட்டு... தாத்தாவிடம் ஒரு புன்னகையோடு நலம் விசாரித்துவிட்டு கௌதம் தன் வீட்டிற்கு வந்து நுழைந்ததுதான் தாமதம்... அனு அம்மா இங்கே வாங்க... என்று சத்தமாய் கூப்பிட்டாள். என்ன அனு வந்ததும் வராததுமாய்... அம்மாவை ஏலம் விட்டு ஆகிறது? என்ன விஷயம் என்று கௌதம் விசாரித்தான். நீ ஒண்ணும் பேசாத? நான் அம்மா கிட்டயே பேசிக்கறேன்... என்று வெடுக் என்று சொன்னவள்... அம்மா என்று இன்னும் சத்தமாய் கூப்பிட்டாள். உள்ளே இருந்து வந்தவள் அனு ஆத்திரமாய் நிற்பதையும் கௌதமின் புன்னகையையும் பார்த்தவள்... என்ன ஆச்சு அனு... உங்க அண்ணன் உனக்கு பிடிச்ச பிங்க் கலரில டிரஸ் செலெக்ட் பண்ணியதை வேணாம்னு சொல்லிட்டானா? விடு அவனை அப்பாகிட்ட சொல்லிடலாம்... என்று கிண்டல் அடித்ததை பார்த்து...

மேலும் பொங்கிய கோபத்துடன் எக்கேடு கெட்டோ போங்க... இந்த வீட்டில் என்னை பார்த்தால் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் எப்படித்தான் இருக்குமோ தெரியலை? நான் என்ன சொல்ல வரேன் என்பதை கூட கேட்க மாட்டீர்களா ரெண்டு பேரும்... என்று சொல்லியவள் அவளின் ரூமிற்கு போய் விட்டாள். என்ன ஆச்சு கௌதம்? என்று அவனிடம் விசாரிதவள் விபரம் அறிந்ததும்... ஓ...ஓ ... இன்னும் மறைத்தால்... அவள் தப்பாக நினைத்து கொள்ளலாம் ... சொல்லி விடலாம் கௌதம் என்று சொன்னதும்... நானே வீட்டில் வந்து சொல்கிறேன் என்று சொல்ல முயன்றேன் அம்மா... அவள் காது கொடுத்து கேட்டால்தானே.. ஒரே கோபம்.. காரில் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. நல்லது என்று நானும் சமாதான படுத்த முயலவில்லை. சரி வா மேலே போய் பேசலாம் என்று அவனையும் கூட்டி கொண்டு அனுவின் ரூமுக்கு போனாள். கதவை தட்டியதும்... நான் தூங்க போறேன்... யாரும் என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாம்... நீங்க போலாம்... என்று குரல் கொடுத்தாள். அதை

கேட்டவுடன் புன்னகையோடு உள்ளே நுழைந்தவர்கள்... அவள் அருகில் சென்று அமர்ந்து ...நீ என்ன சொல்ல வந்தாய் என்பது எங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும் அனு... அதனால்தான் என்று ஆரம்பித்து... விபரம் சொல்லவும்... அமைதியாக கேட்டவள்... அட பாவிகளா... இது எத்தனை நாளாய் இந்த கூட்டு களவாணித்தனம் நடக்குது? என்று சிரிப்போடு கேட்டாள். நல்ல அம்மா... நல்ல பையன்... சூப்பர் தான் என்று சிரித்தவள் ஆமா இது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியாதா? இல்லை வேற யாருக்குமே தெரியாதா? நேற்று வரை யாருக்கும் தெரியாது...

நேற்று இரவுதான் உங்க அப்பாவுக்கு தெரியும் என்று மெல்ல லக்ஷ்மி சொன்னதும் கௌதம் ஆச்சரியமாய் அம்மாவை திரும்பி பார்த்தான். மெல்ல தலை அசைத்து ஆமா நான்தான் நேற்று நீங்க கோவிலுக்கு போன போது சொன்னேன்... வா அவர் கூட உன்கிட்ட பேசணும்னு சொல்லிக்கிட்டு இருந்தார்... கீழே போகலாம்... என்றதும் மூவரும் இறங்கி வந்தனர். அவர்களின் அறைக்குள் நுழைந்த மூவரையும் பார்த்த ஹரிக்கு... கொஞ்சம் ஆச்சரியமாயும்... ரொம்ப சந்தோஷமாயும் இருந்தது. புன்னகையோடு தலை அசைத்து உள்ளே வர சொல்லி அழைத்தவருக்கு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. என்னப்பா... கை எப்படி இருக்கு? என்று கௌதமே பேச்சை ஆரம்பித்தான். ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லப்பா... கை அசைக்காமல் இருக்க வேண்டும்... கொஞ்சம் கொஞ்சம் வலி இருக்கு... மாத்திரை சாப்பிட்டால் சரி ஆகிவிடும். என்னப்பா ஏதோ பேசணும்னு சொன்னிங்களாமே ... அம்மா சொன்னாங்க... என்று நிறுத்தி அவர் முகத்தை பார்த்தான். அவர் புன்னகையுடன்... அம்மாவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து ஏதோ ஆராய்ச்சி எல்லாம் பண்ணி என்னென்னவோ கண்டு பிடிச்சு இருக்கீங்க போல இருக்கே... அதுல நடுவுல நான் என்னவோ பெரிசா... பையனுக்கு மனசுக்கு பிடிச்ச மாதிரி முதல் முதலா ஒரு காரியம் செய்ய போவதாக நினைச்சுகிட்டு நேத்திக்கு கௌதம் எப்ப பார்த்தாலும் ப்ரியாவை பார்வையாலே சாப்பிட்டுகிட்டு இருக்கானே? என்ன விஷயம் என்று விசாரித்தால்... ஒன்னொன்னா வெளியே வருது...

நான்தான் புதுசா கண்டு பிடித்த மாதிரி நினைச்சுகிட்டு உங்க அம்மாகிட்ட சொன்னால்... என்னை மண்ணை கவ்வ வச்சுடீங்க... அம்மாவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து... என்று சொல்லி சிரித்தார். அப்பா அப்படி கேலி பேசி சிரிக்க கூடும்... அதுவும் இந்த விஷயத்தில் என்று கனவிலும் நினைத்து இராத கௌதமிற்கு சந்தோஷமாய் இருந்தது... கூடவே கூச்சமாயும்... அம்மா ஒரே நாளில் கண்டு பிடித்தார்கள் என்றால்... அவர்கள் அம்மா... என்னை நன்றாக புரிந்து வைத்து இருப்பவர்கள்... ஆனால்... ஸ்ரீராம்... அப்பா... இவர்கள் எல்லாம் இவ்வளவு எளிதில் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்றால்... தன் முகத்தில் அவ்வளவு அப்பட்டமாய் தெரிகிறதா? கடவுளே... பின்ன ஏன் ப்ரியாவிற்கு மட்டும்

எப்படி தெரியாமல் இருக்கும்? இல்லை தெரியும்... ஆனால்... அவன் தனக்குள் குழம்பி கொண்டு இருக்கையில்... என்ன கௌதம்... ப்ரியகிட்ட பேசியாச்சா?... நீ பேசறியா? இல்ல நான் அப்பாகிட்ட சொல்லி அவங்க தாத்தாகிட்ட பேச சொல்லட்டுமா? இல்லப்பா... நானே பேசறேன்... அவளோட மனசை தெரிஞ்சுகிட்ட அப்புறம்... நீங்க போய் பேசலாம்... என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான்... அய்யோடா... அப்ப இந்த ஒரு வாரமா டெய்லி ஆபிஸ் போய்ட்டு போய்ட்டு வரயே... பத்தாகுறைக்கு சாயங்காலம் அவங்க வேற இங்க வராங்க? நாள் பூரா பார்த்துகிட்டே இருக்கீங்க... இன்னும் சொன்ன பாடில்லையா? அடடா? அதெல்லாம் ஸ்ரீராம் தான் சூபர்... முதல் நாள் பார்த்தார்... அடுத்தநாள் சொன்னார்... அதுக்கு அடுத்த நாள் தாத்தாவை அனுப்பிவிட்டார்... என்று வாயை விட்டுவிட்டு... ரொம்ப தாமதமாய் நாக்கை கடித்து பேச்சை நிறுத்தினாள்.

ஹேய் இது என்ன... இங்க ஒரு காதல் கதை நடந்துகிட்டு இருந்துருக்கு... அதை யாராவது கவனிசீங்களா? என்று கௌதம் ஆரம்பிக்க... அவள் எழுந்து ஓடியே போய்விட்டாள். அவள் ஓட்டத்தை புன்னகையுடன் பார்த்து இருந்த மூவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர். சிரிப்பு இருக்கட்டும்... நீ எப்போ பேச போறே... ப்ரியகிட்ட என்று கேட்டார்... அம்மாவை ஒரு பார்வை பார்த்தவன் இன்னிக்கே... நான் வெளியூர் கிளம்பறேன். மண்டே காலை வந்து உங்ககிட்ட பேசறேன்..என்று சிரிப்புடன் சொன்னவன் தலை அசைத்து கிளம்பினான். தொடர்ந்து வந்த லக்ஷ்மி... எங்கே சார் வெளியூர்... கன்யகுமரியா? தனியாவா? என்ன பிரயோஜனம்... என்று ஆரம்பிதவளை குறுக்கிட்டு... நான் ஏன் தனியா போறேன்? என்றவன் கொஞ்சம் நிறுத்தி... ரெண்டு பேரும்தான்... இப்போதைக்கு ஆபிஸ் வேலையா கிளம்பறோம்... கன்யகுமரியில... நாங்க ஆபிஸ் வைக்க இடம் பார்க்க போறோம்.. வரட்டா.. என்று அவள் கன்னத்தில் தட்டியவன் அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கிளம்பி ப்ரியாவின் வீட்டில் இருந்தான். தாத்தாவிடம் பேசியவன் அம்மாவிடம் சொன்ன மாதிரி காரணம் சொல்லி ப்ரியாவையும் கூட்டி கொண்டு... தனியாக காரில்.... நாலு மணிக்கு எல்லாம் கிளம்பிவிட்டான். அவனுடைய மனம் உற்சாக வானில் சிறகடித்து கொண்டு இருந்தது... சோ ப்ரியாவின் ஓகே? என்ற ஒரு வார்த்தை மட்டும்தான் பாக்கி இருக்கிறது...

சொல்லுடி... சீக்கிரம் சொல்லுடி... என்று மனதிற்குள் பேசியவன் ஏய் முதலில் நீ வாயை தொறந்து ஒழுங்கா ப்ரொபோஸ் பண்ற வழியை பாருடா.. சொல்றேன்... சொல்றேன் இப்ப இங்க இல்ல... நாளைக்கு காலையில்.... கன்யாகுமரியில்... அந்த அற்புதமான அதிகாலை நேரத்தில்... சூரியன் உதயம் ஆகும் நேரத்தில்... அந்த கடற்கரையில் வைத்து, அவளை முதன் முதலில் அங்கே பார்த்ததையும் சொல்லி ஆச்சரியப்பட வைத்து... விரிந்த விழிகளோடு பிரமிப்பாய் பார்க்கும்போது...

அப்போ சொல்றேன்...அவன் விழிகள் கனவில் மிதக்க... அதை அவ்வப்போது பார்த்த ப்ரியா ஏதாவது கேள்வி கேட்க... கனவில் இருந்து மீண்டு வந்து பதில் சொன்னான்... சில சமயங்களில் சம்பந்தம் இல்லாமல் பதில் சொல்லி அசடு வழிந்தான்.

@@@ ஏதோ நினைக்கிறேன்.. அதை ஏனோ மறைக்கிறேன்.. உன்கிட்ட ஒண்ணு சொல்லணும்...உன்னோட ஒண்ணா இருக்கணும்...பேசிடதான் வந்தேன்.. மொழி வரவில்லை.. மௌனமாய் இருந்திட மனம் வரவில்லை... அடடா...அடடா காதல் அழகிய தொல்லை..@@@

மறு நாளைய விடியலுக்காய் மகிழ்ச்சியோடு காத்து இருந்தான் கௌதம்... ...

அத்தியாயம் 41

தூக்கம் என்பது அவன் அருகில் வராததாலோ... நெடுஞ்சாலையில் டங்கர் லாரிகள் ஸ்ட்ரைக்கோ... அல்லது அவன் மனம் போலவே காரும் பறந்ததாலோ... பனிரெண்டு மணி நேர பயணம் உணவு தவிர எங்கேயும் நில்லாமல்... பத்து மணி நேரத்தில் முடித்து... இரவே இரண்டு மணிக்கு எல்லாம் கன்யாகுமரிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். ஹோட்டலில் இறங்கியதும்... ரொம்ப டயர்டா இருக்கா ப்ரியா என்று அக்கறையோடு கேட்டவனை பார்த்து மறுப்பாய் தலை அசைத்து புன்னகைத்தாள். அந்த இரவு நேரத்திலும் பத்து மணி நேர கார் பிரயாணத்திற்கு பின்னால்... ஒரு பூ மாதிரி இருந்த அவளை அறைக்குள் விட்டுவிட்டு கிளம்ப முடியாமல் தயங்கி... தவித்து... குடிதண்ணீர் இருக்கா... கீசர் வேலை செய்யுதா?

குளிருதா... ஸ்வேட்டேர் இருக்கா? என்று என்னென்னவோ கேட்டு... மேலே கேட்க ஒன்றும் கேள்வி இல்லை என்று ஆன பின்... மெல்ல நாளைக்கு காலையில் சன்ரைஸ் பார்க்க ஷோருக்கு போலாமா... ஒரு ஐந்தரை மணிக்கு கிளம்ப முடியுமா? என்று கேட்டான். இப்பவே மணி ரெண்டு... இனிமேல் தூங்கி எழுந்து ஐந்தரைக்கு கிளம்புவது... ம்ஹூம் கொஞ்சம் கஷ்டம் ஆச்சே... நான் தூங்குமூஞ்சி இல்லைதான்... ஆனால் நாளைக்கு சண்டே இல்லை... கொஞ்சம் லேட்டாத்தான் எழுந்திரிப்பேன்... நீங்க ஏதோ இடம் பார்க்கணும்னு வேற சொன்னீங்களே... ஒரு எட்டு மணிக்கு மேல கிளம்பினால் போதாது... என்றுஅவள் சிரிப்பை அடக்கி சொல்ல... அவனுக்கு அவளின் கிண்டல் குரல் புரிந்தது... அவனும் விடாமல் ஒரு சின்ன சிரிப்புடன்... ஆபிஸ் வேலையா வந்துட்டு... எம்.டி கூப்பிடற நேரத்துக்கு கூப்பிட்ட இடத்திற்கு வராமல் இருப்பது ஒரு trainee-க்கு அழகாக இல்லியே... You better do what I say... ம்ம்ம் காலையில் ஒரு ஐந்தரை மணிக்கு கிளம்பலாம்.... நான் வேணா... ஐந்து மணிக்கு உன்னோட மொபைல்ல அலாரம் வச்சுட்டு போறேன்... குட்நைட்... என்று சொல்லி அறை வாசல் வரை சென்றவன் திரும்பி...ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ் என்று சேர்த்து சொல்லி புன்னகைத்து

விட்டு போனான்.

அவன் போன பிறகும் அவளுக்கு தூக்கம் வரும் பாடாய் இல்லை... அவன் பார்வையும் சிரிப்பும்... இப்போ கேலி பேச்சும் வேறு சேர்ந்து கொண்டது... போல... அவன் அவளை எம்.டி நிலையில் மடக்கியதை நினைத்து நன்றாகவே சிரிப்பு மலர்ந்தது... பயங்கரமான ஆளுதான்... அது சரி எதுக்கு இவ்வளவு தூரம் கூட்டி வந்து இருக்கிறான்... ஏன் சென்னையில் பேச பயமாய் இருக்கிறதா? யாரவது தெரிந்தவர்கள் அருகில் இல்லாத இடத்தில்தான் காதலை சொல்ல தைரியம் வருமாக்கும்... ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ்... அவனை மாதிரி சொல்லியவள்... ஹலோ மிஸ்டர் கனவு வருவதற்கு... முதலில் தூங்க வேண்டும்... அப்புறம்தான் ட்ரீம்ஸ் வரும்... இது கூட தெரியாமல் நீ எப்படித்தான் குப்பை கொட்டுனாயோ? நான் வந்து சொல்லி கொடுக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது போல இருக்கு... ஓகே ஓகே ப்ரியா... பெட்டேர் பீ கேர்புல்... அவனது கண்கள் நிறைய சேதி சொன்னாலும்... வாயை திறந்து தெளிவாக சொல்லட்டும்... உன்னை எனக்கு புடிச்சு இருக்கு ப்ரியா... என்று அதற்கு அப்புறம் இனிப்பாய் கனவு காணலாம்... என்று படுத்து கொண்டாள். கண்களை இறுக்க மூடினாலும் கண்களுக்குள் வந்து சிரிக்கும் முகத்தை என்ன செய்வது? இப்போதைக்கு ஒன்றும் செய்யமுடியாமல்... அதை ரசித்து பார்த்தவாறே தூங்க முயற்சி செய்தாள்.

அவளை விட்டு வந்து படுத்த கௌதமிற்கும்... கார் ஓட்டியதில்... உடல் கொஞ்சம் களைப்பாய் இருந்த போதும்... மனம் மிகுந்த உற்சாகத்தில் இருந்ததால் அது தெரியவில்லை... சும்மா இப்படி கால் நீட்டி படுத்து இருந்தாலே போதும்... தூக்கம் வரும் என்று அவனுக்கு தோன்றவில்லை... அவள் பேசியதை பார்த்தால்... எதற்கு இங்கு வந்து இருக்கிறோம் என்ற காரணத்தை ஊகித்துவிட்டாள் போலதான் இருக்கிறது. வரும் வழியில் அவள் தாத்தாவை பற்றியே பேசி கொண்டு வந்தது ஞாபகம் வந்தது... ரொம்ப உற்சாகமான மனிதர் போலும்... ரொம்ப ப்ரக்டிகலும் கூட... கன்யாகுமரிக்கு நேர்முகத்தேர்வுக்கு வர அவளுடன் போட்டி போட்டு தாத்தா மடக்கிய சம்பவத்தை சிரிப்போடு சொன்னது அவன் நினைவில் நின்று இருந்தது... ரொம்ப தேங்க்ஸ் தாத்தா... அவளை என் கண்ணில் காட்டியதற்கும்... இப்போ... நாளைக்கு காதலை அவளிடம் எப்படி சொல்வது என்று யோசித்து கொண்டு இருந்த எனக்கு... ஒரு சுவரஸ்யமான முறையில் சொல்ல ஐடியா கொடுத்ததற்கும்... உங்களோட ஐடியா நன்றாய் இருந்தது... லொகேசன், டைம், சன்ரைஸ் இதெல்லாம் புடிச்சு இருக்குன்னு சொல்லிட்டு நாலாவது வாக்கியமாய்... உன்னையும் புடிச்சு இருக்கு என்று சொன்னால்... அவள் திருப்பி சொன்னால் ரொம்ப சந்தோஷம்... சொல்லாமல் திகைத்து நின்றாலும்... அந்த சப்ஜெக்டை மேலே தொடர்வதற்கு... உதவியாக இருக்குமே...

எப்பொழுது பொழுது விடியும்... யோசித்தவன் ஒருவேளை... வார்த்தைகள் வராமல் சதி செய்துவிட்டால் சமாளிக்க... ஏதாவது விஷூவல் இருந்தால் பரவாயில்லை என்று தோன்றவும் எழுந்து அவனது லாப்-டப்பை எடுத்து குடைய ஆரம்பித்தான். தான் பரீட்சைக்கு கூட... நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து இவ்வளவு பரபரப்பாய் தயார் செய்தது இல்லை என்பது நினைவு வந்து முகத்தில் புன்னகை பூக்க வைத்தது. ப்ரியாவை ஆச்சரியபடுத்திய... அத்தையின் ஓவிய திறமை... அந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர் உருவத்தை... தன்னால் வரைய முடியாது... சோ வாட்... ஆல் இன் ஆல் சர்வ லோக நிவாரணி கம்ப்யூட்டர் இருக்கே... அதில் உருவாக்கலாமே.. தங்களுடைய போட்டோக்களை மிக்ஸ் பண்ணி பார்த்தான்.ஓகே? நாட் பாட். அவசரத்துக்கு கை கொடுக்கும்.இதை காட்டியும் அவளுக்கு உணர்த்தலாம். கௌதம்.. உனக்கே உன் மேல நம்பிக்கை இல்லையா? படுத்தவன் கண்களை மூடி ஆழ்ந்த மூச்சுகள் எடுத்து மனதை தைரிய படுத்தினான். கனவுகளோடு காத்து இருந்தவன் தூக்கம் சுத்தமாய் வருவதற்கில்லை என்று தெளிவாய் தெரிந்ததும் எழுந்து குளித்து கிளம்பினான். நாலு மணிக்கு எல்லாம் அறையை பூட்டி கொண்டு அந்த ஹோட்டலின் மொட்டை மாடிக்கு போய்..மாலை நேரங்களில் மட்டும்..செயல்படும் அந்த திறந்த வெளி உணவு அரங்கில்..கடலை பார்த்த மாதிரி இருந்த டேபிளில் போய் அமர்ந்து காலை நீட்டி அமர்ந்து கொண்டான்.

ப்ரியா தூங்க முயற்சி செய்து தோற்று போய் எழுந்து மணி பார்த்தாள். மணி நாலாகி இருந்தது. பரவாயில்லை என்று எழுந்தவள்... குளித்து கிளம்பி...உடை மாற்ற பெட்டியை திறந்தவள்... அவன் வாங்கிய... அந்த தாமரை வண்ண புடவையை பார்த்தவளுக்கு மனம் லேசாகி... வானத்தில் பறப்பது போல் இருந்தது... அவள் ஏன் இந்த புடவையை எடுத்து வந்தாள்?... சும்மா... ஆபிஸ் வேலைக்கு ...இடம் பார்க்கவேண்டும் என்று அவன் சொல்லும்போது இவ்வளவு கிராண்டாய்... பாங்க்சனுக்கு கட்டற மாதிரி... இந்த புடவை எதுக்கு ? கேள்வி கேட்ட மனதை அடக்கினாள்... ஹேய் எனக்கு பிடித்த புடவை எடுத்து வர கூட நான் யார்கிட்ட பெர்மிசன் கேட்கணும்... மணி நாலரை கூட ஆகவில்லை... என்ன செய்வது... அவளுக்கு பார்க்க பளிச் என்று இருந்தால் போதும் என்ற அளவில்தான் கிளம்பி பழக்கம்... ஆனால் இன்றைக்கு என்று பார்த்து பார்த்து அலங்காரம் செய்து முடித்து கிளம்பியபின்னும்... இன்னும் ஐந்து கூட ஆகவில்லை... எவ்வளவு நேரம்... ரூமிலேயே உட்கார்ந்து இருபபது?... சும்மா இருந்தால்... ஏற்கனவே... ஸ்ரீராம் வீட்டில்... அன்று இரவு வந்த கனவில் கௌதம் முத்தமிட்ட நினைவு அழையாமலே வந்து அலைகழித்தது... சும்மா சும்மா... கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு கொண்டே இருந்தது... எத்தனை முறை கதவை திறந்து எட்டி பார்ப்பது...

ஏமாறுவது...அவனது அறையில் எதுவும் அரவமே கேட்காது வேறு எரிச்சலாய் இருந்தது... எப்படி அவனால் இப்படி சத்தமே இல்லாமல்... சலனமின்றி தூங்க முடியும்? நேற்று வரும் வழி எல்லாம் எவ்வளவு execited-ஆ இருந்தான்...

இப்ப எப்படி தூக்கம் வரும்?... கடவுளே அவள் இப்படி மூடிய அறையில் உட்கார்ந்து இருந்தால்... அவளுக்கு பைத்தியமே பிடித்துவிடும்... அப்புறம் கௌதம் பாவம்... நேற்று காரில் இருந்து இறங்கிய போது.... roof-top garden பார்த்த நினைவு வந்தது. அங்கே போய் கொஞ்சம் சுத்தமான காற்றை சுவாசித்தால்... நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றியவுடன்... வெளியே வந்தாள்... அவனது அறையை தாண்டும் போது... கதவை தட்டலாமா? என்று தோன்றிய நினைவை தலை அசைத்து அழித்தால்.... அலையாத ப்ரியா... அப்புறம் அவன் வந்து தேடினால்... கேள்வி எழுந்தவுடன்... ஒரு சின்ன பேபரில் மொட்டை மாடிக்கு போவதாக எழுதி... அதை அறை கதவின் அடியில் தள்ளிவிட்டாள். எப்படா எழுந்திரிப்ப? சோம்பேறி... என்று செல்லமாய் திட்டியவள்.... படி ஏறி மாடிக்கு போனாள். இடம் அமைதியாக யாரும் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை.... ஒரு மூலையில் யாரோ தூங்குவது மாதிரி மங்கலாய் தெரிந்தது... மங்கலான வெளிச்சத்தில்... கடல் பார்க்க அழகாக இருந்தது...அந்த கடல் காற்றில்... நின்றவளுக்கு... மனம் லேசாகி பறப்பது போல் இருந்தது... அன்று முதன் முதலில் கௌதமை... அவங்க வீட்டில் பார்த்த அன்று... இருந்த உல்லாச உணர்வு இப்போது மீண்டும் வந்தது...

அந்த உணர்வில்... மனம் விரும்புதே.... உன்னை..உன்னை..என்ற பாடல் அவள் வாயில் முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தவள் குரல் எப்போது சத்தமானது தெரியவில்லை.

@@@ அடடா..நீ ஒரு பார்வை பார்த்தாய்..அழகாய் ஒரு புன்னகை பூத்தாய்.. அடி நெஞ்சில் ஒரு மின்னல் வெட்டியது..அதில் இருந்து மீளுமுன்னே.. யார் வந்து உன் முகத்தை என் நெஞ்சில் ஒட்டியது... தொடர்ந்து அனுபவித்து பாடியவள்... சட்டென்று சலனம் வரும் என்று ஜாதகத்தில் சொல்லலியே... நெஞ்சுக்குள் காதல் வரும் என்று... நேற்று வரை நம்பலியே.... என் காதலா....@@@

என்று இழுத்தவாறு அந்த கைப்பிடி சுவரை நோக்கி நடந்தவள் அதிர்ந்தாள்... அங்கே கைப்பிடி சுவரில் ஒரு கால் மடித்து... ஊன்றி... கைகளை கட்டியவாறு நிற்பது யார்? கௌதமா? கடவுளே இவன் எப்போது வந்தான்... எவ்வளவு நேரமாக இங்கே இருக்கிறான்... தான் வந்த பின் யாரும் வந்த மாதிரி தெரியலியே.... அப்படி என்றால்... எவ்வளவு நேரமாய் இருக்கிறான்? என்னவெல்லாம் கேட்டு இருப்பான்... தான் பாடியதை... ஆடியதை... கொஞ்சியதை... ஏங்கியதை எல்லாம் கேட்டனா... ஐயோ...

அவளுக்கு கை கால் வெடவெடத்து... கூச்சமாய் இருந்தது... நடந்தவள்... அங்கேயே வேரோடி நின்றாள்... இப்போது என்ன செய்வது... அவள் அவனை பார்த்துவிட்டாள் என்பது தெரிந்தவுடன்... அதுவரை அங்கேயே நின்று பரவசத்துடன் அவளது அழகையும்... பாவனையையும்... பாடலையும் ஓரமாய் நின்று அணு அணுவாய் ரசித்து கொண்டு இருந்தவன்... மெல்ல அவள் அருகில் வந்தான். மிக அருகில்... வந்தவன் லேசாக கை அசைத்தால் உரசும் நெருக்கத்தில் வந்து நின்றவன்.. கைகளை விரித்து... அவள் விழிகளை அளவில்லாத காதலில் இமைக்காமல் கூர்ந்து பார்த்து.. மெல்ல தலை அசைத்து கண்களால் அழைப்பு விடுத்தான்...

அந்த நேரத்தில் அவனை அங்கு எதிர்பார்க்காமல் சந்தித்த அதிர்சியினாலா... அந்த விழிகளில் நிரம்பி வழிந்த காதலை பார்த்ததாலோ... அவளுக்கு கை கால் வசப்படாமல் இருந்ததாலோ.... அந்த அதிகாலை நேரத்தில் சூரியன் உதயம் ஆக போவதை குறிப்பாக காட்டும் அந்த கீழ் வானத்தின் சிவப்போடு போட்டி போடும் கன்னங்களை அவனுக்கு காட்டாமல் மறைக்க வேண்டும் என்ற என்னதினாலோ ... இல்லை அவளுக்கே அவனுடைய மார்பில் சாய வேண்டும் என்ற ரகசிய உந்துதல் அடி மனதில் இருந்ததோ... ஏதோ ஒரு காரணமோ... இல்லை எல்லாம் சேர்ந்து அவளை பிடித்து தள்ளியதோ... அந்த விழிகளின் அழைப்பை ஏற்று... லேசாக அவன் புறம் அசைய... அவளை அடுத்த வினாடி அவன் இழுத்து இறுக அணைத்து கொண்டான்... அணைப்பு எவ்வளவு நேரம் நீடித்ததோ... அவனது அணைப்பிற்குள் இருந்தவள் லேசாக அசைவதை உணர்ந்தவன்... ப்ளீஸ் அப்படியே இருடா... என்று அவள் காதில் கிசுகிசுப்பாய் சொல்ல... அந்த குரல் அவளை வசியப்படுத்த... மீண்டும் அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள்... அவளை மென்மையாய் அணைத்து கண்மூடி அந்த சுகத்தை அனுபவித்து கொண்டிருந்தான்.

@@@ மலரே மௌனமா... மௌனமே வேதமா.... மலர்கள் பேசுமா... பேசினால் ஓயுமா... அன்பே.... மலரே.... @@@

எத்தனையோ எத்தனையோ... ஆயிரம் வார்த்தைகள் கூடி சொல்ல முடியாத காதலை... அங்கே நிலவிய அந்த மௌனம் சொல்லி கொண்டு இருந்தது... மௌனம் கலையும் நேரம் வரை... காத்திருங்கள்... ....

அத்தியாயம் 42

இனிமையாய் லயித்து இருந்த மோன நிலையில் இருந்து முதலில் கலைந்தது கௌதம்தான். அது அவனாக விரும்பி நடக்கவில்லை. மாடிப்படிகளில் அவசரமாய் கேட்ட பல காலடி சத்தமும் ஏய்

நில்லுடா என்ற ஒரு குழந்தையின் மழலை சத்தமும் சிணுங்கலும் அவனை இந்த உலகத்திற்கு மீட்டு வந்தது. படியை நோக்கி இருந்தவன் பார்வையில் சூரிய உதயத்தை காண என்று அந்த ஹோட்டலில் தங்கி இருப்பவர்களில் நிறைய பேர் வருவது கண்ணில் பட்டது. மனம் இன்றி வலது கரத்தை மட்டும் அணைப்பில் இருந்து விலக்கியவன்... இடது கரத்தை அவளது தோளில் வைத்த படியே... ஒரு விரலால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவனது பார்வையை நேரில் சந்திக்க கூச்சமாய் இருந்ததால்... அவள் கண்களை மூடிகொண்டாள். அந்த மூடிய விழிகளிலும் தான் வந்ததற்கு இப்போது வெளிச்சம் அதிகமாய் இருப்பதையும் ... கூடுதல் ஆட்கள் உள்ளே வந்து இருப்பதையும் உணர முடிந்தது. அதில் கொஞ்சம் சுய உணர்வுக்கு வந்தாள். அவளது மூடிய கண்களை பார்த்து நெகிழ்ந்தவன் சந்தோஷ பெருமூச்சு ஒன்றை வெளியேற்றி ப்ரியா... சன் ரைஸ் பார்க்க நிறைய பேர் இங்க வராங்க... நாம வேணா ரூமுக்கு போய்டலாமா? என்று காதில் மெல்ல கேட்டான். அந்த பெருமூச்சும் அவனது கிசுகிசுப்பான குரலும் சேர்ந்து அவளை முழுமையாய் இந்த உலகிற்கு இழுத்து வந்தது.

நினைவு வந்ததும் மெல்ல அவன் அணைப்பில் இருந்து விலகுவதை பார்த்தும்... ப்ரியா என்று ஆச்சரியமாய் கேட்டவனை பார்த்து ... லேசாக புன்னகை செய்தவள்... ஏன் நீங்க சன் ரைஸ் பார்க்கலியா? நேற்று ஷோருக்கே போலாமா? என்று கேட்டீர்கள்... இப்போ இங்க கூட பார்க்காமல்... கீழே போய் என்ன செய்ய போகிறீர்கள்... என்று கேட்டாள். அவள் சுதாரித்து விட்டாள்... என்பதை உணர்ந்த அவனும் லேசாக புன்னகை செய்தவன்... நேற்று நான் சொன்னதற்கு காரணம் வேறு ஆயிற்றே? இப்போ அதுக்கு தேவை இல்லை என்று நினைக்கிறேன்... காரணம் என்னவாய் இருந்தாலும்... இவ்வளவு தூரம் வந்து இருக்கிறோம்... இவ்வளவு நேரம் இங்கே நின்று இருக்கிறோம்... அதை பார்த்துவிட்டே கீழே போகலாம்... என்றவள் நடந்து போய் அங்கே எல்லோரும் கூட்டமாய் நின்று இருந்த இடத்தில் நின்று கொண்டாள். சின்ன சிரிப்புடன் அவளை தொடர்ந்தவனும் அவள் அருகில் போய் நின்றுகொண்டான். சூரிய உதயத்தை பார்கிறேன் என்று நின்று இருந்த அந்த இருவரின் கவனமும்.. வானத்தில் இல்லை. ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் அறியாமல் கவனித்து மன நிலையை எடை போட முயன்று கொண்டு இருந்தனர். இருவருக்கும் திருப்தியான மகிழ்ச்சியான பாவனை அடுத்தவர் முகத்தில் இருப்பது புரிந்தது. யாரும் எதுவும் சொல்லாமலே... இருவருக்கும் அடுத்தவர் மனம் புரிந்தது... ரொம்ப பிடித்து இருந்தது... பரவசமாய் இருந்தது...

எதுவும் பேசாமலே... ஒருவரை ஒருவர்... நேருக்கு நேர் பார்க்காமலேயே ரசித்து கொண்டு இருந்தனர். சூர்ய உதயம்.. முடிந்து எல்லோரும் கீழே இறங்கி போன பின்னும் அவர்கள் இருவரும்

அங்கேயே நின்று கொண்டு இருந்தனர்... கொஞ்ச நேரம் அமைதியாய் இருந்தவள் என்ன எம்.டி சார்... இங்கேயே நின்று கொண்டு இருந்தால் எப்படி? வேலை ஒன்றும் இல்லையா? ம்ம்ம் நிறைய இருக்குது... நீங்கதானே மேடம்... எட்டு மணிக்கு மேலே கிளம்பலாம் என்று சொன்னீர்கள்... அதுதான் நானும் எட்டு மணி வரை காத்து இருக்கலாம் என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்... ஐயோ இதை நேற்று இரவே சொல்லி இருந்தால்... இன்னும் கொஞ்சம் மெல்ல எழுந்து இருப்பேனே... ஏன் சார் இப்படி மாத்தி மாத்தி பேசறீங்க? ரெண்டு அடி தள்ளி நின்று கொண்டு இருந்தவன் அந்த கேள்வியை கேட்டதும் நெருங்கி அவள் தோளை அணைத்து... அவன் புறம் திருப்பியவன்... முகத்தை நிமிர்த்தி... அவள் விழிகளை பார்த்து... புன்னகைத்து... மெல்ல எழுவதற்கு... முதலில் நீங்க தூங்க வேண்டும் மேடம்... நீங்க நிஜமாய் நேற்று இரவு தூங்கினீர்களா? அது அது... என்று தினறியவளை பார்த்து தனது பிடியை விட்டு விட்டு மெல்ல சிரித்தான்.

சரி வா... கொஞ்சம் கடல்கரை வரை போய் வரலாம்... என்று அவன் கையை அவள் புறம் நீட்டினான். அவன் பார்வையும் பேச்சும்.. ஸ்பரிசமும் உயிர் வரை ஊடுருவி சிலிர்க்க வைப்பதை உணர்ந்தவள்... அவனது பார்வையும் நேற்றைக்கு இன்று மாறி இருப்பதையும் அதில் இது வரை இலை மறை காயாக அவ்வப்போது தெரியும் நேசம் மாறி ஆசையும் உரிமையும் கூடுதலாய் தெரிவதை உடனடியாக அறிந்தாள். மெல்ல தயக்கத்துடன் அவன் கையில் தன் கையை வைத்தவள்... அவனுடன் பேச்சு இன்றி நடந்தாள். ஒரு நிமிஷம் ரூமுக்கு போய்ட்டு அப்புறம் கிளம்பலாம்... என்றவள் அவள் ரூமுக்கு திரும்பினாள். ரூமுக்குள் நுழைந்தவன் கண்ணில் மேலாக உள்ளே தள்ளப்பட்டு இருந்த அந்த துண்டு கடிதம்... லாப்-டாப்பில் தெரிந்த அந்த போட்டோ மிக்ஸ் ஸ்க்ரீன் சேவர் எல்லாம் கண்ணில் பட்டு... புன்னகையை வரவழைத்தது. அடடா... ஒன்றுக்கும் தேவை இல்லாமல் போய்விட்டதே... கைகளை தலைக்கு அடியில் கொடுத்து கண்களை வெறுமனே மூடி மல்லாந்து படுத்து இருந்தான். கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டவுடன்... கம் இன் ப்ரியா என்று குரல் கொடுத்துவிட்டு எழுந்தவனும் கிளம்ப தயார் ஆனான். அவன் கார் சாவியை எடுப்பதை கவனித்தவள்... கார் வேண்டுமா என்ன? சும்மா அப்படியே நடந்துவிட்டு வரலாமே? என்றவளுக்கு மறுப்பாய் தலை அசைத்துவிட்டு... நிறைய வேலை இருக்கு மேடம்... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

காரை கடற்கரையில் நிறுத்திவிட்டு... சீட்டை இறக்கிவிட்டு சாய்ந்து அமர்ந்தவன் அவளை இமைக்காமல் பார்த்து என்னால் நம்பவே முடியல ப்ரியா என்றான்... அவன் புன்னகையை யோசனையோடு பார்த்தவள்... எதை உங்களால் அப்படி நம்ப முடியவில்லை? என்று கேட்டாள்.

ம்ம்ம் அதுவா... சுமார் மூணு வாரத்துக்கு முன்னால... இதே கடற்கரையில்... சாயங்காலம்... ஒரு ஆறு மணி அளவில்...நான் உட்கார்ந்து கடலை வேடிக்கை பார்த்து கொண்டு இருந்தேன்... அப்போ... ஒரு மஞ்சள் சுடிதார்... அணிந்த யாரோ ஒரு தேவதை... என்னை பார்த்து... கை அசைத்து தண்ணீரில் விளையாட கூப்பிட்டாள்... நானும் என்னடா... இது... நமக்கு இப்படி ஒரு அழைப்பு முன் பின் அறியாத ஆளிடம் இருந்து வருகிறதே என்று யோசித்தாலும்... ஆசை என்னை மீறி... பிடித்து தள்ள... நானும் அவள் அருகில் சென்றேன்... சென்றேனா.. என்று சொல்லி நிறுத்தி... அப்புறம்தான் தெரிந்தது... அந்த தேவதை கை அசைத்து கூப்பிட்டது என்னை இல்லை.... எனக்கு பின்னால் அமர்ந்து இருந்த

அவளுடைய தாத்தாவை என்று... இப்ப ஏதாவது புரிகிறதா? என்று ஒரு சின்ன சிரிப்போடு கேட்டவுடன்... அவள் உற்சாகத்துடன்... விழி விரித்து... அவளது இருக்கையில் இருந்து நகர்ந்து அவன் அருகில் நெருக்கமாய் அமர்ந்து.... ஹேய் நீங்க என்ன சொல்றீங்க... நீங்க என்னை இங்க ஏற்கனவே பார்த்து இருக்கேங்களா? நிஜமாவா... என்னால நம்பவே முடியல... என்று அவள் சொல்ல... அவளது பாவனையும்... நெருக்கத்தையும் ரசித்து வாய் விட்டு சிரித்தான்.

இதைத்தான் கொஞ்ச நேரம் முன்னால் நானும் சொன்னேன்... அப்ப ஏன் நீங்க intarvew நடத்த வரலை? அதுக்காக கிளம்பி இங்க வரை வந்துட்டு ஏன் நீங்க வரலை? வந்து இருந்தா... இன்னும் முன்னாலேயே நாம பார்த்து இருக்கலாம் இல்லை... என்று அவள் கொஞ்சலாக கேட்டாள். அவன் இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் திணறினான். அது கொஞ்சம்... பெர்சனல் வொர்க் இருந்தது... என்று சமாளிக்க...முயன்றான். அவனது திணரலை பார்க்க பிடிக்காமல்... அவள் பேச்சை மாற்றினாள்... ஓ அதுதான்... அய்யா வீட்டில் என்னை பார்த்தவுடன்... அப்படியே திகைத்து போய்விட்டாரா? ப்ளசன்ட் சர்ப்ரைஸ் இல்ல... எனக்கு சர்ப்ரைஸ் அது மட்டும் இல்லை... You Know... அம்மா எனக்கு முதல் நாள் நைட் போன் பண்ணி ஒரு செட் டிரஸ் வாங்க சொன்ன போது... எனக்கு உடனே நினைவு வந்தது.... என்று சொல்லி நிமிர்ந்தவன்... அவள் நெற்றியில் லேசாக முட்டி... உன் முகம்தான்... உன்னை மனசில் வைத்து தான் இந்த டிரஸ்-ஐ எடுத்தேன்... அந்த dressil உன்னை என் வீட்டில் என் ரூமில் பார்த்த போது எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா? என்று விழிகள் பளபளக்க மலர்ந்த சிரிப்போடு அவன் கேட்க... அவள் மெல்ல முறுவலித்து... எப்படி இருந்தது... என்று திருப்பி கேட்டாள். அவன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டு மறுபடியும் சீட்டில் சாய்ந்து கண்களை மூடி கொண்டான். That was a great feeling... நான் என்னுடைய சுய நினைவுக்கு வர கொறஞ்சது பத்து நிமிஷமாவது ஆகி இருக்கும்... அதுவும் அனு வந்து கல்யாண வீட்டில் உங்களை ட்ராப் பண்ண கூப்பிட்டதனால்... இல்லை என்றால்... எவ்வளவு நேரமோ... என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தான். உங்களோட பீலிங்

உங்க கண்ணுல அன்னிக்கே தெரிஞ்சது... அதுனாலதான்... எனக்கு அன்னிக்கே... ராத்திரியே... என்று ஆரம்பித்தவள்... நாக்கை கடித்து பேச்சை நிறுத்தினாள்... முகம் சிவந்து அவள் பேச்சை நிறுத்தியதை கவனிதவனுக்கு ஆர்வம் மிகுதியானது...

என்ன ஆச்சு... அன்னிக்கு ராத்திரி... சொல்லேன்... என்று அவள் கன்னத்தை பிடித்து கொண்டு கேட்டான். அவனது கைகளை மென்மையாக விலக்கியவள் அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களை மூடி கொண்டாள். ஹேய் இது என்ன... நான் கேள்வி கேட்டால்... நீ பாட்டுக்கு பதில் சொல்லாம தூங்கற? அவளிடம் பேச்சு இல்லாததை கவனித்தவன்... ஹலோ மேடம்... என்று முதலில் சத்தமாயும்... பிறகு ஹேய்... என்று கிசுகிசுப்பாய் பேசிய பின்னும் அவள் தோளில் இருந்து விலகாததால்... குனிந்து அவளை பார்த்தவன் கண்ணில்... அவளது வலது கன்னத்தில் இருந்த மச்சம் பட... ஆசையோடு... அவள் கன்னத்தில் அழுத்தமாய் முத்தமிட்டான். அந்த முதல் முத்தம் அவள் உயிர் வரை பாய்ந்து சிலிர்க்க வைக்க... அவன் தோளை சுற்றி கரங்களை படரவிட்டவள்... அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து கொண்டாள். ப்ரியா... அன்னிக்கு என்ன ஆச்சு சொல்லேன்...என்று அவள் முகத்தை நிமிர்த்தியவன்... லேசான சிரிப்போடு... உன் முக சிவப்பை பார்த்தால்தான் எனக்கு ஆர்வம் ஜாஸ்தி ஆகிறது... என்ன என்று மீண்டும் கேட்டான். ஐயோ ப்ளீஸ் கௌதம்... இதை விடமாட்டீங்களா? என்று கொஞ்சலாக கேட்டதும்... ம்ம்ம் சரி... முதன் முதலாய்... என் பேரை முழுதாய் சொல்லிவிட்டாய்... அதற்காக விடுகிறேன்... என்றவன்... அப்புறம் என்று கேட்டான். அப்புறம் என்ன... என்று அவள் திரும்பி கேட்டாள். நான் உன்னை பார்த்ததை பற்றி சொன்னேன் இல்லையா? நீ என்னை பார்த்தது பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே... என்று கொஞ்சலாய் கேட்டான்.

அது... பற்றி என்ன சொல்லணும்.... அதுதான்... காலையில் எல்லாம் விலாவாரியாய் எனக்கே தெரியாமல் ஒட்டு கேட்டு கொண்டு இருந்துவிட்டு... இப்ப என்னையே கேள்வியா கேட்கறீங்க? ஹேய் நான் ஒன்றும் ஒட்டு கேட்கவில்லை... நீயாக வந்து சத்தமாய் பாடிவிட்டு என்னை குறை சொல்கிறாயா? என்றவன் அவளை அருகில் இழுத்து...அவள் உச்சியில் லேசாய் முத்தமிட்டுவிட்டு... that was lovely a song... என்றவன்... ஆனால் எனக்கு ஒரு சந்தேகம்... ஆமா காதல் வருவது எல்லாம் ஜாதகத்தில் தெரியுமா? அப்புறம் அது என்ன ரயில்வே ஸ்டேசனில் வந்து நிற்கும் ரயிலா ... இந்த நேரத்தில் இந்த இடத்தில் வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வர... என்று அவள் விழிகளை பார்த்து கேலியோடு கேட்க... ஏய்... உன்னை... உன்னை என்ன பண்றேன் பார்...என்று செல்ல கோபத்துடன் மிரட்டி விட்டு... அவன் தோளில்... வலிக்காமல் குத்தியவள் அதிலேயே சாய்ந்து கண்களை

மூடிகொண்டாள்.

ப்ரியா... என்கிட்டே இன்னிக்கு காலையில இப்படி மாட்டி கிட்டதுக்கு... அதுவும் ஜஸ்ட் ஒரு தடவை... ஆனதுக்கு உனக்கு இவ்வளவு வெட்கம்... கூச்சம்... நான் இந்த ரெண்டு வாரத்துல... எத்தனை பேர்கிட்ட எத்தனை தடவை மாட்டி அசடு வழிஞ்சு இருக்கிறேன்னு உனக்கு தெரியுமா? என்று அவளை நிமிர்த்தி கேட்டு சிரித்தான். ஐயோ நீங்க என்ன சொல்றீங்க... யாரு அவங்க எல்லாம்... நம்ம வீட்டுல இருக்கறவங்களா? வெளி ஆளா? என்று அவசரமாக கேட்க... வெளி ஆட்களை பத்தி நமக்கு என்ன கவலை? எப்போவோ ஒரு தடவை பார்க்க போறோம்... அதை இக்னோர் பண்ணிடலாம் ... நான் மாட்டினது எல்லாம் வீட்டு ஆளுங்க கிட்டதான்... எங்க அம்மா,அப்பா, அனு, ஏன் நேத்திக்கு கடையில வச்சு ஸ்ரீராம் கூட கிண்டல் பண்ணினார் தெரியுமா?

ஐயோ கடவுளே... எல்லோருக்கும் என்ன பதில் சொல்லி இருக்கீங்க? எல்லோருக்கும் உண்மை தெரியுமா... யாருக்கும் நானாக சொல்லலை... ஆனால் எல்லோருக்கும் தெரியும் என்றுதான் நினைக்கிறேன்... அம்மா அப்பாவுக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை கூட இல்லை... கேலிதான் செய்தார்கள்... எல்லோருக்கும்தான் உன்னை பார்த்த உடனே ரொம்ப பிடிச்சு விடுதே... கடவுளே... எல்லோருக்கும் தெரியுமா... அவங்களை எல்லாம் இப்ப எப்படி நேரா பார்க்கிறது? என்று கூச்சத்தோடு தலையை குனிந்து கொண்டாள். அவள் முகத்தை நிமிர்த்தியவன்... எல்லோரையும் போல கண்ணாலதான் பார்க்கணும் ப்ரியா... அதை எல்லாம் மாத்த முடியாது... என்று சொல்லி சிரித்தவன்... எங்க வீட்டுல எங்க தாத்தாக்கு மட்டும்தான் தெரியாதுன்னு நினைக்கிறேன்...அதுவும் எனக்கு நிச்சயமா தெரியல. அவர் கூட கவனிச்சு இருக்கலாம்.. போலீஸ் ஆபிசர் ஆச்சே... அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்று அவ்வளவு சுலபமா கண்டு பிடிக்க முடியாது... நீயும் உன்னோட தாத்தாவும் தான் ரொம்ப க்ளோசா இருக்கீங்களே... நீயே எங்க தாத்தாவை சரிகட்ட ஏதாவது பிளான் பண்ணேன்... நான் வேணா உங்க தாத்தா கிட்ட பேசறேன்... அது ரொம்ப ஈசியான வேலை... சுலபமா சாதிச்சிடலாம் ஓகேயா என்று சொல்லி சிரித்தான். அவன் சிரிப்புக்கு அங்கே அவன் எதிர்பார்த்த பாவனை இல்லை... அவள் முகம் சட்டென்று சீரியஸ் ஆக மாறி இருந்தது... ஏய் ப்ரியா என்ன ஆச்சு? என்ன திடீர் என்று சீரியஸ் ஆகிட்ட? என்று கேட்டான். சில கணங்கள் தொடர்ந்த மௌனத்தை எதிர்பார்க்காத கௌதம்... ப்ரியா... என்னடா? என்று மீண்டும் கேட்டான்.

அவனை ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்தவள்... மெல்ல... நானும் எங்க தாத்தாவும் நீங்க சொல்ற மாதிரி ரொம்ப க்ளோஸ் தான் கௌதம்... ஆனா அதுதான் இப்ப பிரச்னை... எங்க தாத்தா என்னோட கல்யாணத்துக்குன்னு அவர் ஒரு பிளான் வச்சு இருக்கார்... அது எனக்கும் தெரியும்... இப்ப போய்

நான் அவர்கிட்ட எப்படி உங்களை பத்தி பேசறது... அது அவ்வளவு நல்லா இருக்காது... என்றவளை குறுக்கிட்டு, அதுதான் சொல்றேனே... நீ பேச வேணாம்... நான் போய் பேசறேன் என்று... சொன்னவனை பார்த்து மறுப்பாய் தலை அசைத்தாள். இல்ல கௌதம்... இப்ப வேண்டாம்... கொஞ்ச நாள் பொறுக்கலாம்... நானே அவர் கிட்ட பேசறேன்... என்று அவள் சீரியசாய் சொல்வதை பார்த்து அவனுக்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது... ஆனால் இப்போது சிரித்தால்... அவள் கேட்கும் கேள்விக்கு உண்மையான பதிலை சொல்ல முடியாது என்பதால் மிகவும் சிரமப்பட்டு அடக்கினான்... என்ன ப்ரியா... அவருக்கு உன்னை பிடிக்கும் என்பதால்... உன் ஆசையை கட்டாயம் நிறைவேற்றி வைப்பார் இல்லையா?நீ ஏன் இவ்வளவு கவலை படர? ஆனால் எனக்கும் அவரை பிடிக்குமே... அவர் மனதை நான் பார்க்க வேண்டாமா? சரி அப்ப ஒண்ணு பண்ணு... நீ பேசாம உங்க தாத்தா சொல்ற பிளான் படி நடந்துக்கோ... நீயும் உங்க தாத்தாவும் சந்தோஷமா இருங்க... சரியா என்றான். என்ன கௌதம்... அதுக்குள்ளே நீங்க சீரியசாய் ஆய்டீங்க... நாம கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணலாம் என்றுதானே சொன்னேன்... அதுக்குள்ள இப்படி சொன்னால் எப்படி... என்று மெல்லிய குரலில் கேட்க... அவன் அவளை பார்த்து மெலிதாய் புன்னகைத்தான்.

எனக்கு ஒண்ணும் கோபம் எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை ப்ரியா... உனக்கே தெரியும்... நானும் இந்த பாமிலி செண்டிமேண்டில ஊறி போய் இருப்பவன்தான்... என்னாலும் குடும்ப உறவுகளை அவ்வளவு சீக்கிரம் தூக்கி எறிந்து விட முடியாது... அதனால்தான் இப்படி சொல்கிறேன்... சரி நீயாக ஆரம்பித்து விட்டாய்... அதனால் நானும் ஒன்று உன்னிடம் சொல்லி விடுகிறேன்... என்று கொஞ்சம் நிறுத்தியவன்... ஒரு நீண்ட மூச்சை வெளியேற்றி... ப்ரியா ஐ லவ் யு சோ மச்... ஆனால் அதே சமயத்தில் என்னால என்னோட குடும்பத்தையும் விட்டு விட முடியாது... ஐ லவ் தெம் ஆல்சோ... அதனால... என்னோட வேண்டுகோள் என்னன்னா... பின்னால... ஏதாவது ஒரு பிரச்சனைன்னா... அதை நம்ம ரெண்டு பெரும் பேசியோ சண்டை போட்டோ தீர்த்துக்கலாம்... அது நம்ம ரெண்டு பேருக்கு உள்ளதான் இருக்கணும்... என்னை எந்த சந்தர்பத்துலயும் ... நீயா என்னோட குடும்பமான்னு... தர்ம சங்கடத்துல... மாட்டி விட கூடாது... அதோட... எங்க குடும்பம் கொஞ்சம் பழைய காலம் மாதிரி பார்க்க இருக்கலாம்... பட் ரொம்ப பிரியமானவங்க... குடும்ப உறவுகளுக்கு ரொம்ப மதிப்பு கொடுப்பவங்க... அதனால எந்த சூழ் நிலையிலும்... ஏதாவது கோபத்துல பிரிஞ்சு தனியா போறேன்னு என்னிடம் சொல்ல கூடாது... எதுவா இருந்தாலும்... பேசாமலே இருப்பது... பார்க்காமல் இருப்பது... சண்டை போடுவது.... எதுவாய் இருந்தாலும்... என் கூடவே இருந்துதான் அதை செய்யணும்... அப்படின்னு எனக்கு ப்ரோமிஸ் பண்ணு ப்ரியா.... நான் சொல்றது உனக்கு புரியுதா? என்று மூச்சு விடாமல் பேசியவனை பார்த்து லேசான புன்னகையுடன்... இப்ப நீங்க என்ன

பேசுனீங்க கௌதம்? உங்களுக்கு ஏன் இந்த மாதிரி எல்லாம் சந்தேகம் வந்தது?

ஹலோ மிஸ்டர் கௌதம்... எனக்கு உங்க மேல பெரிசா impression விழுவதற்கு முக்கியமான காரணமே உங்க குடும்ப சூழலும் சேர்ந்துதான்... இன்னும் சொல்ல போனா... நீங்களாவே தனியா போலாம்னு சொன்ன கூட... நீங்க தனியா போய் குடித்தனம் நடதுங்கன்னு சொல்லிட்டு நாம் உங்க வீட்டுலதான் இருப்பேன்... போதுமா... இது வரை எனக்கு இல்லாத அருமையான குடும்ப சூழல் கிடைச்சு இருக்குன்னு நான் ரொம்ப ஜாலியா இருக்கிறேன்... நீங்க என்னடான்னா... இப்படி உளறிட்டு இருக்கீங்க? ம்ம்ம்... சரி நீ சொல்வது போலவே இருக்கட்டும்... இவ்வளவு நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கும் போது நான் கேட்ட மாதிரி ப்ராமிஸ் பண்ணேன்... அதுல என்ன கஷ்டம்... என்று மடக்க... சரி. நான் உங்களை பிரிஞ்சு போறேன்னு சொல்ல மாட்டேன்... ஆனால் நீங்களா ஐயோ... இந்த பொண்ணு... நம்மை இப்படி torture பண்ணுதுன்னு நீங்க என்னை அடித்து துரத்தாம இருந்தா சரி... என்று சொல்லி சிரிதவள் ... ப்ளீஸ் இப்ப நாம கொஞ்சம் வேற ஏதாவது பேசுவோம்... ரொம்ப சீரியசா போய்ட்டு இருக்கு... எப்படி ஆரம்பிச்சது? இப்படி ஆயிடுச்சே... என்று சொன்னவளை பார்த்து ஒப்புதலாய் தலை அசைத்து... கடைசியா ஒண்ணே ஒண்ணு... இதோட முடிச்சுடலாம்... என்றவன்... ப்ரியா... நீ சேர்ந்து இருக்குற வேலைக்கும்... நம்முடைய காதலுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை... சோ என்ன நடந்தாலும்... நம்முடைய கல்யாணத்தையும் சேர்த்துதான் சொல்றேன்... என்ன நடந்தாலும்... இந்த வேலையே விட்டு விட கூடாது... என்று சொல்லும் போதே அந்த என்ன-வில் கூடுதல் அழுத்தம் கொடுத்து கேட்க... அவள் சத்தமாய் சிரித்து... உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு கௌதம்? எனக்கு என்ன பைத்தியமா பிடிச்சு இருக்கு? நான் ஏன் வேலையே விட போறேன்?

ப்ரியா நீ இன்னிக்கு நிலமைய வச்சு பேசற... நான் பின்னால் நடக்க கூடியதை வைத்து பேசறேன்... அதனால் நான் சொல்ற மாதிரி எனக்கு வாக்கு கொடு... ப்ளீஸ்... இப்ப எப்படி உங்களுக்கு வாக்கு கொடுக்கணும்... கையில அடிச்சா போதுமா.. இல்லை கிடைச்சது சான்ஸ்-ன்னு தலையில ஓங்கி ஒரு அடி வைக்கட்டுமா? என்று கேட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்தவளை பார்த்து புன்னகையோடு கை நீட்டினான்... அந்த கரத்தில் அவள் கரத்தை வைத்து... ப்ராமிஸ்... போதுமா... என்று சிரித்தவளை பார்த்து தேங்க்ஸ் என்று சொல்லிவிட்டு... அவள் கையை எடுத்து... தன் கன்னத்தில் வைத்து கொண்டவன்... சில கண அமைதிக்கு பிறகு... திடீர் என்று... ஆமா இந்த ப்ரோமிஸ் கொடுத்தா... காப்பத்துற வழக்கம் எல்லாம் உனக்கு இருக்கு இல்ல? என்று கேலியாக கேட்டவனை பார்த்து... ஏய் உன்னை... என்று அவன் மேல சாய்ந்து ... நெஞ்சில் விளையாட்டாய் குத்தியவளை... தடுத்து... ஏய்... குத்துரதுன்ன.... வேற எங்கேயாவது குத்து... நெஞ்சில மட்டும் வேண்டாம்... அங்க என்னோட ஸ்வீட்

ஹார்ட் இருக்காங்க... அவங்களுக்கு வலிக்கும்... என்று சொன்னவுடன் நெகிழ்ந்து அப்படியே அவனை இறுக அணைத்து அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவளது அணைப்பை ரசித்தவனும் கைகளை அவளை சுற்றி இறுக்கி கொண்டான். அவனது மனம் எல்லை இல்லாத நிம்மதியில் இருந்தது... யாராவது நடுவில் புகுந்து குழப்பினாலும் ... உண்மையை மறைத்து என்னை ஏமாற்றி விட்டாய் என்று அவள் கோபம் கொண்டாலும்... முதலில் சண்டை போட்டாலும் அவள் வாக்கு கொடுத்தபடி... வீட்டிலும் ஆபிசிலும் கூடவே இருக்கும்போது எங்களுடைய எல்லை இல்லாத பிரதிபலன் எதிர்பாராத அன்பு அவள் மனதை மாற்றிவிடாதா? எதிர்காலம் மிக பிரகாசமாய் இருப்பதை உணர்ந்தவன் கண்களை மூடி அந்த நிமிட நெருக்கத்தை வெகுவாய் ரசித்தான்.

@@@ என்னவோ என்னவோ... என் வசம் நான் இல்லை.... என்ன நான் சொல்வதோ... என்னிடம் வார்த்தை இல்லை... உன் சுவாசத்திலே நான் கலந்திருப்பேன்.... உன் ஆயுள் வரைதான் வாழ்ந்திருப்பேன்... என்னோடு நீயாக... உன்னோடு நானாகவோ... பிரியமானவளே.... பிரியமானவனே.... @@@ .

அத்தியாயம் 43

அவனின் கரங்களின் அணைப்பை அனுபவித்தவாறே ப்ரியா மெல்ல ஒரு சின்ன கேலி சிரிப்புடன் யாரோ ஏதோ ஆபிஸ் வேலை பார்க்க போறேன் என்று என் தாத்தாவிடம் கதை சொன்னார்களே... அது யாருன்னு உங்களுக்கு தெரியுமா... ஜீஜீ என்று அவன் காதில் கேட்டவளை... அதை ஏன் என்னிடம் கேட்கிறாய்... எனக்கு எப்படி தெரியும்? போய் உங்க தாத்தாவிடம் கேள்... என்று அவனும் அவள் குரலிலேயே... பதில் சொன்னான். ஏய் இப்படியே இருந்தா... எப்ப இடம் பார்க்க போறது... இடம் பார்கறேன்னு சொன்னதே பொய்யா? என்று அவள் கேட்க... அவன் நிமிர்ந்தான். இடம் பார்க்கணும் என்பது உண்மைதான்... ஆனால் அதுக்கு இங்க எம்.டீ நேர வரணும்னுதான் அவசியம் இல்லை... பட் வந்தாச்சு இல்லை... பார்த்துவிட்டு போகலாம்... ஒன்பது மணிக்கு வரேன்னு சொல்லி இருக்கேன்... இப்ப போய் சாப்பிட்டு விட்டு அப்புறம் பார்க்கலாம் என்றவன் காரை கிளப்பினான். கடலை பார்த்தவாறு அமைந்து இருந்த தரை தளத்துடன் இருந்த கட்டிடத்தை பார்வையிட்டு அதை புதுப்பிக்கவும்... மேலே முதல் மற்றும் இரண்டாம் தளம் கட்டவும் உத்திரவுகள் பிறப்பித்து விட்டு... இரவு பயணம் வேண்டாம் என்பதால் உடனே அறையை காலி செய்து கொண்டு பத்து மணிக்கு எல்லாம் கிளம்பிவிட்டனர். காரில் போகும்போது ப்ரியா... கௌதம் எனக்கு இன்னிக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... வழியில் மதுரையில் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போகலாமா? அப்படியே எங்க வீட்டுக்கும் போய்விட்டு போலாமா... என்று கேட்டவுடன் அவனுக்கு தூக்கி வாரி போட்டது...

ஐயோ அங்கே இருக்கும் தோட்டக்காரன் ஏற்கனவே என்னை பார்த்து இருக்கிறானே... அங்கே போனால் ஏதாவது பிரச்சனை வந்தால் என்ன செய்வது? முயன்று சமாளித்தவன் கோவிலுக்கு போக அன்டைமா இருக்குமே ப்ரியா... நாம ரெண்டு மணிக்கு எல்லாம் கிராஸ் பண்ணிடுவோமே... அப்ப கோவில் திறந்து இருக்குமா? என்று கேட்டான். அதுக்குத்தான் ...தாத்தா அங்கே சென்னையில் ரொம்ப நாள் தங்கர மாதிரி வரல்லை... அதனால முடிஞ்சா கொஞ்ச திங்க்ஸ் எடுத்துட்டு வரச்சொன்னார்... வீட்டுக்கு போய்ட்டு போனால்... சரி ஆக இருக்கும்... போலாமா? ப்ளீஸ் என்று மீண்டும் கேட்டாள். யோசனையோடு அவளை பார்த்தவன்... அங்கே யார் இருப்பா? ஏற்கனவே வரேன்னு சொல்லி இருக்கிறாயா? என்று கேட்டான். இல்லை... நாம எப்ப கிளம்புவோம்... போக முடியுமா இல்லையா என்பது தெரியாததால் நான் யாருக்கும் சொல்லலை... ஜஸ்ட் தோட்டகரர் மட்டும்தான் இருப்பார்.. அவருக்கு உள்ளேயே ஒரு வீடு இருக்கு... அதனால பிரச்னை இல்லை போலாம்... என்று சொன்னதை பார்த்து அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது... பிரச்னை உனக்கு இல்லை... எனக்கு இல்ல காத்துகிட்டு இருக்கு என்று எண்ணியவன் அவள் ஆசையாய் கேட்பதை மறுக்கவும் முடியாமல் அரை மனதாய் தலை அசைத்தான். ம்ம்ம் சரி உன்னை ட்ராப் பண்ணிட்டு நான் பக்கத்தில் நம்ம ஆபிஸ் வரை போய்ட்டு வரேன்... ஒரு அரை மணி நேரத்தில் நீ ரெடியானதும் போன் பண்ணு நான் திரும்ப வருகிறேன்... என்று சமாளிப்பாய் சொன்னதை கேட்டதும்... அவள் முகம் லேசாக வாடியது...

உங்களுக்கு வேலை இருக்கா? உள்ளே வரமாட்டேங்களா? நான் உங்களை கூட்டிகிட்டு போய் என்னோட வீடு... நான் வளர்ந்த இடம் எல்லாம் காட்டலாம்னு நினைச்சேனே... சரி கோவிலுக்காவது வருவீங்களா?... மாட்டேங்களா? என்று மெல்லிய குரலில் வாட்டத்துடன் கேட்டதை பார்த்து அவனுக்கு மனம் சுட்டது... ஹேய்... ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசற? கோவிலுக்கு கட்டாயம் வரேன்... வீட்டுக்கும் வரேன்... ஆனால் இன்னிக்கு இல்ல... இன்னொரு நாள் ஓகே யா? என்று அவள் கையை அழுத்தி கேட்டதும்... அவளும் முகத்தை சீராக்கி கொண்டு புன்னகை செய்து ஒப்புதலாய் தலை ஆட்டினாள். ஞாயிறு மாலை நேரம் அனைத்து மக்களும் டி.வீ முன்னால் தவம் கிடந்ததாலோ ... அன்று வேறு விசேஷ நாள் இல்லை என்றதாலோ... கோவிலில் கூட்டம் இல்லை... நிதானமாய் சன்னதிகளை சுற்றி பார்த்து... திருப்தியாய் தரிசனம் முடித்து வெளியில் வந்து பொற்றாமரை குளத்தின் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்தார்கள். அவன் முகத்தை ஓரகண்ணால் பார்த்த ப்ரியாவிற்கு... அன்று சென்னை வீட்டில் மொட்டை மாடியில் அவன் தீவிரமாய் கோபுரத்தை வெறித்தது அழையாமலே நினைவு வந்தது... அப்போது தான் கேட்ட கேள்வியும்... அதற்கு அவன் சொன்ன

பதிலும் கூட... சேர்ந்தே நினைவு வந்து புன்னகை மலர்ந்தது... இப்போது கேட்டால் என்ன சொல்வான்... என்ற எண்ணத்தில் அவளது புன்னகை மேலும் விரிய... அதை உணர்ந்த அவன் திரும்பி என்ன அப்படி ஒரு சிரிப்பு... என்று விசாரித்தான்.

அவள் தலையை மட்டும் அசைத்து ஒன்றும் இல்லை என்று ஜாடையில் சொல்ல...
அவளை கூர்ந்து பார்த்தவனுக்கு... காரணம் புரிவது போல இருந்தது. சின்ன சிரிப்புடன்... இனிமேல் வேண்டுதல் எதுவும் புதிதாய் கடவுளிடம் கேட்க வேண்டியது இல்லை.... என்னுடைய வேண்டுதல் எல்லாம் காலையிலேயே நிறைவேறிவிட்டது... இனிமேல்... நேர்த்திகடன் தீர்ப்பது மட்டும்தான் பாக்கி... நீ ரெடியா... ரெடின்னா உடனே நிறைவேத்தி விடலாம்... ரொம்ப தள்ளி போட வேண்டாம்... ம்ம்ம் என்று அவளை பார்க்க... அவளுக்கு முகம் எல்லாம் சூடாகி சிவப்பதை உணர முடிந்தது... சும்மா ஒழுங்காக இருந்தவனை சீண்டியது தன் சிரிப்புதான் என்பதை உணர்ந்தவளுக்கு அதனாலேயே... கூடுதல் கூச்சம் வந்தது. ப்ரியா... அவனது பார்வை மாறி கொண்டு வருகிறது... இனிமேல் அவனை சீண்டும் வேலை வேண்டாம்...
அதுவும் அவன் ஒழுங்காக இருப்பதையும் கெடுக்கிற மாதிரி பேச்சோ பார்வையோ கல்யாணம் முடியும் வரை வச்சுக்காதே... புரியுதா என்று மனதிற்குள் சொல்லியவள் முயன்று முகத்தை சீர்படுத்தி அவன் பேச்சு காதில் விழாது போல் பாவித்து போலாமா... இப்ப கிளம்பினாலே... பதினொரு மணி ஆகி விடாது... நேற்றில் இருந்து நீங்களே கார் ஓட்டுவது சிரமமாய் இருந்தால்... ஒரு டிரைவர் வேண்டுமானால் வைத்து கொள்ளலாமா? என்று கேட்டாள். என்ன ப்ரியா... திடீர் என்று டிரைவர் பத்தி கேட்கிறாய்... என்னோடு தனியாய் வர இப்போ தயக்கமாய் இருக்கா? என்று கேட்டவனை பார்த்து... அவள் முறைத்தாள்.... உங்களுக்கு மேல் மாடி கொஞ்சம் காலியோ?

நேற்று மாலையே... ஒரு விஷயமும் நிச்சயமாய் தெரியாமலேயே... உங்களோடு தனியாக வர எனக்கு தயக்கம் இல்லை... இப்போ இவ்வளவு பேசிய பின்... உங்களோடு வர என்ன தயக்கம்... நான் சொன்னதுக்கு காரணம்... உங்களுக்கு டயர்டாக இருக்க கூடாதே என்ற அக்கறையில்தான்... அடுத்து ஒரு வாரம் தொடர்ந்து ஆபிஸ் போக வேண்டாமா? நேற்று இரவும் தூங்கவில்லை என்பதால்தான்... எனக்கு என் மேல் இருப்பதை விட உங்கள் மேல் நம்பிக்கை மிக அதிகமாகவே இருக்கு... போதுமா... என்று அவள் மூச்சு விடாமல் பொரிய... அச்சோ... கூல் பேபி கூல்... தப்பு தப்பு... நான் சொன்னதை வாபஸ் வாங்கிக்கிறேன்... நான் என்ன நினைசேன்னா ... கொஞ்ச நேரம்... நாம் தனியா பேசிட்டே போலாமே என்று பார்த்தேன்... இனிமேல் இப்படி இவ்வளவு நேரம் நாம் மட்டும் இருக்கும் சூழல் கிடைக்க எவ்வளவு நாள் ஆகுமோ... ஆபீஸில் வீட்டில் என்று எப்போதும் நம்மை சுற்றி ஆள்

இருப்பாங்களே... அதனால கிடச்ச சான்சை மிஸ் பண்ண வேண்டாம்ன்னு பார்த்தேன்... ஓகே? சரி வா கிளம்பலாம்... மணி ஆகிறது என்று எழுந்து கையை நீட்டினான். அவன் முதலில் சொன்ன வார்த்தையின் கோபம் இன்னும் அடங்காமல்... அவன் புறம் திரும்பாமலே... அந்த கையை தவிர்த்து எழுந்து விடு விடென்று முன்னே நடந்தாள். அவளது வேகத்தை பார்த்து சிரித்தவாறு... தொடர்ந்தவன்... அடேயப்பா... இவ்வளவு கோபம் வருமா... மன்னிப்பு கேட்டால் கூட குறையாதா? கௌதம்... நீ பாவம்டா ... காதலை சொன்ன தினத்தில் இவ்வளவு கோபம் என்றால்... நாள் ஆகஆக... எவ்வளவோ... மேடத்திற்கு எதற்கு எப்போது எவ்வளவு கோபம் வரும் என்று முதலில் கணக்கு போட்டு வைத்து கொள்... அப்போதான் சமாளிக்க முடியும்... என்று ஏதேதோ சொல்லியும் அவள் நிற்கவும் இல்லை. பேசவும் இல்லை...

கார் கிளம்பி பத்து நிமிடம் ஆகியும் அவள் பேசவில்லை என்பதால்... அவன் காரை அரை வட்டம் அடித்து திருப்பினான்... மீண்டும் மதுரையை நோக்கி வண்டியை திரும்பவும் அவளுக்கு அவன் ஏன் அப்படி செய்கிறான் என்பது புரியாமல்... கேட்கவும் மனம் இல்லாமல்... குழப்பத்தோடு அவனை பார்த்தாள். எனக்கு ஒண்ணும் கோபம் இல்லை... அதனால் நானே உன் கண் கேட்கும் கேள்விக்கு கூட பதில் சொல்கிறேன்... நீதான் பேசமாட்டேன் என்கிறாய்... அப்புறம் எதுக்கு நம் ரெண்டு பேர் மட்டும் போகணும்... அதுவும் ஆறு ஏழு மணி நேரம் நான் கஷ்டப்பட்டு கார் ஓட்டுவதற்கு... ஏதாவது சந்தோஷம் கிடைத்தால் பரவாயில்லை... இப்படி பேசாமல் வந்தால் என்ன பிரயோஜனம்... அதான் நீ சொன்ன மாதிரி டிரைவரே கூப்பிட்டுக்கலாம்... என்று மதுரைக்கே திரும்பி போகிறேன்... ஓகே தான... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரித்தான். அவனது பேச்சை கேட்ட அவளுக்கும் லேசாக சிரிப்பு வந்தது... டிரைவர் ஒண்ணும் வேண்டாம்... நானே பேசறேன்... பின்ன நீங்க அப்படி சொல்லலாமா? எனக்கு உங்க மேல நம்பிக்கை இல்லை என்கிற மாதிரி... அதான் ரொம்ப கஷ்டமா இருந்துச்சு... அப்படியே போலாம் வண்டியை திருப்புங்க... என்றவுடன் அவன் வண்டியை திருப்பிவிட்டு that is better... but... அதற்குத்தான் சாரி சொன்னேனே... கொஞ்சம் பக்கத்தில் வந்து உக்காறது... அவ்வளவு தூரம் தள்ளி இருந்தால் எப்படி... என்றவனை பார்த்து... எல்லாம் போதும்... பேசணும்னுதானே சொன்னேங்க... இங்கே இருந்து பேசினா உங்க காதில் விழாதா? என்று கறாராய் கேட்டவளை பார்த்து புன்னகையோடு நேருக்கு நேர் பார்த்து பேசினால்... நீ பேசறது மட்டும் இல்லை... நினைக்கிறது கூட புரியும்... ஆனால் வண்டி ஓட்டும்போது அது கொஞ்சம் கஷ்டம் ஆச்சே... அதுக்குதான் பக்கத்துல வர சொல்றேன்...என்றதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் கொஞ்சம் உள்ளே நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

சரி இப்போதைக்கு இது போதும்... என்று சிரித்தவன்... ப்ரியா உனக்கு என்னோட பேச கஷ்டமா இருந்தா ஏதாவது பாட்டு பாடேன்... பாட்டு பாடறதுக்கு எல்லாம் ஒரு மூட் வேணும்... சும்மா ஸ்விச் போட்டா லைட் எரியுற மாதிரி எல்லாம் பாட முடியாது... பாட்டு வேணும்னா... நீங்களே ரேடியோ இல்ல சீடீ போட்டுகோங்க... அப்பா இதுக்காகதான் காத்துகிட்டு இருந்தேன் தேங்க்ஸ்... என்றவன் காரை ஓரமாய் நிறுத்தி விட்டு சீ டீயை போட்டான்... அதில்... அடி நேந்துகிட்டேன்... நேந்துகிட்டேன்... நெய் விளக்கை ஏத்திவச்சு உன்னோட கன்னத்தில் முத்தம் கொடுக்க... நேத்திகடன் தீர்கலன்ன... கோச்சுக்குமே சாமி வந்து... என்று பாட ஆரம்பிக்க... அவள் தன்னை மறந்து சிரிப்புடன் ஏய் உன்னை... என்று பாய்ந்து அவன் தோளில் கையில் கிடைத்த புத்தகத்தால் அடிக்க ஆரம்பிக்க... அவன் வாய் விட்டு சத்தமாய் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். அந்த குட்டி ஊடலுக்கு பின் அவர்கள் இடையே இருந்த பிணைப்பு இன்னும் கொஞ்சம் கூடி போனதை இருவருமே உணர்ந்தார்கள்... வாய் ஓயாமல் நிறைய பேசினார்கள்... சலிக்காமல் நிறைய பாட்டு கேட்டார்கள்... கூட சேர்ந்து பாடினார்கள்... பிடிக்கிற... பிடிக்காத உணவு வகைகளை பற்றி... பிடிக்கும்... பிடிக்காத சினிமா பற்றி... அதில் வரும்... கதை பாடல் சண்டை... காட்சி அமைப்பு நடிகர்... நடிகைகள்... விளையாட்டு... சுற்றி பார்த்த இடங்கள்... பிடித்த பொழுதுபோக்குகள்... என்று பகிர்ந்து கொண்டனர். படிப்பு வேலை பற்றி... நண்பர்கள் பற்றி... பேசினர்... தொழிலில் வருங்கால வளர்ச்சி திட்டங்கள் பற்றி... சீரியசாய் யோசித்தார்கள். குடும்ப உறவுகளை வளர்ப்பது குறித்தும் நெகிழ்ச்சியாய் பேசி கொண்டனர்..

இடை இடையே... நான் என்னோட லவருக்கு வாங்கி வைத்து இருந்த கொலுசை... மட்டும் இல்லாமல் என்னோட மனசையும் சேர்த்து என்கிட்டே சொல்லாமல் எடுத்து கொண்டு போய் விட்ட திருடி என்று அவனும்...காதலை சொல்ல தயங்கிய வாங்கின பரிசை நேரில் கொடுக்க தைரியம் இல்லாத பயந்தாங்கொள்ளி என்று அவளும் ஒருவரை ஒருவர் காலையும் வாரி கொண்டார்கள்... அசடு வழிந்தார்கள்... விடாமல் பொருத்தமான பதில் சொல்லி சமாளித்தார்கள்... நிறைய சிரித்தார்கள்... ஒருவரின் சிரிப்பை அடுத்தவர் ரசித்தார்கள்... அந்த ரசனைகளை தெரிவிக்கும் வகையிலும்... பாராட்டும் முகமாகவும்... சின்ன சின்னதாய் பட்டும் படாமல் விரல்களாலும்... இதழ்களாலும் ஆன ஸ்பரிசங்களை ஒருவருக்கு ஒருவர் பரிசளித்தனர்... இன்னும் வேண்டும்... என்று ஏங்கினர்... நெருங்கி அமர்ந்தனர்... பின் அவர்களே உரிய நேரம் வரவில்லை என்று தள்ளி அமர்ந்து பெருமூச்சு விட்டு தேறினர்... கன்னியாகுமரியில் இருந்து சென்னை வந்து சேர ஆன அந்த பனிரெண்டு மணி நேர பயணத்தின் போது எல்லாம்... என்னென்னவோ பேசி ஓயாத வாய்,... கார் சென்னையை தொட்ட போது... மூடிகொண்டது. அவர்களிடையே பேச்சு அடியோடு நின்று போய்விட்டது. அவ்வப்போது சேர்ந்து மனம் இன்றி விலகிய பார்வைகள் தவிர... அழுத்தமான

மௌனம் வந்து அந்த இடத்தை ஆக்ரமித்து கொண்டது...

இந்த இனிய பயணம்முடிவுக்கு வர போகிறது என்ற நினைவே அவர்கள் வாயை கட்டி போட்டது. மெல்ல சமாளித்து... ப்ரியா... நான் அம்மாகிட்ட மத்தியானமே பேசிட்டேன்... நேரா நம்ம வீட்டுக்கே போலாமா? அங்கே போய் அம்மாவை பார்த்து விஷயம் சொல்லிட்டு உன்னை ட்ராப் பண்றேன்... இல்லன்னா ரொம்ப லேட்டா ஆகிடுச்சுன்னு அம்மா சொன்னாங்கன்ன... அங்கேயே வேணும்னா தங்கிட்டு காலையில... வீட்டுக்கு போலாம்... உங்க தாத்தாவுக்கு வேணா போன் பண்ணிடேன்... என்ன சரியா என்று கேட்டான். வெறும் ஒரு உம் தவிர வேற ஒரு பதிலும் இல்லை அவளிடம் இருந்து... ப்ரியா... ப்ரியா... ஏய் இது என்ன இன்னியோட உலகம் முடிஞ்சுட போகுதா? நாளைக்குன்னு ஒண்ணு வராதா... பைத்தியம்... இப்ப என்ன செய்யணும் சொல்லு? எங்க வீட்டுக்கு போறோம்ல... அப்படியே... அங்கயே இருந்து விடு... நான் போய் உங்க தாத்தாகிட்ட பேசிக்கறேன்... எங்க வீட்டுல பெரிசா ஒண்ணும் பிரச்சனை வராதுப்பா... எங்க தாத்தா மட்டும்தான்... அவர் காலில் டமால்னு விழுந்துட வேண்டியதுதான்... அப்புறம் என்ன செய்வாரு... வேற வழி இல்லாம... நல்லா இருப்பான்னு சொல்லி... ஒரு ஐந்நூறு ரூபாய் பணம் கொடுப்பாரு... தேங்க்ஸ் தாத்தான்னு சொல்லிட்டு ஜூட் விட வேண்டியதுதான்... எனக்கு எல்லாமே ஓகே? உனக்கு எப்படி... என்று வழிய வரவழைத்த குதூகல குரலில் கேட்டான். கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருக்கீங்களா ப்ளீஸ் என்று அவள் மெல்லிய குரலில் கேட்க... அவன் உடனே வண்டியை ஓரம் கட்டி நிறுத்தினான். இங்க பாரு ப்ரியா... எனக்கும் உன்னை கொண்டு போய் வீட்டுல விட்டுட்டு நான் மட்டும் திரும்பி வரணும்னு நினைச்சால் எனக்கும்தான் வெறுப்பா இருக்கு...

ஆனா இது ஜஸ்ட் டெம்பரவரிதானே... நினைச்சா பார்க்கலாம்... எவ்வளவு நேரம் வேணும்னாலும் நேரில... போனில பேசலாம்... வீட்டுல இந்த காதலுக்கு ஒரு பிரச்னையும் கிடையாது... எத்தனையோ காதலர்களுக்கு இல்லாத நிறைய சாதகமான விஷயம் நமக்கு இருக்கே... அதை நினைச்சு சந்தோஷ படுவாயா? இல்லாததை கற்பனை பண்ணிட்டு கவலை படுவாயா? கம் ஆன் ப்ரியா... சியர் அப் பேபி... என்றவன் அவளை இழுத்து லேசாக அணைத்து கொண்டான். கொஞ்சம் சமாதானம் ஆகிவிட்டாள் என்பது புரிந்தவுடன் அவள் கன்னத்தில் லேசாக தட்டி... இப்படியே உன்னை எங்க அம்மா பார்த்தாங்கனா... உனக்கு என்னை புடிச்சு இருக்குன்னு... சத்தியம் பண்ணினா கூட நம்ப மாட்டாங்க... கொஞ்சம் நல்லாத்தான் சிரியேன்... எங்க அம்மாவே என்னை வில்லனா... என்னவோ நான் உன்னை மிரட்டி சம்மதிக்க வச்ச மாதிரி பார்க்க வச்சுடாத ப்ரியா ப்ளீஸ்... என்று கெஞ்சும் குரலில் சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரிக்க... சூழ்நிலை கொஞ்சம் இதமானது... அவளும் சிரிதவுடன்

விலகி அமர்ந்து காரை எடுத்தான். வீட்டுக்கு அருகில் போகையில் ரொம்ப நேரம் ஆகிவிட்டதால்... அப்பாவின் மொபைலுக்கு அழைத்தான்.. அம்மா எடுக்கவும்... நாந்தாம்மா இப்ப லேட் ஆகிடுச்சே... ப்ரியாவை வீட்டில் விட்டுட்டு வந்துடவா? என்று கேட்டான். இல்லப்பா... நாங்க மூணு பெரும்... நான் அப்பா அனு எல்லோரும் வெயிட் பண்ணிட்டு இருக்கோம்... இங்கேயே வந்துடு... நாங்க இன்னும் தூங்க போகலை... எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்று கேட்க... ஜஸ்ட் ரெண்டு நிமிஷம் ... உடனே வந்துடுவேன் என்றான். அப்போதுதான் ப்ரியாவிற்கு அவன் யாரிடம் பேசுகிறான் என்பது புரிந்தது... அதுவும் எல்லோரும் தூங்காமல் பத்தரை மணிக்கு காத்து இருக்கிறார்கள் என்பதும் புரிந்து மனம் நெகிழ்ந்தது.

கௌதம் இந்த குடும்பத்தில் இவ்வளவு ஒட்டுதலாய் இருப்பதில் அதிசயம் ஒன்றும் இல்லை... இவனுக்கு குடும்பத்தின் மீதும்... குடும்பதினர்க்கு இவன் மீதும் எவ்வளவு பாசம்... என்று எண்ணிய நிமிடத்தில் கண்ணில் நீர் சுரந்தது... இந்த பந்தத்தை முடிந்தவரையில் தானும் முயன்று காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணி முடிக்கு முன்பு கார் வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. கார் நிற்கும் போதே அவள் புற கதவை திறந்து வாங்க வாங்க ப்ரியா மேடம்... எங்க வீட்டுக்கு நீங்களும் ஒரு உறுப்பினரா வரதை நினைச்சு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... ஆனால் உங்ககிட்ட போட வேண்டிய சண்டையும் பாக்கி இருக்கு... சண்டை நாளை வரை ஒத்தி வைக்க படுகிறது... இப்போதைக்கு வெல்கம் வாங்க என்று சிரித்தவாறு கை பிடித்து உள்ளே அனு அழைத்து செல்ல... அவளுக்கு ஒரு புன்னகையை பதிலாக தந்தவள் அதுக்கென்ன... நாளைய சண்டையை நாளைக்கே பார்த்துக்கலாம்... இப்போதைய வரவேற்புக்கு நன்றி என்று சொல்லி லேசாக சிரித்தவாறு அவள் கையை பற்றி அழுத்தினாள். ஹாலில் அமர்ந்து இருந்த ஹரியும் அவர்கள் மூவரும் உள்ளே வருவதை பார்த்து எழுந்தவர் வாம்மா... அனு ப்ரியாவை அம்மா உள்ளே பூஜை அறைக்கு கூட்டி வரசொன்னாள்... கௌதம் நீயும் போப்பா... என்றவரை பார்த்து சாமி கும்பிடதானப்பா... நீங்களும் வாங்களேன்... இங்க தனியா நீங்க என்ன பண்ண போறீங்க? என்று அவர் கையை பற்றி கூட அழைத்து போனான். உள்ளே விளக்கேற்றி பூஜை அறையில் அமர்ந்து இருந்தவள் அவர்கள் மூவரும் வருவதை பார்த்து கண்ணில் நீருடன்... வா என்று தலை அசைத்து கூப்பிட்டாள் லக்ஷ்மி.

உள்ளே வந்தவுடன் அப்பா அம்மாவுடன் சேர்ந்து நில்லுங்கப்பா... என்றவன் ப்ரியாவிற்கு ஜாடை காட்டி விட்டு அவர்கள் காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தார்கள். அவர்களை தூக்கி நிறுத்திய இருவருக்கும்... வார்த்தையே வரவில்லை... பேச்சு இன்றியே... தலையில் கை மட்டும் வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டு... விழி நீரை துடைத்து விட்டு கொண்டனர். அவர்கள் மனம்

நெகிழ்ந்ததற்கான உண்மை காரணம்... ப்ரியாவிற்கு தெரியாததால்... அவள் மனம் இளகியது... இந்த காலத்தில் இப்படி ஒரு அம்மா அப்பாவா? அவள் விழிகளில் நீர் கோர்பதை பார்த்து... அடடா... சென்னையில் யாரோ தண்ணீர் கஷ்டம் என்று சொல்கிறார்களே... இந்த வீட்டில் நடப்பதை பார்த்தால்... மூணு பேர் கண்ணீரிலேயே... ஒரு வருஷத்துக்கு குடிநீர் கொடுக்கலாம் போல இருக்கே... என்று அனு கிண்டலடிக்க கௌதம் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பதை பார்த்து... என்ன சிரிப்பு... கண்ணீர் உப்பு கரிக்குமாக்கும்... அதை குடிக்க முடியாது... அது கூட அண்ணனுக்கும் தங்கைக்கும் தெரியாதா? என்று அவள் மடக்கினாள். சபாஷ் சரியான போட்டி என்று சொன்ன லக்ஷ்மியை பார்த்து... என்ன சரியான போட்டி... துக்கத்தில் வரும் கண்ணீர்தான் உப்பு கரிக்கும்... இங்கே வந்தது ஆனந்த கண்நீராக்கும்... அதனால் இனிக்கும்... இல்லை அனு என்று ஹரி சொன்னவுடன்... வாவ் தேங்க்ஸ் அப்பா கை கொடுத்ததற்கு என்று கௌதம் தன் பங்கிற்கு சொல்ல... மீண்டும் ஒரு சிரிப்பு அலை எழுந்தது.

சிரித்து முடித்துவிட்டு... சாப்பிட்டாச்சா? என்று லக்ஷ்மி கேட்க... இருவரும் ஆச்சு என்றதும்... சரி இருங்க பால் எடுத்து வருகிறேன்... என்று உள்ளே போன லக்ஷ்மியை தொடர்ந்து சென்ற... ப்ரியாவை பார்த்து... அனு அம்மாவுக்கு ஐஸ் ஐஸ்... என்று கத்த... அவள் உதை என்று ஒரு விரல் காட்டி மிரட்டி விட்டு போனாள். பால் அருந்தி வீடு கொஞ்ச நேரம் பேசி இருந்தபின்... விடை பெற்று இருவரும் கிளம்பினர். வாசல் வரை வந்து வழி அனுப்பிய லக்ஷ்மி... கௌதம் கொஞ்சம் சீக்கிரம் வந்துவிடு... இன்னிக்காவது கொஞ்ச நேரம் தூங்கனும்... என்று மெல்ல சொல்லி விட்டு ப்ரியாவை பார்த்து தலை அசைத்தாள். ப்ரியாவை வீட்டில் காரை நிறுத்தியவன் அவள் மெல்ல தயக்கத்துடன் இறங்க எத்தனிக்க... அவள் கையை பற்றி நிறுத்தினான். ப்ளீஸ் என்று அவன் விழிகள் கெஞ்சுவதை உணர்ந்தவளுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை... மீண்டும் அவன் அருகில் நெருங்கி அமர்ந்தவள்... போதும் கௌதம்... மணி பதினொன்னு... ப்ளீஸ் என்று மெல்ல சொன்னவளை இழுத்து... இதுதான் ப்ரியா... சரியான நேரம் இதுக்கு... என்று மெல்ல கிசுகிசுத்தவன்... அவளை அருகே இழுத்து... அவள் இதழ்களில் மெல்லிய முத்திரை ஒன்றை பதித்தான். அதில் கிறங்கிய போதும்... மனம் இன்றியே... மெல்லிய குரலில்... கௌதம்... போதும்... ப்ளீஸ் உங்க அம்மா என்ன சொன்னாங்க... நீங்க என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க... என்று விலக முயன்றவளை மனம் இன்றி விடுவித்து விட்டாலும் கொஞ்ச நேரம் அவள் கையை பற்றி இருந்து விட்டு பிறகு ஒரு பெருமூச்சுடன் மெல்ல தலை அசைத்து விடை கொடுத்தான்.

@@@ கொஞ்ச நேரம் கொஞ்ச நேரம் ... கொஞ்சி பேச கூடாதா... அந்த நேரம் அந்தி நேரம்.... அன்பு

தூறல் போடாதா... கொஞ்ச நேரம் கொஞ்சும் நேரம்... இப்படியே நீளாதா... @@@

அவள் படியேறி வீட்டிற்குள் சென்று பால்கனியில் வந்து கை அசைக்கும் வரை காத்து இருந்தவன்... ஒரு சின்ன தலை அசைப்புடன் காரை கிளப்பினான்... .

அத்தியாயம் 44

மறுநாள் காலை கௌதம் ஆபிஸ் போனதும் முதல் வேலையாக சிவராமனை அழைத்தான். அங்கிள் நீங்க போன வெள்ளி கிழமையே... என்கூட பேசணும்னு சொன்னீங்க... பட் அப்போ என் கூட அனுவும்... அவள் திருமணம் தொடர்பாக உள்ள சொந்தகாரர்களும் என் கூட இருந்ததால்... உடனே என்னால் வர முடியவில்லை... சனி ஞாயிறும்... கொஞ்சம் கன்யாகுமரி வரை போய் வந்தேன்... பெர்சனல் வொர்க்... என்று சொன்னவனை பார்த்து புன்னகைத்தார். அவர் புன்னகையை பார்த்தவனுக்கு அதன் அர்த்தம் புரிந்ததும்... லேசாக முகம் சிவந்தது. என்ன அங்கிள் அப்படி பார்கறீங்க... என்று சமாளித்து கேட்டான். பர்சனல் வொர்க் என்று சொன்னீர்கள்... மிஸ் ப்ரியாவை உடன் அழைத்து போய் இருகிறீர்கள்... என்னுடைய ஊகம் சரியா...

நீங்க கேட்டதனால இதை சொன்னேன்... மற்றபடி அது உங்களோட சொந்த விஷயம்... நான் அதில் தலை இடக்கூடாது என்று நீங்கள் நினைத்தால்... என்று தொடர்ந்தவரை... கை நீட்டி தடுத்தான்... ஐயோ அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை அங்கிள்... உங்களுடைய ஊகம் சரிதான்... இன்னும் சொல்ல போனால்... இதை நான் உங்களிடம் தான் அவசியம் பேசியாக வேண்டும்... அப்படியே உங்கள் மனைவியும் பொண்ணும் என்னிடம் ஏதோ பேச வேண்டும் என்று சொன்னீர்களே... அதையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்... என்றுதான் எப்போ உங்களுக்கு வசதிப்படும்? இன்னிக்கு மாலையே கூட பேசலாம்... ஏன்னா எனக்கும் சில விஷயங்கள் உடனடியா தெரிய வேண்டி இருக்கு... என்ன சொல்றீங்க என்று கேட்டான்.

இன்னைக்கா... இன்னிக்கு சாயங்காலம்... பொண்ணு ஏதோ ஓவிய கண்காட்சி போகணும் என்று சொல்லி கொண்டு இருந்தாள்... நான் அவகிட்ட பேசிட்டு ஒரு பத்து பதினஞ்சு நிமிஷத்துல சொல்றேனே... என்றவர் விரைவிலேயே வந்து... ஒரு ஆறு மணிக்கு மேல்... செயிண்ட் ஜான்ஸ் ஸ்கூல் கிரௌண்டில... அந்த ஓவிய கண்காட்சி நடக்குதாம்... அங்கேயே பார்க்கலாம் என்று சொன்னாள்... நான் வீட்டுக்கு போய் என்னுடைய மனைவியை கூட்டிகிட்டு அங்கே ஓர் ஆரறைகுள்ள அங்கே வந்துடறேன்... உங்க போன் நம்பரை அவளுக்கும் கொடுத்துடறேன். அவளோட போன் நம்பரை நீங்களும் வச்சுகோங்க... கூட்டத்துல கண்டு பிடிக்க வசதியா இருக்கும்... இன்னிக்கே பேசிடலாம் என்று சொன்னவர்... ஒன்னு சொன்ன தப்பா எடுத்துக்க மாட்டேங்களே... என்றவரை

பார்த்து மறுப்பாய் தலை அசைத்து சொல்லுங்க என்று புன்னகைதான். அன்னிக்கு interview முடிச்சுட்டு உங்களுக்கு போன் பண்ணிய போது நீங்க ப்ரியாவை செலெக்ட் பண்ண காரணம் சொன்னேங்க இல்ல... அப்போது நான் நினைத்தேன்... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஒரே எண்ண போக்குன்னு... நீங்க சீ.டீ-ல கவனிசீங்கள இல்லையான்னு தெரியல... கிட்டத்தட்ட... அதே காரணம்தான் அவங்களும் சொன்னாங்க... என்று புன்னகைத்தார். சோ எனக்கு சந்தோஷம்...நான் நினைச்சது கரெக்ட்டுதான் அப்படின்னு... ஆல் தி பெஸ்ட் கௌதம்... என்று கை பற்றி வாழ்த்தி விட்டு வெளியேறினார்.

அவனுக்கு வாய் விட்டு சத்தமாய் சிரிக்க வேண்டும் போல இருந்தது.... அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தை... அதை நீங்க சரியா கவனிசீங்களா இல்லையா? ... அதை எத்தனை முறை பார்த்து இருக்கிறான்... அதில் இருக்கும் ஒவ்வொரு பிரேமும் ... அவனுக்கு அத்துப்படி...அவளின் ஒவ்வொரு அசைவும் அவனுக்கு தலை கீழாக கூட சொல்ல தெரியும்... இவர் என்ன வென்றால்... சிரமப்பட்டு சிரிப்பை அடக்கினான். வேலையில் மூழ்கினான். அன்று மாலை முன்னதாகவே ப்ரியாவை அழைத்து... நீ இன்னைக்கு மட்டும் தனியாக உன் வண்டியில் வீட்டுக்கு போய் விடு... ஜாக்கிரதை... வேணும்னா கொஞ்சம் சீக்கிரமா கூட கிளம்பிடு... ஓகே?என்று சொன்ன போது லேசாக வாடிய முகத்தை கண்டும் காணாமல் பேச்சை தொடர்ந்தான்... இன்னிக்கு எனக்கு ஒரு பிஸினஸ் மீட் இருக்கு... நைட் வீட்டுக்கு வரவும் கூட கொஞ்சம் லேட் ஆகலாம் ... என்றவன் அவள் வாடிய முகத்தை தொடர்ந்து பார்க்க முடியாமல்... ப்ளீஸ் இன்னிக்கு மட்டும்... நாளையில் இருந்து சேர்ந்து போகலாம்... என்று சேர்த்து சொன்னான். மாலை ஐந்து மணி அளவில் ப்ரியா கௌதம் வீட்டிற்கு சென்ற போது... அனு வாசலில் எங்கோ வெளியே போக கிளம்பி தயார் ஆக நின்று கொண்டு இருந்தாள். ப்ரியா தனியாக வருவதை பார்த்தும்... என்ன ப்ரியா அண்ணன் வரலை... நீங்க தனியா வரீங்க? என்று விசாரித்தாள். அவருக்கு ஏதோ மீட்டிங் இருக்காம்... இன்னிக்கு வெளியே ஜிஎம் கூட போறேன் என்று சொல்லி விட்டு போனார்... என்றவள் மேடம் எங்கேயோ வெளியே கிளம்பி தயாராய் இருக்க மாதிரி இருக்கு... எங்கே போறீங்கன்னு கேட்க கூடாதுதான்... ஆனால் கேட்காமல் தெரிந்து கொள்ள வேற ஏதாவது வழி இருக்கா அனு? என்று சிரிப்போடு கேட்க... அவள் லேசாக சிரித்து ஆனாலும் ரொம்பதான் உங்களுக்கு லொள்ளு... அண்ணன் பாவம் என்றவள்... ஸ்ரீராம் தான் ஏதோ ஓவிய கண்காட்சி நடக்குதுன்னு இன்னிக்கு சொல்லிட்டு இருந்தார்... போலாம்னு சொன்னார்...

நான்தான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டு அவருக்கு தெரியாம அங்கே போய் அவருக்கு ஏதாவது ஓவியம் வாங்கி ப்ரெசண்ட் பண்ணலாம்னு கிளம்பினேன்... அண்ணன் வந்துடுவாருன்னு பார்த்தேன்

கூட போக... வரலியே... இப்ப என்ன பண்றது... என்று தயங்கியவளை பார்த்து உனக்கு டூவீலர் ஓட்ட தெரியும்னா என்னோட வண்டியை எடுத்துட்டு போயேன்... ஐயோ சென்னை ட்ராபிக் பத்தி உங்களுக்கு தெரியாது... அதுனாலதான் இப்படி சொல்றீங்க... நான் மாட்டேன்பா... காருன்னாலும் பரவாயில்லை... டூ வீலர் எனக்கு அலர்ஜி... என்றாள். சரி நான் உள்ள அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டு வரேன்... நானே உன்னை ட்ராப் பண்றேன்... உனக்கு வழி தெரியும் இல்ல... என்று ப்ரியா கேட்டவுடன், கொஞ்சம் கொஞ்சம்... உத்தேசமா ஏரியா தெரியும் அங்க போய் விசாரிசுக்கலாம்... ஸ்கூல்தான்... ஒண்ணும் பிரச்னை இருக்காது...என்று அனு முடித்தாள். உள்ளே போய் சொல்லிவிட்டு... ஏதாவது சாப்பிட்டு விட்டு போயேன் என்ற அவளது அன்பை மறுக்க முடியாமல் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பின்னர்கள்... லக்ஷ்மி ஒரு நூறு முறை ஜாக்கிரதை என்றுசொல்லி இருப்பாள்... ஐயோ பார்த்துக்கறோம் அம்மா... ப்ளீஸ் என்று அனுவும்... ஆண்டி பயப்படாதீங்க... எனக்கு நாலு வருஷமா... வண்டி ஓட்டி... அதுவும் மதுரை சந்து பொந்துல எல்லாம் ஓட்டி பழக்கம்... இருக்கு ... டோன்'ட் வொர்ரி என்று ப்ரியாவும் சொன்னதும் அனுப்பி வைத்தாள். அனுவும் பிரியவும்... அந்த ஸ்கூலை எளிதாகவே கண்டுபிடித்து உள்ளே சென்றனர்... படங்கள் எல்லாம் சுற்றி பார்த்த பின்னும்... எளிதில் தேர்வு செய்ய முடியாமல் யோசித்து கொண்டு இருந்தவளை பார்த்து... அனு நான் ஒரு ஐடியா சொல்லட்டுமா... இங்க இருக்கற ஆர்கனைசர் கிட்ட விசாரிச்சு... அப்படியே ஆட்களின் படம் வரைந்து தருவார்களா என்று கேட்போம்... முகவரி கிடைத்தால்... இதை பார்த்தயா?

எங்க அம்மா வரைந்தது... இந்த மாதிரி... உன்னையும் ஸ்ரிரமையும் வைத்து வரைஞ்சு தர சொல்லுவோம்... ஓகே? அதையே கொடு கிப்டா அவ்வளவுதான் ஆள் fatt ... என்று சிரிதவளை பார்த்து... ஹேய் திஸ் சௌண்ட்ஸ் நைஸ்.... கம்... அப்படியே நான் இன்னொரு படம்... எங்க அண்ணனுக்கும் சேர்த்து வரைய சொல்றேன்... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்து விட்டு விசாரிக்க சென்றாள். விசாரித்து அங்கே சென்றாள்... அவர் மொபைலில் காட்டிய போட்டோவை பார்த்துவிட்டு... ஹேய் இது என்ன... ஜஸ்ட் இப்பதான் ஒரு பத்து நிமிஷம்... இல்ல அஞ்சு நிமிஷம் தான் இருக்கும்... இவர் வந்து இதே நாலு போடோக்களை கொடுத்து விட்டு நீங்க சொன்ன மாதிரி ரெண்டு படம் வரைஞ்சு தர சொல்லி விட்டு போனார்... அவர் வண்டியில் வந்து இருந்தால்... இன்னும் பார்கிங் ஏரியா கூட போய் சேர்ந்து இருக்க மாட்டார்... அவருக்கு நீங்க வரது தெரியாதா... இல்லை உங்களுக்கு அவர் வரது தெரியாதா... ஒரே வேலைக்கு இப்படி தனி தனியாக வரீங்க? என்று சிரித்தவருக்கு அவசரமாய் ஒரு நன்றியை உதிர்த்துவிட்டு... ஓட்டமும் நடையுமாய் பார்கிங் ஏரியாவை நோக்கி சென்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஓடி இருக்க தேவையே இல்லை என்பது போல்... பார்கிங்கில்... ப்ரியாவின் வண்டி அருகே லேசாக சாய்ந்தபடி...ஸ்ரீராம் நின்று இருந்தான்... அவனை

அந்த இடத்தில் பார்த்தவுடன் இருவருக்குமே நெகிழ்ச்சியாய் இருந்தது...

லேசான புன்னகையுடன் அருகே சென்றவர்களில் அனு பின்னால் சென்று அவன் கண்களை பொத்தி... யாருன்னு சொல்லுங்க பார்க்கலாம் ... என்று அவன் காதில் மெல்ல கேட்க... ஹேய் ப்ரீத்தி... நீ எப்போ மலசியாவில் இருந்து இங்க வந்த... சொல்லவே இல்லை... ஒரு போன் பண்ணி இருந்த ஏர்போர்டிற்கு வந்து இருப்பேன்ல... என்றவன் முதுகில் ஒரு அடி விழுந்தது... எவ அவ ப்ரீத்தி... நான் இங்கே காத்துகிட்டு இருக்கும்போது மலசியாவில் இருந்து யார் வரது... ம்ம்ம் என்று அடுத்து அடுத்துமுதுகிலும் தோளிலும் விழுந்த அடிகளை பார்த்து ப்ரியா மறு புறம் திரும்பி வாய் மூடி சிரிக்க... ஸ்ரீராம் அவளது இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து பற்றி இழுத்து அருகில் அணைத்தவாறு நிறுத்தி சிரித்தான். பைத்தியம் எதுக்கு இவ்வளவு ஆத்திரம்... நான் இங்கே வண்டிக்கு அருகில் காத்து நிற்கிறேன் என்றவுடனே உனக்கு தெரிய வேண்டாமா... நான் உங்க வண்டியை கண்டு பிடித்து உங்களுக்காகத்தான் காத்து இருக்கிறேன் என்று... ம்ம்ம்...என்ன நீ வந்து இருப்பது கூடுதல் சர்ப்ரைஸ்... ப்ரியாதான் தனியா வந்து இருக்காங்க போல... எப்படி கௌதம் அவங்களை தனியா விட்டாருன்னு யோசிச்சுகிட்டே காத்து இருந்தேன்... என்று சொல்லி ப்ரியாவை பார்த்து சிரித்தான்.

நான் கூப்பிட்ட போது வரமாட்டேன் என்று பெரிதாய் பிகு பண்ணின... இப்ப எப்படி... ப்ரியா கைங்கர்யமா... என்னை ரக்ஷிக்க வந்த தேவதையே... நன்றி என்று பாவனையுடன் சொல்ல... மூவரும் சிரித்தனர். இந்த நன்றியை பெருமையா பெற்று கொள்ள எனக்கும் ஆசைதான்... ஆனால் அனு இங்கே வந்ததில் என்னோட பங்கு ரொம்ப கம்மி... நீங்க ஏற்கனவே அன்னிக்கு சொன்ன மாதிரி... நான் அவளுக்கு ஒரு டிரைவர் மட்டும்தான்... அதுக்கு எவ்வளவு நன்றின்னு பிரிச்சு கொடுதீங்கன்ன... சந்தோஷமா வாங்கிக்கறேன்... என்று சொல்லி அவள் சிரித்தாள். அப்புறம் எப்படி அனு மனசு மாறிச்சு... என்று விடாமல் ஸ்ரீராம் கேட்க... லேசான சிரிப்புடன் அவள் விபரம் சொல்லி முடித்தவுடன்... மூவருக்குமே... மேலே என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை... சில கணங்கள் அமைதியில் கழிந்த பின்... ஸ்ரீராம் லேசாக சிரித்து... இது வெறும் கோ-இன்சிடேன்சா எனக்கு தோணல... சில நெருங்கிய இதயங்களின்
எண்ண போக்கு ஒரே மாதிரி அலை வரிசையில் இருக்கும்... என்று சொல்வார்கள்... யார் கண்டா... இப்போ கௌதம் கூட இங்க திடீர்னு வந்து குதித்தாலும் குதிக்கலாம்... சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே... கௌதமின் கார் உள்ளே நுழைவதை பார்த்த மூன்று பேருக்கும்... மூச்சே நின்று விடும் போல இருந்தது...

என்ன இது... எப்படி இப்படி எல்லாம் நடக்கும்... நாலு பேர் மூன்று இடத்தில் இருந்து கிளம்பி... ஒருவருக்கொருவர் இந்த இடத்திற்கு போகிறோம் என்று திட்டமிட்டு கொள்ளாமல்... சந்திக்க முடியுமா? இவன் எங்கேயோ... பிஸினஸ் மீட் போறேன்னு சொல்லிட்டு இங்கே என்ன பண்றான்? ஜீஎம் கூட பக்கத்தில் இல்லையே? தனியா இங்கே என்ன பண்ண போறான்? ஒருவேளை நாங்க இங்க வந்ததை தெரிஞ்சுகிட்டு வந்தானா? ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி கொள்ளாமல் வெவ்வேறு இடத்தில் கிளம்பி ஒரு இடத்தில் சந்திப்பது சாத்தியமா? மூவரின் கேளாத கேள்விக்கு பதில்... கௌதமின் வியந்த பார்வையில் கிடைத்தது... சோ அவனும் தற்செயலாகத்தான் வந்து இருக்கிறான்... இது சூபர்... காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி அவர்கள் அருகே வந்தவனும் புன்னகைத்துவிட்டு... ஹாய் என்ன எல்லோரும் இங்கே நின்று கொண்டு இருக்கிறீர்கள்... உள்ளே போகலியா... என்று வெளியில் வாய் கேட்டாலும்... என்ன இது இப்படி அத்தனை பேரும் இங்கே வந்து இப்படி நிற்கிறார்கள்... பேசாமல் அங்கிளுக்கு போன் பண்ணி வேற எங்கேயாவது அழைத்து வர சொல்லலாமா என்று யோசித்தான்.

இப்போ இவங்களிடம் என்ன சொல்லுவது... ஹாய் கௌதம் உங்களுக்கு ஆயுசு நூறுதான்... சந்தேகமே இல்லை... ஜஸ்ட் இப்பதான் சொல்லி வாய் மூடினேன்... நீங்க உள்ளே நுழையுறீங்க... சரி பேசிட்டு இருங்க... நான் போய் ஏதாவது குடிக்க வாங்கிட்டு வரேன் என்ற ஸ்ரீராம்... அனுவிற்கு ஜாடை காட்டி அவளையும் உடன் அழைத்து சென்றான். அவர்கள் இருவரும் நகர்ந்தவுடன்... உன்னை நான் என்ன சொன்னேன்? நீ இங்க என்ன பண்ணிட்டு இருக்க? ம்ம்ம் என்று அவன் கிண்டலாக கேட்க... நான் என்னுடைய பிராண்டை அழைச்சுகிட்டு ஓவிய கண்காட்சிக்கு வந்தேன்... அங்க தற்செயலா... என்னோட இன்னொரு பிராண்டை பார்த்தேன்... ஆனால் பிஸினஸ் மீட் போறேன்னு சொன்ன என்னோட லவர்தான் இங்கே என்ன பண்றார்னு புரியல... அவளும் அதே குரலில் தொடர... இருவரும் சிரித்தனர். என்னோட மீட்டிங் இங்கதான்... ஜீஎம் இங்கேதான் வரேன்னு சொன்னார்... ஆறரைக்கு... வந்துடுவார்... உன்னோட ப்ரோக்ராம் என்ன? என்று மெல்ல விசாரித்தான். அனுவை கூட்டிட்டு வந்தேன்... ஸ்ரீராம் வந்தாச்சு இல்ல... அவர்கிட்ட அனுவை ட்ராப் பண்ற பொறுப்பை ஒப்படைச்சுட்டு வீட்டுக்கு கிளம்ப வேண்டியதுதான்... நீங்க எப்ப வருவீங்க? என்று கேட்க... தெரியல ப்ரியா... எப்படியும் ஒன்பது மணி ஆயிடும்னு நினைக்கிறேன்... நீ நேர தாத்தா வீட்டுக்கு போ... நம்ம வீட்டுக்கு வேணாம்... புரியுதா... நான் எப்ப வருவேன்னு தெரியாது... அங்கே தாத்தா தனியாக இருக்க வேண்டாம்... சொல்லி கொண்டே போனவன் அவள் முகத்தில் விரிந்த புன்னகையை பார்த்து என்ன சிரிப்பு என்று கேட்டான்.

இல்ல எது நம்ம வீடு எது தாத்தா வீடுன்னு யோசிச்சேன்... என்று சொன்னவளை குறுக்கிட்டு அது கூட தெரியாமலா இவ்வளவு வளர்ந்து இருக்க? வேஸ்ட்... என்று உதட்டை பிதுக்கினான். சரி கிளம்பு வீட்டுக்கு போனதும் எனக்கு போன் பண்ணு.... வேண்டாம் sms பண்ணு போதும்... இருங்க ஸ்ரீராம் வரட்டும் ஒருவார்த்தை சொல்லிட்டு போறேன்... ஏன் என்னை இப்படி துரதுறீங்க... உங்களுக்கு வேற வேலை இருந்தா போய் பாருங்களேன்... நான் பார்த்துக்கறேன்... உன்னை தனியா இங்க விட்டுட்டு என்னால் போக முடியாது... என்றவனை பார்த்து முறைத்தாள்... ஹேய் இது என்ன அநியாயமா இருக்கு... நான் என்ன சின்ன குழந்தையா? திருவிழா கூட்டத்தில் தொலைந்து போக? நீங்க கிளம்புங்க உங்க வேலையே பாருங்க... நான் பார்த்துக்கறேன்...என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பியவள் கண்ணில் தூரத்தில் ஸ்ரீராம் அனுவோடு கையில் கோக்குடன் வருவது தெரிந்தது... அவளே எதிரே சென்று இரண்டு தம்பளர்களை வாங்கியவள்... ஒன்றை திரும்பி வந்து கௌதமின் கையில் கொடுத்து விட்டு... குடிச்சுட்டு கிளம்புங்க... என்றவள் திரும்பி ஸ்ரீராமிடம் சென்று சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு வந்து வண்டியை எடுத்தாள். வண்டியை கிளப்பியபின்னும்... அதில் இருந்து கையை எடுக்காமல் கௌதம் அவளையே பார்த்தவாறு நிற்பதை பார்த்தவள்... இப்ப என்ன? என்றாள் எரிச்சலோடு. ஜாக்கிரதையா போ... என்னை கோபத்துல திட்டிகிட்டே போகாத... சரியா என்றவன் அவள் கன்னத்தில் லேசாக தட்டிவிட்டு திரும்பி நடந்தான்...

சில கணங்கள் முன்பு சுறு சுறு என்றுபொங்கிய எரிச்சல்... அந்த சில வினாடி ஸ்பரிசத்தில் அப்படியே மறைந்து விட்டதை ஆச்சரியத்துடன் உணர்ந்தவள் புன்னகையுடன்... வண்டியை திருப்பினாள். வண்டியை மெல்ல நகர்த்தியவள்... அனுவின் அருகில் வந்து நிறுத்தி... நான் நேரே எங்க வீட்டிற்கு போய் விடுவேன்... அதனால் கொஞ்சம் சீக்கிரமாய் வீட்டுக்கு போய்டு... என்ன ஸ்ரீராம்... ட்ராப் பண்ணிட்டு எனக்கு சொல்றீங்களா? என்று கேட்டவளை பார்த்து... அடடா... என் மேல எவ்வளவு நம்பிக்கை... கட்டாயம் சொல்றேன் மேடம்... வருங்கால எஜமானி ஆச்சே... நீங்க ஜாக்கிரதையா போங்க... வீட்டுக்கு போய் சேர்ந்ததும் நீங்க எனக்கு போன் பண்ணுங்க... கிளம்புங்க... பை பை... என்று சிரித்தவன் அனுவின் தோளை பற்றி காருக்கு அழைத்து சென்றான். பார்கிங் ஏரியாவில் இருந்து வந்த பின்... கேட்டை கடக்கும் முன்பு ஏதோ தோன்றவும் ஒருமுறை வண்டியை நிறுத்தி திரும்பி பார்க்க... தூரத்தில் அது யார் கௌதமோடு... சேர்ந்து போகும் பெண்... ஜீவம் வருவதாக சொன்னானே... இது யார்? யாரா இருந்தா என்ன... ப்ரியா கௌதம் மேல நம்பிக்கை இல்லையா உனக்கு? ஸ்டுபிட் என்று திட்டியவள்... நாளைக்கு விசாரித்து கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டு உற்சாகத்துடன் கிளம்பினாள். அனுவோடு கிளம்பிய ஸ்ரீராம்... கொஞ்சம் வெளியே சென்றவுடன் ஏதாவது சாப்பிடுகிற மாதிரி மூட் இருக்கா என்று கேட்டான்... அவள் இல்லை

என்றதும்... ட்ராபிக் இல்லாத இடமாய் பார்த்து வண்டியை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டான்.

அனு உனக்கு எண்ணங்களின் சக்தி மேல நம்பிக்கை இருக்கா?... இல்லைன்னாலும் இப்போ நம்பித்தான் ஆக வேண்டும்... நான் இன்னிக்கு சாயஙகாலத்துல இருந்து உன்னை பார்க்கணும்னு... ஒரு ஆயிரம் தடவை நினைத்து இருப்பேன்... அந்த நினைப்புதான் உன்னை இங்கே இழுத்து வந்து இருக்க வேண்டும்... உனக்கு இந்த மாதிரி எல்லாம் தோணுமா... என்று கேட்டான். உங்களை பார்க்கணும்னு தோணாம இருக்குமா? ஆனா... நீங்க வீட்டுக்கு வந்து அம்மா அப்பாகிட்ட சொல்லிட்டு ஒரு இடத்துக்கு கூப்பிட்டா... அது வேற மாதிரி... இல்லை அட்லீஸ்ட் அண்ணன் கூட வந்து சந்திச்சா ஒரு மாதிரி... ரெண்டும் இல்லாம... நீங்க ஒரு இடத்துக்கு என்னை தனியா வரசொன்ன... எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கு... இனிமேல் அப்படி கூப்பிடாதீங்க... நான் வரமாட்டேன்... என்று கண்டிப்பாய் சொன்னதை பார்த்து அவன் சிரித்தான்... இதுதான் அனுகிட்ட எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சது தெரியுமா... ரொம்ப ரொம்ப கட் அன்ட் ரைட்... சரின்னு பட்டதை யாரா இருந்தாலும் உடனே சொல்லிடுவா... முகத்துக்கு நேர... எங்க அம்மாவும் உன்னை மாதிரிதான்... உங்களுக்குள்ள முட்டிக்காம இருக்கணும்... அதுதான் என்னோட கவலை... உன்னோட சண்டைய... எல்லாம் என்னோட வச்சுக்கலாம்... நான் ஒவ்வொண்ணையும் ரசிப்பேன்... அது இருக்கட்டும்... உனக்கு என்னை பிடிச்சு இருக்கான்னு அன்னைக்கு கேட்டேனே... இது வரைக்கும் அதுக்கு மட்டும் பதில் சொல்லலியே... ஏன்... பதில் தெரியலியா? கொஸ்டின் பேப்பர் ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கா? என்று அவள் விழிகளை நேராய் கூர்ந்து பார்த்து ரகசியமாய் கேட்டு சிரித்தான். நான் வார்த்தையால் பதில் சொல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு தெரியாதா? என்று அவள் கிண்டலாய் கேட்க... தெரியும்தான்...

இருந்தாலும்... உன் வாயில் இருந்து வெளிவரும் வார்த்தையாக கேட்பது ஒரு தனி சுகம்தான்... சொல்லேன்... என்று வற்புறுதியவனை பார்த்து... லேசான புன்னகையோடு உங்களை எனக்கு ரொம்ப ...ரொம்ம்ப... ரொம்ப்ப பிடிச்சு இருக்கு... போதுமா... என்று சொல்லி சிரிக்க... அது எப்படி போதும்... இப்பதான் அதுல நிறைய கேள்வி வரும்... என்கிட்டே... எதை பார்த்து எப்போதில் இருந்து உனக்கு பிடிச்சது... அதையும் இப்பவே சொல்லணும்... சொல்லு என்று கொஞ்சலாக கேட்க... அவள் மிடுக்காக... இந்த கேள்வி சாய்ஸில் விட படுகிறது... ஏன்னா எனக்கு இதுக்கு பதில் உண்மையாகவே தெரியாது... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரிக்க... அவளது அந்த குறும்பு பார்வையையும்... வெள்ளை பல் வரிசை சிரிப்பையும் பார்த்து மயங்கியவன் அவளை இழுத்து நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்து கொண்டான்.

@@@ சுடிதார் அணிந்து வந்த சொர்க்கமே... என் மீது காதல் வந்தது எப்போது என்று நீ கொஞ்சம் சொல்வாயா? விழிகள் பார்த்து கொஞ்சம் வந்தது...விரல்கள் சேர்த்து கொஞ்சம் வந்தது... முழு காதல் எப்போது வந்தது... தெரியாதே... அது தெரியாதே... உன்மேல் நான் கொண்ட காதல்... என்மேல் நீ கொண்ட காதல்... எதை நீ உயர்வாக சொல்வாயோ?.... போடா பொல்லாத பையா... நம் மேல் நாம் கொண்ட காதல்... அதை நீ ரெண்டாக பார்பாயா?... @@@@ ...

அத்தியாயம் 45

காலை எட்டரை மணி அளவில் கிளம்பிய கௌதம் காரில் ஏறுமுன்... ப்ரியாவின் தாத்தாவிற்கு... வீட்டு எண்ணில் போன் போட்டு அழைத்தான். ப்ரியா எடுக்க கூடாது கடவுளே... என்று மனதுக்குள் வேண்டி கொண்டே காத்து இருந்தான். வேண்டுதல் பலித்தது... ராஜாராமன் ஹலோ என்றதும் ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியேற்றி... தாத்தா நான்தான் கௌதம்... ப்ரியா ஆபிஸ் கிளம்பியாச்சா? என்று கேட்டான். இதோ கிளம்பிட்டே இருக்கா... எதுக்கு இவ்வளவு பெரிய பெருமூச்சு கௌதம்... இன்னும் இருபது நிமிஷத்துல வந்துடுவா... அது வரைக்கும் பொறுக்க முடியாதா? என்று சின்ன குரலில் கேலியாக கேட்க... ஐயோ அதுக்கு இல்ல தாத்தா... என்று அவசரமாக மறுத்தவனை குறுக்கிட்டு... ஓ அப்ப வேற எதுக்கு? அதையாவது சொல்லு... என்று அதே குரலில் கேலியை தொடர... அவன் கொஞ்சம் சீரியசாய்... நான் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்... ப்ரியாவிற்கு தெரியாமல் ... பக்கத்துல இருக்காளா... ம்ம்ம் ஆமாம் கண்ணில் படர தூரம்தான்... நீ பேசனும்னு சொல்றது... போனிலா நேரில... என்று கேட்டார்... நேரிலதான் பெட்டேர்...எப்போ வரட்டும்... வாயேன்... இன்னும் பத்து நிமிஷத்துல ப்ரியா கிளம்பிடுவா... சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... ப்ரியாவின் குரல் இடை இட்டது... யாரு போனில? யாரை தாத்தா இங்க வர சொல்றீங்க? என்று சாதாரணமாய் கேட்க... அவர் அவசரமாய்... ஒன் மினிட் டியர் என்று கௌதமிடம் சொல்லிவிட்டு... அவளை பார்த்து போலியாய் முறைத்தார்...

ஏய் என்ன இது... இன்டிசெண்டா.. கேள்வி எல்லாம் கேட்கிற. ஏதோ நான் என்னோட கேர்ள் பிரண்டை... நீ இல்லாத நேரம் வர சொல்லுவேன்... நான் போன் பேசறதை ஒட்டு கேட்பது மட்டும் இல்லாமல்... கேள்வி வேற கேட்கிறாய்... நான் நீ எங்க போற? என்ன பண்றன்னு... ஏதாவது கேள்வி கேட்டேனா? நான் உனக்கு சொல்லி கொடுத்த அந்த பெருந்தன்மை எல்லாம் எங்க போச்சு? என்று கேட்க... அடுத்த முனையில் டியரா? என்று ஒரு நிமிடம் குழம்பிய கௌதம்... தொடர்ந்த பேச்சை கேட்டு அடக்க மாட்டாமல் வாய் விட்டு சிரித்தான்... அவன் சிரிப்பை போனில் கேட்டு ரசித்தவர் அவனிடம்... நீ ஒண்ணும் கவலைபடாதடா... எங்க வீட்டில் ஒரு குட்டி பிசாசு... ஆபிசுக்கு

கிளம்பிட்டே இருக்கு... அது போனவுடன் நானே திரும்ப உன்னை கூப்பிடறேன் என்று கொஞ்சம் சின்ன ஆனால் அவளுக்கு கேட்கும் வகையில் சொல்ல... தாத்தா என்னோட ப்ரியாவை குட்டி பிசாசுன்னு சொல்ல உங்களுக்கு எவ்வளவு தைரியம்... என்று அவன் அடுத்த முனையில் சிரிப்போடு மடக்க .... இங்கே அவள் சிரிப்போடு... யாரு நானா குட்டி பிசாசு...என்றவள் அருகில் வந்து... யார் அது எனக்கு தெரியாத உங்களோட கேர்ள் பிரண்ட்? நீங்க எத்தனை கேர்ள் பிரண்ட்ஸ் வேணும்னா வச்சுகோங்க... இந்த பிசாசோட தொந்தரவு உங்களுக்கு இருக்காது... ஆனால் அவங்களை நானும் அறிமுக படுத்தி கொள்கிறேன் அவங்க நல்லவங்களா இருந்தால் தானே ... உங்களோட தொந்தரவு இல்லாமல்... எனக்கும் நிம்மதியாய் இருக்கும்என்று போனை வாங்க முயலவும் அவசரமாய் தொடர்பை துண்டித்தார். அந்த பயம் இருந்தால் சரி... எல்லாம் கண்ட்ரோலில் இருப்பதாகதானே அர்த்தம்... என்று சிரித்தவள்... பை தாத்தா என்று கிளம்பினாள். அவள் கிளம்பிய சில நிமிடங்கள் பொறுத்து... அவள் வண்டி போய்விட்டதை உறுதி செய்து கொண்டு போன் செய்து கௌதமை வர சொன்னார்.

அவன் வந்ததும்... என்னப்பா... என்று விசாரித்தார். சில நிமிட அமைதிக்கு பிறகு... நேற்று நான் சிவராமன் அங்கிள் அவர் மனைவி... அவருடைய மகள் ஆகிய மூவருடனும் பேசினேன்... அதுதான்... உங்க கிட்ட விபரம் சொல்லலாம்... என்று நினைத்தேன்... ப்ரியா இருந்தால் சரி வராதே என்றுதான்... அது பரவாயில்லப்பா... நமக்கு யூஸ்புல்லா எதாவது கிடைச்சதா? நிறைய விஷயம் சொன்னாங்க... உபயோகபடுமா இல்லையா... தெரியலை... நீங்கதான் சொல்லணும்... என்றவன்... அது மாமா முதல்ல சென்னைக்கு வந்த போது அவங்க வீட்லதான் இருந்து இருக்காங்க...
சிவராமன் அங்கிள் அவரை கூட்டிகிட்டு..எங்க வீட்டுக்கு வந்து தாத்தாவையும் அப்பாவையும் பார்த்து அவரோட வேலை விஷயமா பேச வந்தார் தாத்தாவும் அன்னிக்கு சாயங்காலம் வர சொல்லிவிட்டு ஆபிசுக்கு கிளம்பிட்டார். மாலையில் அவர்கள் வீட்டுக்கு போன போது.... அம்மாவும் அத்தையும் வீட்டில் இருந்து இருக்காங்க.. அன்னிக்கு அம்மா கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லாம மயக்கம் ஆயிட்டாங்களாம்.. அத்தை அம்மாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிட்டு போக ட்ரை பண்ணலாம்னா நான் சின்ன குழந்தையா அங்கே இருந்ததுனால என்னை என்ன பண்றதுன்னு தெரியாம தவிச்சுகிட்டு இருந்தங்கலாம்.. என்று சொல்லி ஒரு வினாடி நிறுத்தி.. டட்டடைங்..என்ற மியூசிக் பின்னணியில்.. அங்கதான் உங்க பையன் என்ட்ரி... தன்னுடைய காதல் தேவதையை பார்க்கிறார்..மயங்கினார். உடனே
அங்கிள்தான் தன் காதல் தேவதைக்கு ஒரு தவிப்பு வர சம்மதிப்பாரா? சோ உடனே வீட்டுல இருந்த காரை எடுத்தார்... அம்மாவை கூட்டிகிட்டு... ஹாஸ்பிடலுக்கு போனார்... அங்கே வைத்தியம்

பார்த்துட்டு... அம்மாவை பத்திரமா வீட்டுல கொண்டு வந்து சேர்த்துட்டு... நடந்ததை சொல்லி இருக்கிறார்... அப்புறம் நடந்ததை கேட்ட தாத்தா விடுவாரா? பெருமையா... அப்பாகிட்ட சொல்லி வேலை ரெடி... இது வரைக்கும் எல்லாம் நல்லா போய்ட்டு இருந்தது.... அது உங்களுக்கு ஏற்கனவேயும் தெரிந்து இருக்கலாம்... என்றவன் நிறுத்தி ... தெரியுமா... என்று கேட்டான். எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும் என்று சொல்லி ஏன் உன் உற்சாகத்தை குறைப்பானேன்... நீ சொல்லு... ஏற்கனவே தெரிந்த விஷயமா இருந்தாலும்... அதை அடுத்தவர் பார்வையில் கேட்கும்போது ஏதாவது வித்தியாசமா கண்ணில் கருத்தில் படலாம் இல்லை... சொல்லு என்றார்.

பரவயில்லைப்பா... நீ எப்படி சொல்ல நினைத்தாயோ அப்படியே சொல்லு...எதையும் குறைக்க வேண்டாம். என்று சொல்லி புன்னகைத்தார். ம்ம்ம் எஸ் தாத்தா என்றவன்... அப்புறம் மாமா தங்கி இருந்தது... சிவராமன் அங்கிள் வீட்டுக்கு பக்கத்தில ரூம் எடுத்து தங்கி... அத்தையும்... சிவராமன் அங்கிளோட தங்கையும்... ஒரே காலேஜில படிச்சாங்க... சோ அத்தையை காலேஜில பார்கறதுக்கும்... அப்பப்ப பேசறதுக்கும்... சத்ய ப்ரியா... அதுதான் அங்கிளோட... தங்கை அவங்க பேரை உபயோகிசிருக்காரு... மாமா... மாமாவோட உள்மனசு... உமா அத்தையை நினைப்பது தெரியாமல்... சத்யப்ரியா... தன்னைத்தான் அவர் விரும்பரார்னு தப்பா நினைச்சுட்டாங்க போல... இது அவங்க சொல்லலை... நானா ஊகிச்சது... தப்பா கூட இருக்கலாம்... முழுசையும் கேட்டுட்டு உங்க அபிப்ராயத்தை சொல்லுங்க... அவங்க வீட்டுல மாப்பிள்ளை பார்க்க முயற்சி எடுக்கும்போது அவங்க... தன்னோட மனசை கோடி காட்டி இருக்காங்க... அப்போ சிவராமன் அங்கிள் வந்து தாத்தாகிட்ட சொல்லி அபிப்ராயம் கேட்டு இருக்காரு... அவரோட போலிஸ் புத்தி அங்கே தலை தூக்கி... சாரி தாத்தா...உங்க பையனை ஒரு நாலு நாள் ஆள் வச்சு பாலோ பண்ணிட்டு முடிவு சொல்றேன்னு சொல்லி இருக்கிறார்... அது மாதிரி சொல்லியும் இருக்கிறார்... ஆனால் அது அவங்களுக்கு சாதகமானதாய் இல்லை... அது ஏன்னு உண்மை காரணம் தெரியாமலேயே... சத்யப்ரியா ஆன்ட்டி அது தெரிஞ்ச ரெண்டு நாளில் தற்கொலை பண்ணிட்டு செத்து போய் இருக்காங்க...

நடுவுல... மாமா அவங்க மனசை திறந்து காட்டியதில் அல்லது அவர்களாக உண்மை நிலவரம் கண்டு பிடித்து... மனம் உடைந்தும் போய் இருக்கலாம்... இல்லை என்றால்... தாத்தா நெகடிவா முடிவு சொன்னதனாலும் இருக்கலாம்... அல்லது எல்லாம் சேர்ந்தும் அவங்க மரணம் நிகழ்ந்து இருக்கலாம்.... இதுவும் என்னுடைய ஊகம்தான். எங்க தாத்தா ஏன் அப்படி சொன்னார் என்பதும் தெரியல... அவருக்கு அப்போதே அத்தையின் காதல் தெரியுமா? என்பதும் எனக்கு நிச்சயமா சொல்ல

முடியலை... என்ன தாத்தா நீங்க எதுவுமே பேச மாட்டேங்கறீங்க என்று நடுவில் நிறுத்தி அவரை பார்த்தான்... இல்லப்பா நீ நேற்று இரவு கேட்ட செய்தியை பலமுறை... மனசில் எண்ணி பார்த்த பின் உன்னோட அபிப்ராயம் சொல்கிறாய்... நான் இப்பதானே கேட்கிறேன்... இதை மனசில் வாங்கித்தானே சொல்லவேண்டும்... சொல்றேன்... நீ தொடரு... என்று அவன் தோளில் தட்டி புன்னகைத்தார். அவனும் மெலிதாய் சிரித்துவிட்டு... சிவராமன் அங்கிளுக்கும் அவர் தங்கை இறந்ததற்கு... அத்தையும் தாத்தாவும்தான் காரணம் என்ற மாதிரி நெகடிவ் அபிப்ராயம் முதலில் இருந்ததாக தெரிகிறது... ஆனால் இப்போது அப்படி எதுவும் இல்லை... என்ன காரணம் என்று கேட்டால்... நீங்கதான் என்று சொல்லி என்னை பார்த்து சிரிக்கிறார்... அதுக்கும் என்ன காரணம்... எந்த விதத்துல... சிவராமன் அங்கிளின் கோபத்தை நான் குறைத்தேன் என்பதும் எனக்கு புரியலை... இப்பொதைக்கு இது விஷயமா நான் பேசாத ஒரே ஆள் தாத்தாதான்... அவர்கிட்டையும் இன்னிக்கு பேசிடலாம்னு பார்க்கிறேன்...

எத்தனை நாள் தள்ளி போடறது... என்னைக்காவது நடக்கறது இன்னிக்கே நடக்கட்டுமே... நீங்க என்ன சொல்றீங்க தாத்தா... என்று கேட்டான். உங்க தாத்தாவை நான் பார்த்த வரைக்கும்... நேர்மையானவர்... கண்டிப்பானவர்... அப்படிதான் கேட்டு இருக்கேன்... காதலுக்கு எதிரானவர்... என்று யாரும் சொல்லவில்லை... அன்னிக்கு மாதவமூர்த்தி கூட என்ன சொன்னான்... உங்க அப்பாவுக்கு அம்மாவை கல்யாணம் பண்ண சம்மதிச்சதில் இருந்தே அது தெளிவா தெரியுது... சோ என்னோட யூகம் என்னன்னா... உன் மாமாவோட இதய கோளாறு... அவருக்கு தெரிய வந்து இருக்கலாம்... அதனால அந்த பொண்ணு கல்யாணம் பண்ணிட்டு கஷ்டப்பட போகுதுன்னு நினைச்சு... வேண்டாம்னு சொல்லி இருக்கலாம்... சிவராமனோ அவங்க அப்பாவோ... உங்க தாத்தாகிட்ட அவங்க தங்கையோட காதல் பத்தி சொல்லி இருக்க மாட்டாங்கன்னு நான் நினைக்கிறேன்... அதுனால... விபரம் எதுவும் சொல்லாமலேயே... அவர் வேண்டாம்னு மட்டும் சொல்லி இருக்கலாம்... அண்ட் உங்க அத்தையோட காதல் அப்போ அவருக்கு தெரிய வாய்ப்பு இல்லைன்னுதான் நான் நினைக்கிறேன்... என்ன தெரிஞ்சு இருந்த... அவராகவே உங்க அத்தைக்கு கல்யாண ஏற்பாடு செய்து இருக்க மாட்டார்... வாட்... நீங்க என்ன சொல்றீங்க தாத்தா? அத்தைக்கு தாத்தா கல்யாண ஏற்பாடு... செய்தாரா? அது எப்படி உங்களுக்கு தெரியும்... என்று கேட்க... அது உங்க அத்தைதான் சொன்னாங்க... கல்யாண ஏற்பாடுகள் செய்யும்போது... அவங்க போய் உங்க தாத்தாகிட்ட பேசி இருக்காங்க... தன்னோட காதலை அப்போ வெளிப்படையா சொல்லவும் செஞ்சு இருக்காங்க... ஏன்னா அவங்களுக்கு அவங்க அப்பா மேல அவ்வளவு நம்பிக்கை... காதலை மறுக்க மாட்டாருன்னு...

ஆனால் அவர் மறுக்கவும் அவங்களால நம்ப முடியலை ... என்ன கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணி இருக்கலாம்... ஆனால் அவசரம்... மே பீ பயம்... எங்க... அப்பா அவரோட பண பலத்தை.... பதவி பலத்தை உபயோகப்படுத்தி உங்க மாமாவை ஏதாவது செய்துடுவாரோன்னு... அதனால் ... வீட்டை விட்டு வெளியே வந்துட்டாங்க ... அவசரமா கல்யாணம் முடிஞ்சுடுசுன்ன அவங்க அப்பா மனசு மாறிடாதான்னு... ஒரு நப்பாசை... என்ன she was so confident of her father... that he will not object to love marriage in real sense... என்ன விதியோ அவங்க நம்பிக்கை பொய்யா போய்டுச்சு... இப்போ நீ சத்யப்ரியா கதை சொன்ன பிறகு எனக்கு என்ன தோனுதுன்ன... ஒருவேளை..இது கொஞ்சம் ரிமோட் சான்ஸ் தான்..உங்க தாத்தாவுக்கு.. ஒரு கில்டி பீலிங் இருந்து இருக்கலாம்.. சத்யப்ரியா சாவுக்கு நம்மளும் ஒரு காரணமோன்னு..அதுனாலே.. எங்க தன்னோட பொண்ணு காதலுக்காகத்தான்... இவர் மறுத்து அறிக்கை கொடுதுட்டார்ன்னு யாரவது.. சொல்லிடுவாங்களோன்னு ஒரு பதட்டம் இருந்து இருக்கலாம்... அதனாலேயே... அவர் கடைசி வரை அவங்க கல்யாணத்தை ஏத்துக்கலைன்னு எனக்கு தோணுது... I MAY BE WRONG... தெரியலப்பா... இதுக்கு கடைசி முடிவான வடிவம் உங்க தாத்தாதான் கொடுக்கணும்... இது சம்பந்தமா உங்க தாத்தா கிட்ட யாரும் இது வரைக்கும் பேசாம இருந்ததுனாலதான் பிரச்சனையே... அட்லீஸ்ட் உங்க அம்மாவாவது... உங்க அத்தை மேல அக்கறை வச்சு இருக்காங்களே... அதுனாலதானே நீ எங்களை தேடி வந்த... இல்லாட்டி நான் தனி ஆளா என்ன பண்ணி இருப்பேனோ தெரியல...

ப்ரியோவோட விருப்பம் இல்லாம... நான் எதுவும் செஞ்சு இருக்க மாட்டேந்தான்... நீயும் ரொம்ப நல்ல பையன... தெரிஞ்ச... என்று சொல்ல அவன் அச் என்று தும்மி காட்டினான்... ஐயோ தாத்தா... இப்படி எல்லாம் மூஞ்சிக்கு நேர சொல்ல கூடாது... இதை நான் இல்லாத போது சொல்லுங்க... ப்ரியா கிட்ட.... நம்மளை பத்தி கொஞ்சம் பெருமையா... எடுத்து விடுங்க,... அப்புறம் இன்னொரு விஷயம் கேட்டேனே... சிவராமன் அங்கிளுக்கு கோபம் குறைந்ததுக்கான காரணம் நான் என்றார்... அது எப்படி? புரியலியே... என்றவனை பார்த்து சிரித்தார்... அதுதான் நான் சொன்னேனே நீ ரொம்ப நல்ல பையன் என்று... அதுதான் காரணம் என்று சிரித்தார்..தாத்தா ப்ளீஸ் பீ சீரியஸ்.. என்று அவன் சிரிக்க.. அதுக்கு காரணம் நீ இப்போ சொன்னதுல... மாமாவோட ஹார்ட் ப்ரோப்ளம்... அத்தையோட குறுகிய திருமண வாழ்கை, கடைசி வரை தாத்தா அவங்க பொண்ணை மன்னிக்கவில்லை என்பதும்... அப்படி மன்னிகாததுக்கான காரணம்... எல்லாம் இப்ப முழுசா புரிந்து இருக்கலாம்... அண்ட் நான் எப்பவுமே சொல்றது போல... காலம் ஒரு நல்ல மருந்து... அது எப்பேர்ப்பட்ட காயத்தையும் ஆத்திடும்... போக... எல்லாத்துக்கும்..ஒரு நேரம் காலம் வரணும் இல்லை..லாஸ்ட் பட் நாட் தி லீஸ்ட்.... நான் முதலில் சொன்ன காரணம் கூட உண்மைதான் கௌதம்... இப்ப நான் சீரியசாகவே சொல்றேன்... உன்னோட

முயற்சி... குடும்பத்தின் மேல் உள்ள அக்கறை இதெல்லாம் சேர்ந்து நீ பொய் எதுவும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை... என்பதையும் உணர்ந்ததால் அவர் அபிப்ராயம் மாறி இருக்கலாம்... என்று அவர் நீளமாய் பேசி முடிக்க அவன் புன்னகைதான்.

சில வினாடி அமைதிக்கு பிறகு... அது இருக்கட்டும்... தாத்தா...கன்யாகுமரியில் இருந்து வந்த பிறகு... ப்ரியா உங்ககிட்ட ஏதாவது சொன்னாளா... நீங்க அவகிட்ட ஏதாவது பேசுநீங்களா? என்ன சொன்னா?...என்று விசாரித்தான்... அடேயப்பா... அங்கே இருந்து வந்து ரெண்டு நாள் கழிச்சு சாவகாசமா விசாரிக்கிறயா? ... பரவாயில்லை... அவ உன்கிட்ட என்ன சொன்னா? அதை முதலில் சொல்லு... அது... அது ... நிறைய பேசினோம்... நீங்க எதை கேட்கறீங்க... என்று மழுப்பினான்... ஹே இதுதானே வேண்டாங்கறது... என்கிட்டயேவா... ம்ம்ம் என்று அவர் சிரிக்க... அது நேரடியா... பதில் சொல்லலை தாத்தா... ஆனால்... மனசுக்குள் அவள் ஒத்து கொண்டது புரிந்தது... நானும் ரொம்ப வார்த்தைகளுக்காக வற்புறுத்தவில்லை... உங்ககிட்ட நான் பேசறேன்னு சொன்னேன்... இப்ப வேண்டாம்... எங்க தாத்தா என்னோட கல்யாணத்துக்கு ஒரு பிளான் வைத்து இருக்கார்... இப்ப எப்படி நான் உங்களை பத்தி சொல்றதுன்னு... என்னை கேட்டாள்... கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க நானே தாத்தாகிட்ட பேசறேன் அப்படின்னு சொன்னாள்... போதுமா விளக்கம் ... அதுதான் உங்ககிட்ட கேட்டேன்... பேசினாளா? என்று... ஹேய் இது என்னப்பா... உங்க காதல் விவகாரமே எனக்கு தெரியாதேப்பா... அப்புறம் எப்படி என்கிட்டே அவ பேசுவா... இது வரைக்கும் ஒண்ணும் பேசலை... ஆனால் மேடம் ரொம்ப உற்சாகமா இருக்காங்க... எப்பவும்... ஆட்டம் பாட்டம்தான். இன்னிக்கு காலையில கூட... டி-வீ-ல சூர்யாவை பார்த்து ஏகத்துக்கு ஜொள்ளு விட்டாங்க... But I am sure... அங்க சூர்யாக்கு பதிலா உன்னோட முகம்தான் தெரிஞ்சு இருக்கும்... ஒன்றா ரெண்டா ஆசை... ன்னு ஹம் பண்ணிட்டு இருந்தாங்க... ரொம்ப நேரமா... போதுமா இன்பார்மேசன்... என்று சிரிக்க... அவனும் லேசாக அசடு வழிய சிரித்து விட்டு... அப்ப நான் கிளம்பறேன் தாத்தா...

இன்னிக்கு சாயங்காலம்... இல்லாட்டி... நாளைக்கு காலையில்... ஜாக்கிங் போகும்போது பேசிடறேன்... எங்க தாத்தாகிட்ட... நீங்களும் வரீங்களா காலையில பீச்சுக்கு? அங்கேயே வச்சு பேசிடலாம்... என்று கேட்டான். சரிப்பா... காலையில் ஒரு ஆறு மணிக்கு... பீச்சுக்கு வந்துடறேன்... பேசிடலாம் என்று முடித்தவுடன் விடை பெற்று கிளம்பினான். அங்கிருந்து நேரே ஆபிசுக்கு வந்தவுடன் ப்ரியாவை அழைத்து கொஞ்ச நேரம் சாதரணமாய் ஆபிஸ் வேலையாய் பேசியவன் அடக்க மாட்டாமல்... உன்னோட ஆள் டைம் பேவரைட் ஹீரோ... சூர்யாவா என்று ஒரு ரகசிய சிரிப்புடன் கேட்டான்... திடீர் என்று இது என்ன சம்பந்தம் இல்லாத கேள்வி... என்று சில கணங்கள் அவனை கூர்ந்து

பார்த்தவளுக்கு... அவன் முகத்தில் இருந்த குறும்பும்... சிரிப்பும்... ஆர்வத்தை மூட்ட... ம்ம்ம் பிடிக்கும்... சில காரக்டர்ஸ் பிடிக்கும்... எல்லாம் இல்லை என்ன திடீர் என்று... சினிமா பத்தி விசாரிக்கறீங்க... என்று திருப்பி அவனை கேட்டாள். அவளது கேள்வியை கண்டுகொள்ளாமல் ஒதுக்கி... அந்த காரகடேர்ஸ் -ல... மிஸ்டர் அன்புசெல்வன் I.P.S. இருக்காரா? ஹேய் இது என்ன... ஆராய்ச்சி... தேவை இல்லாம... என்று அவள் மீண்டும் கேட்க... அவன் எழுந்து அவள் புறம் வந்து அருகில் நின்று கொண்டு... அவள் தோளில் கை வைத்து... பதில் சொல்லேன்... என்று அவள் புறமாய் குனிந்து வற்புறுத்தி கேட்கவும்... அந்த அருகாமையும்... தொடுகையும்... ஏதோ செய்ய... மெல்ல நிமிர்ந்தவள் அவன் விழிகளை நேராக பார்த்து மெல்லிய குரலில்... இருந்தார்... இப்ப இல்லை... என்று சொன்னாள்.

அவன் விடாமல் ஏன் அப்படி என்று கிசுகிசுப்பாய் கேட்க... ம்ம்ம் என்று அவனை லேசாக விலக்கி நிறுத்தியவாறு எழுந்தவள்... இதை சாயங்காலம் வீட்டுல வச்சு கேளுங்க... அப்ப விலாவாரியா பதில் சொல்றேன்... இது ஆபிஸ்... கொஞ்சம் வேலை செய்யலாமா? என்று கேட்டு விட்டு... அறை வாசலை நோக்கி நடந்தாள். இப்ப சரி என் செல்ல குட்டி பிசாசே... ஆனால் சாயங்காலம் மறுபடி கேட்பேன்... மறக்காம பதில் சொல்லணும் ... என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ஸ்ஸ் என்று நாக்கை கடித்து கொண்டான்... ஐயோ ஏன் வாயை விட்டான்... யோசித்து கொண்டு இருக்கையிலேயே... அவனை திரும்பி பார்த்து ... ஹே இது என்ன எங்க தாத்தா சொல்ற மாதிரி சொல்றீங்க? நான் குட்டி பிசாசுன்னா... நீங்க பெரிய பிசாசு... என்று பதிலுக்கு விடாமல் சொல்ல அதற்குள் சமாளித்து விட்டவன்... அவளது வாக்கியத்தின் பின் பகுதியை அப்படியே விட்டு விட்டு... ஓ அப்படியா... உங்க தாத்தாவும் சொல்வாரா... அது MAY BE BECAUSE OF THE FACT THAT GREAT PEOPLE THINK ALIKE... என்று சொல்ல அவள் ம்கூம் என்று கிண்டலாய் உதட்டை பிதுக்கி விட்டு கிளம்பிவிட்டாள். அப்போதைக்கு பேச்சு முடிந்து விட்டாலும்... மாலை வீட்டுக்கு காரில் போகையில்... ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு அவளை நேராக பார்த்து ... ப்ரியா காலையில் என்னமோ சொன்னயே... இது ஆபிஸ் இல்லை... இப்ப கேட்கிறேன் பதில் சொல்லு ஏன் இப்போ சூர்யா பிடிக்கல... இவன் இப்படி விடாமல் கேட்பான் என்பதை எதிர்பார்க்காத அவள் முகம் வினாடிக்குள் சிவந்தது... அது... அது என்று பதில் வராமல் முதலில் லேசாக திணறிய போதும் உடனே சுதாரித்து...

இப்போ அதை விட... ஹண்ட்சமான ஆள் பார்த்ததனால் இருக்கலாம்... என்று மிடுக்காக சொல்லி சமாளித்தாள்... அவளது சிவந்த முகத்தையும் பேச்சையும் ரசித்துவிட்டு... மெல்ல அவளை கொஞ்சம் அருகில் இழுத்து... யார் அந்த ஹண்ட்சமான ஆள்... என்று அவள் காதில் கிசுகிசுப்பாய் கேட்டான்...

அய்யே ரொம்ப அலையறீங்களே போனால் போகுதுன்னு சொல்றேன்... என்று கொஞ்சியவள்... அவனது நெஞ்சில் ஒரு விரலால் தொட்டு நீங்கதான் போதுமா... என்று சொல்லியதும் அவளை அப்படியே சேர்த்து அணைத்து கொண்டான். அதெல்லாம் சரி இந்த ஞானோதயம் எப்போதில் இருந்து... என்று அவள் முகத்தை ஒரு கையால் நிமிர்த்தி அவள் காதில் கிசுகிசுக்க... அவள் புன்னகையோடு... உங்களை பார்த்த முதல் வினாடியில் இருந்தே... இப்ப திருப்தியா... என்று சொல்லி புன்னகையோடு கண் சிமிட்ட... அவனது அணைப்பு இன்னும் இறுகி போனது...

@@@ விழியில்... உன் விழியில்... வந்து விழுந்தேன்.... அந்த நொடியில்... எதிர்காலம் நீதான் என்று உயிர் சொன்னது... வழியில்... உன் வழியில்... நான் நடந்தேன்... அந்த நொடியில்... வழித்துணை நீதான் என்று... நிழல் சொன்னது... உன்னோடு வாழ்ந்திடதானே நான் வாழ்கிறேன்... உன் கையில் என்னை கொடுத்து... தோள் சாய்கிறேன்...@@@ ...

அத்தியாயம் 46

கௌதம் ஏற்கனவே முந்தைய நாள் இரவே தனது தாத்தாவிடம் மறுநாள் காலை அவர் வாக்கிங் போகும்போது தானும் உடன் வருவதாகவும்... அவருடன் தனியாக பேச வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருந்தான். அவர் அவனை ஒருகணம் மிக லேசான வியப்பான புருவ சுளிப்போடு பார்த்தவர் உடனே தனது வியந்த பாவனையை சரி செய்து விட்டார். வெறும் ஒரு ஒப்புதலான தலை அசைப்பை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு... சென்றுவிட்டார். அவன் ஐந்தரை மணிக்கு கிளம்பி வாசலுக்கு சென்ற போது... அங்கே தாத்தா காத்து கொண்டு இருந்ததை பார்த்தவனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது. இவர் எப்படித்தான்... இப்படி கன் மாதிரி டைமை மெயின்டெயின் பண்றாரோ? எல்லாம் போலிஸ் ட்ரைனிங் காலேஜில் சொல்லி கொடுத்ததாக இருக்கும் ஒரு ஐம்பது வருஷம் இருக்காது... மனதிற்குள் பெருமையாக அவரை பார்த்து சிலாகித்தவன்... ஒரு மலர்ந்த புன்னகையை அவருக்கு கொடுத்து... குட் மார்னிங் தாத்தா வந்து ரொம்ப நேரம் ஆச்சா? என்று கேட்டான்... இல்லப்பா... ஜஸ்ட் ரெண்டு மூணு நிமிஷம்... அவ்வளவுதான் போகலாமா? என்று கேட்டார். தலை அசைதவன் காரில் ஏறி கிளம்பியதும்... அவன் முகத்தில் இருந்த பெருமித பாவனையை கவனித்தவர்... என்ன கௌதம்... அவ்வளவு பெருமை சந்தோஷம்... என்று கேட்டார்.

எல்லாம் உங்களை பார்த்துத்தான் தாத்தா... நீங்க ரிடையராகி எவ்வளவு நாள் ஆச்சு? என்று கேட்க... அது எதுக்கு உனக்கு... ஏன் என்னுடைய வயசை கணிப்பதற்கா? என்று கேட்டார். அவன் மறுப்பாய் தலை அசைத்து... இல்லை தாத்தா... கிட்டதட்ட... ஐம்பது வருடங்களாய்... விடாமல் போலிஸ்

ட்ரைனிங் காலேஜில் சொல்லி கொடுத்த நல்ல பண்புகளை எல்லாம் இன்னும் விடாமல்... பயங்கர டிசிப்லினோட... இருக்கேங்களே... அதை நினைத்து தான் சந்தோஷம்... பெருமை எல்லாம்...என்று சொல்லி கொண்டே போனவனை குறுக்கிட்டு... போலீசில் இருப்பவங்கதான்... டிசிப்ளினோட... இருக்கணும்னு ஒண்ணும் சட்டம் இல்லை கௌதம்... எல்லோரும் அப்படி இருந்தால் போலீசே தேவை இல்லை என்று கறாராய் சொன்னவரை பார்த்து சட்டென்று... ஏன் என்று தெரியாமல் ப்ரியாவின் தாத்தா ஞாபகம் வந்தது... அவரோடு பேசினால் எப்படி நேரம் போவதே தெரியாமல் உற்சாகமாய் இருக்கிறது... இவர் மட்டும் ஏன்... தான் அவரை பாராட்டி சொன்னதை கூட... சந்தோஷமாய் ஒத்து கொள்கிற மாதிரி இல்லையே... ம்ஹூம் என்று பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன் சுதாரிதான்... இல்லை இது இந்த மாதிரி நினைப்பதற்கான நேரம் இல்லை... கொஞ்சம்... நிறையவே உற்சாகத்தை வரவழைத்து கொள்ள வேண்டும்... தாத்தா நான் உங்ககிட்ட பேசனும்னு சொன்னேனே... எது சம்பந்தமா... அப்படின்னு எதாவது கெஸ் இருக்கா... என்று புன்னகையோடு அவரை பார்த்து கேட்டான். ம்ம்ம் இருக்கே... ஏதோ நல்ல சமாச்சாரம்தான்... அநேகமா உன்னோட கல்யாண விஷயமாய் இருக்கலாம்... என்ன அனுவிற்குதான் ஆல்மோஸ்ட் முடிஞ்ச மாதிரிதானே... என்ன எதாவது காதல் விவகாரமா? என்று கேட்டவுடன்... அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான்... அதானே பார்த்தேன்... டீ ஐ ஜீயா? கொக்கா? போலீஸ் பிரைன் ஆச்சே தப்பாக யோசிக்க முடியுமா... என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் சிரித்தான்.

பொண்ணு யாருன்னு கெஸ் இல்லையா... அதுவும் இருக்கா? போன நிமிடம் வரை இல்லை. ஆனால் இப்ப நீ கேட்பதை பார்த்தால்... எனக்கு தெரிந்த பொண்ணாக தான் இருக்க வேண்டும்... அப்படி என்றால்.... ம்ம்ம் ப்ரியாவா இருக்கலாம்... சரியா... என்று கேட்டார். அவனது பாவனையே அவருக்கு விளக்கம் சொன்னது... தனது ஊகம் சரியாய் போனதில் விளைந்த ஒரு சின்ன புன்னகை அவர் முகத்தில் மலர்ந்தது... அதற்குள் பீச் வந்து விட... காரை நிறுத்தி இறங்கினார்கள்...அது விஷயமாத்தான் பேச ப்ரியா தாத்தா வரேன் என்று சொன்னார்கள்... அதோ வெயிட் பண்றாங்களே... என்று அவன் சுட்டி கட்டியதும்... அவரை நோக்கி நடந்தனர். தாத்தா உங்ககிட்ட இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்... ப்ரியா யாருன்னு தெரியுமா? என்று மெல்ல கேட்டான்... சில கணங்கள் நீண்ட மௌனத்திற்கு பின் ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றியவர் ... I AM NOT SURE GOUTHAM... BUT SOME TIMES... I FEEL SHE IS SO FAMILIAR TO ME... I DON'T KNOW WHY.... நான் அது பத்தி அதிகமா யோசிக்க கூடாதுன்னு... முடிவு பண்ணி இருந்ததால் தெரியலை... யாரு... என்று அவனையே திருப்பி கேட்டார்... அதை அவங்க தாத்தா சொல்லுவார் என்று புன்னகை செய்தவன்... அவரை பார்த்து ஹாய் தாத்தா குட் மார்னிங் என்று கை ஆட்டினான். ஹலோ என்று பொதுவாய்

சொல்லி புன்னகை செய்தவர் நடந்து கொண்டே பேசலாமா... இல்லை உட்கார்ந்து கொள்ளலாமா? என்று கேட்டார்.

அது நீங்கள் பேச போகும் விஷயத்தை பொறுத்தது... ரொம்ப சீரியசான விஷயம் என்றால் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்... இல்லை என்றால்... நடக்கலாம்... என்று சொல்லி கௌதமை பார்த்தார். உட்கார்ந்து கொள்ளலாம் தாத்தா என்றவுடன் கூட்டம் அதிகம் இல்லாத... இடத்தில அமர்ந்தனர். யார் எதை எங்கே எப்படி ஆரம்பிப்பது என்பது தெரியாமல்... சில நிமிடம் நீண்ட மௌனம் அவஸ்தையாய் அங்கே நிலவியது. முதலில் மௌனத்தை கலைக்க ஆரம்பித்த ராஜாராமன்.. வெல் மிஸ்டர் ஜனா... உங்க போலீஸ் எக்ஸ்பிரியென்சில் எவ்வளவோ கேஸ் பார்த்து இருப்பீங்க... பட் கௌதம் தனி ஆளா நின்னு ஒரு கேஸ்... கிட்டதட்ட... போலீஸ் இன்வெச்டிகசன் மாதிரி பண்ணிஇருக்கிறான்... கேட்டா நீங்க ஆச்சரியப்பட்டு போவீங்க... என்று பேச்சை துவக்கினார். அவர் பெருமையாக சொன்ன பாவனையில் சற்றே நெகிழ்ந்த மாதிரி தோன்றியது. அவனை திரும்பி பார்த்து லேசாக புன்னகைத்தவர்... என்ன கௌதம் கண்டு பிடிச்ச அப்படி... இவர் இவ்வளவு புகழ்ந்து பேசற அளவுக்கு... ம்ம்ம் என்று கேட்டார். அவர் பெருந்தனமய சொல்றார் தாத்தா... அது வேற ஒண்ணும் இல்லை.... ப்ரியா யாருன்னு கண்டு பிடிச்சதை சொல்றார்... நீங்க எங்கேயும் போகாமலேயே... எதுவுமே விசாரிக்காமலேயே... கொஞ்சம் முன்னாடி சொன்னீங்களே ஒரு வார்த்தை... அதை நான் கிட்டதட்ட... நாலு நாள்... ஆயிரம் கிலோமீட்டர் தூரம்... சென்னை, திருவனந்தபுரம், கன்யாகுமரி, மதுரை... என்று ஊர் ஊராக... சுத்தோ சுத்துன்னு சுத்தி... ஒரு இருபது முப்பது பேர் கிட்ட விசாரித்து... ப்ரியா யாருன்னு கண்டு பிடிச்சதை தான் அவர் சொல்றார்.

நீங்கதான் ஒரே பார்வையிலேயே சொல்லிட்டீங்களே... அவளை பார்த்தால்... ரொம்ப பாமிலியரா... இருக்குன்னு... அது போதாதா... இவர்... மிஸ்டர்... ஈஸ்வரனோட தந்தை... உங்க பொண்ணு... உமாவோட... பிரியத்திற்குரிய மாமனார்... அண்ட்... ப்ரியா உங்களோட சொந்த பேத்தி... அவளைத்தான் எனக்கு பிடிச்சு இருக்குன்னு உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு... அவளை கல்யாணம் பண்ணி கொள்ள உங்ககிட்ட பெர்மிசன் கேட்டு... நாங்க ரெண்டு பெரும் உங்களோட சம்மதத்துக்காக... காத்துகிட்டு... இருக்கிறோம்... என்று அவன் சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... வேகமாக எழுந்தவர்... அவர்களின் அதிர்ந்த முகத்தையோ... திரும்ப திரும்ப கூப்பிடுவதயோ கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாமல்... திரும்பி நடந்து ... போய் கொண்டே இருந்தார்... கௌதம் நீ கிளம்பு... அவர் நடந்து போறாரு பாரு... வரும்போது காரில் கூட்டிட்டு வந்துட்டு இப்ப வேற ஏதாவது வண்டியில் போனாருன்னா நல்லா இருக்காது... நாம அப்புறம் பேசலாம்... சீக்கிரம் போ... நான் போன் பண்றேன்...

எதுக்கும் கவலை படாத தைரியமா இரு பார்த்துக்கலாம்... என்று சத்தமாய் சொல்லி கொண்டே இருக்க... அவன் ஓட்டமும் நடையுமாய் அவரை தொடர்ந்து வந்த போதும்,,, அவன் காரை அடைவதற்குள்... அவர் வழியில் வந்த ஆட்டோவை கை காட்டி நிறுத்தி... சென்றுவிட்டார். தங்களது ஊகத்தில் எங்கே என்ன தவறு நிகழ்ந்தது... இப்படி சட்டென்று கிளம்புவார் என்று அவர்கள் கனவில் கூட நினைக்கவே இல்லையே... இப்போது என்ன செய்வது என்று யோசனையோடு திரும்பி பார்த்தால்... அதே கவலையோடு ராஜராமனும் வந்து சேர்ந்தார்.

பரிதாபமாய் சோர்ந்து போய் இருந்த கௌதமை பார்த்து ராஜாராமன் தனது முக பாவனையை மாற்றினார். என்ன கௌதம் இது... எதுக்கு இவ்வளவு அப்செட் ஆயிட்ட... காதல் கல்யாணம் பண்றது.... அதுவும் பெற்றவங்க... பெரியவங்க எல்லோரோட சம்மததோடையும் பண்ரதுங்கறது அவ்வளவு சுலபம் இல்லை கௌதம்... கஷ்டம்தான்... BUT IT IS WORTH FIGHTING...FOR LOVE. அப்படி இல்லை சுலபமா... கல்யாணம் பண்ணிட்டு காதலிக்கணும் என்னை மாதிரி... அதுவும்தான் நிரந்தரம் இல்லை... சீக்கிரம் அந்த வாழ்க்கையே முடிஞ்சுடுச்சு... அதுக்கு இல்லை தாத்தா... நானும் அவர் உடனே ஆகா ரொம்ப சந்தோஷம்னு சொல்லுவார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லைதான்... ஆனால் இந்த மாதிரி ஒண்ணுமே சொல்லாமல்... முழுசாய் கேட்க கூட இல்லாமல் கிளம்பிடுவார் என்று நான் சத்தியமாய் எதிர்பார்க்கவில்லை. நம்ம கணக்கு எங்கே தப்பாய் போச்சு என்று யோசித்து கொண்டு இருக்கிறேன்... வேற ஒண்ணும் இல்லை... என்று கொஞ்சம் சின்ன குரலில் பதில் சொன்னான். அதைத்தான் நானும் கேட்கிறேன்... நம்ம கணக்கு எங்கே தப்பா போச்சு? வரும்போது நீ என்ன பேசி கொண்டு வந்தாய்? அப்போதெல்லாம் உன் காதல் கல்யாணம் என்று சாதாரணமாய் தானே பேசி இருக்கார்... சோ அவரோட கோபம்... உன்னோட காதலிலோ... ப்ரியாவை நீ கல்யாணம் பண்ணி கொள்ள நினைப்பதிலோ நிச்சயமாய் இல்லை... வேற ஏதோ விஷயம்... இப்போ பேசும்போதுதான் எனக்கே புரியுது... அவர் அப்படி எழுந்து போனதற்கு... கோபம் காரணமாய் இருக்க முடியாது என்று... மை காட் இதை நான் எப்படி மறந்து போனேன்... கௌதம் ப்ரியாவிற்கு பெற்றோர் இல்லை என்பது அவருக்கு ஏற்கனவே தெரியும்தானே... இப்போ ப்ரியாதான் பேத்தி என்றதும் அவருக்கு அது ஞாபகம் வந்து இருக்கும்... பொண்ணு இப்போ உயிரோடு இல்லை என்பதை உணர்ந்து அதிர்ந்து போய் இருப்பார்...

நிச்சயம் அது வருத்தம்... அதிர்ச்சி அந்த மாதிரிதான்... நீ கவலை படாதே... தைரியமா வீட்டுக்கு போய் கொஞ்ச நேரம் கழித்து மறுபடியும் பேச முயற்சி செய்... நடுவில் போன் பண்ணு... கிளம்பு... வாங்க தாத்தா நானே ட்ராப் பண்றேன்... வேணாம் கௌதம்... நானே போய்க்கறேன்... ப்ரியவோ,

உங்க தாத்தாவோ பார்த்தால் அவ்வளவு நல்லா இருக்காது... பத்து நிமிஷ நடை... நானே அப்படியே நடந்து போய் கொள்ளுகிறேன்... நீ கிளம்பு என்று சொல்லவும்... சரி என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான். வீட்டுக்கு போனதும் அம்மாவை பார்த்து விசாரித்தான்... தாத்தா வந்தாச்சா? காபி ஏதாவது சாப்பிட்டாரா? என்ன கௌதம் புதுசா... தாத்தா மேலே இவ்வளவு அக்கறை... தாத்தா ஏழு மணிக்குத்தானே காபி கேட்பார்... மணி இன்னும் ஆகலியே... ஆமா நீ என்ன சீக்கிரம் வந்துட்ட? ப்ச் என்னம்மா... நீங்க கூட மறந்துட்டேங்களா? நான் இன்னிக்கு தாத்தாகூட பேச போறேன்னு நேற்று ராத்திரியே சொல்லி இருந்தேன்ல... பேசிட்டு இருக்கும்போதே பாதியிலேயே எழுந்து வந்துட்டார் அம்மா... அதான் வீட்டுக்காவது வந்தாரா... மூட் எப்படி இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்கலாம்னுதான் கேட்டேன்... நீங்களும் கிண்டல் பண்றீங்களே... ஐயோ சாரி கௌதம் ஞாபகம் இல்லை... அவர் வந்ததை நான் கவனிக்க வில்லையே... இரு நான் ரூமில் போய் இருக்காரான்னு பார்த்துட்டு காபி வேணுமான்னு கேட்டுட்டு வந்து எப்படி இருக்கார்னு சொல்றேன்... என்றவள் அவர் ரூமிற்கு சென்றாள். உள்ளே அவர் படுத்து இருந்தார். அவர் முகத்தில் இருந்து எதையும் அவளால் கணிக்க முடியவில்லை... சாதாரணமாய் பேசுவது போல... என்ன மாமா எப்போ வந்தீங்க... நான் உங்களை பார்க்க வில்லையே... சீக்கிரம் பீச்சில் இருந்து வந்து விட்டீர்கள் போல இருக்கே... உடம்பு ஏதும் சரி இல்லையா? குடிக்க ஏதாவது எடுத்து வரட்டுமா? என்று அருகில் வந்து அவர் நெற்றியில் கை வைத்து பார்த்தாள்.

அவளது கையை விலக்கியவர்... எனக்கு உடம்புக்கு ஒண்ணும் இல்லை... கௌதம் இப்ப என்கிட்டே சொன்னது எல்லாம் உனக்கு முன்னாலேயே தெரியும் அப்படித்தானே... அழுத்தமான குரலில் கேட்க அவளுக்கு தூக்கி வாரி போட்டது... நீங்க ... நீங்க என்ன சொல்றீங்க... புரியாதது போல் விளக்கம் கேட்க முயன்றாள். போதும் லக்ஷ்மி... என்னிடம் நடிக்க முயலாதே... கௌதம் இந்த வேலையில் இறங்கியதே நீ சொல்லித்தான் இருக்கும்... இல்லை என்றால் அவனுக்கு எப்படி இந்த விபரம் எல்லாம் தெரியும்? எனக்கு என் பையனை பற்றியும் தெரியும்... உனக்கும் உன் பையனுக்கும் இடையே இருக்கிற அண்டர்ஸ்டான்டிங்கும்... தெரியும். இப்ப கூட உன் பையன் வந்து சொல்லி என்னை அளவிட வந்து இருக்கிறாய் என்பது வரை... எனக்கு புரிகிறது. என்ன என்னுடைய ஊகம் சரியா... அவளது திணரலை பார்த்தவர்... இவ்வளவு தூரம் செய்து இருக்கிறாய்... இவ்வளவுக்கு பிறகும் உனக்கு இந்த வீட்டிலேயே இருக்கும் என்னிடம் இவ்வளவு நாள் கழித்தும் பேச வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை... அப்படித்தானே... அவர் கேள்வியாய் நிறுத்த... அவள் என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் திணறினாள். என்னை இந்த குடும்பத்தில் இருந்து தள்ளி வைத்து அவங்க அவங்க... குடும்பம் பிள்ளை... அவர்களது நல்வாழ்வு என்று ஆகி விட்டது... இல்லை...

சந்தோஷம்.... எல்லோரும் நல்லா இருங்க... எனக்கு இப்போ ஒண்ணும் வேண்டாம்... எனக்கு பசிக்கும் போது நானே வந்து சாப்பிடுகிறேன்... போகும் போது கதவை சாத்திவிட்டு போ... என்றவர் மேலே பேசாமல் திரும்பி படுத்து கொண்டார். மேலே என்ன செய்வது என்று புரியாமல் சிறிது நேரம் அங்கேயே நின்றவள்... மெல்ல கதவை சாத்திவிட்டு வெளியேறினாள்.

அவள் வருகைக்காக ஹாலிலேயே காத்து இருந்த கௌதம் அவசரமாய் அவள் அருகில் வந்தான். என்னம்மா தாத்தா என்ன சொன்னார்? என்று கேட்டான். ஷ்... ஷ்... வா மேலே போய் பேசலாம் என்று அவனது அறைக்கு அழைத்து சென்றவள்... தாத்தா ரொம்ப கோபமா இருக்கார் என்பதை விட... வருத்தமா இருக்கற மாதிரித்தான் எனக்கு தெரிஞ்சது... அதாவது அவரை ஒதுக்கிவிட்டு நாமாக ஏதோ பிளான் பண்ணி செய்து விட்டோம்... நீ பயப்படற மாதிரி எல்லாம் ஒண்ணும் ப்ராப்ளம் இருக்காது கௌதம்... இது ஆரம்ப ஷாக் இல்லை... அது போக போக சரி ஆகிடும்... நீயும் ப்ரியாவும் அவ்வப்போது அவர் ரூமுக்கே போய் மாறி மாறி... ஏதாவது பேசி கொண்டு இருந்தால்... ஒரு வாரம் பத்து நாளில் சரி ஆகிவிடும் கௌதம்... என்ன இருந்தாலும் எங்களிடம்... மகன் மருமகளிடம் காட்டுகிற கோபம்... உங்களிடம் காட்ட முடியாது... நீங்க அடுத்த ஜெனேரசன் இல்லையா... பேரன் பேத்தி என்றால்... பாசம் மட்டும்தான் வரும்... கோபம் வராது... என்ன சரியா... என்றவள் அவனது அரை குறையான தலை ஆட்டலை பார்த்து புன்னகைத்தாள்... கௌதம்... என்ன இது... உனக்கு சப்போர்ட் பண்ண நாங்க எத்தனை பேர் இந்த வீட்டுல இருக்கிறோம்... அப்படி இருக்கும் போது இதுக்கு நீ இவ்வளவு அப்செட் ஆனா... நான் எல்லாம் இந்த வீட்டில் கால் எடுத்து வைத்த போது எவ்வளவு அப்செட் ஆகி இருக்கணும்... அதனால்தான்... எனக்கு சப்போர்ட் பண்ணின ஒரே ஜீவனை மறக்க முடியாமல் இன்று வரை நினைவில் வைத்து கொண்டு இப்போதும் தவிக்கிறேன்...அவளுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமை எல்லாம் இப்போ ப்ரியாவிற்கு சேர்த்து வைத்து செய்யலாம்... போ... சீக்கிரம் குளிச்சுட்டு வா... வயிற்றில் ஏதாவது போட்டால்தான் உற்சாகம் கொஞ்சமாவது மீளும்... இதை எல்லாம் ப்ரியாவிடம் காட்டி கொண்டு இருக்காதே... புரியுதா? என்றவள் எழுந்தாள்.

அவள் கிளம்புவதை பார்த்தும் அவசரமாய் அவள் அருகே வந்து அவளை கட்டி கொண்டவன்... ரொம்ப தேங்க்ஸ் அம்மா என்றான். எதுக்குடா இப்போ தேங்க்ஸ்? என்று சிரித்தவளை பார்த்து... ஒரு அரை மணி நேரம் முன்பு நான் இருந்த மன நிலையை... மாற்றியதற்கு ... எதிர்காலம் குறித்து நிறைய நம்பிக்கை வளர்த்ததற்கு... உங்களுடைய வாழ்கையை உதாரணமாக காட்டியதற்கு... அத்தைக்கு செலுத்தும் நன்றி கடனாய் ப்ரியாவை நல்ல படியாய் பார்த்து கொள்வேன் என்று சொன்னதற்கு... ஹேய் நிறுத்து... நிறுத்து,.... கடைசி வாக்கியம் நான் சொல்லவே இல்லையே...

நீயாக சேர்த்து கொண்ட மாதிரி இருக்கு... அத்தைக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையை ப்ரியாவிற்கு செய்யலாம் என்றால் என்ன அர்த்தம் அம்மா? என்று அவசரமாய் கேலி சிரிப்போடு மடக்கியவனை பார்த்து... லேசாக தோளை குலுக்கி ம்ம்ம் பிறந்த பொண்ணாக... அவளுக்கு கல்யாணம் செய்யும் போது இந்த வீட்டில் இருந்து நகை துணிமணி... பாத்திரம் பண்டம்... அப்படின்னு சாதரணமா கொடுக்கறது எதுவுமே அவளுக்கு நாங்க செய்யலை... அதை எல்லாம்... ப்ரியாவிற்கு கல்யாணம் ஆகி அவள் மாப்பிள்ளை வீடு செல்லும்போது கொடுத்து விடலாம் என்ற அர்த்தத்தில்தான் நான் சொன்னேன்... நீ வேற மாதிரி நினைத்து கொண்டாய் போல இருக்கிறதே... நானும் எங்க வீட்டுக்காரரும்... பெரியவங்களுக்கு ரொம்ப மரியாதை கொடுப்பவங்க... எங்க மாமனார்... பேச்சை மீறாதவங்கப்பா... அவர் கிழிச்ச கோட்டை தாண்ட மாட்டோம்... ஏன் அவர் மனசுல நினைச்சதை கூட மீற மாட்டோம் புரியுதா... என்று சிரித்தாள்.

சரி நீங்க உங்க மாமனார் பேச்சையே நல்லா கேளுங்க... நான் என் தாத்தாவையே என் வழிக்கு கொண்டு வந்துடுவேன்... அதுவும் ரெண்டே நாளில... பார்கறீங்களா? அவர் ஓகே ன்னு சொன்னப்புறம் நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க? வேற வழி இல்லாம கையில அட்சதை எடுத்து எங்களை ஆசீர்வாதம் பண்ணுவீங்க... அதையும் நான் பார்க்கதானே போறேன்... பார்க்கலாமா? என்று கேலியாய் சவால் விட்டவனை பார்த்து விழிகளில் நீர் கோர்க்க... தலை அசைத்து புன்னகை செய்தாள்... அதுதான் கௌதம்... இப்படித்தான் இருக்கணும் என்றவள் அவனை லேசாக அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்... இப்படியா நெடு நெடுன்னு வளறது... அம்மாவை கவனத்தில் வச்சு கொஞ்சம் வளர்ச்சியை குறைத்து கொள்ள கூடாதா? பார்... உன்னை கொஞ்சனும்ன நான் எம்பவேண்டி இருக்கிறது என்று அவன் தலையில் லேசாக தட்டிவிட்டு வெளியே சென்றாள். அவள் போவதை பார்த்து இருந்தவன் விழிகளிலும் ஈரம்...

@@@@ நீயே நீயே... நானே நீயே... நெஞ்சில் வாழும் உயிர்தீயே நீயே... அன்னை நீயே... தந்தை நீயே... பாராட்டிடும் அன்பு தோழி நீயே... ஏப்ரல் மே வெயிலும் நீயே... ஜூன் ஜூலை வாடையும் நீயே... I LIKE YOU... செப்டெம்பர் தென்றலும் நீயே....அக்டோபர் வான் மழை நீயே... I LIKE YOU... @@@@

அத்தியாயம் 47

கௌதம் அன்று காலையிலேயே அலுவலகத்திற்கு வந்தவுடன் முதல் வேலையாக ப்ரியாவிற்கு அழைப்பு விடுத்தான். வந்ததுமே... என்ன ஆச்சு ப்ரியா... நான் கன்யாகுமரியில் என்னுடைய தாத்தாவை சரி கட்ட எதாவது பிளான் பண்ணு என்று சொன்னேனே... அப்படியே விட்டுடையே...

என்னைத்தான் உங்க தாத்தாகிட்ட பேச வேண்டாம்ன்னு சொன்னே... நான் உன்னை அப்படி ஒண்ணும் சொல்லலியே... சொல்லு என்ன பண்ண போகிறாய்? என்று கேட்டான். ஹே கௌதம்... என்னை என்ன பண்ண சொல்றீங்க? நான் எப்படி அவர்கிட்ட போய் என்னன்னு பேசறது... அவரை பார்த்தால் கொஞ்சம் சீரியஸ் டைப்பா தெரியறார்... நான் பாட்டுக்கு ஏதாவது கேலியாக பேசி ஏடா கூடமாய் ஆகிவிட்டால் என்ன பண்றது... அந்த ரிஸ்க் அவசியமா... நல்லா யோசிச்சுட்டு சொல்லுங்க. ப்ரியா... எப்படியும் நம்ம கல்யாணம் அவர் சம்மதம் இல்லாம நடக்க போறது இல்லை... ரிஸ்க் தேவை என்றால் எடுத்துதானே ஆகவேண்டும்... யோசிச்சுகிட்டே இருந்தால் எப்படி... சொல்லு என்ன செய்யலாம்... என்று அவன் திரும்ப வற்புறுத்தவும்... சில கணங்கள் யோசித்தவள்... கௌதம் இந்த மாதிரி விஷயத்தை straitta சொல்லாம... அவருக்கு ரொம்ப பிடித்த .... ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை.... சமீப காலத்தில் அவர் ஆசைப்பட்ட.... அல்லது ஆசைப்பட கூடிய... அல்லது அவர் ரொம்ப மிஸ் பண்ற... ஏதாவது ஒரு பொருளை... அல்லது அனுபவத்தை... நாம எல்லோரும் சேர்ந்து செய்து... சர்ப்ரைசா... அவருக்கு கொடுத்தால்...

அவர் மனம் நிச்சயமா... நெகிழ்ந்து போக கூடிய வாய்ப்பு இருக்கு... அதை கொடுத்தவங்க மேலயும் நல்ல அபிப்ராயம் வரும்... இப்ப நீங்க எனக்கு சொல்ல வேண்டியது... ஏதாவது ஒரு ஸ்பெசல் டே... பிறந்தநாள்... அவரது திருமண நாள்... மனைவி இறந்த நாள்... வேலையில் சேர்ந்த... அல்லது ரிடியரான நாள்... இப்படி ஏதாவது அடுத்த ரெண்டு மூணு நாளில் வருதான்னு கொஞ்சம் நல்லா யோசிச்சு பார்த்துட்டு சொல்லுங்க... அப்புறம்... அவருக்கு ரொம்ப பிடிச்ச விஷயம்... துணி... ஸ்வீட்... மியூசிக்... இது எல்லாத்துலயும் பிடிச்சது வாங்கி... அவர் ரொம்ப நாளா பார்க்க ஆசைபடுபவர்கள்... ஆனால் பார்க்காதவர்கள் பட்டியல்... கலெக்ட் பண்ணி கொடுதீங்கன்ன... அந்த ஸ்பெசல் டேயில... அவங்களையும் வரவழைச்சு... ஒரு சின்ன பார்ட்டி வச்சு... அவருக்கு சர்ப்ரைஸ் கிப்ட் கொடுத்து அசத்திடுவோம். இந்த ஐடியா எப்படி இருக்கு? என்ன ஏதாவது சொல்லுங்களேன்... இப்படி வாயை தொறக்காம உட்கார்ந்து இருந்தால் நான் எப்படி இதை எடுத்துக்கறது... என்றாள். ஐயோ... வாவ் சூப்பர் ஐடியா ப்ரியா... actuala... என்ன நாள் இப்போ பக்கத்துல இருக்குன்னு யோசிச்சுட்டு இருந்தேன்... ஐ திங்க்... அவர் நவம்பர் மாதத்தில்தான் வேலைக்கு சேர்ந்தார் என்று... அதுவும் இல்லாம... அவர் வேலைக்கு சேர்ந்து ஐம்பது வருஷம் ஆக போகுது... அப்பாகிட்ட கேட்டா தேதி கரெக்டா... சொல்வாங்க... அப்படியே தாத்தா வேலை செய்த அலுவலகத்தில் தாத்தாவுக்கு நெருங்கியவர் என்று யாராவது இருந்தால்... அவங்களை பார்த்து அவர் சந்திக்க விரும்பிய... நபர்கள்.... லிஸ்ட் வாங்கி நீ சொன்ன மாதிரியே செய்துடலாம்... இதோ ஒரே நிமிஷம் அப்பாகிட்ட பேசிடறேன்... என்று பேசியவன் போனை வைக்கும்போது உற்சாகத்தில் மிதந்தான்.

அப்படியே எழுந்தவன்... டேபிளை சுற்றி வந்து அவளருகே வரும் நேரம் கூட பொறுக்க முடியாமல்... குறுக்கே கை நீட்டி அவள் கன்னத்தை இரண்டு கைகளாலும் பற்றி அருகில் இழுத்தவன்... அவளது நெற்றியில் லேசாக முட்டிவிட்டு... எஸ் எஸ் ப்ரியா... நவம்பர்... மூன்றாம் தேதி ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு... முன்பு அவர் வேலைக்கு சேர்ந்து இருக்கிறார். அதனால் இன்னும் ரெண்டு நாளில... அவரது சர்வீசுக்கான பொன்விழாவை முன்னிட்டு நீ சொன்ன சர்ப்ரைஸ் பார்ட்டி வச்சடலாம்... அப்பா ஒரு போன் நம்பர் கொடுத்து இருக்காங்க... முதலில் போனில் பேசிட்டு டைம் பிக்ஸ் பண்ணி நேரிலும் சந்தித்து விடுவோம்... யாரை எல்லாம் கூப்பிடுவது... என்று லிஸ்ட் போட்டு... அழைப்பது... பார்ட்டி ஏற்பாடுகள்... டெகரசன்... சாப்பாடு ஆர்டர் கொடுப்பது... பர்சேஸ்... நிறைய சுத்த வேண்டிய வேலை இருக்கு ப்ரியா...கம்... கம்... காரில் போகும்போதே பேசிவிடலாம்... அவனது உற்சாகம் அவளையும் தொற்றி கொண்டது... மலர்ந்த முகத்தோடு வெளியே இருவரும் கிளம்பினர். போனிலேயே பாதி வேலையை... முடித்தவர்கள்... தாத்தாவிடம் இன்ஸ்பெக்டரகவும் ... நீண்ட நாட்களாக அவரிடம் ஓட்டுனராக பணி புரிந்த சதாசிவம் என்பவரின் போன் நம்பரை விசாரித்து அவரிடம் நேரில் பேசினார்கள்... சார்... உங்க தாத்தாவின் ரோல் மாடல் என்று சொல்ல கூடிய ஒரு ரிடையரான ஐ.ஜீ பெங்களூரில் இருக்கார் சார்... சார் வேலைக்கு சேரும்போது அவர்தான் ட்ரைனிங் கொடுத்தார் என்று பல முறை சொல்லி இருக்கிறார்... அவரை பார்த்தால்.. சாருக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கும்... ஆனால் அவருக்கும் இப்போ எண்பது எண்பத்தைந்து வயசு இருக்கும்... நேரில் பிரயாணம் செய்து வருவாரா தெரியலையே... ஒருவேளை விமான பயணம் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து போனில் நீங்க அழைத்தால் வரலாம்... இது என்ன பிரமாதம்... ஒரு ஆளுக்கு... பெங்களூரில் இருந்து இங்கே வந்து போக விமான செலவு செய்வது என்ன பெரிய விஷயம்... கூட ஒரு ஆளுக்கு சேர்த்து கூட... துணைக்கு வந்து போக ஏற்பாடு செய்து விடலாம்... என்ன ப்ரியா... என்று அவளது அபிப்ராயத்தை கேட்க... அவள் ம்ம்ம் என்று சொல்லி மலர்ச்சியோடு சிரித்தாள்.

அவன் அவள் மேல் வைத்து இருக்கும் அளவிட முடியாத காதலை பார்த்து... அவனது தாத்தாவை எப்படியாவது சரி செய்து திருமணத்திற்கு சம்மதம் வாங்கிவிட வேண்டும் என்ற அவனது ஆர்வத்தை பார்த்து... அவனது குடும்பத்தின் மீது அவன் வைத்து இருக்கும் பாசத்தை பார்த்து... atharku என்ன செலவு வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற அவன் நினைப்பை பார்த்து... நெகிழ்ந்தது அவள் மனம்... விழிகளில் நீர் கோர்பதை அடக்கினாள். அவரிடம் தொடர்ந்து பேசியவன்... அவரிடம் தேவையான... அட்ரஸ் போன் நம்பர் எல்லாம் வாங்கி கொண்டு காருக்கு திரும்பி வந்தவன் கிட்டத்தட்ட... இருபது கால்களுக்கு மேல் பேசி... வெவ்வேறு ஊரில் இருந்த நபர்களிடம் பேசி...

அவர்கள் வருகையை உறுதி செய்துவிட்டு... அவர்கள் பிரயானத்திற்கும்... தங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு... கைகளை நெட்டி முறித்தவன்.. கடந்த அரை மணி நேரமாக ப்ரியா ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல்... தன்னையே பார்த்து கொண்டு இருந்த... ப்ரியாவை கவனித்தான். என்ன ப்ரியா திடீர் என்று சைலேண்டா ஆயிட்ட? ARE YOU ALRIGHT? என்று அவளை மெல்ல அருகில் இழுத்து கேட்டவுடன்... அவளது விழிகளில் துளிர்த்த நீரை பார்த்து ஏய் என்ன இது இப்படி எமொசனலா ஆயிட்ட? என்று கேட்டவுடன் ஒன்றும் இல்லை என்று தலையை மட்டும் அசைத்தவள் அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள். சட்டையில் ஈரம் உணர்ந்தவன் அவளை நிமிர்த்த முயன்றும் முடியவில்லை... ப்ரியா... ப்ரியா... ப்ளீஸ் என்னடா இது... எழுந்திரு... ஏய்... ஒன்றும் பிரயோஜனம் இல்லை... என்று உணர்ந்தவன் அவளை மென்மையாய் அணைத்து... அவள் உச்சியில் தன் கன்னத்தை சாய்த்து கொண்டான்.

@@@@ அனுவின் மொபைல் லன்ச் டைமில் அழைத்த போது... ஸ்ரீராம்மின் நம்பரை பார்த்து... அவளுக்கு சந்தோஷமும் சஞ்சலமும் சேர்ந்து வந்தது... சந்தோஷம் அவனோடு பேசுவது குறித்து... சஞ்சலம்... சுற்றி இருக்கும் தோழிகள் பட்டாளத்தை சமாளிப்பது குறித்து ... அவர்களை கிட்டே வைத்து கொண்டும் பேச முடியாது... தள்ளி போயும் பேச முடியாது... கேலி செய்தே மனுஷியை கொன்று விடுவார்கள்... இவன் ஏன் இப்போ அழைக்கிறான்... சாதாரணமான கால் பேசுவது மாதிரி முகத்தை வைத்து கொண்டு பேச முயன்றாள்... ஹலோ ஸ்ரீராம் என்ன வேண்டும் இப்போ ... குரலில் கோபமும் குழைவும் சரி பாதி எப்படி கலக்கிறது... தனக்குள்ளே ஆச்சரிய பட்டவள்... அவனது பதிலுக்கு காத்து இருந்தாள். கேட்டால் உடனே கொடுக்க போகிறாயா என்ன? பதிலுக்கு கேலியோடு அவன் குரல் குழைய... கடவுளே... என்ன ஸ்ரீராம்... ப்ளீஸ் சொல்லுங்க... சுத்தி ஒரே பிரண்ட்ஸ்... அட காலேஜுக்கு எல்லாம் போறியா நீ... க்ளாஸ்ல ஒழுங்கா கவனிக்கிறாயா? முடியுதா... அவன் கேலியை தொடர... நீங்க இப்படியே பேச போறீங்கன்ன நான் போனை வைத்து விடுகிறேன்... என்று அவள் முறுக்கி கொள்ளவும்... சரி சரி... இன்னிக்கு சாயங்கலம் எங்கேயாவது வெளியே வாயேன்... உன்னை பார்த்து ரெண்டு நாள் முழுசா முடிய போகுது... மண்டே சாயங்காலம் பார்த்தது... நீ வரலைன்னா... நான் நேரே உங்க வீட்டுக்கு வந்துடுவேன்... பரவாயில்லையா... என்று கேட்க... பரவாயில்லை... வீட்டுக்கு வாங்க... எனக்கு ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லை... நான் எங்கேயும் வெளியே வரமாட்டேன்... பை... என்று போனை வைத்துவிட்டாள்.

இவளை என்னதான் செய்வது? வீட்டுக்கு போகவும் தயக்கமாய் இருந்தது... ஒருவேளை விஷயம் அம்மா காதுக்கு போனால் சிக்கலாய் போய்விடும்... அப்பா அவ்வளவு சொல்லியும்... வெளியே

பார்த்தால் தற்செயல் என்று சொல்லிவிடலாம்... வீட்டில் என்றால் என்ன சமாதானம் சொல்வது? யோசிதவனுக்கு ப்ரியா அனுவின் அம்மா பற்றி ரொம்ப பெருமையாய் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது... அவர்களிடம் கேட்கலாமா? ஒரு கணம் தயங்கியவனுக்கு... தைரியம் வந்துவிட்டது... அவர்களை பார்த்தால் அன்பே உருவானதாகத்தான் தெரிகிறார்கள்... சரி ட்ரை பண்ணுவதில் தப்பு இல்லை என்று முடிவு செய்தவன் வீட்டு எண்ணை தட்டினான்... ஆன்டி நீங்களே எடுங்க... ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... மனதிற்குள் வேண்டியவனுக்கு ஹலோ என்ற பெண் குரல் கேட்டதும் நிம்மதி பெருமூச்சு வந்தது... ஆன்டி... நான் ஸ்ரீராம் பேசறேன்... எப்படி இருக்கீங்க? என்று கேட்டதும்... ஒரு வினாடி திகைதவள்... நான் நல்லா இருக்கேன்... நீங்க எப்படி இருக்கேங்க? என்ன திடீர் என்று... அனுவின் அப்பாவிடம் ஏதாவது பேசணுமா... என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி. இல்லை ஆன்டி உங்ககிட்ட தான் பேசணும்... என்று அவன் தயங்கவும்... என்ன சொல்லுங்க... என்ன விஷயம்... என்று மீண்டும் ஊக்கியவுடன்... ஆன்டி நீங்க தப்பா எடுத்துக்காம எனக்கு ஒரு ஹெல்ப் பண்ண முடியுமா? எனக்கு அனுவை பார்க்கணும் போல இருக்கு... அவளை கூப்பிட்டால் வெளியே வர மாட்டேன் என்கிறாள்... வீட்டுக்கு வரலாம்னா... எங்க அம்மா ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட்... அவங்க காதுக்கு இந்த மாதிரி விஷயம் எல்லாம் போனா... நல்லா இருக்காது... பயம்னு இல்லை... பட் அவங்களை அனாவசியமா வெறுப்பேத்த கூடாது இல்லையா? அவங்களுக்கு பிடிக்காத ஒண்ணை செய்ய வேண்டாமேன்னுதான்... கௌதம்கிட்ட கேட்கலாம்னா... அவரோட பிரைவசி பாதிக்கும் போல இருக்கு ... அவர்க்கும் பெர்சனல் ஆசை ப்ரியா கூட டைம் spent பண்ணலாம்னு இருக்குமே... அதான் உங்க கிட்ட... கேட்கலாம்னு நினைச்சேன்... ப்ளீஸ் நீங்க சயான்காலம் எங்கேயாவது கோவிலுக்கு... ஒரு மணி நேரம் கூட்டிட்டு வரீங்களா... ஜஸ்ட் கொஞ்ச நேரம் பேசிகிட்டு இருக்க மட்டும்தான்... நீங்க உள்ளே போய்ட்டு வர நேரத்துல... வெளியே கொஞ்சம் பேசிகிட்டு இருப்போம்... பெசன்ட்நகர்... வந்தீங்கனா... பீச்சுல இருப்போம்...

ஆன்டி நீங்க அஷ்டலக்ஷ்மி கோவில் போய்ட்டு வரலாம்... ப்ளீஸ்... எனக்கு சுத்தி வளைச்சு பேச தெரியாது ஆன்ட்டி... அதான் பட்டுனு போட்டு உடைச்சுட்டேன்... தப்பா எடுத்துகாதீங்க... என்ன வரீங்களா... ப்ளீஸ் சரின்னு சொல்லுங்க ஆண்டி... என்ன யோசிக்கறீங்க... அவன் இடைவெளி இல்லாமல் பேசி கொண்டே போக... அவளுக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை... ஆனால் இந்த மாதிரி ஆசையோடு... அதே சமயத்தில் அம்மா... கௌதம்... அனு... என்று மற்றவர்களின் விருப்பத்திற்கு... இவ்வளவு மதிப்பு கொடுப்பவனை... எப்படி மறுப்பது... அதுவும் கௌதம் ப்ரியா சேர்ந்து இருப்பது சரி என்றால்... அவன் ஆசைபடுவதில் என்ன தப்பு... நாளைக்கு அனுவே ... அம்மா அண்ணனுக்கு ஒரு நியாயம்... தனக்கு ஒரு நியாயம் வச்சு இருக்காங்கன்னு சொல்லி விட

கூடாதே... நிச்சயம் தப்பான எண்ணத்தோடு இருப்பவன் பொண்ணோட அம்மாவுக்கு போன் பண்ண மாட்டான்... அவசரமாய் முடிவு எடுத்தவள்... சரி ஸ்ரீராம்... நான் ஆறு மணி அளவில் பெசன்ட் நகர்... கோவிலுக்கு வரேன்... ஒரு முக்கால் மணி நேரம் எனக்கு கோவிலில் ஆகும்... அதுவரை உங்களுக்கு டைம்... ஓகே? என்று சொன்னதும்... ஹய்யோ ஆன்ட்டி... அது போதும்... ரொம்ப தேங்க்ஸ்... ப்ரியா உங்களை பற்றி சொன்னதுல... ஒரு வார்த்தை கூட அதிகம் இல்லை... பை ஆன்டி... சீ யு... என்று வைத்தான். போனை வைத்த பிறகு... லக்ஷ்மியின் முகத்திலும்... ஒரு முறுவல்... என்ன மாதிரி... மனம்... கௌதம் மாதிரியே... இருப்பான் போல... ஆனால் இவன் கொஞ்சம் புதியவர்களிடம் பேச தயங்குவான்... ஸ்ரீராம் கிட்ட அது சுத்தமா இல்லை... பட படவென்று பொரிந்து தள்ளுகிறான்...

அனுவும் ஒரே படபடப்புதான்... எப்படி இருக்கும்... எண்ணம் ஓடிய போக்கை கண்டு சிரிப்போடு நிறுத்தினாள்... வருங்கால மாப்பிளை... மரியாதை இல்லாமல் பேர் சொல்லுகிறாய்... அவன் இவன் என்று பேசுகிறாய்... என்று தனக்குள்ளே திருத்தி கொண்டாள். மலை அனு கல்லூரியில் இருந்து வந்ததும்... அவளுக்கு காபி எடுத்து வந்தவள்... கொடுத்துவிட்டு அருகில் அவளையே பார்த்தவாறு ஒன்றும் பேசாமல் அமர்ந்து இருந்தாள். அம்மா... அம்மா... என்ன ஆச்சு... இப்போதான் புதுசா என்னை பார்கற மாதிரி இது என்ன பார்வை... கலர் கொஞ்சம் கம்மிதான்... ஆனால் இம்மெனுமுன் கன்னத்தில் வந்து விழும் குழி... படபடக்கும் பெரிய கண்கள்... தோள் வரையே வெட்டி இருக்கும்... அடர்ந்த கூந்தல்... அழகிதான்... அவளை பார்க்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீராம் தவிப்பதில் தப்பு ஒன்றும் இல்லை... ஐயோ அம்மா... அவளது தோளை பற்றி உலுக்கினாள் அனு... என்னம்மா... என்று நாலாவது முறையாக கேட்டதும்... இந்த உலகதிற்கு வந்தாள். அவளை பார்த்து லேசாக புன்னகை செய்து... இன்னிக்கு காலேஜில் எதாவது விசேஷமா அனு? என்று கேட்டாள். ஒண்ணும் இல்லையே... என்னம்மா திடீர் என்று... காலேஜ் பத்தி விசாரிக்கறீங்க? யாராவது போன் பண்ணாங்களா? இல் ... என்று சொல்ல வாய் எடுத்தவள்... என்ன இது அம்மா இப்படி எல்லாம் விசாரிக்க மாட்டங்களே... என்னவோ... விஷயம்... ஸ்ரீராம் இங்கே வந்து இருப்பாரோ? அமைதியாய்... வந்து அவள் அருகே அமர்ந்தவள்... அவளது தோளில் சாய்ந்து கொண்டு... என்னம்மா... யாரவது கெஸ்ட் நம்ம வீட்டுக்கு வந்தாங்களா? என்று அவளை திருப்பி கேட்டாள்.

கெட்டிகாரிதான்... என்று மனதிற்குள் பொண்ணை பற்றி பெருமையாய் நினைத்தவள்... இல்லையே... என்ன இது திடீர் என்று... நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்டால்... அதற்கு பதில் சொல்லாமல்... என்னை வேற ஒரு கேள்வி கேட்கிறாய்? என்ன விஷயம்... நான் கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லு... என்று அதிலேயே நிற்கவும்... அவளுக்கு பொய் சொல்லி பழக்கம் இல்லை... அது இப்போ

அவசியமும் இல்லையே... ம்ம்ம் இன்னிக்கு மத்தியானம்... ஸ்ரீராம் போனில் பேசினார்... கொஞ்சம் வெளியே வர சொல்லி கூப்பிட்டார்.... ஆனால் நான் முடியாதுன்னு சொல்லிட்டேன்... என்று சொன்னவள்... கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு அம்மா ஏதாவது சொல்வார்களா என்று பார்த்தவள்... அவள் பேசுவதாய் இல்லை என்று தெரிந்தவுடன்... கொஞ்சம் பதட்டத்தோடு... ஏம்மா. அவர் இங்கே வந்தாரா? அப்பா ஏதாவது சொன்னாங்களா? ஏதாவது பிரச்சனையா? என்னம்மா இப்படி பேசாமல் இருந்தால் என்ன அர்த்தம்? எனக்கு பீ பீ ஏறுது... கொஞ்சம் வாயை தொறந்து பேசுங்களேன்... உங்களுக்கும் அண்ணனுக்கும்தான் சரி... ரெண்டு பேரும் மணி கணக்கா உட்கார்ந்து நாலு வரி பேசுவீங்க... அதெல்லாம் என்னால முடியாது... ஏன் திடீர்னு போன் வந்துதா அப்படின்னு கேட்டிங்க? சொல்லுங்கம்மா ப்ளீஸ்...படபடப்புடன் கேட்டதும் லக்ஷ்மி வாய் விட்டு சிரித்தாள். ஏன் அனு இப்படி இருக்க? கொஞ்சம் பொறுமை யாத்தான் இரேன்...எதிர்க்க இருக்கரவங்களையும் கொஞ்சம் பேச விட்டால்தானே... நீயா ஏதாவது கற்பனை பண்ணி கொண்டு... முடிக்காமல் மீண்டும் சிரித்தாள்.

ஆமா சிரிங்க... என் டென்சன் எனக்கு... சரி நீங்களே சொல்லுங்க... ஏன் அப்படி கேட்டீங்கன்னு... ஸ்ரீராம் இங்கே போன் பண்ணி இருந்தார்... என்று அவள் ஆரம்பித்ததும்... ஐயோ எப்போ... யார் எடுத்தா... என்ன ஆச்சு? பாத்தியா இப்போதானே சொன்னேன்... எதிரே இருக்கறவங்கள கொஞ்சம் பேச விடுன்னு... நான் நாலு வார்த்தை பேசுமுன் நீ மூணு கேள்வி கேட்டுட்ட? நான் என்ன செய்யறது சொல்லு... என்று அவள் புன்னகை செய்யவும்... அவள் தோளில் சாய்ந்து கொண்டவள்... அசட்டு சிரிப்போடு... சாரி அம்மா ... நீங்களோ என்னை பேச சொல்ற வரைக்கும் அமைதியா இருக்க போறேன்... நீங்க சொல்லுங்க... என்று அவளை பார்த்தாள். ரெண்டு மணி இருக்கும்...என்று லக்ஷ்மி சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன்... என்கிட்டே பேசி வச்ச உடனே இங்க பேசிட்டாரா? என்று அடக்க மாட்டாமல் கேட்டுவிட்டு... நாக்கை கடித்து கொண்டாள். மேலும் வாயை திறக்காமல்... இருக்க ரெண்டு கைகளையும் வாய் மேல் வைத்து மூடி விட்டு... தலை அசைத்து சொல்லுங்க என்றாள். சிரிப்பை அடக்கி கொண்டு... நான்தான் எடுத்தேன்... அவர் உன்கிட்ட பேசியதை சொல்லிவிட்டு என்னை ரெக்வெஸ்ட் பண்ணி உன்னை எங்கேயாவது வெளியே அழைத்து வர சொன்னார்... நானும் சரி என்று சொல்லி இருக்கேன்... ஒரு ஆறு மணி அளவில் பெசன்ட் நகர் பீச்சுக்கு வரேன் என்று சொல்லி இருக்கேன்... நான் கோவிலுக்கு போய் வர ஒரு முக்கால் மணி நேரம் ஆகும் ... அது வரை... நீங்க வெளியே பேசி கொண்டு இருங்க... அவரை பார்த்தால் பாவமா இருக்கு... அதுனால... அவர்கிட்ட நான்... டெய்லி மாலையில் உன்னை காலேஜில் இருந்து கூட்டி வர சொல்லலாமா என்று பார்கிறேன்... எப்படியும் அங்கு இருந்து வர ஒரு மணி நேரம் ஆகும்... வர வழியில் கொஞ்ச நேரம் அப்படி இப்படின்னு... பேசிட்டு... ஒரு காபி... ஐஸ் க்ரீம் இப்படி சாப்பிட்டு விட்டு சாயங்காலம் ... ஒரு

ஆறு மணிக்குள்ள கொண்டு வந்து சேர்த்துடுங்கன்னு சொல்ல போறேன்...

அவருக்கும் டெய்லி உன்னை பார்த்த மாதிரி இருக்கும்... உனக்கும் ரொம்ப டென்சன்... பயம் அப்படின்னு இருக்காது... ஓகே தான என்று பேசி முடித்தாள். இப்ப நான் பேசலாமா என்று சைகையில் அனு கேட்க... சொல்லு என்றாள். அம்மாவின் அருகில் வந்து அவளை அணைத்து கொண்டவள்... தேங்க்ஸ் என்று சொன்னாள். அவள் அப்படி ஒரு வார்த்தையில் பேசி முடிப்பாள் என்பதை எதிர்பார்கதவள்... அவ்வளவுதானா? பார்த்தீங்களா இப்படி ஒரு வார்த்தையில் நான் பதில் சொன்னாள் உங்களாலேயே நம்ப முடியவில்லை பாருங்க... அதுக்க்காகதான்... உங்களை எல்லாம் ஏமாத்த கூடாது என்று நல்ல எண்ணத்தில்தான்... நான் பட படவென்று பேசுவது ... இப்பவாவது என்னோட... சோசியல் சர்வீஸ் மைண்ட் செட்டை.... புரிஞ்சுப்பீங்களா? ம்ஹூம்... உங்களுக்கு எப்பவும் உங்க பையன்தான் உசத்தி இல்ல... என்று உதட்டை பிதுக்கியவள் அருகில் வந்து ... ஏம்மா அப்படி சொல்ற... எனக்கு எல்லாரும் ஒண்ணுதான்... அடடா... என்னோட கண்ணே பட்டிடும் போல இருக்கு என்று சொல்லி அவள் கன்னத்தை நெட்டி முறித்து திருஷ்டி கழிக்க... அவள் சிரிப்புடன்... ஐயோ இதெல்லாம் ப்ரியகிட்ட வச்சுகோங்க... என்கிட்டே வேண்டாம்... விரல் சொடக்கு எடுக்கனும்ன சொல்லுங்க.. என் கன்னத்தை தரேன்... சும்மா திருஷ்டிஎன்று கதை எல்லாம் வேண்டாம்... என்று சிரிதவளை பார்த்து... உனக்கு எப்போதான் என் மனசு புரியுமா... எப்ப பார்த்தாலும் என்னை கௌதம்தான் உங்களுக்கு உசத்தி என்று குற்ற பத்திரிக்கை வேற... என்று முனகியவளை பார்த்தும் அடடா... என்னம்மா... உங்க பாசம் தெரியாதா? சும்மா உங்கள் காலை வாரத்தான்... என்று அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

அது சரி... கொஞ்சம் போய் கிளம்பறது... அங்கே ஸ்ரீராம் வந்து கத்துகிட்டு இருப்பார்... என்றதும் சரிம்மா என்று சிட்டாய் பறந்து போனவள்... முகம் கழுவி உடை மாற்றி... அலை பாயும் கூந்தலோடு... ஆகாய நீல நிற சுடிதாரில் தேவதையாய் வந்தவளை பார்த்தவள்... இன்னிக்கு எட்டு மணிதான்... வீட்டுக்கு... என்று மனதிற்குள் நினைத்து கொண்டு கிளம்பினாள். கிளம்பும் போது எதிரே வந்த ப்ரியாவிடம்... தான் வரும் வரை வீட்டில் இருக்க சொல்லிவிட்டு... கௌதமிடம் விடை பெற்று இருவரும் கிளம்பினர். கோவில் வாசலில் காத்து இருந்த ஸ்ரீராம் அவர்களை பார்த்தவுடன் அருகில் வந்தான். தேங்க்ஸ் ஆண்ட்டி.... என்று மீண்டும் சொன்னவுடன் அவள் சிரித்தாள். இதுக்கே இவ்வளவு தேங்க்ஸ்ன்னா... நான் அனுவை டெய்லி காலேஜில் இருந்து அழைத்து வாங்கன்னு சொன்னால்... எத்தனை முறை சொல்லனும்னு கணக்கு போட்டு வைங்க... நான் உள்ளே போய்ட்டு வந்து வாங்கிக்கறேன்... மொத்தமா... என்று சொல்லி விட்டு போனவள் திரும்பி வந்தாள். நீங்க எங்கே

இருப்பீங்க... காரிலா இல்லை பீச்சுக்கு போவீர்களா? என்று கேட்டதும் ஏன் ஆன்ட்டி என்று கேட்டான். நீங்க உள்ளே போறதா இருந்தால், நான் அனுவோட மொபைலை எடுத்துட்டு போறேன். வெளிய வந்ததும் உங்க போனுக்கு கூப்பிடறேன். இல்லன்னா எனக்கு போன் தேவை இல்லை. இல்ல ஆன்ட்டி காரிலேயே உட்கார்ந்து இருக்கோம். நீங்க வாங்க. என்று சொல்லி அனுவை காருக்கு கை பற்றி அழைத்து போனான். உள்ளே போய் அமர்ந்த பிறகு அவளையே வெகுநேரம் இமைக்காமல் பார்த்து கொண்டு இருந்தவன் திடீர் என்று வாய் விட்டு சத்தமாய் சிரித்தான். அவனது பார்வை அது வரை தன்னை விழுங்கி கொண்டு இருந்ததை... சின்ன கூச்சதோடும் ரசனையோடும்... உள்ளுக்குள் சிரிப்போடு பார்த்து கொண்டு இருந்தவளுக்கு அவனது சிரிப்பிறகான காரணம் புரியாமல்... என்ன சிரிப்பு என்று கேட்டாள்.

நீ வரதுக்கு கொஞ்சம் முன்னால... நான் ஒரு பாட்டு கேட்டு கொண்டு இருந்தேன்... அது இப்போது ஞாபகம் வந்ததும்... அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்து விட்டது... நீயும் கேட்கிறாயா? என்று சொன்னவுடன்... ஆர்வத்தோடு சரி என்று தலை அசைத்தாள். அவன் சீ டியை போட்டதும்... @@@ திருவிழான்னு வந்தா இவ கோவில் வர மாட்டா... ஆட்டோ மீட்டர் போல இவ சூடு காட்ட மாட்டா... என்று ஆரம்பித்து .... வரமாட்டேன்னு சொன்னவளே வந்து வந்து போறியே... சின்னவளே... @@@ என்று பாட... ஏய் என்று அவளும் சிரிப்போடு அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவன் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு... சிரிக்க மாட்டேன்னு சொன்னவளே... சிரிச்சு சிரிச்சு மயக்கறியே சின்னவளே என்று காதில் பாட... அவனை இறுக்கமாய் கட்டி கொண்டாள்....

அத்தியாயம் 48

நவம்பர் மாதம் மூன்றாம் தேதி காலை தாத்தா எழுந்து பீச்சுக்கு போகும் முன்பு வாசலிலேயே பார்த்து ஹாய் தாத்தா குட் மார்னிங் இன்னிக்கு evening நீங்க எங்கேயாவது வெளியே போறீங்களா? என்று கேட்டான் கௌதம். இரண்டு நாட்களாக பீச்சில் இருந்து தான் எழுந்து வந்த பிறகு... நேருக்கு நேர் டைனிங் டேபிளில் பார்க்கும் போது கூட ஒரு வார்த்தை கூட பேசாதவன் இன்று என்ன புதிதாய்... அதுவும் இவ்வளவு சீக்கிரம்... எழுந்து வந்து வாசலில் மடக்கி விசாரிக்கிறான் ... யோசனையோடு அவனை பார்த்தவர் என்ன கௌதம் இன்னிக்கும் ஏதாவது பெர்சனலா பேசணுமா? இன்னிக்கு வேற புதுசா துப்பறிஞ்சு இருக்கிறாயா? உன்னோட அம்மாவின் பூர்வீகம் என்று ஏதாவது... என்று கிண்டலாய் கேட்டவரை பார்த்து ஒரு தரம் சிரிப்போடு கண் சிமிட்டி... இல்லை தாத்தா... நான் துப்பரிஞ்சது... பேச வேண்டியது எல்லாம்... ஏற்கனவே முடித்து ஆயிற்று... இனிமேல் பேச வேண்டியது நீங்கதான்... பேசுவீங்க... கட்டாயம்... எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு... இன்னிக்கு

சாயங்காலம்... ஆறு மணிக்கு... நான் ஒரு சின்ன பார்ட்டி நம்ம வீட்டுல இருக்கு... அதுல நீங்க கட்டாயம் கலந்துக்கணும். பார்ட்டியா? என்ன விஷேசம்? இன்னிக்கு சாயங்காலம்னு இப்ப வந்து சொல்ற? இதை பார்த்தா வேண்டா வெறுப்பா என்கிட்டே சொல்ற மாதிரி இல்ல இருக்கு... அப்படி கஷ்டப்பட்டு என்னை கூப்பிட வேண்டாம்பா... நான் வேணும்னா... இன்னிக்கு வெளியே போய் விடுகிறேன்... நீங்க எல்லோரும்... புதிதாய் பிறந்த உறவுகளோடு சந்தோஷமாய் இருங்க... நான் ஒண்ணும் அதற்கு குறுக்கே நிற்கவில்லை... என்று சொன்னவரைபார்த்து... ப்ளீஸ் தாத்தா நீங்களா எதாவது கற்பனை பண்ணிக்காதீங்க...

ப்ரியா, ஸ்ரீராம் ரெண்டு பேரையும் ஒரு சின்ன அறிமுகம் செய்யலாம்னு நமக்கு ரொம்ப வேண்டியவங்க... ஒரு முப்பது பேரை மட்டும் வர சொல்லி இருக்கிறேன்... யார் வராங்கன்னு கன்பார்மாசன் கிடைச்ச பிறகு உங்களிடம் சொல்லலாம் என்று இருந்தேன்... அதுக்கு இப்படி ஒரு விளக்கமா... ப்ரியாவை நான் கல்யாணம் பண்ணிகிறேனோ இல்லையோ... அது வேற விஷயம்... என்ன இருந்தாலும் நம் சொந்தம் என்று ஒரு பாசம் இருக்க கூடாதா? அப்படியே ஸ்ரீராம் introduction இருக்கட்டுமே என்று அவரையும் வர சொல்லி இருக்கிறேன்... வரவங்க எல்லாம் உங்களுக்கு ரொம்ப தெரிஞ்சவங்க... உங்களை பிடிச்சவங்க... அது மட்டும் இல்லை உங்களுக்கும் அவங்க ரொம்ப பிடிச்சவங்க... அதனாலா இன்னிக்கு மாலை எங்கேயும் போகாம வீட்டுலேயே இருங்க... ப்ளீஸ்... இல்லன்னா... அப்புறம் நான் உங்களை ஹௌஸ் அரெஸ்ட் பண்ண வேண்டி இருக்கும்... டி.ஐ.ஜீக்கு புரியும்னு நினைக்கிறேன்... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தவன் பை தாத்தா என்று காரில் ஏறி கிளம்பி விட்டான். உள்ளுக்குள் உதறல்தான்... ரொம்ப யோசிக்காதீங்க... நீங்க தயங்கி தயங்கி பேசினா... அவர் ரொம்ப வேகமா பேச வாய்ப்பு இருக்கு... அதுனால நீங்க கொஞ்சம் தடால் அடியாவே பேசுங்க... என்று நேற்று ப்ரியா சொன்னதை கேட்டு பேசி விட்டான்... அவருக்கும் அதிர்ச்சி என்பது முகத்திலேயே தெரிந்தது... ஆனால் கோபம் மாதிரி... எந்த பிரதிபலிப்பும் அவரிடம் இல்லை... கூடவே வியப்புதான் தெரிந்தது... அம்மா அன்று சொன்னது போல் வருத்தம்தான்...

எஸ் எஸ்... எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்... என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவன்... உற்சாகமாய் ப்ரியாவிற்கு போன் பண்ணி தகவல் கூறினான். அவளும் அவன் உற்சாகத்தில் பங்கு கொண்டவள்... இன்னிக்கு ஆபிஸ் போறீங்களா? என்று கேட்க... இல்லை நீயும் காலையில் இங்கேயே வந்துவிடு... அவர் பாட்டுக்கு எங்கேயாவது கிளம்பிவிட்டால் அப்புறம் எல்லாம் வேஸ்டாகிவிடுமே... அதனால் இன்னிக்கு புல்லா வீடுதான் என்று முடித்தான். காலை உணவின் போது அவரும் எதுவும் கேட்கவில்லை... கௌதமும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை... இருங்க... இருங்க... எவ்வளவு நேரம் நீங்க

சைலேண்டா.... இருப்பீங்க... இன்னும் பத்து மணி நேரம்... ஓகே... இருங்க... என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவன் மாலைக்காக காத்து இருந்தான். மாலையில் சுமார் மூணு மணி அளவில் ராஜரமனிற்கு போன் போட்டு வீட்டுக்கு வர சொன்ன கௌதம்... தாத்தா நீங்க என்ன செய்வீங்களோ தெரியாது... சாயங்கலம் டீ சாப்பிட்டு விட்டு... உள்ளே போற தாத்தா ஆறரை மணிக்குத்தான் பார்ட்டிக்கு ரெடியாகி வரணும்... அதுக்கு முன்னால அவர் வெளியே வர கூடாது... எல்லோரும் வந்த பிறகு... அவங்களை அசெம்பிள் பண்ணிட்டு நான் கூப்பிடறேன்... அப்போதான் நீங்க வெளியே வரணும்... நீங்க அவர்கிட்ட பேசுவீங்களோ... சிரிப்பீங்களோ... கடிப்பீங்களோ... கெஞ்சுவீங்களோ... கொஞ்சுவீங்களோ என்ன வேணா பண்ணுங்க... ஆனால் அவர் ஆறரை மணிக்கு தான் வெளியே வரணும் ஓகே? ஏய் என்னப்பா இது இருக்கறதுலேயே கஷ்டமான வேலையே என்கிட்டே தள்ளிட்ட... என்கூட அவர் பேசினால்... அந்த கான்வர்சேசனை intrestinga... ஆக்குரதுக்கு எனக்கு வழி தெரியும்... பேசவே இல்லன்னா என்ன செய்ய... கோபப்பட்டு சத்தம் போட்டால் என்ன செய்ய? என்று சிரித்தவரை பார்த்து... என்ன தாத்தா நீங்களே இப்படி சொன்னால்... நான் என்ன செய்யுறது... ஸ்பெஷல் persons deserve some special treatment இல்லியா... நீங்கதான் இதுக்கு சரியான ஆளு... இப்போதைக்கு அவரிடம் நாம கோபமாவும் பேச முடியாதே... ப்ளீஸ் என்று கொஞ்சியவனை பார்த்து... இந்த கொஞ்சலை அங்கே கொஞ்சம் காட்டறது... தன்னால... மயங்கி சரி என்று சொல்லிவிட்டு போகிறார்... என்று சிரித்தார்.

அப்படி இல்ல தாத்தா...ஆடற மாட்டை ஆடி கறக்கணும்... பாடற மாட்டை பாடி கறக்கணும்... இல்லயா? அதுனால... உங்ககிட்ட கொஞ்சல்... அவர்கிட்ட ட்ரிக்... என்று சொன்னான் கௌதம். ம்ம்ம் ஆகமொத்ததுல... எங்க ரெண்டு பேரையும் மாடாக்கிட்ட... அதுதான் விஷயம்... இல்லை... இருக்கட்டும்... இருக்கட்டும்... இன்னிக்கு இல்லன்னா என்ன எனக்கு ஒரு சான்ஸ் வரும் அப்ப வச்சுக்கறேன்... என்று சிரித்தவரை பார்த்து... ஏன் தாத்தா இன்னிக்கு யாரும் கேர்ள் பிரண்ட்ஸ் கிடைக்கலியா... என்று மடக்கிய கௌதமை பார்த்து... அடேயப்பா... கௌதம் நீ கூட இவ்வளவு பேசுவியா? இந்த விஷயத்துல என்னோட எஸ்டிமேட் தப்பா போச்சே? என்று போலியாய் வியந்தார். இல்ல தாத்தா உங்க எஸ்டிமேட் கரெக்ட் தான்... ஒரு பக்கம்... ப்ரியா... இன்னொரு பக்கம் நீங்க... உங்க ரெண்டு பேரையும் சமாளிக்கனும்னா... இந்த வித்தை எல்லாம் தேவையா இருக்கே... எல்லாம் உங்ககிட்ட படிச்சது என்று சொல்லி சிரித்த கௌதமை பார்த்து அப்படியா நீ குருவை மிஞ்சிய சிஷ்யன்தான்... பல்லாண்டு காலம் வாழ்க... என்று அவன் தலையில் கை வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்ய... அவனும் அதை பாவனையோடு தலை குனிந்து இரு கரம்கூப்பி ஏற்றுகொண்டான். அந்த போசை பார்த்த படி வெளியே வந்த லக்ஷ்மி,ப்ரியா இருவருக்கும் முறுவல்

மலர்ந்தது... விழியாலேயே... என்ன இது என்று விசாரிக்க... கௌதமும், தாத்தாவும் ஒரே நேரத்தில்... ஒரே குரலில்... அது எங்களுக்குள்ள... சம் கொடுக்கல் வாங்கல்... அதில் உங்களுக்கு எதுவும் இல்லை என்று சொன்னதை பார்த்து நால்வரும் சிரித்தனர். அந்த நேரத்தில் டீ அருந்த வந்த ஜனர்தனத்தை பார்த்து சிரிப்பு அடங்கினாலும் அவர்கள் முகத்தில் இருந்த மலர்ச்சி குறையவில்லை

உள்ளே செல்ல முயன்ற... ஜனார்த்தனதுடன்... எழுந்து உடன் நடந்த ராஜாராமனும் நான் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்... நத்திங் பெர்சனல்... உங்களுக்கு பிடிக்காத... கோபம் ஊட்டக்கூடிய... வெறுபேற்ற கூடிய எதையும் நான் பேசமாட்டேன்... அது நிச்சயம்... சும்மா பொதுவா... உங்க போலீஸ் அனுபவம் பத்தி தெரிஞ்சுக்க எனக்கு ரொம்ப ஆசை... ஒவ்வொரு நாளும் ஏதாவது புதிதா தெரிஞ்சுக்கணும்னு நான் நினைப்பேன்... இன்னிக்கு இந்த பார்ட்டிக்காக இங்க வந்ததுனால... உங்ககிட்ட இருந்து ஏதாவது தெரிஞ்சுக்க ஆசை படறேன்... I assure you... I will not speak anything personal... against your wish ... 100% sure... ok? என்று நேராய் பார்த்து கேட்டவரை மறுக்க ஏதும் காரணம் இல்லாததால்... கம் இன் என்று சொல்லி உள்ளே அழைத்து சென்றார். நீங்க... சர்வீசுல சேர்ந்து எவ்வளவு நாள் இருக்கும்? என்று பேச்சை ஆரம்பித்தவர்... உங்க வாழ்கையில மறக்க முடியாத நபர்கள்... இப்போ சந்திக்க விரும்பும் நபர்கள்... அப்படி ஏதாவது லிஸ்ட் வச்சு இருக்கீங்களா? என்று தொடர்ந்து பேச்சை வளர்த்தார். நான் வேலையில் சேரும்போது... எனக்கு போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டோட நெளிவு சுளிவுகளை சொல்லி கொடுத்து... இந்த உலகத்தில் யாரும் யாருக்காகவும் மாறவே மாட்டாங்க... நம்ம வாழ்கையை நாமதான் அமைசுக்கணும்... என்று எல்லாம் சொல்லி என்னோட வாழ்கை முறையை போலீஸ் வேலையில் செதுக்கிய... அவரை... விஷ்வநாத்தை... அவர் இப்போ பெங்களூரில் இருக்காருன்னு நினைக்கிறேன்...

போனில் பேசி கூட பல காலம் ஆகிவிட்டது... முடிந்தால் அவரை ஒரு முறை பார்க்கணும்... என்னை பார்த்தால் அவர் கூட ரொம்ப சந்தோஷபடுவார்... என்று விழிகள் பளபளக்க சொன்னவரை ரகசிய சிரிப்புடன் பார்த்து... அவங்களை எல்லாம்... இப்போ.... இங்கே.... உடனே.... பார்க்க முடிந்தால்... நீங்க எப்படி பீல் பண்ணுவீங்க... என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையாக நிறுத்தி நிதானமாக கேட்க... அவர் மலர்ந்த சிரிப்போடு... wow... that will be an unbelievable experience... I am sure... என்று சொன்னார். இப்போ மணி என்ன ஆகிறது? என்று கேட்ட ராஜாராமனை பார்த்து... மணி ஆறாக போகிறது... என்ன விஷயம் என்று கேட்டார். நீங்க சாதரணமா வெளியே கிளம்ப எவ்வளவு டைம் எடுத்துப்பீங்க? என்றார். ஹேய் இது என்ன கேள்வி சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாம... என்று கேட்டவரை பார்த்து இருக்கு ... சொல்லுங்களேன் ப்ளீஸ்... என்று வற்புறுத்தினார்... ஒரு பதினஞ்சு இருபது நிமிஷம்...

இன்னிக்கு பார்ட்டி என்பதால் இவ்வளவு டைம்... இல்லை என்றால் ஜஸ்ட் பத்து நிமிஷம்... போதும்... இப்ப சொல்லுங்க... என்ன விஷயம்? அவர் அவரை நேராக பார்த்து புன்னகைத்து... Today is going to be an unbeleivable... yet possible... and unforgettable day for you... so GET READY FOR THE OCCASION... take your own time... and come to the garden at 6.30 pm sharp... YOU WILL HAVE A GREAT DAY'S EXPERIENCE ....என்று சொல்லிவிட்டு தலை அசைத்து வெளியேறினார். இவர் என்ன சொல்கிறார்... என்று புரிந்தும் புரியாமலும் சில நிமிடம் நின்றுவிட்டு... கிளம்பி.... ஆறரை மணிக்கு வெளியேறி தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தால்... அங்கே...வண்ண விளக்குகள் ஜனார்தனத்தின் காவல் துறையில் பணி புரிந்த ஐம்பது ஆண்டு நிறைவு விழா என்று கண் சிமிட்ட...

ராஜா... ராஜாதி ராஜன் இந்த ராஜா... கூஜா... தூக்காதே வேறு எங்கும் கூஜா... நேற்று இல்லை ... நாளை இல்லை... எப்பவும் நான் ராஜா... கோட்டை இல்லை கொடியும் இல்லை.... அப்பவும் நான் ராஜா... என்ற பாடல் பின்னணியில் ஒலிக்க... உள்ளே நுழைந்தவர் அங்கே காத்து இருந்த விருந்தினர்களை பார்த்து பிரமித்து போனார்... இனிதாய் அதிர்ந்தார். கொஞ்சம் முன்பு ஒரு மலரும் நினைவுகளை வார்த்தையில் கொண்டுவந்த ராஜாராமன்... புன்னகையோடு... இவர்தான் மிஸ்டர் விஷ்வநாத் நீங்க பார்க்க விரும்பிய மிக முக்கியமான நபர்... என்று அறிமுகப்படுத்த... அவர் சந்தோஷத்தில் திக்கு முக்காடி போனார்... மை காட் இது ... இது ... எல்லாம் யாரு ஏற்பாடு பண்ணினா?...எல்லோருடைய கைகளும் கௌதமை காட்ட... கௌதமின் கை ப்ரியாவை காட்டி கொண்டு இருந்தது. அவர் இருவரையும் மாறி மாறி பார்ப்பதை உணர்ந்த ப்ரியாவும் கௌதமும் ஒரே நேரத்தில் பேச ஆரம்பித்து பின் அடுத்தவர் பேசட்டும் என்று நிறுத்தினர். இருவரும் லேசாக சிரித்து ஒரு பார்வை பரிமாற்றத்திற்கு பின்... கௌதம் பேச ஆரம்பித்தான். இல்லை தாத்தா... இந்த ஐடியா கொடுத்தே ப்ரியாதான்... ஐடியா மட்டும் இல்லை... யார் யாரை அழைக்கலாம் என்று சொன்னது, சர்ப்ரைசா இந்த பார்ட்டிய வச்சுக்கலாம் என்று சொன்னது... பார்டில... என்ன என்ன இருக்க வேண்டும் என்று ஐடியா கொடுத்தது எல்லாமே ப்ரியாதான் தாத்தா... அதனால்தான் சொன்னேன்... இது ப்ரியா ஏற்பாடு என்று... முடித்தவன் ப்ரியாவை திரும்பி பார்த்து... பெருமிதமாய் ஒரு புன்னகையை தந்து விட்டு தாத்தாவை பார்த்தான்.

அவன் முடித்து விட்டான் என்பதை உணருமுன்பே ப்ரியா அதை மறுத்து பேசினாள்... ஐயோ அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை தாத்தா... வெறுமனே வாய் மட்டும் இருந்து என்ன பிரயோஜனம்... எல்லோரும் கனவு காணலாம்... வாயால் பந்தல் போடலாம்... ஆனால் அதுக்கு செயல் வடிவம் கொடுக்க வேண்டாமா? விருந்தினர்களை முடிவு செய்த பின் அவர்களிடம் பேசியது, அவர்கள்

பிரயாணம், தங்குமிடம்... இவற்றிற்கு ஏற்பாடு செய்தது... கார்டனில் இந்த டெகரசன்... சாப்பாடு ஏற்பாடு செய்தது... எல்லாமே கௌதம்தான் தாத்தா... நான் வெறுமனே ஐடியா கொடுத்ததோட சரி... அதனாலதான் சொன்னேன் இந்த ஏற்பாடு எல்லாம் கௌதம்தான் செய்தது என்று ...கௌதமிடம்... ஒரு பார்வையை செலுத்தியவள்... அவனது பிரமித்த விழிகளில் இருந்து பார்வையை விலக்க முடியாமல் சில கணங்கள் தினறிவிட்டு... தாத்தாவிடம் திரும்பி கேட்டாள்... நீங்களே இப்போ சொல்லுங்க... இது எல்லாம் யார் ஏற்பாடு என்று? அந்த வினாடியில் அவருக்கு அடுத்த ஞானோதயம் ஏற்பட்டது... இவர்களுக்கு என்ன வயது இருக்கும்... அவளுக்கு இருபது... இருபத்தொன்னு... இவனுக்கு... இருபத்தாறு... இருபத்தேழு... இந்த சின்ன வயதில்... ஒருவருக்கொருவர்... என்ன புரிந்து கொள்ளுதல்... விட்டு கொடுத்தல்... என்ன பெருந்தன்மை... இவர்களுக்கு... தனக்கு கிடைக்கும் பெருமையையும்... பாராட்டையும் அடுத்தவருக்கு விட்டு தர... அதை விட முக்கியம்... இவர்களின் காதல் பற்றி கௌதம் கூறிய அடுத்த நொடி... பாதி பேச்சில் பதில் ஏதும் கூறாமல்... தான் எழுந்து வந்துவிட...

அவர்கள் கூப்பிட கூப்பிட... கண்டு கொள்ளாமல்... வந்ததற்கு... அவர்கள் திரும்ப கொடுத்தது... தன்னை பரவச கடலில் மூழ்க வைத்து இருக்கும் இந்த அற்புதமான பரிசு... அவர்களை விட மூன்று மடங்கு அதிகம் வயது ஆன தனது அல்பத்தனம் எங்கே? தன்னை சந்தோஷப்படுத்த இப்படி முயற்சி எடுக்கும்... அவர்களின் பெருந்தன்மை எங்கே? சட்டென்று விழிகளில் அவருக்கு நீர் கோர்த்தது... இந்த எழுபத்து இரண்டு ஆண்டுகளில் அவருக்கு நிகழாத அந்த நெகிழ்ச்சி அன்று அந்த வினாடியில் நடந்தது... அவர் மெல்ல நடந்து அவர்கள் அருகே சென்றவர்... இரண்டு கரங்களையும் நீட்டி இருவரையும் அழைத்தார். அவர்கள் கண்ணில் நீரோடும் இதழ்களில் புன்னகையோடும் அருகில் வரவும் இருவரையும் கட்டி அணைத்து கொண்டார். அந்த நெகிழ்ந்த மனங்களின் சங்கமத்தை விழிகளை இமைக்காமல் பார்த்து கொண்டு இருந்தவர்கள் .... இதை... இதைத்தான் எதிர்பார்த்தோம்... என்று அங்கே இருந்த ராஜாராமன், ஹரி, லக்ஷ்மி, கௌதம், ப்ரியா, அனு, ஸ்ரீராம், ஆகிய ஏழு இதயங்களின் குதூகலம்... அவர்களின் இதழ்களில் புன்னகையாய் மலர்ந்த போதும்... பதினான்கு விழிகளிலும் நீராய் வடிந்து கொண்டும் இருந்தது.

@@@ எல்லா நாளும் எங்கள் வீட்டில் கார்த்திகை... எங்கள் நிலவில் என்றும் இல்லை தேய்பிறை... குயில் கூட்டம் போல் பாடும் எங்கள் கூட்டமே... @@@

அத்தியாயம் 49

தாத்தாவின் கண்களில் ஈரத்தை உணர்ந்த கௌதம் அவர் தோளில் சாய்ந்து... என்ன தாத்தா கண்ணெல்லாம் ஒரே தண்ணி? கண்ணில் தூசி ஏதும் விழுந்துவிட்டதா? இல்லை காரமாய் எதுவும் சாப்பிட்டீர்களா? ப்ரியாவை வேண்டுமானால் போய் ஸ்வீட் ஏதாவது எடுத்து வர சொல்லட்டுமா... என்று குறும்பாக கேட்க... அவர் தலை அசைத்து ஒரு விரல் காட்டி எச்சரித்து... உன் கண்ணில ஏண்டா ஈரம் இருக்கு? உனக்கு வேணும்னா உன் பேரை சொல்லியே ஸ்வீட் கேளேன்... அதுக்கு ஏன் என் தலையை உருட்டுற? ம்ம்ம் என்று சொல்ல... அது வரை அங்கே நிலவிய... மௌன நிலை கலைந்து எல்லோரும் சேர்ந்து சிரித்தனர். வா ப்ரியா... கௌதம்தான் சொல்லிட்டானே... ஸ்வீட் எடுத்து வந்து எல்லோருக்கும் கொடேன்... எல்லோரும் இந்த சந்தோஷ சமாசாரத்தை கொண்டாடட்டும்... என்று லக்ஷ்மி அழைத்தாள். ப்ரியா ஒரு தட்டில் ஸ்வீட் எடுத்து வந்து ஒவ்வொருவருக்காக கொடுத்தவள்... எல்லோரும் ஒரு சிரிப்போடோ... கன்னத்தில் லேசாக தட்டியோ... காங்க்ரட்ஸ்... என்று வாழ்த்தியோ... எடுத்து கொள்ள... அவளது தாத்தாவிடம் தட்டை நீட்டினாள். அவர் ஸ்வீட்டை எடுத்து கொள்ளாமல்... அவளது மலர்ந்த முகத்தை பார்த்து... சின்ன சிரிப்புடன்... எதற்கு ப்ரியா இந்த ஸ்வீட்?... என்று கேட்டார். அப்போதுதான் அவளுக்கு நினைவு வந்தது... மை காட்... எல்லோருக்கும் தனது காதல் தெரியும்... அதனால் ஒரு சிரிப்பு... வாழ்த்தோடு ஸ்வீட் எடுத்து கொண்டார்கள்... ஆனால் தான் தனது தாத்தாவிடம்... இது வரை ஒன்றுமே சொல்லவில்லை... எப்படி... தன்னிடம் ஏற்பட்டுள்ள இந்த மாற்றத்தை தாத்தா கவனிக்காமல் இருந்தார்? இல்லை கவனித்து காட்டி கொள்ளாமல் இருந்தார்...

ஆனால் இப்போது கூட அவள் தனது வாயால் சொல்லவில்லை என்றால் எப்படி... என்ன சொல்வது... எப்படி... எங்கே ஆரம்பிப்பது? கடவுளே... அவளது பார்வை அவளையும் அறியாமல் சற்று தள்ளி நின்று இருந்த கௌதமிடம் பாய்ந்து மீண்டது. அவளது தவிப்பையும்... பார்வை சென்ற இடத்தையும் கவனித்த தாத்தா... என்ன ப்ரியா... நான் கேட்ட அந்த சின்ன கேள்விக்கு பதில் சொல்ல கூட கௌதமின் துணை வேண்டுமா? என்று அந்த கூட என்ற வார்த்தையில் ஒலித்த கூடுதல் அழுத்தம்... அவளது மனதை அவர் அறிந்து இருப்பதை தான் காட்டுகிறது... ஆனால் அதில் ஏதும் வருத்தம் இருக்கிறதா? ஒன்றும் தெரியவில்லை. எப்போதும் பேசும் இளம் கேலி சிரிப்போடுதான் பேசுகிறார்... அது... அது... நான்... உங்ககிட்ட முன்னையே சொல்லனும்னு நினைத்தேன் தாத்தா ஆனால்... இன்னும் வார்த்தைகளை தேடி ப்ரியா தவிப்பதை உணர்ந்தவர்... போதும் வாட்டியது என்று முடிவு செய்துவிட்டு... கௌதம் ஒரு நிமிஷம்... ப்ளீஸ்... என்று கொஞ்சம் சத்தமாக கூப்பிட்டார். அவர் அருகில் சிரிப்போடு வந்தவன் என்ன தாத்தா? என்று கேட்டான். ப்ரியா மேடம் எனக்கு ஸ்வீட் கொடுத்தாங்க... எதுக்குன்னு கேட்டேன்... காரணம் சொல்ல தெரியாமல்... அஞ்சு நிமிஷமா

வார்த்தைகளை தேடி தவிக்கிறாங்க? உனக்காவது காரணம் தெரிஞ்சா சொல்லேன்... என்னப்பா... எவ்வளவு ஷார்ப்பா அவளை உங்க ஆபிசுக்கு ட்ரைனிங் அனுப்பினேன்... அந்த புத்திசாலி பெண்ணை இப்படி... மூணு வாரத்துல... தத்தியா மாத்திட்டேயே? ம்ம்ம் என்று சொல்லி குறும்போடு சிரிக்க... இருவரையும் மாறி மாறி சில வினாடிகள் பார்த்தவன்... சட்டென்று கையை நீட்டி... அவளது தோளை பற்றி இழுத்து அணைத்தவாறு நிறுத்திவிட்டு... அவளது திகைத்த பார்வையை அலட்சியம் செய்து... இப்ப இந்த போசை பார்த்த பிறகு கூட... அவள் கொடுத்த ஸ்வீட்டுக்கு உங்களுக்கு காரணம் புரியலைன்னா... தத்தி ப்ரியா இல்லை... அது யாருன்னு நான் சொல்லமாட்டேன்... என்று சிரித்தான்.

உங்களுடைய திருப்திக்காக... நானே ஒரு தடவை வாய் விட்டு சொல்கிறேன்... ஐ லவ் ப்ரியா தாத்தா... எங்க வீட்டுல எல்லோருக்கும் சம்மதம்... கடைசியா கிடச்ச சம்மதம்தான் நீங்க கொஞ்ச முன்னால் பார்த்தது... இப்ப சொல்லுங்க... உங்களுக்கு ஓகே தானா? என்று கேட்டவனை பார்த்து கண் சிமிட்டி சிரித்தவர்... நீ ப்ரியாவை லவ் பண்றேன்னு சொல்ற... அது வரைக்கும் சரி... ஆனால் ப்ரியா உன்னை லவ் பண்றாளா? அதுதான் எனக்கு தெரியவேண்டும். என்ன ப்ரியா... கௌதம் சொல்றது சரிதானா? எனக்கு உன் வாயால் கேட்க வேண்டும்... என்று வற்புறுதியவரை பார்த்து... புன்னகையோடு தலை அசைத்தாள். எனக்கும் புடித்து இருக்கு... தாத்தா... ஆனால்... உங்களுக்கு என்று இழுத்தவளை பார்த்து... அனா ஆவன்னா எல்லாம் இனிமேல் வேண்டாம்... இன்னுமா ஒன்றாவது படிக்கும் பெண் மாதிரி... பேசிகிட்டு இருப்ப... எப்ப வளருவ ப்ரியா? எனக்கு சந்தோஷம்தான்... ஆனால் ஒரே ஒரு வார்த்தை... ரெண்டு மூணு மாசம் கழிச்சு சின்ன பிள்ளை மாதிரி கௌதமை எனக்கு பிடிக்கலன்னு சொல்ல கூடாது... சொல்லமாட்டாய்தானே? என்று அவளை கேட்டவரை பார்த்து சட்டென்று வாய் விட்டு சிரித்தாள். எப்ப பார்த்தாலும் எல்லாத்துலயும் கேலிதானா தாத்தா? உங்களை...என்று செல்லமாய் மிரட்டியவள்...இப்ப ஸ்வீட் எடுத்துக்கலாமா? என்று மீண்டும் தட்டை நீட்டினாள். அதில் இருந்து ஒரு ஸ்வீட்டை எடுத்தவர்.. இந்த ஸ்வீட் மாதிரியே உங்களோட வாழ்க்கை என்றென்றும் இனிப்பாக இருக்கட்டும் என்று வாழ்த்தி அதில் ஒரு துண்டை இருவருக்கும் ஊட்டி விட்டு தானும் சந்தோஷமாய் வாயில் போட்டு கொண்டார். தட்டை அருகில் இருந்த டேபிளில் வைத்து விட்டு அதிலேயே லேசாக சாய்ந்து நின்றபடி சுற்றிலும் பார்வையை ஓட்டினாள். அங்கங்கே இருவர் மூவராக..நின்று பேசி கொண்டு இருந்தனர். கௌதம் அங்கங்கே விருந்தினர்களை கவனித்தபடி பேசிகொண்டு இருந்தான்.

கொஞ்ச நேரம் முன்னால் அவன் கரம் படிந்த தோளில் குறுகுறு வென்று இருந்தது.எவ்வளவு இலகுவாய்... தான் தாத்தாவிடம் சொல்ல அப்படி தயங்கிய விஷயத்தை நாசூக்காய் ஒரு

சைகையில்... அவரிடம் சொல்லி ஒப்புதலும் வாங்கிவிட்டான். பயங்கரமான ஆள்தான்... அவளது அந்த பெருமித எண்ண அலைகள் அவனை தொட்டு இருக்க வேண்டும்... தூரத்தில் இருந்து அவளை திரும்பி பார்த்தவன் அங்கிருந்தே புன்னகைத்தான். அவளது எண்ண ஓட்டம் புரிந்தது போல் அவள் அருகில் வந்து டேபிளில் சாய்ந்து அவளையே பார்த்தபடி நின்றான். கௌதமிடம்... திரும்பி ஒரு பார்வையை செலுத்தியவள்... அவனது அந்த ஆசையான பார்வையை தவிர்க்க குனிந்து கொண்டு... நீங்க ஸ்வீட் எடுத்துகலியே... சாப்பிடறீங்களா? லேசான கூச்சத்துடன்... அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பாராமல்

தட்டை நீட்டியவள்... அவன் அசையாமல் இருப்பதை பார்த்து... நிமிர்ந்து கேள்வியாய் நோக்கினாள். மகிழ்ச்சியில் பளபளத்த... நாணத்தில் சிவந்த... அவளது முகத்தை அடங்காத ஆவலோடும்... மோகன முறுவலோடும் பார்த்தவன்... எனக்கு இந்த ஸ்வீட் வேண்டாம்... என்று சொல்லி விட்டு குரலை தணித்து... வேற ஸ்வீட் எனக்கு மட்டும் என்று தயார் பண்ணின... ஸ்வீட்... வேற யாரும் சாப்பிட முடியாத ஸ்வீட்... இப்போவே வேண்டும்... என்று அவள் இதழ்களில் பார்வையை பதித்து சொல்ல... சட்டென்று உடம்பில் ஓடிய அத்தனை ரத்தமும்... முகத்திற்கு வந்தது போல் அவளது முகம் சூடாகி சிவந்தது...

அவளது சிவந்த முகத்தை பார்த்தவனின் விழிகளில் தாபம் இன்னும் கூடியது... நெருங்கி வந்து அவளது தோளைதனது இடது கரத்தால் வளைத்தவனை... ஷ் கௌதம் என்னது..ப்ளீஸ்.. விடுங்க.. எல்லோரும் சுத்தி இருக்கும் போது..என்று விலகியவளை..மனமின்றி மெல்ல விடுவித்தவன்..அப்ப ஒரு ரெண்டு நிமிஷமாவது வீட்டுக்குள்ள வா.. ப்ளீஸ்.. உடனே.. வா என்று சொல்லி விட்டு முன்னால் சென்றவனை பேச்சு இன்றி தொடர்ந்தாள்.அவள் செல்வதை பார்த்த... லக்ஷ்மி..ப்ரியா உள்ளே போறியா? கொஞ்சம் பிரிட்ஜ் பக்கத்துல இருக்க செல்பில..கொஞ்சம் டிச்போசபில் டம்ப்ளர் இருக்கு..அதை எடுத்து வாயேன்..ஜூஸ் கொடுக்க வசதியா இருக்கும்...என்று சொன்னவளிடம் திரும்பி தலை அசைத்துவிட்டு சென்றாள். உள்ளே சென்றதும் அவளது கைகளை பற்றி இழுத்து அணைத்தவாறே நடந்தவன்... பார்த்தாயா.. உனக்கு அம்மாவே வீட்டுக்குள்ளே வரதுக்கு காரணம் சொல்றதுக்கு வசதியா ஒரு வேலை சொல்லி அனுப்பி இருக்காங்க... சந்தோஷம்தானே... நான் என்ன நினைச்சாலும் அது அம்மாவுக்கு உடனே தெரிந்துவிடும்... கொஞ்ச நேரம் முன்னால் நீ என்னை பத்தி பெருமையா நினைச்சது உடனே எனக்கு தெரிஞ்ச மாதிரி... அப்போ என்னை பத்தி என்ன நினச்ச? சொல்லேன்... என்று அவளது முகத்தை கையில் ஏந்தி கேட்டான். அவனை குறும்பாக பார்த்து... இப்பதானே சொன்னீங்க... நான் நினைச்சது உடனே உங்களுக்கு தெரியும் என்று...அப்புறம் ஏன் என்கிட்டே கேட்கறீங்க... என்று உதட்டை சுழித்து சிரிக்க... அவளை இழுத்து

இறுக அணைத்து, முகத்தில் ஒரு விரலால் கோலமிட்டவன்... நான் புரிஞ்சுகிட்டது சரியான்னு தெரிஞ்சுக்கணும் இல்லை... அதுக்குத்தான் கேட்டேன்... சொல்லு என்று மீண்டும் கேட்டான்...

அவனது விரல்கள் அவளுள் ஏற்படுத்திய பாதிப்பை கட்டு படுத்த முயன்றவாறே... அவனது கரத்தை தடுத்து நிறுத்தியவள்... மெல்ல... ஹலோ... நினைச்சது நான்... சோ அது சரியா இல்லியா... அப்படின்னு சொல்ல கூடியதும் நான்தான்... நீங்க என்ன புரிஞ்சுகிட்டீங்கன்னு சொல்லுங்க... அது சரியா இல்லையான்னு நான் சொல்றேன்... .. வேணும்னா ஒரு டெஸ்ட் வச்சு பார்த்துடலாம்... இப்ப நான் ஒன்னு நினைக்கிறேன்... அது என்னன்னு சொல்லுங்க பார்க்கலாம்... என்று கேலியாய் சவால் விட்டவளை பார்த்து லேசாக சிரித்து ... சொல்லலாம்... ஆனால்... நீ உண்மையை சொல்லுவாயா? என்று கேட்டான். ஏன் நான் ஒண்ணும் பொய் எல்லாம் சொல்லமாட்டேன். சொல்லுங்க... பார்க்கலாம் என்று திருப்பி சொன்னாள். அவன் அவளை சில வினாடிகள் கூர்ந்து பார்த்தவன்... ம்ம்ம் ... நான் என்ன சொன்னாலும்... அதை நினைக்கவில்லை என்று சொல்லணும் என்று நினைத்தாய்... சரியா... என்று புருவம் உயர்த்தி பார்த்தவனை பார்த்து இல்லை என்று வாயால் சொல்லி ஆமாம் என்று தலை அசைதவளை பார்த்து வாய் விட்டு சிரித்தவன்....ஏதாவது ஒரு ரீயக்சன் காட்டு... என்று அவளை லேசாக உலுக்கவும்... அவன் மார்பில் முகம் புதைதவள்... சரிதான்... நீங்க சொன்னது... என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள். அந்த மலர்ந்த முகம்... சிரித்த சிவந்த இதழ்கள்... லேசாக தெரிந்த முத்து பற்கள்... எல்லாம் சேர்ந்து அவனை ஈர்க்க... குனிந்து அவள் இதழ்களில் அழுந்த முத்தமிட்டான்.

அணைப்பும்... முத்தமும் எவ்வளவு நேரம் நீடிததோ... ஹாலில் கேட்ட காலடி சத்தமும்... அனுவின் பேச்சு குரலும் அவர்களை இந்த உலகத்திற்கு வரவழைக்க...
அவசரமாய் அவர்கள் விலகுவதை பார்த்த... அனுவிற்கும் ஸ்ரிரமிற்கும் ஒரு மாதிரி சங்கோஜமாய் இருந்தது. மறு புறம் திரும்பி... மெல்ல சாரி... அண்ணா... அம்மா டம்ளர் எடுத்து வர சொன்னாங்க... அதான் என்று தினறியவள் தோளில் தட்டி.... பூஜை வேளையில் கரடிகளா நாம இங்க இன்னும் நிற்க வேண்டாம்... நீ சீக்கிரம் எடுத்துட்டு வா அவங்களே நம்மளை வெளியே போக சொல்வதற்குள் நாமளா வெளியே போகலாம்... இது அவங்க வீடு... என்று கேலியாய் ஸ்ரீராம் சொல்ல... அவசரமாய் நகர முயன்ற ப்ரியாவை... இழுத்து அணைத்தவாறு நிறுத்திய கௌதம்... நம்ம எவ்வளவோ தேவலை ப்ரியா... அட்லீஸ்ட் காலடி சத்தம் கேட்டதும் விலகி கொண்டோம்... நேற்று சாயங்காலம் நாம யாரையோ... ப்ளனாடோரியம் பக்கத்துல ஒரு மரத்தடில நின்ன காரை பார்த்தோமே... அதில் இருந்த ரெண்டு பேர்... ஒருத்தர் மேல ஒருத்தர் சாஞ்சுகிட்டு... ஒரே ஹெட் போனில... கண்ணை மூடி

பாட்டு கேட்டாங்களே... அவங்க... நாம நின்னு இருந்த அந்த மூணு நிமிஷம் கண்ணை தொறந்து கூட பார்கலியே... அவங்க யாருன்னு உனக்கு ஞாபகம் இருக்கு? கிண்டலாய் கௌதம் சொல்ல சொல்ல... சிவந்த முகத்தோடு அனுவும்... அசட்டு சிரிப்போடு ஸ்ரிரமும் நெளிய... ஷ் கௌதம் என்னது... போதும் கேலி... என்று சன்ன குரலில் ப்ரியா அதட்ட.... நால்வரும் சிரித்தனர்.

ஐயோ ஆளை விடுங்கப்பா... சரி... சரி அம்மா இன்னும் யாரையாவது அனுப்பரதுக்குள்ள... நான் முன்னால் போறேன்... என்று அனு தம்ளரை எடுத்து கொண்டு செல்ல ஸ்ரீராம் தொடர்ந்தான். அவர்கள் வெளியேறியபின்... மீண்டும் அவன் அணைக்க முயல... போதும் கௌதம்... ப்ளீஸ்... தனியா இருந்த அப்படிதான் இருக்கும்... நாமும் வெளியே போலாம். என்று சொன்னவளை பார்த்து... நாம அனு கல்யாணம் வரைக்கும் வெயிட் பண்ணனுமா என்ன? இன்னிக்கே கூட நீ சரின்னா கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்... எல்லோரும்தான்... சரின்னு சொல்லியாச்சே... எதுக்காக நாம வெயிட் பண்ணனும்? என்று கேட்டவனுக்கு... இல்ல அனுவை வீட்டில் வச்சுக்கிட்டு நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கறது நல்லா இருக்காது... இப்ப உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம்... என்று ஆரம்பிதவளை குறுக்கிட்டு என்னோட கஷ்டம் எனக்குத்தான் தெரியும்... ஷ்... என்ன கௌதம் இது... ரெண்டு கல்யாணமும் சேர்த்தே வச்சுக்கலாம்... கொஞ்சம் வெயிட் பண்ண மாட்டேங்களா... என்று சிரித்தபடி மறுத்தாள். அவளது பதிலை கேட்டு ஒரு நீண்ட ஏக்க பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன்... சரி என்று தலை அசைத்துவிட்டு... இப்போதைக்கு ஒண்ணே ஒண்ணு... என்று சொல்லி குனிந்து மீண்டும் முத்தமிட்டான்.

@@@ மின்சாரம் என்மீது பாய்கின்றதே... உன் கண்கள்... என் கண்ணை மேய்கின்றதே... உன் வார்த்தை என் பாஷை ஆகின்றதே... உள்ளுக்குள் மின்னல் பூ பூக்கின்றதே ... நீ உத்தரவிட்டால்... முத்தமிடுவேன்... உன் உதடுகள் வேர்க்கும் வரை... உண்மையில் நானும் யோக்கியன்தானடி... உன்னை காணும் வரை... காதல் தீயே... @@@ .

அத்தியாயம் 50

ஒருவருக்குள் மூழ்கி இருந்த அந்த மோன வேளையில் கௌதமின் மொபைல் அழைத்தது. சுயநினைவுக்கு வந்து விலகிய ப்ரியாவை அணைப்புக்குள் இருத்தியபடியே மொபைலை எடுத்து பார்த்தான். போதும் கௌதம் விடுங்க... நமக்கு இன்னும் கல்யாணம் முடியல... அந்த நினைப்பு கொஞ்சம் இருக்கட்டும், நீங்க மொபைல பாருங்க... நான் வெளியே போய் விருந்து என்ன ஆச்சுன்னு பார்க்கிறேன்... ப்ளீஸ் நீங்களும் சீக்கிரம் வெளிய வாங்க... காரியம் ஆனதும் கெஸ்ட்-எல்லாம்

அம்போன்னு விட்டிடலாமா? வாங்க வந்து நல்லபடியா கவனிச்சு வழி அனுப்புங்க... அப்புறமா நம்ம கதையை வச்சுக்கலாம்... க்விக்கா வாங்க... என்று கொஞ்சம் கண்டிப்பகவே சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றுவிட்டாள். அவள் விறைப்பாக போவதை ஒரு சிரிப்புடன் பார்த்து இருந்தவன் மொபைலை எடுத்து சிவராமன் என்று பார்த்துவிட்டு ஆன் செய்து பேசினான். சொல்லுங்க அங்கிள்... கௌதம் பேசறேன்... நீங்க எங்க இருக்கேங்க? பார்ட்டி-ல காணோமே... நான் நீங்க சொன்ன மாதிரி உங்க தாத்தாகிட்ட பேசிட்டேன்... எனக்கு இப்ப எந்த வருத்தம் இல்லை என்பதையும் கோடி காட்டிட்டேன்... அப்புறம்தான் அவர் சொன்னார்... ப்ரியாவுக்கு பேர் வச்சது கூட... என் தங்கையின் பேரில் பாதிதான்... அவர்கள் குற்ற உணர்வு காரணமாக இருக்கலாம்... என்று. அப்பத்தான் எனக்கு புரிஞ்சது.. என் தங்கை தப்பாக எதையாவது புரிந்து கொண்டு இருந்தாலும்... அவளின் சாவு அவர்களையும் நிச்சயம் பாதித்துதான் இருக்க வேண்டும்... அதுவேதான் உங்க தாத்தாவையும் அவர்களை மன்னிக்க விடாமல் வைத்து இருக்கும்... இப்ப அந்த கோபம் எல்லாம் போய்டுச்சு என்று நினைக்கிறேன்... உங்க கல்யாணத்துக்கு ஒன்றும் பிரச்சனை இருக்காதுதானே... என்று சிரித்தார். இல்லை அங்கிள் எல்லாம் ஓகே? நான் வீட்டுல ஒரு மெயில் பார்க்க வந்தேன் இதோ வெளியில வந்துடறேன்... வந்து நேரில பேசறேன். என்று சொல்லி போனை வைத்தான். நடையில் ஒரு உல்லாச துள்ளலுடன்... வெளியே வந்தவன் பார்வையில் தாத்தா... ப்ரியாவுடன் ஏதோ தீவிரமாக பேசி கொண்டு இருப்பது பட்டது... சாதாரண பேச்சு இல்லை... ஏதோ விசாரணை போல... கண்ணில் சோகம்... பாசம்... அந்த வினாடி அவனுக்கு மின்னல் அடித்தது... ஐயோ தான் இன்னும் தாத்தாவிடம்... ப்ரியாவிற்கு உறவுமுறை தெரியாது என்று சொல்லவில்லை என்பது... நினைவுக்கு வந்ததும் கடவுளே அவர் பாட்டுக்கு எதாவது சொல்லிவிட போகிறார்.

பதட்டத்துடன் வேகமாக மூச்சு வாங்க அவர் அருகில் வந்தவன்... அவசரமாக... தாத்தா... உங்களுக்கு உள்ளே லாண்ட்-லைனில போன் வந்து இருக்கு... யாரு என்ற விசாரணைக்கு தெரியல... ஏதோ அவசரமாம்... என்று சொன்னவாறே... ப்ரியா உன்னை அம்மா கூப்பிட்டாங்க... என்று அவளையும் அங்கிருந்து நகர்த்தினான். அவன் பார்த்த வரையில் ப்ரியாவிடம் எதுவும் மாற்றம் இல்லை... சும்மா சாதாரணமாக பேசி கொண்டு இருந்து இருப்பார்கள் போல... சாதாரணமான குடும்ப உறுப்பினர்கள் விசாரணை என்று எண்ணி இருப்பாள்... நல்ல வேலை விபரீதம் எதுவும் உடனே நிகழவில்லை. அந்த வினாடியில் அவனுக்கு பேசாமல் அவளிடம் உண்மையை சொல்லிவிட்டால் என்ன? என்று தோன்றியது... எத்தனை நாள் இப்படி பயந்து பயந்து... யாரு எப்போ என்ன சொல்வாங்களோ... என்று இருப்பது? வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கு சரி... நாளைக்கு சிவராமன் எதாவது பேச்சு வாக்கில் சொல்லிவிட்டால்... எத்தனை பேரிடம் சொல்வது... எத்தனை

நாள் காப்பாற்றுவது.... ப்ரியா தாத்தாகிட்ட கேட்கலாமா? அவனது முகத்தில் தீவிரமான சிந்தனையை கண்ட ராஜாராமன்... உடனே அருகில் வந்தார். என்ன கௌதம்... எதாவது பிரச்சனயா? என்று கேட்டவரை பார்த்து புன்னகைதான்... இப்பதான் இவரிட்ட பேசலாமா? என்று நினைக்கு முன்பு நேரில் வந்து விசாரிக்கிறார்? கொஞ்சம் முன்னால... ப்ரியாவிடம் அம்மாவை பற்றி சொன்னது ஞாபகம் வந்தது... அதுக்கு கொஞ்சமும் குறையாத அக்கறை இது... பிரச்னை இப்ப இல்ல தாத்தா... ஆனால் எப்போ வருமோன்னு யோசனையா இருக்கு... அதான் ப்ரியா கிட்ட பேசி விடலாமா என்று யோசித்து கொண்டு இருந்தேன்... சில கணங்கள் நீண்ட அமைதிக்கு பின்... இப்போ சொல்வதால் யாருக்கு என்ன பிரயோஜனம்... வீண் வருத்தம்... மனஸ்தாபம்தான் வரும்... கொஞ்ச நாள் போகட்டுமே கௌதம்... அவளுக்கு உன் அருமை புரியட்டும்... இந்த குடும்பத்தின் பிணைப்பு தெரிந்த பிறகு... சொன்னால் அதற்கு ஒன்றும் பாதிப்பு இருக்காது என்று எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது... நீ என்ன சொல்கிறாய்... என்று அவனை கேட்க... உண்மையை சொன்னால் எனக்கு தெரியல... அதனால்தான் உங்ககிட்ட கேட்டேன்... எனக்கு ரெண்டும் சரியா இருக்க மாதிரித்தான் இருக்கு... அதனால்... இப்போதைக்கு எல்லோருக்கும் சந்தோஷமா இருக்கறதை வச்சுக்கலாம்... சரியா? என்று கேட்டவனை பார்த்து சரி என்று தலை அசைத்தார். அவர் நகர்ந்தவுடனே... அவசரமாய் உள்ளே வீட்டுக்கு ஓட்டமும் நடையுமாய் போனவன் தாத்தா மேல் மோதி நின்றான். என்ன கௌதம் இவ்வளவு அவசரம்? சொல்லு... போன் ஒண்ணும் வெயடிங்-ல இல்லயே... என்ன விஷயம் என்று கேட்டார். அதற்க்காகத்தான் உள்ளே வந்தேன் தாத்தா... உங்களுக்கு போன் ஒண்ணும் வரவில்லை... சும்மாதான் சொன்னேன்... அது உங்ககிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும் அது ப்ரியா இல்லாத போது பேசணும் அதான் உள்ளேயே வந்துட்டேன்... அவன் அவசரமாய் பேசுவதை உணர்ந்து உட்காரலாமா? என்று கேட்டார்... இல்ல தாத்தா... இப்ப வெளியே எல்லோரும் நம்மை தேடுவாங்களே... போகலாம்... இப்போதைக்கு சுருக்கமா சொல்றேன் ... அப்புறம் விரிவா சொல்றேன்.

அதாவது இன்னும் ப்ரியாவிற்கு நம்மளோட உறவுமுறை தெரியாது... அவளுக்கு நம் குடும்பத்தின் மேல... அவ்வளவு நல்ல அபிப்ராயம் இல்லை... அது .. அது ... அவங்க அம்மா அப்பா சாவுக்கு... நம்மளோட.... அதாவது...அடமண்டா... நம்ம எல்லோரும் அவங்க காதலை ஏத்துக்காததுதான் காரணம்... என்று அவள் தவறா நினைச்சுகிட்டு இருக்கிறா... அதனால அவங்க தாத்தாவோட ஐடியா படி... இப்போதைக்கு அவளிடம் சொல்லவில்லை... நீங்க ரெண்டு பேரும் ஏதோ தீவிரமா பேசிட்டு இருந்த மாதிரி இருந்தது... நீங்க ஏதாவது வாய் தவறி சொல்லிவிட போறீங்கன்னு தான்... அப்படி அவசரமாய் பொய் சொல்லி உங்களை வீட்டுக்குள்ள வரவழைசுட்டேன்... சாரி தாத்தா... என்று சொல்லி முடித்தவனை பிரமிப்பாய் பார்த்தார். அந்த வினாடியில் அவருக்கு மற்றுமொரு பாடம்

கற்று கொடுத்தான்... நீங்க என்று தன்னை குற்றம் சாட்டி சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் எல்லாம் நாம... என்று என்ன கௌரவமாய் சொன்னான். அவனையே பார்த்தபடி பேசாமல் இருந்த தாத்தாவை லேசாக உலுக்கி என்ன ஆச்சு தாத்தா? என்றான். ஒண்ணும் இல்லை என்றவர்... எனக்கு அப்படி எல்லாம் பேச வராதேப்பா... மனதில் ஒன்று வைத்து வேற மாதிரி பேசுவது கஷ்டம் ஆச்சே... அது நீங்க இது வரை இருந்த மாதிரி அவ்வளவாய் கண்டுக்காம இருந்துகோங்க... நாங்க பார்த்துக்கறோம்... நீங்க ஒண்ணும் பொய் பேச வேண்டாம்... யாருக்கும் ஒண்ணும் வித்தியாசமா தெரியாது நீங்க எப்பவும் போல ரிசெர்வ்டா இருக்கறீங்க என்று நினைச்சுப்பாங்க... ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லை தாத்தா... என்றவனை ப்ரியா கூப்பிட்டாள். நீங்க உங்க அம்மா கூப்பிட்டதா ஏன் பொய்யா சொன்னேங்க? அதோட உங்க தாத்தாவுக்கும் போன் வந்த மாதிரி தெரியல... நானும் உங்க கூட இருந்துட்டுதானே வந்தேன்... ஏன் அப்படி சொன்னீங்க? அவள் உடனடியா நேராக பார்த்து கேட்க... அவள் இவ்வளவு சீக்கிரம் இப்படி நேராக மடக்குவாள் என்பதை எதிர்பார்காததால்... லேசாக திணறினான். அது தாத்தாவுக்கு நீ வந்தப்புறம் போன் வந்தது... என்று திணறிய குரலை சமாளித்து சொன்னான். ம்ம்ம் அப்புறம்... என்று அடுத்த கேள்விக்கான பதிலுக்கு காத்து இருப்பதை உணர்த்தினாள். அவன் பேசாமல் இருப்பதை உணர்ந்தவள்... குரலை தணித்து என்ன விஷயம்... ஏதாவது பிரச்னையா? என்கிட்டே சொல்ல முடியாதா? கௌதம்... என்ன என்று கொஞ்சம் அழுத்தி கேட்க... அவன் சுதாரிதான்... அப்படி என்ன ப்ரியா உனக்கு தெரியாம ரகசியம் அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை... சிவராமன் அங்கிள் பேசினார்...

அவங்க மருமகன் பேர்ல ஒரு கம்ப்ளைன்ட் நம்ம ஆபிசுல இருந்து பைல் பண்ணி இருக்கோம்... கிரிமினல் கம்ப்ளைன்ட்... அதான் அவரை பெயிலில் எடுக்க தாத்தாகிட்ட ஏதோ ஹெல்ப் கேட்டார் போல... அவர் என்கிட்டே கேட்டார்... என்ன செய்யலாம் என்று அதான் போய் பேசிட்டு வந்தேன்... என்று நாலு நாள் முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியை அப்போதுதான் நடந்தது போல் அவளிடம் சொன்னான்... ஆமா நீ என்ன... இப்பவே என்னை இப்படி கேள்வி கேட்கிற? கல்யாணம் ஆயிட்டா என்னை... கேள்வியால துளைச்சு எடுத்துருவ போல இருக்கே? .. என் மேல கொஞ்சம் கூட நம்பிக்கை எல்லாம் கிடையாதா? என்று கேலியாகவே பேச்சை மாற்றினான். அம்மா எங்கே? என்று கேட்டுவிட்டு ஸ்ஸ் என்று நாக்கை கடித்தவனை பார்த்து... அதைத்தான் நான் உங்களிடம் கேட்க வந்தேன்... உங்க அம்மாவே இங்க இல்லை... அவங்களை நீங்க பார்த்த மாதிரியும் இல்லை... அப்புறம் எப்படி நீங்க அப்படி சொன்னேங்க? ஹேய் ஆளை விடு... நீ யார்கிட்ட வேணா போய் எவ்வளவு நேரம் வேணா பேசு ... நான் ஒண்ணும் கேட்கலை... எனக்கு உன் மேல பரிபூர்ணமா நம்பிக்கை இருக்கு... உனக்கு ஏன் என் மேல சந்தேகம் வந்ததுன்னுதான் எனக்கு புரியல... ஹலோ

எனக்கும் உங்க மேல நம்பிக்கை இருக்கு... ஆனால்... என்று ஆரம்பித்தவள் வாயில் கை வைத்து மூடினான்... போதும் ப்ரியா வேற ஏதாவது பேசுவோம்... வா டின்னர் ரெடியா இருக்கா பார்க்கலாம்... என்று அழைத்து சென்றான். உடன் நடந்தாலும்... கூட நின்று விருந்தை வெற்றிகரமாக முடித்து... வந்து இருந்த விருந்தினர்களுக்கு உரிய வாகனங்கள் ஏற்பாடு செய்து வழி அனுப்பிய போதும்... வேலை ஆட்களை வைத்து சுத்தம் செய்து முடித்து...லக்ஷ்மியிடம் விடை பெற்று... வீட்டில் வந்து கௌதம் விடும் வரை... நன்றாக உற்சாகமாக இருந்த மனதில்... இப்போது இரவின் தனிமையில்... மனதிற்குள் ஒரு மூலையில்... அவள் அவனுடைய தாத்தாவுடன் பேசுவதை தவிர்க்கவே அப்படி சொன்னானோ என்ற சந்தேகம் மட்டும் போகமாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கிறதே... ஏன்... இன்னொரு முறை அவன் தாத்தாவிடம் போய் பேசி அவனது ரீயக்சனை பார்க்கலாமா? என்று தோன்றியதை அடக்கினாள். கொஞ்சம் பொறுமையா இரு... நாளைக்கு காலையில பேசலாம்... இப்ப உடனே அவசரம் ஒண்ணும் இல்லை... வீடு நிறைய கெஸ்டை வைத்து கொண்டு அவனிடம் தான் அப்படி பேசி இருக்க கூடாது என்று கொஞ்சம் தாமதமாய் தோன்றியது... பரவாயில்லை இனிமேல் பார்த்து நடந்துக்கணும்... ஆனால் அவனுக்கு பொறுமைதான்... ஆனால் தாத்தா என் குடும்பத்தை பற்றி பேசி கொண்டு இருந்தாரே... அப்போ கௌதம் கூப்பிட்டது கொஞ்சம் எரிச்சலாய் தான் இருந்தது... அம்மாவை பற்றி... அவங்க வரயறதை பத்தி எல்லாம் அவருக்கு எப்படி தெரியும்... கௌதம்தான் சொல்லி இருக்க வேண்டும்... அவருக்கு தன்னுடைய போனை காட்டிய போது அவர் அப்படியே அசந்து போய்ட்டாரு... அப்போதான் கௌதம் கூப்பிட்டான். அவரை அந்த மாதிரி நெகிழ்ச்சியா பார்க்க எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்துச்சு... மேலே தொடர்ந்து பேச முடியாமல் போயிடுச்சு... அதனால என்ன... முதலில் ஆரம்பிக்கரதுதான் கஷ்டம்... இப்ப ஆரம்பிச்சாச்சு இல்லை இனி ஒண்ணும் பிரச்சனை இருக்காது என்றுதான்... நினைத்தாள்... ஆனால் நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிடுமா?

மறுநாளில் இருந்து தொடர்ந்த மூன்று நாட்கள்... அவள் பேச முயற்சி செய்த போது எல்லாம் அவருக்கு ஏதோ அவசர வேலை இருந்தது... உடம்பு சரி இல்லாமல் இருந்தது... இல்லை ஒன்று இரண்டு வாக்கியங்களில் பேச்சை முடித்துவிட்டு சென்றார். ஏன்? அவள் விளக்கம் இல்லாமல் விழித்து கொண்டு இருந்தாள்... கௌதமிடம் கேட்டாலோ... என்ன ப்ரியா இது ... அவர் என்னைக்கு உன்னிடம் பேசினார்... இன்று பேசவில்லை என்று நீ வருத்த படுகிறாய் என்று கேட்கிறான்... லக்ஷ்மியோ... அவர் எப்போவும் அப்படிதான் ப்ரியா... அவர் பேசலைன்னு நீ வருத்தபடறதுல அர்த்தமே இல்லை என்கிறாள். அனுவிடம் கேட்டால்... அவரை என்ன உங்க தாத்தா மாதிரி கலகலப்பான ஜோவியல் ஆசாமி என்று நினைத்தீர்களா? He is a pretty serious person... retired police officer ...அந்த பந்தா எல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்கிட்ட இருந்து போகாது... அன்னிக்கு உங்க

ரெண்டு பேரையும் சேர்த்து கட்டி பிடிச்சாரே... அந்த ஷாக்கில இருந்தே மூணு நாளாகியும் நாங்க எல்லாம் இன்னும் மீளவில்லை தெரியுமா? என்று சிரிக்கிறாள். எல்லோரும் அவரது இயல்பை அப்படியே ஏற்று கொண்ட போதும்... அவளுக்கு எங்கேயோ இடித்தது... பற்றா குறைக்கு... கௌதம் வேறு ஆபீஸில் இருக்கும் நேரம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது, எப்போ பார்த்தாலும் போலிஸ் ஸ்டேசன்... கோர்ட் என்று அலைகிறான். கௌதமை பார்க்க வேண்டும்... கூட இருக்க வேண்டும்... பேச வேண்டும்... என்பதற்காகவே... இந்த கேஸ் சீக்கிரம் முடியாதா என்று ஏங்க ஆரம்பித்தாள்... அந்த கேஸ் முடிவதால் வரும் விபரீதம் தெரியாமல்... போகட்டும்... அட்லீஸ்ட்... இன்னும் மூணு நாளில் வர தீபாவளி பண்டிகையை கொண்டாட... அன்று முழுவதும் கூட இருப்பான்... என்ற நினைப்பே தித்திக்க... அந்த பண்டிகை நாளை எதிர்பார்த்து நம்பிக்கையோடு காத்து இருந்தாள். முதல்நாளே அங்கே வந்துவிட... ஏற்கனவே லக்ஷ்மி சொல்லி இருந்ததாலும்... ஸ்ரீராம் வேறு வருவதாக சொல்லி இருந்ததாலும்... மகிழ்ச்சியோடு மாலை அவள் செல்ல... கௌதம் அங்கே இல்லை... எப்போ வருவான் என்ற தகவல் இல்லை... முன்பு போல் அனு ஸ்ரீராம் சேர்ந்து பேசி கொண்டு இருக்கும்போது அதில் கலந்து கொள்ள தயக்கமாய் இருந்தது... அவர்களது ப்ரைவசியை பாதிக்குமோ... என்று தோன்றியது. லக்ஷ்மியிடம் கூட இருந்து கை ஏதோ வேலை செய்து கொண்டு இருந்தாலும்... அவள் உற்சாகமாய் இல்லை என்பதை உணர்ந்து... என்ன ப்ரியா? எத்தனை நாள் ஆச்சு... கௌதம் கூட பேசி... ரொம்ப டல்லா இருக்க மாதிரி இருக்க? உங்களுக்குள்ள ஏதாவது கோப தாபமா ? ... என்று லக்ஷ்மி கேட்க... கோப படறதுக்கு முதலில் ரெண்டு பேரும் பேசணும்... அந்த பேச்சுல வேறுபாடு வரணும்... அப்புறம் இல்ல கோபம் வரணும்... என்று வேகமாய் சொன்னவள்... நின்னு பேசியே நாலு நாளாச்சு... இதுல கோபம் எங்கே இருந்து வரும் என்று உதட்டை பிதுக்கிவிட்டு ... அறைக்கு சென்றுவிட்டாள்.

இதென்ன மாயம்... கௌதம் கூட இருந்தால்... உலகமே அழகாய் தெரிகிறது... அவன் இல்லாவிட்டால்... ஏன் இப்படி வெறுப்பாய் இருக்கிறது... இப்போ எதுக்கு அவள் ஆத்திரத்தை லக்ஷ்மியிடம் காட்டினாள்... யார் மேல் கோபம்... என்ன காரணம்? கட்டிலில் படுத்து கண்களை இறுக மூடி தூங்க முயற்சி செய்தாள். கொஞ்ச நேரம் கழித்து கதவை தட்டும் ஓசை கேட்க... எழுந்து வந்தவள்... லக்ஷ்மி சாப்பிட அழைப்பதை பார்த்து... இப்ப எதுவும் வேண்டாம் ஆன்ட்டி... கொஞ்ச நேரம் கழித்து நானே கீழே வந்து எடுத்துக்கறேன் ... ப்ளீஸ்... கொஞ்சம் தலை வலிக்கிற மாதிரி இருக்கு... நான் தூங்கறேன்... காலையில் எப்போ எழுந்துக்கணும் ? சொன்னேங்கன்ன... அலாரம் வைச்சு எழுந்துடுவேன்... என்று சொன்னவளை பார்த்து சரிம்மா... ஒரு அஞ்சு மணிக்கு நானே வந்து எழுப்பறேன்... நீ தூங்கு... என்று சொல்லிவிட்டு போனாள். கட்டிலில் குப்புற படுத்து தூங்க

முயற்சிதவளுக்கு தூக்கம் வருவதாய் இல்லை... எவ்வளவு நேரம் கண்ணை மூடி படுத்து இருந்தாளோ... இமைகள் வலிப்பது போல கூட இருந்தது. கண்ணை கரிப்பது போல... ஏன்... அவளை யார் என்ன சொன்னார்கள்... இப்போது எதற்கு இந்த அழுகை? என்று கூட புரியவில்லை... ஒரு மாதம் முன்பு இவள் இப்படி காரணம் இன்றி அழுவாள் என்று யாரவது அவளிடம் சொல்லி இருந்தால்... அவள் லட்சம் ரூபாய் பணம் பந்தயம் வைத்து பைத்தியகார பட்டம் கட்டி இருப்பாள்... ஆனால் இப்போது... படுக்கையில் புரண்டு கொண்டு இருந்தபோது... கதவு தட்டும் ஓசை... ஐயோ அதற்குள் பொழுது விடிந்தே விட்டதா ? இன்றைய விடியல் நாள் பண்டிகை ஆச்சே... இப்படியா... இவள் அழுத கண்ணும்... வீங்கிய இமைகளுமாக இருக்க போகிறாள்.

கடவுளே... அவள் யோசித்து முடிப்பதற்குள் பொறுமை இல்லாமல் யார் இப்படி ஓயாமல் தட்டுவது? இதோ வரேன்... என்று அவள் எழுந்து போய் கதவை திறக்க... அங்கே கௌதம் நின்று கொண்டு இருந்தான். என்ன இவன் இந்த நேரத்தில்... மணி என்ன ... அவள் யோசனையோடு பார்க்க... அவன் அவளை தள்ளி கொண்டு உள்ளே வந்தவன் அவளது முகத்தை பார்த்து அதிர்ந்தான். அவளது முகத்தை கையில் ஏந்தியவன்... ஏய் என்ன ஆச்சு? ஏண்டா... சாப்பிடாமலே படுத்து விட்டாய்? கண்ணெல்லாம் வீங்கி... அழுதாயா? எதற்கு... அவள் என்னவென்று பதில் சொல்லுவாள் ? அவளுக்கே பதில் தெரியாத போது... அம்மா கிட்ட வேற... என்னவோ ஒரு மாதிரி பதில் சொல்லிருக்க... என்னம்மா... சொல்லு... கண்ணில் அதுவரை கரை கட்டியிருந்த நீர் மடை உடைத்து திறக்க... கன்னத்தில் வழிந்தது. அது நாலு நாளா... நீங்க என்கிட்டே... நின்னு பேசவே இல்லை... நான் உங்களை ரொம்ப மிஸ் பண்றேன்... நீங்க பாட்டுக்கு வெளியே வேலை வேலை என்று அலைந்ததால்... எனக்கு மனசே சரியா இல்லை.... வார்த்தைகள் கோர்வையாக வராமல்... திக்கி திணற... பைத்தியமே... அதுக்காக... சாப்பிடாம இருப்பாயா? என்று சொல்லி அணைத்து கொண்டான். என்ன கோபம்? யார் மேல... என் மேலயா? சாப்பாடு மேலயா? என் மேல கோபம்னா என்கிட்டதானே காட்டணும்... வா சாப்பிடலாம்... இல்ல எனக்கு வேண்டாம். ச்சே... கீழே இறங்கி வா... நீ வரலன்னா நானே இங்கேயே எடுத்து வரேன்... வெயிட் பண்ணு... என்று போய் கையில் தட்டோடு திரும்பினான். தட்டில் நிறைய சாப்பாடு இருப்பதை பார்த்தவள்... ஐயோ இவ்வளவு எல்லாம் என்னால் சாப்பிட முடியாது... வேஸ்ட் ஆகி விட போகிறது... இது ரெண்டு பேருக்கும்... நம்ம நல்லா சாப்பிட்டா ... இதுவே பத்தாது...வா என்று அழைத்து சென்று கட்டிலில் அமர வைத்தவனை பார்த்து... அவளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் கண்ணில் நீர் கோர்த்தது... அய்யய்யோ... இது என்ன உன்கிட்ட கெட்ட பழக்கம்... எதுக்கு எடுத்தாலும் சும்மா சும்மா அழுதுகிட்டே இருக்க... முதலில் கண்ணீரை நிறுத்து... என்று துடைத்தவன்... சாப்பிடு என்று ஒரு வாய் ஊட்டி விட்டான்.

அதுவரை இருந்த வெறுமை உணர்வு... வினாடியில் காணாமல் போய்... வயிற்றில் உணவு சென்றதாலா... கௌதம் அருகில் இருந்ததாலா... அவன் அனுசரனையாய்... ஊட்டி விட்டதாலா... உலகம் மீண்டும் அழகாக ஆயிற்று அவளுக்கு... நாலு வாய் உணவு உள்ளே போனதும் ... சிரிப்பு கூட வந்தது... என்ன சிரிப்பு என்று கேட்டவனை பார்த்து... குழந்தைக்கு இப்படி உம்முன்னா சாப்பாடு கொடுப்பாங்க... ஏதாவது பாட்டு பாடி... கதை சொல்லி சாப்பாடு கொடுக்கணும் என்று சொல்லி... கண்சிமிட்டியவளை பார்த்து... பாட்டுதானே நீயே பாடு... நான் பாடினா... சரி வராது... என்று சிரித்தான். அவனுக்கும் சாப்பாடு ஊட்டியவள்... பாடினாள்...

@@@ என் செல்லம்... என் ஜினுக்கு... என் அம்மு குட்டி... என் பொம்மு குட்டி... என் புஜ்ஜு குட்டி... என் பூனை குட்டி... செல்லமே செல்லம் என்றாயடா ... அன்பே என்று சொன்னாயடா... யாதும் ஆகி என் முன்னால் நின்றாயடா... நீ ஓர் வார்த்தை சொன்னால் நான் தாவி கட்டி கொள்வேன்... டெல் மீ டா... டெல் மீ டா... டெல் மீ டெல் மீ ... டெல் மீ டா... @@@@ .

அத்தியாயம் 51

உணவை முடித்த பின்னும்... அவன் கட்டிலில் அமர்ந்து இருக்க... அவள் அவன் மடியில் படுத்து கொண்டாள். அவள் தலையை கோதியவன்... என்ன ப்ரியா எதுக்கு அவ்வளவு அப்செட்டா இருந்த ... நல்ல நாளும் அதுவுமா... இப்படியா அழுதுகிட்டு இருப்பாங்க... உனக்கு என்கிட்டே பேசனும்னா பேச வேண்டியதுதானே... யார் பேச வேண்டாம்னு சொன்னா?... பகலில் வேலை என்று இருந்தாலும்... நை எப்படியும் வீட்டுக்கு வந்துடுவேன்ல... ஒரு பத்து மணிக்கு மேல பேச வேண்டியதுதானே... ஒண்ணும் டிஸ்டர்பன்ஸ் இல்லாம பேசிகிட்டு இருக்கலாமே... அதுக்காக மூணு நாளா சேர்த்து வச்சு இப்படியா? எதுவா இருந்தாலும் நீ என்கிட்டே வெளிப்படைய பேசலாம் ப்ரியா... புரியுதா? பைத்தியம்... நீயா எதையாவது கற்பனை பண்ணிக்கிட்டு இருக்க கூடாது... சரியா... இப்ப மணி பதினொன்னு ஆக போகிறது... கொஞ்சம் தூங்கறியா? காலையில சீக்கிரம் எழுந்துக்கனுமே... குட் நைட்.. என்று எழுந்தவனின்... கை பற்றி அவளும் வாசல் வரை வந்தவள்...பற்றிய கையை லேசாய் முத்தமிட்டு தனது கன்னத்தில் வைத்து அழுத்தி தேங்க்ஸ்... என்றாள். கஞ்ச பிசுனாரி... என்று கொஞ்சலாக சிரித்தவன்... நன்றி காட்டும் விதமே சரி இல்லையே... லேசாக இழுத்து இரண்டு கன்னங்களிலும் உதட்டிலும்... மிக லேசாக இதழ் ஒற்றி நிமிர்ந்தவன்... ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ்... என்று கண்சிமிட்டி சிரித்துவிட்டு போனான். வந்து படுத்தவள் அடுத்த வினாடி அவன் சொன்ன ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ் கூட இன்றி தூங்கி போனாள். மறுநாள் லக்ஷ்மி எழுப்பியதும் எழுந்து குளித்தவளுக்கு... புது

உடைகள் அன்று கௌதமின் விருப்பப்படி... கடையில் தனக்கு பிடித்த க்ரீம் வண்ணத்தில் ஒருபுறம் சிவப்பும்... மறுபுறம் பச்சையும் என்று குட்டி குட்டி மயில்கள் நெய்யப்பட்ட புடவையை விட்டுவிட்டு... ஆகாய நீல வண்ணத்தில் எடுத்த பட்டு புடவை... பூஜை அறையில் இருப்பது நினைவுக்கு வர... தலையை மட்டும் லேசாக வாரி க்ளிப் போட்டவள்... நைட்டியில் வெளியே வந்தாள்.

ஏற்கனவே பூஜை அறையில் எல்லோரும் இருக்க... அவள்தான் கடைசியாக இருந்தாள். லேசான கூச்சத்துடன்... நான் இங்கே என்ன ட்ரேசில் வரது என்று யோசித்து முடிப்பதற்கே இவ்வளவு நேரம் ஆயிடுச்சு... எல்லோரும் ரொம்ப நேரமா காத்து இருக்கீங்களா? சாரி என்று அனுவின் காதில் கிசுகிசுக்க... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை நானே இப்பதான் வந்தேன்... ஜஸ்ட் ஒரு நிமிஷம் இருக்கும்... எல்லோரும் வந்த பிறகுதான் காஞ்சி பெரியவர்... எல்லோருக்கும் டிரஸ் கொடுப்பார்... இப்ப பாருங்க... வரிசையா எல்லோரும் காலில் விழுந்து வாங்கிப்பாங்க... முதலில் ஹரியும் லக்ஷ்மியும் கும்பிட்டு வாங்கி கொள்ள... அடுத்து அனு பெற்று கொண்டதும்... இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து விழுவதா... இல்லை தனி தனியாக... விழுவதா... அப்படி தனியாக என்றால்... அடுத்தவர் முதலில் வாங்கி கொள்ளட்டும் என்று இருவருமே காத்து இருக்க... ஒரு மெல்லிய புன்னகையுடன்... வாங்க ரெண்டு பெரும் சேர்ந்தே வாங்கிகோங்க... பரவாயில்லை என்று ஜனார்த்தனம் சொன்னவுடன்... வேகமாக விழுந்து பெற்றுகொண்டனர். சீக்கிரம் ட்ரெஸ் பண்ணிட்டு வாங்க... சாப்பிடலாம்... என்று லக்ஷ்மி சொன்னதும் தலை ஆட்டிவிட்டு அவரவர் அறைக்கு சென்றனர். தனது அறைக்கு சென்று கொடுத்த கவரை பிரித்தவல்... விழிகள்... ஆச்சரியத்தில் மலர்ந்தது... ஹேய்... இவன் கொடுக்கற சர்ப்ரைசுக்கு அளவே இல்லையா? அங்கே கடையில் தனது விருப்பத்தை சொன்னவன்... விடாமல் அவள் விரும்பிய புடவையும் வாங்கி வந்து இருக்கிறான்... எப்போ வாங்கினான்... தன்னிடம் சொல்லவே இல்லையே? இது வரைக்கும் தான் அவனுக்கு எதுவுமே கொடுக்கவில்லை என்பது... உரைக்க, அவனுக்கு என்ன பிடிக்கும்... என்ன வாங்கி கொடுப்பது என்று கூட தான் இது வரை யோசித்து இல்லை... என்பது நினைவு வந்து உறுத்தியது... சில கணங்கள் மலைத்து நின்றவள் கீழே எல்லோரும் காத்து இருப்பார்கள் என்ற நினைவு வந்ததும்... அவசரமாக... புடவையை... அவன் முன்பு செலெக்ட் செய்த புடவயையே... கட்டிகொண்டாள். அதுதானே அவனுக்கு பிடித்தது... அதே இருக்கட்டும்... பொருத்தமாய் நகைகள் மெலிதாய் அணிந்து பத்து நிமிடங்களில்... கீழே இறங்கியவள்... கௌதமின் பிரமித்த விழிகளை சந்தித்து... எப்படி என்று கண்ணால் கேள்விகேட்டுவிட்டு... அவனது இறுக மூடி திறந்த விழிகள்... மற்றும் மெல்லிய பெருமூச்சில் லேசாக சிவந்தாள்.

அனு இன்னும் வரவில்லையா... என்று கேட்டவாறே வந்தவள்... என்ன ப்ரியா... வேற ஏதோ புடவை... கௌதம்... வாங்கி வந்து இருந்தானே... அது கட்டிகல? ... அவளுக்கு பிடிக்கலன்ன விடுங்கம்மா... ஏதோ அவள் இஷ்டப்படி கட்டி கொள்ளட்டும்... என்று சொல்லி விட்டேற்றியாய் சொல்லி அவளை பார்த்து சீண்டலாய் சிரித்தான். அன்று கடையில் தான் கண் ஜாடையில் சொல்லித்தான் இந்த புடவை எடுக்கப்பட்டது... அதனால்தான் அவன் எடுத்து வந்த எனக்கு பிடித்ததை விட... நான் எடுத்த அவனுக்கு பிடித்ததை கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறேன் என்று அவள் எப்படி சொல்கிறாள் என்பதை பார்க்க ஆவலுடன் காத்து கொண்டு இருந்தான். அவன் கண்ணில் இருந்த குறும்பை உணர்ந்தவள்... அந்த கேள்வியை அப்படியே விட்டு விட்டு... ஏன் ஆன்டி... இந்த புடவை எனக்கு நல்லா இல்லியா? என்று மெல்லிய குரலில் கேட்க... ஐயோ அப்படி எல்லாம் இல்லை... இது ரொம்ப நல்லாத்தான் இருக்கு... இன்னும் சொல்லபோனால்... அந்த புடவையை விட... இதுதான் நல்லா இருக்கு... என்று பாராட்டியவுடன்... அவனை திரும்பி பார்த்து கட்டை விரலை கவிழ்த்து சிரித்தாள். ப்ரியா எல்லோருக்கும் ஸ்வீட் கொடுத்துட்டு... அனுவை பார்த்து புடவை கட்ட ஹெல்ப் வேணும்னா பார்த்து கட்டி கூட்டிட்டு வா... சீக்கிரம்... அங்கே சாந்தோமுக்கு ஸ்ரீராம் தாத்தா வீட்டுக்கு எல்லோரும் வரேன்னு சொல்லி இருக்காங்க... கிளம்பனுமே... என்றவுடன்... தட்டை எடுத்தவள்... விழிகள் கௌதமை சந்தித்து... சிரித்தது... தானாக நாலு நாள் முன்பு அவன் அடித்த லூட்டி நினைவுக்கு வந்தது. முதலில் நீங்க எடுத்துகோங்க... என்று லக்ஷ்மி வாயில் சிறு துண்டை போட்டவள்... மாமாவிற்கும் தாத்தாவிற்கும் கொடுத்துவிட்டு... சங்கோஜத்துடன் அவனை பார்த்தாள். அம்மா எனக்கு மட்டும் இன்னும் ஸ்வீட் கொடுக்கலை... நான் ஹாலில் டிவி பார்த்துட்டு இருக்கிறேன்... என்று வேண்டும் என்றே ஹாலில் இருந்து சத்தமாய் சொன்னான். ப்ரியா என்று கூப்பிட்டவள் அடுத்து என்ன சொல்ல போகிறாள் என்பதை உணர்ந்து... ஆன்டி நான் அனு ரூமிற்கு போறேன்... என்று அவசரமாய் சொல்லிவிட்டு படி ஏற ஆரம்பிதவள் அங்கே மௌன சிரிப்பில் குலுங்கி கொண்டு இருந்தவனை திரும்பியே பார்க்கவில்லை... அனு கிளம்பி வந்ததும்... எல்லோரும் சாப்பிட உட்கார்ந்த பிறகு மறுபடியும்... அம்மா எப்பவும் முதலில் ஸ்வீட் கொடுப்பீங்களே... ஏம்மா இன்னிக்கு கொடுக்கலை? என்று மறுபடி ஆரம்பித்தவனை... அருகில் அமர்ந்து இருந்த ப்ரியா... அவனது கைகளில் யாருக்கும் தெரியாமல் அழுந்த கிள்ளினாள். என்ன ப்ரியா கௌதமிற்கு கொடுக்கலை... இப்பதான் கொடேன்... நீதான் எடுத்துக்கோயேன் முன்னாலதானே இருக்கு? என்று லக்ஷ்மி சொல்ல... என்ன ப்ரியா எடுத்துக்கவா? என்று அவளை பார்த்து குறும்போடு கேட்டான். உதை என்று ஒருவிரல் காட்டி மிரட்டியவளை பார்த்து... சிரித்துவிட்டு... அவள் அருகே குனிந்து... பயப்படாதே இப்போதைக்கு ஸ்வீடைதான் சொன்னேன்... என்று சொல்லிவிட்டு மைசூர்பாக்கை ஒரு

துண்டு எடுத்து வாயில் போட்டு கொண்டவுடன்தான் அவள் அது வரை அடக்கி வைத்து இருந்த மூச்சு பெரிதாய் வெளிப்பட்டது.

உணவை முடித்துவிட்டு... அம்மா நானும் ப்ரியாவும்... அவங்க தாத்தாவை போய் பார்த்துவிட்டு... அவங்களையும் கூப்பிட்டு வந்துடறேன்... ஒரு அரை மணி நேரத்துல வந்துடறோம்... அதுக்குள்ள நீங்க ரெடியா இருந்தீங்கன்னா... அப்படியே கூட கிளம்பிடலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். போகும்போது அவளை ஓரகண்ணால் பார்த்து சிரித்தவாறே வந்தான். அவனது புன்னகையை உணர்ந்தே இருந்தாலும்... அவளும் ஒன்றும் கேட்காமலே வந்தாள். என்ன ப்ரியா எதுக்கு சிரிக்கிறேன்? என்று கேட்க மாட்டாயா? பேசலன்ன... பேசலை என்று மூணு நாளா ஒரே அழுகை... இப்ப பாரு பேச நான் பேச ரெடியா காத்து இருக்கிறேன்... நீ மௌனமா வர? நான் என்ன செய்வது? என்று கேட்டவுடன் திரும்பி பார்த்து இப்ப என்ன பேசணும்? அதுவும் நானே சொல்லனுமா... சரி நீ ஏன்... நான் எடுத்து வந்த அந்த புடவை கட்டிகல? என்று கேட்டான். அவள் புன்னகையை அடக்கி மறுபுறம் பார்த்தவாறே... அது என்னோட... இஷ்டம்... நான் என்ன ட்ரெஸ் போடனும்னு எல்லாம் நீங்க முடிவு பண்ண முடியாது புரியுதா? என்று சொன்னவுடன்... அப்படியா... அது எனக்கு பிடித்ததா இருக்கணும்னு அவசியம் இல்லையா... சரி இதுக்கு உண்மையான பதில் ஸ்ரிரமுக்குதான் தெரியும்... அவர்தான் அன்னிக்கே என்கிட்டே கேட்டார்... ஏன் கௌதம்... ப்ரியா ஒவ்வொரு புடவையா... எடுத்து காட்டி உங்ககிட்ட கேட்கிறாங்க? அவங்க வீட்டுக்கு போறோம்ல... நான் அங்கேயே கேட்டு தெரிஞ்சுக்கறேன்... என்று சொல்ல...இங்க பேசுனது பத்தாதுன்னுஅங்கே வேறயா? ஏய் இப்போ என்ன வேணும் உங்களுக்கு? என்று கேட்டாள். எனக்கு வேண்டியது நிறைய இருக்கு... இப்போதைக்கு என்னோட கேள்விக்கு உண்மையான பதில்... தெரிஞ்சுகிட்டே கேட்டா... நான் என்ன செய்றது? எனக்கு இந்த புடவைதான் பிடிச்சு இருக்கு... போதுமா? ஏன் என்று விடாமல் கேட்டவனை... பார்த்து... அவன் தலையில் லேசாக தட்டி.... ஏன்னா... உனக்கு பிடித்த பாடல்... அது எனக்கும் பிடிக்குமே... என்று ஒரு வரி பாடியவள்... அது பாட்டுக்கு மட்டும் இல்லை... துணி... சாப்பாடு... உறவு இப்படி எல்லாத்துக்குமே பொருந்தும் போதுமா? என்று சொல்லிவிட்டு அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவளது பதிலில் நெகிழ்ந்தவன்... மெல்ல இப்படி சாய்ஞ்சுகிட்ட எப்படி வண்டி ஓட்டறது? வேணும்னா ஓரமா நிறுத்தி கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு போலாமா... என்றதும் மெல்ல நிமிர்ந்தவள்... இல்லை போகலாம்... அம்மா காத்துகிட்டு இருப்பாங்கல்ல... அங்கே என்ன சொல்லிட்டு வந்தீங்க? அரை மணி நேரத்துல போகவேண்டாமா? என்று கிளப்பினாள். வீட்டுக்கு போய் அழைப்பு மணி அடித்தும்... வந்து கதவை திறந்த தாத்தாவிற்கு... ஸ்வீட் கொடுத்துவிட்டு... அவர் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கி கொண்டு... அவரையும் அழைத்து கொண்டு திரும்பி

வீட்டுக்கு வந்தனர்.

வீட்டில் அம்மா அப்பா... தாத்தா எல்லோரும் ரெடியாக இருக்கவும் இன்னொரு காரில் டிரிவரை அழைத்து கொண்டு... கிளம்பி ஸ்ரீராம் தாத்தா வீட்டுக்கு போனார்கள். அங்கே ஸ்ரீராம் பெற்றோர் இருப்பதை பார்த்த எல்லோருக்கும் வியப்பு... நேற்று மலை வீட்டுக்கு வந்த போது கூட... சொல்ல வில்லையே... என்ன திடீர் என்று... கொஞ்சம் குழம்பியவர்கள் முகத்தில் இருந்த பாவனையை புரிந்தது போல ஸ்ரீராம்... அவசரமாய்... எனக்கே தெரியாது... அப்பா எனக்கு சர்ப்ரைஸ் கொடுக்கறேன் பேர்வழி என்று,...நடு ராத்திரி வந்து சேர்ந்தார்.... அவர்கள் வேற ஏதோ திட்டத்தோடு வந்து இருக்கிறார்கள்... பேசுவாங்க... நீங்க எல்லோரும் முதலில் உள்ளே வாங்க... உட்கார்ந்து பேசலாம்... என்று புன்னகையோடு அழைத்து சென்றான்... உள்ளே பரஸ்பர விசாரணை முடிந்த பிறகு... ஸ்ரீராம் தாத்தா சொன்னார்... ரொம்ப நாள் ஸ்ரீராம் இங்கே தனியா இருக்கறது... அங்கங்கே பொண்ணை பார்கறதுன்னு இருக்க வேண்டாம்... அவங்களுக்கும் பார்க்காம இருக்கறதும் கஷ்டம்தானே... அதுனால... இப்ப உடனடியா... மூணு நாளில் ஒரு நல்லா முகூர்த்தம் இருக்கு... அதுல ஒரு நிச்சயம் பண்ணிக்கலாம்... வீட்டு மட்டும் வச்சுக்கலாம்... வெளியே யாருக்கும் சொல்லனும்னு கூட அவசியம் இல்லை... தையில முதல் மூகூர்த்ததுல கல்யாணம் வச்சுக்கலாம்... அதுக்கே ரெண்டு மாசம் இருக்கு. அது வரைக்கும் அனு காலேஜ் போகட்டும்... பிப்ரவரி மார்ச் ரெண்டு மாதம்தானே... இங்கேயே தங்கி இருந்து விட்டு... ஏப்ரலில் பரிட்சையை முடித்துவிட்டு மலேசியா... வந்துரட்டும்... கல்யாணத்தை ரொம்ப தள்ளி போட வேண்டாம்னு பார்க்கிறோம்... என்ன சரிதானே... உங்களுக்கு அதுல ஒண்ணும் சிரமம் இல்லையே... என்று கேட்க... அங்கே ஆவலுடன் மலர்ந்த... நாலு இளையவர்களின் முகத்தை பார்த்த பிறகு... யாருக்கும் மறுக்க தோன்றவில்லை... எப்படியும் கல்யாண சத்திரம் பார்க்க... ரெண்டு மாசம் டைம் இருக்கே... பார்த்துக்கலாம்... என்று சம்மதம் தெரிவித்தனர். பேச்சு எல்லாம் முடிந்த பிறகு... பெரியவர்கள் ஒரு வண்டியில் கிளம்பி... வீட்டுக்கு போக... மதிய உணவு நாங்கள் நாலு பேரும்... வெளியே போய் சாப்பிட்டு விட்டு... மாலை வீட்டுக்கு வரோம் என்று சொல்லி விடை பெற்று கொண்டு வந்து காரில் ஏறினர். வெளிப்படையாக சொல்லவில்லை என்றாலும்... கௌதம் ப்ரியா திருமணத்திற்கும்... அன்றே நிச்சயம் செய்து விடுவார்கள் என்பது தெரிந்தே இருந்ததால்... நாலு பேரின் முகங்களும் மலர்ந்து விகசித்து கொண்டு இருந்தது... காரில் ஏறி கிட்டத்தட்ட... பத்து நிமிடம் ஆகியும் யாரும் எதுவும் பேசி... அந்த பரவச நிலையை கலைக்க விரும்பாமல்... அவரவர் அமர்ந்து இருக்க... காரை ஓட்டிய கௌதம்... ரேடியோவை போட்டான்... அதில்... @@@@ பார்த்த முதல் நாளே... உன்னை பார்த்த முதல் நாளே... காட்சி பிழை போல... உணர்ந்தேன்... காட்சி பிழை போலே... உன் விழியில் வழியும் பிரியங்களை...

பார்த்தே கடந்தேன்... பகல் இரவை... உன் அலாதி அன்பினில் நனைந்த பின்... நனைந்த பின்... நானும் மழை ஆனேன்... @@@@ என்று ஒலிக்க... இரண்டு இரண்டு ஜோடி விழிகள்... ரகசியம் பேசி சிரித்தது... நிச்சயம் அன்று நிகழ போகும் குழப்பம் அறியாமல்.... .

அத்தியாயம் 51

கௌதம் காரை நிறுத்தும் வரை எங்கே போகிறோம் என்ற உணர்வே இல்லாமல்... மற்ற மூவரும் பேச்சு அதிகமின்றி... அவரவர் எண்ணங்களில் மூழ்கி இருக்க... கார் நின்றதும் சுய உணர்வுக்கு வந்த மூவருக்கும்... உடனே புன்னகை மலர்ந்தது, அப்படி மூவரும் மலர்ந்து சிரிப்பதை வியப்போடு பார்த்த கௌதமிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்ன என்று ப்ரியாவிடம் கேட்ட போது சிரிப்பை அடக்கினாளே தவிர... ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மற்ற இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சிரிப்போடு... பார்வையால் விழுங்கி கொண்டுஇருக்க அவனது ஆர்வம் அதிகம் ஆனது. ப்ரியாவை அருகில் இழுத்து... ஏய் என்ன இது எல்லோரும் இப்படி சிரிக்கிறீர்கள்... என்ன என்று எனக்கு சொன்னால் நானும் சிரிக்க மாட்டேனா? அது என்ன எனக்கு தெரிய கூடாத ரகசியமா? சொல்லேன் என்று கேட்க... அவள் மெல்ல அது வேறு ஒன்றும் இல்லை... இந்த லாபியில் இறங்கியதும் எங்கள் மூவருக்கும் மலரும் நினைவுகள் வந்துவிட்டது... என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே குறுக்கிட்டு... மூவருக்குமா ? நீங்க எல்லோரும் இங்கே வந்து இருக்கிறீர்களா? எப்போ? எனக்கு தெரியாமல்... என்று கேட்டான் கௌதம்.

அது வந்து... வாங்க உள்ளே போகலாம்... போய்ட்டே பேசலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு ப்ரியா உள்ளே நகர... கௌதம் நீங்க உள்ளே போய் ஆர்டர் பண்ணுங்க... நாங்க ஒரு பத்து நிமிஷத்துல வந்து ஜாயன் பண்ணிக்கிறோம்... என்று சொல்லிவிட்டு... அனுவின் கையை பற்றி லிப்டுக்கு இழுத்து போனான். ப்ரியாவுடன் சேர்ந்து நடந்தவன்... எங்கே போறாங்க ப்ரியா ரெண்டு பேரும்? என்று கேட்டான்.

அந்த கல்யாண வீட்டில் இருந்து இங்கேதான் நாங்க மூணு பேரும்... சாப்பிட வந்தோம்... அன்னிக்குதான்... ஸ்ரீராம் அனுகிட்ட ப்ரொபோஸ் பண்ணினார்... அதான் இங்கே வந்தவுடன்... அந்த ஞாபகம் வந்துவிட்டது... மேல ரூப்-டாப் கார்டனில் போய் அந்த அனுபவத்தை ஒரு முறை நினைவுபடுதிகிட்டு வருவாங்க... நீங்க வாங்க... போலாம். ஹேய் ப்ரியா நீ சொன்னவுடன்... எனக்கு கூட ஒரு முறை கன்யாகுமரிக்கு போய்ட்டு வரலாம்ன்னு தோணுது போலாமா? என்று ஆசை மின்னும் விழிகளோடு கேட்டான் கௌதம். அய்யே... ரொம்ப வழியாதீங்க கௌதம்... எவ்வளவு நேரம்... எவ்வளவு தூரம்... இப்ப ஒண்ணும் வேண்டாம்... தங்கைக்கு... மூணு நாளில் நிச்சயதார்த்தம் வச்சுக்கிட்டு பொறுப்பான அண்ணனா வேலைய கவனிக்காம ஊர் சுதறதுலையே இருக்கீங்களே ..

எல்லாம் அப்புறமா... கல்யாணத்தை முடிச்சுட்டு ஒரேடியா... போய் அங்கேயே பத்து நாள் இருந்துட்டு வரலாம்... என்ன தூரம்... நேரம்னு கதை சொல்ற... பிளைடில போன... நாலு மணி நேரத்துல போய்டலாம்... கரெக்ட்... போக நாலு மணி நேரம்... வர நாலுமணி நேரம்... அங்கே கனவு கான ஒரு நாலு மணி நேரம்... ஒரு நாள் காலி... பேசி கொண்டு இருக்கையில் அவனது மொபைல் அழைத்தது...

யார் என்று தெரியாத நம்பர்... யோசனையோடு எடுத்து ஹலோ கௌதம் ஹியர்...ஹலோ... கௌதமோட நம்பருன்னு தெரிஞ்சுதானப்பா கூப்பிடறோம்... அப்புறம் என்ன இன்ட்ரடக்சன்... நீ யாருன்னு எனக்கு தெரியும்... ஆனால் நான் யாருன்னு உனக்கு தெரியுமா? என்று கேலியோடு கேட்க... அவனது புருவம் யோசனையில் சுருங்கியது... இந்த குரலை எங்கேயோ கேட்டு இருக்கிறேன்... எங்கே... அந்த குரலில் தெரிந்த ஏளனம்... ஏன்? கோபமா? அப்படி என்றால்... சுரீர் என்று உறைத்தது... கடவுளே இவன் அந்த சுந்தரம் ... எப்போ வந்தான்... எப்படி வெளியே வந்தான்... bail கிடைத்துவிட்டதா? அவசரமாய் எழுந்து வெளியே வெளியே நகர்ந்தவன்... திரும்பி... இந்த கடைய கொஞ்சம் பார்த்துகிட்டு இரு ப்ரியா... இதோ வந்துடறேன்... என்று சொல்லி கொஞ்சம் தள்ளி வந்தான். ப்ரியா... அங்கே இருந்த கடைகளை பார்வையிட்டு கொண்டு இருக்கையில்... காலையில் கௌதமிற்கு தான் எதுவுமே இது வரை வாங்கி கொடுக்கவில்லை... என்பது நினைவு வர... நகை கடை மாதிரி கண்ணில் படுகிறதா என்று பார்வையால் துழாவினாள்... இல்லை... பக்கத்தில்... ரோடை கடந்தால்... லேண்ட்மார்க் இருப்பது கண்ணில் பட... சட்டென்று முடிவு எடுத்து... வேகமாக வெளியேறினாள். அவள் வெளியே போவதை ஆச்சரியமாக பார்த்த கௌதம் அழைக்குமுன்... பத்து நிமிஷம்...இதோ வந்துடறேன்... என்று ஜாடை காட்டிவிட்டு சென்றாள்.

அவள் போவதை பார்த்தபடியே... யோசனையாக...யாரு... நீ சுந்தரமா...? உன்னை வெளியில விட்டுடாங்களா? என்று ஆரம்பிக்கும் போதே... அவன் சிரித்தான்... அட பரவயில்லபா... ஒரு தடவை நம்ம குரலை... கொஞ்ச நேரம் கேட்டதை வச்சு... இவ்வளவு கரெக்டா ... சொல்றியா... நீ புத்திசாலிதான்பா கட்டாயம் ஒத்துக்கறேன்... சரி... உனக்கு இப்ப என்ன வேணும்? ஏன் வந்ததும் வராம என்னை தொந்தரவு பண்ற? நல்ல நாளும் அதுவுமா... உனக்காக கஷ்டபடுற... உன்னோட குடும்ப நபர்களோட... நல்ல படியா பொழுதை கழிக்காம... இங்க என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்க? என்று கோபத்தை அடக்கிய குரலில் கேட்டான். நானா... நான் உங்கிட்டதானப்ப பேசிகிட்டு இருக்கேன்... அது கூட உனக்கு தெரியலையா? இப்பதானே புத்திசாலின்னு சொன்னேன்... அதுக்குள்ள கவுக்கறியா... நீ சும்மா பேசிகிட்டு இல்லை... இதுவரை நீ எனக்கு செஞ்ச...

அநியாயத்துக்கு எல்லாம்... வட்டியும் முதலுமா வசூல் பண்ண வந்துருக்கேன். இங்க பாரு... உங்க அப்பாவை ரொம்ப நல்லவரா ஆக்கிட்ட நீ... அவர் என்னை வேலைய விட்டு மட்டும்தான் தூக்கினார்... நீ ரொம்ப நல்லவன்... வேலை எல்லாம் கொடுத்து இருக்க... அப்படின்னு பார்த்த... கடசில... நீ அவரே மேல்னு ஆக்கிட்ட... இங்க பாரு... நீயோ பாமிலியோட... வந்துருக்க... பண்டிகை நாளும் அதுவுமா... சந்தோஷமா சாப்பிட்டு கொண்டாடுங்க... நான் வேணாங்கலை... ஆனால் நீ என்னை ஜெயிலுக்கு அனுப்பின இல்ல... நான் இது வரைக்கும் போகாத இடம் அது... அதுக்கு ஒரு பதில் சொல்லு... என்னடா பதில் சொல்லணும் உனக்கு... அதான் கேஸ் நடக்குதுல்ல... அதுல பார்த்துக்கலாம்... இப்ப உன்கிட்ட எல்லாம் என்னால பேச முடியாது... வைடா... போனை... என்று எரிச்சலோடு... சொல்லிவிட்டு... போனை கட் பண்ணினான்.

ஆனால் சில வினாடிகளில் மறுபடி அழைப்பு வந்ததும்... எரிச்சலோடு... டேய் உனக்கு என்னடா வேண்டும்... எங்கடா இருக்க? என்று கேட்டான் கௌதம். ஹலோ நான் இங்கதான் இருக்கேன்... காலையில இருந்து... நீ உன்னோட சூபர் பிகரோட... காரில கிளம்பினாயே... அப்பலருந்து நான் உன் பின்னாடியே தான் வந்துகிட்டு இருக்கேன்... அதுருக்கட்டும்... அதைத்தான் நீ கல்யாணம் பண்ணிக்க போறியா? ஆமன்ன சொல்லு விட்டுறேன்... இல்லனா... எனக்கு அந்த பொண்ணுகிட்ட கொஞ்சம் வேலை இருக்கு... ஏய்... ஏய்... அது உனக்கு தேவை இல்லாத விஷயம்... உன்னோட விளையாட்டு எல்லாம் வேற எங்கயாவது வச்சுக்கோ... என்கிட்டே வேண்டாம்... சரி சொல்லு உனக்கு இப்ப என்ன வேண்டும்... என்று கடித்த பறகளுக்கிடையே கோபத்தை அடக்கியபடி கேட்டான். எனக்கா... இப்ப உடனடியா... ஒரு பத்து லட்ச ரூபாய் பணம் வேணும்... அப்புறம்... அந்த கேசை வாபஸ் வாங்கிக்கோ... அப்புறம் உன்னோட ஆபிசுல... எனக்கு கொஞ்சம் பெரிய வேலையா... எனக்கு கீழே நாலு பேர் வேலை பார்க்கற மாதிரி... நான் சொல்றத உடனே செஞ்சு கொடுக்கற மாதிரி... கொடு... கொஞ்சம் அழகான பொண்ணுங்களா... போட்டேன்னு வை... எனக்கு தொந்தரவு இல்லாம இருக்கும்... அவசர தேவைக்கு உபயோகபடுத்திக்கலாம்.. .. என்று தொடர்ந்து அவன் சொல்லி கொண்டே போக...
பொறுமை இழந்து தான் இருக்கும் இடம்... சூழ்நிலை மறந்து ஷட் அப்...என்று கத்திவிட்டு... உடனே சுதாரித்து... சுற்றும் முற்றும் ஒரு பார்வையை ஓட்டியவன்... ஏய்... எதுவா இருந்தாலும் நாளைக்கு ஆபிசுக்கு வா அங்க வச்சு பேசலாம்... புரியுதா... இப்ப பெர்சனலா... குடும்பத்தோடு வெளியே வந்து இருக்கும்போது டார்ச்சர் பண்ணாத... புரியுதா... நாளைக்கு வா எதுவா இருந்தாலும் பேசிக்கலாம். நாளைக்கு பேசலாம்... சரி... ஆனால் ஆபிசுக்கு வரமாட்டேன்... நான் சொல்ற இடத்துக்கு நீ தனியா வா... அப்பத்தான் சரியா இருக்கும்... இப்ப பைடா கண்ணா... என்று சொல்லி சிரித்தபடி அவன் போனை வைக்க... அவனுக்கு முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது.

ராஸ்கல்... இவனை... எண்ண கோர்வையை தடுத்தது... அனுவின் சிரிப்பு சத்தம்.

பொறுமை பொறுமை... என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டவன் முயன்று முகத்தை சீர் படுத்தினான். அனாலும் அனு அவனை ஒரே பார்வையில் கண்டு பிடித்துவிட்டாள். என்ன அண்ணா? ஒரு மாதிரி டல்லா இருக்க? ஆமா ப்ரியா எங்கே? என்று கேட்டவளுக்கு முயன்று சாதரணமாய் பதில் சொன்னான்... இங்கேதான் எங்கேயோ... பத்து நிமிஷத்துல வந்துடறேன்னு சொல்லிட்டு போனாள்... இன்னும் ஆளை காணோம்... வந்துடுவா... நாம உட்காரலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு மெனு கார்டை ஆராய்வது போல... முகத்தை மறைத்து... ஆழ் மூச்சுகள் எடுத்து மன நிலையை சமணபடுத்த முயன்றான். அவனது முகம் மறைத்த நிலையை பார்த்த அனு கேலி சிரிப்புடன்... ஸ்ரீராம் பக்கம் குனிந்து... மெல்லிய குரலில் அண்ணன் பத்து நிமிஷம் கூட ப்ரியாவை பிரிஞ்சு இருக்க மாட்டான் போல... அங்கே அவன் முகத்தை பார்த்தீங்களா... எப்படி வாடி இருக்குன்னு? என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னதையும்... ஸ்ரீராம் புன்னகைப்பதை பார்த்தும் பார்க்காத மாதிரி அமர்ந்து இருந்தான். ப்ரியா எங்கே போனாள்... என்ற கேள்வி அவன் மனதில் எழ... முதலில் சூப் கொண்டு வர சொல்லுங்க... நான் ப்ரியாவை பார்த்துட்டு வரேன்... என்று அவர்களை ஒட்டியே பேசிவிட்டு... எழுந்தான். அடடா... அண்ணா... உன்னோட அக்கறையை நான் ரொம்ப பாராட்டுகிறேன்... ஆனால் அவங்க அதோ வந்தாச்சு... உட்காரு... கையில என்ன ப்ரியா... கிடச்ச கேப்பில... ஷாப்பிங்கா? உங்களை பார்த்தாள் அப்படி ஷாப்பிங்குக்கு அலையற மாதிரி தெரியலியே? சரி அப்படியே ஆனால் அண்ணனையும் கூட கூட்டிகிட்டு போகலாம்ல... திருவிழால... குழந்தையை தொலைச்ச அம்மா மாதிரி... அண்ணன் எப்படி இருக்கான்னு பாருங்க... என்று கேலி பேச சிரிக்க... ப்ரியா அவனை கூச்சத்துடன் சொல்லிட்டுதானே போனேன் என்று கேள்வியாக பார்த்தாள்.

அவன் அவளை பார்த்து புன்னகைத்துவிட்டு... அது ஒண்ணும் இல்லை ப்ரியா... அன்னைக்கு... கார்டனில பேசியதை மறுபடியும் ரீவைண்ட் பண்ணி பேசிட்டு வந்த மயக்கத்தில் என்ன பேசறோம்னு தெரியாம... அவள் என்னை கேலி பண்றா? போய்ட்டு போறா... சின்ன பொண்ணுதானே... என்னோட தங்கை வேற... என்று கௌதம் சிரிக்க... என்ன ஸ்ரீராம்... ஆக்சன் ரீப்ளையா? ஐயோ ப்ரியா... நீ இப்படி கேட்கலாமா? இன்னிக்கு போய் பழைய ரீப்ளேயா? கௌதம்தான் தெரியாம சொல்றானா... நீயுமா... இது புதுசும்மா... இன்னைக்கு ரிலீஸ்... என்று கண்சிமிட்டி சிரிக்க... அனு சிவந்து சிரித்தாள். என்னென்னவோ கதைகள் பேசி சிரித்துவிட்டு... அங்கேயே இருந்த கடைகளில் பார்வையிட்டு சின்ன சின்னதாய் பொருட்கள் வாங்கிவிட்டு... மாலையில் பீச்சில் இரண்டு மணி நேரம் இருந்துவிட்டு... வீட்டில் ஸ்ரிறமை ட்ராப் பண்ணும்போது...

மணி ஏழாகி இருந்தது. வீட்டிற்கு வந்தபிறகு உணவை முடித்து களைப்பாக இருக்கிறது என்று அனு தூங்க போக... மொட்டை மாடியில்... கௌதமும் ப்ரியாவும் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருந்தனர். தீபாவளி இரவன்று சுற்றிலும்... வாண வேடிக்கைகள்... வர்ண ஜாலம் நடத்தி கொண்டு இருக்க... அதை பார்த்தபடி... பேச்சு அதிகம் இன்றி... கைகளை பற்றியபடி அருகருகே அமர்ந்து இருந்தனர்.

அவனது கையை பற்றி வருடியவள்... லேசாக தோளில் சாய்ந்து கௌதம் கொஞ்ச நேரம் கண்ணை மூடிகோங்களேன்... ப்ளீஸ்... என்று காதில் கிசுகிசுக்க... என்ன விஷயம்... என்று விழியால் கேள்வி கேட்டான்... நான் சொன்னால் செய்ய மாட்டீங்களா... ரெண்டு நிமிஷம் மட்டும்... என்று மீண்டும் சொல்ல அவன் புன்னகையோடு கண்களை மூடினான். தனது வலது கரத்தில் அவள் ஏதோ அணிவிப்பதை உணர்ந்தவனுக்கு... ஓஒ பிரேஸ்லெட்... இதை வாங்கத்தான் மேடம் அவசரமாய் மதியம் வெளியே போனார்களா? சிரிப்போடு... என்ன பண்ற ப்ரியா? கண்ணை திறக்கலாமா? என்று கேட்க... ம்ம்ம் திறக்கலாம் என்று அவள் சொன்னாள்.
கண்ணை திறந்தவன்... வலது கரத்தில் இருந்த பிரேஸ்லெட்டை ஓரகண்ணால் பார்த்துவிட்டு... ஒன்றும் சொல்லாமல்... நடந்து போய் கைப்பிடி சுவரில் சாய்ந்து நிற்க... அவளுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது... என்ன இவன்... இதை பார்க்க கூட இல்லை... இப்படி ஒரு ரீயக்சனும் இல்லாமல் இது என்ன கல் மாதிரி இருக்கிறான்... இவ்வளவு நேரம் அருகில் இருந்ததும் போய்... எங்கேயோ தூரத்தில் நிற்கிறான்... அது எப்படி பார்க்காமல் இருக்க முடியும்? கண்ணில் படாதா... மனதுக்குள் குமைந்து கொண்டு நின்றவள்... சில நிமிடங்கள் நீண்ட மௌனத்தை தாங்க முடியாமல்... நிமிர்ந்தால்... அவன் அங்கிருந்து அவளையே சிரிப்போடு பார்த்து கொண்டு இருந்தான்.

அவள் நிமிர்ந்ததும்... கைகளை விரித்து தலை அசைத்து அவளை அழைக்க... அவளுக்கு அன்று கன்யாகுமரியில் அவன் அழைத்ததும் அணைத்ததும் தன்னை மீறி நினைவு வந்து மனம் நெகிழ்ந்த போதும்... பிரேஸ்லெட் பற்றி அவன் ஒன்றும் சொல்லாதது... அவளை உறுத்த... தலையை திருப்பி கொண்டாள். அவன் மெல்ல அருகில் நடந்து வந்து... என்ன ப்ரியா கோபமா? என்று தோளை அனைத்து முகத்தை நிமிர்த்தி கேட்க... எனகென்ன கோபம்... என்று அவள் சொன்ன தோரணயிலேயே... அவளது கோபம் தெரிய... அவன் சிரித்து... லேசாக அணைத்து பின்ன ஏன் கூப்பிட்டா வர மாட்டேன் என்கிற... ம்ம்ம் என்று கேட்டான்.
அஞ்சு நிமிஷம் உன்னோட கிப்டை பத்தி நான் ஒண்ணும் சொல்லாம இருக்கறதுக்கு உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வந்தால்... மூணு நாள் கழித்தும்... என்னை பீச்சுல எப்படி வாட்டுன... அப்ப

எனக்கு எப்படி இருக்கும்? ம்ம்ம் அது நீங்க ஒண்ணும் என்னோட கையில கொடுக்கலை... நான் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு உங்க கையில்தானே போட்டுவிட்டேன்... அதையும் இதையும் கம்பர் பண்ணாதீங்க... நீங்க செஞ்சது தப்பு... தப்பு... என்று அவள் சொல்ல அப்படியா ... சரி என்ன செய்யலாம்... மன்னிப்பு கேட்க... சொல்லு... செஞ்சுடறேன்... என்று கௌதம் சொன்னதும்... அவள் ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள். என்ன இது அவ்வளவுதானா... சப்பை கட்டு எல்லாம் கிடையாதா... எதற்கு சப்பை கட்டனும்... ப்ரியா சொன்ன அதுக்கு அப்பீலே கிடயாதாக்கும்... என்று சொல்லி அவளை அணைத்து சிரித்தான்.

பை தி வே... உன்னோட ப்ரேசென்டை... நான் அப்பவே பார்த்துட்டேன்... ரொம்ப நல்லா இருக்கு... உன்னோட ரசனை அதில் தெரியுது... இருட்டா இருந்தாலும்... செயினின் முடிவில் இருந்த ரெண்டு சின்ன இதயத்தையும் பார்த்தேன்... அதில் ஜீ, பீ என்று பெயர் பொரித்து இருப்பதையும் பார்த்தேன்... இரண்டு இதயங்களை இணைக்கும் பாலத்தையும் பார்த்தேன்... ரொம்ப ரொம்ப... நல்லா இருக்கு... அதை வெளிச்சத்தில் பார்க்கத்தான்... அங்கே போனேன்... உன்னையும் அங்கே கூப்பிட்டேன்... விளக்கம் போதுமா? என்று அவள் கன்னத்தை கன்னத்தால்... உரசியபடி கேட்க... போதாது... எப்ப பார்த்தாலும்... என்னை பாட்டு பாடுன்னு சொல்வீங்கள... இப்ப நீங்க எனக்காக ஒரு பாட்டு பாடணும் என்று அவன் மேல் சாய்ந்தபடி சொல்ல... எனக்கு அவ்வளவா... பாட வராதுடி... என்று சொன்னான். என்னது டியா? ஆமாண்டி ... அன்பு ஜாஸ்தி ஆகும்போது மரியாதை காணாம போகும்டி... மக்கு... அது கூட தெரியாதா? இது எனக்கும் பொருந்தும்தானே... என்று அவள் குறும்பாக கேட்க... நிச்சயமா... என்று சிரித்தான். பேச்சை மாத்தாதீங்க... நீங்க நல்லா பாடணும்னு அவசியம் இல்லை... இங்க ஒண்ணும் கம்படிசன் நடக்கலை... நீங்க என்னை பத்தி என்ன நினைகிரீங்கன்னு சொல்ற மாதிரி... ஒரு நாலு வரி பாட கூடாதா... ப்ளீஸ்... என்று அவன் கழுத்தை கட்டி கொண்டு கொஞ்ச... இப்படி கேட்டால் நான் எப்படி மறுக்கறது... சரி நீ காதை பொத்தி கொண்டு ஓடாம இருந்த சரி... என்று சொல்லிவிட்டு... பாடினான்....

@@@@ தங்க தாமரை மகளே... வா அருகே.... தத்தி தாவுது மனமே... வா அழகே... வெள்ளம் மன்மத வெள்ளம்..... சிறு விரிசல் கண்டது உள்ளம்... இவை எல்லாம் பெண்ணே உன்னாலே... @@@@ .

அத்தியாயம் 52

மறுநாள் காலை ஆபீஸில் இருக்கும் போது... எந்த வினாடியும்... அந்த சுந்தரத்துடைய... போன் வரும் என்பதால்... கொஞ்சம் எரிச்சலோடு... கௌதம் காத்து இருந்தான். அவனது முகம் சரியாக இல்லை என்பதை உணர்ந்த ப்ரியா... எதுவும் வாய் விட்டு கேட்காமலேயே ... அவனது முக

பாவனையை ஆராய்ந்து கொண்டு இருந்தாள். அவனது மனதை மாற்றலாம் என்று எண்ணியவள்... நாளைக்கு பாங்கசனுக்கு ஏதாவது கடையில் வாங்க வேண்டி இருக்குமா.. கௌதம் அம்மாகிட்ட கேட்டிங்களா? போகணும்னா... நடுவில் வேலை அதிகம் இல்லை என்றால் போய்விட்டு வந்துடலாமே... நானும் வரவா? என்று கேட்டாள்.

இல்ல ப்ரியா... நான் கொஞ்சம் வெளிய போக வேண்டி இருக்கும்... நீ வேண்டுமானால்... சீக்கிரமே வீட்டுக்கு போய் அம்மாவுக்கு ஹெல்ப் பண்ணு... கடைக்கு போக வேண்டி இருந்தாலும்... நீங்களே... டிரைவரை கூட்டிகிட்டு போய்ட்டு வந்துடுங்க... என்னால... இன்னிக்கு வர முடியுமான்னு தெரியல... நீயே பார்த்துக்க... நான் அம்மாகிட்ட இது சம்பந்தமா எதுவும் பேசல... நீயே பேசிவிடு... பேசிட்டு உடனே கிளம்பரதுன்னாலும் கிளம்பிடு... என்று அவசரமாய் முடித்ததை பார்த்து அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது... இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தை தன்னை நம்பி விடுகிறான் என்று பெருமை படுவதா? இல்லை... வேற ஏதோ விஷயம் அவனை உறுத்துகிறதா ? அதைவிட அவனது அம்மாவிடம் பேசவில்லை என்று சொன்னதுதான்... ரொம்ப வித்தியாசமா இருக்கு... சரி எதுவா இருந்தாலும்... இப்போ ஆபிஸ் நேரத்தில் போட்டு துளைக்க வேண்டாம்... அவனே அன்னிக்கு சொன்ன மாதிரி... ராத்திரி வரை அவன் இப்படியே இருந்தால்... அப்ப பேசிக்கலாம்... என்று நினைத்தவள்... அவனிடம் தலை அசைத்து விடை பெற்றபடி கௌதம் வீட்டு எண்ணிற்கு டயல் செய்தபடியே எழுந்து வெளியே நடந்தாள்.

வாயேன் ப்ரியா, வெளியே கொஞ்சம் போய்... அனுவிற்கும் உனக்கும்... பார்லர் போய்ட்டு... கொஞ்சம் சாமான் வாங்கிட்டு வரலாம்... கௌதம்தான் போக சொல்லிட்டான்ல... உடனே கிளம்பி வா என்று லக்ஷ்மி சொன்னதும்... அவனிடம் சொல்லி கொண்டு கிளம்பலாம் என்று லேசாய் கதவை தட்டிவிட்டு அவனது அறைக்குள் நுழைந்த போது... அவன் போனில் யாரிடமோ கோபமாய் பேசி கொண்டு இருந்தான். அவளை பார்த்தும் சத்தம் கொஞ்சம் குறைந்த மாதிரி தோன்றியதா? ஏன்... அது யாராய் இருக்கும்... அவனது ஆபிசை பொறுத்தவரை... கஸ்டமர்... கொடுக்கல் வாங்கல்... சப்ளை டைமுக்கு கொடுக்கவில்லை ... அதனால் டென்சன் என்று எதுவுமே கிடையாதே... அவன் பேசி முடிக்கும் வரை காத்து இருந்தவள் அவனிடம் சொல்லி கொண்டு கிளம்பினாள். வண்டி இருக்கா என்பது தவிர அவன் வேறு ஒன்றும் பேசவில்லை. யாரு போனில்... என்று கேட்க நினைத்து... அதை ராத்திரிக்கு தள்ளி வைத்தாள். அவன் இயல்பாய் இல்லாதது தன்னை எவ்வளவு பாதிக்கிறது... என்பதை அந்த வினாடியில் ஆச்சரியத்துடன் உணர்ந்தாள்.

சுந்தரம் ...போனில் முந்தைய தினம் கௌதம் வந்து இருந்த அதே ஹோட்டலுக்கு வந்து அவனுக்கு

மதிய உணவு வாங்கி தந்து... தன்னுடைய... கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதாக... வாக்குறுதி கொடுக்க சொல்ல... எரிச்சலோடு... சிவராமனை மட்டும் அழைத்து சுருக்கமாக விஷயத்தை சொல்லிவிட்டு போலிசுக்கு போகலாமா என்று கேட்டதை அவர் வேண்டாம் கௌதம் ப்ளீஸ்... இப்போதைக்கு... வேண்டாம்... ஏற்கனவே ரொம்ப கடுப்பில் இருக்கான்... நீங்க போய்த்தான் பாருங்களேன்... அவன் என்ன சொல்றான் என்று பார்த்துவிட்டு நாளைக்கு பாங்க்சன் முடித்துவிட்டு தேவை என்றால் அப்புறமாய் போலிசுக்கு போகலாம்... நானும் வேண்டுமானால் கூட வரட்டுமா... என்று கேட்டவரை மறுத்துவிட்டு... தனியாக கிளம்பினான். வேண்டாத பல வெட்டி கதையை பேசியவாறே... அவன் விதம் விதமாய்... ஆர்டர் செய்து சாப்பிடுவதை எரிச்சலோடு பார்த்தபடி... வந்த உணவை ஒருவாய் எடுத்து கூட வைக்க மனம் இன்றி அமர்ந்து இருந்தான் கௌதம். இதே ஹோட்டலில்... நேற்று உணவு எவ்வளவு சுவையாக இருந்தது... பேச்சும் சிரிப்புமாய்... இப்போதோ உணவில் குறை எதுவும் இல்லாத போதும்... ம்ஹூம் என்று ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன்... உனக்கு என்ன வேண்டும்... சொல்லு... எனக்கு...இப்படி உட்கார்ந்து... வெட்டி கதை பேசிகிட்டு இருக்க எனக்கு டைம் இல்லை... நாளைக்கு என்னோட தங்கைக்கு நிச்சயதார்த்தம்... எனக்கு ஏகப்பட்ட வேலை இருக்கு... என்று சொன்ன அவன் வாயில் நிச்சயம்... அப்போது ஏதோ ஒரு துர்தேவதை தான் இருந்து இருக்க வேண்டும்... அந்த வார்த்தையில் அவசரமாய் நிமிர்ந்தவன்... யாரு... நேத்திக்கு உன் கூட காரில் வந்ததே... அந்த பொண்ணு உன் தங்கையா... இல்ல இல்ல... என்று அவனே திருத்தி கொண்டான்...

அந்த பொண்ணை நீ பார்த்த பார்வையே வேற... அப்படின்னா... இங்க உட்கார்ந்து சாப்பிடுச்சே... அந்த பொண்ணுதான்... ஆஹா... பக்கத்துல இருந்த பையன்தான்... கல்யாண பையனா... அவன் நல்ல ஷோக்கா இருக்கன்பா... நல்ல ஜோகடிச்சு சிரிச்சுகிட்டு... உன்னை மாதிரி உம்முன்னு இல்லாம... என்று பேசிக்கொண்டே இருக்க... கடவுளே... என்று கௌதம் தனது தலையை அழுந்த கோதினான்... அவனது பொறுமை போய் கொண்டு இருந்தது... சரி... சாப்பிட்டாச்சா... விஷயத்தை சொல்லு... என்று வார்த்தைகளை கடித்த பற்களுக்கிடையே துப்பினான். பாத்தியா கௌதம் நீ ஒண்ணும் சாப்பிடாம இருக்கறப்ப... என்னை எப்படி கவனிக்கிற பாரு... இதுதான் எனக்கு உன்கிட்ட புடிச்சது... என்று மேலும் பேச்சை வளர்க்க... அவனை ஓங்கி அறையவேண்டும் போல் இருந்த உந்துதலை சிரமப்பட்டு அடக்கினான். அவனாக சொல்லும்வரை பேசாமல் இருக்கலாம்... எப்படியும் சொல்லித்தானே ஆகவேண்டும் என்று வாயை இறுக மூடி கொண்டு இருந்தாலும் அப்படி இருப்பது சிரமமாய்தான் இருந்தது. அவனது பொறுமையை முடிந்த அளவு சோதித்துவிட்டு என்ன கௌதம்... நேற்று நான் சொன்னதை யோசித்து பார்த்தாயா...என்ன முடிவு பண்ணினாய்... என்று கேட்டான். இங்க பார்...

தப்பு பண்ணினது நீ... நான் ஏன் உனக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும் சொல்லு... நான் எதாவது தப்பு பண்ணி இருந்தால்... உனக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டிய தேவை இருக்கும்... அதெல்லாம் கொடுக்க முடியாது... கேசை வாபஸ் வாங்க வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இருப்பதாக... எனக்கு தெரியவில்லை...

சரி ஏன்... இதை சொல்ல இங்கே வரவேண்டும் என்று நினைக்கிறாயா? ரெண்டு காரணம்... எனது மரியாதைக்குரிய... சிவராமன் அங்கிளின் உறவினன் நீ... இன்னொன்னு... எனக்கு சாப்பாடு வாங்கி கொடுன்னு வாய் திறந்து கேட்கிற யாரையும்... அது யாராக இருந்தாலும் சரி... என்னால்... விட்டுவிட முடியாது... அது தெருவில் போற பிச்சைகரனாய் இருந்தாலும் சரி... இப்ப புரியுதா? கௌதமின் எளியவர்களுக்கான இந்த கரிசனம்தான் அவனது எதிரியோ? அதுதான்... அந்த வார்த்தைதான்... பிச்சைகாரன்... என்ற வார்த்தை இதோ அவனுக்கு எதிராய்... சுந்தரத்தை திருப்பிவிட்டு விட்டதோ? ஒருவரின் நல்ல குணம் ஒருவருக்கு எதிராய் செயல்பட முடியுமா? முடியும் என்று... விதி கௌதமின் வாழ்கையில் விளையாடிவிட்டது. அவனது பதிலை கெட்டவன் சில நிமிடங்கள் மௌனமாய் இருந்தான். பின் கடைசியாக... என்னதான் சொல்கிறாய் கௌதம்? மற்றதை விட்டுவிடு... எனக்கு கொஞ்சம் பணம் வேண்டும்... பணத்திற்கு மட்டும் ஏற்பாடு செய்கிறாயா? என்று அமைதியாக கேட்டான். இதுவரை அவனது பேச்சில் இருந்த கேலி கிண்டல்... இல்லை... ஏன்? அது லேசாக அவனை உறுத்திய போதும்... நான் ஏன் உனக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும்... அதற்கு ஒரு காரணம் மட்டும் சொல்லிவிடு... தருகிறேன்... என்று அமைதியாகவே சொன்னான். ஓ ... ஓ... உனக்கு பணம் கொடுக்க ஒரு காரணம் வேண்டும் இல்லை... சரி... நாளைக்கு எப்போ நிச்சயதார்த்தம்...? என்று திடீர் என்று கேட்க... அது எதுக்கு உனக்கு... என்று சந்தேகத்தோடு கேட்டான் கௌதம். இல்லப்பா... எனக்கு ஒருவேளை சாப்பாடு வாங்கி கொடுதுருக்க இல்லை... அதுக்கு நன்றி கடனாய் ஒரு வாழ்த்தாவது சொல்லலாம் என்றுதான்... வேற எதுக்கு? பரவாயில்லை... உனக்கு சொல்ல மனம் இல்லாவிட்டால் தேவை இல்லை... இப்போவே என் வாழ்த்தை சொல்லி விடுகிறேன்... உன் தங்கைக்கு... நீயே சொல்லிவிடு... என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பி நடந்தான்.

அவன் சொன்னதை நம்பவும் முடியாமல்... நம்பாமல் இருக்கவும் முடியாமல்... மலைத்து அங்கேயே நின்றான். என்ன இது இவ்வளவு சுலபமாய்... கிளம்பிவிட்டான். இவ்வளவு சுலபமாய் விடுவது என்றால்... எதற்கு அவ்வளவு மிரட்டல்? நேற்று மட்டும் இல்லாமல்... இன்றும் போனில் என்னவெல்லாம் சொன்னான்... ஆனால் இப்போது மேலே ஒரு வார்த்தை பேசாமல்

போய்விட்டானே... இப்போ என்ன செய்வது? கொஞ்ச நேரம் மலைத்து நின்றவன்... சரி நாளைக்கு வேலையை பார்க்கலாம்... என்று கொஞ்சம் உற்சாகதோடே மறுநாள் அதிகாலை அவன் ஒரு பெரிய குண்டோடு வர போகிறான் என்பது தெரியாமல் ஹோட்டலில் இருந்து கிளம்பினான்... காரில் போகும்போதே உற்சாகமாய் ப்ரியாவை அழைத்தவன்... எங்கே இருக்கிறாள் என்று விசாரித்து... பார்லரில் இருப்பதை அறிந்ததும் அங்கே தனக்கு வேலை இல்லை என்பதால்... அம்மாவிடம் போனை கொடு... என்று பேசியவன்... வெளி வேலை எதுவும் இல்லை என்பதையும் அம்மாவிடம் உறுதி செய்து கொண்டு மீண்டும் அலுவலகத்திற்கு சென்று சிவராமனை அழைத்து விபரம் சொன்னான். அவனது மலர்ந்த புன்னகையை அவர் பிரதிபலிக்கவில்லை... தீவிரமான யோசனையோடு சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்தார். இல்லை கௌதம்... அவன் இவ்வளவு சுலபமாய்... விடுகிற ஆள் இல்லை... அவன் ஏதோ முடிவு செய்துவிட்டான். என்னன்னு எனக்கு புரியலை... அவனை மாதிரி கிரிமினலாய்... நமக்கு யோசிக்க தெரியாதே... எதற்கும் உங்க தங்கையை கொஞ்சம் பத்திரமாய் பார்த்துகோங்க... ப்ளீஸ்... என்று சொன்னவுடன் அவன் மலைத்தான்...

நீங்க என்ன சொல்றீங்க அங்கிள்... அவன் ஏதாவது கடத்தல் அந்த மாதிரி இறங்குவான் என்று பயப்படுகிறீர்களா? தெரியல கௌதம்... எனக்கு தோணியதை சொன்னேன் என்று சொன்னார். ஓ ஓ ... அப்படின்னா நான் உடனே கிளம்பி டி-நகர் போறேன்... அம்மா... ப்ரியா அனுவோட... அங்கேதான் ஏதோ ஷாப்பிங்க்னு போய் இருக்காங்க... நானே அவங்களை பத்திரமா வீட்டுல விட்டுட்டு... வரேன்... லேட்டா ஆயிடுச்சுன்னா நாளை மறுநாள் வரேன்... நாளைக்கு நான் ஆபிஸ் வரலை... நீங்க பார்த்துகோங்க... அங்கிள்... நான் வெளியே யாருக்குமே சொல்லவில்லை... அதனால் தப்பாக எடுத்துகாதீங்க... அப்புறமா ஒரு நாள் நீங்க வீட்டுக்கு வந்து எங்க நாலு பேரையும் ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க... என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான். ஆனால் அங்கே அவன் பயந்த மாதிரி எதுவும் நடக்கவில்லை. எவ்வளவோ கவனமாய் சுற்றி பார்வையை ஓட்டியபடி இருந்தாலும் குடும்பத்தோடு... இப்படி சேர்ந்து சுற்றுவது மெல்ல மெல்ல அவனது மனதையும் மாற்றி உற்சாகத்தில் மிதக்க வைத்தது. ப்ரியாவும் அவனது மாற்றத்தை உணர்ந்து... நல்ல வேளை காலையில் அவனை குடையாமல் இருந்தது நல்லதாய் போயிற்று என்று திருப்தி பட்டுகொண்டாள்... அங்கிருந்து கிளம்பி வீட்டுக்கு வந்து மறுநாள் விழாவிற்கான ஏற்பாடுகளை... பேச்சும் சிரிப்புமாய் செய்துவிட்டு... இங்கேயே இரு ப்ரியா... என்று வற்புறுதியவனை... நான் மூணு நாளா இங்கதான் இருக்கேன்... அங்கே தாத்தா தனியாக இருக்காருல்ல... இன்னிக்காவது நான் அங்கே போறேனே... ப்ளீஸ்... என்று கேட்டாள்.

அதுக்கு நீ ஏன் அங்க போகணும்... அவரை இங்கே வர சொல்லிவிடலாம்... நான் சொல்றேன் நீ கவலைபடாதே... என்று சமாதான படுதியவனை... மறுத்து இல்லை கௌதம் அவர் ரொம்ப இன்டிபெண்டண்ட இருப்பவர்... இங்கே வந்து தங்குவது அவர் கௌரவத்திற்கு... என்று ஆரம்பித்துவிட்டு நிறுத்தினாள்... கௌரவ குறைச்சல் என்று அவனிடமே எப்படி சொல்வது? ஏன் ப்ரியா இங்கே வந்து இருந்தால் என்ன... எல்லாம் ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணா ஆக போறோம் இல்ல... இல்லைனாலும் என்று ஆரம்பித்துவிட்டு... அவன் இப்போது பேச்சை நிறுத்தினான். கடவுளே நல்ல வேளை... என்று ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றினான். மறுநாள் காலையில் ஏழு மணிக்கு அவன் பீச்சில் இருந்து வரும்போதே அவள் இங்கே இருக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன், மனம் இன்றி இனிமேல் தாமதம் செய்ய முடியாது என்ற நிலை வந்த பிறகு... இரவு பதினொரு மணிக்கு அவளை அழைத்து போய் வீட்டில் விட்டுவிட்டு தாத்தாவிடமும் காலையில் சீக்கிரமே வரச்சொல்லி அழைப்பு விடுத்துவிட்டு வீட்டிற்கு திரும்பி வந்தான். இரவில் பாதி தூக்கம் பாதி கனவு என்று இனிமையாய் பொழுதை கழித்துவிட்டு... அதிகாலை... ஐந்தரை மணிக்கு எழுந்து பீச்சுக்கு உற்சாகத்தோடு ஓட போனான். அங்கே வழக்கமாய் அவன் வண்டியை நிறுத்தும் இடத்தில்...சுந்தரம் ... ஒரு விஷம புன்னகையோடு காத்து இருந்தான்.

காரை நிறுத்தி இறங்கியவன் அவனை பார்த்து... அதிர்ந்தான்... இவன் எங்கே இந்த நேரத்தில்... இந்த இடத்தில்... அந்த வினாடி அவனுக்கு முந்தைய தினம்... சிவராமன் அங்கிள் சொன்ன வார்த்தை நினைவுக்கு வந்தது... அவன் அவ்வளவு சுலபமாய்... விடுபவன் இல்லை கௌதம்... அப்படி என்றால்... இப்போ என்ன செய்ய போகிறான்? அவன் கையில் என்ன லாப்-டாப் மாதிரி என்னவோ வைத்து இருக்கிறான்? நிற்பதா... போவதா? அவனிடம் தானாக போய் பேசினால்... ரொம்ப ஏறி கொள்வானா? எதுவாய் இருந்தாலும் அவனுக்கு இன்றைய பொழுது... நல்ல படியாக போக வேண்டுமே... விழா நல்லபடியாக முடியவேண்டுமே? யோசனையோடு அவனையே கேட்டுவிடலாம் என்று முடிவு செய்தவன்... அவனை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். வா வா கௌதம்... உனக்காகத்தான் இங்கே அரை மணி நேரமாக காத்து கொண்டு இருக்கிறேன்... ஆனால் நீ எப்பவும் கரெக்டா ... வர டைமுக்கு வந்துட்ட... உனக்கு எப்படி தெரியும்? நான் இங்கே காத்து இருக்கிறேன் என்பது தெரிந்தால் இன்னும் சீக்கிரமாய் வந்து இருப்ப இல்லை கௌதம்.... என்று புன்னகை செய்தான். அவன் பேசாமல் அவனையே பார்த்து கொண்டு இருக்க... சரி கௌதம்... இப்ப நான் ரொம்ப பிசி... உன்கிட்ட வெட்டி கதை பேச நேரம் இல்லை... இதோ ரெண்டு சீ. டீ வச்சு இருக்கேன்... லாப்-டாபும் இங்கேயே இருக்கு...நீ பார்க்க வேண்டிய சீ-டீ யும் இருக்கு.

முந்தாநாள் முழுவதும் உன்னை சும்மா பால்லோ பண்ணிநேன்ல... அப்ப உங்க நாலு பேரையும் எடுத்த வீடியோ காட்சிகளை... கம்ப்யூட்டர் என்ற மாயாஜாலம் செய்யும் திறமை படைத்த எந்திரம் மூலமா அருமையான... ரெண்டு ப்ளூ பிலிமா தயாரிச்சி இருக்கேன்... ஒன்னுல... நீ... இன்னொன்னுல... உன்னோட தங்கை... பயப்படாதே... நீங்க எல்லாம் நல்ல பசங்க... லிமிட்டை தாண்டாதவங்க தான்... அது எனக்கு தெரியும்... உனக்கு தெரியும்... உலகத்துக்கு தெரியுமா? நேற்று நீ கேட்டயா? நான் எதுஅக்கு உனக்கு பணம் தரனும் என்று? அதான் ரொம்ப யோசிச்சேன்... நீ ரொம்ப நல்ல பையன்... எனக்கு தெரியுமே... காரணம் காட்டி விட்டால்... பணம் கொடுத்துவிடுவாய்... என்று... அதான் நேற்று மதியனத்துல இருந்து இந்த வேலைதான்... சூபரா இருக்குப்பா... நீ வேணா போட்டு பாரேன்... உனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும். நான் நீ கேட்ட காரணத்தை கொண்டு வந்துட்டேன்... நீ நான் கேட்ட பணத்தை எப்போ தர போகிறாய்? சீக்கிரமா யோசிச்சு நல்ல முடிவா சொல்லு கௌதம்... இதை எல்லாம் இங்கேயே வச்சுட்டு போறேன்... சந்தேகம் இருந்தா போட்டு பாரு... நான் கால் மணி நேரம் கழிச்சு வரேன்... இதை மட்டும் அழிச்சுட்டா போதும்னு அசட்டுத்தனமா நினைக்க மாட்டாய் இல்ல... என்கிட்டே வேற காப்பி எல்லாம் இருக்கு... வரட்டா... என்று நடந்தவனை விக்கித்து போய் பார்த்து கொண்டு நின்றான்...

@@@ மயக்கமா... கலக்கமா.... மனதிலே.... குழப்பமா... வாழ்கையில் நடுக்கமா... @@@ முதல் முறையாக... ஐயோ இந்த சிக்கலை யாருக்கும் பாதிப்பு இன்றி எப்படி அவிழ்க்க போகிறோம்... என்று குழம்பி விக்கித்து போய் காரில் சாய்ந்து அமர்ந்தான் கௌதம்... .

அத்தியாயம் 53

அந்த ஆரம்ப அதிர்ச்சியை ஜீரணித்து... அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யோசிக்கவே அவனுக்கு பல நிமிடங்கள்... பிடித்தது. முதலில் அவனுக்கு ஆத்திரம்தான் வந்தது... இந்த பொறுக்கிக்கு எவ்வளவு திமிர்... என்ன தைரியம் இருந்தால்... இப்படி நம்மையே இதில் திட்டம் போட்டு மாட்டி வைப்பான்... பேசாமல் இவனை அப்படியே ஓட விட்டு காரை ஏற்றி கொன்று விடலாமா என்று கூட ஒரு வினாடி தோன்றியது... ச்சே ச்சே... இவனை கொன்றுவிட்டு தனது வாழ்க்கையை பாழ் ஆக்கி கொள்வதா... முட்டாள்தனம்... சுதரித்தான்... இல்லை தனது எண்ணம் போகும் பாதை சரி இல்லை... இது ஆத்திரபடுவதற்கான நேரம் இல்லை... யோசிக்க வேண்டும்... நிதானமாய்... நிதானம்தான் இப்போ முதல் தேவை... கூல்... கூல்... கௌதம்... முதலில் காரில்

இறந்து இறங்கி... தண்ணீரை முகத்தில் அடித்து கழுவினான்... அழுந்த துடைத்து... விட்டு நீர் அருந்தினான்... ஆழ் மூச்சுகள்... எடுத்து சில நிமிடம் நிதானபடுத்தினான். முதலில் இவனோடு சேர்ந்து வேறு யாராவது... இதில் இருந்தார்களா என்று தெரியவேண்டும்... எங்கே எத்தனை காப்பிகள் வைத்து இருக்கிறான் என்பதை கண்டுபிடிக்க வேண்டும்... முதலில் இதை எப்படி மிரட்ட பயன்படுத்த போகிறான்... உறவினர்களிடம் காட்ட போகிறேன் என்றா... இல்லை நெட்டில் போடுவேன் என்றா... அதை எப்படி தடுப்பது... கடவுளே அம்மாவிற்கு தெரிந்தால் அவ்வளவுதான்... உடைந்து போய் விடுவார்கள்... இப்போது பணம் முக்கியம் இல்லை... போய் தொலைகிறது ... என்று விட வேண்டியதுதான்... ஆனால் தான் இப்படி பயப்படுவது தெரிந்தால்... இவன் இன்னும் ஏறிகொள்வானோ இல்லை போலீசுக்கு போகலாமா? தாத்தாவிடம் சொல்லலாமா...

ஆனால் இதெல்லாம்... சரியா வருமா... டைம் வேற அதிகம் இல்லை... இப்போதைக்கு இவன் சத்தம் போடாமல் இருப்பதுதான்... முக்கியம்... முடிவுக்கு வந்தவன் நிமிர்ந்தான். அவனது மன வேகத்தை துல்லியமாக கணக்கிட்டு இருந்தான் போலும். அவன் நிமிரும்போதே... தூரத்தில் சுந்தரம் வருவது தெரிந்தது... என்ன கௌதம் நல்லா யோசிச்சாச்சா? இப்ப பேசலாமா? முகம் எல்லாம் கழுவி பிரேஷா இருக்க போல... சரிப்பா... நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி... ஒரு பத்து லட்சம் ரூபாய் கொடுத்துவிடு... நான் பேசவே மாட்டேன்... இது மட்டும் இல்லை...ஒரிஜினல்... அதை தயார் பண்ணின கம்ப்யூட்டர்... கூட உனக்கே கொடுத்துவிடுகிறேன்... அதையும் நீயே ஞாபக சின்னமாய் வைத்து கொள்...சரியா... எங்கே எப்போ கொடுக்கிறாய்? சொல்லு... என்று நிதானமாகவே சொன்னான் சுந்தரம் .

ஒருமுறை விழிகளை இறுக மூடி திறந்து... நீ சொல்றதை நான் எப்படி நம்புவது... பின்னால் வேற எதாவது கொண்டு வந்து மிரட்ட மாட்டாய் என்பதற்கு என்ன உத்திரவாதம்... அதோட... உன் கூட வேற யாராவது வேலை செய்து இருந்தால்... நாளைக்கு உங்களுக்கிடையே பிரச்சனை வந்தால்... மறுபடியும் என்னிடம் யாராவது வரமாட்டேர்கள் என்று நான் எப்படி நம்புவது? என்று மெல்ல உறுதியான குரலில் கௌதம் கேட்டான்.

நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்... கௌதம்... வேற வழி இல்லை... நீ என்னை ஒருமுறை விழ தட்டினாய்... இது என்னுடைய முறை... நீ மேலே என்னை சீண்டாவிட்டால்... நானும் உன் வழிக்கு வரமாட்டேன்... நீ என்னை நம்பலாம். நீ பண்ணின தப்புக்கு... என்னை சீன்டியதற்கான தண்டனை... அதோடு நமக்கிடையே உள்ள தொடர்பு முடிந்துவிட்டது அவ்வளவுதான் சரியா... என்று முடித்தான். சரி பணம் எப்போ எங்கே தருவாய்... சொல்லு என்று காரியத்தில் கண்ணாய் கேட்டான். நாளைக்கு

பதினொரு மணிக்கு ஆபீஸில் வந்து வாங்கி கொள் என்று சொன்னவனை அவசரமாய் மறுத்தான். இல்லை கௌதமது சரியாக வராது... இன்னைக்கு வீட்டில் விழா முடியும் முன்பு எனக்கு பணம் வேண்டும்... ஒருவேளை உன்னால் முடியாது என்றால்... நான் சாந்தோம் போய் அந்த சம்பந்தி வீட்டுகாரர்களை பார்க்க வேண்டுமே... ஹேய் ஹேய்... நீ என்ன சொல்ற... நான்தான் பணம் தருகிறேன் என்று சொல்கிறேனே... அப்புறம் எதற்கு நீ போய் அவர்களை பார்க்க வேண்டும் என்று அவசரமாய் கேட்டான். இல்லை கௌதம்... உங்க வீட்டில் உன் அளவுக்கு யாரையும் என்னால் நம்ப முடியாது... உங்க அப்பா உனக்கு மேல... உன்னோட தாத்தா கேட்கவே வேண்டாம்... அதனால் நீ இன்னைக்கே கொடுத்துடு... எப்படியும் இன்னிக்கு வெள்ளி கிழமைதானே... பாங்க்சன் பனிரெண்டு மணிக்கு மேல்தானே இருக்கும்... நான் எல்லாம் விசரித்துவிட்டேன்... பத்தரைக்கு ராகு காலம் ஆரம்பிக்கு முன்பாகவே எல்லோரும் கிளம்பி கபாலீஸ்வரர் கோவிலுக்கு வந்துடறாங்க... அங்கிருந்து பனிரெண்டு மணிக்கு கிளம்பி உங்க வீட்டுக்கு வராங்க... அதனால்.. நீ பத்து பத்தரைக்கு எல்லாம் வந்து எனக்கு பணம் எடுத்து கொடுத்துவிட்டு... நீ வீட்டிற்கு போய் விடலாம்... ஒண்ணும் பிரச்சனை இருக்காது கௌதம்... என்று பேச்சை தொடர்ந்தான்.

போதும் என்று கை அசைத்து நிறுத்தியவன்... சரி நீ மைலாபூர் ஐசிஐசிஐ பாங்குக்கு... பத்து மணிக்கு வா... தந்துவிடுகிறேன்... இதோ பார்... உன்னை... மேலே ஒரு பிரச்சனையும் வாராது என்று நீ சொல்வதை நம்பித்தான்...பணம் கொடுக்கிறேன்... மீறி எதாவது நடந்ததோ... உன் உயிர் உன்னோட உடம்பில் இருக்காது... நான் சாதுதான்... ஆனால் என்னை ஒரு அளவுக்கு மேல் சீன்டினாய் என்றால்... என்ன நடந்தாலும் பார்த்துக்கலாம்... என்று நிஜமாய் கொன்றே விடுவேன்... ஜாக்கிரதை.... என்று சொல்லிவிட்டு... அவனது ரொம்ப தேங்க்ஸ்பாவை அலட்சியம் செய்து காரை எடுத்து கொண்டு கிளம்பினான். அவனது கார் வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே... கார் சத்தம் கேட்டு... வாசலுக்கு மலர்ந்த முகத்தோடு... ஓடி வந்து... ஹாய் கௌதம்... உங்ககிட்ட ப்ராமிஸ் பண்ணின மாதிரியே... நான் உங்களுக்கு முன்னாலேயே வந்துவிட்டேனே... சந்தோஷம்தானே... என்று உற்சாகத்தோடு சொன்ன ப்ரியாவிற்கு... ஹாய் ப்ரியா... சந்தோஷம்தான்... என்று உயிரே இன்றி முனகிவிட்டு உள்ளே போனவனை அதிர்ந்து போய் பார்த்து கொண்டு இருந்தாள்.

என்ன ஆச்சு இவனுக்கு... நேற்று இரவு... வீட்டுக்கு விடமாட்டேன் என்று கொஞ்சியதென்ன... சீக்கிரம் வரவேண்டும் என்று நூறு முறை திருப்பி திருப்பி சொன்னதென்ன... இப்ப இப்படி உயிரே இல்லாமல்... போவதென்ன... அவன் தன்னை கட்டி அணைத்து கொஞ்ச வேண்டாம்... ஆனால் உற்சாகமாய் ஒரு பார்வை... ஒரு சின்ன கேலி... கொஞ்சம் சிரிப்பு... கன்னத்தில் லேசான வருடல்...

அதற்கு கூடவா பஞ்சம்... என்று சற்றே வாடியவள்... நிமிர்ந்தாள். அட அவனுக்கு என்ன பிரச்சனையோ? வெறும் அலுப்பாக கூட இருக்கலாம்...வெளியே போய் வந்து இருக்கிறான்... எதாவது குடிக்க கொடுத்துவிட்டு விசாரிக்கலாம்... காபி எடுத்து போய் அவனது அறை கதவை தட்டியவல் பதிலே இல்லாமல் போகவும்... லேசாக தள்ளி உள்ளே பார்த்தால் அவனது அறையில் யாரும் இல்லை... எங்கே போய் இருப்பான்... உள்ளே பாத் ரூமில் சத்தம் கேட்டது... குளிக்கிறானா... பேசலாமா... என்று யோசித்துவிட்டு... ரொம்ப பெர்சனல் ஸ்பெசை டிஸ்டர்ப் பண்ண கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்து கீழே இறங்கினாள். காபி தட்டை திரும்பி எடுத்து வருவதை பார்த்தும்... என்ன ப்ரியா அதுக்குள்ள வந்துட்ட... நீ வரதுக்கு ஒரு கால் மணி நேரமாவது ஆகும்னு நினைச்சேனே ... என்று சிரிப்போடு தட்டை வாங்கியவள்... ஏம்மா கௌதம் காபி குடிக்கலை... என்று கேட்டதும்... ரூமில் இல்லை ஆண்டி... குளிக்கிறார் போல...என்று சொல்லிவிட்டு... வெளியே வந்தாள்.

அவளும் அவனை முதல் முறை ... திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில் பார்த்ததில் இப்படித்தான் அவ்வப்போது... மூட் அவுட்டாகி விடுகிறது... இவனுக்கு என்னதான் பிரச்னை... தன்னிடம் பகிர்ந்து கொள்ள இவனுக்கு ஏன் மனம் வரவில்லை... காதல் என்பது சந்தோசத்தை மட்டும் பகிர்ந்து கொள்வதா? இன்பம் துன்பம் இரண்டிலும் இருக்க வேண்டாமா? இதை இவன் எப்போது புரிந்து கொள்வான்? போகிறான்... அவனுக்கு புரியாவிட்டால் போகிறது... நாமே இன்று கண்டு பிடித்து விடுவோம்... அதற்கு பிறகு மக்கே... எப்பவுமே நான் இருக்கிறேண்ட... உன் கூட... என்று அவன் தலையில் அடித்து புரிய வைப்போம்.... இவன் அவசரமாய் குளிப்பதை பார்த்தால்.... வெளியே எங்கேயோ கிளம்ப போகிறான் போல தோன்றுகிறது... இங்கேயே இருந்தால்... ஒன்றும் சரி வராது... அவசரமாய் யோசித்தவள்... லக்ஷ்மியிடம் போய்... ஆன்ட்டி... நான் வீடு வரை கொஞ்சம் போய் வருகிறேன்... ஒரு மணி நேரத்தில் வந்துவிடுவேன்... கௌதமேழு மணிக்கு வர வேண்டும் என்று சொன்னதால்... வந்துவிட்டேன்... இன்னைக்கு போட வேண்டிய டிரஸ் பாக் வீட்டில் வைத்துவிட்டேன்... போய் எடுத்து கொண்டு சீக்கிரம் வந்து விடுகிறேன்... என்று அவசரமாய் சொன்னவள் அவள் மறுத்து ஏதோ சொல்ல வருவதை காது கொடுத்து கேட்க கூட இல்லாமல்... கிளம்பி விட்டாள்.

ப்ரியாவிடம் தான் அப்படி பாரா முகம் காட்டி இருக்க கூடாது என்று குளிக்கும் போது தோன்றியது... என்ன நின்று இரண்டு வார்த்தை பேசி விட்டு வந்து இருக்கலாம்... ஆனால் அப்போது மனம் இருந்த நிலையில்... அதை யோசிக்க முடியவில்லை... அவளது அதிர்ந்த முகம் மனதை

வாட்டியது ... ச்சே வெளியே போனதும் முதலில் கூப்பிட்டு பேச வேண்டும்... பாவம்... என்று எண்ணி வெளியே வந்து பார்த்தால்... அவள் இல்லை... வீட்டு வரை போய் இருக்கிறாள் என்று லக்ஷ்மி தகவல் சொன்னாள். அதுவும் நல்லதுதான்... இல்லை என்றால் கிளம்பும் போது அவள் வேறு எதாவது கேள்வி கேட்டு... பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறுதுவதை விட இது பெட்டேர்... என்று தோன்றியது... அம்மாவிடம்... நான் கொஞ்சம் முக்கியமான வேலையாய்... பேங்க் வரை போகிறேன்... பதினொரு மணிக்கு எல்லாம் வந்துவிடுவேன்... யாரிடமும் எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்... வெளியே போய் இருக்கிறேன் என்று மட்டும் சொல்லுங்கள்... சரியா... என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

பேங்க் வாசலில் போய் சுந்தரத்தை தேடி பார்வையால் துழாவியவன்... காணாமல் ஒரு வினாடி யோசித்து விட்டு... உள்ளே போய் தனது வேலையே முடித்துவிட்டு காரில் காத்து இருந்தான். பத்து மணிக்கு இன்னும் சில நிமிடங்கள் இருந்தது....கொஞ்ச நேரத்தில்... தூரத்தில் சுந்தரம் வருவதை பார்த்தவன்... காரில் இருந்து இறங்கினான்.

கௌதமின் அருகே வந்தவன் புன்னகையோடு... இதுதான் கௌதம் உன்கிட்ட எனக்கு பிடிச்சது... உன்னோட பங்க்சுவாலிட்டி... ஒவ்வொண்ணு சொல்லும்போதும்... இதுதான் என்றே சொல்கிறேன் இல்லை... என்னப்பா செய்வது உன்கிட்ட எல்லாமே பிடிச்சுத்தான் இருக்கு... ஆனால்... போதும்... உன்னோட செர்டிபிகேட் எனக்கு தேவை இல்லை... நீ கேட்ட பணம் இதில் இருக்கு... நான் சொன்னதை நல்லா ஞாபகம் வச்சுக்கோ... அத்துமீறாம பார்த்துக்கோ... என்னை கொலைகாரனாய் ஆக்கிடாத... ஜாக்கிரதை... என்று சுட்டு விரல் காட்டி எச்சரித்துவிட்டு... உன்னிடம் இது சம்பந்தமா வேற எதுவும் இல்லை என்பதை நல்லா யோசிச்சு பார்த்து சொல்லு... இல்லை கௌதம்... என்னை நம்பு... என்று சொல்லி லப்-டாப்... சி டீ யையும் கொடுத்துவிட்டு...சுந்தரம் கிளம்பினான்.

அந்த பரிமாற்றத்தை பார்த்து கொண்டு இருந்த இரண்டு ஜீவன்களின் உள்ளம்... வெவ்வேறு விதமான உணர்ச்சிகளுக்கு ஒரே நேரத்தில் ஆளாகின... முதலில் ப்ரியா... யார் இவன்... எதற்காக கௌதம் இன்று.... இந்த முக்கியமான தினத்தில் அவ்வளவு அவசரமாய்... பாங்கிற்கு நேரில் வந்து ... ஏதோ ... ஏதோ என்ன... அது நிச்சயம் பணம்தான்... கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஆபிஸ் வேலையாய் இருந்தால்... நேரில் வீட்டுக்கே வர சொல்லி கொடுக்கலாமே... இவன்கிட்ட தான் கௌதம் நேற்று போனில் பேசி கொண்டு இருந்து இருக்க வேண்டும்... கடவுளே... இல்லை... அவசரபடதே ப்ரியா..... யோசி... யோசி... DON'T JUMP INTO CONCLUSIONS... நிதானமாய் ...யோசி... கௌதம் பதில் சொல்லுவான் என்று அவளுக்கு தோன்றவில்லை... அப்படி சொல்வதாய் இருந்தால்...

நேற்றே சொல்லி இருப்பான்... இவனிடமே கேட்டால் என்ன... ஒன்றும் தப்பு இல்லை... சொன்னால் சரி சொல்லாவிட்டாலும்... நமக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை...

@@@@ கண்ணை நம்பாதே... உன்னை ஏமாற்றும்... அறிவை நீ நம்பு... @@@@ என்று ரொம்ப புத்திசாலிதனமாக எண்ணித்தான்... ப்ரியா மெல்ல அவளை அணுகி நடந்தாள்... அங்கே தன் தலையில் இடி விழ போகிறது என்பதை அறியாமல்... எல்லாம் விதி... .

அத்தியாயம் 54

ப்ரியா ரோட் கடக்க வேண்டி இருந்ததால் இரு புறமும் பார்த்த வாறே... மெல்ல நடக்க... அவள் அவன் அருகே செல்லும் முன்பாகவே... ஹலோ... கிரீன் ஷர்ட் ஒரு நிமிஷம் ப்லீஸ்... என்ற குரல் கேட்டு...சுந்தரம் திரும்பி பார்த்தான். வருவது யார் என்பது அவனுக்கு தெரியா விட்டாலும்... ப்ரீயாவிற்கு தெரிந்தது. கடவுளே... இவங்க எங்கே இங்கே... இவங்க ஸ்ரிராம் அம்மாவாச்சே... அவங்க இவன்கிட்ட என்ன பேச போறாங்க? அவசரமாய் பின்னால் நகர்ந்து அவங்க கண்ணில் படாத தூரத்திற்கு விலகி போனாள். பின்னால் நகர்ந்ததில் அவர்கள் பேசுவதும் கேட்காது... பரவாயில்லை... ஆனால் இவர்கள் கண்ணில் இப்போது பட கூடாது... என்ன பேசறாங்க? வெறும் அட்ரஸ் மாதிரி விசரணாயாக இருக்குமா? இல்லை கௌதம் பற்றி விசாரிக்க போறாங்களா? கடவுளே பொறுமை கொடு... ப்ளிஸ்... தம்பி ஒரு நிமிஷம் நில்லுப்பா... என்னப்பா நீ? அவன் உன்னை என்னவெல்லாம் சொல்லி மிரட்டி விட்டு போறான்... நீ என்னடா என்றால் பேசாம ... இப்படி அமைதியா... சிரிச்சுகிட்டு இருக்கறது மட்டும் இல்லாமல்... தாங்க்ஸ் வேற சொல்ற... உனக்கு கோபம் வரலை... அவன் ஏன் உன்னை கொன்று விடுவேன் என்று சொல்லிவிட்டு போறான்? என்று கரிசநமாய் விசாரித்தாள்... புஷ்பா... ஹலோ மேடம்... உண்மை என்னன்னு தெரியாம... அவரை திட்ட தீங்க... .. அவன் எவ்வளவோ பொறுமைசாலி... நான இருந்தால்... நடக்கற கதயெ வேற... என்று முணுமுணுத்துவிட்டு போக... அவளது ஆர்வம் ஜாஸ்தி ஆனது...

இவனுக்கு இன்று அவ்வளவு அவசரமாய்... அவ்வளவு பணம்... ஐந்து அல்லது பத்து லட்சம்... கௌதம் ஏன் கொடுத்தான்... பாங்கில் அவள் பார்த்தாள்... பத்து கட்டுகள்... ஐநூறோ... ஆயிரம் ரூபாய் கட்டோ... பின்னே தொடர்ந்து நடந்தவள்... அப்படி என்னப்பா அவன் உசத்ி... எனக்கென்னவோ... உன்னை பார்த்தால்தான்... பாவமாய் இருக்கு... என்று தொடர... என்ன மேடம் உங்களுக்கு வேற வேலை இல்லயா... எதற்கு இப்படி நொண்டிக்கிட்டு இருக்கேங்க? போங்க போங்க... அது உங்களுக்கு தேவை இல்லாத விஷயம்... என்று வெடுக்கென்று சொல்லிவிட்டு... நீ எல்லாம் உங்க

தங்கச்சியை... யாராவது அவளோட லவர் கூட ... நெருக்கமா... அசிங்கமா படம் பிடித்து காட்டினால்... ரொம்ப சந்தோஷப்படுவீங்க போல? அவனாவது வெறும் மிரட்டல் மட்டும் விட்டான் வேற யாராவதா இருந்தால் இவ்வளவு வசதி இருப்பதற்கு... என்று அவன் மெல்லிய குரலில் முனகியது அவள் காதுகளில் துல்லியமாக விழுந்தது....

ரதன்ம் சொல்வது சரிதான்... ஸ்ரிராம் ரொம்ப தான் அலைஞ்சு இருக்கிறான்... அவனாவது சின்ன பயன்... அந்த பொண்ணோட அம்மாவிற்கு எங்கே போச்சு புத்தி? ஒரு சின்ன பெண்ணயும் பையன் கூட அவங்க இஷ்டதிற்கு... ... சுற்ற விட்டு ச்சே சீ... இதெல்லாம் என்ன குடும்பம்... அண்ணன் அதுக்கு மேல... அவனுக்கு பணம் கொடுத்து தங்கயை காப்பாற்றுவான் போல... கர்மம் .... முதலில் இந்த கல்யாணம் வேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டும்... ஸ்ரிராம்... கேட்பான் தெரியவில்லை... அவனுக்கு மேல அவனோட அப்பா சத்தம் போடுவாரு... என்ன சொன்னாலும் சரி இன்னைக்கு அவங்க சொல்றதை காதிலே போட்டு கொள்ள கூடாது... இந்த விஷயத்தை வெளியே பேசவும் முடியாது... முடிவுக்கு வந்தாள். இது என்ன வீட்டில் இருந்து கிளம்பும் போது... கல்யாண பெண்ணிற்கு... வைரதில் அட்டிகை வாங்க வேண்டும் என்று தான் கிளம்பியது என்ன... இங்கே பாங்கில் வந்து மலசிய பணத்தை மாற்ற வந்தது நல்லதாய் போயிற்று... உண்மை தெரிந்தது... தன்னை இப்படி வெறுப்பெற்றி விட்டார்களே... நல்ல வேளை... எல்லா கன்ராவியும்... கல்யாணத்திற்கு முன்னாலேயே தெரிந்தது... வெளிக்கு எதயும் காட்டி கொள்ளாமல்... அருகில் நகை கடையில் காத்து இருந்த மற்றவர்களுடன் போய் சேர்ந்து கொண்டாள்.

புஷ்பா... எக்ஸிடம் இருந்து நகர்ந்ததும்... அவசரமாய்... ப்ரியா அவனை ஓட்டமும் நடையூமாய் ஏட்டி பிடித்தாள். ஹலோ மிஸ்டர்... கொஞ்சம் நில்லுங்க... என்று கூப்பிட்டவாறு அவன் பின்னால் தொடர்ந்தாள். அவளது சத்தம் கேட்டு திரும்பியவன்... ஆச்சரியத்தோடு... என்ன ப்ரியா மேடம் ? நீங்கததானா இப்படி ஓடி வரது ? ....என்ற கேள்வியை அவள் சத்தியமாய் கனவிலும்... அதீத கற்பனையிலும் கூட... எதிர்பார்க்கவில்லை... யார் இவன்? இவனுக்கு தனது பெயர் எப்படி தெரியும்? அதை இன்னும் அதிர்ச்சி ஆக்கியது ... அவனுடய... மெல்ல மெல்ல... என்ற கரிசனம் .. என்ன இது? ஒண்ணுமே புரியவில்லயெ? நீங்க யாரு? உங்களுக்கு எப்படி என்னுட பெயர் தெரியும்? அவள் கேட்க... ஹலோ என்ன மேடம் இப்படி கேட்டு விட்டேர்கள்... உங்களை தெரியாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? நீங்க எங்களோட வருங்கால பாஸ் ஆச்சே? நான் கௌதம் சார் ஸ்க்கூலில் வேலை பார்க்கிறேன்... இங்க பாருங்க... ஐ-டீ கார்டை... என்று புன்னகைக்க அவள் மெல்ல ஓ என்று தலை அசைத்தாள். எப்படி இருந்த சாரை எப்படி மாற்றி விட்டீங்க... உங்களை மறக்க முடியுமா? அவர்

என்ன செய்வாரு? பாவம்... அத்தைக்கு பிறந்தவளே... ஆளாகி நின்றவளே... என்ற மாதிரி இவ்வளவு அழகாய்... தேவதை மாதிரி... நீங்க வந்த பிறகு அவர் என்ன செய்வார்? உங்களுக்காக... தனியா வீடு புடிச்சு... உங்களை அப்படியே ஐஸ் வச்சு ஐஸ் வச்சு குளிப்பாட்டி... நினைச்ச காரியம் நடக்க என்ன என்ன செஞ்சாரு தெரியுமா? எனக்குத்தானே தெரியும்...

அப்புறம் நீங்க இங்கே தனியா என்ன செய்து கிட்டு இருக்கீங்க? நிச்சயதார்த்த விழாவுக்கு பொகலியா? ஏதாவது பர்செஸா? மேடம்... உங்கள் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள். நீங்க என்ன சொல்றீங்க... அது கெஸ்ட் ஹௌஸ் இல்லயா ? ம்ம்ம் தெரியல... மேடம்... இல்லான்னுதான் நினைக்கிறேன்... இப்பத்தான் ஒருமாசமா வச்சு இருக்கோம்... என்று சாதாரணமாக .. ஒரு வார்த்தை கூட... கௌதமிற்கு கெடுதலாய் ... எதிராக எதுவும் சொல்லவேண்டும்... என்ற எண்ணம் இல்லாமலேயே... இன்னும் சொல்ல போனால்... அவன் மீது ரொம்ப நல்ல மன நிலயில்... அவனை பற்றி பெருமயாக சொன்ன ஒவ்வொரு வார்தயும்... அவள் தலயில் இடியாக விழுகிறது என்பது புரியாமல்... உற்சாகமாய் வாழ்த்து சொல்லி விட்டு போனவானை தடுத்து நிறுத்த கூட தோன்றாமல்... இடிந்து போய் நின்றாள். அவன் என்ன சொன்னான்? அத்தைக்கு பிறந்தவளே என்றா? அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? கௌதம் தனக்கு ஐஸ் வைத்தான் என்றானே? எதற்கு? என்ன காரியம் சாதித்தான்? கௌதம் கிட்ட ... அவன் ஏதோ லாப்-டாப் .. கூடவே ஸீ டீ கொடுத்ானே... அதில் என்ன இருக்கு? அதற்காகவா... கௌதம் அவனுக்கு பணம் கொடுத்தான்... அதுவும் இந்த நேரத்தில்... இந்த இடத்தில்... அவசரமாய்... என்றால்... அது நல்ல விஷயமாய் நிச்சயம் இருக்க முடியாது... கடவுளே...

அவளுக்கு மேலே யோசிக்க முடியாமல் கண்ணை இருட்டி கொண்டு வந்தது... எல்லாத்துக்கும் மேல்... அது கெஸ்ட் ஹௌஸ் இல்லை என்றால்... ஏன் அவன் அப்படி பொய் சொல்ல வேண்டும்? இந்த மன நிலயில் அவளால் வண்டி ஒட்டி கொண்டு... வீட்டிற்கு போக முடியுமா? வழியில் ஏதாவது ஆகிவிட்டால் கூட தேவலை என்று ஒரு வினாடி தோன்றியது.... சீ... சீ... யாரோ ஒரு த்ரொகிக்காக... நான் ஏன் சாக வேண்டும்? ஆனால்... கௌதம் நிஜமா த்ரொகியா? நம்பவும் மனம் வர மறுக்கிறது... இப்போது அவள் என்ன செய்ய வேண்டும்? கௌதமை பார்த்து தன்னால் சாதாரணமாய் பேச முடியுமா? இந்த விஷயம் தாததாவிற்கு தெரியுமா? இப்போ ஒவ்வொன்றாய் யோசித்தால்... தான்தான் உமாவின் பெண் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும் போல இருக்கிறதே... அன்றைக்கு ஜவுலி கடேயில் வைத்து அனுவிர்க்கு... பார்ட்டியில் வைத்து தாத்தாவிற்கு... ஓ அதனால்தான் அதற்கு பிறகு... அவர் தன்னுடன்... சரியாக பேசவில்லை.... அதை கேட்டதற்கு கூட

எப்படி எல்லாம் சமாளித்தார்கள்... எல்லோரும் சேர்ந்து... கௌதம் தன்னிடம் வேண்டியது என்ன? அவன் தன்னிடம் காட்டியது... நிஜமான அன்பு இல்லயா? காரியாதிற்காகவா? என்ன காரியம்... அவன் கொடுத்த அந்த ஸீ டி யா ? அதில் என்ன கன்ராவி இருந்ததோ... அதை எப்படி எங்கே எடுத்ானோ... தான் வீட்டிலேயே... இருந்த க ்ப்யூடர்... வெப் காமரா... ஒவ்வொன்றாய்... அவளது வசதி என்று நினைத்தாள் .. இல்லயா? நெஞ்சம் வெடித்துவிடும் போல இருந்தது...

நடு ரோட்டில்... கண்கள் கரித்து... அழுகை வர பார்த்தது.... இல்லை இது அழ வேண்டிய நேரம் இல்லை... தைரியமாக இருக்க வேண்டிய நேரம் இது.... முதலில் வீட்டுக்கு போய் விடலாம்... அந்த வீட்டிற்குள் நுழயவே அருவேறுப்பாய் இருந்தது... வேறு வழி இல்லை... இன்று ஒரு முறை போய் எல்லா பொருளாயும் எடுத்து கொண்டு உடனே கிளம்பி விடலாம்... அவள் மனத்தின் ஒரு பகுதி யாரைத்தான் நம்புவதோ பேதை நெஞ்சம்... என்று புலம்பி கொண்டு இருக்க,... மற்றொரு பகுதி அவளை திட படுத்தி கொண்டு இருந்தது...

@@@ பேசுகிறேன்... பேசுகிறேன்... உன் இதயம் பேசுகிறேன்... புயல் அடித்தால் கலங்காதே... நான் பூக்கள் மீட்டுகிறேன்... எதை நீ தொலைத்தாலும்... மனத்தை தொலைக்காதே... அடங்காமலே... மனம் அலை பாய்வதேன்... மனம் அல்லவா... @@@@

அத்தியாயம் 55

ப்ரியா தனது சுய நினைவுக்கு வந்து வண்டியை எடுக்க வந்த போது எப்படியும் பதினைந்து நிமிடங்கள் ஆகி இருக்கலாம்... கை திருப்பி மணி பார்த்தாள்... பத்தரை... வீட்டில் இருந்து கௌதம் கிளம்பிய போது மணி ஒன்பது... ஒரு ஒன்றரை மணி நேரத்தில் தனது வாழ்க்கை இப்படி தலை கீழாய் மாறிவிட்டதே,... இப்போது அவள் கௌதம் வீட்டிற்கு போக வேண்டுமா? வேண்டாம்... இந்த மன நிலையில் அங்கே போய் அங்கே இருப்பவர் மன நிலையும் கெடுக்க கூடாது... அனு - ஸ்ரீராம் நிச்சயதார்தமாவது நல்ல படியாக நடக்கட்டும்... நல்ல வேளை... தங்களது நிச்சயம் பற்றி அன்று யாரும் வெளிப்படையாய் யாருக்கும் சொல்லவில்லை... பரவாயில்லை... தன்னை காணவில்லை என்று யாராவது ஓரிருவர் கேட்கலாம்... அதோடு அந்த பேச்சு முடிந்துவிடும்... என்று எண்ணியவளுக்கு அடக்க மாட்டாமல் கண்ணில் நீர் பெருகியது... அவ்வளவுதானா? கௌதம் தன்னை தேட கூட மாட்டானா? தேடட்டும்... தேடாமல் போகட்டும்... தனக்கு வாய்த்தது அவ்வளவுதான்... என்று விழிகளில் பெருகிய... நீரை துடைதவள்... வண்டியை எடுத்தால். தாத்தா வீட்டில் இருக்க கூடாது... இந்நேரம் கிளம்பி இருக்க வேண்டும்... என்று மனதிற்குள் வேண்டியபடியே

வந்தவள் வேண்டுதல் பலிக்கவில்லை... அவர் வீட்டை பூட்டி கொண்டு இருந்தார்... அவளை அந்த நேரத்தில் அங்கே பார்த்தவர் ஏகத்திற்கு அதிர்ந்தார்... ப்ரியாவின் முகம் சரியாக இல்லையே... கடவுளே... என்ன ப்ரியா என்ன ஆச்சுடா? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? என்று பதட்டத்தை கட்டுப்படுத்தி கேட்டவாறே உள்ளே நுழைந்தவர்... அவளுக்கு தண்ணீர் எடுத்து வந்தார்.

அவர் நீட்டிய தண்ணீரை வாங்காமல் அவரை நேராக நீர் நிரம்பிய விழிகளால் அவள் பார்த்த போதே அவருக்கு விளங்கிவிட்டது... கடவுளே... ஏதோ அனர்த்தம் நிகழ்ந்துவிட்டது போல இருக்கே... யார் என்ன சொன்னார்கள்... அதுவும் இன்றைக்கு பார்த்தா... இவள் இப்படி இங்கே வந்து இருப்பது கௌதமிற்கு தெரியுமா? சொல்லிவிட்டு வந்தாளா? சொல்லாமல் கிளம்பி வந்துவிட்டாளா? இப்போது அவர் இவளை சமாதான படுத்துவதா? கௌதமிற்கு தகவல் சொல்ல வேண்டுமா? சமாளித்து... ப்ரியா என்னம்மா? என்று கேட்டார். அந்த ஆதரவான வார்த்தையில்... கண்களில் நிரம்பி நின்ற நீர்... கரை உடைத்து... கன்னத்தில் வழிந்தது. நீங்க கூட... என்னை ஏமாத்திட்டீங்க... இல்லை தாத்தா? வார்த்தைகள் திக்கி திணற... அவளை இழுத்து அணைதவர்... ஏன் ப்ரியா அப்படி சொல்ற? நான் உனக்கு கெடுதல் நினைப்பேனா? நீ என்னை பார்த்து இப்படி சொல்லலாமா? ம்ம்ம் என்று கம்மிய குரலில் கேட்டார். அவர் தோளில் சாய்ந்தவள் அடக்க மாட்டாமல் எதற்கு அழுகிறோம் என்பது தெரியாமலே... அழுது கொண்டு இருந்தாள்... ராஜாரமனும்... உண்மை காரணம் தெரியாமலே கௌதம் யார் என்ற விஷயம் தெரிந்துவிட்டதால் அப்செட்டாகி இருக்கிறாள்... இரண்டு மூணு நாள் கழித்து சரி ஆகிவிடும்... கௌதம் வந்து விடாமல் தொடர்ந்து அவளை சமாதான படுத்தினால்... சரி ஆகிவிடுவாள் .... என்ற எண்ணத்தில் அவ்வளவாக பதறாமல்... அவள் முதுகை வருடியபடி... இருந்தார்.

கௌதம் பத்தரை மணிக்கு திரும்பி வந்து ப்ரியாவை தேடினான்... எங்கேம்மா... ப்ரியா... காலையில் ஏழு மணிக்கு பார்த்துதான்... அதற்கு பிறகு பார்க்கவே இல்லையே... எங்கே... அனு ரூமில் இருக்கிறாளா? என்று கேட்டான். இல்லப்பா... அவள் வீடு வரை போய் வருகிறேன் என்று எட்டரை எட்டே முக்கால் இருக்கும்... போனாள்... வரவில்லை... ஒருவேளை தாத்தாவையும் கூட்டிகிட்டு வந்துடலாம் என்று வெயிட் பண்றாலோ என்னவோ? நீ வேணா போய் பார்த்து கூட்டிட்டு வரியா? என்று லக்ஷ்மி சொல்லியவுடன்... டைம் ஆகலியா? போய் வர அரை மணி நேரம் ஆகும்... அம்மா ... பரவாயில்லையா... அதுக்குள்ள இங்கே ஸ்ரீராம் வீட்டுல இருந்து அவங்க வந்துட்டா நல்லா இருக்காதே, என்று தயக்கத்துடன் கேட்க... சரி வீட்டுக்கு போன் பண்ணேன்... கிளம்பிட்டங்களா இல்லையான்னு தெரியும்... சரிம்மா... நான் போன் பண்றேன்... அனு கிளம்பிட்டளா? அவளை

பாருங்க... ஒரு புடவையை ஒரு மணி நேரம் கட்ட அவளால் மட்டும்தான் முடியும்... ப்ரியாவை கூட இருக்க சொல்லி இருக்கலாம்ல... சரி சரி கொஞ்சம் சீக்கிரம் பாருங்க... என்று நகர்ந்தவன் ப்ரியாவின் வீட்டு எண்களை தட்டினான். மணி அடித்து கொண்டே இருந்தது... யாரும் எடுக்கவில்லை... கிளம்பி விட்டார்கள் போல என்று திருப்தியோடு நினைத்தவன்... ப்ரியாவின் மொபைலுக்கு அடித்தான்... அதுவும் மணி அடித்து கொண்டே இருக்க... ஏன் என்று ஒரு வினாடி யோசித்தவன்... வண்டி ஒட்டி கொண்டு இருப்பாள்... இன்னும் பத்து நிமிடம்... வந்துவிடுவாள்... என்று முதலில் சாதாரணமாய் நினைத்தவன் நெஞ்சில் நேரம் ஆக ஆக... பதட்டம் வந்தது... ப்ரீயாவிற்கு என்ன ஆச்சு? முதலில் தன்னிடம் சொல்லாமல் ஏன் போனாள்... ஒருவேளை தனது மொபைலிர்க்கு அப்போது அடித்து
இருப்பாளோ? தான் தான் கவனிக்காமல் விட்டு இருப்போமோ... என்று கூட தோன்றி மொபைலை செக் பண்ணினான்... இல்லை அவளது கால் எதுவும் இல்லை... பதினொன்று ஆன போது அவனால் இருக்க முடியவில்லை... என்னமோ சரி இல்லை... காலை பொழுது விடிந்த நேரத்தில் இருந்தே எதுவும் சரி இல்லை.

அம்மா நான் போய் ப்ரியா வீட்டில் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்... ப்ளிஸ் வேகமாய் வந்து விடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு... என்ன அம்மா போய் வரட்டுமா? என்று விழிகளில் கலக்கதோடும் குழப்பத்தோடும் கேட்டவனை பார்த்து மறுக்க முடியாமல் தலையை மட்டும் அசைத்தாள். கௌதம் வீட்டை அடைந்து ப்ரியாவின் வண்டி அங்கே நிற்பதை பார்த்தவுடனே... ஒரு புறம் அவளுக்கு உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை... என்று நிம்மதியாக இருந்தபோதும்... இந்த நேரத்தில் இவள் இங்கே இருக்கிறாள்... அதுவும் தன்னிடம் பேசாமல் என்றால்... என்னவோ பிரச்னை... என்னது? கடவுளே... என்ன நாள் இது? துடித்த இதயத்தை கட்டுபடுத்தியவாறே... கதவை தட்டினான்... தாத்தா வந்து கதவை திறந்தார்... அவர் முகம் வாடி இருந்தது. கௌதமை பார்த்தவுடன்... அவருக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை... இவன் இந்த நேரத்தில் ஏன் இங்கே வந்தான்... அங்கே வீட்டில் விழாவை வைத்து கொண்டு... வா கௌதம்... என்று உற்சாகம் என்பது சிறிதும் இன்றி சொன்னதை கவனித்தவன்... ப்ரியாவை கண்களால் தேடினான்... காணாமல் குழம்பி எங்கே தாத்தா... அவள் அங்கே வரலை... ஏன் என்று கவலையோடு கேட்டான். அவளுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை... கௌதம்... அதனால் படுத்து இருக்கிறாள்... நீ சயங்கலமா... நிச்சயம் முடிந்த பிறகு வந்து பார்... என்று அவன் உள்ளே அவளது அறைக்கு செல்ல முயன்றதை தடுத்து நிறுத்தினார்.

ஏன் தாத்தா காலையில் பார்த்தேனே... நன்றாகத்தானே இருந்தாள்... என்ன உடம்புக்கு... நான் பார்த்துவிட்டு போகிறேன்? என்று சொன்னவனை விழியால் கெஞ்சினார்... ப்ளீஸ் கௌதம் இப்போ வேண்டாம்... நான் சொல்றேன்ல... எனக்காக... இன்னிக்கு மட்டும் நான் சொல்வதை கேள்... கிளம்பு ... உன் தங்கை நிச்சயம் நல்லா படியா முடியட்டும்... அப்புறமா நம்ம பேசலாம்... அவர் சொல்வதை பார்த்தால்... அவளுக்கு விஷயம் தெரிந்துவிட்டது போல் இருக்கே... யார் சொல்லி இருப்பார்கள்? அவர் சொல்வது சரிதான்... இப்போது ஐந்து பத்து நிமிடத்தில்... பேசி முடிக்க வேண்டிய விஷயம் இல்லை... அவன் இங்கேயே... இருக்கவும் முடியாதே... வாடிய முகத்துடன்... மனம் இன்றி அவன் செல்வதை வேறு வழி இன்றி பார்த்து கொண்டு இருந்தார். கௌதம் அவனது வீட்டை அடைந்த போது அங்கே அவனுடய அப்பா அம்மாவை திட்டி கொண்டு இருப்பதை பார்த்தான். எதற்கு... தன்னால்தான் போல இருக்கே... என்ன ஆச்சு ? இவனை பார்த்தவுடன்... என்ன கௌதம் இது? எங்கே போனாய்... இந்த நேரத்தில்... காலாயில் இருந்து ஆளே காணோம்? ஒரு நாள் கிழமை அப்படின்னா பொறுப்பா வீட்டில் இல்லாம எங்கே போன? இங்கதான் பக்கத்தில் போனேன்... பிரியா வீடு வரை... என்று முணகினான். அப்போதுதான் அவள் இல்லாததை உணர்ந்தது போல்... எங்கே அவள்? என்ன ஆச்சு? என்று கேட்டார். அவளுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை என்று அவன் சொன்னதை அங்கே இருந்த யாருமே நம்பவில்லை என்பது அப்பட்டமாய் தெரிந்தது. ஆனால் அது பற்றி மேலே பேச்சு தொடராமல்... வாசலில் வந்து நின்ற கார் சத்தம் தடுத்தது.

முகத்தை அவசரமாய் சீர் படுத்திய அனைவரும் புன்னகையை பூசி கொண்டனர். கௌதமும் அவனது அப்பாவும் வாசல் வரை சென்று வரவேற்று உள்ளே அழைத்து வந்தனர். உள்ளே வந்தவர்கள் முகமும் அப்படி ஒன்று பிரகாசமாய் இல்லையோ என்ற சந்தேகம் லேசாக கௌதமிற்கு வந்தது. ச்சே... ச்சே... அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்ட தெல்லாம் பேய் என்பது மாதிரி எல்லாமே தப்பு தப்பாய் தோன்றுகிறது போல... ஸ்ரீராம் அருகில் சென்று ஒரு புன்னகையை கொடுத்தவன் கை பற்றி அமர வைத்தான். உள்ளே வந்து அமர்ந்தபின்னும்... ஏனோ அமைதி பிரதானமாக நிலவி கொண்டு இருந்தது. ஒரு நல்ல சுப நிகழ்ச்சி நடக்கும் வேளையில்... ரெண்டு மூணு நண்பர்கள்... கேலியும் கலாட்டவுமாய்... ஒருவர் காலை வாரி கொள்ள... எப்படி இருக்க வேண்டியது... கௌதம் இயல்பில் அமைதி என்றாலும்... இப்போது ப்ரியாவின் நினைவு அவனை மேலும் வாட்டி கொண்டு இருக்க... அவனால் இயல்பாய் பேச முடியவில்லை. ஸ்ரீராம் அமைதியாக இருப்பது... கௌதமிற்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. என்ன ஸ்ரீராம்... காலையில் கோவிலுக்கு போய் இருந்தீர்களா... சுவாமி தரிசனம் எல்லாம் நல்ல படியாக ஆனதா? என்று அவனே முயன்று பேச்சை துவக்கினான்.

அப்போதுதான் அவனோட தாத்தா பாட்டி அங்கே இல்லாதது அவனை உறுத்த அது பற்றி அவன் கேட்க வாய் எடுத்த அந்த நேரத்தில்... என்ன சம்பந்தி... உங்க அப்பா அம்மா வரலியா? எதாவது விசேஷமா... வெளியூர் ஏதும் போய் இருக்கிறார்களா? என்று ஹரி கேட்டார். இல்லை அவங்க வீட்டில்தான் இருக்கிறார்கள்... கொஞ்சம் அம்மாவுக்கு லேசாக ஜுரம் அதான்,... என்று லேசான தடுமாற்றத்தோடு ரத்னம் சொல்ல... டாக்டரிடம் காட்டினீர்களா... என்ன சொன்னாங்க... என்ற அடுத்த கேள்விக்கு ஏதோ சமாளிப்பாய் பதில் சொன்னார். இப்போது கேட்ட அதனை கேள்விக்கும்... ஒரு சின்ன பிரதிபலிப்பு இல்லாமல் மௌனமாய் இருந்த sriramai பார்த்த கௌதமிற்கு... தனக்கு முன்னால் தோன்றிய சந்தேகம் நிஜம்தான் என்று உறுதிப்பட்டது... ஸ்ரீராம்... என்று மெல்ல அழைத்தவன்... என்ன பிரச்னை என்று விழிகளால்... கேள்வி கேட்டான். அந்த வினாடியில் அவனது கண்களில் தோன்றிய தாங்க முடியாத வலியை பார்த்தவன் நெஞ்சம் மீண்டும் அதிர்ந்தது,,, ஐயோ இன்றைய நாளின் பிரச்சனைகளுக்கு முடிவே இல்லையா? என்னை மட்டும் வாட்டியது போதாது என்று... இப்போது அனுவிற்குமா... கடவுளே என்று முனகிய கௌதம்... ஒரு நிமிஷம் ப்ளீஸ் என்று அவனை உடன் அழைத்தபடி... வெளியே சென்றான் கௌதம்.... ஸ்ரீராம் கௌதமோடு வெளியே செல்வதை பார்த்த புஷ்பா... என்ன பார்த்துகிட்டு இருக்கேங்க... சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிட்டு சீக்கிரம் கிளம்பலாம்... என்று தனது கணவனின் கையை சுரண்டினால். நீங்க ரொம்ப யோசித்தால்... நானே வேண்டுமென்றால் சொல்லி விடுகிறேன்... என்ற எச்சரிக்கை அவள் பார்வையில் தெரிய... அவள் வெடுக்கென்று எதாவது சொல்வதை காட்டிலும் தானே பக்குவமாய் ஏதாவது சொல்லலாம்... என்று முடிவுக்கு வந்து பேச ஆரம்பித்தார்.

கௌதம் வெளியே அழைத்து போய் என்ன ஆச்சு ... ஸ்ரீராம்? ஏன் உங்க தாத்தா பாட்டி வரலை... உடம்பு சரிஇல்லை என்று சொல்வது... நம்பற மாதிரி இல்லையே என்பதை வார்த்தையால் சொல்லாமல்... கேள்வியாய் நிறுத்தினான். அவன் தனது தலையை ஒருமுறை அழுந்த கோதியவன்... தெரியலை கௌதம்... எங்க அம்மாவுக்கு என்ன அச்சுன்னு எனக்கு புரியலை... இன்னிக்கு காலையில கூட ஒன்பது மணிக்கு கோவிலுக்கு கிளம்பும் போது நல்லாதானே இருந்தாங்க... சாமி எல்லாம் கும்பிட்டுவிட்டு... கோவிலில் உட்கார்ந்த போது கூட... அவங்கதான்... அனுவுக்கு... ஒரு வைர நெக்லஸ் வாங்கணும் என்று மைலாபூர் லலிதா ஜெவேலரிக்கு போலாம் என்று சொன்னாங்க... எனக்கு கூட ஆச்சரியம்தான்... பரவாயில்லையே நம்ம அம்மா கூட இவ்வளவு அட்டச்ட் -ஆ இருக்கங்களேன்னு நினைச்சு ரொம்ப சந்தோஷமா போய் செலெக்ட் பண்ணினோம்... அம்மா போய் பாங்கில கரன்சி எக்ஸ்ச்சஞ் பண்ணிட்டு வரேன்னு மைலாபூர் ஐ சி ஐ சி ஐ பேங்க் வரை போய்ட்டு ... ஒரு பதினஞ்சு நிமிஷத்துல வந்தட்டாங்க...என்ன ஆச்சுன்னே

தெரியல... வந்ததுல இருந்து இந்த பொண்ணு வேண்டாம்,... அப்படின்னு ஒரே அடம்... என்ன காரணம் என்று கேட்டால் ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டேங்கறாங்க... அவன் பேசி கொண்டே போனவன் கௌதமின் அதிர்ச்சியை உணர்ந்து... வேகமாய் அருகில் வந்து அவன் தோளை பற்றியவன்... கௌதம்... கௌதம்... கவலை படாதீங்க... நானும் அப்பாவும் மாற மாட்டோம்... ப்ளீஸ் நம்புங்க... எங்க அம்மாவை நாங்க கொஞ்ச நாளில் சமாதான படுத்தி விடுவோம்... கொஞ்ச நாள் வெயிட் பண்ணுங்க... எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு...என்ற அவனது சமாதானம்... கௌதம் காதில் ஏறிய மாதிரி தெரியவில்லை... தலையை பிடித்து கொண்டு அந்த போர்டிகொவின் கைப்பிடி சுவரில் அமர்ந்தவன்... நிமிரவே இல்லை...

ஸ்ரீராம் குழம்பி போய் அவனை பார்த்தான். என்ன ஆச்சு... இது வெறும் தங்கையின் நிச்சயம் நின்னதற்கான அதிர்ச்சி மாதிரி தெரியவில்லையே... வேற ஏதோ... கூட சேர்ந்த மாதிரி இருக்கே... என்ன காரணம்... அவர்கள் மௌனமாய்... அவரவர் எண்ணங்களில் மூழ்கி இருக்க... திடீர் என்று அனுவின் குரல் அதை நீங்க சொல்லாதீங்க... எங்கே ஸ்ரீராம்... அவரை வந்து சொல்ல சொல்லுங்க... என்று கொஞ்சம் சத்தமாய் கேட்க... கூடவே... ஷ் ஷ் அனு என்ன இது பெரியவங்ககிட்ட... மரியாதையை இல்லாம பேசிகிட்டு... கொஞ்சம் வாயை மூடு... என்ற லக்ஷ்மியின்... அடக்கும் குரலும் கேட்க... இருவரும் திடுக்கிட்டு... திரும்பி வேகமாய் உள்ளே போனார்கள்... விழிகளில் ஆத்திரத்தோடு அனு... புஷ்பவை பார்த்து பேசி கொண்டு இருந்தாள்... எங்க வீட்டுல வந்து எங்க அம்மாவை இப்படி குறை சொல்ல உங்களுக்கு எவ்வளவு தைரியம் இருக்கணும்... லக்ஷ்மியின்... அடக்குதலை அவள் கண்டு கொண்ட மாதிரியே இல்லை... நீங்க சும்மா இருங்கம்மா... என்று அவளை தள்ளினாள். போன வேகத்தில் கௌதம் அனுவின் தோளை பற்றி... அனு கொஞ்சம் அமைதியா இரு... இப்படி எல்லாம் பேசாதே... என்று அவள் வாயை மூட... அவங்க என்ன சொன்னாங்கன்னு உனக்கு தெரியாது... என்று அவன் கையை உதறினாள்.

அப்ப தப்பு உங்க பேருல இருக்கும்போதே இப்படி பேசறியே... சாதாரணம் இருக்கும்போது எப்படி பேசுவ... என்று புஷ்பா... ஆரம்பித்ததை... ரத்னம்... இதுக்குத்தான்... நான் உன்னை வரவேண்டாம்னு சொன்னேன்... சின்ன பொண்ணு ஏதோ கோபத்தில் சொன்னா... அதுக்கு சரிக்கு சரி பதில் சொல்வாயா... விடு புஷ்பா... நாம கிளம்பலாம்... என்று அவளை சமாதான படுத்தியவர்... கௌதம் தாத்தாவை பார்த்து... வணக்கம் சொன்னவர்... இப்ப நாங்க கிளம்பறோம்... கொஞ்சம் சூழ்நிலை சரி இல்லை... நாங்க அப்புறம் இன்னொரு நாள் சாவகாசமா... வந்து பேசறோம்... ப்ளீஸ் இங்க நடந்த எதையும் நீங்க மனசுல வச்சுக்காதீங்க... நாங்க வரோம்... என்று அவர் கிளம்ப... என்ன அவங்ககிட்ட

போய் சம்பந்தம் பேசற மாதிரியே பேசிகிட்டு இருக்கேங்க... வெட்டு ஒன்னு... துண்டு ரெண்டுன்னு... பொண்ணு வேண்டாம்னு சொல்லிட்டு வருவீங்களா... என்று புஷ்பா... சொல்ல அவளது வாயை ஸ்ரீராம்... மூடினான்... அம்மா கொஞ்சம் சும்மா இருங்கம்மா... ப்ளீஸ் ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க... நம்ம அப்புறமா வரலாம்... கிளம்புங்க... என்று அவளது தோளை பற்றி இழுத்து கொண்டு வெளியே செல்லும் போது சாரி அனு... என்று விழியால் கெஞ்சி கொண்டு போனவனை பார்த்து அவள் ஆத்திரத்துடன் முகம் திருப்பினாள்... அவளை காரில் அமர வைத்து உள்ளே திரும்பியவன்... சாரி கௌதம்... நாங்க கொஞ்ச டைம் கழித்து பேசறோம்... இப்ப கிளம்பறோம்... என்று திரும்பியவனை... நில்லுங்க... ஸ்ரீராம்... நான் உங்க கிட்ட எப்பவாவது காதல் கல்யாணம் பண்ணிகறேன்னு சொன்னேனா? பின்னால வந்து என்னை இந்த பாடு படுத்திட்டு... இப்ப உங்க அம்மா எங்க அம்மாவை என்னவெல்லாம் சொன்னாங்க தெரியுமா... பொண்ணை அனுப்பி உங்களை... உங்களை... மேலே சொல்ல முடியாமல் அவள் விழிகளில் நீர் கோர்க்க... ஸ்ரீராம் அதிர்ந்தான்... கடவுளே ... அம்மா ஏன் இப்படி... ஆன்டி மனம் வேற என்ன பாடு பட்டு இருக்கும்...

அவனது காயத்தில் மேலும் உப்பு தடவுவது போல... விழி நீரை துடைத்து கொண்டு இதுக்கு மேல... அவங்க அஷ்ரமத்தில் இருந்து வந்ததால்... குடும்ப பாரம்பரியம் தெரியலன்னு... வேற... மீண்டும் விம்மினாள்... சாரி அனு...சாரி...இப்போதைக்கு நான் வேற என்ன சொல்றது... மீண்டும்... நான் அப்புறம் பேசறேன்... பேட் என்னோட லவ்... எப்போதும் மாறாது... அது நிச்சயம்... எனக்கு கொஞ்சம் டைம் மட்டும் கொடுங்க... இந்த பிரச்சனையை சரி செய்ய... இப்ப வரேன்....
eன்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போனவன் காரில் அமர்ந்து இருந்த அப்பாவின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டான்... விழிகளில் அவனை மீறி நீர் வழிந்தது....

@@@ சந்தன தென்றலை... ஜன்னல்கள் தண்டிப்பது... நியாயமா? நியாயமா? காதலின் கேள்விக்கு கண்களின் பதில் என்ன மௌனமா? மௌனமா...என்ன செய்ய போகிறாய்? என்னை என்ன செய்ய போகிறாய்...@@@

அத்தியாயம் 56

அந்த கார் கிளம்பியதும்... கௌதம் அனுவை பார்த்து ஏண்டா... அவ்வளவு கோபமாய் பேசினாய்... என்ன இருந்தாலும் அவங்க ஸ்ரீராம் அம்மா இல்லயா... அப்படி பேசலாமா? என்று வருத்தத்துடன் கேட்க... ஏய் நீ என்னை ஏன் குறை சொல்கிறாய்? அவங்க பேசுனது முழுசும் நீ கேட்கலை... கேட்டு

இருந்தால் உனக்கே கோபம் வந்து இருக்கும்... ஸ்ரீராம் அம்மா மட்டும் இல்லை... ஸ்ரிரமே பேசினாலும் தப்பு தப்புதானே... என்னால உன்னை மாதிரி... பேசாம... அவங்க பாவம் இவங்க... பாவம்னு எல்லாம் இருக்க முடியாது... நான் இப்படித்தான்... பிறவி குணத்தை எல்லாம் உங்க இஷ்டத்துக்கு மாத்த முடியாது... இது எல்லாம் தெரிஞ்சுதானே... என்னை பிடிச்சு இருக்குன்னு சொன்னாரு ... ஏன் முத முதல்ல பார்த்தப்ப கூட... ப்ரியாவுக்கு பரிஞ்சு அவரை கடுமையாதான் பேசினேன்... ஏன் தாத்தா பேரை சொல்லி மிரட்ட கூட செஞ்சேன்... அப்பல்லாம் அனு இப்படின்னு தெரியலையா... ஆமா ப்ரியா எங்கே? காலையில் ஏழரைக்கு பார்த்ததுதான்... அப்புறம் ஆளே காணலியே... இவ்வளவு கலாட்டவுக்கு நடுவுல ப்ரியா ஏன் வரல்லை... உண்மையை சொல்லு... உடம்பு சரி இல்லை என்பது எல்லாம் கதை... அதை நீ மொதல்ல சொல்லு... என்று கௌதமை கேட்க... அவன் அதற்கு பதிலாக ஒன்றும் பேசாமல் பேச்சை மாத்தாதே அனு... ஸ்ரீராம் உன்னை ஒண்ணும் சொல்லல இல்லை... அவருக்காக... அவரோட அம்மாவை கொஞ்சம் பொறுத்து போகலாம் தப்பில்லை...

அப்படியே நீ சொல்றபடி வச்சுகிட்டாலும்... நானா ஒண்ணும் பேச்சை ஆரம்பிக்கவில்லை... என்று மீண்டும் அனு தொடர... ஹரி இடையிட்டார்....

போதும் கௌதம் இதை பத்தி நம்ம அப்புறம் பேசலாம்... கொஞ்ச நேரம் கழித்து நீ வேண்டுமானால்... அவங்க வீட்டிலோ... இல்லை வெளியிலோ... ஸ்ரீராம்ஜ பார்த்து... ஆக்சுவலா அவங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை என்று தனியாக பார்த்து பேசிட்டு வா... அவங்க வரும்போதே... ஒரு மாதிரிதான் வந்தாங்க... அதனால அனு பேசியதால் மாறினாங்கன்னு சொல்ல முடியாது... விஷயம் என்னன்னு முழுசா தெரிஞ்சுகிட்டு அதுக்கு அப்புறம்... அனுவை கண்டிக்கலாம்... இப்ப ப்ரியாவுக்கு என்ன? அதை நீ சொல்லு... என்று அவனை கேட்டார். அந்த கேள்விக்கு உடனடியாய் என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் சில வினாடிகள் மௌனமாய் நின்று இருந்தவன்.... தனது பதிலுக்காக... நாலு பேரும் காத்து இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து... முயன்று சமாளித்து...அது நான் ப்ரியாவை நேரில் பார்கலை... படுத்து இருக்கிறாள் என்று தாத்தா தான் சொன்னார்...அவளுக்கு நான் யார் என்றது தெரிந்து இருக்கும் போல இருக்கு... அதனால அப்செட்டகி படுத்து இருப்பாள் என்று நான் நினைத்து வந்து விட்டேன்... அவளுக்கு எப்படி தெரியும்? யார் இதை சொல்லி இருப்பாங்க... ஒண்ணும் புரியலை... இங்கே வீட்டுக்கு வர வேண்டுமே... நேரம் ஆகிவிட்டது என்று வந்துவிட்டேன்... நான் ஸ்ரீராமை முதலில் பார்த்துவிட்டு போய் அவளை பார்க்கிறேன்... எனக்கே என்ன பிரச்சனைன்னு தெரியாம நான் உங்ககிட்ட என்னத்தை சொல்றது... நைட் பேசறேன்... என்று முனகி விட்டு தனதுஅறைக்கு திரும்பி நடந்தான்.

நேற்று இரவு வரை எப்படி சிரிப்பும் கலட்டவுமாய் இருந்த வீடு... இப்படி ஆகிவிட்டதே... ஒருவர் முகத்திலும் சிரிப்பு என்பது மருந்துக்கும் இன்றி இப்படி இருக்கிறதே? என்று விதியை நொந்தவள்... ஹாலில் சோபாவில் அப்படியே படுத்துவிட்டாள். அம்மா... அம்மா என்னம்மா... ஆச்சு ஏன் படுத்துட்டீங்க... என்று வேகமாய் அனு அவளை உலுக்கி கேட்க... ஒண்ணும் இல்லைம்மா... சும்மாதான்...படுத்தேன்... உடம்புக்கு ஒண்ணும் இல்லை... இப்படி ரெண்டு பேரும் கவலையா இருக்கேங்களேன்னு... மனசுதான் சரி இல்லை... சரி எழுந்து உள்ளே ரூமில் போயாவது படுதுகோங்கம்மா... அம்மா உடம்பு சரி இல்லன்னா... தயவு செஞ்சு சொல்லிடுங்கம்மா... நீங்க வேற உள்ளேயே வச்சு மருகாதீங்க... இந்த ஸ்ரீராம் இல்லன்னா... இன்னொரு சிவராமன் வந்துட்டு போறான்... நீங்க கவலை படாதீங்க ... என்று சொல்லும்போதே தொண்டை அடைத்தது... அது அவளுக்கே புரியும் போது... அவளை சுமந்து பெற்றவளுக்கு புரியாமல் போகுமா?

கௌதம் ஸ்ரீராமுக்கு போன் பண்ணி வெளியே வரச்சொல்லி காரில் ஏற்றிக்கொண்டு போனவன் ட்ராபிக் இல்லாத இடமாய் பார்த்து காரை ஓரமாய் நிறுத்தினான். சில நிமிடங்கள் அமைதியில் கழிந்த பிறகு... என்ன ஸ்ரீராம்... உங்க அம்மா அதுக்கு பிறகு ஏதாவது சொன்னாங்களா? என்று கேட்டான். இல்ல கௌதம்... எங்க அம்மாவும் அப்பாவும் இது சம்பந்தமா பேசி முடிக்கவில்லை... அவங்க பேசிகிட்டு இருக்காங்க... அது முடிஞ்சப்புறம்தான் எங்க அப்பா சொல்வார்... சாதாரணமா என்னோட டீலிங் எல்லாமே அப்பா மூலமா தான் இருக்கும்... எங்க அம்மா கொஞ்சம் வெடுக்கென்று பேசுவதால்... நான் அளவாதான் பேசுவேன்... அதுவும் இந்த மேட்டர் ரொம்ப சென்சிடிவ் இல்ல... அதான் அப்பாவே பேசட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன்... அப்புறம் எனக்கு ஒரு சந்தேகம் கௌதம்... என்று மேலே பேசாமல் நிறுத்தினான். கௌதம் கேள்வியாய் அவனை பார்க்கவும்... கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டு... நீங்க தப்பாக எடுத்துக்க கூடாது... என்று மீண்டும் பீடிகை போட... அவன் நொந்து போய் சிரித்தான்... இனிமேல் தப்பா நினைக்க என்ன இருக்கு? சொல்லுங்க ஸ்ரீராம்... என்று விரக்தியாய் சொல்ல... எங்க அம்மா ஏன் அப்படி சொன்னாங்கன்னு... உங்களுக்கு தெரியுமோ... என்று ஒரு சந்தேகம் எனக்கு இருக்கு... அது கரெக்டா? அவன் கேள்வியை முடிக்கவும்... வாயடைத்து போய் அவன் ஸ்டேயரிங் வீலில் அப்படியே கவிழ்ந்து படுத்தான். ரொம்ப நேரம் நீண்ட அமைதியை தாங்க முடியாமல்...

சாரி கௌதம்... நீங்களே ரொம்ப நொந்து போய் இருக்கேங்க நான் வேற... இப்படி கேட்கறது

உங்களுக்கு இன்னும் கஷ்டமா இருக்கும்... ஆனால் நான் ஏன் கேட்டேன்னா ... உண்மையான பிரச்னை என்னன்னு தெரிஞ்சா ... எங்க அம்மாவை சீக்கிரம் சமாதான படுத்தலாம்... என்ற அர்த்தத்தில்தான் கேட்டேன்... உங்களுக்கு சொல்வது ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தா பரவாயில்லை... விட்டுடுங்க... நானே பார்த்துக்கறேன்... அவனது குரலை கேட்டு நிமிர்ந்தவன்...இல்ல ஸ்ரீராம்... இப்போ எனக்கு மனசே சரி இல்லை... உங்ககிட்ட சொல்ல கூடாது என்றோ... மறைக்கணும் என்றோ எதுவும் இல்லை... இந்த மனநிலையில்... நான் ரொம்ப பேசவேண்டாம்... பேசினா சரியா இருக்காது என்று பார்க்கிறேன்... சரி நீங்க உடனே ஊருக்கு போறீங்களா? இல்ல கொஞ்ச நாள் இருப்பீங்களா? இருந்தீங்கன்னா... ஒரு ரெண்டு மூணு நாள் போனதும்... நானே வந்து பேசறேன்... என்று சின்ன குரலில் சொன்னவனை தோளில் தட்டினான்... அது பரவாயில்லை கௌதம் ... நான் எப்போ ஊருக்கு போறேன்னு தெரியல... ஆனால் போறதுக்கு முன்னாடி யார் என்ன சொன்னாலும் சரி... உங்க வீட்டுக்கு வந்து... அனுவை பார்த்து அவதான் என்னோட வைப் என்பதில் அவளுக்கு எந்த சந்தேகமும் வேண்டாம் என்று ஒரு உறுதி கொடுத்துவிட்டு ... உங்க அம்மாகிட்ட தனியா ஒரு சாரி கேட்டுட்டுதான் போவேன்... என்னால உங்களை மாதிரி... அடுத்தவங்களுக்காக... எங்க அம்மாவாகவே இருந்தாலும்... ஒரு அளவுக்கு மேல யோசிக்க முடியாது... பட் அதுக்காக வேணும்னே அடுத்தவங்களை காயபடுத்துற நோக்கம் எதுவும் எனக்கும் கிடையாது... அது கிடக்கட்டும் விடுங்க...

நான் அப்பவே கேட்கணும்னு நினைச்சேன்... ப்ரியா எங்கே? உங்க வீட்டுல கண்ணுல படலியே... ஏன்? என்று கேட்டதும் சட்டென்று கௌதமின் விழிகளில் நீர் துளிர்த்தது. அதை பார்த்த ஸ்ரீராம் பதறி போனான்... ஐயோ கௌதம் என்ன ஆச்சு... ஏன் அழறீங்க... Is she alright? உடம்புக்கு ஒண்ணும் இல்லையே... எங்க நிச்சயம்தான் இப்படி ஆயிடுச்சு... உங்களோடது என்ன ஆச்சுன்னு கேட்கலாம்னு பார்த்தால்... என்ன கௌதம்... ஏதாவது சொல்லுங்க ப்ளீஸ்... என்று அவனது தோளை பற்றி லேசாக உலுக்கினான். அது வேற பிரச்னை ஸ்ரீராம்... பட் எனக்கே என்ன பிரப்ளம்னு சரியா தெரியல... இப்பதான் பேச போறேன்... சம்திங் ராங்... காலையில் பார்த்தேன்... அம்மாகிட்ட எட்டரை மணிக்கு வீட்டுக்கு போய்ட்டு வரேன்னு சொல்லிட்டு கிளம்பினாள்... அதுக்கு அப்புறம் வரலை... ஏன்னு கேட்டா யாருக்குமே தெரியல... போனால்தான் தெரியும்... அவளுக்கு என்ன பிரச்னை என்று... இன்று பொழுது விடிந்ததில் இருந்தே ஒன்றும் சரியா இல்லை... இன்னும் என்னென்ன பிரச்னை வர போகுதோ? என்று கௌதம் முகத்தை கைக்குட்டையால் அழுந்த துடைத்தான். கவலைபடாதீங்க... கௌதம்... எத்தனை பிரச்னை வந்தால் என்ன... அதை எல்லாம் சமாளித்து காதலில் ஜெயிப்பதில்தானே உண்மையான சந்தோஷம் இருக்கு... TRUE LOVE CAN NEVER FAIL .... நான்

வேண்டுமானால் கூட வரட்டுமா? என்று தன் துயரம் மறந்து கேட்டவனை பார்த்து பெருமையாய் இருந்தது... வேண்டாம் என்று தலை அசைத்தவன்... நானே பார்த்துக்கறேன்... என்று சொல்லிவிட்டு... நான் அப்புறமா போன் பண்றேன்... கிளம்பட்டுமா... என்று காரை கிளப்பினான். @@@ என் காதலே... என் காதலே... என்னை என்ன செய்ய போகிறாய்? ... நான் ஓவியன் என்று தெரிந்தும் நீ... ஏன் கண்ணிரண்டை கேட்கிறாய்... சிலுவைகள்... சிறகுகள்... ரெண்டில் என்ன தர போகிறாய்? .... @@@ என்ன கிடைக்க போகிறது என்று தெரியாமல்... மனதில் குழப்பத்தோடு கௌதம்... ப்ரியாவை பார்க்க... போய் கொண்டு இருந்தான்...

அத்தியாயம் 57

காரில் போகும் வழி எல்லாம் கௌதமிற்கு ஒரே யோசனை... ப்ரியாவிற்கு எப்படி தெரிந்து இருக்கும்? யார் சொல்லி இருப்பார்கள்? நம்முடைய வீட்டில் எதாவது... போட்டோ கடிதம் என்று பார்த்துவிட்டாளா?... அம்மா முன்பு கேட்டதற்கு... ஒன்றும் இல்லை என்றார்களே... தாத்தா ரூமில் எதாவது வைத்து இருந்தாரா? இல்லையே... வெளிப்படையாக பார்த்தால் தெரியும்படி ஒன்றும் இல்லையே? இல்லை என்றால் இந்த வீட்டின் சொந்தகாரர் எதாவது பார்த்து தற்செயலாக உளறிவிட்டாரா ? அப்படியே என்றாலும்... வீட்டு விஷயம் மட்டும்தானே தெரியும்... உறவு முறை எப்படி தெரியும்? ஐயோ... பைத்தியம் பிடிக்க போகிறது போல இருக்கே... இன்னிக்கு பூரா இப்படியே... அடுத்தவங்க என்ன நினைப்பாங்க... ஏன் அப்படி நினைசாங்கன்னு... யோசிச்சே மண்டை காஞ்சு போச்சே... அனு பாவம்... அம்மா பாவம்... ஸ்ரீராம் பாவம்... அவங்க அம்மா பாவம்... அவங்க ஆக்சுவல்லா ஒண்ணும் தப்பு பண்ணலியே... இப்படியே அடுத்தவங்களுக்க்காகவே யோசிச்சா... உனக்குன்னு யாரு இருக்கா?கூல் கௌதம்... ப்ரியா இருக்கா... நினைக்கும்போதே தொண்டையில் அடைத்தது... ஹேய் இன்னிக்கு ப்ரியாவும் கோபமா இருக்காடா... சோ வாட்? சின்னதோ பெரிதோ... நம்ம சைடில் தப்பு இருக்கும்போது... அதுவும் அவளுக்கு பிடிக்காது என்று தெரிந்தே செய்து இருக்கும்போது... அவள் கோப பட்டால் தாங்கி கொள்ளத்தானே வேண்டும்...

எது எப்படி போனாலும் I LOVE YOU PRIYA... இந்த அடிப்படையில் நம்ம எவ்வளவு சண்டை போட்டாலும் சரி... நான் காத்து இருக்கிறேன் பெண்ணே... உனக்காக ... என்று பிரமாதமான முஸ்தீபுகளுடன் தயாராகி வீட்டை அடைந்த போது அவனுக்கு தெரிந்து இருக்கவில்லை... தன்னால் இந்த முடிவை செயல்படுத்த முடியாது என்று... வீட்டை அடைந்து கதவை தட்டிய போது... தாத்தாதான் கதவை திறந்தார்... அவனை பார்த்தும் ஒரே சமயத்தில்... அப்பாடா வந்து விட்டாயா? என்ற நிம்மதி பெருமூச்சு... ஐயோ உன்னுடைய தங்கை நிச்சயம் நின்றுவிட்டதே... என்ற

விசாரணை... வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவது போல,... இந்த பெண் வேறு என்னவெல்லாம் பேச போகிறாளோ என்ற கவலை... எல்லாம் மாறி மாறி தெரிய... அவன் ஒரு தலை அசைப்புடன்... புன்னகையை தர முயன்றான். பாவம் தாத்தா... இவர் ரெண்டு பேருக்கும் சேர்த்து கவலை படுகிறார்... தன்னால் அவர் சிரம பட வேண்டாமே... என்ற எண்ணத்தில் முயன்று முறுவலித்தவன் ... கவலை படாதீங்க தாத்தா... நான் முடிஞ்ச அளவுக்கு பொறுமையா இருக்கேன்,... அவள் என்ன பேசினாலும்... என்று சொன்ன வாக்கியம் பொய்யாய் போய் விடும் என்று அப்போது அவனுக்கு தெரியவில்லை... நான் கீழே கார்டனில் இருக்கேன்... நீ கிளம்பும்போது சொல்லிவிட்டு போ... என்று கீழே இறங்கி போனார்...

ப்ரியாவின் அறை கதவை தட்ட கை எடுத்தவன் ஒரு வேளை அவள் அழுது அழுது .... தூங்கி இருந்தால்... உடனடியா... டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாமே என்ற எண்ணத்தில்... கதவை மெல்ல தள்ளி திறந்து உள்ளே பார்த்தான். உள்ளே ஜன்னல் வழியே கடலை வெறித்து கொண்டு இருந்த கதவு திறந்த அசைவில் திரும்பி பார்த்தவள் முகத்தில் கௌதமை பார்த்தவுடன்... ஒரு வினாடி மட்டும் கண்களில்... கோபம் ஜொலித்து உடனே வெறுமைக்கு மாறியது... முகத்தை மீண்டும்... ஜன்னல் பக்கம் திருப்பியவள்... நீங்க பெரிய எம் டியா இருக்கலாம்... இது உங்க கம்பனி கெஸ்ட் ஹௌசா இருக்கலாம்... இருந்தாலும்... ஒரு லேடி ஸ்டாப் இருக்கற படுக்கை அறைக்கு இப்படி சத்தம் இல்லாமல் வருவது ரொம்ப அநாகரீகம்... மிஸ்டர் கௌதம்... உங்களுக்கு எதாவது பேசணும் என்றால்... வெளியே ஹாலில் வெயிட் பண்ணுங்க... நான் வரேன்... அங்க வச்சு பேசலாம்... என்று அழுத்தமான குரலில் சொன்னதை கேட்ட கௌதம் ஏகத்திற்கு அதிர்ந்தான். என்னையா... என்னையா வெளியே போக சொன்னாள்? தான் கதவை தட்டி இருக்கலாம்தான்... அனால்... தான் நினைத்து என்ன... இவள் பேசுவது என்ன?.... எம்டீ... கெஸ்ட் ஹௌஸ்... மிஸ்டர் கௌதம்... ஆரம்பமே சரி இல்லையே... அவளை தாங்க மாட்டாத அதிர்ச்சியில் பார்த்தவன்... I am sorry Priya...என்று மெல்லிய குரலில் முனகி விட்டு... நான் உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்... வெளியே வா... வெயிட் பண்றேன்... என்று வெளியே வந்தவன் கால்கள் தாமாக பால்கனிக்கு போனது....

முதல் முறை ப்ரியாவுடன் இந்த வீட்டிற்கு பார்க்க வந்தது அழையாமலே நினைவு வந்தது... அவள் இங்கே நின்றதும்... அவள் கன்னத்தில் மச்சம் பார்த்து முத்தமிட நினைத்ததும்... அந்த எண்ணத்தை அடக்க போராடியதும்... மூட்டை மாடியில் நின்றது... பாட்டு கேட்டது... பின் கன்யாகுமரியில் இருந்து வரும்போது மீண்டும் மதுரையில் அந்த பாட்டை கேட்டுவிட்டு சிரித்தது... இப்போ... இப்போ... அவள் தன்னை... அடுத்தடுத்த எழுந்த எண்ணகளின் தாக்கத்தை அடக்க முடியாமல் விழிகளில் மீண்டும் நீர்

துளிர்த்தது... என்னையா... வெளியே போக சொன்னாள்... நேற்று இரவு கூட... நேற்றுத்தான அது... பதினொரு மணிக்கு வீட்டில் விட்டு விட்டு கிளம்பும்போது இதே அறையின் வாசலில்... நின்று கொண்டு அவள் கொஞ்சியதென்ன... விலக முடியாமல்... தான் அவளை தள்ளி கொண்டு போய் படுக்க வைத்தது என்ன... ஏய் நான் கதவை பூட்ட வேண்டாமா? என்று கொஞ்சியவளை தடுத்துவிட்டு... நீ போய் படுத்துக்கோ... சீக்கிரம் படுத்தால்தான் சீக்கிரம் எழமுடியும் ... என்று ரெண்டு நிமிடம் முன்னால் அவளை உறங்க வைக்க... நானே லாக் போட்டு வேகமாய் சாத்திவிட்டால் பூட்டிவிடும் என்று தான் அவளுக்கு சமாதானம் சொன்னதென்ன... அதெல்லாம்... போய் இப்போது இவளுக்கு என்னதான் ஆச்சு... என்று தெரியாமல் தவித்தான். சீ சீ, என்ன கௌதம்... அவள் கோபத்தில் ஏதோ சொன்னால்... அதை போய் பெரிதாக எடுத்து கொள்வதா? வருவாள்... பேசி பார்க்கலாம்... எப்படியும் சமாதானம் பண்ணித்தானே ஆகவேண்டும்... பெருமூச்சுடன் காத்து இருந்தான்.

அவன் வெளியே எண்ணங்களோடு போராடி கொண்டு இருக்க உள்ளே ப்ரியாவும் அதே விதமான தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி திணறி கொண்டு இருந்தாள்... அவன் கண்ணில் தெரிந்த அந்த அதிர்ச்சி ... இன்னும் மறக்க வில்லை... இவன் ஏன் இப்போது இங்கே வந்தான்... அவனது வேலைதான் முடிந்து விட்டதே... காரியம் ஆயிடுச்சுன்னு போய் தொலைய வேண்டியது தானே... அவனை பார்த்தாலே தனது மன திடம் குறைந்து அழுகை வர பார்க்கிறதே... இவ்வளவு நேரம் வடித்த கண்ணீர் நின்று விட்டதே என்று பார்த்தால் இவனை பார்த்தவுடன்... புதிதாய் பிறக்கிறதே... இல்லை... இவனை அனுப்பும் வரையாவது தான் கட்டாயம் அழ கூடாது... போய் என்ன வேண்டும் உனக்கு இன்னும் என்று கேட்டு... அவனை முதலில் துரத்திவிட்டு... வந்து அப்புறம் காலம் முழுவதும் சாவகாசமாய் அழலாம்... பிரமாதமாய் முடிவு எடுத்து ... அவளது மனதை முடிந்த வரை திட படுத்தி... முகத்தை கழுவி கொண்டு... வெளியே வந்தாள். கம்பீரமாய் காட்டி கொண்டு சோபாவில் அமர்ந்தவள்... ஏன் சார் அங்கே நிக்கறீங்க... இங்கதான் இவ்வளவு சோபா இருக்கே உட்கறதுதானே... என்று கையை காட்டினாள். போதும் ப்ரியா... ப்ளீஸ் ரொம்ப பார்மலா பேசாதே எனக்கு மனசுக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு... என்ன கோபம் என்றாலும் நீ என்கிட்டே சாதரணமா பேசு... சார்... எம்டி... இந்த வார்த்தை எல்லாம் விட்டுடு... நாம என்ன அப்படியா பழகிட்டு இருக்கோம்... என்ன ஆச்சு காலையில் அம்மாகிட்ட வீட்டுக்கு போய்ட்டு வரேன்னு சொல்லிட்டு எட்டரை மணிக்கு கிளம்பியவள் ஏன் திரும்ப வரல? இன்னிக்கு அனு நிச்சயம் தெரியுமில்ல உனக்கு... பின்ன ஏன் வரலை? என்று வேகமாய் கேட்டான்.

சாரி எனக்கு முக்கியமான வேலை இருந்தது ... சோ வர முடியலை... அதனால என்ன... நிச்சயம் நின்னா போச்சு? என்று உண்மை தெரியாமல் அலட்சியமாக கேட்டவள்... அவனது ஆமாம் நின்னுதான் போச்சு... என்ற பதிலில் வாய் அடைத்து போய் அவனை பார்த்தாள்... அவளது அந்த அதிர்ச்சியில் சற்றே சமாதானம் ஆனது அவன் மனம்... பரவாயில்லை இன்னும் பக்கத்தில்தான் இருக்கிறாள்... தன்னை விட்டு வெகுதூரம் போய்விடவில்லை... என்ற சின்ன திருப்தி... அதை உடனே பொய் ஆக்கிவிட்டது அவளது அடுத்த வாக்கியம்.... ஐயோ... அப்படியா... பாவம்...ஒரு இடம்... பழி ஓரிடம் என்று சொல்வார்கள்... அதுபோல நீங்க செஞ்ச பாவத்துக்கு... உங்க தங்கை... அனுபவிக்கிறாள் போல... என்ன செய்வது... அவள் தலை எழுத்து... உங்க தங்கையாய் பிறந்துவிட்டாளே.... என்ன இது ப்ரியாவா ... இப்படி... பேசுவது... அவனால் நம்ப முடியவில்லை... அவளை பார்த்து நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன் ப்ரியா... அப்படியே எதாவது இருந்தாலும்... அதற்கு எதற்கு அவள் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும்...நீ சொல்லவரது எதுவுமே எனக்கு புரியலை... நீ இன்னிக்கு காலையில் எங்கே போன... யாரை பார்த்த? என்னதான் உன்னோட பிரச்னை? வாய் விட்டு சொன்னால்தானே புரியும்... எதுவா இருந்தாலும் மனசு விட்டு பேசு ப்ரியா... சும்மா இப்படி பூடகமா பேசி என்னை கொல்லாதே, நான் இன்னிக்கு மனசளவில... ரொம்ப நொந்து போய் இருக்கேன்... நீ வேற உன் பங்குக்கு என்னை படுத்தாதே ப்ளீஸ்... என்று முடிந்தவரை... பொறுமையை இழுத்து பிடித்து வைத்து கொண்டு சொன்னான். யாரை பார்க்க நீங்க... இன்னிக்கு காலையில் ஒன்பது மணிக்கு அவசரமா... கிளம்பி போநீங்களோ... அதே ஆளைத்தான்... நானும் போய் பார்த்தேன்...

அந்த ஆளையும் பார்த்தேன்... அவர் உங்ககிட்ட கொடுத்த பொருளையும் பார்த்தேன்... நீங்க அவருக்கு ஏதோ... ஹூம்... ஏதோ என்ன ஏதோ... கட்டு கட்டா பணம் கொடுத்ததையும் பார்த்து அப்படியே பூரிச்சு போய் வீட்டுக்கு வந்துட்டேன்... போதுமா விபரம்... என்று அவள் ஆத்திரத்துடன் சொல்லி முடிக்க... அவன் திகைத்து போய் நின்றான்... கடவுளே இந்த கண்றாவியை இன்னும் எத்தனை பேர் பார்த்தார்கள்... தான்தான் முட்டாள்தனமாய் நடந்து கொண்டோமா? இந்த பிரச்சனையை வேறு எப்படித்தான் டீல் செய்து இருக்க வேண்டும்... முன்னே பின்னே செத்தால் தானே சுடுகாடு தெரியும்... அவன் தனக்குள் யோசனை செய்தது... அவளுக்கு விபரீதமாய் மனதில் பட்டது... இதை எப்படி சமாளிக்கலாம் என்று யோசனை செய்கிறான்... என்று ஆத்திரத்துடன் எண்ணியவள்... அவனுக்கு போதிய அவகாசம் கொடுக்க கூடாது... என்று உடனே அவசரமாக... அந்த சீ – டீயில் என்ன இருந்தது சார்? என்று ரொம்ப பவ்யமாய் கேட்டாள்... அவளது அவசரமான குரலில் நிமிர்ந்தவன்... அதில்... அதில்... அந்த கண்றாவி எல்லாம் எதுக்கு ப்ரியா... கர்மம் அதை

விட்டு தள்ளு... அது சரி அதுல என்னோட தப்பு என்ன இருக்கு... என்று பேச முயன்ற கௌதமை ... என்ன இருக்கா?... என்று ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டவள்... அந்த சீ டீக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இருக்கா? உண்மையை சொல்லுங்க... என்று அவனை நேராக பார்த்து கேட்டதும்... அவன் மெல்ல... . அவளுக்குத்தான் எல்லாம் தெரிந்து இருக்கே... என்ற எண்ணத்தில்... ஆமாம் என்று தலை அசைத்தான்.. அந்த தலை அசைப்பில் அதிர்ந்தவள்... கடவுளே... அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்? இதுவரை இருக்காது...இருக்காது என்று ஆயிரம் முறை... உருபோட்டது எல்லாம் வீணா? மேலே பேச்சை தொடர முடியாமல்... விக்கித்து போய் நின்றாள்.

அவள் விக்கித்து போய் பேச்சின்றி பல நிமிடங்கள் நின்று இருப்பதை பார்த்தவன்... அவள் அருகில் சென்று அவள் தோளை பற்றி... ப்ரியா... என்று மெல்ல அழைத்து லேசாக உலுக்கினான். அதில் சுய உணர்வுக்கு வந்தவள் அவனது கையை உதறி விட்டு ஆத்திரத்துடன் நகர்ந்தாள். என்னம்மா... ஏன் திடீர்னு அப்படி நின்னுட்ட? என்ற அவள் கையை மீண்டும் பற்ற போக...DON'T TOUCH ME... முதலில் எதுவா இருந்தாலும் தொடாம பேசுங்க... என்று ஆத்திரத்துடன் வார்த்தைகளை துப்பினாள். அதில் அவன மனம் லேசாக வாடிய போதும் சமாளித்து... ஓகே ஓகே... தொடலை சொல்லு... என்ன ஆச்சு... நீங்க எதுக்காக... அவனுக்கு பணம் கொடுத்தீங்க... அவன் யாரு முதலில்? சொல்லுங்க... என்று வேகமாக கேட்டாள். அவன் யாரா? ஆத்திரத்துடன் அவன் தலையை ஒருமுறை திருப்பி வெளியே வெறிதவன்... ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி... அவன் ஒரு பொறுக்கி... வேற என்ன உனக்கு விபரம் தெரியணும்... சொல்லு... அவனை பற்றி நம்ம ரெண்டு பேரும் இப்ப அவசியம் பேசணுமா? கொஞ்சம் யோசிச்சு பேசு ப்ரியா... நான் என்ன கேட்டுட்டு இருக்கேன்... நீ என்ன பேசிட்டு இருக்க... இப்போது அவன் குரலும் சற்று உயர்ந்து இருந்தது.

அவன் ஒரு பொறுக்கி... என்ற வாக்கியத்தில் ப்ரியாவின் கோபம் மேலும் உயர்ந்தது... அவன் என்னடாவென்றால்... இவனை இந்திரன் சந்திரன் என்கிறான்... இவன் அவனை பொறுக்கி என்கிறான்... எரிச்சலோடு அவனை முறைத்தவள்... ஹூம்... என்று ஒரு ஆத்திர பெருமூச்சை வெளியேற்றி... மகாபாரதத்தில்... ஒரு கெட்டவனை தேடி தருமரும்... ஒரு நல்லவரை தேடி... துரியோதனும் ... போன கதை உங்களுக்கு தெரியுமா? ரெண்டு பேரும் வெறும் கையோடு திரும்பி வந்தாங்க... அது மாதிரில்ல இருக்கு... நீங்க பேசறது.... என்றவளை குறுக்கிட்டான்...

ஓஹோ... என்னை நல்லவன் என்று அவன் சொன்னதால்... அவன் தருமன்... நான் அவனை பொறுக்கி என்று சொன்னதால்... துரியோதனன்... அப்படியா? என்று அவனும் கோபத்தோடு அவளை நேராக பார்த்து கேட்டான். நீங்களும் அவர் சொல்றதை அப்படியே ஒத்துகுவீங்க போல இருக்கே...

என்று கேட்டவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்பது தெரியாததால்... பதிலுக்கு முறைத்துவிட்டு... நீங்களே சொல்வது போல... இப்ப அவன் தருமனா இல்லை துரியோதனனா... என்பது பற்றி நாம் அவசியம் பேச வேண்டுமா? என்று திருப்பிவிட்டு... முதலில் நான் கேட்கிற கேள்விக்கு நீங்க உண்மையான பதிலை சொல்லுங்க... இது கம்பனி கெஸ்ட் ஹௌசா ? என்று கேட்டாள்.

அவன் தலையை ஒருமுறை அழுந்த கோதிவிட்டு... சோபாவில் தொய்ந்து அமர்ந்தான்... அவள் அவனையே பார்ப்பதை உணர்ந்து ... சில கணங்கள் நீண்ட அமைதிக்கு பிறகு... மெல்ல... இல்லை ... ஆனால்... என்று ஆரம்பித்தவனை குறுக்கிட்டு... நீங்க ஏன் அப்படி சொன்னீங்க என்பதுதான் எனக்கு தெரியுமே... உங்க வாயில் ஒரு முறை கேட்டுவிட வேண்டும் என்றுதான் கேட்டேன்... உங்க எக்ஸ்ப்லநேசன்... எதுவும் எனக்கு தேவை இல்லை... நான் யார் என்பதும் உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும்... எனக்கு பிடிக்காது என்பது தெரிந்தும்... அந்த விஷயத்தை என்கிட்டே சொல்லாம மறைச்சு இருக்கீங்க ... இல்லை... அப்ப நீங்க என்னோட விருப்பத்துக்கு என்ன மரியாதை வச்சு இருக்கீங்க... உங்களை பார்க்கவே எனக்கு பிடிக்கலை... முதல்ல இங்கே இருந்து வெளியே போங்க... என்று சத்தமாக கத்தினாள்... புரியாம பேசாத ப்ரியா... உனக்கு பிடிக்கலை என்பதநால்தானே நாங்க மறைச்சோம்... இதுல உன் மேல நாங்க வச்சு இருக்கற அக்கறை தெரியலையா... உனக்கு... நீ சந்தோஷமா இருக்கட்டும்னுதான்... அவன் தொடர்ந்து பேசுவதை குறுக்கிட்டு கை எடுத்து கும்பிட்டாள்... வேணாம் சாமி... நான் உங்களோட இருக்கவும் வேணாம்... நான் சந்தோஷமா இருக்கவும் வேணாம்... கஷ்டபட்டாலும் பரவாயில்லை...நான் தனியாவே இருந்துக்கறேன்... ஓஹோ... இதெல்லாம் மனசுல வச்சுதான்... என்கிட்டே முன்னாடியே ப்ராமிஸ் எல்லாம் வாங்கிநீங்களா ... என்ன ஒரு கிரிமினல் புத்தி.... ஆமாம் ஒரு அக்ரீமேண்டுன்ன... ரெண்டு பேருக்கும் எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லி... சம்மதமான்னு கேட்க வேண்டாமா? மனசுக்குள்ள ஒரு ஹிடன் அஜெண்டா... வச்சுக்கிட்டு பேசினா... அது சீட்டிங்... ஆனால் அதை பத்தி உங்களுக்கு என்ன கவலை... அதுதானே உங்க வேலை... அவள் பேசிக்கொண்டே போக... அவனுக்கு பொறுமை பறந்து கொண்டே இருந்தது...

பெருமுயற்சி செய்து... தன்னை நிதான படுத்தி கொண்டு மெல்ல சொன்னான்... ப்ரியா நீ இப்ப டிச்டர்ப்டா இருக்க... நானும் ரொம்ப நொந்து போய் இருக்கேன்... இப்ப நாம இந்த விஷயத்தை பத்தி பேச வேண்டாம்... நான் போய்ட்டு நாளைக்கு வரேன்... ரெண்டு நாள் கழிச்சு நிதானமா... பேசலாம்... வேண்டாம்... நான் உங்ககிட்ட எதுவும் பேச தயாரா இல்லை... நீங்க வரவே வேண்டாம்... ஒண்ணும் பேசவும் வேண்டாம்... அவள் இந்த மாதிரி விடாமல் மறுத்து பேசுவதை பார்த்த அவனுக்கும்

இப்போது ஆத்திரம் வந்தது....பல்லை கடித்து கொண்டு... ப்ரியா.......... உன் வாயால் என்னை பத்தி என்னவெல்லாம் சொல்லி இருக்கிறாய் தெரியுமா... கிரிமினல்... சீட்... இன்னும் என்னென்னவோ ... நீ வேணும்னே உணர்ந்து சொல்லலை... கோபத்தில் சொல்கிறாய்... என்று புத்திக்கு புரிந்தாலும்... எனக்கும் மனசு இருக்கு... அதுக்கும் உணர்வுகள் இருக்கு... இப்படி வாய்க்கு வந்த படி எல்லாம் பேசாதடீ ... என்னால தாங்க முடியலை... என்று சொல்லும்போதே... அவனுக்கு கோபம் மறைந்து .... மனம் நொந்து.... விழிகளில் நீர் கோர்த்து... வார்த்தைகள் தடுமாறியது... பேசாதடீ... என்ற அந்த வார்த்தையில்... அவளுக்கு சில தினங்கள் முன்பு... அவன் சொன்ன... அன்பு ஜாஸ்தி ஆனால்... மரியாதை குறையும்டீ மக்கு... அது கூட தெரியாதா? என்று தீபாவளி இரவில் அவன் தன் காதில் கிசுகிசுத்தது அந்த நேரத்தில் அநியாயத்திற்கு நினைவுக்கு வந்து அவள் கண்ணில் நீர் இதோ இதோ என்று பயமுறுத்தியது... இல்லை அவனுக்கு முன்னால் தான் நிச்சயம்... இன்று அழக்கூடாது... என்று முயன்று அடக்கி கொண்டு இருக்கையில்... அவனது குரல் மீண்டும் ஒலித்தது...

நானே ஆயிரத்தெட்டு பிரச்னையில் என்ன செய்யறதுன்னு தெரியாம குழம்பி போய் இருக்கேன்... நீ வேற ஏண்டீ இப்படி படுத்தற... என்ற போது... மீண்டும் அந்த டீ யை தாங்க முடியாமல்... தன்னை தவிக்க வைப்பவனை காயப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற சிறுபிள்ளை தனமான எண்ணத்தில்... அவனை அலட்சிய படுத்திவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில்... தான் என்ன சொல்கிறோம் என்பதை உணராமல்.... அந்த வார்த்தை ஏற்படுத்த போகும் விபரீதமான பின் விளைவுகளை அறியாமல்... அந்த வார்த்தையை விட்டாள்... ஆமா... ஒரு பொண்ணோட உண்மையா பழகினா... கொஞ்சமா பிரச்னை வரும்... ஊருக்கு ஒரு பொண்ணோட சுத்துனா... அவள் அந்த வாக்கியத்தை முடிக்குமுன்... அவள் கன்னத்தில் இடி இறங்கியது... காலை ஐந்தரை மணியில் இருந்து அந்த நிமிடம் வரை... கிட்டத்தட்ட... பனிரெண்டு மணிநேரம்... அம்மா பாவம்... அனு பாவம்... ஸ்ரீராம் பாவம்... அவங்க அம்மா பாவம்... ப்ரியா பாவம்... அவங்க தாத்தா பாவம்... என்று ஒவ்வொருவர் எண்ணங்களுக்கும்... உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பு கொடுத்து... அவர்களை ... அவர்கள் பேச்சை செயலை... நியாய படுத்தி... தன்னுடைய நியாயமான உணர்வுகளை... கோபத்தை... ஆதங்கத்தை எல்லாம் கட்டுப்படுத்தி... கட்டு படுத்தி... அழுத்தி வைத்த இதயம்... அந்த வினாடியில்... அவளது அந்த அநியாய குற்றச்சாட்டை... நியாய படுத்த முடியாமல் தடுமாறி... THAT WAS THE LAST STRAW... ON THE CART... AND THE CART WHEEL BROKE... ON THAT PARTICULAR MOMENT... அந்த வினாடியில்... அவனது இதயகடல்... கரையை உடைத்து பொங்கி... எரிமலையாய் வெடித்து... அவள் கன்னங்களில் இடியாய் இறங்கியது... ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... கன்னங்களில் மாறி மாறி விழுந்த அறையை அவளால் உணர கூட முடியாமல் விக்கித்து போய் நிற்க...

அவன் அவள் கழுத்தை பிடித்து முகத்தை உயர்த்தி ... என்னடீ சொன்ன... யாரை பார்த்து என்ன வார்த்தை சொன்ன... யாரு... நான் ஊருக்கு ஒரு பொண்ணோட சுத்தறேனா ... அந்த வார்த்தையோட அர்த்தம் தெரியுமாடீ உனக்கு... என்று சொன்னவன் இன்னும் ஆத்திரம் அடங்காமல் மீண்டும் ஒரு முறை அறைந்தான்...

முதலில் விழுந்த அடிகள் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் விழுந்ததொடு... அவள் அதை உணரகூட இல்லாமல்...அதிர்ந்து போய் இருந்தாள்... இப்போது... அவன் கோபமாய் பேசியதோடு... மறுபடியும் அறிந்ததும்... அவள் சுயநினைவுக்கு வந்து... இவன் யார் என்னை அடிக்க... என்ற ஆத்திரத்தோடு நிமிர்ந்தபோது... அவனது அடுத்த கேள்வி அவள் காதில் விழுந்தது... நீ பார்த்தாயா... நான் அப்படி சுத்துனதை...

ம்ம்ம் என்று உலுக்க அவளுக்கு அந்த வினாடியில்... திருவனந்தபுரம் ... ஏர்போர்ட்டில் ஒரு பெண்ணுக்கு... ப்ளையிங் கிஸ் கொடுத்ததும்... ஆர்ட் எக்சிபிசனில் ஒரு பொன்னோடு போனதும்... தேவை இல்லாமல் நினைவுக்கு வந்து ஆமா பார்த்தேன் இப்போ அதுக்கென்ன...என்று சொல்ல வாயை திறந்த போது...

அவன் சுட்டு விரல் காட்டி எச்சரித்தான்... ஏய்... பேசாத... இன்னும் ஒரு வார்த்தை பேசின... நான் என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது... இங்க பார்... நான் இங்கே வரும்போது... உன்னோட பிரச்சனைய கேட்டு சால்வ் பண்ணலாம் என்றுதான் வந்தேன்... என்னோட சைடிலையும் சில தப்பு இருக்கு... அது தப்புன்னு நான் இன்னைக்கும் நினைக்கலை என்றாலும்... உனக்காக... அதுக்கு மன்னிப்பு கேட்கவும்... ஏன்... உன் காலில் விழுந்தால் கூட தப்பு இல்லை என்ற எண்ணத்தில்தான் வந்தேன்... ஆனால் நீ... இப்ப பேசுனது கொஞ்சம் கூட சரி இல்லை... எப்போ அடிப்படையில உனக்கு என்மேல நம்பிக்கை இல்லையோ... இனிமேல் நான் ஒரு வார்த்தை கூட.... விளக்கமோ சமாதானமோ... சொல்ல போவதில்லை...

நான் பண்ணின ஒரே தப்பு... உன்மேல... அளவுகடந்த பாசம் வச்சதுதான்... என்றவன் விழிகளில் அப்போது வடிந்த நீரை துடைத்து கொண்டு... எனக்கு என் காதல் மேல நம்பிக்கை இருக்கு... I THINK I HAVE SHOWN YOU ENOUGH OF MY LOVE TO YOU... அதுக்கு வாய் இருந்தா... அது உன்கிட்ட பேசட்டும்... உனக்கு மனசு இருந்தா... அதை கேட்டு புரிஞ்சுக்கோ... என்னிக்கு உனக்கு என்மேல தப்பு இல்லைன்னு தோணுதோ... அன்னிக்கு வா... அதுவரை... நீ எங்கே வேணா போ... நான் உன்னை எந்த விதத்துலயும் நிச்சயமா டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன்... இது சத்தியம்... நீ உன்னோட

சத்தியத்தை மதிக்கலைன்னலும்... நான் மதிப்பேன்... ஆனால் நீ வரவரைக்கும் நான் உனக்காக காத்து இருப்பேன்... அப்படின்னு சினிமா டயலாக் எல்லாம் விட என்னால முடியாது... ஏன்னா... நான் உன்னை எவ்வளவு நேசிக்கிறேனோ... அதே அளவு... என்னோட குடும்பத்தையும் நேசிக்கிறேன்... அந்த குடும்பத்தின் சந்தோசத்திற்கு தேவை பட்டால்... என்னோட காதலை குழி தோண்டி புதைக்க நான் கொஞ்சம் கூட யோசிக்க மாட்டேன்... என்றவன் விழிகளில் மீண்டும்... நீர் துளிர்க்க... அதை ஆத்திரத்தோடு துடைத்தவன்... இப்பவும்... இந்த நிமிடம் வரை... நான் உன்னை நேசித்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன்... போ... உனக்கு எப்போ அது புரியுதோ... அப்ப வா... என்று சொல்லி முடித்தவன்... இன்னும் ஆத்திரம் குறையாமல்... அருகில் இருந்த பிளவர் வாசை எடுத்து தூக்கி எறிந்தான்

அது அங்கே இருந்த கண்ணாடியில் பட்டு... அது உடைந்துநொறுங்கிய சத்தம் கேட்டு திரும்பி பார்த்தான். கீறல் விழுந்த கண்ணாடியில் தெரிந்த நூற்று கணக்கான ப்ரியாவின் பிம்பம் பட்டது... அவள் இரண்டு கைகளையும் கன்னத்தில் வைத்து தாங்கியவாறு... விக்கித்து போய் பேச்சு இன்றி நிற்பது படவும் ... தனது உள்ளங்கை எரிவதை உணர்ந்த பின்னால்தான் ... ஐயோ தான் ப்ரியாவை அடித்து இருக்கிறோம்... என்பதையே அவன் அப்போதுதான் பல நிமிடங்கள் கழித்து உணர்ந்தான்... கடவுளே என்ன காரியம் பண்ணிவிட்டோம்... ஆனால் அவள் ஏன் அப்படி பேசினாள்... என்ன இருந்தாலும் தான் அவளை அடித்து இருக்க கூடாது... அவளை சாரி சொல்லி சமாதான படுத்தலாமா... என்று ஒரு வினாடி யோசித்தவன்... தேவை இல்லை... இப்போதுதானே சொன்னேன்... உன்னை சமாதானப்படுத்த போவதில்லை என்று... இருக்கட்டும்... இதுவும் எனது காதலின் வெளிப்பாடுதான்... அவளே முடிவு எடுக்கட்டும்... என்ற முடிவுக்கு வந்தாலும்... அவனது குற்ற நெஞ்சம் அவனை சுட்டெரித்தது... தாங்க முடியாமல்... அந்த உடைந்த கண்ணாடிக்கு அருகே சென்று... இந்த கைதானே அடித்தது... என்று சொல்லியவாறே... ஓங்கி அதில் குத்தினான்... அதில் கண்ணாடி துகள்கள் குத்தி லேசாக ரத்தம் கசிய ஆரம்பிக்க அதை பார்த்தவன்... விழிகளில் தாங்க முடியாத வேதனையோடு திரும்பி அவளை பார்த்து... என்னோட எதிரிக்கு கூட... கெட்டது நடக்க கூடாதுன்னு நினைக்கரவண்டீ... நான்... என்னை... என்னை போய்... ஒரு பெண்ணை... அதுவும் உன்னை... கைநீட்டி அடிக்க வச்சுட்டயேடி... என்று தலையை உலுக்கி .... உன்னை நான் இங்க வசுருக்கேண்டீ... என்று தனது நெஞ்சை சுட்டி காட்டி விட்டு... எப்படியோ... போ... என்று மேலே பேச முடியாமல்... ஒரு கை அசைப்புடன் வெளியே சென்றான்... அவன் மனம் உளைகலனாய் கொதித்து கொண்டு இருந்தது...

@@@@ வாழ்வென்பது ஒருமுறை... ஒருமுறை... சாவென்பது ஒருமுறை... ஒருமுறைதான் ... காதல் வரும்... நெஞ்சினில்... ஒருமுறை ஒருமுறைதான்.... நீயா பேசியது ... என் அன்பே... நீயா பேசியது... தீயை வீசியது.... என் நெஞ்சில் தீயை... வீசியது... @@@@

அவன் காரில் வந்ததை கூட மறந்து... ப்ரியாவின் தாத்தா கூப்பிடுவதை உணராது... மனம் போன போக்கில்... கால் வலிக்க வலிக்க நடந்து நடந்து எங்கே போகிறோம் என்பது தெரியாமலே... போய் கொண்டே இருந்தான்... .

அத்தியாயம் 58

இலக்கின்றி நடந்த கௌதமின் கால்கள்... அவனை அறியாமலேயே கடல்கரைக்கு அழைத்து வந்தது... அங்கே வீசிய குளிர்ந்த காற்றும்... அலைகள் வந்து காலை நனைத்ததும்... அவனை கொஞ்சம் சுய நினைவுக்கு மீட்டது. இப்பவும் இதே கடற்கரைதானா ... மீண்டும் அவளை முதன் முறை கன்யாகுமரியில் பார்த்தும்... அன்று அஷ்டலக்ஷ்மி கோவிலுக்கு போய் வந்த பிறகு... அவளது கொலுசு அணிந்த கால்களை பார்த்ததும்... நெகிழ்ந்ததும் ... நினைவு வந்து தாக்க... ஐயோ... இந்த கொல்லும் நினைவுகளில் இருந்து அவனுக்கு விடுதலையே கிடையாதா? ... வெறுப்புடன் காலை தரையில் உதைத்தான்... கொஞ்சம் பின்னால் நகர்ந்து போய் மணலில் அமர்ந்தான். கொஞ்ச நேரத்திலேயே... விழிகளில் வழிந்த நீரை அடக்கவோ... துடைக்கவோ மனம் இல்லாமல்... அப்படியே சரிந்து படுத்து கண்களை மூடி கொண்டான். அழுது அழுது .... அப்படியே தூங்கி போனானோ... என்னவோ... எவ்வளவு நேரமோ... அவனது மொபைல் அழைத்து... அவனது தூக்கத்தையோ... மயக்கத்தையோ கலைத்தது... விழித்து எழுந்தவன்... கையில் மணி பார்த்தான்... பத்தரை... ஓ இவ்வளவு நேரம் ஆகிவிட்டதா... அப்படி என்றால் இங்கே வந்து ஐந்து மணி நேரம் ஆகி இருக்க வேண்டும்... அவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தான்... அவனுக்கு நினைவு இல்லை.... அவனது எண்ண அலையை கலைத்தது... விடாமல் ஒலித்த... மொபைல்... ப்ச் யாரு... என்று எரிச்சலுடன்... எடுத்து பார்த்தான்... வீட்டு எண்... கடவுளே அம்மா... பாவம்... கொஞ்சம் ஆழ் மூச்சுகள் எடுத்து... நிதான படுத்தினான்... கொஞ்சம் மனதை சமபடுத்துவதற்குள் மணி அடிக்கும் ஓசை நின்றுவிட்டது... போதும் இப்போவே... அம்மா ரொம்ப பயந்து போய் இருப்பாங்க... என்றவன் அவசரமாய் வீட்டிற்கு அழைத்தான்... முதல் ரிங்கிலேயே... போன் எடுக்கப்பட்டது... அம்மா... என்ற அவனது குரல் கேட்டதுமே... லக்ஷ்மியின் உடைந்த அழுகை குரல் கேட்டது...

என்னப்பா கௌதம்... எங்கே இருக்க? எத்தனை முறை போன் பண்றது... போனையும் எடுக்கலை... வீட்டுக்கும் வரலை... ஏன்பா... என்றவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது... என்று புரியாமல்...

இங்கேதாம்மா ... பீச்சில் இருக்கேன்... இன்னும் அரை மணி நேரத்துல வந்துடறேன்... என்று மட்டும் சொன்னான். சீக்கிரம் வாப்பா... ப்ரியா தாத்தா அப்பவே நீ கிளம்பிட்ட... வந்தவுடன் என்கிட்டே பேச சொல்லுங்கன்னு போன் பண்ணார்... நீ எங்கப்பா இருந்த? அவர் போன் பண்ணி... ரெண்டு ரெண்டரை மணி நேரம் ஆச்சே... அவரும் உனக்கு நிறைய தடவை போன் பண்ணினார் போல... எடுக்கலைன்னு சொன்னார்... என்ன கௌதம்... எதுவா இருந்தாலும் வீட்டுக்கு வராம... எங்கே என்ன பண்ற... முதலில் உடனே கிளம்பி வீட்டுக்கு வா... அவளது குரல் தடுமாறி... திக்கியது. ஒண்ணும் இல்லைம்மா... நான் நல்லாத்தான் இருக்கேன்... இதோ வந்துடறேன்... நீங்க பயப்படாதீங்க... இன்னும் இருபது... அல்லது இருபத்தைந்து நிமிஷத்துல வந்துடுவேன்... இதோ கிளம்பிட்டேன்... என்று அவளுக்கு தைரியம் சொல்லி... போனை வைத்தான்...போனை பார்த்தான்... நாற்பது மிசெட் கால்கள்... வீட்டு நம்பர்... அனுவின் மொபைல்... அப்பா மொபைல்... ஸ்ரீராம் மொபைல்... ப்ரியா வீடு நம்பர்... ச்சே... தன் சொந்த சோகத்தில் எத்தனை பேரை தவிக்க வைத்து இருக்கிறோம்... என்ற கழிவிரக்கதுக்கு ஆளானவன்... அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டதால்... அனுவிற்கும் அப்பாவிற்கும் அழைக்க தேவை இல்லை... என்று முடிவு செய்து... நடந்தவாறே... ஸ்ரீராமை அழைத்தான்... சாரி ஸ்ரீராம் கூப்பிட்டு இருந்தீங்க போல... நான் கொஞ்சம் கவனிக்கலை... காலையில் பேசறேன்... ஒண்ணும் அர்ஜென்டான விஷயம் இல்லையே... என்ற அவனது கலங்கிய குரலில் அவனது மன நிலையை உணர்ந்து... இல்லை கௌதம்... சும்மாதான் பேசினேன்... காலையில் நானே பேசறேன்... என்று வைத்து விட்டான்.

ப்ரியா தாத்தா... பேசி இருக்கிறார்... அவருக்கு சொல்ல வேண்டுமா... என்ன சொல்வது... தான் ப்ரியாவை அடித்ததை அவளை பார்த்தவுடன் அவரால் கண்டு பிடிக்க முடியும்... பற்றா குறைக்கு... வீட்டில் கண்ணாடி வேறு உடைந்து இருக்கிறது... அவர் இதை எப்படி எடுத்து கொள்வார்... தனது நியாயம் அவருக்கு புரியுமா... யோசனையோடு நடந்தவன்... அவராக மீண்டும் கூப்பிட்டால் பார்த்து கொள்ளலாம்... என்று முடிவு செய்துவிட்டு... கார் சாவி எங்கே இருக்கிறது என்று தேடினான்... நல்ல வேளை... சட்டை பையிலேயே இருந்தது... அம்மாவின் கவலையை உணர்ந்து... நடையை எட்டி போட்டவன்... ப்ரியாவின் வீட்டிற்கு வந்து காரை திறந்த போது... கௌதம் என்ற மெல்லிய குரல் கேட்டு திரும்பினான். அங்கே ப்ரியாவின் தாத்தாவை பார்த்து அதிர்ந்தான்... இவர் எங்கே இந்த நேரத்தில்... அவன் யோசித்து முடிக்குமுன்... அவர் அவசரமாய் அவனை நோக்கி வந்தவர்... என்ன கௌதம் எங்கே போய்ட்ட... எல்லோரையும் கலங்கடிசுட்டயே கொஞ்ச நேரம்... என்ற அவரது கவலையான குரலை கேட்டு... ஆச்சரியத்தோடு திரும்பி பார்த்தான்... என்னப்பா அப்படி பாக்கற... ஆமா உனக்கு எங்கே அடிபட்டது... வீட்டில் ரத்தம் சிந்தி இருந்ததே... ப்ரியாவுக்கு எங்கும் ரத்த

காயம் இல்லை... பார்த்துட்டேன்... பேசியவாறே ஆராய்ந்தவர் அவனது வலது கையை திருப்பி பார்த்து...

ப்ச்... என்ன கௌதம் இது சின்ன குழந்தையா... நீ... இப்படியா செய்வது... அவரது அந்த கரிசனத்தை பார்த்து... திணறி... தாத்தா... ப்ரியா... என்ன செய்கிறாள்... என்று கேட்க நினைத்ததை சொல்ல முடியாமல்... தடுமாறியதை பார்த்து... அழுதுட்டே இருந்தாள்... நான்தான் வேற வழி இல்லாமல்... பாலில் செடடிவ் கலந்து கொடுத்து... தூங்க வச்சுருக்கேன்... இப்ப எழ மாட்டாள்... நான் உனக்காகத்தான் இங்கே வெயிட் பண்ணிட்டு இருக்கேன்... ரொம்ப பேசிட்டாளா... கௌதம்... என்ற அவரது கரிசனமான குரலில்... அவன் விழிகளில் நீர் கோர்த்தது... இல்ல தாத்தா... நான்தான் கடைசில கொஞ்சம் நிறைய பேசி... அடிச்சுட்டேன் என்று சொல்ல வாய் வராமல் அமைதியாய் இருந்தான்... சரி விடுப்பா... இதெல்லாம் சகஜம்... கோபம் தாபம் எல்லாம் எல்லோருக்கும் வரதுதான்... சீக்கிரம் சரியாய் போய்டும்... நான் ப்ரியகிட்ட ஒண்ணும் கேட்கலை... அவளும் ஒண்ணும் சொல்லலை... சும்மா அவளை படுக்க வச்சு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவளை தட்டி கொடுத்துட்டு இருந்தேன்... அழுதுட்டே தூங்கிட்டா... நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா எடுத்துக்காம... கேப்பியா? என்று கேட்டவரை பார்த்து... ஏன் தாத்தா அப்படி கேக்கறீங்க... உங்களை போய் எப்படி தப்பா எடுத்துக்க முடியும்... வேற யாராக இருந்தாலும்... இன்றைக்கு அவள் அப்படி அழுது கொண்டிருந்தபோது... என்னை பற்றி யாரும் கவலை பட மாட்டார்கள்... நீங்க... நான் வீட்டிற்கு போய் சேர்ந்து விட்டேனா... என்பதில் எவ்வளவு கவனமாய் இருந்து இருக்கிறீர்கள்... இப்ப கூட என் காயத்தை பற்றி விசாரிதீர்களே... நீங்க எதுவும் தப்பா சொல்வீங்களா என்ன... சொல்லுங்க என்றான்...

ப்ரியா உன்னை என்னவோ பெரிதாய் சொல்லி இருக்கிறாள்... அது எதுவா இருந்தாலும்... அவள் உணர்ந்து உன்னை காய படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சொல்லி இருக்க மாட்டாள்... ஏதோ வேகத்தில் சொல்லி இருப்பாள்... அதை மனசுல வச்சுக்காத... அவள் கொஞ்சம் எமோசனல்... அதுனால... நான் அவளை கூட்டிட்டு... நாளைக்கு மதுரைக்கே போறேன்... கொஞ்ச நாள் கோபம் ஆறட்டும்... நான் அப்பப்போ பேசறேன்... ஒரு மாசம் கழிச்சு... எதுவா இருந்தாலும் முடிவு பண்ணிக்கலாம்... கொஞ்ச நாள் பிரிந்து இருந்தால்... நிச்சயமா உன்னோட அருகாமையை அவள் மிஸ் பண்ணுவாள்... உன்னோட... அருமையும் புரியும்... நான் அப்போ அவள்கிட்ட பேசிட்டு... உனக்கு சொல்றேன்... என்ன சரியா... என்றவரை பார்த்து... வெறுமனே தலை அசைத்தான். நீ வெறுமனே தலை அசைப்பதை பார்த்தால்... உன்னோட மனசு எவ்வளவு காயபட்டிருக்குன்னு... தெரியுது... அவளுக்கு கொஞ்சம் வாய் ஜாஸ்திதான்... சட்டென்று எடுத்தெறிந்து பேசி விடுவாள்... ஆனால்

அவள் மனசில் ஒண்ணும் இருக்காது கௌதம்... ப்ளீஸ்... அவளோட குறை எனக்கு தெரிந்தாலும்... நான் அவளை விடமுடியாது கௌதம்... அவளுக்கு என்னை விட்டால் வேற யாரு இருக்கா? இந்த நேரத்தில் நானும் அவளுக்கு எதிராக பேசினேன் என்றால்... அவள் என்ன செய்வாள்... சொல்லு... அதனால்... கொஞ்ச நாளைக்கு நான் அவளை சப்போர்ட் பண்ணிதான் ஆகணும்...

ஐயோ என்ன தாத்தா... நீங்க ஏன் பீல் பண்றீங்க... எல்லாம் சீக்கிரம் சரி ஆகிவிடும்... நீங்க சொன்னா மாதிரி... பிரிவு புரியவைக்கட்டும்... சரி தாத்தா... அம்மா கவலையோட இருக்காங்க... நான் கிளம்பறேன்... நான் கொஞ்ச நாளைக்கு அவள்கிட்டயோ... உங்ககிட்டயோ... பேசலை... ப்ளீஸ் தப்பா எடுத்துகாதீங்க... என்னோட மனசுல அவள் இருக்கா... அதுல ஒண்ணும் உங்களுக்கு சந்தேகம் வேண்டாம்... இது தற்காலிகமா... எடுத்த முடிவுதான்... கடைசியில் எல்லாம் சரி ஆயிடும்... வரட்டா... என்று கிளம்பினான். அவனது கார் வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது... லக்ஷ்மி வாசலுக்கே வந்துவிட்டாள். அவசரமாய் அவனை பார்த்தவள்... விழிகளில் கலக்கம் தெரிந்தது...காரில் இருந்து இறங்கியவன் அவசரமாய் அவளை அனைத்துகொண்டான்... என்னம்மா... ஏன் இவ்வளவு பதட்டம்... நான்தான் வரேன்னு சொன்னேனே... இல்லப்பா... அவர் போன் பண்ணி... கிட்டதட்ட மூணு மணி நேரம்... நீ எங்கே இருக்கேன்னு தெரியல... போன் எடுக்கலை எப்படிப்பா நிம்மதியா இருக்க முடியும்? சாரிம்மா... நான் ஏதோ... யோசனையில... இருந்துட்டேன்... போன் அடிச்சதை கவனிக்கலம்மா... ரொம்ப சாரி... என்றவன் குரல் கலங்கியது... சரி போகட்டும்... வா உள்ளே... அனு இப்பதான் படுக்க போனாள்...

கௌதம்... போய் முகம் கழுவிட்டு வரியா... முதலில் கொஞ்சம் எதாவது சாப்பிடலாம்...அப்புறமா பேசலாம்... இல்லம்மா... எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்... நீங்க முதலில் இங்க உட்காருங்கம்மா... ப்ளீஸ் என்று அவளை கை பற்றி சோபாவில் அமர வைத்தவன்... நான் கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்கறேன்... என்று அவள் மடியில் தலை கவிழ்த்து படுத்து கொண்டான். அவனது மனதை உணர்ந்தவள்... விழிகளில்... அருவி சுரக்க... ஐயோ இல்லை இப்போது தான் அழக்கூடாது... தான் தைரியமாக இருக்க வேண்டும்... அவனை இப்போது மனம் உடையாமல் தேற்ற வேண்டும்... அதுதான் முக்கியம்... ஒன்றும் பேச முடியாமல்... எங்கே வாயை திறந்தால் அழுது விடுவோமோ என்ற பயத்தில்... தன்னுடைய அழுகை அடுத்தவரை மிக அதிகம் பாதிக்கும் என்ற ஜாக்கிரதை உணர்வில்.... இரண்டு பேரும்... கண்ணீரில் தத்தளித்து கொண்டு இருந்தனர்...

மடியில் ஈரம் உணர்ந்து... வார்த்தை வராமல்...கௌதமின் தலையை லேசாக மட்டும் தடவி

கொடுத்தாள்... மௌனம் நீண்டு கொண்டே போக... மடியில் ஈரமும் அதிகமாக... ஆக... மேலே தாங்க முடியாமல் அவனை மடியில் இருந்து நிமிர்த்தினால்... என்ன கௌதம் இது... சின்ன குழந்தை மாதிரி... போதும் விடு... அப்படி அவ என்னதான் பேசினா? அதையே நினைச்சுகிட்டு இருந்தால்... கஷ்டமாதான் இருக்கும்... அவ கிடக்கா... இன்னிக்கு இல்லாட்டாலும் என்னைக்காவது ஒருநாள்... உன்னோட அருமை அவளுக்கும் நிச்சயம் புரியும்... இன்னிக்கு பேசினதை நினைச்சு... அவளே வருத்தப்பட்டு... உன்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்பா... பாரு... இப்ப எழுந்திரி... போ... முகத்தை கழுவிட்டு வா... நான் சொல்றேன்ல... இப்ப நாம எதுவும் பேச போறதில்லை... என்ன பேச்சா இருந்தாலும்... சாப்பாட்டுக்கு அப்புறம்தான்... நீ காலையில் இருந்து ஒண்ணுமே சாப்பிடலை... காபி கூட குடிக்கலை... வெறும் வயித்தோடு இருந்தால்... எல்லாமே பூதாகரமா தெரியும்... வா... உனக்கு பசிக்குதோ இல்லையோ... எனக்கு பசிக்குது... எனக்காக வா சாப்பிடலாம்... மற்ற எல்லாத்தையும் மறுக்க நினைத்து பேசாமல் இருந்தவனால்... கடைசி வார்த்தையை தவிர்க்க முடியவில்லை... அவனது மனதை கணக்கிட்டுதானே அவள் சொன்னதும்... அவளுக்கும் தெரியும்... அவனாலும் சரி... அவளாலும் சரி எதுவும் பெரிசா சாப்பிட்டுவிட முடியாது... என்று ... இருந்தாலும்... ஏதோ கொஞ்சத்துக்கு கொஞ்சம் மனசு மாறட்டும் என்று அவனை எழுப்பி சீக்கிரம் வா என்று அனுப்பி வைத்தாள்.

அறைக்குள் நுழைந்தவன்... கதவிற்கு பக்கத்தில் வரிசையாய் இருந்த எல்லா ச்விட்சையும் வழக்கம் போல விளக்கு, பேன், சி-டீ பிளேயர், போட... எல்லாம் அழகாக தனது வேலையே செய்ய ஆரம்பிக்க... காதில் விழுந்த @@@ சர்க்கரை நிலவே... சர்க்கரை நிலவே... காணும் போதே கரைந்தாயே... நிம்மதி இல்லை... ஏன் இல்லை... நீ இல்லையே...@@@ என்ற குரலை கேட்டவுடன்... திரும்பி பார்த்தான். ஒரு வினாடி.... உயிர் இல்லாத இந்த ஜட பொருளுக்கு கூட தனது மனம் புரியும் போல இருக்கிறது... ஆனால் ஆறறிவு படைத்த மனிதர்களுக்கு சிலசமயம் புரிவதில்லை... அவனுக்கு இப்போது சிரிப்பு கூட லேசாய் வரும் போல் இருந்தது... கீழே அம்மாவிடம் சொல்லி வந்தது மறந்து போனது... பாடலின் வரிகள் மீண்டும் நடந்தவற்றை பச்சை ரணமாய்... மீண்டும் கிளறிவிட்டது...@@@ மனம் பச்சை தண்ணிதான் பெண்ணே... அதை பற்ற வைத்ததுன் கண்ணே... என் மனமென்னும்... காட்டை எரித்து குளிர் காய்ந்தாய் கொடுமை பெண்ணே... கவிதை பாடின... கண்கள்... காதல் பேசின கைகள்... கடைசியில் எல்லாம் பொய்கள்...என் பிஞ்சு நெஞ்சு தாங்குமா .... @@@ விழிகளில் நீர் வடிய... அப்படியே படுக்கையில் சாய்ந்தான். என்னை பார்த்தா அப்படி சொன்னாள்... காதல் எல்லாம் பொய்யா... எப்படி தன் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்க முடிந்தது ? @@@ வெள்ளை சிரிப்புகள் உன் தவறா? அதில் கொள்ளை போனது என் தவறா?@@@ ... அவள் மேல் மட்டும் என்று தான்

வைத்த ஆசையை... பொதுவாய் பெண் மீது வைத்தது என்று எண்ணி விட்டாளா? என்னை பார்த்தால்... அப்படி பெண்ணுக்கு அலைகிறவன் மாதிரியா தெரிந்தது...

தான் படிக்கும் போது கூட... அப்படி இப்படி அலைந்தவன் இல்லையே... ஆனால் அது எப்படி அவளுக்கு தெரியும்?.... மனம் மாறி மாறி கேள்வியும் பதிலுமாய்... கடவுளே... தாத்தா சொன்ன மாதிரி... கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தையை... பெரிது பண்ண கூடாது என்றாலும்... தாங்க முடியாமல்.... மனம் வலித்தது... கண்ணில் நீர் வழிந்தது... @@@ ஆண் கண்ணீர் அறியா பெண்ணின் இதயம்... சதையல்ல... கல்லின் சுவரா... @@@ பாடல் தொடர்ந்து அவன் கண்ணீரை அதிக படுத்தி கொண்டு இருந்தது... போகட்டும்... என் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் அவள் என் கூட இருப்பதை விட... தானே தனியாக... இந்த பிரிவின் சோகத்தை அனுபவித்து கொண்டு இருந்து விடலாம்... ஆனால் அப்படி அவள் தனது நம்பிக்கையை இழக்கும் வகையில் தான் என்ன செய்தோம் என்பது அவனுக்கு புரியவில்லை.... அதுதான் அவனுக்கு... நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போல இருந்தது... கட்டிலில் இருந்து எழுந்து அமர்ந்தவன்... தலையை பிடித்து கொண்டான்.

கௌதம் நான் என்ன சொன்னேன்... நீ என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கிற... என்று கொஞ்சம் முயன்று வரவழைத்த அழுத்தமான குரலில் கேட்டபடி உள்ளே வந்த லக்ஷ்மி... முதல் வேலையாக பாட்டை நிறுத்தினாள்... இந்த பாட்டை கேட்க நல்ல நேரம் பார்த்தாயா? போ... முதலில் முகத்தை கழுவிட்டு வா... என்று அவனது கையை பற்றி பாத்ரூமிற்குள் பிடித்து தள்ளியவள் ...நான் போய் இன்னும் ரெண்டே நிமிஷத்தில் சாப்பாட்டோடு வந்து விடுவேன்... அதற்குள் ரெடியாகி இருக்க வேண்டும்... என்று சொல்லி விட்டு வெளியே போனாள்... உள்ளே போனவன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூட புரியாமல் சில வினாடிகள் நின்றுவிட்டு... பீச் மணலில் படுத்து இருந்ததால் ... உடையில் இருந்த மணலை உணர்ந்து அப்படியே உடையை கூட கழற்றாமல் ஷவரின் கீழ் நின்றான்... பூதூறலாய் ஷவர் அவனை நனைக்க... அன்று தாத்தாவின் பார்ட்டிக்கு... என்று ஷாப்பிங் முடித்து வரும்போது ... மழை வந்துவிட... காரை நிறுத்த சொல்லி அவள் கீழே இறங்கி ... தூரலில் நனைந்ததும் லேசான குளிரில் நடுங்கியதும்... தான் அவளை செல்லமாய் திட்டிக்கொண்டே... அணைத்ததும்... ஞாபகம் வந்தது... அப்போது அவள் பாடியதும்... @@@ நவம்பர் மாத மழையில்... நான் நனைவேன்... என்றேன்... எனக்கும் அந்த நனைதல்... மிக பிடிக்கும் என்றாய்... மொட்டை மாடி நிலவில் நான் குளிப்பேன் என்றேன்... எனக்கும் அந்த குளியல்... மிக பிடிக்கும் என்றாய்... சுகமான குரல் யார் என்றால்... சுசீலாவின் குரல் என்றேன்... எனக்கும் அந்த குரலில் ஒரு மயக்கம் என நீ சொன்னாய்... @@@ என்று அது வரை பாடிவிட்டு நிறுத்தி...

இந்த பாட்டில இந்த வரிகள் மட்டும்தான் பிடிக்கும்... புத்தர் சிலை பத்தி அவ்வளவு impression எனக்கு கிடையாது... அதுக்கு மேல ஒரே சோகம்... வயலின் வாசிக்கும்... எனக்கு வேண்டாம்பா... உற்சாகமாய் இருக்கும் இந்த நேரத்தில் நான் பாட மாட்டேன் என்று சொல்லி தோளை குலுக்கி சிரித்ததும்... நினைவு வந்தது. இப்போது அவள் இல்லாமல்... அந்த சோக வார்த்தைகள்... சீடீயில் பாடாமலே... அவனது நினைவில் வந்தது... வதைத்தது... @@@ அடி உனக்கும் எனக்கும் எல்லாம் பிடிக்க என்னை ஏன் பிடிக்காதென்றாய் @@@ கடவுளே... இது முதல் நாள் என்பதால் இப்படி இருக்கிறதா... இல்லை இனி வரும் காலம் முழுவதும் இப்படியே இருக்க போகிறதா... ஷவரின் அடியில் நின்று இருந்தவன் கண்ணீரும் சேர்ந்து தண்ணீரோடு வெளியேறி கொண்டு இருந்தது... கொஞ்ச நேரத்தில் கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது... கௌதம் என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்க... வெளியே வா... என்ற லக்ஷ்மியின் குரல் கேட்டு சுயநினைவுக்கு வந்தவன்... ஷவரை நிறுத்திவிட்டு... சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்... தான் டவல் கூட எடுத்து வரவில்லை... தனையே நொந்து கொண்டவன்... கதவை திறந்து வெளியே பார்த்தான்... அவன் ஈர உடைகளோடு... எட்டி பார்ப்பதை உணர்ந்தவள்... அவசரமாய் எழுந்து... டவலும் மாற்று உடைகளும் எடுத்து கொடுத்தாள். உடை மாற்றி வந்தவன் அவள் அருகே வந்து அமர்ந்தான். குளித்ததில் கொஞ்சம் பரவாயில்லை போல் தோன்றியது...

முதலில் சாப்பிடு கௌதம்... வெறும் தயிர் சாதம் பிசைந்து எடுத்து வந்து இருக்கிறேன்... சாப்பிட ஈசியா இருக்கும்... என்று தட்டை நீட்டினாள். அதை வாங்கியவன்... நீங்க ... என்று கேட்டான். கிண்ணத்தில் இருக்கு பாரு நீ சாப்பிட்டதும் நானும் சாப்பிடறேன்... நீ முதல்ல சாப்பிடு... என்று சொன்னவள்... அவன் சாதத்தை அளைந்து கொண்டு இருப்பதை... உணர்ந்து அவன் கையில் இருந்து தட்டை வாங்கியவள்... அவன் அருகில் சற்று நெருங்கி அமர்ந்து... கௌதம்... தீராத பிரச்னைன்னு எதுவுமே இருக்க முடியாதுப்பா... ஒரு பிரச்னைன்ன வந்தா அதுக்கு ஒரு தீர்வு கட்டாயம் இருக்கும்... நான் ஏற்கனவே உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்லி இருக்கேன்... சில விஷயங்கள்... ஏன் அப்படி நடக்குதுன்னு நமக்கு அப்ப தெரியாது... ஆனால் அதனால... ஒரு நல்ல விஷயம் யாருக்காவது... நடக்கும்... அதனால்... இப்போதைக்கு நடப்பது எல்லாம் நல்லதற்கே... என்ற அடிப்படையில்தான் நாம எடுத்துக்கணும்... இன்னிக்கு நிறைய கெட்ட சம்பவம் நடந்து போச்சு... அதுவும்...இன்னிக்கு நல்ல நாள்... விசேஷம் நடக்க போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்புடன் இருந்த போது... ரொம்ப அதிர்ச்சிதான்... அதனால நீ ரொம்ப அப்செட்ட இருப்ப... முதலில் கொஞ்சம் சாப்பிடு... நான் இங்கேதான இருக்கேன்... அப்புறமா பேசலாம்... மேல என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கலாம்... என்று

ஸ்பூனில் எடுத்து அவன் வாயில் வைத்தாள்... அப்படி அவள் ஊட்டியதும் தீபாவளிக்கு முதல் நாள்... தான் ப்ரியாவிற்கு ஊட்டியது நினைவு வந்து அவனது கண்களில் மீண்டும் நீர் துளிர்த்தது...

வாயில் வைத்த சாதத்தை சிரமப்பட்டு விழுங்கியவன்... அம்மா ப்ளீஸ் என்னால் முடியலம்மா... இப்ப சாப்பாடு வேண்டாம்... ப்ளீஸ்... விட்டுடுங்கம்மா... என்று கெஞ்சியவனை உறுதியோடு பார்த்தாள்... இல்லை கௌதம்... கொஞ்சம் தண்ணிய குடிச்சுட்டு விழுங்கி விடு... நீ இந்த சோக மன நிலையில் இருந்து மாறி சாதாரணமாய்... அடுத்து அனு திருமணம் தொடர்பாக... மேலே நடக்க வேண்டிய வேலைகளை பற்றி யோசிக்க போகிறாயா? இல்லை ப்ரியாவை நினைத்துக்கொண்டு... வீட்டை பற்றி கவலை படாமல்... இருக்க போகிறாயா... எனக்கு தெரிந்த கௌதம்... வீட்டுக்கு... குடும்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன்... இப்ப காதல் வந்து அதை மாத்திடுச்சா... கௌதம்... என்று கேள்வியோடு பார்க்க... அவன் அதிர்ந்து போய் அவளை பார்த்தான். அம்மா... என்னம்மா....இது நீங்க போய்... என்னை பார்த்து இப்படி கேட்கறீங்க? என்னால.... என்னால... நம்பவே முடியலை... எனக்கு ரொம்ப ஷாக்கா இருக்கும்மா... என்று தடுமாறியவன் விழிகளில் மீண்டும் நீர் கோர்க்க... அவனை ஆறுதலாய் அணைத்து தலை கோத துடித்த விரல்களை கட்டு படுத்தி கொண்டு... எனக்கு கூட உன்னை பார்க்கும் போது அப்படிதான் கௌதம் இருக்கு... நான் என்னவோ... நீ ரொம்ப balanced ஆனவன் அப்படின்னு பெருமையா நினைச்சுட்டு இருந்தேன்... இப்ப உன்னை பார்த்தா அப்படி தோணலியே... ஒரு தோல்வில... இப்படி சுருண்டு போவியா? அஞ்சு மணி நேரம் எங்கே போனேன்னு தெரியாம... எல்லோரையும் தவிக்க வைப்பாயா? இதெல்லாம் நானும் உன்கிட்ட எதிர்பார்கலை... கௌதம்... பிரச்னை வரத்தான் செய்யும்...

பிரச்சனைக்கான காரணம்...அதற்கான தீர்வு என்று யோசிக்கணும் கௌதம்... சும்மா அழுதுட்டு இருந்தா எப்படி பிரச்னை சரியாகும்... பிரச்னைகளை தீர்ப்பதற்கான... சரியான வழிமுறைகளை யோசிக்கறதுக்கு... நீ நார்மலா இருக்கணும்... அதுக்கு முதல்ல சாப்பிடணும்... சாப்பிடு... ம்ம்ம்... என்று மூச்சு விடாமல் அழுத்தத்துடன் பேசியவள்... தட்டை நீட்டினாள். அவள் அப்படி அழுத்தமாய் ... வருத்தத்தோடு பேசுவாள் என்பதை எதிர்பார்க்காததால்... முகம் வாடிய போதும்... அவளை மேலும் வருத்த படுத்த மனம் இல்லாமல்... தட்டை வாங்கி உணவை சாப்பிட முயன்றான்... விழிகளில் நீர் வடிய... வடிய...சாப்பிட்டதை... அவ்வப்போது தொண்டையில் அடைத்ததை... அவன் தண்ணீர் குடித்து விழுங்கியதை பாராமல் பார்த்த லக்ஷ்மிக்கு நெஞ்செல்லாம் வலிப்பது போல் இருந்தது... கடவுளே... தோட்டத்தில் வரும் பாம்பை கூட பாவம் .... அடிக்கவேண்டாம் என்று சொல்வானே... ஒரு புழு பூச்சிக்கு கூட... தீங்கு இழைக்க கூடாது என்று நினைக்கும்... இவனை ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாய்...

நெஞ்சடைத்து... கண்களில் நீர் சுரந்தது... இல்லை இது தனது இளக்கத்தை காட்டும் நேரம் இல்லை... தான் இளகினால்... அவனும் கண்ணீரை நிறுத்தமாட்டான்... விழி நீர் வெளியே வராமல்... சிரமப்பட்டு அடக்கினாள். சாப்பிட்டு முடித்ததும்... தட்டை வாங்கியவள்... அவனை மடியில் படுக்க வைத்து கொண்டாள்... நீ தூங்கு கௌதம்... எதுவா இருந்தாலும்... நாங்க இதனை பேர் இருக்கோம் உனக்கு... நாளைக்கு காலையில் பேசிக்கலாம்... கவலை படாதே, தூங்குப்பா... என்று தட்டி கொடுத்தவளை பார்த்து... அம்மா... என்கிட்டே ஏதாவது குறை இருக்காம்மா? என்று கேட்டான்...

ஐயோ ஏன்பா அப்படி கேட்கிற... குறை இல்லாத மனுஷங்க யாருப்பா இருக்க... எல்லார் கிட்டயும் ஏதாவது குறை இருக்கத்தான் செய்யும்... நல்லது கெட்டது பார்த்து... எது ஜாஸ்தியா இருக்கோ... அதைதானேப்பா எடுத்துக்கணும்... அப்படி பார்த்தா நீ நல்லவந்தான்ப்பா ... இது நான் சொல்லித்தான் உனக்கு தெரியனுமா கௌதம்... எல்லாம் சரியாய் போயடும்பா... நீ தூங்கு... நீங்க என்னோட அம்மா என்பதால் இப்படி சொல்றீங்களா... என்று அவன் மீண்டும் கண்ணில் வலியோடு கேட்க... ஐயோ கடவுளே... கௌதம்... ஏன் இப்படி எல்லாம் உன் மனசை போட்டு குழப்பிக்கிற... என்று அவள் ஆதங்கத்தோடு கேட்க... கௌதம் கண்ணீரோடு... பின்ன ஏம்மா அவள் அப்படி சொன்னாள்... என்று அவள் மடியில் முகம் புதைத்து அழ ஆரம்பித்தான்... அவள் என்ன சொன்னாள் என்பதே தெரியாமல் இருக்கும்போது... ஏன் சொன்னாள் என்ற கேள்விக்கு அவள் என்ன பதில் சொல்லுவாள்... கௌதம் ப்ளீஸ் வேண்டாம்பா...நான்தானே சொன்னேன்... ப்ரியாவை அழைத்து வா என்று... இப்ப நானே சொல்றேன்... அவளால் உனக்கு கஷ்டம் என்றால்... என்றால் எனக்கு அவள் வேண்டாம்... நீ வருத்தபடாதே கௌதம்... நீ என்னோட பிள்ளை என்பதற்காக இதை சொல்லவில்லை... கௌதம் ஒரு பொண்ண நான் சொல்றேன்... உன்னை போல ஒரு புருஷன் கிடைக்க... அது எந்த பொண்ண இருந்தாலும் சரி ... அவ கொடுத்து வச்சு இருக்கணும்... அந்த கொடுப்பினை அவளுக்கு இல்லை... அதற்கு அவள்தான் வருத்த படனும்... நீ இல்ல... விட்டு தள்ளு... எனக்கு நீதான் முக்கியம்... புரியுதா...

அவள் உன்னோட அருமை புரிந்து வந்து... உனக்கு அவள் தேவை என்றால்... அந்த நிமிடம் அவளை இருகரம் நீட்டி அணைத்து கொள்வேன்... அவள் வரவில்லை என்றாலும் சரி... உனக்கு அவள் தேவை என்றால்... நானே அவளை பார்த்து பேசி... தேவைப்பட்டால் அவள் காலில் விழுந்து கூட... அம்மா... என்று அவசரமாய் அவள் வாயை பொத்தினான்... இல்லம்மா... அப்படி ஒண்ணும் அவள் எனக்கும் தேவை இல்லை... நீங்க சொன்ன மாதிரி அவளே வரட்டும்மா... நான் காத்து இருக்கிறேன்... இனிமேல் உங்களை ரொம்ப வருத்தப்பட வைக்க மாட்டேன்... சாயங்காலம்...

கேட்டவுடன் ரொம்ப கஷ்டமா இருந்துச்சு... இப்ப பரவாயில்லை... நீங்க சாப்பிடுங்கம்மா... இப்போது... என்ன மாயம் நிகழ்ந்ததோ... தெரியவில்லை... அம்மா ப்ரியா காலில் விழுவேன் தேவை பட்டால்... என்று சொன்ன வார்த்தை... இப்போதைக்கு ப்ரியாவை அவனது நினைவில் கொஞ்சம் தள்ளி வைத்தது... சும்மா சும்மா முட்டிய கண்ணீர் கூட இப்போது வரவில்லை... பாரம் இருக்கிறது... ஆனால் அம்மா முக்கியம் என்ற எண்ணம் இப்போது வந்து விட்டதால்... ப்ரியாவின் நினைவு பின்னால் போய் விட்டது... நான் இப்போ நல்லாத்தான் இருக்கேன்... நீங்க சாப்பிட்டுவிட்டு படுங்கம்மா என்றவன் அவளுக்கு உதவியாக....பாத்திரங்களை எடுத்து கொண்டு கீழே இறங்கினான்... அவள் சாப்பிடுவதை பார்த்துவிட்டு ஒரு தலை அசைப்புடன்... மேலே ஏறி தனது அறைக்கு போனான்.

மாலையில் பீச்சில் உறங்கியதாலோ என்னவோ... அவனுக்கு இப்போது தூக்கம் வரவில்லை... நடு இரவில் தண்டை அடைத்து குளிர் நீர் குடிக்கலாம் என்று கீழே இறங்கி வந்தவன் பூஜை அறையில் விளக்கெரிவதை பார்த்து அங்கே போனான்... அங்கே அம்மா அப்படியே தரையில் படுத்து இருப்பதை பார்த்து அதிர்ந்து போய் அருகில் வந்து அவளை தூக்கி தன் மடியில் கிடத்தினான்... அசைவில் விழிதவள்... நீ எங்கேப்பா... இங்க வந்தாய்... தூங்கலையா? என்று கனத்த குரலில் கேட்க... நீங்க எங்கேம்மா இங்க இருக்கேங்க? நீங்க தூங்கலியா... என்று திருப்பி கேட்டான். தூக்கம் வரலைப்பா... அனு, நீ ரெண்டு பெரும் இப்படி கலங்கி இருக்கும்போது நான் வேற என்ன செய்றது ... எனக்கு தெரிந்த வழி... கடவுளிடம் சொல்லி கொண்டு இருந்தேன்... ப்ரியா பொண்ணுக்கு நல்ல புத்தி கொடு... ஸ்ரீராம் அம்மாவிற்கு... ஒரு நல்ல வழி காண்பி... என்று சொல்லி கொண்டு இருந்தேன்... என்று சொல்லும்போதே அவள் கண்களில் மீண்டும் நீர் வழிய... இப்போது தேற்றுவது அவன் முறை ஆயிற்று... அம்மா... ப்ளீஸ் தைரியமா இருங்கம்மா... நான் உங்க கிட்ட ப்ரியாவை கண்டு பிடிக்க ரெண்டு மாசம் டைம் கேட்டேன்ல... அதுக்குள்ளே கண்டு பிடிச்சேன் பாருங்க... அதே மாதிரி இந்த பிரச்சனை எல்லாம் ரெண்டு மாசத்துல தீர்க்க உங்களோட கடவுள் எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணுவார்... சரியா... இப்ப தூங்குங்க... என்றவன் அவளை மடியில் சாய்த்து கொண்டான்.

@@@ ஆராரிராரோ ... நான் இங்கே பாட.... தாயே நீ கண்ணுறங்கு... என்னோட மடி சாய்ந்து,... @@@ .

அத்தியாயம் 59

அதிகாலையிலேயே ப்ரியாவிற்கு விழிப்பு வந்துவிட்டது. கண்களை திறக்கவே முடியாமல்... தலை ஒரே பாரமாய் இருந்தது. ஏன் என்று யோசித்தவாறே... மிக சிரமப்பட்டு விழித்தவள்... எழுந்து

அமா்ந்தாள். சில கணங்கள் கழித்து... முந்தைய தினம் நடந்தது எல்லாம் நினைவு வந்தது... கண்களும் இமைகளும்... வீங்கி இருப்பதும்... கன்னங்கள் எரிவதும்... எல்லாம் நேற்று நடந்தவை உண்மை என்று பறை சாற்றியது.... அது நீண்ட கெட்ட கனவாக இருந்து விட கூடாதா... என்ற அவளது ஆசையை... அவள் முகத்தில் தெரிந்த அடையாளங்கள்... கனவு இல்லை உண்மை என்று தலையில் அடித்து தெளிவுபடுத்தியது...சிரமத்துடன் எழுந்து போய் முகம் கழுவியவளுக்கு... பிரதானமாய் நின்றது... கௌதமிற்கு இவ்வளவு கோபம் வருமா... தப்பு செய்வது எல்லாம்... அவன் செய்துவிட்டு என்னையே அடிப்பானா? தப்பு செய்தது அவன்... அவனுக்கு இவ்வளவு கோபம் வரும் என்றால்... எனக்கு எவ்வளவு இருக்கும்... இதில் என்னை எங்கேயாவது போ என்று சொல்கிறான்... பின்னே... இவ்வளவு நடந்த பின்னும்... இவனுடைய வீட்டில் இன்னும் இருப்பேன் என்று எப்படி அவன் எண்ணினான்? முதலில் இங்கே இருந்து கிளம்பி விடவேண்டும்... தாத்தா வேற கௌதம் நல்லவன்... நீ அவசரபடாதே என்ற பாணியில் அட்வைஸ் செய்ய கூடும்... நேற்று அவா் என்ன நடந்தது என்று விசாரிக்காமல் இருந்ததை பார்த்தால்... தன் மீதுதான் தப்பு இருக்கும்... என்று அவா் நினைப்பதாகத்தான் தோன்றியது... அதென்ன ஊரில் உள்ள எல்லோரும்... அவனை சப்போர்ட் பண்ணியே பேசுவது...

ஒருத்தராவது... உனக்கு என்ன ஆச்சு என்று விசாரிக்க மாட்டார்களா? நேற்று காலை ஒன்பதரை மணியில் இருந்து தன் மனம் படும் பாடு யாருக்காவது புரிகிறதா? மற்றவர்களை குறை சொல்வானேன்? தனது உயிரில் கலந்துவிட்டான் என்று ஒவ்வொரு நிமிடமும் பெருமையாய் எண்ணி கொண்டு இருந்த கௌதமிற்கே தனது கவலை புரியவில்லையே? இவ்வளவு நாள் கூட இருந்த தாத்தாவும்... நேற்று காலை என்ன ஆச்சு என்று கேட்டதோடு சரி... மேலே சமாதான படுத்த கூட முயலவில்லை... பக்கத்தில் இருந்தார்தான்... அழாதே ப்ரியா என்று ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லவில்லை.... அவா் மனதிற்குள் எல்லாம்... கௌதமிற்கு சப்போர்ட்... அதனால் தான்... அப்படி... சட்டென்று அவளுக்கு ஆத்திரமாய் வந்தது... தனது கவலையை... கோபத்தை... ஆதங்கத்தை கேட்க ஒரு ஜீவன் கூட இருக்காதா... என்று யோசித்தவளுக்கு ஸ்ரீராம் நினைவு வந்தது... கூடவே... அவனது நிச்சயம் நின்று போனதும்... கடவுளே... அவங்க அம்மாவும் நேற்று கௌதமை பேங்க் வாசலில் வைத்து பார்த்து இருந்தார்களே... அதனால்தான் நிச்சயம் நின்று விட்டதோ... அந்த சீடீக்கும்... அவர்கள் கல்யாணத்திற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை... என்று அவங்க அம்மாவிடம் போய் சொல்லலாமா? அது அவனுக்கு தெரியுமா? தான் போய் சொன்னால் நன்றாக இருக்குமா? என்னவென்று சொல்வது... கா்மம்... ஸ்ரீராம் பாவம் என்று பார்த்தால்... தனது நிலைமை அதற்கு மேல் கண்றாவியாக இருக்குமே... இதை சொல்வதற்கு சொல்லாமல் இருப்பதே மேல்...

எப்படி இருந்தாலும் ஸ்ரீராம் கிட்ட பேசினால் கொஞ்சம் பரவாயில்லாமல் இருக்கும் என்று தோன்றியது... இப்போதைக்கு தனக்கு ஆறுதலாக பேச கூடிய ஒரே ஜீவனை... பார்க்க வேண்டும் போல தோன்றியது... மணி என்ன? ஐந்தரை... ரொம்ப அன்டைமா இருக்குமோ? ஆறு மணி ஆகட்டும் என்று காத்து இருந்தாள்... ஆறு மணி வரை பல்வேறு எண்ணங்களுடன் போராடியவள்... அவனுக்கு போன் பண்ணினாள்... முதல் ரிங்கிலேயே... ப்ரியா என்ற அவனுடைய ஆச்சரிய குரல் கேட்டது. என்ன ப்ரியா? நானே உன்னை ஏழு மணிக்கு மேல் வந்து பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்து கொண்டே இருந்தேன்... என்ன சொல்லு ப்ரியா... என்ற அவனுடைய கரிசன குரலில்... அவளுக்கு அது வரை சற்றே அடங்கி இருந்த... அழுகை மீண்டும் வந்தது... அதை அடக்கி கொண்டு... சாரி ஸ்ரீராம்... நேற்று நிச்சயம் நடக்கவில்லயாமே... என்ன ஆச்சு ஸ்ரீராம்... என்று லேசான அழுகை குரலில் கேட்டாள்.... அது எங்க அம்மா ஏதோ சொல்லி நின்னுடுச்சு... அது டெம்பரவரிதான்... அதை நான் பத்து பதினஞ்சு நாளில் சரி பண்ணிடுவேன்... எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு... அது இருக்கட்டும் ப்ரியா... உனக்கு என்ன ஆச்சு... நேற்று நீ என் அங்கே வரலை... அதோட கௌதம் வேற... நேற்று ராத்திரி பதினொரு மணி வரைக்கும் வீட்டுக்கு போகலை... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் இடையில் என்ன ஆச்சு?... நல்லாதானே இருந்தீங்க? நேற்று என்ன திடீர் பிரச்னை... அதை சொல்லு... என்று கரிசனமாய் கேட்டான்.

அதற்குத்தான்... அது பற்றி பேசத்தான்... உங்களை பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன்... அதோட... எனக்கும் ஊருக்கு போவதற்கு முன்பு உங்களை ஒருமுறை பார்த்து சொல்லிவிட்டு போகலாம் என்று தோன்றியது... அவள் முடிக்கும் முன்பே குறுக்கிட்டான்... என்ன ஊருக்கா... எந்த ஊருக்கு? என்ன திடீர் என்று... என்ன ப்ரியா உளறுகிறாய்? ... ஹேய் எதாவது முட்டாள்தனமா முடிவு எடுக்காம வெயிட் பண்ணு... நான் ஒரு மணி நேரத்தில் கௌதமோட அங்கே வரேன்... நாம பேசினப்புரம் முடிவு எடுக்கலாம்... புரியுதா... பைத்தியகாரத்தனம் பண்ணாத ப்ரியா... என்று பேசியவனை குறுக்கிட்டு...இல்லை ஸ்ரீராம்... கௌதம்தான் என்னை போக சொன்னார்... அதனால் அவர் வரமாட்டார்... நானும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் ஏற்கனவே... ஊருக்கு போவது குறித்து முடிவு பண்ணிட்டேன்... உங்ககிட்ட சொல்லிவிட்டு போகலாம் என்றுதான் அழைத்தேன்... நான் இன்று மதியம் கிளம்புகிறேன்... எனது முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை... பை என்று போனை வைத்துவிட்டாள். அவள் வைத்த சில வினாடிகளில் மீண்டும் ஸ்ரீராம் அழைத்தான்... என்ன ப்ரியா... உனக்கு என்ன பைத்தியமா? எதுக்கு இப்ப ஊருக்கு போறேன்னு சொல்ற? கொஞ்சம் அமைதியா இரு ... நான் கௌதம்கிட்ட பேசிட்டு திரும்ப கூப்பிடறேன்.. அவசரபடாதே... நான் இன்னும் ஒரு

மணி நேரத்தில் அங்கே வருகிறேன்... என்று பலமுறை சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

ஏழு மணிக்கு எல்லாம் வீட்டிற்கே நேரில் வந்துவிட்டான். வந்தவன் அவள் முகத்தை பார்த்து அதிர்ந்து போனான்... அவன் நினைத்ததை விட... பிரச்னை பெரிதாக இருக்கும் போல் இருக்கிறதே... கௌதம் போனில் ப்ரியா பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட பேசவே இல்லை... திருப்பி திருப்பி கேட்டதற்கும்... ஐந்து நிமிடங்களாக காத்து இருந்ததற்கும் அவனது பதில் மௌனம்தான்... ஒரு அளவிற்கு மேல் அவனை பிரஸ் பண்ணி கேட்க முடியவில்லை.... இங்கே இவளது முகத்தை பார்த்தால்... கடவுளே... யார் பேரில் தப்பு... என்னதான் பிரச்னை?கௌதமிற்கு இவ்வளவு கோபம் வருமா? .... இப்படி ரெண்டு பெரும் பேசாமல் இருந்தால் இதற்கு முடிவுதான் என்ன? என்ன ப்ரியா? கௌதமை நேற்று என்ன சொன்னாய்.... அவர் போனில் உன்னை பற்றி பேசவே மாட்டேன் என்கிறார்... நீ ஊருக்கு போகிறாய் என்று சொன்னபோது கூட... ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை... என்ன ஆச்சு? பாரு... இவன் கூட நீ என்ன சொன்னாய் என்று தான் கேட்கிறான்? இவனும் அவனுக்கு சப்போர்டா... அவளுக்கு அந்த வினாடியில் வெறுத்து போயிற்று... எல்லோரும் எக்கேடு கெட்டோ போகட்டும்... உடனடியாய் ஓடி போய் மதுரையில்.... எங்காவது ஒரு மூலையில்... இவர்கள் யார் முகத்திலும் விழிக்க தேவை இல்லாத இடத்தில் போய் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது...

போதும் ஸ்ரீராம்... நான்தான் ஏற்கனவே சொன்னேன் இல்லை... நான் கிளம்புகிறேன் என்று... அவர் வரமாட்டார் என்று சேர்த்துதான் சொன்னேன்... நீங்கள் ஏன் வீணாய் போய் உங்கள் மண்டையை உடைத்து கொண்டீர்கள்... என்னவோ உங்களிடம் சொல்லவேண்டும் என்று தோன்றியது சொன்னேன்... அவ்வளவுதான்... என்று முடித்தவள்... எனக்கு வேலை இருக்கிறது.... மதியம் வைகையில் கிளம்புகிறோம்... என்று சொல்லிவிட்டு அவன் முகத்தை திரும்பி கூட பார்க்காமல் உள்ளே சென்றுவிட்டாள். பிறகு தாத்தாவிடம் பேசினாலும் பிரச்னை குறித்து ஒன்றும் தெரியவில்லை... இப்படி ஒரே நேரத்தில் ஒருவருக்கொருவர் அன்னியோன்யமாய்... அன்பாய் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் இத்தனை பிரச்னை வந்தால்... அவர்கள் என்ன ஆவார்கள்? கடவுளே... அந்த நல்ல இதயங்களை இதற்கு மேல் சோதிக்கதே என்ற வேண்டுதலோடு... காலம்தான் இதற்கு நல்ல பதில் சொல்ல வேண்டும் என்ற முடிவோடு... இப்போது தன்னால் ஒண்ணும் செய்ய முடியவில்லையே... என்ற தாங்க முடியாத வருத்தத்தோடு... அவன் அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

ஸ்ரீராம் பலவிதமான கவலைகளோடு... சென்று வீட்டு முன்பாக காரை நிறுத்தி இறங்கும் முன்பாக...

அவனது அம்மா வாசலுக்கு வந்து விட்டாள். நில்லுடா... இந்த காலங்கார்த்தால... எங்கேடா போய்ட்டு வர? என்று கோபத்தோடு கேட்டாள். அவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது... பாவம் அம்மா என்று அவர்கள் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்தால் இது என்ன ஒரே தொந்தரவாய் போச்சே? அவன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்ததை பார்த்த... ரத்னம் அவசரமாய் அவனுக்கு பேசாதே என்று ஜாடை காட்டியபடி... புஷ்பா... முதலில் அவனை உள்ளே விடு... வந்து ஏதாவது சாப்பிடட்டும்... அப்புறம் உன்னோட விசாரணைய வச்சுக்கோ... என்று சொல்லியபடி... உள்ளே அம்மா ஸ்ரீராம் வந்துருக்கான் பாருங்க... சாப்பாடு எடுத்து வைங்க என்று குரல் கொடுத்தார். நில்லுடா... சாப்பிடலாம்... உன்னோட சாப்பாடு எங்கேயும் ஓடி போய்டாது... எனக்கு பதில் சொல்லு... எங்கே போய்ட்டு வர? என்று மீண்டும் கேட்டாள். அவன் அப்பாவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு... ஒரு பிரண்ட பார்த்துட்டு வரேன் என்று அமைதியாக சொன்னான். ஓஹோ... யார் அது... ஆம்பளையா? பொம்பளையா? இப்போது அவனுக்கு கோபம் வந்தது... பிரான்டுன்ன... பிரண்ட்... ஆம்பளை என்ன பொம்பளை என்ன... உங்களுக்கு என்ன வந்தது... என்று எரிச்சலோடு சொன்னவனை பார்த்து... ரத்னம்... ஸ்ரீராம் கொஞ்சம் பொறுமையா பேசேன்... ஏன் இப்படி கடிக்கிற? அட போங்கப்பா... தலைக்கு மேல வெள்ளம் போயாச்சு இல்லை... இனி ஜான் போனா என்ன? ஜோசப் போனா என்ன? என்று அவரை பார்த்து கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

அவர்கள் இருவரும் ரகசியமாய் பேசி சிரிப்பதை பார்த்தவளுக்கு கோபம் தலைக்கேறி எரிச்சலோடு... யார் அது கௌதமா? என்று யோசனையோடு கேட்டாள்... இப்போதுதான் அம்மாவின் கோபத்திற்கான காரணம் லேசாய் பிடிபட்டது... ஓ... தான் அனுவை போய் பார்த்தேன் என்று எண்ணி இருக்கிறார்கள்... அதுதான் இவ்வளவு ஆத்திரம்... ஆனால் அவளை பார்த்தால் என்ன... இப்போது அவன் மனமும் முரண்டியது...அம்மா...I am sorry... You are mistaken... நான் அனுவை போய் பார்க்கவில்லை... ப்ரியாவை பார்த்து விட்டு வந்தேன்... அனு என்னோட பிரண்டா? ஷி இஸ் மை வுட் பீ... நோ நோ... வைப்... மம்மி... உங்களுக்கு இன்னும் அது கூட புரியலையா? என்று கிண்டலாக சிரித்தவன்... பாட்டி பசிக்குது சாப்பாடு வைங்க... என்று டேபிளில் போய் அமர்ந்தான். அவன் அருகே வேகத்தோடு வந்தவள்... பார்த்தீங்களா? பார்த்தீங்களா? என்ன திமிரா பேசறான்னு? நேற்று பூரா நான் என்ன சொன்னேன்... இப்ப இவன் என்ன சொல்றான் பாருங்க... இதெல்லாம் சரிபடாது... இவனை இங்கே நான் விட்டுட்டு போக மாட்டேன்... இன்னிக்கே நாம எல்லோரும் மலேசியா கிளம்பறோம்... நாலு மணிக்கு பிளைட்... ஒரு சாக்கு போக்கும் செல்லாது... உடனே கிளம்பணும்... என்று ஒரு பெரிய வாக்குவாதத்தை எதிர்பார்த்து... அதை தடுப்பதற்காக கடுமையான குரலில் புஷ்பா சொன்னாள்.

அவளது எதிர்பார்ப்பை பொய் ஆக்குவது என்று உறுதி எடுத்தவன் போல அவன் சிரித்தபடியே சொன்னான்... ஓகே மம்மி... என்னோட திங்க்ஸ் எல்லாம் பாக் பண்ணிடுங்க... ஒன்னு ரெண்டு மிஸ் ஆயிட்டா ஒண்ணும் பிரச்னை இல்லை, எப்படியும் நான் மாசத்துக்கு ஒரு தடவை வந்து போய் இருப்பேன்... அப்புறம் நான் கொஞ்சம் வெளியே போறேன்... மதியம் சாப்பட்டுகுள்ள வந்துடுவேன்... ம்ம்... சொல்ல மறந்துட்டேனே... உண்மையில நான் ப்ரியகிட்ட பேசிட்டு வரும்போது எனக்கு மற்ற எல்லா விஷயமும் மறந்து போய்... அவளோட பிரச்னை மட்டும்தான் நினைவு இருந்தது.... ரொம்ப தேங்க்ஸ் மம்மி... நான் அனுவை போய் பார்க்கவேண்டும் என்று முன்னால் நினைத்து இருந்ததை... ஞாபக படுத்தியதற்கு... என்று அவள் கன்னத்தை இடது கை விரல்களால் லேசாக கிள்ளி தன் வாயில் வைத்து முத்தமிட்டான். அவனது செய்கையால் ஆத்திரமடைந்த அவள் மேலே பேசுமுன்... தட்டில் இருந்ததை ஒரே வாயில் அள்ளி திணித்தவன்... எழுந்து நகர்ந்தவாறே... அப்பா... ப்ளீஸ் சீக்கிரம் வாங்க... உங்க வைப் ரொம்ப கோபமா இருக்காங்க... நீங்க சமாதான படுத்துங்க... நான் போய் என்னோட வைப்பை பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்... பை என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தபடி வெளியே கிளம்பிவிட்டான். போகும் வழியில் அனுவிற்கு... ஏதாவது மறக்க முடியாத... lively.... lovely... gift... கொடுத்துவிட்டு போக வேண்டும்... என்ன கொடுக்கலாம்... என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்து இருந்தான்... டிரஸ் ஜிவேல் எல்லாம் சாதாரணம்... வேற ஸ்பெசலா... லைவ்லி... அதே சமயத்துல... லவ்லி... திருப்பி திருப்பி சொன்னவனுக்கு... மின்னல் அடித்தது...

வாவ்... எஸ்... லவ் பார்ட்ஸ்... ரெண்டு பேர்... நாலு வாங்கி கொடுக்கலாம்... அனுவிற்கு ரெண்டு கௌதமிற்கு ரெண்டு... அதை பார்த்து கொண்டே இருந்தால்... மனம் நிச்சயம் இளகும்... ப்ரியாவை தேடும்... அனுவிற்கும் தன்னை அவ்வப்போது நினைவுபடுத்தும்... தேடும்... ஏதோ நம்மால் ஆன முயற்சி... அப்புறம் கடவுள் விட்ட வழி... என்ற முடிவுக்கு வந்தவன்... பெட் அனிமல்ஸ்... விற்கும் இடத்திற்கு... காரை திருப்பினான்... நாலு லவ் பேர்ட்சை வாங்கியவன்... அனுவின் வீட்டிற்கு கிளம்பினான்... போகும் வழி எல்லாம் அவளிடம் எப்படி பேச வேண்டும் என்று ஒரே யோசனை... அவளே ரொம்ப கோபமாய் இருப்பாள்... தனியாக அழைத்தால் வருவாளா? நிச்சயம் வெளியே சான்ஸ் இல்லை... வீட்டில் கூட தோட்டத்திற்கு வருவாளா... எங்கே... வரமாட்டாள்... வீட்டில் அவங்க அம்மா இருக்கலாம்... எனவே பக்கத்தில் யாரவது இருக்கும்போது எப்படி பேசவேண்டுமோ அப்படிதான் பேச வேண்டும்... முதலில் தான் தனது மனதை ரொம்ப உற்சாகமாக வைத்து கொள்ள வேண்டும்... நேற்றைய நினைவில் அவள் ஏதாவது சொல்ல கூடும்... அதை பொருட்படுத்த கூடாது ... என்ன அனு... எதுவாய் இருந்தாலும்... ஐ லவ் யு பேபி... என்றவன் பறவை கூட்டை தொட்டு

முத்தமிட்டான். அந்த வார்த்தையை நினைத்ததும் தன்னை மீறி அவனது எண்ணம்... தீபாவளி அன்று அங்கே மதிய உணவு சாப்பிட... சென்ற... roof-top கார்டனுக்கு பறந்து போய்விட்டது...

@@@ கீழே கௌதமையும் ப்ரியாவையும் சாப்பாடு ஆர்டர் கொடுக்க சொல்லிவிட்டு... மேலே சென்ற அனு ... ஸ்ரீராம்... இருவர்க்கும்... அந்த இடத்தில் கால் வைத்தது ரொம்ப உற்சாகமாய் இருந்தது... இருவர் முகங்களும் ஆனந்தத்தில் மலர்ந்து விகசித்து கொண்டு இருந்தது. முதலில் நினைவிற்கு வந்த அனு... அவனுக்கு மிக அருகில் உரசியபடி நின்று கொண்டு... என்ன ஸ்ரீராம்... இங்க வந்து எவ்வளவு நேரம் ஆச்சு... இன்னிக்கும் இவ்வளவு தயக்கமா? அன்னிக்குதான் தயங்கிநீங்க... எப்படி சொல்றதுன்னு தெரியாமல் விழித்து கொண்டு இருந்தீர்கள்... இப்பவாவது... தைரியமா ப்ரொபோஸ் பண்றதுதானே... ம்ம்ம் நான் பதில் சொல்ல... புதிதாய் சொல்ல... காத்துக்கிட்டு இருக்கிறேன்... என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தாள். அடி பாவி இனிமேல் ப்ரொபோஸ் பண்ணனுமா? நான் கல்யாணம் எல்லாம் முடிச்சு... எங்கேயோ போயிட்டேன்... நீ என்னடாவென்றால்... ப்ரொபோஸ் பண்ணு என்கிறாய்... டூ லேட்... சோம்பேறி... என்று அவளது தோளை அணைத்து உச்சியில் லேசாய் முத்தமிட்டு சிரித்தான். ஹேய்... நீங்க கனவுல குடும்பம் நடத்துறது எல்லாம் என்னால ஒத்துக்க முடியாது... ஒழுங்கா திருப்பி சொல்லுங்க... ஏற்கனவே சொல்லி இருந்தால் என்ன... திரும்ப ஒரு தடவை ஐ லவ் யு ன்னு சொன்னால் தேஞ்சு போய்டுவீங்களா என்ன? ம்ம் என்று செல்லமாய் அவள் மிரட்ட... ஆஹா... ஒரு தடவை என்ன... பல தடவை சொல்றேன்... பல பாஷையில சொல்றேன்... பாரு... அவளை இழுத்து தனக்கு முன்பு நேராக நிற்க வைத்து அவள் முகத்தை சிரிப்போடு பார்த்து...

ம்ம்ம் முதலில்... தமிழில்... நான் உன்னை காதலிக்கிறேன் பெண்ணே... என்று சொல்லி உச்சியில் முத்தமிட்டான். இப்போ ஆங்கிலத்தில்... ஐ லவ் யு டார்லிங்... என்று சொல்லி இடது கன்னத்திலும்... இப்போ மலாய் பாஷையில... சாயா சிந்தகுன் மு... என்று வலது கன்னத்திலும் முத்தமிட்டான். ஹேய் போதும் போதும்... என்று சிரித்தபடி அனு அவனை தடுத்து நிறுத்த முயல... அது எப்படி... என்னை சீண்டி விட்டு விட்டு... இப்போ போதும் என்றால் எப்படி... இன்னும் குறைஞ்சது... மூணு பாஷயில எனக்கு தெரியும்... அதை சொல்லிவிட்டு... அதற்குரிய பலனையும் பெற்று கொண்டுதான் நிறுத்தப்படும்... புரியுதா... என்று சொல்லி மெல்ல சிரித்தான். அடுத்தது... ஹிந்தில... மே தும்சே ப்யார் கர்த்தா ஹூ .... என்றவன் இதழ்களை நோக்கி குனிய... ஹேய் நோ... இதென்ன... என்று அவசரமாய்...நகர்ந்தாள்... இதென்ன இத்தனை பாஷையில் சொல்றீங்க... அத்தனை பொண்ணு கூட பழக்கமோ... எனக்கு தெரிஞ்சு மலேசியாவில் ஒரு ப்ரீத்தி... இன்னும் வேற எங்கெங்கே... யாரு யாரு... என்று அவள் செல்லமாய் மிரட்ட.... அட கடவுளே... இந்த அநியாயத்தை கேட்க யாருமே

இல்லையா? ஒரு பேச்சுக்கு அன்னைக்கு சொன்னால் அதை இப்படியா ட்விஸ்ட் பண்ணுவது... இது எல்லாம் சரி இல்லை அனு... நான் ரொம்ப ரொம்ப நல்ல பையன்... உங்கிட்டதான் பார்ஸ்ட் சொல்லி இருக்கேன்... உன்கிட்ட மட்டும்தான் சொல்லி இருக்கிறேன்... போதுமா... என்று அவளை அருகில் இழுத்து... இதழ்களில் முத்திரை பதித்தான்.

@@@@ யாரும் என்னிடம் சொல்லாத வார்த்தை... நானும் யாரிடம் சொல்லாத வார்த்தை... இனி அந்த வார்த்தை.... என்னோட வாழ்க்கை.... ஐ லவ் யு... ஐ லவ் யு... ஐ லவ் யூடா.... உன் மேல் நானும் காதல் கொண்டேண்டா... @@@@

அந்த நாளின் இனிய நினைவுகளை மனம் முழுவதும் நிரப்பி கொண்டு... ஸ்ரீராம்... அனுவை தேடி ஆவலோடு ... போய் கொண்டு இருந்தான்....

அத்தியாயம் 60

ஸ்ரீராம் அனுவின் வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது கௌதமின் கார் போர்டிகோவில் நிற்பதை பார்த்து ஆச்சரியபட்டான். என்ன ஆச்சு? மணி பதினொன்றாக போகிறதே... ஏன் கௌதம் இன்னும் ஆபிஸ் போகவில்லை... ஏதாவது பிரச்னையா? யாருக்கும் உடம்பு சரி இல்லையா? யோசனையோடு காரை நிறுத்தியவன்... இறங்கினான். ஸ்ரீராம் உள்ளே நுழைவதற்கு முன்பாகவே வெளியே வந்த கௌதம் ஸ்ரீராமை பார்த்து லேசாய் அதிர்ந்தான். இவன் எதற்கு இப்போது வந்தான்? யாரை பார்க்க? தன்னுடன் பேசவா?... தன்னுடன் பேசுவது என்றால்... ப்ரியா பற்றியா? கடவுளே இவனிடம் என்னவென்று சொல்வது... இல்லை நேற்று சொன்ன மாதிரி... அம்மாவையும் அனுவையும் பார்த்து பேச வந்து இருப்பானா? எப்படி இருந்தாலும் வீடு தேடி வந்து இருப்பது விரோதியாய் இருந்தாலும் வரவேற்றுதான் இந்த வீட்டில் பழக்கம். அப்படி இருக்கும்போது இவன் நண்பன்... அதற்கும் மேலே... உறவாக போகிறவன்... எல்லாவற்றிற்கும் மேல் அனுவின் மனம் கவர்ந்தவன்... வினாடியில் எங்கெங்கோ சுற்றிய எண்ணங்கள் ஒரு நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அவசரமாய் ஒரு புன்னகையை பூசியவன்... வாங்க ஸ்ரீராம்... என்ன இந்த நேரத்துல... யாரை பார்க்க... என்று சாதரணமாய் பேசினான். ஸ்ரீராம் எதற்கும் இங்கே வந்தான் என்ற ஆராய்ச்சியில் கௌதம் ஈடுபட்டு இருந்த அந்த நேரத்தில்... ஸ்ரீராம் தனது அளவிடலை முடித்து இருந்தான்.

ஒரே நாளில் எப்படி ஆகிவிட்டான். எல்லாம் காதல் படுத்தும் பாடு... அனுவின் திருமணம் தொடர்பாக...எவ்வளவு பிரச்சனை இருந்தாலும்... ப்ரியா தன் பக்கத்தில் இருக்கிறாள் என்ற தைரியம் மட்டும் இவனுக்கு இருந்து இருந்தால்... இவன் இப்படி உடைந்து போய் இருக்க மாட்டான்...

மனதளவில் உறுதியாய் இருந்தால்... பிரச்னைகளை தீர்ப்பது ரொம்ப சுலபம்... வீட்டின் மேலும் குடும்பத்தின் மேலும் எவ்வளவு பிரியம் வைத்து இருப்பவன்...அதை எல்லாம் மறந்துவிட்டு... எல்லோரையும் தவிக்கவைத்து விட்டு... ராத்திரி பதினொரு மணி வரை வீட்டிற்கு வராமல் இருந்து விட்டானே ... அப்படி இவங்களுக்குள் என்னதான் பிரச்னை? தப்பு யார் மீது... இவனை பார்த்தாலும் பாவமாய் இருக்கு... காலையில் ப்ரியா முகத்தை பார்த்தால் அதை விட கண்றாவியாய் இருந்தது... என்ன ஸ்ரீராம்... என்ன யோசனை... என்றவனை பார்த்து மெல்ல தலை அசைத்து... என்ன கௌதம்... நீங்க ஆபிசுக்கு போகலையா? உங்களை பார்க்கத்தான் வந்தேன்... போகணும்... காலையில் அம்மாவிற்கு லேசாய் உடம்பு சரி இல்லை... படுத்தே இருந்தார்கள்... டாக்டரிடம் கூப்பிட்டு கூப்பிட்டு பார்த்து அலுத்துவிட்டு இப்போதான் கிளம்பினேன் ... என்னை பார்க்கவா? என்ன விஷயம்? என்று எச்சரிக்கையாய் கேட்டான். சும்மாதான்... இன்னைக்கு மலை நாலு மணிக்கு ஊருக்கு கிளம்பறேன்... அதான் உங்களை எல்லோரையும் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு போகலாம் என்று வந்தேன்... ஒரு வேலை உங்களை இங்கே பார்க்க முடியாவிட்டாலும் ஆபிசிலாவது வந்து பார்த்துவிட்டு தான் போய் இருப்பேன்...

ஒரு அரை மணி நேரம் வெயிட் பண்ணலாமா? இல்ல ரொம்ப அர்ஜெண்டுன்ன நீங்க கிளம்புங்க... நான் ஆபீஸில் வந்து பார்க்கறேன்... அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லி விட்டாலும் உள்ளுக்குள் ஒரே யோசனையாய் இருந்தது. உள்ளே வாங்க... என்று ஹாலில் அமரவைத்தவன் ... ஒரு நிமிஷம்... இதோ அம்மாகிட்ட சொல்லி கூட்டிட்டு வரேன்... அனு கொஞ்சம் கீழே வா... என்று மேலே குரல் கொடுத்தவன் அம்மாவை பார்க்க அவளது அறைக்குள் போனான். சில வினாடிகளில் வெளியே வந்த அனு மாடிப்படி உச்சியில் நிற்கும் போதே ஸ்ரீராமை பார்த்துவிட்டவள்... இவன் எங்கே வந்தான் என்ற எரிச்சலோடு அங்கேயே நின்று கொண்டு இருந்தாள். அவள் நிற்பதை உணர்ந்தாலும் தானாக கூப்பிட்டால்... அவளுக்கு கோபம் ஜாஸ்தி ஆகலாம் என்ற நினைவில்... எப்படியும் கௌதமோ அவங்க அம்மாவோ... வந்து விடுவார்கள்... அவர்களே கூப்பிடட்டும் என்று தனது வாயை இறுக மூடி கொண்டு அவளை பாராதவன் மாதிரி அங்கே கிடந்த ஒரு உருப்படாத பத்திரிகையை பார்த்து கொண்டு இருந்தான். அவன் அப்படி பாராமல் இருப்பதும் அனுவின் கோபத்தை அதிகபடுத்தியது. ஒன்று இரண்டு மூன்று... என்று பத்து வரை மீண்டும் மீண்டும் மனதிற்குள் எண்ணி கொண்டு இருந்தவன் இன்னும் பத்து எண்ணுவதற்குள் யாரும் வராவிட்டால் பேசிவிட வேண்டியதுதான்... என்ற முடிவில் அவன் காத்து இருந்தபோது...

அவளே பொறுமை இழந்து கீழே இறங்கி வந்தாள். அவன் எதிரே வந்து கால் மீது கால் போட்டு

அமா்ந்தவளை பார்த்த போது அவனுக்கு லேசாக சிரிப்பு வந்தது... சிரமப்பட்டு அடக்கிய போது... அவள் இன்னும் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்... எதற்கு இந்த நேரத்தில் இங்கே வந்து எங்கள் உயிரை எடுத்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள்... என்று அவள் கோபத்தோடு கேட்பதை பார்த்தவன்... லேசான புன்னகையோடு... அனு... ப்ளீஸ் கோப படாமல் நான் சொல்வதை கொஞ்சம் கேள்... நேற்று எங்க அம்மா பேசியது தப்புதான்... அது சரின்னு வாதாடவோ... நியாய படுத்தவோ... நான் இங்கே வரவில்லை... இன்னும் சொல்ல போனால்... அதற்கு உங்க அம்மாகிட்ட மன்னிப்பு கேட்கத்தான் வந்தேன்... அப்படியே நான் இன்னைக்கு ஊருக்கு போறேன்...அதையும் சொல்லிட்டு ... என்னடா... இவன் பாட்டுக்க அம்மா பேச்சை கேட்டுட்டு பின்னாலேயே கிளம்பி போயட்டனே என்ற சந்தேகம் உனக்கு வந்துட கூடாதுல்ல... அதனாலதான்... என்ன பிரச்னை வந்தாலும்... நீதான் என்னோட மனைவி என்பதில் உனக்கு எந்த சந்தேகமும் வேண்டாம், என்பதை உறுதி படுத்திவிட்டு போகலாம் என்றுதான் வந்தேன். அவன் பேசுவதை எதோ கதை கேட்பது போன்ற பாவனையில் கேட்டு இருந்தவள்... சரி முடிசுட்டீங்களா... நாங்க உங்ககிட்ட எதுவும் விளக்கம் கேட்டோமா என்ன? எதுக்கு தேவை இல்லாம எங்களை இப்படி டிஸ்டர்ப் பண்றீங்க... சரி பரவாயில்லை...

நானே எங்க அம்மாகிட்ட நீங்க மன்னிப்பு கேட்டதை சொல்லிடறேன் நீங்க கிளம்புங்க... என்று கடுப்பாக பல்லை கடித்து கொண்டு சொன்னதை கேட்டவனுக்கு மேலே என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை. அவனை ரொம்ப தவிக்க விடாமல் கௌதமே வெளியே வந்து விட்டான். அவன் அருகே வந்து அமா்ந்தவன், அனு ஸ்ரீராமுக்கு ஏதாவது குடிக்க எடுத்துட்டு வாயேன்... என்ற கௌதமை அனு சக்தி இருந்து இருந்தால் பார்வையால் எரித்தே இருப்பாள். அது காதில் விழாத மாதிரி அமா்ந்து இருந்தவளை பார்த்து... லேசாக சிரித்துவிட்டு ... கௌதமிற்கு தா்ம சங்கடம் வேண்டாம் என்ற நினைவில்... அவனே ஒண்ணும் வேண்டாம்... கௌதம் வீட்டில் இருந்து டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு நேரே இங்கேதான் வரேன்... அம்மா வராங்களா என்று பேச்சை மாற்றினான். ம்ம்ம் படுத்து இருந்தாங்க... நான் சொன்னதும் எழுந்து விட்டார்கள்... இதோ வந்துடுவாங்க... என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே வாங்க... வாங்க... எனக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை... என்ற மெல்லிய அழைப்போடு... லேசான தள்ளாட்டதுடன் கூடிய நடையோடு அவள் வந்துவிட்டாள். ஐயோ எதுக்கு கௌதம் இவ்வளவு கஷ்டம்னா... நானே உள்ளே போய் பார்த்து இருப்பேனே... என்றவன் இரண்டு எட்டில்... அவள் அருகே வந்தவன்... அவளது தோளை பற்றி லேசாக அணைத்தவாறு சோபவிற்கு அழைத்து வந்தான். அவனது தொடுகையை கூச்சமாக உணா்ந்ததை கவனித்தவன்... என்ன ஆன்டி... நானும் கௌதம் மாதிரிதான்... என்று அவன் சொன்னதை கேட்டு... லக்ஷ்மி கௌதம் இருவருக்கும் விழிகளில் நீா் கோர்க்க... அனுவிற்கோ கடுப்பாய் இருந்தது.

இப்போ எதற்கு இந்த டிராமா? அவங்க அம்மா வாய்க்கு வந்ததை எல்லாம் நேற்று பேசிவிட்டு போக... இவன் இன்று இப்படி நடித்தால் என்ன அர்த்தம்? தான் சொன்னது இவனுக்கு மண்டையில் ஏறவே ஏறாதா? இரண்டு சைட் பெற்றோர்களும் சம்மதித்து... சந்தோஷமாய் இருக்கும்போதுதான் கல்யாணம் நடக்கும் என்று தான் படித்து படித்து சொல்வது இவனுக்கு புரியாதா? இப்ப அவங்க அம்மா என்னை வேண்டாம் என்று அவ்வளவு திட்டவட்டமாய் சொல்லிவிட்டு போன பிறகு இவன் இப்படி வந்து உளறி கொண்டு இருக்கிறான்... இவர்களும் கேட்டு கொண்டு இருக்கிறார்கள்... அவள் உள்ளுக்குள் கொதித்து கொண்டு இருக்க... அவளது மன நிலையை உணராமல்... ஸ்ரீராம்... லக்ஷ்மியின் அருகில் அமர்ந்து... அவளது கையை பற்றி... ரொம்ப சாரி ஆன்டி.... நேற்று அம்மா உங்களை வாய்க்கு வந்த படி பேசிட்டாங்க... அவங்க ஏன் அப்படி பேசினாங்கன்னு எனக்கு தெரியல ஆன்டி... ஆனால் அவங்க சாதாரணமா அப்படி பேசறவங்க இல்லை... எனக்கு எங்க அம்மாவை தெரியும்... கொஞ்சம் தடாலடியா பேசற மாதிரி இருக்குமே... தவிர... தப்பா யாரையும் பேச மாட்டாங்க... எது எப்படி இருந்தாலும் அவங்க உங்களை அப்படி பேசி இருக்க கூடாது... ரொம்ப சாரி ஆன்டி.... நீங்க அதை எல்லாம் மனசுல வச்சு குழப்பிகாதீங்க... ப்ளீஸ்... உங்களுக்கு உடம்பு சரி இல்லாமல் போனதுக்கு கூட அது ஒரு காரணமா இருக்கலாம்... அதனால்தான் சொல்றேன்... எது எப்படி போனாலும் சரி... அனுதான் என் மனைவி... அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை... நேற்றும் சொன்னேன்... இன்னைக்கும் சொல்றேன்... எனக்கு கொஞ்சம் டைம் கொடுங்க... நான் எங்க அம்மாவை சமாதான படுத்திட்டு உங்ககிட்ட பேசறேன்... நீங்க எதற்கும் கவலை படாதீங்க... நான் இன்னைக்கு ஊருக்கு போறேன்... அதான் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு போகலாம் என்று வந்தேன்... அவன் பேச பேச... ஒருவரும் ஒன்றும் பேசாமல் அமைதியாக கேட்டு கொண்டு இருப்பதை பார்த்த போது அவனுக்கு ரொம்ப கஷ்டமாக இருந்தது...

சமாளித்து எழுந்தவன்... அனுவின் அருகில் வந்து நின்று அனு... நீயாவது ஏதாவது பேசேன்... நான் சும்மா வாய் வார்த்தையாக சொல்றேன்னு எல்லோரும் நினைக்கறீங்களா? சத்தியமாக சொல்றேன்... ஐ லவ் அனு... என்று அவள் தோளை பற்றி அணைத்து அவன் சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போது கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அனு திமிறி விலகிய வேகத்தில் அவளது கரம்... தன்னிச்சையாய் அவனை அறைய ஓங்கி விட்டதை பார்த்து... லக்ஷ்மி கௌதம் இருவரும்... அனு என்று ஒரே சமயத்தில் சத்தம் போட.... ஸ்ரீராம் அவளை விட வேகமாய்... அவளது கை அவனின் கன்னத்தில் இறங்காமல் அவளது கைகளை பற்றி தடுத்து நிறுத்தினான். ஹேய் அனு என்ன இது...நீ ரொம்ப கோபமாய் இருப்பாய் என்று தெரியும்தான் அதற்காக... இப்படியா...என்று ஸ்ரீராம் சொன்ன அதே

நேரத்தில் லக்ஷ்மி எழுந்து வந்து அனுவை பற்றி இழுத்து... அவள் கன்னத்தில் அறைந்தவள்... என்ன இது... இதுதான் நான் உன்னை வளர்த்து இருக்கும் லட்சணமா என்று எல்லோரும் என்னை பேசுவதற்காகவா இப்படி செய்தாய்... முதலில் அவரிடம் மன்னிப்பு கேள்... அம்மா அது... என்று ஏதோ சொல்ல முயன்றவளை குறுக்கிட்டு... முதலில் மன்னிப்பு கேள்... அப்புறம் எதுவா இருந்தாலும் சொல்லு... என்று கண்டிப்பாய் சொன்னதை கேட்ட ஸ்ரீராம்.... ஐயோ அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம் ஆன்டி... அவள் ஏதோ கோபத்தில்...என்று பேச முயன்றவனை கை காட்டி தடுத்து நிறுத்தினாள்.

அனு இன்னமும் என்னோட பொண்ணுதான் ஸ்ரீராம்... கண்டிக்க எனக்கு உரிமை இருக்கிறதுதானே... கோபம் வந்தால் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வதா... ஒரு அளவு இல்லை... யாராய் இருந்தாலும் அதென்ன... பேசி கொண்டு இருக்கும்போது கை நீட்டுவது... முதலில் மன்னிப்பு கேள்... என்று அனுவை விரட்டிய போது... கௌதமிற்கு அவனது மனம் சுட்டது... கடவுளே .... அம்மா சொல்வது அனுவிற்கு மட்டும் இல்லை... தனக்கும் பொருந்தும்தானே... அவனும் அவசரப்பட்டு கை நீட்டி விட்டான்தானே... அவன் தனது மனதிற்குள்... ப்ரியவிற்காக தவித்து கொண்டு இருக்க... அனு சின்ன குரலில்... சாரி... என்று ஸ்ரீராமை பார்த்து சொல்லிவிட்டு... இது அம்மாவிற்காக... சொன்னேன்... கை நீட்டியது தப்பு என்பது சரிதான்... ஆனால்... நீங்க அணைத்தவுடன் விலகியபோது... எனக்கு அனிச்சையாய் கை வந்துவிட்டது... அந்த வினாடியில் உண்மையில் உங்கள் மீது கோபம் கொண்டு அடிக்க முயலவில்லை... இதோட அர்த்தம் என்னோட கோபம் எல்லாம் போய் விட்டது என்பது இல்லை... அது அப்படியேதான் இருக்கிறது... நீங்க சொன்னீங்களே... ஐ லவ் யூன்னு ... நான் இப்ப சொல்றேன், நல்ல கேட்டுகோங்க... ஐ டோன்ட் லவ் யு எனி மோர்... நீங்க கிளம்பலாம்... மறுபடியும் மறுபடியும் என்னை தொந்தரவு பண்ணாதீங்க... உங்களுக்கு புண்ணியமா போகும்... என்று கைகளை சேர்த்து கும்பிட்டுவிட்டு... உள்ளே திரும்பி நடந்தாள்.

அனு ஒரே நிமிஷம்... என்று அவளை தடுத்து நிறுத்தியவன்... இதோ வந்து விடுகிறேன்... என்று வெளியே போனவன்... அந்த பறவை கூண்டை காரில் இருந்து எடுத்து வந்தான். எனக்கு தெரியும் அனு... இப்போதைக்கு யு டோன்ட் லவ் மீன்னு ஆனால் அதை எப்படி சரிப்படுத்தனும்னு எனக்கு தெரியும்... அதனால் அதை பற்றி நான் அவ்வளவா கவலை பட போவதில்லை... உன்னோட மனசுல என்ன நினைக்கிறேன்னு எனக்கு தெரியும்... இப்ப நான் இங்கே வந்தது... என்னோட மனசை சொல்லத்தான்... அப்புறம் இது உங்க வீட்டுல இருக்கறவங்களுக்கும் தெரிஞ்சு இருந்தாதானே நல்லது ... அவங்க உன்னை வேற ஏதாவது கல்யாணத்திற்கு... கேட்க கூடாது இல்லையா?

அதுக்காகதான்... உன்னை நான் எதற்காகவும் வற்புறுத்த மாட்டேன்... ஆனால் தொந்தரவு பண்ணதேன்னு சொன்னாய் இல்லை... அது சம்பந்தமா ரெண்டு நியூஸ் இருக்கு... ஒரு குட் நியூஸ்... ஒரு பாட் நியூஸ்... நான் இன்னைக்கு சாயங்காலம் ஊருக்கு போறேன்... அதனால் நேரில் வந்து தொந்தரவு அட்லீஸ்ட் இன்னும் ஒரு மாசத்துக்கு இருக்காது... அது உனக்கு குட் நியூஸ்... பட்... இ-மெயில் , போன்... குரியர்... என்று நிறைய விஷயம் இருக்கு... அது பாட் நியூஸ்... அப்புறம்... இந்தா... இது உனக்காக நான் வாங்கி வந்தேன்... என்று அவள் அருகில் வந்து கூண்டை அவளிடம் நீட்டினான். எனி வே... இந்த பறவைகளை என்னை நினைச்சு கோபத்தில் பட்டினி போடாம பார்த்துக்கோ... பை... நான் கிளம்பறேன் என்று முடித்தவன்...அவளை நெருக்கத்தில் பார்த்தும்... ஐயோ... என்று கண்களை மூடி கொண்டு... திரும்பி...கோபத்தில் சிவந்து இருக்கும் உன் முகத்தை பார்த்தால்... என்னென்னவோ தோணுது... ஆனால்... இன்னொரு முறை ரிஸ்க் எடுக்க விருப்பமில்லை... அதுக்கு ரெண்டு காரணம் ஒண்ணு... என்னோட ரேபிலேக்ஸ் அக்சன் போன தடவை மாதிரியே ஒவ்வொரு தடவையும் சரியா வேலை செய்யுமான்னு தெரியலை... அப்புறம்... இன்னொரு முக்கியமான காரணம்... இப்போதைக்கு நீ ஒத்துக்க மாட்டாய்... இருந்தாலும் சொல்றேன்... பின்னால நீ இதை நினைச்சு வருத்த பட கூடாது என்று தான்... என்று சொன்னவன்

@@@ பொய் சொல்ல கூடாது காதலி... பொய் சொன்னாலும் நீயே என் காதலி... கண்களால் கண்களில் காயம் செய்கிறாய்... கைகளால் கைகளில் ரேகை மாற்றினாய்... பொய் ஒன்றை ஒப்பித்தாய் ... அய்யய்யோ தப்பித்தாய் ... மனம் எங்கும் தித்தித்தாய் ... @@@
என்று மெல்ல பாடி கண் சிமிட்டி சிரித்துவிட்டு திரும்பி அவள் கூண்டை வாங்குகிற மாதிரி இல்லை என்பதால் அருகில் இருந்த சோபாவில் வைத்துவிட்டு நான் வரேன்... என்று பொதுவாய் சொல்லிவிட்டு... வெளியே திரும்பி நடந்தான்.

அவன் போவதை பார்த்த லக்ஷ்மி... கௌதமிற்கு ஜாடை காட்டினாள்... கூட போய் வழி அனுப்பு என்று... சுய நினைவுக்கு வந்த கௌதம் அவசரமாய்... எழுந்து வெளியே வந்தான். அவனது வேகமான காலடி ஓசையை கேட்டு திரும்பிய ஸ்ரீராம்... வாங்க கௌதம்... நான் உங்களுக்கு கூட ஒண்ணு வச்சு இருக்கேன்... ஒரு நிமிஷம் மறந்துட்டேன்... என்று சிரித்ததை பார்த்த கௌதமிற்கு அவமானமாய் இருந்தது... அனுவின் கோபத்தை இவன் எவ்வளவு அழகாக சமாளித்தான்... நேற்று தான் சொதப்பி விட்டோம் என்று அவனுக்கு தோன்றியது... ஆனால் தனக்கு பல அதிர்ச்சிகள்... அதனால் நிதானமாய் யோசிக்க முடியவில்லை... என்று ஒரு புறம் தோன்றும்போதே இதெல்லாம் வெட்டி சமாதானம் என்று மறு புறம் மனம் இடித்தது... எப்படி இருந்தாலும்... தன்னை போலவே

அனு செய்ததும் தப்புதான்... என்று தோன்றியவுடன்... ஸ்ரீராமின் கைகளை பற்றி... ரொம்ப சாரி ஸ்ரீராம்... அனு ஏதோ கோபத்தில் செய்துவிட்டாள்... அதை மறந்துடுங்க... மனசுல வச்சுகாதீங்க... என்று சின்ன குரலில் மன்னிப்பு வேண்டியதை பார்த்து... நீங்க என் கௌதம் அனுவிற்காக மன்னிப்பு கேட்கறீங்க... என்று புன்னகையோடு கேட்டான். அவள் என்னோட தங்கை இல்லையா... யார் செஞ்சாலும் தப்பு தப்புதானே... அவள் இப்போ கோபமா இருப்பதால் உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்கலை... என்று எனக்கு தோன்றியது. ஆனால் உங்க மனசு காயப்பட்டு இருக்கும்தானே... அதற்காக... என்னோட சார்பில் ஒரு சின்ன சாரி... கேட்டால் என்ன... தேஞ்சா போய்டுவேன்...

வெல் கௌதம்...உங்க சாரி எனக்கு தேவை இல்லை... ஏன் என்றால் எனக்கு கோபமோ காயமோ இல்லை... ஆனால்... என்று சொல்லி நிறுத்தியவன்... அவன் முகத்தை ஒரு ஆராயதலோடு பார்த்தான்... சில கணங்கள்... நீண்ட அமைதியை பார்த்துவிட்டு... ஆனால் என்ன ஸ்ரீராம் என்று மீண்டும் கேட்டான். ஒரு புன்னகையோடு... கௌதம்... நான் சொல்ல போறதை நீங்க தப்பா எடுத்துக்க கூடாது... என்று சொல்லி மீண்டு நிறுத்தி... அவனை சில கணங்கள் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு... உங்களுக்கு எப்படி அனுவோ... அப்படி எனக்கு ப்ரியா என்று வைத்து பாருங்கள்... ப்ரியா உங்களை நேற்று ஏதாவது சொல்லி இருக்கலாம்... அது என்னன்னு எனக்கு தெரியாது... அவள் கோபமாக இருந்ததால்... உண்மை நிலவரம் அவளுக்கு புரியாமல் இருந்து இருக்கலாம்... ப்ரியாவை மனமார... எனது தங்கையாக... இந்த நிமிடம் ஏற்று கொண்டு சொல்கிறேன்... அவள் என்ன சொல்லி இருந்தாலும்... என்ன செய்து இருந்தாலும்... அது உங்களை பலமாக காயப்படுத்தி இருக்கிறது என்பது... எனக்கு புரிகிறது... ஆனால் அவளுக்கு இப்போ புரியவில்லை... சீக்கிரம் புரிந்துவிடும்... அதனால்... அவள் சார்பில்... நான் உங்களிடம் மன்னிப்பு கேட்டு கொள்கிறேன்... இப்போ அவள் ஊருக்கு கிளம்பி கொண்டு இருக்கிறாள்... உங்களுக்கு மனம் இருந்தால்... விருப்பம் இருந்தால்... அதை தடுத்து நிறுத்த முயற்சி செய்தால்... நான் ரொம்ப சந்தொஷபடுவேன்... என்று சொல்லி அவன் முகத்தை பார்த்தான்.

கௌதமின் முகத்தில் கலவையான உணர்ச்சிகள்... அவளுக்கு தன் மேல் நம்பிக்கை இல்லையே என்ற கோபம்... அவளை அடித்துவிட்டோமே என்ற வருத்தம்... நேற்று அவளை தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்துவிட்டோமே... அதை எப்படி மீறுவது என்ற குழப்பம்... எல்லாம் மாறி மாறி தெரிய... ஸ்ரீராம்... அவனை பார்த்து... பரவாயில்லை கௌதம்... உடனே இல்லாவிட்டாலும்... இந்த ஆரம்ப குழப்பம்... கோபம் குறைஞ்சவுடனாவது பார்க்கலாம் இல்லையா... என்று மெல்ல கேட்டவுடன்... அவனை பார்த்து மெல்ல சிரித்தான்... கௌதம்... உங்க... இல்ல

இனிமேல்... உன்னோடதான்... உன்னோட அக்கறைக்கு ரொம்ப தேங்க்ஸ் ஸ்ரீராம்... ஆனால் உண்மை என்னன்ன... எனக்கும் ப்ரியா மேல கோபம் என்று பெரிதாய் இல்லை... இப்போதைக்கு கொஞ்சம் வருத்தம்தான் இருக்கு... அதுவும் சீக்கிரம் சரி ஆகிடும்... எப்படி இருந்தாலும்... அவள்தான் எனக்கு மனைவி... எனக்கும் அதில் எந்த சந்தேகமும் உனக்கு வேண்டாம்... இப்ப திருப்தியா... சந்தோஷமா ஊருக்கு போய்ட்டு வா ... அப்பப்போ போனில பேசு... அப்புறம் எனக்கு என்னவோ வச்சு இருக்கேன் என்று சொன்னயே என்ன அது... என்று கேட்டான்... லேசான சிரிப்போடு... காரின் உள்ளே இருந்த மற்றொரு கூண்டை வெளியே எடுத்து... அவனிடம் நீட்டினான்... நீங்களும் ப்ரியா மேல இருக்கிற கோபத்தில்...என்றவனை கை நீட்டி தடுத்து... நீயும் என்று திருத்தினான்... ரைட்... நீயும் ப்ரியா மேல இருக்க கோபத்தில் இந்த பறவைகளை பட்டினி போட்டு விடமாட்டாயே... என்று ஸ்ரீராம் கேட்க... எனக்கு கோபம் இல்லை என்று நான் சொன்னதை அதற்குள் மறந்து விட்டாயே... என்று கௌதம் மடக்க இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர். தேங்க்ஸ் கௌதம்... இன்னைக்கு காலையில் ப்ரியாவை நான் பார்த்தேன் மனசுக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தது... இப்ப பரவாயில்லை... என்றவனை கௌதம் இழுத்து அணைத்து கொண்டான்... ஜஸ்ட் ஒருமாசம்... அவள் யோசிக்கட்டும்... சீக்கிரம் எல்லாம் சரி ஆகிவிடும்... என்று அவனுக்கு சொல்வது போல் தனக்கும் சேர்த்து சொல்லி கொண்டான்...

@@@ முஸ்தபா முஸ்தபா... டோன்ட் வொரி முஸ்தபா... காலம் நம் தோழன் முஸ்தபா... டே பை டே ... வாழ்கை பயணம் டே பை டே... மூழ்காத ஷிப்பே பிரேண்ட்ஷிப்தான்... @@@@

அத்தியாயம் 61

கௌதம் ஸ்ரீராமை அனுப்பி விட்டு வீட்டுக்குள் புன்னகையோடு நுழைந்த போது... அம்மா அனுவை கண்டித்து கொண்டு இருப்பதை பார்த்தவுடன்... வெளியே அதுவரை நிலவிய இலகுவான மனநிலை சட்டென்று மாறி... நெஞ்சில் கனம் வந்தது. கடவுளே... அம்மாவிடம் என்ன சொல்வது... அவர்கள் பேசியதை பார்த்தால்... தன்னை எந்த விதத்திலும் நியாய படுத்த முடியாது போல இருக்கே... எது எப்படி இருந்தாலும்... ப்ரியா தன்னை சந்தேகபட்டதாக... வெளியே சொல்வதற்கு... அது அம்மாவாகவே இருந்தாலும் .... அவனுக்கு சொல்ல இஷ்டம் இல்லை... தானும் அவளும் இன்று சண்டை போட்டு , நாளை சேர்ந்து விடலாம்... ஆனால் இந்த மாதிரி வார்த்தைகள்... அடுத்தவர்கள் மனதில் அழியாத தடத்தை ஏற்படுத்தும்... அதுவும் அம்மாவிற்கு தன் மீது உள்ள பாசத்தினால்... ப்ரியா மேல் குறைவான எண்ணம் வந்துவிட்டால்... அதுவும் நன்றாக இருக்காதே... தங்களுக்குள் நடந்த முழு உரையாடலையும் சொன்னாலே அம்மா ஒத்து கொள்ள மாட்டார்கள் போல இருக்கிறது... இதில் அதை மறைத்து பேசுவதென்றால்... எப்படி அவர்களை சமாதான படுத்த

முடியும்? உடனே ப்ரியாவை போய் சமாதானம் செய்து கூட்டி வா என்பார்கள்... கடவுளே... இப்போது யோசித்தால்... தனக்கே ப்ரியா மேல் அந்த அளவு கோபம் இல்லை... அதுவும்... ஸ்ரீராம் அனுவிடம் பேசியதை பார்த்து புதிய ஞானோதயமே ஏற்பட்டு இருக்கிறது... இப்போது என்ன செய்வது? தான் ஏன் அவசரப்பட்டு அப்படி ஒரு சத்தியம் செய்தோம்? என்று தனக்குள்ளே மிகவும் மனம் நொந்து கொண்டான்...

அவனது வருகையை உள்ளே நுழையும் போதே உணர்ந்த லக்ஷ்மி ... ஏன் இன்னும் இங்கே வரவில்லை என்று திரும்பிய போது... கௌதம் வாசலின் அருகேயே மலைத்து போய் குழப்பத்துடன் நின்று விட்டதை கவனித்தவளின் முகம் யோசனையில் ஆழ்ந்தது. சில கணங்கள்... அவனது முகத்தை அரைந்தவள்... அனுவிடம் திரும்பி... சரி அனு... நான் சொன்னதை ஞாபகம் வைத்து பார்த்து நடந்து கொள்... நல்லவங்க மனசை தேவை இல்லாமல் காயப்படுத்த கூடாது... அதே போல் ஒருவர் மேல் இருக்கும் கோபத்தை அடுத்தவர் மேல் காண்பிப்பதும் சரி இல்லை... நீ ஸ்ரீராம் அம்மா மேல் இருக்கும் கோபத்தை தேவை இல்லாமல் ஸ்ரீராம் மீது காண்பிப்பது கொஞ்சம் கூட சரி இல்லை... நேற்று நீ அவங்களை அப்படி பேசியதை நான் ஒத்து கொள்ளவில்லை என்றாலும்... அதில் அட்லீஸ்ட் ஒரு நியாயம் இருந்தது... உங்க அம்மாவை தவறாக பேசியதால்... வந்த கோபத்தில் ...நீ பேசினாய்... அது உன்னோட உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு என்று அதை எடுத்து கொள்ளலாம்... ஆனால் நீ இன்று பேசியதை யாராலும் நியாயப்படுத்த முடியாது... போ... இனிமேல் கொஞ்சம் பார்த்து நடந்து கொள் என்று அவளை அனுப்பி வைத்தாள். சாரிம்மா... என்று லேசாக முணுமுணுத்துவிட்டு ... அனு படி ஏறி போவதை பார்த்த கௌதம்... மெல்ல நடந்து வந்து அம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

என்ன கௌதம்... இன்னைக்கு ஆபீஸில் எதாவது முக்கியமான வேலை இருக்கிறதா? என்று கேட்ட அம்மாவிற்கு அவள் அடுத்து என்ன கேட்க போகிறாள் என்பது புரிந்ததாலேயே... என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் லேசாக திணரிவிட்டு... அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லைம்மா...என்று மெல்ல முனகினான். சரி அப்படின்னா... நீ போய் ப்ரியாவை போய் பார்த்து பேசி அவளை சமாதான படுத்தி எப்படியாவது வீட்டிற்க்கு கூட்டி வா... அம்மா உன்னை பார்க்கணும்னு சொல்றாங்க என்று சொல்லி அழைத்து வா... என்றால் லக்ஷ்மி. அவன் பேசாமல் குழம்பி போய் அமர்ந்து இருப்பதை பார்த்தவள்... என்ன கௌதம்... ஈகோவா... எப்படி நான் போய் கூப்பிடுவது என்று? உனக்கு சிரமமாய் இருந்தால்... நான் வேண்டுமானால் போகிறேன்... என்று எழுந்தவள் கையை பற்றி தடுத்து நிறுத்தினான். எனக்கு ஈகோ அப்படின்னு ஒண்ணும் இப்போதைக்கு இல்லைம்மா... ஆனால் நான்

போய் கூப்பிட ப்ரியா இப்போ இங்கே இல்லை... என்று கௌதம் முடிக்குமுன்பே... இங்கே இல்லன்னா என்ன அர்த்தம் கௌதம்? எங்கே போய்ட்டா? ஏன்? என்று அவசரமாய் குறுக்கிட்டாள்... அது... அது... என்று எப்படி சொல்வது என்று புரியாமல் வார்த்தைகளை தேடி... தவித்துவிட்டு... அவள் தாத்தாவுடன் மதுரைக்கு கிளம்பி போய்விட்டாள் என்று மட்டும் சொன்னான். அவள் கிளம்புவது உனக்கு முன்பே தெரியுமா? என்று கேட்டவளை தவிப்போடு பார்த்து தெரியும் என்று மெல்ல தலை அசைத்தான்...

அவனது தலை அசைப்பை அதிர்ந்து போய் பார்த்தவள்... என்னப்பா இது... பின் ஏன் நீ அதை தடுக்கவில்லை? ... என்று வருத்தத்தோடு கேட்டவளை கண்ணீரோடு பார்த்து... ரொம்ப சாரிம்மா... நான்தான் அவளை போ என்று சொல்லிவிட்டேன்... என்று அவன் முடிக்கும் முன்பே லக்ஷ்மி நெஞ்சை பிடித்து கொண்டு கீழே விழுந்துவிட்டாள். பதட்டத்தோடு அவளை தாங்கியவன்... அம்மா... அம்மா... என்று அவளது கன்னத்தில் தட்டிவிட்டு... அனு... சீக்கிரம் வா... என்று குரல் கொடுத்துவிட்டு... அவளை தூக்கி சோபாவில் கிடத்தினான்... அவசரமாய் நீர் எடுத்து தெளித்த பின்னும்... அவள் விழிக்காததால்... அவசரமாய் டாக்டருக்கு போன் பண்ணிவிட்டு அவளை தூக்கி காரில் போட்டு அனுவை துணைக்கு அழைத்து கொண்டு ஹாஸ்பிடலுக்கு சென்றான். ஹாஸ்பிடலில் டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு பல பரிசோதனைகளும் எடுத்துவிட்டு... இது மைல்ட் அட்டாக் தான்... எதாவது அதிர்ச்சியால் வந்து இருக்கும். இப்போதைக்கு... ஒரு வாரம் இங்கே இருக்கட்டும்... கொஞ்சம் அவங்க மனசு சஞ்சல படாம பார்த்துக்க கௌதம்... என்ன திடீர் என்று... அம்மாவிற்கு என்ன பிரச்னை... என்னப்பா... நீ இருக்க... அனு இருக்கா... அளவான... சந்தோஷமான குடும்பம் ... என்ன பிரச்னை... எதுவா இருந்தாலும் மனசை போட்டு அலட்டிக்க வேண்டாம் என்று தைரியம் சொல்லு... எப்படியும் சாயங்காலத்துக்குள்ள... கண் முழிச்சுடுவாங்க... நான் ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேல் வந்து பார்க்கறேன்... ஒண்ணும் பயப்படவேண்டிய அவசியம் இருக்காது... சரியா... தைரியமா இரு... அப்பாக்கு சொல்லிட்டயா... தாத்தா எங்கே? என்று சில கேள்விகளை கேட்டுவிட்டு... அவனது தோளில் தட்டிவிட்டு...அவர் கிளம்பிவிட்டார்.

டாக்டர் போய் விட்டாலும் அவர் சொன்னது அவன் மனதில் சுற்றி சுற்றி வந்தது... என்ன பிரச்னை என்று அவனுக்குத்தான் நன்றாக தெரியுமே... இப்போதைக்கு அம்மாவிற்கு அனு பிரச்சனயை விட... தனது பிரச்னைதான் ஜாஸ்தி கவலை படுத்தும் என்று அவனுக்கு நன்றாக தெரியும்... அனுவை பொறுத்தவரையில் ஸ்ரீராம் வந்து இன்று பேசியதில்... தெளிந்து விட்டார்கள்... எப்படியும் அனு படிப்பை முடிப்பது வரை வேறு ஒன்றும் அவசரம் இல்லை... அதற்கு ஆறு மாசம் இருக்கிறது...

அதற்குள் என்னென்னவோ நடக்கலாம்... அதனால் இப்போதைக்கு தன்னை பற்றித்தான் அம்மா கவலை படுகிறார்கள்...என்று நிச்சயமாய் தெரிந்த பின்னும்... அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே... என்பதுதான் அவனுக்கு தாங்க முடியாத வேதனையாக இருந்தது... இப்போது ப்ரியா மேல் அவனுக்கு கோபம் எதுவும் இல்லை... ஆனால் தான் கொடுத்த வாக்கை காப்பற்ற வேண்டாமா?... அது போக... தான் நேற்று நடந்து கொண்ட விதத்திற்கு... தான் இப்போது போய் கூப்பிட்டால் உடனே அவள் வருவாளா என்பதிலும் அவனுக்கு சந்தேகம் இருந்தது... அது மட்டும் இல்லாமல்... தான் நேரில் போய் அம்மாவிற்கு இப்படி இருக்கிறது என்று சொல்லி... அவள் வரவில்லை என்றால்... இருவருக்கும் இடையே சரி செய்ய முடியாத அளவுக்கு விரிசல் அதிகம் ஆகிவிட கூடாதே என்ற கவலையும் அவனுக்கு இருந்தது... இப்போது ப்ரியா... ஒரு வார்த்தை நான் உன்னை நம்புகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டால் போதும்... அவனே ஓடி போய் மன்னிப்பு கேட்பது என்றாலும் கேட்டு... உடனே அவளை அழைத்து வந்துவிடுவான்... சொல்வாளா...

அவனுக்கு தலையை பிய்த்து கொள்ளலாம் போல இருந்தது. இப்போது என்ன செய்ய? குழம்பி கொண்டு இருக்கையில்... அனு ஓடி வந்தாள்... அண்ணா அம்மா கூப்பிடறாங்க...வா சீக்கிரம்... என்றவளை தொடர்ந்து சென்று அவள் அருகில் அமர்ந்தவன்... என்னம்மா... என்று கண்ணீர் குரலில் கேட்டான். அவனது கையை பற்றி கொண்டவள்... ஏன்பா அப்படி சொன்ன? என்னால் இன்னும் ஜீரணிக்க முடியலியே... அவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு கண்டுபிடிச்சு... கடைசியில் கைக்கு அருகில் இருக்கும்போது தவற விட்டுட்டியே... அவள் ஏதோ கோபத்தில் பேசினால்தான் என்ன... குடும்பம்னா... பிரச்னை இருக்கத்தான் செய்யும் ... யாராவது ஒருத்தர் விட்டு கொடுத்து போகணும்... அது எப்பவும் பொண்ணதான் இருக்கணும்னு நீயும் நினைக்கிறாயா கௌதம்? இதுதான் என்னோட மனசை ரொம்ப பாதிக்குதுப்பா ... அவள் திக்கி திணறி பேச பேச... அவனால் ஒன்றும் பதில் சொல்ல முடியாமல்... திணறி கொண்டு இருந்தான். கௌதம் ஒன்றும் பேசாமல் இருப்பதை பார்த்த அனு... அம்மா... கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க... அண்ணன் பார்த்துப்பான்... இப்போதைக்கு உங்க உடம்புதான் முக்கியம்... இப்படி பேசிட்டே இருந்தால் எப்படி... அண்ணா...சரி போய் கூட்டிட்டு வரேன்னு வாயை தொறந்து சொல்லேன்... நீயும் ஏன் இப்படி உம்முன்னு இருக்க?... ஆனாலும் உனக்கு இவ்வளவு அழுத்தம் ஆகாது... நீயா போய் பேசினா குறைஞ்சு போயடுவியாக்கும்... அம்மா இவ்வளவு தூரம் சொல்றாங்க... நீ என்னடான யோசிச்சுட்டே இருக்கிற... என்றவள்... அம்மாவின் அருகில் அமர்ந்து அம்மா ப்ளீஸ் கொஞ்சம் நேரம் தூங்குங்க... உங்க உடம்பு தேறியதும்.. .. அவன் போய் மதுரையில் இருந்து ப்ரியாவை கூட்டிட்டு வருவான்... அதற்கு நான் கரன்டீ... இப்போதைக்கு நீங்க அமைதியா இருங்கம்மா... ப்ளீஸ் அண்ணா... நீயும் ஒரு வார்த்தை சொல்லேன்... என்று

அவனை பார்த்து மீண்டும் சொன்னாள்.

அந்த வார்த்தையை அப்போது தட்ட முடியாமல்... சரிம்மா... நீங்க உங்க உடம்பை தேற்றி கொண்டு வீட்டிற்கு போன பின்... நான் மதுரைக்கு போய் அவளிடம் பேசுகிறேன்... நிச்சயமா... என்னை நம்புங்க... என்று அவள் கையில் அடித்து சொன்னவுடன்... அவள் கண்களில் கொஞ்சம் நிம்மதி வந்து அவளின் கண்கள் மூடி கொண்டன... அவனது உறுதியை நம்பியதாலோ... மருந்துகளின் வேகத்தினாலோ... அவள் தூங்கி விட்டதை உணர்ந்து எழுந்து வெளியே வந்தவன் நெஞ்சம் கனத்து போய் இருந்தது. தூரத்தில் தெரிந்த கடலை வெறிதவனுக்கு பெருமூச்சு வந்தது. இந்த பொய் எவ்வளவு நாள் தாங்கும்? ஏற்கனவே அம்மாவிற்கு உடம்பு சரி இல்லை... இப்போது உண்மையை சொல்லவும் முடியாத நிலையில்... அவன் என்ன செய்ய போகிறான்... சுவரில் சாய்ந்து கண்களை மூடி கொண்டவனால்... அதில் இருந்து வடிந்த நீரை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை...

@@@ காதல் வந்தால் சொல்லி அனுப்பு... உயிரோடு இருந்தால்... வருகிறேன்... என் கண்ணின் வழியே... நீரும் வடிய... மனம் சுட்ட மணலிலே மீனாக... வெட்ட வெளியிலே தானாக... வாடுதடி... கண்ணீர் வழிந்து... கண்ணீர் வழிந்து ... கடல் நீர் மட்டம் கூடுதடி... @@@@

அத்தியாயம் 62

அன்று முழுவதும் அலுவலகத்திற்கு போகாததால்... மாலையில் சிவராமனுக்கு போன் பண்ணி அலுவலகம் குறித்து விசாரிக்கலாம் என்று பார்த்தால்... அவரும் கொஞ்சம் பெர்சனல் வேலை இருந்ததால்... அன்று அலுவலகத்திற்கு போகவில்லை என்று தெரிவித்தார். உங்க வீட்டில் புன்க்சன் நல்ல படிய முடிந்ததா கௌதம் என்று விசாரிதவருக்கு... என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் சில கணங்கள் மௌனமாய் இருந்துவிட்டு... இல்லை அங்கிள்...அது ஒரு சின்ன பிரச்னையால் நின்று விட்டது... இப்போ அம்மாவிற்கு வேற கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை... அதான் இங்கே அப்போல்லோவில சேர்த்து இருக்கேன்... ரெண்டு மூணு நாளைக்கு என்னால் வர முடியாது... அதான் உங்ககிட்ட சொல்லிடலாம் என்று... போன் பண்ணினேன்... என்று முடிக்கும் முன்பாகவே... கௌதம்... உங்களுக்கு சுந்தரத்தால் எதாவது பிரச்னையா? அதனால்தான் பாங்க்சன் நின்று விட்டதா... சொல்லுங்க... ப்ளீஸ் என்று குற்ற உணர்வுடன் கேட்டதை பார்த்து... இதென்ன ராமயாணமா? ஒவ்வொருதருக்கா... சொன்னால் புண்ணியம் என்று திருப்பி திருப்பி சொல்ல... என்று மனதிற்குள் நினைத்தவன்... ப்ச்... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை அங்கிள்... கொஞ்சம் பெர்சனல்... பிரப்ளம்ஸ்... நீங்க ஒண்ணும் கவலை படாதீங்க... உங்களுக்கு என்ன பிரச்னை... நீங்க நாளைக்கு

ஆபிஸ் போய்டுவீங்களா? என்று கேட்டான். இல்ல கௌதம் ஒரு வாரம் லீவு கேட்கலாம் என்று பார்த்தேன்... ஆனால் நீங்க வரலைன்னா நான் போய்டறேன்... என்றார்.

என்ன பிரச்சனை அங்கிள் சொல்லலாம்ன சொல்லுங்களேன்... என்றவனுக்கு பதிலாக ஒரு பெருமூச்சை விட்டு... எல்லாம் நான் செய்த பாவம்... அந்த பிரகஸ்பதி சுந்தரத்துக்கு... நேற்று காலை பத்து மணிக்கு ஒரு அக்சிடேன்ட் ஆயிடுச்சு... அப்போ... நம்ம ஸ்கூல் ஐ டீ கார்ட் வச்சு இருந்து இருக்கான்... அதோட அவன்கிட்ட ஒரு பத்து லட்சம் ரூபாய் பணம்... என்று சொல்ல ஆரம்பிக்கையிலேயே... அங்கிள் நீங்க எங்கே இருக்கேங்க... நாம இதை பத்தி நேரா பேசலாம்... இப்போ சுந்தரம் எங்கே இருக்கான்... எப்படி இருக்கான்... என்று கேட்டான். முதலில் போலிஸ் கேஸ் என்பதால்... ஜீ எச்சுல ... அட்மிட் பண்ணி இருக்காங்க... ஹெட் இஞ்சுரி... கொஞ்சம் சீரியஸ்தான்... நினைவு ரெண்டு நாளா இல்லை... நேற்று எனக்கு போன் வந்தது... போலிசில இருந்து... முதலில் உறவினர் என்ற முறையில் எனக்கு தேவை இல்லை என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டேன்...அப்புறம்... நம்ம ஸ்கூல் கார்ட் வைத்து இருந்ததால்... போலிஸ் ஸ்டேசநிற்கு வேறு வழி இல்லாமல் போக வேண்டி வந்து விட்டது... பொண்ணுக்காக பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது... இல்லை என்றால் எக்கேடு கெட்டும் போகட்டும் என்று தூக்கி எறிந்து விடலாம்... அவர் வெறுப்புடன் பேசி கொண்டு இருக்கையிலேயே... அங்கிள் ப்ளீஸ் உடனே நீங்க இங்கே கொஞ்சம் வர முடியுமா... ப்ளீஸ்... என்று கெஞ்சுதலாய் கேட்டான். என்ன கௌதம் இதுக்கு நீங்க ஏன் இப்படி பீல் பண்றீங்க? அவனுக்காக ஒரு சொட்டு கண்ணீர் விட்டால் கூட அது பாவம்... என்றவரை குறுக்கிட்டு... ப்ளீஸ் வாங்க நம்ம நேரில் பேசலாம் என்று போனை வைத்துவிட்டான்.

போனை வைத்த பிறகும் அவனது மனசாட்சி அவனை குத்தியது... ஐயோ தான் காலையில் நினைத்தது போல... காரில் அடிபட்டு இப்படி ஆகிவிட்டதே... கடவுளே... அவன் செத்து கித்து... விட்டால்... என்னுடைய மனமே என்னை கொன்றுவிடும்... நான் இதற்கு நேரடியான காரணம் இல்லை என்றாலும்... என்னுடைய குற்ற உணர்வு... போகாதே... பாவம்... அந்த பெண் சாருமதி... ஒன்று மாற்றி ஒன்று... ஏதாவது பிரச்சனை... அந்த பெண்ணுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும்... என்ன செய்யலாம்... இப்போ மருத்துவ செலவே... மிக அதிகம் ஆகுமே... ஒரு மிடில் க்ளாஸ் பாமிலியால் சாதாரணமாய்.... சமாளிக்க முடியாத பெரிய செலவுதான்... என்ன செய்யலாம் என்று அவன் யோசித்து முடிக்கயிலேயே... சிவராமன் வந்துவிட்டார். என்ன கௌதம் அம்மா எப்படி இருக்காங்க... என்றவருக்கு... ம்ம்ம் கொஞ்சம் முன்பு கண் விழித்து பேசினாங்க... மைல்ட் அட்டக்... பாங்க்சன் நின்னதுல கொஞ்சம் அப்செட் ஆயிட்டாங்க... பயப்பட ஒண்ணும் இல்லைன்னு டாக்டர்

சொல்லிட்டார்... ஒரு ரெண்டு வாரம் அப்சர்வசன்ல வச்சுக்கலாம் என்றுதான்... என்றபடி அறைக்கு கூட்டி போய் தூங்கி கொண்டு இருந்த அம்மாவை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் வெளியே வந்தனர். வெளியே வந்தவன்... இப்போ அவருக்கு எப்படி இருக்கு... என்று மெல்ல கேட்டான். அவருக்கா... அந்த மரியாதைக்கு எல்லாம் அவனுக்கு தகுதியே இல்லை... என்றவர் தோளில் கை வைத்து வேண்டாம்... என்று தலை அசைத்து அமைதி படுத்தினான்.

சொல்லுங்க... அங்கிள்... என்ன ஆச்சு? உங்க பொண்ணு எப்படி இருக்காங்க? என்ன பிரச்னை... என்று ஆதரவாய் கேட்டான். அவன் யார் தலையை தடவி அந்த பத்து லட்சம் ரூபாயை வாங்கினானோ... அவ்வளவு பணம் கைக்கு வந்த மிதப்பில் கண் மண் தெரியாமல் போய் வண்டியில் விழுந்து இருக்கிறான்... தலையில் சரியான அடி... போலீசில் இப்போ அந்த பணம் இருக்கிறது... அவர்கள் வேறு ஆயிரத்தெட்டு கேள்வி கேட்கிறார்கள்... இவ்வளவு பணம் இவனுக்கு எப்படி வந்தது என்று? நான் என்னத்தை கண்டேன்... சாருமதியை வேறு போலீசில்... குடைந்து எடுக்கிறார்கள்... தலையை பிய்த்து கொள்ளலாம் போல இருக்கிறது... போலிஸ் ஸ்டேசன்... ஹாஸ்பிடல் என்று அலையை வேண்டி இருப்பதால்தான்... ஒரு வாரம் லீவு போடலாம் என்று பார்த்தேன்... என்று மெல்ல இழுத்தார். அங்கிள் ஆக்சிடென்ட் எங்கே நடந்தது... என்று கேட்டான். மைலாபூரில்... கோவில் பக்கத்தில்தான்... என்று சொன்னவுடன்... சில கணங்கள்... கண் மூடி யோசித்தவன்... போகட்டும்... அந்த பணம் எப்படியும் கை நழுவி போய் விட்டது... இந்த விபரத்தை... யாரிடமும் சொல்ல முடிய போவதில்லை... அதற்கு அந்த பணத்தை... லீகலா அவனுக்கு போய் சேருகிற மாதிரி ஏதாவது செய்தால்... அந்த பெண்ணிற்காவது ஏதாவது பிரயோஜனமாய் இருக்கும்...இல்லை என்றால்... அது யாரவது க்ரிமினலுக்கோ... இல்லை அரசாங்கத்திற்கோ... போகும்... அதற்கு இதுவே பெட்டேர்... என்ற முடிவிற்கு வந்தவன்...

அங்கிள் நான் இப்போ சொல்ல போவதை ஏன் எதற்கு என்ற கேள்வி கேட்காமல்... அப்படியே செய்வீர்களா... என்று கேட்டான்... இப்படி தலையும் இல்லாமல் வாலும் இல்லாமல் கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்வது... விபரம் சொல்லி கேளுங்கள்... அப்புறம் பதில் சொல்கிறேன்... என்றார் சிவராமன். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன்... அங்கிள்... நம்ம அவரை இப்போதைக்கு suspend பண்ணி இருக்கோம் இல்லையா... அதை கொஞ்சம் பழைய தேதியில்... ரிவோக் பண்ணிடலாம்... கேசையும் வாபஸ் வாங்கிவிட்டு... நேற்று நான் ஆபிஸ் வேலையா... மைலாபூர் பேங்கிற்கு போய் பணம் எடுத்து வர சொன்னதாக... போலீசில் சொல்லிவிட்டு... அந்த பணத்தை போலீசில் இருந்து வாங்கி விடலாம்... அதற்கு proof கேட்டால்... நேற்று நான் பாங்க்சநிற்காக பணம்

எடுத்தேன்... அதை காட்டி விடலாம்... அக்சிடேன்ட் ஆன் டூட்டின்னு போட்டு அவருக்கு லேபர் லாஸ்ல... என்ன காம்பன்சேசன்... கொடுக்க வேண்டி இருக்குமோ... அதை போட்டு க்ளைம் பண்ணி அதற்கும் மேல் பணம் இருந்தால்... நம்ம ஸ்கூலோட கூடுதல் கம்ப்பேன்சசன் என்று போட்டு அந்த பணம் முழுவதையும் ... அவருக்கே கொடுக்க ஏற்பாடு பண்ணி விடுங்கள்... நமக்கும் டாக்ஸ் கட்ட பிரச்னை இல்லாமல் இருக்கும்... அந்த பணம் அநமத்தா போகாமல்... ஒரு குடும்பத்திற்கு பிரயோஜனமாய் இருக்கட்டும்... ஒரு விதத்துல பார்த்தா கோல்மால்தான் ... ஆனால் பரவாயில்லை என்று எனக்கு தோன்றுகிறது... இதில் பாதிக்க படுபவர் என்று யாரும் இல்லையே... என்று சொன்னவனை... வியப்போடு பார்த்தார்...

என்ன கௌதம் இப்படி சொல்றீங்க... அந்த பணத்தை உண்மையில் அவனுக்கு கொடுத்தவன் நாளைக்கு ஒரு வேளை நேரில் வந்து ஏதாவது புதிதாக கதை சொன்னால்... நாம் பொய் சொன்னது தெரிந்து விடாதா? அது நன்றாக இருக்குமா? அப்படியாவது நம் பேரை கெடுத்து கொண்டு நாம் என் இவனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்? இவனுக்கே நினைவு வந்து நாளை வேறு ஏதாவது மாற்றி சொன்னால்... நமக்கு அது ரிஸ்க் இல்லையா? ஏன் கௌதம் தேவை இல்லாமல் இவ்வளவு பெரிய ரிஸ்க் எடுக்க வேண்டும்... உங்க வீட்டுலையே எவ்வளவோ பிரச்னை... அதை பாருங்கள்... இதை நான் பார்த்து கொள்கிறேன்... என்றவரை பார்த்து... இல்லை அங்கிள் எனக்கென்னவோ... இது கடவுளாய் பார்த்து அவனுக்கு திருந்த கொடுத்து இருக்கும் ஒரு நல்ல வாய்ப்பு என்று தோன்றுகிறது... அதனால் நீங்க நினைப்பது போல் ஒரு பிரச்னையும் வராது... என்னை நம்புங்கள்... என்று மீண்டும் வற்புருதலாய் சொன்னவனை சந்தேகத்தோடு பார்த்தார். என்ன அப்படி பார்கறீங்க... உங்க பொண்ணுக்கு அவங்க வாழ்கையில... ஒரு திருப்பு முனையா இருக்கட்டும்... சுந்தரத்துக்கும் இது அப்படியே இருக்கும் என்று நம்புவோம்... முதலில் ஜீ எச்சுல இருந்து ஒரு நல்ல ஹாஸ்பிடலுக்கு மாத்துங்க... கொஞ்சம் நல்ல ட்ரீட்மென்ட் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்க... சரியா... எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்... நம்புவோம்...

அப்படி எது எல்லாத்தையும் மீறி ஏதாவது பிரச்னை வந்தால்... தாத்தா இருக்காங்கல்ல ... அவங்களை வச்சு பார்த்துக்கலாம்... நாம நல்லதே நினைக்கும் போது ஒரு பிரச்னையும் வராது... சரியா நான் சொல்ற மாதிரி செஞ்சுடுங்க... உடனே ட்ரீட்மெண்டுக்கு பணம் வேணும்னா... ஆபிசில அட்வான்ஸ் போட்டு வாங்கிகோங்க... மற்றதெல்லாம் நான் சொன்ன மாதிரி செஞ்சுடுங்க... இனிமேல் விவாதம் வேண்டாம்... நான் முடிவு எடுத்துட்டேன்... சரியா... அப்புறம்... நான் காலையில் ஆபிசுக்கு போறேன்... ரெண்டு மணி வரை இருக்கிறேன்... நீங்க காலையில் உங்க பெர்சனல் வேலை

பார்த்துவிட்டு... பிற்பகல் வர மாதிரி பார்த்துகோங்க... ரெண்டு வாரம் அப்படியே அட்ஜஸ்ட் செஞ்சுக்கலாம்... போய்ட்டு வாங்க... எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்... உங்க பொண்ணுக்கும் சேர்த்து தைரியம் சொல்லுங்க... போலீசில் ஏதாவது பிரச்னைன்ன தாத்தாவை பாருங்க... குட் நைட்... என்று முடித்து விட்டு அம்மாவின் அறைக்கு போய் அவள் அருகில் நாற்காலியில் அமர்ந்து... அவள் கையை பற்றியபடி... கட்டிலில் அப்படியே தலையை சாய்த்து படுத்து கொண்டான்.

@@@ நல்லவர்கெல்லாம் சாட்சிகள் ரெண்டு... ஒன்று மனசாட்சி... ஒன்று தெய்வத்தின் சாட்சி அம்மா... @@@

அவனுடைய மனசாட்சிக்கு சரி என்று பட்டதை செய்து விட்டான். தெய்வத்திற்கும் இதில் மாற்று கருத்து எதுவும் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... அது அவனுடைய பணம்தானே... கணக்கில்லாமல் ஒரு அயோக்கியனிற்கு போய்... உருப்படியாக இல்லாமல் வீணாகபோய் இருக்கும்... அப்படி இல்லாமல் இப்படி செய்வதால் ஒரு குடும்பம் உருப்படட்டுமே... அந்த குடும்பத்தின் மனமார்ந்த வாழ்த்து... அவனது குடும்பத்தை சேர்த்து வைக்கட்டுமே... ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால்... தன் பிள்ளை தானே வளராதா? அவன் நம்பிக்கையோடு காத்து இருந்தான்...

அத்தியாயம் 63

கௌதம் ஆஸ்பத்திரியில் அம்மாவின் அறையில் அவள் தூங்குவதை பார்த்தபடி அமர்ந்து இருந்ததை பார்த்த அனு அவனுக்கு ஜாடை காட்டி வெளியே அழைத்தாள். வெளியே வந்து அவளை கேள்வியோடு பார்த்தவனை முறைத்தாள். என்ன அண்ணா இது... அன்னைக்கு நானும் அம்மாவும் என்ன சொன்னோம்... அதென்ன உனக்கு மறந்து போய்டுச்சா? நீ பாட்டுக்க ஆபிஸ் போற... வர... அம்மாகிட்ட சொன்னதுபோல... ப்ரியகிட்ட பேசின மாதிரி எனக்கு தெரியலியே... நானும் உன்னை ஒருவாரமா வாட்ச் பண்ணிக்கிட்டுதான் இருக்கேன்... அம்மாவும் வெளிப்படையா கேட்கலியே தவிர... உன்னோட முகத்தை திருப்பி திருப்பி பார்க்கிறது எனக்கே புரியுது... உனக்கு புரியலையா? அவள் பேசி கொண்டே போக... அவன் அமைதியாய் இருந்தான். அவனது அமைதியை பார்த்த அனுவிற்கு மேலும் கோபம் வந்தது... என்னதான் நினைச்சுகிட்டு இருக்க நீ? நீ ப்ரியகிட்ட பேசினால்தானே வருவாள்... நீ தகவலே சொல்லலைன்னா... அவளுக்கு எப்படி தெரியும்? அவள் எப்படி வருவாள்? மந்தரதுல மாங்காய் காய்க்குமா... என்ன... காதல் வந்தால்... எல்லோரும்... மென்மையாக ஆவாங்கன்னுதான் கேள்வி பட்டு இருக்கேன்... நீ என்னடான்னா ... உல்டாவா ஆயிட்ட போல இருக்கே... இது வரைக்கும் வீட்டில் நமக்குள் நடந்த ஆயிர கணக்கான சண்டை ஒண்ணுல கூட நான் பேசினதா எனக்கு நினைவு இல்லையே... என் மேல் தப்பு இருந்தால் கூட.... நீதான் பேசி இருக்கையே... அதெல்லாம் இப்போ எங்கே போய்டுச்சு? உனக்கும் அந்த ஆண்தான் உசத்தி என்ற

எண்ணம் வந்துடுச்சா?...

நீங்களாக போய் பொண்ணுகிட்ட மன்னிப்பு கேட்க மாட்டேங்களாக்கும்? அவள் தொடர்ந்து வேகமாய் பொரிந்து கொண்டே போக... அவன் முகம் மிகுந்த வேதனையை காட்டியது. அனு... ப்ளீஸ் நீயும் என்னை புரிந்து கொள்ளமாட்டயா? ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய்? நானே ரொம்ப மனசு நொந்து போய் இருக்கிறேன்... நீ வேற ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய்... என்னை பார்த்தால் அப்படி அடம் பிடிப்பவன் மாதிரியா தெரிகிறது? இங்க விஷயமே வேறடா ... கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்கோ... என்றவனை அவசரமாய் குறுக்கிட்டு... சரி... என்ன அது சொல்லு நானும் புரிஞ்சுக்கறேன்... என்று அவள் கோபமாக கேட்பதை பார்த்து... அவன் முகம் மேலும் வாடியது. இவளுக்கு என்னவென்று சொல்வது? அனு சத்தியமா சொல்றேன்... எனக்கு இந்த நிமிஷம்... ப்ரியா மேல கோபமோ வருத்தமோ இல்லை... ஆனால் .... ஆனால் .... நான் அன்று அவளிடம்... நீயாக எப்போ வரியோ வா... அது வரை நான் உன்னை எந்த விதத்துலையும் டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து சொல்லி இருக்கேன்... அதை எப்படி மீறுவது என்றுதான் யோசித்து கொண்டு இருக்கிறேன். அது கூட எனக்கு இன்னொரு சந்தேகமும் இருக்கு... ஒரு வேளை... நூற்றில் ஒரு சதவிகிதமாய்... என் மேல் இருக்கும் கோபத்தில்... நான் சொல்லி ப்ரியா ஒருவேளை வரவில்லை என்றால்... அப்போது என்ன ஆகும்? கொஞ்சம் யோசித்து பார்... நிலைமை இன்னும் மோசம் ஆகிவிடாதா? என்று அவளையே பார்த்தபடி... வருத்தமான குரலில் கேட்டதும்... அவள் முகத்தில் சந்தேகம் வந்தது.

ஆமா... அப்படி என்ன ப்ரியாவிற்கு உன் மேல் கோபம்? நீ என்ன செய்தாய்? அவ்வளவு கோபம் வருவதற்கு? என்று கேட்டவளுக்கு அவன் என்ன பதில் சொல்வான்? சில கணங்கள் மௌனமாய் நின்று விட்டு... நகர்ந்து போய் சுவற்றில் சாய்ந்து தூரத்தில் தெரிந்த கடலை வெறித்தான். அவளது கேள்வி சரிதான்... என்ன பதில் சொல்வது? சுந்தரம் அவசர கோலத்தில் செய்த அந்த அநியாயமான... வேலையையா? அதற்கு தான் பணம் கொடுத்ததயா?அதை ப்ரியா பார்த்ததயா? அவள் தன் மேல் சந்தேகபட்டதயா? தான் அவளை அடித்ததயா? எதை சொல்வது? எதை விடுவது? ஒரு பெருமூச்சுடன்... கண்களில் தாங்க முடியாத வலியுடன் அவன் திரும்பினான். அவனை அப்படி பார்த்த அனுவிற்கு தூக்கி வாரி போட்டது... ஏன் இவன் இப்படி இருக்கிறான்? என்ன பிரச்னை... அவன் முகத்தில் இந்த தாங்க முடியாத வலியை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லையே... ஏதோ கோபம்... தாபம்... காதலர்களுக்கு இடையே வரும் சாதாரண ஊடல் என்றுதானே அவள் நினைத்தாள்... அதனால்தானே... அவள் அவ்வளவு கோபமாய் பேசியது... சின்ன ஊடலை ஒரு வாரத்திற்கு மேல்

இழுத்து கொண்டு போவாயா? என்று அவனை திட்டியது... ஆனால்... விஷயம் வேறு மாதிரி போல இருக்கே,.... அவசரமாய் அவன் அருகில் வந்து அவனது தோளில் கை வைத்து... அண்ணா... என்ன ஆச்சு? ஏன் இவ்வளவு கஷ்ட படர? நான் வேண்டும் என்றால் ப்ரியவிடம் பேசட்டுமா? என்று கேட்டாள். அவன் மறுப்பாய் தலை அசைத்தான்... நீ எதற்கு பேசவேண்டும்? இந்த கேள்வியை நீ கேட்கிறாய் என்றால்... நான் எனக்கு ப்ரியா மேல் கோபம் இல்லை என்று முதலில் சொன்னதை நீ நம்ப வில்லை என்றுதானே அர்த்தம்? என்று கேட்டான். ஐயோ அப்படி இல்லை அண்ணா... இதற்கு எதாவது ஒரு முடிவு வரணும் இல்லையா? அதற்காகத்தான் கேட்டேன்... உன்னை நம்பாமல் என்ன? ஆனால் நீதான் எதையோ என்னை நம்பாமல் என்னிடம் சொல்லாமல் மறைக்கிறாய்... அதுதான் எனக்கு புரியவில்லை என்று முனுமுனுத்தாள்.

உனக்கு தெரியவேண்டும் என்றால் சொல்ல மாட்டேனா? எதற்கு தேவை இல்லாமல் உன்னை வருத்தபடவைக்க வேண்டும் என்றுதான்... சொல்ல யோசிக்கிறேன்... சரி இப்போ அம்மா கேட்டால் என்ன சொல்ல போகிறாய்? என்று கேட்டவளுக்கு உதட்டை பிதுக்கினான்... அதுதான் தெரியவில்லை... உண்மையையும் சொல்ல முடியாது... ப்ரியாவையும்... அவளாக ஏதாவது ஒரு சின்ன ஹின்ட்... போனோ... மெய்லோ... கடிதமோ... நேரிலோ... கொடுக்கும் வரை கூப்பிட முடியாது? என்ன செய்வது என்று புரியாமல்... யோசித்து கொண்டு இருக்கிறேன்... ஆனால் ஒன்னு... அவள் ஹின்ட் கொடுத்துவிட்டால் போதும்... அடுத்த நிமிஷம் அவள் எங்கே இருந்தாலும்... சரி... அப்படியே பறந்து போய் உடனே அவளை கூட்டிகிட்டு வந்துடுவேன்...எனக்கு கோபமோ ஈகோவோ... இல்லை... நான் சொல்றது உனக்காவது புரியுதா? நம்பரியா? நான் அதே பழைய கௌதம்தான்... நான் இன்னும் மாறவில்லை... மாற மாட்டேன் என்பதை? என்று கெஞ்சுதலாக கேட்டவனை பார்த்து... விழிகளில் நீரோடு நம்புகிறேன் என்று தலை அசைத்தாள். அண்ணா நான் கொஞ்ச நேரம் நடந்துவிட்டு வருகிறேன்... அம்மாவை பார்த்து கொள் என்று அவனிடம் சொல்லி விட்டு... வெளியே நடந்தாள். அவள் போவதையே கொஞ்ச நேரம் பார்த்து கொண்டு இருந்தவன்... விழிகளில் துளிர்த்து இருந்த நீரை சுண்டி விட்டு... அறைக்குள் சென்றவன்... அம்மாவை பார்த்து திடுக்கிட்டு போனான். அவள் அவன் உள்ளே நுழைவதை கண்களில் நீர் வழிந்தபடி பார்த்து கொண்டு இருந்தாள்... ஐயோ என்ன இது... அம்மா ஏன் அழுகிறார்கள்? அவன் வெளியே போன போது தூங்கி கொண்டு இருந்தார்களே? எப்போது எழுந்தார்கள்... என்ன பிரச்சனை ... அவனுக்கு நெஞ்சுக்குள் ஏதோ பிசைந்தது...

அம்மா தங்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடலை கேட்டு இருக்க வேண்டும்... அதான்...

இருந்தாலும்... தானாக எதையும் சொல்ல கூடாது... என்று முடிவு செய்தவன்... அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்... என்னம்மா எங்காவது வலிக்கிறதா? டாக்டரை கூப்பிடட்டுமா? கண்ணில் நீர் இருக்கே? என்று முயன்று வரவழைத்த சாதாரணமான குரலில் கேட்டான். அவன் கேட்டதே காதில் விழாத மாதிரி அவள் திருப்பி கேட்டாள்... கௌதம் உண்மையை சொல்லு... உனக்கும் ப்ரியவிற்கும் இடையில் என்ன பிரச்னை? எந்த காரணம் கொண்டும் எதையும் மறைக்காமல் என்னிடம் உண்மையை சொல்லு... எதற்கும் தயங்காதே... ம்ம்ம் சொல்லு என்றாள். அவன் அமைதியாய் இருப்பதை பார்த்து... அவளாக ஒரு முடிவுக்கு வந்து... கௌதம்... நான் சொல்வதை கேட்டு கோப படாதே... ஒருவேளை நாங்கள் உன்னுடன் இருப்பதுதான் அவளுடைய பிரச்னை என்றால்... உங்களை திருமணத்திற்கு பின்னால் தனியாக வைப்பதில் எனக்கு... ஒன்றும் ஆட்சேபனை இல்லை... அவள் முடிக்கும் முன்பாகவே... அம்மா என்று அவள் வாயை பொத்தினான்... ஏம்மா இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க? ப்ரியா பல தடவை சொல்லி இருக்கிறாள்... அவளுக்கு என்னைவிட... நம்மளோட குடும்பதைதான் அதிகம் பிடிக்கும் என்று... மேலும் அவள் தனியாக வளர்ந்ததால்... நம் வீட்டை... அம்மா தங்கை... என்று ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் அனியோன்யமாய் இருப்பதை பாராட்டி பல முறை பேசி இருக்கிறாள்... அவளுக்கு அதுதான் ரொம்ப பிடிக்கும்... அப்படி இருக்கும்போது அவள் ஏன் அப்படி சொல்ல போகிறாள்... நீங்களாக ஏதாவது கற்பனை செய்து கொண்டு பேசாதீங்கம்மா ப்ளீஸ்... என்று வருத்தத்தோடு சொன்னான்...

பின்ன ஏன் அவள் கோபித்து கொண்டு போனாள் என்று நீ காரணம் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறாய்? நீயாக போய் கூப்பிட மாட்டேன் என்கிறாய்? நான் என்னவென்று நினைப்பது? என்று சொன்னவளை தட்டி கொடுத்தான்... அம்மா... உங்களுக்கு என் மேல் திடீர் என்று நம்பிக்கை போய் விட்டதா? நான் எல்லாவற்றயும் விளக்கமாய் சொன்னால்தான் நம்ப முடியுமா? இப்போதைக்கு நான் சொல்லிய விபரம் மட்டும் வைத்து .... கொஞ்ச நாளைக்கு பேசாமல் இருக்க முடியாதா? ம்ம்ம் என்று கேட்டவனை பார்த்து பெருமூச்சோடு சரி என்று தலை அசைத்தாள். அவனிடம் வேறு வழி இன்றி தலை அசைத்து சரி என்று சொல்லி விட்டாலும்... மனம் அவ்வளவு சீக்கிரம் அடங்காமல்... அதையே மனதில் போட்டு ... இருவருக்குள்ளும் அப்படி என்ன பிரச்னை... என்று விடாமல்... குழப்பி கொண்டு இருக்க... அன்று இரவே... லக்ஷ்மிக்கு... இரண்டாவது அட்டக் வந்தது. டாக்டர்கள் பரிசோதித்துவிட்டு... இரண்டாவது முறையும் வந்து விட்டதால்... இப்போதைக்கு உடனடியாக பிரச்னை இல்லை என்றாலும்... பைபாஸ் சர்ஜெரி செய்துவிடலாம்... இதயத்திற்கு கூடுதல் பளு இல்லாமல் இருக்கும்... என்று டாக்டர்கள்... ஒட்டு மொத்தமாய் கருத்து சொல்ல லக்ஷ்மி ஒரேயடியாய் மறுத்துவிட்டாள்...

இல்லை கௌதம்... எனக்கு இப்போதைக்கு ஒன்றும் ஆகாது... எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் உன்னை ப்ளக்மைல் செய்வதாய் நினைக்காதே... எனக்கு மனசே சரி இல்லை... நீங்க ரெண்டுபேரும்... சந்தோஷமாய் இருக்கீங்க என்று தெரிந்தாலே எனக்கு ஒரு வியாதியும் இல்லை... இப்படி ஆளுக்கு ஒரு மூலையில் அழுது கொண்டு இருந்தால்... சர்ஜெரி செய்தாலும் எனக்கு நிம்மதி இருக்காது... அதனால் என்னுடைய மனதை முதலில் சந்தொஷபடுதுங்கள்... அதற்கு பிறகு திரீத்மேன்டை பார்க்கலாம்... என்னம்மா இது ... எதற்கும் எதற்கும் முடிச்சு போடறீங்க? நாளைக்கே சண்டை முடிந்து வந்தால்... அதை பார்க்க நீங்க நல்ல ஆரோக்கியத்தோடு இருக்க வேண்டாமா? என்று கெட்ட கௌதமை பார்த்து வெறுமையாய் புன்னகைத்தாள்... இப்போ சொன்னாயே அதை செய் கௌதம்... நாளைக்கே சண்டை இல்லை என்று நீங்க ரெண்டு பேரும் என் முன்னால் வாருங்கள்... உடனே நான் ஆபரேசன் செய்து கொள்கிறேன்... அப்போ எனக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டால் கூட நான் கவலை பட மாட்டேன்... என்னுடைய பொண்ணை நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்ல படியாய் பார்த்து கொள்வீர்கள் ... நல்லபடியாய் கல்யாணம் முடித்து வைப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது... கல்யாணத்திற்கு பின்னால்... ஸ்ரீராம் அவளை கண் கலங்காமல் பார்த்து கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்கிறது... அதனால் அனுவை பற்றி இப்போது எனக்கு எந்த கவலையும் இல்லை... என்னுடைய கவலை எல்லாம் உன்னை பற்றித்தான்... என்றவளை பார்த்து அம்மா... என்னம்மா இது... ப்ளீஸ் சொன்னால் புரிந்து கொள்ளுங்க... என்று கெஞ்சினான்.

ஒரே நிமிஷம் கௌதம்... எனக்கு இதற்கு பதில் சொல்லு... உன் மேல் தப்பு எதுவும் இல்லையே? என்று நேராக கேட்டவளை பார்த்து இல்லைம்மா... நான் மனசு அறிந்து ப்ரியாவிற்கு கெடுதலாய்... எதுவும் பண்ணினது இல்லை... அந்த உறவு முறை பற்றி சொல்லாதது தவிர... அதுல உங்களுக்கு எந்த சந்தேகமும் வேண்டாமம்மா... என்று உறுதியாய் சொன்னான். சரி அப்படின்னா... இந்த ஆரம்ப கால கோபம் முடிந்த பிறகு... ப்ரியா உன்னை தேடி வருவாள் என்ற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கா? என்று அவன் கண்களை நேராக பார்த்து கேட்டாள். நிச்சயம் இருக்கும்மா... என்று இன்னும் அழுத்தமாக சொன்ன கௌதமை பார்த்து... ரொம்ப சந்தோஷம்... கௌதம் அப்படின்னா எனக்கும் நம்பிக்கை இருக்கு... உங்க சண்டை தீரும் வரை எனக்கும் ஒன்றும் ஆகாது... அந்த எமனே வந்தாலும்... கொஞ்ச நாள் கழித்து வாப்பா... என்று திருப்பி அனுப்பி விடுவேன்.,.. நீ ஒன்றும் கவலை படாதே நாம இப்பவே வீட்டுக்கு கிளம்பலாம்... மாத்திரை மருந்து எல்லாம் எழுதி வாங்கிக்கோ... நான் இப்போ எவ்வளவோ திடமா இருக்கேன்... முதலில் என்ன எது என்ற பிரச்னை புரியாமல் இருந்தது... இப்போ நீ இவ்வளவு உறுத்திய சொன்ன பிறகு தைரியம் வந்து விட்டது... எனக்கு

ஒன்றும் ஆகாது... நீ சீக்கிரம் அவளை கூட்டி வரும் வழியை பாரு... என்று சொன்னவளை பார்த்து சரிம்மா... என்று சொன்னவன்... ஒரே ஒரு சின்ன விஷயம் என்று இழுத்தான்.

முதலில் எனக்கு அவகிட்ட இருந்து ஒரு சின்ன சிக்னல் வந்ததும்... நான் உடனே பறந்து போய் அவளை கூட்டி வந்து விடுகிறேன்... எனக்கு கோபமோ ஈகோவோ இல்லை என்பதை மட்டும் நீங்க நம்பினால் போதும்... சரியா... என்று கேட்டான். அவனை பார்த்து தேங்க்ஸ் கௌதம்... சீக்கிரமே நல்ல காலம் பொறக்கட்டும்... என்று தினம் தினம் அந்த இறைவனை பிரார்த்தித்து கொள்கிறேன்... இப்போதைக்கு நான் வேற என்ன செய்வது... என்று முடித்தாள். அவளை வீட்டில் கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டு... அவள் தூங்கியதும் தனது அறைக்கு போய் தூங்க முயற்சி செய்து தோற்று போய்... மொட்டை மாடிக்கு போனவன் வானத்தை வெறித்தான்... தீபாவளி முடிந்து ரெண்டு வாரம் ஆகி விட்டது... இன்று பௌர்ணமி போலும்... தீபாவளி அன்று கொஞ்சியதும்... பிரேஸ்லெட் அணிவித்தும்... பாடியதும்... கேளாமலே நினைவுக்கு வந்து அவனை வாட்டியது... சீக்கிரம் வா ப்ரியா... எனக்காக இல்லை என்றாலும் அம்மாவிற்காக... என்று மனமார வேண்டி கொண்டான்...
@@@ நிலாவே வா... செல்லாதே வா... எந்நாளும் உந்தன் பொன் வானம் நான்... எனை நீதான் பிரிந்தாலும்... நினைவாலே அணைப்பேன்... @@@@

அத்தியாயம் 64

ப்ரியா... மணி எட்டாக போகிறது... எனக்கு பசி உயிரே போகிறது... நீ அங்கே என்ன பண்ணி கொண்டு இருக்கிறாய்? சீக்கிரம் வா... என்று கீழிருந்தபடியே ராஜாராமன் குரல் கொடுத்தார். மேலே ப்ரியாவிடம் இருந்து ஒன்றும் சத்தமே இல்லை... என்ன இந்த பெண்... இன்று சரி ஆகிவிடுவாள்... நாளை சரி ஆகி விடுவாள்... என்று தானும்... மூன்று வாரமாய் காத்து கொண்டு இருப்பது... சரி இல்லையோ? அவளிடம் பேசலாம் என்று தானும் இரண்டு மூன்று முறை முயன்றதை அவள் கண்டு கொள்ளவில்லை... சரி அப்புறம் பார்க்கலாம்... கொஞ்சம் விட்டு பிடிக்கலாம்... என்று நினைத்தது சரி இல்லையோ... என்று இப்போது தோன்றியது. ஏதோ தான் வற்புறுத்தி கூப்பிடுவதால்... அப்பப்போ வந்து ஏதோ நானும் சாப்பிடுகிறேன் என்று கொறித்து விட்டு போகிறாள் ... மற்றபடி எப்போதும் அவள் ரூமிலேயே... குடி இருக்கிறாள்... கீழே வருவதோ... தோட்டத்தில் சுற்றுவதோ... மாலையில் தன் கூட வாக்கிங் வருவது... கடி ஜோக் சொல்வது... சிரிப்பது... வார்த்தைக்கு வார்த்தை மடக்கி பேசுவது... எல்லாமே ஸ்விச் போட்ட மாதிரி நின்றுவிட்டது. எப்போதும்... ஒரு நாளைக்கு அரை மணி நேரமாவது பாடுகிறேன் என்று வாய் ஓயாமல் பாடி கொண்டே இருப்பாளே... மீதம் உள்ள நேரத்திலும்... ஏதாவது பாட்டு சத்தம் கேட்டு கொண்டே

இருக்குமே... ரேடியோ... டிவி என்று ஒன்றுமே இல்லை என்று ஆகிவிட்டதே...

இன்று என்ன ஆனாலும் சரி விடுவதில்லை... கீழே வரட்டும் என்று அவர் மனதிற்குள் முடிவு எடுத்து கொண்டு இருக்கும் போதே... படியில் அவள் இறங்கி வருவது தெரிந்தது. வாங்க வாங்க மஹாராணி... என்ன பிரஜைகள் எல்லாம் உணவு உண்டார்களா என்று பார்த்து போக வந்தீர்களா... இல்லை தாங்களும் உணவு உண்ணலாம் என்று வந்தீர்களா? என்று கையை வாயில் வைத்து மூடி லேசாக குனிந்து பவ்யமாக கேட்க... ஒரு கணம் அவரை திகைத்து நோக்கியவள்... பின் அவரது கேலியை உணர்ந்த போதும்... ஒரு சின்ன புன்னகையை கூட பதிலாக தராமல்... ஒரு உச்சு கொட்டலுடன் நகர்ந்தாள். டைனிங் டேபிளில் அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தவர்... இன்னிக்கு என்ன டேட் தெரியுமா? என்று அவளை பார்த்து புன்னகையோடு கேட்டார். ஏன் கேட்கிறார் என்று தெரியாமல் சில கணங்கள் விழித்து விட்டு... பின் யோசித்து... டிசெம்பர் பதினைந்து என்று அலட்சியமாக சொன்னவள்... உடனே சுதாரித்து... ஐயோ சாரி தாத்தா... நான் மறந்தே போயிட்டேன்... சாரி தாத்தா... ரொம்ப ரொம்ப சாரி... என்றவள் அவசரமாய் அவரை கட்டி கொண்டு ஹாப்பி பேர்த்டே தாத்தா... விஷ் யு மெனி மோர் ஹாப்பி ரெடர்ன்ஸ் ஆப் த டே என்று கண்ணீரோடு வாழ்த்தினாள். எனக்கு க்ரீடிங்க்ஸ் சொல்றியா... இல்லை சாபம் கொடுக்கறியா ப்ரியா என்று அவர் சீரியசாய் கேட்டதை பார்த்து திடுக்கிட்டாள்.

ஏன் தாத்தா அப்படி சொல்றீங்க? எனக்கு உங்களை விட்டால் யார் இருக்க... நீங்க நீண்ட நாள் வாழணும்னு நான் சொன்னால் அது எப்படி சாபம் ஆகும்... எனக்கு புரியலையே... இது மட்டும் இல்லை ப்ரியா உனக்கு நிறைய விஷயங்கள் புரியலை... என்று அவர் மெல்ல பேச்சை ஆரம்பிக்க அவர் பொடி வைத்து பேசுவது தெரிய... அவள் உள்ளுக்குள் இறுகி போனாள். என்ன மறுபடியும் கௌதமை பற்றி பேச போகிறாரா? இத்தனை நாள் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டாயிற்று... இன்று பிறந்தநாள்... என்று தான் சகஜமாய் இருப்பதாக காட்டியது தப்பாய் போயிற்றே... ஏற்கனவே இரவும் பகலும் அவன் தனது கனவிலும்... நினைவிலும் வந்து வதைப்பது போதாது... என்று இவர் தன் பங்கிற்கு... ஆரம்பிக்க போகிறாரோ... கடவுளே... அவள் மனதிற்குள் பட்டிமன்றம் நடத்தி கொண்டு இருக்க... அவர் அவளது மன போராட்டத்தை கவனித்து வேறு பேசினார். ப்ரியா... நீ இந்த பாட்டு கேட்டு இருக்க? பூ பூவாய் பூத்து இருக்கு... பூமியிலே ஆயிரம் பூ... பூவிலே சிறந்த பூ என்ன பூ? என்ன திடீர் என்று பேச்சை மாற்றுகிறார்... இவரை நம்ப முடியாதே... ஏதாவது தன்னை வம்பிலே மாட்டி வைக்க... இல்லை மடக்க ப்ளான் பண்ணுகிறாரோ... மாட்டி கொள்ள கூடாது என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டவள்... அவர் கேட்டது காதில் விழாத மாதிரி... என்ன தாத்தா இன்னைக்கு ஸ்வீட்

ஒண்ணும் செய்ய சொல்ல வில்லையா? என்று கேட்டாள்.

என்னை கேட்டால்... சமையல் எல்லாம் பொதுவா வீட்டில் பெண்கள்தான் பார்ப்பார்கள்... அதுவும் எனக்கு போர்த்டே என்பது நினைவு வைத்து நீதான் சொல்லி இருக்கணும்... என்ன பண்றது உனக்குத்தான்... நிறைய வேலை ஆயிடுச்சு... பற்றாக்குறைக்கு காது வேறு கேட்க மாட்டேன் என்கிறது... இப்ப கூட கொஞ்ச நேரம் முன்பு நான் கேட்டது உன் காதில் விழவில்லை... அதுவாவது பரவாயில்லை... காது கேட்கவில்லை என்றால்... டாக்டரிடம் பார்க்கலாம்... ஆனால் காது கேட்டும் நீ பதில் சொல்லவில்லை என்றால்... அது ரொம்ப சீரியஸ்... என்ன இப்பவாவது பதில் சொல்லு... என்ன விஷயம் என்றுமீண்டும் அதிலேயே நின்றார். இவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது... உண்மையில பாட்டுல என்ன பதில் வரும்... அன்போ சிரிப்போ... ரெண்டையும் அவளுக்கு சொல்ல இப்போது மனம் இல்லை...அதில் இருந்து பேச்சு அபாயகரமான திசையில் எதற்கு...வம்பு என்று யோசிதவளுக்கு சட்டென்று மின்னல் அடித்து... என்ன தாத்தா சொன்னீர்கள்... நான் கவனிக்க வில்லை... இன்னொரு முறை அந்த கேள்வியை கேளுங்கள் பதில் சொல்கிறேன் என்றதும்... அவர் அவளை ஒரு முறை யோசனையோடு பார்த்து விட்டு திருப்பி கேட்டார்... அவள் அவரை பார்த்து ஒரு முறை புன்னகைத்துவிட்டு... வம்பு என்று சொல்லி முடித்தவுடன்... அவர் வாய் விட்டு சிரித்தார்...

ஆஹா... இந்த ப்ரியா இல்லாமல்தானடா... இந்த ஒரு மாசமா தவிச்சுகிட்டு இருந்தேன்... தேங்க்ஸ் ப்ரியா... இது போர்த்டே கிப்டா... இதை விட பெட்டேர் கிப்ட நீ எனக்கு தர முடியாதுடா... இது அப்படியே என்று எதிர்பார்க்கலாமா ப்ரியா... என்று சொன்னதும் அவள் முகம் மீண்டும் வாடியது. மேலே பேசாமல்... சாப்பாட்டை அளைந்தவளை கூர்ந்து பார்த்தார். என்ன ப்ரியா... அதுக்குள்ள சைலேண்டா ஆயிட்ட... என்ன ப்ரியா உன்னோட பிரச்னை... உன்னோட இந்த இருபத்தொரு வருஷம் என் கூட இருந்ததில நான் உன்னை எதற்க்காகவாவது கட்டாய படுத்தி இருக்கேனா ப்ரியா? ஏன் என் கூட பேசறதை அவாய்ட் பண்ற? கொஞ்சம் யோசிச்சு பார்த்து எனக்கு பதில் சொல்லு... அதுதானே அவருடைய ஷக்தி... எந்த விஷயத்தையும் கட்டாய படுத்தாமலே அடுத்தவரை தன்னுடைய வழிக்கு கொண்டு வருவதுதானே அவருடைய திறமை... எத்தனை முறை பார்த்து இருப்பாள்... என்ன சொல்லு ப்ரியா... என்றவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல்... பேசாமலே இருந்தாள். ப்ரியா... கௌதமிடம் உனக்கு என்ன பிரச்னை என்றாலும் அது உங்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ளது... அதில் நான் அனாவசியமாய் தலையிட மாட்டேன்... அதை முதலில் நீ புரிந்து கொள்...நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி... கல்யாணம் உன்னுடைய

பெர்சனல் விஷயம்... அதுல உன்னோட விருப்பதுக்குதான் முக்கியத்துவம்... மற்றவர் விருப்பத்திற்கு நீ அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டியது இல்லை... புரியுதா?

இவர் என்ன சொல்கிறார்... நிஜமா? கௌதம் விஷயமாய் ஒன்று பேச மாட்டாரா? அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்... தான் எந்த முடிவு எடுத்தாலும் அவருக்கு சம்மதமா? அவள் யோசனையோடு அவரை பார்க்க... என்ன ப்ரியா உனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை வரவில்லையா? உண்மை தான்... உனக்கு கௌதமை பிடித்து இருந்தால் சரி... பிடிக்காவிட்டாலும் சரி... ஆனால் உன்னுடைய அந்த விருப்பத்திற்கும்... நம்முடைய உறவிற்கும் ஏன் முடிச்சு போடுகிறாய்? அதுதான் எனக்கு புரியவில்லை... நம்முடைய உறவு அதற்கு அப்பாற்பட்டது... எனக்கு வேண்டியது ஒன்னே ஒண்ணுதான்... நீ எப்போதும் சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டும்... இந்த ஒரு மாசமாய் நீ மூடியா இருக்கறதுதான் எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு... புரியுதா? இனிமேல் அப்படி இருக்காத என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்று விட்டார். அவர் போவதை பார்த்து இருந்தவளுக்கு தான் காண்பது கனவா இல்லை நினைவா என்பது புரியவில்லை. லேசாக கிள்ளி பார்த்தாள்... வலித்தது... ஸ்ஸ்ஸ் நிஜம்தான். சரி... கௌதம் பற்றி அப்புறம் யோசிக்கலாம்... முதலில் தாத்தாவிற்கு ஏதாவது வாங்கி கொடுக்கலாம்... அட்லீஸ்ட் ஒரு சட்டையாவது வாங்கலாம்... என்று நினைத்தவள் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு... அவரது அறைக்கு சென்றாள். தாத்தா கொஞ்சம் வெளியே போய்ட்டு வருவோமா... என்று கேட்டவுடன்... அவளை ஆச்சரியமாக பார்த்தவர்... ராத்திரி எட்டரை மணிக்கா... என்று யோசித்தாலும் சரி என்று தலை அசைத்தார். அவள் வெளியே போனதும் எழுந்தவருக்கு... எஸ்... மந்திரம் சரியாக வேலை செய்கிறது... ப்ரியா சகஜமாய் பேச ஆரம்பித்து விட்டாள்... என்று துள்ளி குதிக்க வேண்டும் போல இருந்தது...பேச ஆரம்பித்ததற்கு குதித்தால்... கல்யாணத்திற்கு சரி என்று சொன்னபின் என்ன செய்வது... என்று தனக்குள் யோசித்து அடக்கி கொண்டார்.

கடைக்கு போய் அவருக்கு பிடித்த மாதிரி... இலநீலத்தில் இளமஞ்சள் நிறத்தில் சிறிய கட்டங்கள் போட்ட சட்டையை வாங்கி கொடுத்து கோவிலுக்கு போய் சாமி கும்பிட்டு வந்த பின்... வீட்டுக்குள் நுழையும் போது இருவருக்குமே... ஒரு மாசத்திற்கு பிறகு... சகஜமாய் பேசுவது ரொம்ப பிடித்து இருந்தது. அப்புறம் ப்ரியா இன்னும் ஒரே விஷயம்... நீ மேலே என்ன செய்வது என்று முடிவு செய்து விட்டாயா? சென்னைக்கு வேலைக்கு போகிறாயா? இல்லை என்றால்... இங்கேயே வேற வேலை தேட வேண்டும்... நீ வீட்டிற்குள் அடைந்து கிடைப்பதில் எனக்கு இஷ்டம் இல்லை ப்ரியா... அது உன்னுடைய உடம்பு மனது ரெண்டயுமே பாதிக்கும்... என்னுடைய அபிப்ராயம் கேட்டால்... நீ சென்னை வேலையே தொடரலாம் என்பேன்... ஆனால் அது உன் இஷ்டம்... ஏதாவது ஒரு முடிவு

சீக்கிரம் எடு... அப்புறம்...நாளைக்கு மார்கழி மாதம் பிறக்கிறது... சாதாரணமாய்... நாம் அதிகாலையில் எழுந்து கோவிலுக்கு போவது வழக்கம்... இப்ப அதில் எதுவும் மாற்றம் இருக்கிறதா? நாளைக்கு போகலாமா? என்று கேட்டவருக்கு போகலாம் என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே வந்து உடை கூட மாற்றாமல் படுத்தாள். மனம் தீவிரமான யோசனையில் ஆழ்ந்து இருந்தது. போன வருடம் கௌதம் யார் என்றே தெரியாது... பார்த்து ஒன்றரை மாதம் இருக்குமா? இவன் ஏன் இப்படி தன்னை பாதிக்கிறான்? மனமே அவனை நினையாதே... என்று சொல்லி கொண்டாள். ஏதாவது பாடலாம்... ரொம்ப நாள் ஆகி விட்டது... தாத்தா கொஞ்சம் முன்பு சொன்னதை பற்றிய ஞாபகம் வந்ததும்... அதை பற்றிய பாட்டு என்று

@@@ மார்கழி திங்கள் அல்லவா... மதி கொஞ்சும் நாள் அல்லவா... இது கண்ணன் வரும் பொழுதல்லவா... ஒரு முறை உனது திருமுகம் பார்த்தால்... விடை பெறும் உயிர் அல்லவா... @@@

என்று பாடியவள் பாட்டு சட்டென்று நின்றது... ச்சே ச்சே... இந்த மாதிரி வார்த்தைகள் கௌதமிற்கு பிடிக்காது... இந்த பாட்டு வேண்டாம்... என்று வினாடியில் நிறுத்தியவள்... தனது எண்ணம் போன போக்கை பார்த்து விக்கித்து போனாள்... இப்போது அவன் ஞாபகம் ஏன் வந்தது? அவனுக்கு பிடிக்கும் பிடிக்காது என்ற எண்ணம் எதற்கு? அவன் இங்கே இல்லாத போதும்... தனது எண்ணத்தில் இவன் ஏன் இப்படி நீக்கமற நிறைந்து இருக்கிறான்? தலையை பிடித்து கொண்டவள்... கவிழ்ந்து படுத்தாள். கண்ணில் இருந்து அவளை அறியாமல் நீர் வழிந்தது. அவளது நினைவுகள் பின்னோக்கி சென்றது.

அன்று அலுவலகத்தில் தனக்கு சூர்யா பிடிக்குமா... என்று கேட்டவன் அதோடு விடாமல்... அன்று இரவு அவன் வீட்டில் மொட்டை மாடியில் வைத்து பாடு பாடு என்றதும்... திடீர் என்று என்ன இது... என்ன பாட்டு பாட... என்று கேட்டதற்கு... நீதான் காலையில் இருந்து உன்னோட வீட்டில் ஹம் பண்ணின...ஒன்றா இரண்டா... ஆசைகள் பாடு என்று வற்புருதியதும்...

@@ கண்களை நேராய் பார்த்துத்தான் நீ பேசிடும் தோரணை பிடிக்குமே...@@

அவள் ரசித்து பாட பாட... அதை சிரிப்போடு கேட்டு புன்னகை செய்ததும்...

@@ மந்தகாசம் செய்யும் உந்தன் முகம் மரணம் வரையில் என் நெஞ்சில் வரும்@@ என்று பாடியவள்... பாடலின் முடிவில்...

@@@ மகிழ்ச்சி மீறுதே... வானை தாண்டுதே... சாக தோன்றுதே...@@@

என்ற வார்த்தைகளில் அவளது வாயை அவசரமாக மூடியவன்... இது என்ன பைத்தியகாரத்தனம் என்று கடிந்ததை நினைத்து... இப்போதும் கண்ணில் நீர் முட்டியது. ஹே இதற்கு ஏன் இவ்வளவு

டென்சன் ஆரீங்க? அதுல அப்படித்தான் வார்த்தை இருக்கு... என்றவள் தலையில் செல்லமாய் குட்டி... அதுல இருந்தால் அப்படியே பாடணுமா? உனக்கு மூளை இல்லையா? என் வாழ தோன்றுது என்று பாட கூடாதா? மக்கு... எல்லோரும் வருத்தமா இருந்தால்தான் சாகணும் என்று நினைப்பார்கள்... சந்தோஷமாய் இருப்பதற்கு... போய் சாவார்களா,... இப்ப நீ ஏன் அப்படி சாகணும் என்று பாடுகிறாய்... அந்த வார்த்தையே இனி உன் வாயில் வரகூடாது... ம்ம்ம் என்று மிரட்டியதை நினைத்து இப்போது அழுகையாய் வந்தது... கண்ணீரை துடைதவளுக்கு அவன் அப்போது சொன்ன... வார்த்தை இப்போது உறுத்தியது...

தான் வீட்டில் ஹம் பண்ணியது அவனுக்கு எப்படி தெரியும்? தனக்கு சூர்யாவை பிடிக்கும் என்பது அவனுக்கு எப்படி தெரியும்? அப்படி என்றால்... அந்த வீட்டில் நடப்பது எல்லாவற்றையும் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறான்... என்றுதானே அர்த்தம்... அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் ஏற்படுத்திய காயத்தின் வலி தாங்காமல்... விசும்பி அழுதாள்... இல்லை அவனை நினைத்து அழ கூடாது... என்று தனக்குள் பலமுறை சொல்லி கொண்டாலும்... இதில் எது அவனது நிஜமான முகம்? சாவது என்ற வார்த்தையை கூட தாங்காமல் தவித்ததா? இல்லை தன்னை ரகசியமாய் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்ததா? என்ற முடிவுக்கு வர முடியாததால்... அவளால் சுலபமாய் செய்ய முடிந்ததை செய்தாள்... இரவு முழுவதும் அழுதாள்... அழுதாள்... அழுது கொண்டே இருந்தாள்...

@@@ நினைக்க தெரிந்த மனமே உனக்கு... மறக்க தெரியாதா... பழக தெரிந்த உயிரே... உனக்கு விலக தெரியாதா... @@@ .

அத்தியாயம் 65

மறுநாள் புத்தாண்டு பிறப்பதால்...வீட்டில் இருந்த அனைவருமே... சில நாட்களாக... கிட்ட தட்ட ஒன்றரை மாதங்களாக நிலவி இருந்த இறுக்கமான சூழலை மறக்க... மாற்ற.... முயற்சி செய்து கொண்டு இருந்தனர். கௌதம் அனு வரியா கடைக்கு போய் ஏதாவது டிரஸ் எடுத்துட்டு வரலாம்... நாளைக்கும் பொங்கலுக்கும் சேர்த்து பர்சேஸ் செய்யலாம்... இன்றுகேட்டவனை பார்த்து நீ இன்னிக்கு ஆபிசுக்கு போகலியா? இன்று கேட்டாள். இல்லை அனு ரெண்டு நாள் வரவில்லை இன்று சொல்லிவிட்டு வந்து இருக்கிறேன்... இப்போவே கிளம்பலாம்...என்று அவளிடம் சொன்னவன்... அம்மாவிற்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டு அவளது ஒன்றும் வேண்டாமை லேசான புன்னகையோடு கேட்டு கொண்டு கிளம்பினான். வாசல் வரை கூட அவள் வருவதை

பார்த்தவன் ஆச்சரியத்தோடு திரும்பி என்னம்மா என்று கேட்டான். எனக்கு ஒன்றும் கடையில் இருந்து வாங்கி வர வேண்டாம்... ஆனால்... என்று அவள் இழுத்ததை பார்த்ததும் கௌதமின் முகம் வாடியது... அவள் என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்பது அவனுக்கு மட்டும் புரியவில்லையா என்ன? ஏன் இப்போ கூட சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு கடைக்கு போகலாமா என்று அனுவிடம் கேட்கும்போதே... தன் மனம் அவளை தானே நினைத்தது... தீபாவளிக்கு துணி வாங்க போனதும்... காதலை சொல்வதற்கு முன்பே... ப்ரியா உடை தேர்வுக்கு தன்னிடம் கண்களாலேயே அபிப்ராயம் கேட்டதும்... தான் ஒப்புதல் அளித்ததும்... அதை ஸ்ரீராம் கிண்டல் அடித்ததும்... பசுமையாய் நினைவில் நிற்க வில்லையா... அம்மாவை காட்டிலும் தனக்குத்தான் அவளின் நினைவுகளின் தாக்கம் மிக மிக அதிகம் என்பது அவர்களுக்கு கூடவா புரியவில்லை...

என்னை என்னம்மா செய்ய சொல்கிறீர்கள்... என்று கேட்கும்போதே... அந்த நலிந்த குரலில் அவனும் அவளை மிக மிக அதிகமாக தேடுகிறான்... என்ற அவனது ஏக்கம்... அப்பட்டமாய் அவன் முகத்தில் தெரிய... லக்ஷ்மி திணறி போனாள். இப்படி ஏங்குகிறவன் எப்படி அவளிடம் கோபமாய் இருப்பான்?... பின்னே அவளுக்கு என்னதான் பிரச்னை... இப்படி அவனை தவிக்க விட்டு விட்டு போய் விட்டாளே... தானோ அனுவோ போய் பேசுகிறோம் என்று சொன்னாலும் வேண்டாம் என்கிறான்... இல்லை ஸ்ரீராமயாவது பேச சொல்லலாம்... என்றாலும் இன்னும் கொஞ்சம் நாள் போகட்டும்... பொறுங்கள் என்கிறான்... எவ்வளவு நாள்தான் பொறுமையாய் இருப்பது... கௌதம்... நாளைக்கு வேண்டுமானால்... நானும் அனுவும் மதுரைக்கு போய் வரட்டுமா? என்று கேட்டவளை பார்த்து வேண்டாம் அம்மா... நான் உங்களிடம் அன்று சொன்ன ரெண்டு மாதம் டைம் இன்னும் முடியவில்லையே... அதற்குள் என்னம்மா அவசரம்... ப்ளீஸ் எனக்கு இன்னும் ரெண்டு வாரம் டைம் கொடுங்கள்... இல்லை பொங்கல் முடித்து ஒரு நாலு ஐந்து நாட்கள்... மூணு வாரத்திற்குள்... ஒன்றும் சரி ஆகவில்லை என்றால்... நானே உங்களிடம் சொல்கிறேன்... அப்போ நீங்களோ... அனுவோ ... போகலாம்... ப்ளீஸ் ஆனது ஆகிவிட்டது... இன்னும் மூணு வாரம் மட்டும்...எனக்காக... பொறுங்கள் என்று சொன்னவனை பார்த்து தலையை மட்டும் சரி என்று ஆட்டினாள்.

டி நகரில் அனுவிற்கு பிடித்த மாதிரி உடைகளும் அதற்கு பொருத்தமாய் உதிரி ஆபரணங்களும் வாங்கி கொண்டு திரும்புகையில் இருவரின் மனமும் பல நாட்களுக்கு பிறகு கொஞ்சம் உற்சாகமாய் இருப்பது போல் தோன்றியது. பனிரெண்டு மணிக்கெல்லாம் வீடு திரும்பியவர்களை பார்த்து லக்ஷ்மிக்கு ஆச்சரியம்... என்ன அனு அதற்குள் பர்சேஸ் முடித்து விட்டாயா? எப்படி என்று கேட்டவளுக்கு என்னம்மா நீங்களும் என்னை கிண்டல் பண்றீங்களா... நான் ரொம்ப மாறிவிட்டேன்...

காலையில் கடை திறக்கும்போதே அங்கே இருந்ததால்... கூட்டம் இல்லை... சீக்கிரமா செலெக்ட் பண்ணி விட்டேன்... போதுமா... என்றவள்... கம்ப்யூட்டர் முன் அமர்ந்து கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மாதங்களுக்கு பிறகு... தன்னுடைய மெயில் பாக்சை திறந்தாள். திறந்தவள் திக்குமுக்காடி போனாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்... ஒரு நாளைக்கு மூன்று என்ற கணக்கில் இருக்க வேண்டும்... எல்லாம் ஸ்ரீராம் அனுப்பியவை... கடவுளே... நூற்றி நாற்பது மெய்ல்கள்... அதில் ஒரு இருபது மட்டும் மற்றவர்கள் அனுப்பியது...காலையில் எழுந்தவுடன்... ஆறிலிருந்து ஆரரைக்குள்... குட்டி, செல்லம், டியர், டார்லிங், அனு,..என்று அழைத்து குட் மார்னிங் சொல்ல ஒரு குட்டி மெய்லும்... நைட் பத்து மணி வாக்கில் படுக்க போகும் முன்பு அன்றைய நடப்புகள் குறித்து சொல்லிவிட்டு... குட் நைட்... ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ் சொல்லி ஒரு நீண்ட மெய்லும்... கட்டாயம்... மற்றது வேலை வசதிப்படி வெவ்வேறு நேரங்களில் வெவ்வேறு சைசில்... சாப்பிட்டாயா என்ற விசாரணையோடு... சின்ன சின்ன கடி ஜோக்குகள் சொல்லி வந்து இருந்தது... எப்படி இப்படி சளைக்காமல் மெயில் அனுப்ப முடியுமா... அதுவும் தான் ஒரு பதில் கூட சொல்லாத போது... பற்றா குறைக்கு அவனை அடிக்க கை வேறு ஓங்கி இருக்கிறாள்...

கடவுளே... அந்த நிமிடத்தில் அவளுக்கு மற்ற எல்லாம் அவங்க அம்மா பேசியது... நிச்சயம் நின்று போனது... தான் அவனை காதலிக்கவில்லை... என்று சொன்னது எல்லாமே... மறந்து போனது... அவளது உடம்பின் ஒவ்வொரு செல்லும்... அவனுக்காக அந்த வினாடியில் ஏங்கியது... ஸ்ரீராமை உடனே... உடனே... பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது... இறுக அணைத்து கொள்ளவேண்டும் போல ... மார்பில் முகம் புதைக்க வேண்டும் போல... அவனுடைய கழுத்தை கட்டி கொண்டு தொங்கவேண்டும் போல... முகம் எங்கும் முத்த மழை பொழிய வேண்டும் போல... தனது எண்ணங்களின் போக்கை பார்த்து அவள் அரண்டு போய் விட்டாள். கடவுளே... பெரிய மூச்சுகள் எடுத்து தன்னை சமப்படுத்த முயற்சி செய்தவள்... தான் நினைத்து எல்லாம் இப்போது நடக்க வாய்ப்பு இல்லை... அட்லீஸ்ட் இத்தனை மெயில் சளைக்காமல் அனுப்பியவனுக்கு ஒரு ஹாப்பி நியூ இயர் வாழ்த்து சொல்லி ஒரு மெயில் அனுப்பலாம் என்று முடிவு செய்தவள்... மனதில் இருந்த அத்தனை ஆசைகளையும்... மறைத்து கொண்டு... ரொம்ப ஜாக்கிரதையாய்... எந்த விதமான அழைப்பும் இன்றி... பேர் கூட சொல்லாமல்... முடிக்கும்போதும்... வெறுமனே... எந்த அடைமொழியும் இல்லாமல்... அனு என்று மட்டும் சொல்லி... ஜஸ்ட் மூன்றே வார்த்தைகள்... ஹாப்பி நியூ இயர்... என்று மட்டும்... அனுப்பி விட்டு அந்த டேபிளில் கவிழ்ந்து படுத்தாள். மெய்ல்கள் முழுவதும் படித்தால்... மனதின் கனம் கூடும் என்று தோன்றவே... அதையும் தவிர்த்து விட்டாள். ஆனால் படிக்காமலேயே... அந்த எண்ணிக்கையை பார்த்ததிலேயே....மனம் கனமாகத்தான் இருந்தது.

கௌதம் சாப்பிட அமரும்போது அனு சாப்பிட்டாளாம்மா என்று கேட்டதற்கு இன்னும் இல்லப்பா... அப்போ ரூமிற்குள் போனவள்தான் ... வெளியே வரவே இல்லையே... வாங்கி வந்த டிரஸ் போட்டு பார்த்து கொண்டு இருப்பளாக்கும்...என்று சொன்னாள். நான் போய் கூட்டிட்டு வரேன் என்று கிளம்பியவளை... இல்லைம்மா நான் பார்த்துட்டு வரேன்... என்று போய் அவள் அறை கதவை தட்டினான். யாரு... வாங்கம்மா... கதவு தொரந்துதான் இருக்கு என்று சொன்னதும் உள்ளே போனவனை கூட கவனியாமல்...அனு ஜன்னல் வழியே கீழே தோட்டத்தை வெறித்து கொண்டு இருப்பதை பார்த்து ஆச்சரியத்தோடு அருகில் சென்றான். ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தால்... ஸ்ரீராம் வாங்கி கொடுத்த அந்த லவ்பெர்ட்ஸ்... பறவை கூண்டு தெரிந்தது. காலையில் கடைக்கு போகும்போது நன்றாக இருந்தாளே... அதற்குள் என்ன என்று பார்வையால் துழாவியவன் கண்ணில்... கம்ப்யூட்டர் ஆனில் இருப்பது தெரிந்தது... என்ன ஆச்சு அனு? சாப்பிட வராம இங்க என்ன பண்ணிட்டு இருக்க? வா போலாம் என்று அழைத்தான். ம்ம் நீ போ நான் வரேன். என்று திரும்பி கூட நடந்தாள். அவள் முக வாட்டத்தை கவனித்தவன்... அனு இன்னிக்கு நைட்... நியூ இயர் பார்ட்டி ஒன்னு ரூப் -டாப் கார்டனில் இருக்கு... போலாமா... நாம பனிரெண்டு மணி வரைக்கும் இருக்க வேண்டாம்... ஏழரை... எட்டு மணிக்கு போய்ட்டு... பத்து பத்தரைக்கு எல்லாம் கிளம்பிடலாம்... அதுக்கு அப்புறம் ட்ரிங்க்ஸ் கொஞ்சம் ஜாஸ்தி ஆயிடும்... போலாமா என்று கேட்டான்.

இல்லன்னா... எனக்கு மனசு சரி இல்லை... வேண்டாம் இன்னொரு நாள் போகலாம்.... என்று மறுத்தவளை பார்த்து கௌதம் லேசாக விரக்தியோடு சிரித்தான். எனக்கும்தான் மனசு சரி இல்லை... ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கு அனு.... அதற்காகத்தான்... இந்த மாதிரி பார்ட்டி போகலாம் என்று நான் சொல்வதே... கொஞ்சம் டைவேர்சன் மாதிரி இருக்கட்டுமே என்றுதான்... உனக்கு பிடிக்கலை என்றாலும் எனக்காக கொஞ்சம் கூட வா... என்றான். தனியா போனால் பார்ட்டி எப்படி இருக்கும்? என்று வற்புறுத்தியவுடன் சரி என்று தலை அசைத்தாள்.

சாப்பிடும்போது கௌதம் மொபைல் அடித்தது...எடுத்து பார்த்தவன்... நான் கூப்பிடறேன்... ஒரு டூ மினிட்ஸ்ல... என்று சொல்லி வைத்தவன் அவசரமாய் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு... எழுந்தான். என்ன கௌதம் தயிர் சாப்பிடலையே... என்று சொன்ன லக்ஷ்மிக்கு பரவாயில்லம்மா... பசி இல்லை என்றவன் அவசரமாய் போனை எடுத்து கொண்டு வெளியே சென்றான். என்ன இவன் பாதி சாப்பாட்டில் போனை எடுத்து கொண்டு எங்கே போகிறான்? அப்படி யார் ரகசியமா பேசறாங்க... என்று இருவரும்... ஒருவரை ஒருவர்... கேள்வியாய் பார்த்து கொண்டனர். உள்ளே வந்தவுடன்... இருவரும் அவசரமாய் யார் கௌதம் போனில... ப்ரியாவா... என்று கேட்க... நிமிடத்தில் அவன்

முகம் வாடியதை பார்த்து இருவரும் நாக்கை கடித்து கொண்டனர்.

மாலையில் அனு கிளம்பி ஏழரைக்கு கீழே இறங்கியதை பார்த்து என்ன அனு... அவ்வளவுதான அலங்காரம்? என்று கௌதம் ஆச்சரியமாக கேட்டான். சாதாரணமா... நான் காரில் ஏறி அட்லீஸ்ட் ஒரு பத்து நிமிடமாவது காத்து இருக்க வேண்டுமே... இன்று நான் இன்னும் காருக்கே போகலை அதற்குள் வந்து விட்டாயா? ... எட்டு மணிக்கு கிளம்பலாம்... நீ இன்னும் கொஞ்சம் மேக்-அப் டச் பண்ணனும்ன பண்ணிக்கோ... நியூ இயர் பார்ட்டி ஆச்சே... எல்லோரும் ரொம்ப பிரமாதமா வருவாங்க... நீ ஏன் டல்லா இருக்க... சியர் அப் ட்ரேசை விட... உன் முகம் பிரகாசமாய் இருக்க வேண்டும்... புரியுதா... என்று சொன்னவனை ஆச்சரியமாக பார்த்தாள். பேசுவது கௌதம்தானா... ட்ரெஸ் என்பது ஏதோ ஒரு அளவிற்கு செய்தால் போதாதா? என்று விடாமல் சொல்லும் அதே அண்ணன்தானா? என்ன மாற்றம்? எப்படி... யாரால் வந்தது? ப்ரியாவாலா... இருக்க முடியாதே... ப்ரியாவிற்கே அவ்வளவு intrest கிடையாது... யோசனையோடு அவனை பார்த்தவளை பார்த்து புன்னகைதான். என்ன அனு... நாந்தான பேசுவது என்று பார்கிறாயா? நானேதான்... போ இன்னும் எதாவது செய்ய வேண்டும் என்றால் செய்து கொள் என்றவுடன் ரூமிற்கு போய்... ஐ ஷேடோவும் ... லிப்ச்டிகும் போட்டு கொண்டு கண்ணாடியில் ஒருமுறை பார்த்து திருப்தி அடைந்தவள்... முகம் பளிச் என்று இருப்பதற்கு முக்கியமானது புன்னகை... அது இல்லாமல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று மனதிற்குள் நொந்து கொண்டவள்... முயன்று புன்னகையை முகத்தில் பூசினாள்...

எட்டு மணிக்கு கிளம்பி... எட்டு இருபதிற்கு ஹோட்டலை அடைந்தவுடன்... அனு நீ இறங்கி ரூப்-டாப்பில்... மூணாவது ரோவில்... டேபிள் நம்பர் பதினாலு... நமக்கு ரிசெர்வ் செய்து இருக்கிறது... அங்கே போ... நான் இந்த காரை பார்க் பண்ணிட்டு வருகிறேன்...ஒரே கூட்டமாய் இருக்கு பாரு... கொஞ்சம் டைம் ஆகும்... ரிபோர்டிங் டைம் எட்டு மணி ஆல்ரெடி லேட் ஆயிடுச்சு பாரு... நாம் வரவில்லை என்றால்... வேறு யாருக்காவது டேபிள் அல்லாட் பண்ணிவிடுவார்கள்... நீ போ... நான் பின்னாலேயே வந்து விடுகிறேன்... என்று சொன்னவனுக்கு சீக்கிரம் வா... என்று சொல்லிவிட்டு மேலே ஏறி போனாள். உள்ளே போனவள்... குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்த ஆட்களை விட்டு விலகி... டேபிள் எண்ணை கண்ணால் தேடி அடையாளம் கண்டவளுக்கு... மூச்சே நின்றுவிடும் போல இருந்தது... அங்கே ஸ்ரீராம்... in the best possible party wear... in navy blue sherwaani ... with his best possible greeting smile... அவளை விழிகளால் விழுங்கியபடி... அமர்ந்து இருக்க... தான் காண்பது கனவா... இல்லை நனவா... அவன் என்ன திடீர் என்று சர்ப்ரைசா வந்து நிற்கிறானா? இல்லை ஏற்கனவே தான் படிக்காத மெயிலில் இன்று வருவதாக சொல்லி இருக்கிறானா... இவன் வருவது கௌதமிற்கு

தெரியுமா? தெரிந்துதான் இருக்க வேண்டும்... அதனால்தான் டேபிள் நம்பரை சொல்லிவிட்டு அவன் கீழே நிற்கிறான்...

இன்று மதியம் சாப்பிடும்போது வந்த போன் கால் இவனுடயதாகத்தான் இருந்து இருக்க வேண்டும்... அதான் துரை விழுந்தடித்து கொண்டு வெளியே ஓடி விட்டார் போல... இப்போது அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியாமல்... அதே இடத்தில் அசையாமல் நின்று கொண்டு இருந்தாள். உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவும் அவனது அருகாமைக்கும்... தொடுகைக்கும்... குறும்பு பேச்சுக்கும்... சிரிப்புக்கும்...ஏங்கி கொண்டு இருக்க... மனம் மட்டும் அவனது அம்மாவை ஞாபக படுத்தி தடை உத்திரவு போட்டு கொண்டு இருக்கிறது... அம்மா அன்று சொன்னது போல... ஸ்ரீராம் அம்மாவின் மேல் இருக்கும் கோபத்தை இவனிடம் காட்டக்கூடாது என்றால்... எப்படி... இவன் தன்னை பார்க்க என்று இவ்வளவு தூரம் வந்ததற்கு... அப்படி விடாமல் மெயில் அனுப்புவதற்கு... நான் என்ன செய்யபோகிறேன்? அவள் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் தவித்து கொண்டு இருக்க... ஸ்ரீராம் அவளது மன போராட்டத்தை உணர்ந்தவன் போல் எழுந்து அருகில் வந்தான். பக்கம் வந்து அவளை நோக்கி கண் சிமிட்டி இன்னிக்கு ரிஸ்க் எடுக்க இஷ்டம் இல்லை... பிடித்து இருந்தால் நீயே கை கொடு என்று சொல்லியவாறு... தனது வலது கையை நீட்டினான்... அவனது கையில் சின்ன தயக்கத்தோடு தனது வலது கரத்தை வைத்தாள். அவளது கரத்தை பற்றி லேசாக புறங்கையில் முத்தமிட்டவன்... வா என்று சொல்லி பற்றிய கையை விடாமலே டேபிளுக்கு அழைத்து சென்றான்.

டேபிளில் அருகில் அமர்ந்தவன்... அவள் இன்னும் அதிர்ச்சியில் இருந்து வெளி வராததை கவனித்தவன்... என்ன அனு... நான் வருவது உனக்கு தெரியாதா? இப்படி பாக்கிறாய்... மெய்லுக்கு பதில்தான் சொல்வது இல்லை என்று நினைத்தேன்... படிப்பது கூட கிடையாதா? கஷ்டம்தான்... படிக்காமலே... நியூ இயர் க்ரீடிங் மட்டும் சொல்ல எப்படி மனசு வந்தது... ம்ம்ம் என்று அவள் அருகில் குனிந்து கேட்க... அந்த பார்வை... பேச்சு... சிரிப்பு... அவனிடம் இருந்து வந்த வாசனை... எல்லாம் சேர்ந்து அவளுக்கு மூச்சு முட்டியது... ஒரு வார்த்தை கூட வெளியே வரமாட்டேன் என்று அடம் பிடித்தது... அவனுக்கு நோஸ் கட் கொடுக்கற மாதிரி... எதாவது சுருக்கென்று பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று மூளை சொன்னாலும்... அவளது உறுப்புகள் அவளுக்கு எதிராக சத்தியக்ரகாம் செய்கிறதே... என்ன செய்ய... அவளது மௌனம் நீண்டு கொண்டே போக... அனு... என்ன இது ... எனக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து இருப்பது அனுதானா என்று எனக்கு சந்தேகம் வந்து விட போகிறது... ஏதாவது பேசேன்... அட்லீஸ்ட் சண்டையாவது போடு... என்று சொல்லி சிரித்தான். சிரமப்பட்டு...

தன்னை சமாளிதவள்... சாரி... என்னால் உங்களுக்கு உடனே மெய்லுக்கு பதில் சொல்ல முடியலை... அம்மாவிற்கு கொஞ்சம் நடுவில் உடல் நிலை சரி இல்லை... அதான்... என்று அவள் இழுக்கும் போதே... அம்மா வீட்டுக்கு வந்து மூணு வாரம் ஆயிட்டது மேடம்... ஆனால்...

நீங்க பதில் போடாததுக்கு நான் என்ன காரணம் என்று கண்டு பிடித்து விட்டேனே... என்று பெருமையாய் அறிவிக்க அவள் அவனை நிமிர்ந்து என்ன காரணம் என்று கேள்வியாக பார்த்தாள்... நீங்க எல்லாம் அந்த சூப்பர் ஸ்டார் வாரிசு... நீங்க ஒரு மெயில் போட்டா... அது நூறு மெய்லுக்கு சமம்... நான் இன்னும் எண்பது மெயில் போட்ட பிறகுதான் அடுத்த மெயில் எதிர்பார்க்க முடியும்... இல்லை... என்று சொன்னவன் கண் சிமிட்டி சிரிக்க... அவளுக்கும் அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது... சிரித்து விட்டு... வெறும் மூன்றே வார்த்தைகளில் வாழ்த்து சொன்னதற்கே... இவ்வளவு பேச்சு என்றால்... நான் உங்களுக்கு... அன்னியோன்யமாய்... ஏதாவது லவ் லெட்டர் மாதிரி எழுதி இருந்தால் என்ன செய்து இருப்பீர்கள்? என்று கேட்டாள். சில கணங்கள் கண் மூடி அந்த கேள்வியை அணு அணுவாய் ரசித்துவிட்டு... சொன்னான்... இல்லாததை எல்லாம் காண்பிக்கிறது... நடக்க முடியாததை எல்லாம் சொல்கிறது... அதனால்...என்னோட லாப்-டாப்பில் வைரஸ் வந்துவிட்டது என்று எனது அலுவலகம் இருக்கும்... ஆறாவது மாடியில் இருந்து அதை அப்படியே ஜன்னல் வழியே தூக்கி போட்டு இருப்பேன்... என்று சொல்லிவிட்டு வாய் விட்டு சிரித்தான்... அவன் சிரிப்பதை... பேசுவதை கண் இமைக்காமல் பார்த்து இருந்தாள்... கண்களால் படம் பிடித்தாள்....

@@@ என்ன சொல்லி என்னை சொல்ல... காதல் என்னை கையால் தள்ள... இதயம்தான்... சரிந்தது... உன்னிடம் மெல்ல.... சுவாசமே... சுவாசமே... ஜன்னல் காற்றாகி வா... ஜரிகை பூவாகி வா... மின்னல் மழை ஆகி வா.... உயிரின் மூச்சாகி வா... @@@ .

அத்தியாயம் 66

அனு... தான் வந்து எப்படியும் இருபது நிமிஷம் இருக்குமே... கௌதம் ஏன் இன்னும் மேலே வரவில்லை... என்ற யோசனையோடு அவனை மொபைலில் அழைத்தாள்... சின்ன குரலில் என்ன அண்ணா எங்கே இருக்கிறாய்? ஏன் இன்னும் வரவில்லை... வா மேலே... என்று சொன்னவுடன் அவன் லேசாக சிரித்து விட்டு... என்ன அனு... நான் வீட்டிற்கு திரும்பி கொண்டு இருக்கிறேன்... ஸ்ரீராம் உன்னை ட்ராப் பண்றேன்னு சொல்லி இருக்கான்... சாப்பிட்டு விட்டு உடனே கிளம்பிடுவான்... ரொம்ப கவலை படாதே... பத்து மணிக்குள் வந்துடுன்னு நானும் ஏற்கனவே அவன்கிட்ட சொல்லி இருக்கிறேன்... ஹவ் சம் நைஸ் டைம்... சரியா... பை... என்று வைத்துவிட்டான். அனு போனில்

பேசும்போது... அவளை புன்னகையோடு பார்த்து இருந்தவன்... என்ன அனு என்னிடம் கேட்டால் நான் சொல்லி இருக்க மாட்டேனா? எதற்கு இப்போ கௌதமுக்கு போன்... என் மேல் அவ்வளவு கூட நம்பிக்கை இல்லையா? என்று கேட்டவுடன் அவளுக்கு சங்கடமாய் இருந்தது. அப்படி இல்லை ஸ்ரீராம்... கீழே என்னை ட்ராப் பண்ணும் போது நீ முன்னால போ நான் வரேன் என்றுதான் அண்ணன் சொன்னான்... அதனால்தான்... கேட்டேன் என்று சின்ன குரலில் சொன்னாள். இவ்வளவு தூரம் என்னை நம்பிக்கை இல்லையா என்று விசாரிக்கிறீங்களே... நீங்க இங்கே வர போவதை பற்றி உங்க அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டா வந்தீங்க... அது பற்றி நான்தான் முதலில் உங்க கிட்ட விசாரித்து இருக்க வேண்டும்...

இப்பதான் சொல்லுங்களேன்... உங்க அம்மா என்ன சொல்றாங்க? என்று கேட்டவுடன்... அவனுக்கு தன் தலையிலேயே ஓங்கி குட்டி கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது.... இப்படி தேவை இல்லாமல்... வாயை கொடுத்து மாட்டி கொண்டோமே என்று... அவன் அமைதியாய் இருப்பதை பார்த்தவளுக்கு சற்று முன் இருந்த இலகுவான மன நிலை மாறி விட்டது... ம்ஹூம்...என்று தலையை திருப்பி வெறுப்போடு சிரித்தவள்... நீங்க அமைதியா இருப்பதை பார்த்தாலே தெரிகிறது... இன்னும் அவங்க முடிவில் ஒரு மாற்றமும் இல்லை என்று ... அப்புறம் ஏன் ஸ்ரீராம்... நீங்க என்னை இப்படி டிஸ்டர்ப் பண்றீங்க? கொஞ்சம் யோசிச்சு பாருங்க...

நான் ஆரம்பத்துல இருந்து அதையேதான் திருப்பி திருப்பி சொல்லிக்கிட்டு இருக்கேன்... இனிமேல் உங்க அம்மா சம்மதம் இல்லாம என்னை பார்க்க வராதீங்க... ப்ளீஸ் உங்களை நான் கெஞ்சி கேட்டுகறேன்... அவள் பேசி கொண்டே போக... போதும் அனு... நானும் ஏற்கனவே சொன்னதைத்தான் இப்பவும் சொல்ல போறேன்... நான் அம்மாவோட வந்து உங்க வீட்டுல பேசறேன்... அதுவரைக்கும் நீ அப்படியே இரு... நானும் இப்படியேதான் இருப்பேன்... நீ சொல்றதுனால... இனிமேல் உன்னை நேரில் பார்க்க வரலை... பிப்ரவரி பதினாலு வரை... அதற்குள் எல்லாம் சரி ஆகிவிடும் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு...

அப்படி ஆகலைன்னாலும்... அன்னிக்கு நான் கண்டிப்பா வருவேன்... உன்னை பார்ப்பேன்... பேசுவேன்... பரிசு கொடுப்பேன்... உன்னால முடிந்ததை பார்த்து கொள்... இப்ப சாப்பிடலாமா... சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பலாம்... இதே மூடில் நாம் தொடர்ந்து பேசினால்... அவ்வளவு சரியா இருக்காது... இனிமேல் இந்த பேச்சு வேண்டாம்... போதும் நாம சீக்கிரம் கிளம்பலாம்... அதுதான் ரெண்டு பேருக்குமே நல்லது என்று சொல்லிவிட்டு... கை காட்டி பெரரை அழைத்தான். அருகில் வரும் முன்பாக... அவளை பார்த்து ஒரு புன்னகையை வீசியவன்... முதலில் ஒரு ஸ்வீட்... என்று

கேள்வியாய் பார்த்தான். அவனது புன்னகை அவளையும் லேசாக தொற்றிய போதும்... உதட்டை லேசாக பிதுக்கி அதை மறைத்துவிட்டு... இப்போ எதை கொண்டாட ஸ்வீட்? என்று திருப்பி கேட்டாள். ஹலோ... என்ன மேடம் இப்படி சொல்லிட்டீங்க... என்னோட வுட் பீ... பெரிய மனசு பண்ணி... நாற்பது நாட்களுக்கு பிறகு... மூன்று வார்த்தைகள் கொண்ட... மிக பெர்ர்ர்ர்ர்ர்ரிய வாழ்த்து மெயில் அனுப்பி இருக்காங்க... அதனால எனக்கு கொண்டாட விஷயம் இருக்கு... நீங்களும் அதை பகிர்ந்துக்கலாம்... தப்பில்லை... என்றவன்... திரும்பி உணவிற்கு ஆர்டர் செய்தான்.

@@@ கௌதம் வீட்டிற்குள் நுழையும் போது அப்பாவும் தாத்தாவும் சாப்பாட்டு அறையில் இருந்தார்கள். அவன் உள்ளே வருவதை கவனித்த லக்ஷ்மி... வா கௌதம் சாப்பிட்டு விட்டு மேலே போகலாம்... என்று அழைத்தாள். அவன் வந்து அமர்ந்ததும்... ஸ்ரீராம் அம்மா என்ன சொல்றாங்கன்னு கேட்டியா? என்று அப்பா கேட்டதற்கு... இன்னும் ஒண்ணும் சொல்லலை... நான்தான் ஒரு முறை மலேசிய போய் வரலாம் என்று பார்க்கிறேன்... நேரில் போய் அவங்ககிட்ட பேசி பார்க்கலாம்... என்று நினைத்தேன். அவன் பேசி கொண்டு இருக்கயிலேய... தாத்தா குறுக்கிட்டார்... மலேசியா... போ... ஒண்ணும் பிரச்னை இல்லை... அதற்கு முன்னால் இங்க இருக்கற... மதுரைக்கு முதலில் போக கூடாதா? முதலில் ப்ரியாவை போய் பார்த்து கூட்டிட்டு வர வழியை பார். அப்புறம்... அவங்க தாத்தாகிட்ட நான் பேசினேன்... பொங்கல் முடியட்டும்... கொஞ்ச நாள் கழித்து கூட்டிட்டு வரேன் என்று சொன்னார். முதலில் நீ போய் பார்... தேவை என்றால்... நாம்ம எல்லோரும் கூட ஒரு முறை போகலாம்... அனு விஷயம் அப்புறம் பார்க்கலாம்... எப்படியும் அவள் படிப்பு முடியணும்தானே... முதலில் இதை பார்... என்று சொல்லவும் மற்ற எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து கொண்டனர். என்ன எல்லோரும் அப்படி பார்கறீங்க... ஓ எல்லோரும் போகலாம் என்று சொன்னதற்கா... கௌதமிற்கு பொண்ணு பார்க்க என்று போனால் எல்லோரும்தானே போகணும்... அப்படி நினைத்துதான் சொன்னேன்...

அவள் உமாவோட பொண்ண இல்லாட்டாலும் அதுதானே முறை என்று சொன்னேன்... வேற ஒன்றும் இல்லை... என்ன எப்போ போகிறாய்? என்று கேட்டவருக்கு... தை பொறக்கட்டும்... என்று பொதுவாய் சொன்னான்... என்னடா... நூத்து கிழவன் மாதிரி பேசற... கோடு போட்ட இந்நேரம் ரோடு போடற பசங்க எல்லாம் இருக்காங்க... நீ என்னடானா... கதை சொல்லிட்டு இருக்க... சரி இன்னும் பதினஞ்சு நாள்தானே... பரவாயில்லை... ஆனால் சீக்கிரம் போய் பார்த்து பேசிட்டு எல்லோரும் எப்போ போகலாம் என்று முடிவு சொல்லு...என்று கறாராய் சொல்லிவிட்டு அவர் எழுந்து போக... அவன் பரிதாபமாய் என்னம்மா இது என்று அம்மாவை பார்த்தான். என்ன கௌதம் என்ன பிரச்னை...

உங்களுக்கிடையே... இந்த உறவு முறை சொல்லததுதானே... அந்த கோபம் இன்னுமா இருக்கும்... நீ ஒரு தடவை போய் பேசினால் எல்லாம் சரி ஆகிவிடும்பா... என்று ஹரி சொல்ல அவன் மையமாய் தலை அசைத்துவிட்டு அம்மாவை ஏதாவது சொல்லுங்க என்று குழப்பமாய் பார்த்தான்... சாப்பாடு முடிந்ததும் லக்ஷ்மி அவனது அறைக்கு வந்து என்ன கௌதம் எல்லோரும் சொல்றோம்ல... ஒரு தடவை போய்த்தான் பாரேன்... ஏன் இவ்வளவு பிடிவாதமா இருக்க... என்றவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல்... என்னம்மா நான்தான் டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன் என்று ப்ரியாவிற்கு ப்ராமிஸ் பண்ணி இருக்கிறேன் என்று சொன்னேனே... நீங்களும் இப்படி சொன்னால் நான் என்ன செய்வது... என்று தினறியவனுக்கு சரிப்பா ரெண்டு வாரம் இருக்குல்ல... ஏதாவது நல்லதாக நடக்கும் பார்க்கலாம்... என்று தைரியம் அளித்து விட்டு சென்றாள்.

@@@ சாப்பிடும்போது அனு ஸ்ரீராம்... கௌதம்கிட்ட இன்னிக்கு மதியம் பேசுநீங்களா என்று கேட்டதற்கு... அவள் ஏன் அப்படி கேட்கிறாள் என்பது புரியாமல்... ஆமாம் என்று தலை அசைத்தான். உங்களோட வுட் பீயை பார்க்க வேண்டும் என்று நீங்க ஆசை பட்டதிலோ... அதை அவன்கிட்ட கேட்டு நிறைவேத்தி கொண்டதிலோ... எதுவும் தப்பு இல்லை... அதே மாதிரி அவனுக்கும் ஏதாவது ஆசை இருக்கும் ... அதுக்கு நீங்க ஏதாவது பண்ணனும் அப்படின்னு உங்களுக்கு தோணாதா? என்று அவள் கேட்டதை பார்த்து அவன் மெலிதாய் புன்னகைத்தான். இதை பத்தி நான் யோசிக்கவில்லை என்றா நினைக்கிறாய்? இந்த ஒன்றரை மாதத்தில் நான் எத்தனை முறை கேட்டாச்சு தெரியுமா... நான் போய் ப்ரியாவை பார்க்கிறேன் என்று... அதற்கு அவன் என்ன சொல்கிறான் தெரியுமா? நீங்க எல்லோரும் என்னை இந்த மாதிரி திருப்பி திருப்பி கேட்டால்... எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கிறது... நீங்க என்னையும்... என்னுடைய காதலையும் நம்பாத மாதிரி... இருக்கிறது... அப்படி மற்றவர் போய் பரிந்து பேசித்தான் அவள் என்னை புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால்... அப்போதுதான் நாங்கள் சேர்ந்து வாழ முடியும் என்றால்... அது எனக்கு அவமானம்... நான் என்னை... என்னுடைய காதலை... அவளுக்கு சரியாக புரிய வைக்க வில்லை என்று அர்த்தம்... அப்படி அடுத்தவர் பரிந்து வாங்கி தரும்... அந்த மாதிரி வாழ்க்கை எனக்கு தேவை இல்லை என்று சொல்கிறான்... அதற்கு மேல் நான் என்ன செய்வது....அதுவும் நான் என்பதால் இந்த அளவாவது பேசுகிறான்... இதே உன்னிடமோ... உங்க அம்மாகிட்டயோ அவனால் வேகமாக கூட பேச முடிவது இல்லை... பாவம்... இந்த பொண்ணு எப்பதான் இவனை புரிஞ்சுக்குமோ... என்று ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்டான்.

மேலே அதிகம் பேச்சின்றி உணவை முடித்துவிட்டு... கிளம்பி அனுவை கொண்டு வந்து வீட்டில்

இறக்கிவிட்டு... மேலே கௌதமின் அறைக்கு போனான். அங்கே அவன் இல்லாததால் வெளியே வந்து அனுவிடம் கேட்டான். அவள் மொட்டை மாடியை கை காட்டி சொன்னாள்... நீங்க அவனுக்கு கொடுத்த லவ் பேர்ட்ஸ் மேலே இருக்கு... அது கூட இருப்பான்... போய் பாருங்க என்று சொன்னவள்...எனக்கு கொடுத்தது கீழே தோட்டத்தில் இருக்கு... என்றும் சேர்த்து சொன்னதை பார்த்து லேசாக புன்னகை செய்தான். மேலே போய் அவன் அருகில் அமர்ந்து தோளில் கை போட்டவன் சாப்பிட்டாச்சா கௌதம் என்று கேட்டான். ம்ம்ம் ஆச்சு என்று சுருக்கமாக சொன்னவன்... டின்னர் எப்படி இருந்துச்சு... அனு சாதாரணமா இருந்தாள்தானே... என்று அவனை கேட்டான். அது ஓகே? நீ எப்படி இருக்க? நாளைக்கு என்ன பண்ண போற? என்று கேட்டான். என்ன நாளைக்கு என்று ஸ்பெசல்... எப்பவும் போல நாளைக்கும் ஒரு நாள்... அவ்வளவுதான்... என்றவனை குறுக்கிட்டு... எனக்காக ஒரு வேலை செய்யரியா... என்று ஆரம்பிக்கும் போதே சந்தேகமாய் கௌதம் பார்ப்பதை உணர்ந்து, பயப்படாத... நீ ப்ரியகிட்ட செய்த சத்தியத்தை மீறி எதுவும் சொல்ல மாட்டேன்... என்ன செய்யரியா? என்று கேட்டான். நீ முதலில் விஷயத்தை சொல்லு... அப்புறம் பார்க்கலாம்... நான் இனிமேல் யாருக்கும் வாக்கு கொடுப்பதில்லை என்று முடிவு செய்து இருக்கிறேன்... ஒரு தடவை கொடுத்துவிட்டு படுவது போதும்... என்று விரக்தியாக சிரித்தான்.

ஏன் கௌதம் நீ மதுரைக்கு ஒரு தடவை போய்... என்று ஆரம்பிக்கையிலேயே அடுத்து இவனா என்று முறைத்தவனை பார்த்து... கூல்... கூல்... நான் முடித்து விடுகிறேன்... நீ பார்ப்பது அவளுக்கு தெரிய வேண்டாம்... அவள்கிட்ட நீ பேசவேண்டாம்... நீ மட்டும் போய் அவளை தூரத்தில் இருந்து பார்த்துவிட்டு வாயேன்... கண்ணால் ஒருமுறை பார்த்தால் உனக்கும் கொஞ்சம் சந்தோஷமா இருக்கும்... நான் அனுபவத்தில் சொல்றேன்... அன்பா பேசணும் என்று இல்லை... ஈவன் சண்டை போட்டால் கூட... ஒருமுறை நேரில் பார்த்தால்... மனசு கொஞ்சம் பரவாயில்லாமல் இருக்கும்.... அதனால்தான் சொல்கிறேன் கௌதம்... நான் சொல்வதை சொல்லிவிட்டேன்... நீ நைட் யோசிச்சு பாரு... காலையில் சீக்கிரம் கிளம்பி போனால்... பார்த்துவிட்டு திரும்ப... ராத்திரி பதினொரு மணிக்கு எல்லாம் வந்து விடலாம்... அப்புறம் போவது என்று முடிவு செய்தால்... தனியா போகும் போது கார் நீ ஓட்டாத... மனம் அலை பாயும்... டிரைவர் வச்சுக்கோ... இல்லை பெஸ்ட் டாக்சி எடுத்துக்கோ... சரியா... அம்மாக்கு நான் இங்கே வந்தது தெரியாது... அதனால நான் காலையிலேயே கிளம்பி விடுவேன்...அப்புறமா பேசறேன்... சோ புத்தாண்டு உனக்கு பல சந்தோஷங்களை கொத்தோடு அள்ளி தரட்டும்... என்று அவனை அணைத்தவன்... குட் நைட்... என்று சொல்லிவிட்டு வரட்டுமா என்றவனை பார்த்து... சேம் டு யு என்று சொல்லி கௌதம் புன்னகைத்தான். சும்மா சிரிச்சுட்டு நான் சொன்னதை விட்டுடாத... ஞாபகம் வச்சு யோசி... பை...என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

கீழே இறங்கியவன்... வழியில்... அனு ஒரு நிமிஷம் கார் வரை வாயேன்... உனக்கு ஒரு கிப்ட் எடுத்து வந்தேன்... அதை கொடுக்க மறந்துட்டேன். அதை தந்துடறேன்... என்று அழைத்து போய் ஒரு சின்ன பார்சல் கொடுத்தான். இதை பார்த்துட்டு நீயா எனக்கு போன் பண்ணனும்னு எனக்கு ஆசை... பார்க்கலாம்... நிறைவேறுதான்னு... என்று அவளிடமும் சின்ன புன்னகையை சிந்தியவன்... குட் நைட் சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான். ஒரு நிமிஷம்... எதற்கு போன் பண்ணனும்... இப்பவே பார்த்துட்டு என்னோட அபிப்ராயம் சொல்லி விடுகிறேனே... என்று கேட்டவளை பார்த்து சிரித்தான். அடடா... இப்படியாவது... போன் பண்ண வைக்கலாம் என்று பார்த்தேன்... நடக்கவில்லை... என்றவன் சரி பரவாயில்லை நீ பார்க்கும் போது உன் முகத்தில் வரும் பாவனைகளை நேரில் பார்க்கலாமே... அது ப்ளஸ் பாயிண்ட் தானே... பார் என்று தலை அசைத்தான். அவள் மெதுவாக அந்த பார்சலை பிரித்தால்... அது ஒரு நோட்டு புத்தகம்... ஆர்ட் பெபரில் செய்த நோட்டு... ஓ ஓவியங்கள்... அவன்தான் வரைந்து இருப்பானா... ஏற்கனவே அன்று பெண் பார்க்க பெற்றோர்களோடு வந்த போது கொடுத்தானே... அதுவா... இல்லை இது புதுசாக இருக்க வேண்டும்... இதயம் துடிப்பது அவள் காதில் கேட்பது போல் இருந்தது... எதற்கு இந்த பதட்டம்... அப்படி என்ன இருக்க போகிறது,,, என்று தனக்குள் சொல்லி கொண்டாலும்... மெல்ல முதல் பக்கத்தை புரட்டினாள்... அதில் வசீகரா... உன் பொன் மடியில்... என்ற தலைப்பில்... ஓவியம்... ஓ மை காட்... இதில் தனது முகமே வந்து இருக்கிறதே... முதலில் அவனுக்கு உருவம் அப்படியே வரைய தெரியாது என்று சொல்வான்... கீழே... அவனது பெயர் தான் இருக்கிறது... இது அவனே வரைந்ததா?

திகைப்புடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க... அவள் விழிகளில் இருந்த கேள்வியை உணர்ந்து சிரிப்போடு சொன்னான்... நான்தான் வரைந்தேன்... முகம் வரைய பழக... பதினைந்து நாள் ட்ரைனிங் எடுத்து கொண்டேன்... அவன் பேசி கொண்டே இருக்க அவள் அப்படியே பக்கங்களை புரட்டினாள்... ஷவரில் இருவரும் நனைவது போல... புடவை நுனியால் தலை துடைப்பது போல... ஒரே ஸ்வேடருக்குள் இருவர் இருப்பது போல... பின்னிருந்து அணைப்பது போல... ஏதோ ஒன்று... செகுவேன்சாய் வருவது போல... எதையோ நினைவு படுத்துவது போல்... என்ன அது... ரொம்ப தெரிந்தது... என்ன என்று அவள் தீவிரமாய் யோசிப்பதை பார்த்தவன் புன்னகையோடு... முதல் பக்கத்தை சுட்டி காட்டினான்... தலைப்பு... வசீகரா... உன் பொன் மடியில்...மை காட்...

அந்த பாட்டில் வரும் வரிகள்... இவை எல்லாம்... அன்று... ப்ளனடோரியத்தின் வாசலில் காரை நிறுத்தி பாட்டு கேட்கும்போது இந்த பாட்டு பிடிக்கும் என்று தான் சொன்னது நினைவு வந்தது... அதில் வரும் வரிகளை ஓவியமாக்கி இருக்கிறான்... யார் என்று முன்பு படங்கள் காட்டிய போது

தான் கேட்டதை ஞாபகம் வைத்து... யார் என்ற சந்தேகம் வர கூடாது என்று முகம் வரைய பயிற்சி எடுத்து இருக்கிறான்... கடவுளே யார் இவன்... எதற்கு இப்படி எல்லாம் செய்கிறான்... இவனுக்கு நான் என்ன செய்தேன்... விழிகளில் நீர் கோர்க்க... அனு... ப்ளீஸ்... நோ... இந்த மாதிரி ரியாக்சன் நான் எதிர்பார்க்கலை... ஐ லவ் யு அனு... அவ்வளவுதான்... விஷயம்... நியூ இயர் அதுவுமா நோ டியர்ஸ் ப்ளீஸ்... என்றவன் அவளை இழுத்து அணைத்தான்... அந்த அன்பின் கனம் தாங்க முடியாமல்... தனது காதலை முழு மனதோடு வெளிப்படையாக சொல்லவும் முடியாமல்... தினறியவள் விழிகளில் இருந்து நீர் நிற்காமல் வடிந்து கொண்டே இருந்தது...

@@@ காதல் வந்ததும்... கன்னியின் எண்ணம்... காதலை யாருக்கும் சொல்வதில்லை... புத்தகம் மூடிய மயில் இறகாக... புத்தியில் மறைப்பாள்... தெரிவதில்லை... நெஞ்சே... என் நெஞ்சே செல்லாயோ அவனோடு... போனால் வரமாட்டாய்... அதுதானே பெரும்பாடு... தந்தனான ... தந்தனான @@@

அத்தியாயம் 67

அன்று இரவு பதினொரு மணி வரை... மொட்டை மாடியில் கௌதம் அமர்ந்து இருப்பதை பார்த்து விட்டு லக்ஷ்மி படி ஏறி மேலே வந்தாள்... என்ன கௌதம் இது மணி என்ன ஆகிறது? பனி வேற பெய்யுது... எதற்காக இப்படி இங்கே உட்கார்ந்து இருக்க... கீழே வந்து படுப்பா... வா போகலாம்... என்று அவன் கையை பற்றி எழுப்பியவள் கையை இழுத்து அருகில் அமரவைத்தான்... அம்மா கொஞ்ச நேரம் உட்காருங்க... என்று சொன்னவன்... அவளை பார்த்து... அம்மா நான் நாளைக்கு மதுரைக்கு போய் வரட்டுமா? என்று சின்ன குரலில் கேட்டான். அந்த கேள்வியில் அவள் முகத்தில் ஒரு ஆயிரம் வாட் பல்ப் எறிவது போன்ற பிரகாசம் தோன்றியது .

இது என்னப்பா கேள்வி... கட்டாயம் போ... வேணும்னா நான் கூட வரேன்... நாளைக்கே போய் அவகிட்ட பேசி கையோட சமாதான படுத்தி கூட்டிட்டு வந்திடலாம்... என்று அவள் உற்சாகமாய் ஆரம்பிக்க... இல்லம்மா நான் அவகிட்ட பேச போறதில்லை... என்றவுடன் அவளது உற்சாகம் வடிந்தது... பின்னே... எதற்கு அங்கே போகிறாய் என்று மட்டும் கேட்டாள். சில நிமிடங்கள் மௌனமாய் இருந்தவன்... மேலே ஒன்றும் பேச முடியாமல் அவள் மடியில் படுத்து கொண்டான். என்ன கௌதம்... என்று அவள் மீண்டும் கேட்க... எனக்கு அவளை உடனே பார்க்கணும் போல இருக்கு... அதனால அவளுக்கு தெரியாமல் தூரத்தில் இருந்து பார்த்துட்டு வந்துடறேன்... என்று சொன்னான்.

என்னப்பா இது சின்ன குழந்தை மாதிரி... ஏன் நீ நேரத்தான் போயேன் யார் என்ன கேட்பது என்று சொல்லும்போதே குறுக்கிட்டான். பிரச்னையே அதுதானேம்மா... நானே எனக்கு போட்ட தடைதானே அது... எப்படி மீற முடியும்... என்னவோ ஸ்ரீராம் சொன்னான்... அப்பாவும் தாத்தாவும் கூட சொன்னாங்க... எனக்கும் ஆசையாத்தான் இருக்கு அதுதான் போய்ட்டு வரலாம் என்று கேட்டேன்... நாளைக்கு போய்ட்டு உடனே வந்துடறேன் என்றான். சரி கௌதம்... எப்படி போற... என்று அவள் கேள்வியை முடிக்கும் முன்பே எழுந்தவன் ...பார்கறேம்மா ஏதாவது பிளைட் இருக்கான்னு... இருந்தா இப்பவே டிகேட் புக் பண்ணிடறேன் என்று கொஞ்சம் வேகமாக கீழே இறங்கியவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். அடேயப்பா... வெறுமனே தூரத்தில் இருந்து அவன் மட்டும் பார்க்க போவதற்கா இவ்வளவு வேகமா? இந்த ஆசையும்... பாசமும் எப்போ அவளுக்கு புரியுமோ... என்று கூடவே ஒரு பெருமூச்சும் சேர்ந்து வந்தது. அவளும் பரவாயில்லை ஏதோ கொஞ்சம் முன்னேற்றம் இவனாவது போகிறேன் என்றானே... ஒன்பது மணி வரை அதுவே முடியாது என்றுதானே சொல்லி கொண்டு இருந்தான்... ஏதோ ஸ்ரீராம் வந்து சொன்னதில் இந்த அளவு மனம் மாறி இருக்கே என்று எண்ணியபடி கீழே இறங்கி சென்றாள்.

மறுநாள் அதிகாலை நாலரை மணிக்கு ஸ்ரீராம் விமான நிலையத்தில் காதில் வாக்மேனோடு அமர்ந்து இருக்கையில் அதை யாரோ பிடுங்குவது உணர்ந்து யாருடா அது என்று எரிச்சலோடு திரும்பியவன்... கௌதமை பார்த்து இனிதாய் அதிர்ந்தான். ஹேய் நீ எங்க இந்த நேரத்தில்... என்று கேட்க... எல்லாம் உன்னை பார்க்கத்தான் என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தான் கௌதம்... கொஞ்சம் தலையை பின்னுக்கு தள்ளி சரித்து ஸ்ரீராம் அவனை ஆராய்ந்தான்... பின் வாய் விட்டு சிரித்தவன்... ம்ம்ம் நானும் நம்பிட்டேன்... இந்த காலை வேளையில் மார்கழி மாத பனியில்...எழுந்து குளித்து கிளம்பி... முக்கால் மணி நேரம் travel பண்ணி நாலரை மணிக்கு.... தங்கையை கல்யாணம் செய்து கொள்ள போகும் அப்பாவி நண்பனை வழி அனுப்ப வந்தாய் என்று நீ சொல்லிய பொய்யை அப்படியே நம்பி விட்டேன்... போதுமா... என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தான். சிரித்து முடித்து விட்டு எப்போ பிளைட்... என்று கேட்டான். அதற்கு கௌதமும் சளைக்காமல்... அட பாவி அது கூட என்னை கேட்டால்தான் தெரியுமா... உன்னோட பிளைட் எத்தனை மணிக்கு என்று கூட தெரியாமலா... இங்கே காத்து இருக்கிறாய்... போ முதலில் அதை விசாரி போ... என்று சொல்லி சிரிக்க... இங்க பாருடா... சரிதான் தூரத்தில் இருந்து பார்க்க போவதற்கே... இவ்வளவு பில்ட் அப்பா... பாரு ஜோக்கெல்லாம் கூட வருது... என்னோட பிளைட் அஞ்சு மணிக்கு நான் மதுரை பிளைட் எத்தனை மணிக்குன்னு கேட்டேன்... என்று ஸ்ரீராம் சிரித்து கொண்டே கேட்டான்.

கௌதமும் சேர்ந்து சிரித்துவிட்டு ஆறரைக்கு... அதுக்கு ஆறு மணிக்கு வந்தால் போதும்தான்... உன்னையும் பார்க்கலாம் என்றுதான் சீக்கிரம் வந்தேன் அதனால் நான் சொன்னதும் கரெக்ட்தான்... ஒன்றும் பொய்யில்லை என்று சொன்னான்... ஓஹோ... இந்த நெல்லுக்கு பாய்கிற நீர் அப்படியே புல்லுக்கும் பொசிவது போல... கரெக்டா... என்று கேட்டவன் முதுகில் லேசாக தட்டினான்... யப்பா... உங்களை மாதிரி எனக்கு பேச தெரியாது ஆளை விடு... என்று சொன்னவுடன்... ஏன் கௌதம்... இந்த லவ்வுக்கு அதிக ஷக்திதான் இல்லை...என்று கேட்டவனை பார்த்து என்ன திடீர் என்று... என்று கேட்டான் கௌதம்... இல்லை நேற்று இரவு பத்து மணி வரை அஹிம்சாவதிகளாய் இருந்தவர்கள் எல்லாம் இன்று இப்படி அடிதடி என்று இறங்கி விட்டார்களே என்று பார்த்தேன்... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரித்து விட்டு... முதுகு போச்சு என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தவன்... ஆல் தி பெஸ்ட் சொல்லி கை குலுக்கி விட்டு லாஸ்ட் கால் வந்துடுச்சு நான் கிளம்பறேன்... பை... நைட் பேசறேன்... நல்ல சேதி சொல்லு என்று கிளம்பினான்.

கௌதம் போகும் வழி எல்லாம் அவளை எங்கே எப்படி பார்ப்பது... மணி ஏழு ... இன்னும் பத்து பதினைந்து நிமிடத்தில் அவளுடைய வீட்டிற்கு போய்விடலாம்... அவளை எப்படி பார்ப்பது... இன்று ஜனவரி ஒன்று என்பதால்... அவள் எதாவது கோவிலுக்கு போகமாட்டாளா... அப்போ பார்க்கலாம்... என்று யோசிக்கும்போதே... கூட்டத்தில் கோவிலுக்கு போவது என்றால் எனக்கு சுத்தமா பிடிக்காது... அது என்ன ஏதாவது நல்ல நாள் என்றால் மட்டும் சாமிய நினைக்கிறது... அன்னிக்கு கோவிலில் கூட்டம் நெரிச்சு தள்ளும்... கூட்டம் இல்லாத நேரத்தில் போனால்... கூட கொஞ்ச நேரம் நின்று நல்லா சாமி பார்க்கலாம்... என்று தன்னோடு கன்யாகுமரியில் இருந்து திரும்பி வரும்போது மதுரையில் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போன போது சொன்னது ஞாபகம் வந்தது... அப்படி என்றால் இன்று அவள் கோவிலுக்கு போக மாட்டாள்... எங்காவது வேலை பார்ப்பாளா... என்று யோசிக்கும்போதே அப்படியே வேலை பார்த்தாலும்... இன்று விடுமுறையா இருக்காதா... என்று மனம் இடிக்க... அடடா... பெரிதாய் கிளம்பி வந்தாச்சு... எங்கே எப்படி பார்ப்பது என்று ஒன்றும் தெரியாமலே... என்ன இது...என்று யோசித்தபடியே ஏர்போர்ட்டில் இருந்து வெளியே வந்தவன் ஒரு டாக்சி பிடித்து விலாசம் சொன்னான். அந்த தெருவில் நுழையும்போதே நிறுத்த சொன்னவன்... ப்ரியாவின் வீட்டை கை காட்டி... அங்கே வேலுசாமி என்று ஒரு தோட்டகாரர் இருப்பார்... அவரை நான் கூப்பிட்டேன் என்று அழைத்து வாங்க... என்று சொன்னான்.

சார் நீங்க யாருன்னு சொல்றது என்று கேட்ட டிரைவரை ஒரு நிமிஷம்... பார்த்துவிட்டு... போலிஸ் ஆபிசர் ஒரு விசாரணைக்கு கூப்பிடுகிறார் என்று சொல்லுங்க... என்று சொன்னவுடன்... டிரைவர்

பார்வையிலும் ஒரு பவ்யம் வந்தது. மேலே கேள்வி கேட்காமல்... நகர்ந்தவன் போய் சில நிமிடங்களில் அந்த வேலுசாமியோடு வந்தான். அவனும் கௌதமை பார்த்தவுடன்... அவசரமாய் வேட்டியை இறக்கி விட்டவன்... அய்யா நீங்களா ... ப்ரியா அம்மா அய்யா ரெண்டு பேரும் வீட்லதான் இருக்காங்க அய்யா... நீங்க வந்த உடனே பார்க்கலாம் அய்யா...வாங்க அய்யா... ஏன்யா இங்கேயே நின்னுட்டேங்க...என்று நிமிடத்திற்கு நூறு அய்யா போட்டவனை பார்த்து பொங்கி வந்த சிரிப்பை அடக்கியவன்... நான் இப்போ அங்கே வரலை... அவங்க எங்கேயாவது வெளியே கிளம்பற மாதிரி இருந்தால்... வந்து சொல்லு நான் அந்த மரத்தடியில் காத்து இருக்கிறேன். நான் உங்கிட்ட பேசுனதை வீட்டுல யார்கிட்டயும் சொல்ல தேவை இல்லை... புரியுதா? என்று கம்பீரமாக சொல்லிவிட்டு... சரி நீ போகலாம்... என்று முடித்தான். அவன் வேகமாய் தலை ஆட்டிவிட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தான். தெரு முனையில் இருந்த அந்த மரத்தடியில் காரை நிறுத்திவிட்டு... ப்ரியாவின் வருகைக்காக ஆவலோடு காத்து இருந்தவனுக்கு மொபைலில் ஒரு மேசஜ் வந்தது. பார்த்தவனுக்கு கடவுளே... எப்படி விட்டு போச்சு என்று தோன்றியது...

இருபதாம்தேதி கட்ட வேண்டிய மொபைல் பில் இன்னும் கட்டவில்லை... அபராதத்துடன்... இன்றே கட்டவேண்டும்... தவறினால்... நாளை கால்கள் வெளி செல்லும் வசதி துண்டிக்கப்படும் என்ற மேசஜ்... ச்சே... ப்ரியா இல்லாமல்... டெய்லி சர்வ சாதாரணமாய் செய்ய வேண்டிய சின்ன சின்ன வேலை கூட ஒழுங்காக செய்ய முடியவில்லை...வெறுமனே ஆபீஸில் கொண்டு போய் அந்த பில்லை கொடுத்து இருந்தால் வேலை முடிந்து இருக்கும்... வீட்டுக்கு வர தபாலை கூட ஒழுங்காக பார்க்காமல்... தன் மேலேயே... அவனுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது... சுற்று முற்றும் பார்வையை ஓட்டினான்... ஏர்டெல் பில்லிங் ஆபிஸ் ஏதாவது அருகில் இருக்கா... தூரத்தில் மின்னிய போர்டை பார்த்தவுடன்... இன்று திறந்து இருக்குமா... என்ற யோசனையோடு ... டிரைவரிடம் அந்த வீட்டை கவனிசுகோங்க... நான் இதோ வந்துடறேன் என்று சொல்லி விட்டு காரில் இருந்து இறங்கி நடந்தான். ஏழரை மணி ஆகிறது... இன்னும் பூஜைக்கு பூ கொடுக்காமல் என்ன பண்ணி கொண்டு இருக்கிறான் என்று அவனை தேடி வெளியே தோட்டத்திற்கு வந்த ராஜாராமன்... தெரு முனையில் இருந்த காரில் யாரோடு பேசி கொண்டு இருப்பதை பார்த்தவர் ஆச்சரியப்பட்டார்... யார் அது... ஏதாவது அட்ரஸ் விசாரணையா... அப்படி என்றால்... இவன் இருக்கும் இடத்தில் வைத்து தானே நடக்க வேண்டும்... கூப்பிட்டு பேசுவது என்றால்... ஏதோ குறுகுறுத்தது ... அவனது வருகையை எதிர்பார்த்து வாசலில் நின்று இருந்தவர்... யார் அது வேலுசாமி... என்று விசாரிக்க... அவன் பதறினான்...

ஐயோ வீட்டில் இருப்பவர்களிடம் சொல்லாதே என்று சொன்னாரே... என்ன செய்வது... என்று

தினறியவன்... அய்யா அது யாரோ போலிஸ்காரங்க அய்யா... அட்ரஸ் ஒன்னு கேட்டாங்க... சொல்லிட்டு வந்தேய்ய...என்று சொல்லிவிட்டு மேலே பேச்சுக்கு நிற்காமல்... பூ பறிக்க நேரமாச்சு நான் வறேன்யா... என்று சொல்லிவிட்டு நில்லாமல் நடந்து விட்டான். அவருக்கு இன்னும் சந்தேகம்... அடங்கவில்லை... தூரத்தில் நிற்பதை பார்த்தால்... ஒருவேளை கௌதமோ... என்ற நப்பாசை தோன்றுவதையும் அவரால் தவிர்க்க முடியவில்லை... இன்று நியூ இயர் என்பதால் ப்ரியாவை ஒரு முறை பார்த்து போக வந்து இருக்கலாமோ... ஆனால்... வீட்டிற்கு வராமல் என்ன செய்கிறான்... போய் கூப்பிட்டால் என்ன... அவசரமாய் உள்ளே போனவர்... சட்டையை மாட்டி கொண்டு அந்த காரை நோக்கி நடந்தார். அவர் அந்த வீட்டில் இருந்து நேராக காரை நோக்கி வருவதை பார்த்த டிரைவர் உஷார் ஆனான்... அந்த தோட்டகாரரிடம் கௌதம் போலிஸ்காரர் தோரணையில் சொன்னதை நினைத்தவன் இவரிடம் எதுவும் சொல்ல கூடாது என்ற முடிவில் காத்து இருந்தான். அவர் அருகில் வந்து என்ன டிரைவர் வண்டியில் ஏதாவது பிரச்னையா? ஏதாவது ஹெல்ப் வேண்டுமா என்று பேச்சை ஆரம்பிதவரை அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை சார்... என்று சுருக்கமாய் பேச்சை முடித்தான். அவர் ஆச்சரியத்தோடு... ரொம்ப தூரத்தில் இருந்து நைட் ஜர்னியா? ரொம்ப டயர்டா இருக்க மாதிரி இருக்க... என்று பேச்சை வளர்க்க...

அதெல்லாம் இல்ல சார் இங்கேதான்... மதுரையில்தான் இருக்கேன் என்று மீண்டும் கறாராய் பேச்சை முடிக்க... அடுத்து அவர் ஏதோ கேட்க வாய் திறக்கும்போதே... உங்களுக்கு என்ன சார் வேணும்... என் சார் என்னை டிஸ்டர்ப் பண்றீங்க... போங்க சார்... போய் ஏதாவது வேலை இருந்தா பாருங்க... என்று அவன் வெடுக்கென்று சொன்னவுடன்... அவர் காருக்குள்ளும் ... சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்வையை சுழற்றினார்.... இல்லை கௌதம் இருக்கிற மாதிரி தெரியவில்லை... முதலில் கௌதம்தான் இதில் வந்து இருக்கிறான் என்று அவர் எப்படி நம்புகிறார்? அவர் ரொம்ப ஆசை படுகிறாரோ... ப்ரியாவிற்கு புத்தி சொல்லாமல்... கௌதம் இங்கே வரவேண்டும் என்று தான் எதிர்பார்ப்பது ரொம்ப ஜாஸ்தியோ என்ற குற்ற உணர்வும் உடனடியாய் தோன்ற... அவர் வாடிய முகத்துடன் சாரிப்பா... என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டை நோக்கி திரும்பி நடந்தார். வீட்டுக்கு திரும்பி வந்து விட்டாலும்... பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை... வெளியே எட்டி பார்த்து கொண்டே இருப்பதை அவரால் தவிர்க்க முடியவில்லை... அவர் ஏன் அப்படி செய்கிறார் என்று அவருக்கே புரியவில்லை... ஆனால் அவரது உள்ளுணர்வு அப்படி சொன்னது... சரி ஒரு வேளை கௌதம் வந்து இருந்தால்... அது கட்டாயம் ப்ரியாவை பார்க்கத்தான்... அதனால்... தான் அவளை கொஞ்சம் வெளியே அழைத்து போகவேண்டும்...அப்படியானால் உண்மை தெரியுமே...என்று முடிவு செய்தவர்... அவசரமாய் ப்ரியா என்று கூப்பிட்டார். ப்ரியா நாம மீனாக்ஷி அம்மன் கோவில் வரை போய்

வரலாமா... என்று கேட்டார்.

அவர் கேட்டதை ஆச்சரியமாக பார்த்தவள்... என்ன தாத்தா...இன்னிக்கா ... இன்னிக்கு கோவிலுக்கு போனால்... சாமியும் பார்க்க முடியாது... மேலும் யார் அந்த கூட்டத்தில் இடி படறது நான் வரலை... நீங்க வேணால் போய்ட்டு வாங்க... என்று முடித்ததை பார்த்து பொறுமையாக... என்ன ப்ரியா... போய் பார்க்கலாமே... ஸ்பெசல் தரிசனம் டிகேட் வேண்டுமானால் வாங்கி போய் பார்க்கலாம்... வா... நான்தான் கூப்பிடரேனே... இது கூட எனக்காக செய்ய மாட்டாயா? என்று சொல்லவும்... அய்ய என்ன தாத்தா இதுக்கு போய் இவ்வளவு செண்டிமேண்டல... சீன் போடறீங்க... இதோ ட்ரெஸ் மாத்திட்டு வரேன்... என்று உள்ளே போனாள். இருவரும் கிளம்பி வெளியே வந்தவர்... வெயில் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியா இருக்கற மாதிரி இருக்கே... ஆட்டோல போவோமோ... என்று கேட்டவரை பார்த்து... என்ன தாத்தா சாயங்காலம் வேணும்னா போவோமே... வாக் போன மாதிரியும் ஆச்சு... வெயிலும் கொஞ்சம் கம்மியா இருக்கும்... என்று சொன்னவளை பார்த்து... கிளம்பியபின் மாத்த வேண்டாம் ... பரவாயில்லை... என்று சொன்னவர்... வேலுசாமி... நானும் ப்ரியாவும் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவில் வரை போய் வருகிறோம்... என்று கூப்பிட்டு சொல்லிவிட்டு... ஆட்டோ என்று கை காட்டி அழைத்தார்.

என்ன தாத்தா... திடீர் என்று வேலுசாமியிடம் சொல்லி விட்டு கிளம்புகிறீர்கள்... எப்பவும் சொல்வீங்களா என்ன... என்று கேட்டவளை பார்த்து புன்னகைத்து விட்டு...
இது வரை செய்யலை... இனிமேல் செய்தால் என்ன என்று தோன்றியது... ஒன்றும் தப்பு இல்லையே... என்றவர் பார்வை மட்டும் அந்த டாக்சியில் நிலைத்து இருந்தது... இன்னும் உள்ளே யாரும் இருக்கற மாதிரி தெரியலை... சரி பார்க்கலாம்... தன்னுடைய ஊகம் சரியா என்று கண்டு பிடித்து விடலாம்... என்று புன்னகையோடு கிளம்பினார். தெற்கு கோபுர வாசலில்... இறங்கியவர்... பார்வையில் அந்த டாக்சி படவில்லை... ஒருவேளை தனது ஊகம் ... இல்லை... இல்லை... இப்போதே எந்த முடிவுக்கும் வரவேண்டாம்... கோவிலுக்கு போய்விட்டு வந்து பார்க்கலாம்... வா ப்ரியா என்று உள்ளே சென்றார். போன் பில் கட்டிவிட்டு வந்தவன்... என்ன டிரைவர் என்று ஆரம்பிக்கும் முன்பே சார்... அவங்க ரெண்டு பேரும் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போய் இருக்காங்க சார்... அந்த தோட்டகாரர் வந்து சொல்லிட்டு போனார்... இப்பதான் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் இருக்கும்... போலாமா சார்... என்றவனை புன்னகையோடு பார்த்து தலை அசைத்தான்... சார் எந்த வாசலுக்கு போகட்டும்... என்று கேட்டவனுக்கு பதில் சொல்ல தெரியவில்லை... ஒரு கணம் கண் மூடி யோசித்தவன்... அங்கே உள்ளே போனவுடன் ரைட் சைடில ஒரு பிள்ளையார்... மேல விபூதி

அள்ளி போடுவாங்களே... அந்த வாசலுக்கு போங்க... அது எந்த வாசல் உங்களுக்கு தெரியுமா? ம்ம்ம் தெரியும் சார்... தெற்கு வாசல்... சரி அங்கேயே போங்க என்று சொல்லிவிட்டு கண் மூடி பின்னால் சாய்ந்து கொண்டான்.

அன்று தான் ப்ரியாவோடு போனபோது அவள்தான்... அந்த பிள்ளையாரை காட்டி சொன்னாள்... ஏதாவது வேண்டிகிட்டு... இந்த பிள்ளையார் மேல் விபூதி போட்டால் அது அப்படியே நிறைவேறும் என்று நம்பிக்கை... நீங்களும் விபூதி போட்டு ஏதாவது வேண்டிகோங்க... என்று சொல்லிவிட்டு... அங்கிருந்து நகர்ந்தவுடன்... ஆவலை கட்டுப்படுத்த முடியாமல்... என்ன வேண்டிகிட்டீங்க... என்று கேட்டதை நினைத்து அவன் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது. தான் மனதிற்குள் பதில் சொன்னதும்... தானாக நினைவு வந்தது... @@@ அழகே பிரமனிடம் மனு கொடுக்க போய் இருந்தேன்... நீ என் மனைவி ஆக வேண்டும் என்று... ஆண்டு பல காத்து இருக்க வேண்டும் என்று அவன் சொன்னான்... ஆயுள் வரை காத்து இருப்பேன் என்று நானும் சொல்லி வந்தேன்... @@@ இல்லை இப்போது முடியவில்லை... ஒன்றரை மாதமே தாங்க முடியவில்லை... எப்படி ஆயுள் முழுவதும் தாங்குவது? ஒருவேளை... அவள் அருகில் இருந்தால் போதுமோ... மனைவியாக இல்லாவிட்டாலும் சாதாரணமாய் பேசி சிரித்து கொண்டு இருந்தால் தாங்க முடியுமோ... தெரியலை... அவன் மனதிற்குள் பேசி கொண்டு இருந்தபோது... சார் வந்துடுச்சு சார்... இப்படி உள்ளே போநீங்கன்ன அந்த பிள்ளையார் வந்துடும் சார்... என்று காரை நிறுத்தியதும் கீழே இறங்கினான். கோவிலில் இருந்த கூட்டத்தை பார்த்து அவனுக்கும் முழுவதும் சுற்றி பார்க்க பொறுமை இல்லை... மனதிற்குள் மானசீகமாய், எல்லாம் நல்லபடியாய் நடத்தி வை தாயே... எல்லோரும் குடும்பத்தோடு வருகிறோம்... என்று வேண்டி கொண்டு... அந்த பிள்ளையார் அருகில் சென்றான்.

அருகில் போனதும்தான்... தான் விபூதி வாங்கி வரவில்லை என்பதை உணர்ந்தவன்... சட்டைபையில் இருந்த ஒரு காகிதத்தை... அப்போது தான் பணம் கட்டிய பில்லை எடுத்து இரண்டாக கிழித்தவன்... அங்கே இருந்த விபூதியை அதால் அள்ளி மூன்று முறை பிள்ளையார் மேல் போட்டு விட்டு... சீக்கிரமே எல்லா பிரச்னையும் தீர்ந்து நான் ப்ரியாவோடு இங்கே வரவேண்டும்... என்று பிரார்த்தித்து கொண்டு... அப்படியே திரும்பி... பொற்றாமரை குளத்தின் படி கட்டுகளில் அமர்ந்தான். அன்று எங்கே இருந்தோம்... என்று யோசித்தவன்... கொஞ்சம் நகர்ந்து அமர்ந்து கொண்டான். சரி... உள்ளே போகாவிட்டால் அவளை எப்படி பார்ப்பது... எப்படியும் அவள் இந்த வழியில்தான் போவாள்... இங்கே சில நிமிடம் கட்டாயம் உட்காருவார்கள் என்று சொல்லி இருக்கிறாள்... பார்க்கலாம் வரட்டும்... என்று காத்து இருந்தான். திடீர் என்று மின்னல் அடித்தது

தன்னை மாதிரி அவளுக்கும் இருவரும் இந்த கோவிலுக்கு வந்தது நினைவில் இருக்குமே... ஒரு வேளை இருக்காதோ... என்று குழம்பியவன்... சரி இருக்கா இல்லையா... என்று பார்த்து விடலாமே... அவசரமாய் எழுந்தான்... நினைவில் இருந்தால்... அவளும் நிச்சயம் இந்த இடத்திற்குத்தான் உட்கார வருவாள்... வரவேண்டும்... கடவுளே, என்று வேண்டியவன்.... அந்த இடம் கண்ணில் படும் தூரத்தில் போய் தூணுக்கு பின் மறைவாய் அமர்ந்து கொண்டான். கோவில் முழுவதும்... சுற்றி வரும்போது எல்லாம் தாத்தாவின் பார்வை கூட்டத்தை துழாவியபடியே இருந்தது... ப்ரியா மூன்று முறை கேட்டு விட்டாள்... என்ன தாத்தா... சாமி கூட பார்க்காமல்... எங்கே பார்கறீங்க ... அவர் தேடியது மட்டும் கிடைக்கவில்லை... மனம் லேசாக வாடியது... சோர்வுடன்... வெளியே வந்தவரை பார்த்து என்ன தாத்தா... இங்கே கொஞ்ச நேரம் உட்காரலாம்... என்று சொன்னவளை பார்த்து ம்ம்ம் என்று தலை அசைத்தார். தாத்தா... இங்கே இல்லை... கொஞ்சம் தள்ளி... அந்த தூணில் சாய்ந்த படி... என்று சொல்லி அமர்ந்தவள் பின்னால் திரும்பி... அந்த விபூதி பிள்ளையாரை பார்த்தாள்...

பார்க்காதே... பார்க்காதே... பார்த்தால் வேண்டாதது எல்லாம் நினைவு வரும் என்று பத்து முறை சொல்லிகொண்டுதானே... உள்ளே போகும்போது இந்த பக்கம் திரும்பாமல் போனாள்... இப்போ இந்த கண்ணை... என்று திட்டினாலும்... அந்த பிள்ளையார்... வா வா என்று அழைத்தார். தன்னை மீறி எழுந்தவள்... அங்கே சென்று அங்கே கிடந்த பேபரை எடுத்து விபூதியை அள்ளி போட்டுவிட்டு... எனக்கு எது நல்லதோ... அதை செய்... எனக்கு இது வேண்டும்... அது வேண்டும் என்று எனக்கு கேட்க தெரியவில்லை... என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் போட்டவள் அந்த பேபரில் கொஞ்சம் விபூதி எடுத்து... மடிதாள்... அவள் பார்வையில்... அந்த பில்லில் இருந்த நம்பர்... மொபைல் பில்... இது இது... கௌதம் நம்பர்...98400 15151 இது எப்படி இங்கே வந்தது... அவளது இதயத்துடிப்பு ஏகத்திற்கு எகிறியது... அப்படி என்றால்... அவன் இங்கே எங்கேயோ இருக்கிறான்... எங்கே? பார்வை அவசரமாய் அந்த இடம் முழுவதையும் துழாவியது... உடனே பார்க்க வேண்டும் போலவும்... வேண்டாம் போலவும் ஒரே நேரத்தில் தோன்றியது... பார்த்தால் என்ன பேசுவது... அவ்வளவு திமிராய்... பேசிவிட்டு... அடித்துவிட்டு... நீயா வா... அதுவரை நான் உன்னை டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன் என்று பெரிதாய் சொல்லிவிட்டு இப்போ எதற்கு இங்கே வந்தான்? டிஸ்டர்ப் பண்ணவா? இல்லை என்றால் எதற்கு... போடா... எங்கே வேணா போ... நான் ஒன்றும் உன்னை தேடி வரமாட்டேன்... என்று எண்ணும் போதே அவளுக்கு எதற்கு என்று காரணம் புரியாமல் ஆத்திரமாய் வந்தது... கூடவே அழுகையும்...

இவனை நினைக்க கூடாது என்று அவள் எவ்வளவு கட்டுப்பாடோடு கோவிலுக்கு கிளம்பினாள்...

கடைசியில்... இந்த கால்துண்டு பேப்பர் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிட்டது... என்று தோன்றியவுடன்... ஆத்திரத்துடன் அதை தூக்கி வீசி எறிந்தாள்... விபூதி மடித்து இருந்ததால்... அது கூடுதல் தூரம் பறந்து போய் கௌதமின் அருகில் விழுந்தது... அதுவரை அவளது முகத்தை அதில் தெரிந்த... ஆயிரம் பாவனைகளை .... ஆசை கோபம் விரக்தி... என்று மாறி மாறி மின்னியதை பார்த்து இருந்தவனுக்கு... அவளது மனதை உணர முடிந்தது. இன்னும் கோபம் குறையவில்லை.... ஆனால்... அவளாலும் தன்னை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை... என்று புரிந்தது... இப்போதைக்கு இதுவே போதும் போல இருந்தது... விழிகளில் நீர் கோர்த்தது... என்னடி கோபம் என் மேல... எதுவா இருந்தாலும் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டே சண்டை போடேண்டி... ஏண்டி இப்படி தனியாய் இருந்து நீயும் கஷ்டப்பட்டு, என்னையும் கஷ்டபடுதுற... சீக்கிரம் வாடி... உன்னை ராணி மாதிரி வச்சுருக்க காத்துகிட்டு இருக்கேண்டி... மானசீகமாய்... அவளோடு கொஞ்சி பேசி கொண்டு இருந்தான். அவன் மனதிற்குள் பேசி முடித்து விழித்த போது... அங்கே ப்ரியா இல்லை... அட கடவுளே... அதற்குள் கிளம்பி விட்டாளா... சில நிமிட தரிசனம்... பரவாயில்லை என்று நினைத்தவன் எழுந்து போய் சற்று முன்பு... அவள் அமர்ந்து இருந்த இடத்திற்கு அருகில்... அடுத்த படியில் அமர்ந்து... அங்கே அவள் அமர்ந்து இருப்பதை போல் பாவித்து... அவள் மடியில் படுத்து இருப்பது போன்ற... சுகமான கற்பனையில் கண் மூடி இருந்தான்... அவனையும் அறியாமல்... கண்களில் நீர் வழிந்தது.

ப்ரியா ஆத்திரத்தோடு வாங்க தாத்தா போகலாம் என்று கிளம்பிய பிறகும்... ஒருமுறை கடைசியாக பார்வையை சுழலவிட்டவர்... ஒரு பெருமூச்சோடு... வெளியே வந்தவர் கண்ணில்... வெளியே அந்த டாக்சி நிற்பது பட்டவுடன்... மீண்டும் உற்சாகம் பிறந்தது... ப்ரியா ஒரே நிமிஷம்... இங்கேயே நில்லு இதோ வந்துடறேன்... என்று அவசரமாய் உள்ளே திரும்பி வேகமாய் வந்தவர்... அங்கே ... அதானே... தன்னுடைய உள்ளுணர்வு... தப்பா போனது இல்லையே... முன்பு ப்ரியா அமர்ந்து இருந்த இடத்தில்... கௌதம்... தலை சாய்த்து அமர்ந்து இருந்ததை பார்த்தவுடன்... அவருக்கும் மனம் நெகிழ்ந்தது... என்ன மனசுடா உனக்கு... என்று தோன்றிய அதே வேகத்தில்... இந்த ப்ரியாவை நாலு அறை விட்டு... இழுத்து வந்து இங்க பாரு... இந்த பாசமும் ஆசையும் உனக்கு எப்போ புரியும்... போ இப்போவே அவனோடு என்று அனுப்பவேண்டும் போல ஒரு வேகம் பிறந்தது. இல்லை அப்படி கட்டாயப்படுத்தி வரும் அன்பு எப்படி நிலைக்கும்? அவளாகவே இதை உணர வேண்டும்... மேலும் பிறந்ததில் இருந்து அவளை யாருமே அடித்தது இல்லை... பெற்றோர் இல்லாத பெண்... என்று தானும் ரொம்ப செல்லமாய் வளர்த்து... அதனால்தான் கௌதமிடம் முதன் முதலாய் வாங்கிய அடியின் கோபம் மறைய மாட்டேன் என்கிறது போல... இல்லை என்றால்... அவளுடைய கோபம் இந்நேரம் ஆறி இருக்க வேண்டும்... ஆனால் அவனும் பாவம்... இவள் என்ன சொன்னாளோ... அவன்

எதற்கு அடித்தானோ...

சரி இப்போதைக்கு கௌதமிடம் பேச வேண்டாம் என்றே அவரும் முடிவு செய்தார்... அவர் அவனது உணர்வுகளை மதிக்க வேண்டாமா? அவனுக்கு இப்போது கோபம் இல்லை என்பது தெரிந்துவிட்டது... இனி ப்ரியாவை சரி செய்ய வேண்டியதுதான் பாக்கி... இவள் ஒரு வார்த்தை பேசிவிட்டால்... அவனும் உடனே கூட்டி போய் விடுவான் என்று தோன்றியது. மனதிற்குள் மேலே செய்ய வேண்டியதை முடிவு செய்தவர்... திரும்பி வெளியே நடந்தார். எவ்வளவு நேரம் அப்படி படுத்து இருந்தானோ... வெயில் சுரீர் என்று முகத்தில் பட்டதும் எழுந்தவன் சற்று நகர்ந்து அமர்ந்தான். கொஞ்சம் முன்பு அவளை பார்த்தது... மீண்டும் மனதில் படமாய் ஓடியது... சீக்கிரம் வா ப்ரியா... நான் காத்து இருக்கிறேன்... என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டு எழுந்து வெளியே நடந்தான்.

@@@@ காத்து காத்து கண்கள் பூத்து இருப்பேன்... நீ வருவாய் என... பார்த்து பார்த்து புன்னகை சேர்த்து வைப்பேன்... நீ வருவாய் என... தென்றலாக நீ வருவாயா... ஜன்னலாகிறேன்... மேகமாக நீ வருவாயா... தீர்த்தமாகிறேன்... வண்ணமாக நீ வருவாயா... பூக்களாகிறேன்... வார்த்தையாக நீ வருவாயா... கவிதை ஆகிறேன்... @@@@

அத்தியாயம் 68

அன்று இரவு சாப்பிடும்போது... உனக்கு ஸ்கூலில் படிக்கும்போது நீ எழுதிய பொது கட்டுரைகள் எல்லாம் ஞாபகம் இருக்க ப்ரியா... என்று கேட்டார். என்ன தாத்தா... இது ஸ்கூல் படிச்சு முடிச்சு... கிட்டதட்ட... நாலு வருஷம் கழிச்சு திடீர்னு இப்படி கேட்கறீங்க... இல்லை எனக்கு என்னவோ தோணுச்சு... அதாவது ஒரு பர்டிகுலர் கதை ஞாபகம் வருது... என்ன கதை சொல்லுங்க என்று ஆவலாக கேட்பாளோ என்று சில வினாடி அமைதியாய் இருந்தார்... ஆனால் ப்ரியாவிற்கோ... இவர் எதை பேசினாலும் எங்கே எதில் ஆரம்பித்து... கௌதமிடம் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விடுவாரோ என்ற பயம் இருந்ததால்... அவர் சாதாரணமாக ஏதாவது கேட்டால் கூட அளந்து அளந்து தான் பேசுகிறாள்... எங்கே தாத்தா நேராக ஏதாவது கேட்டால் தன்னால் மறுக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்ற பயமே அவளை வாயை திறக்க விடாமல் கட்டி போட்டது. அப்போதும் பேசாமல் இருப்பதை பார்த்தவர்... அவளது மௌனத்தை அலட்சியம் செய்து... ஒரு சின்ன பையன்... தமிழ் பாட தேர்வுக்கு... பசு என்ற தலைப்பில் கட்டுரைக்கு மனப்பாடம் செய்து வைத்து இருந்தான்... ஆனால் அவனது துரதிர்ஷ்டம்... அங்கே பரிட்சையில் வந்த கேள்வியோ... தென்னை மரம்... அவன் என்ன செய்தான் என்று உனக்கு தெரியுமா ப்ரியா? என்று கேட்டார்... ஏற்கனவே உனக்கு தெரியாவிட்டாலும்... ஊகித்து சொல்லேன் பார்க்கலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு... சிரிப்போடு அவள்

முகத்தை ஆராய்ந்தார்.

அவளுக்கு தெரியும்... என்ன பதில் என்று... ஆனால் அதை சொல்வது தனக்கே ஆபத்தாய் முடியும் போல இருக்கே... அதாவது தான் எல்லா பேச்சையும் கௌதமிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாக... குற்றம் சாட்ட வாய்ப்பாக இருக்கும் போல இருக்கே... இது தோன்றியவுடன்... அவள் மேலும் ஒன்றும் பேசாமல் உணவை அலைந்தாள். சோ உனக்கு பதில் தெரியும் போலதான் இருக்கு... அதனால்தான் பேசாமல் இருக்கிறாய்... அப்படி என்றால் நான் என்ன பேச போறேன் என்று கூட உன்னால் ஊகிக்க முடியுமே... நீ ஒன்றும் முட்டாள் இல்லையே... சாப்பிட்டு முடித்ததும்... நாம கொஞ்சம் பேசணும்... வா... நீ நினைப்பது கரெக்ட், நாம கௌதம் பற்றித்தான் பேச போறோம்... ஆனால் நீ பயப்படற மாதிரி இல்லை... நான் எதற்கும் உன்னை கட்டாய படுத்த மாட்டேன் என்று ஏற்கனவே... ஆயிரம் முறை சொல்லி இருக்கேன்... இன்னொரு முறை சொல்கிறேன்... திருமணம் உன்னுடைய இஷ்டம்... அதில் மற்ற யாருடைய அபிப்ரயதிற்கும் என்னுடையதையும் சேர்த்து சொல்கிறேன்... இடம் இல்லை... தைரியமா வா... என்று சொல்லிவிட்டு... ஹாலில் போய் அமர்ந்தார். அவளது வரவிற்காக காத்து இருந்தார்.

சில நிமிடம் கழித்து அவள் யோசனையோடு வந்து எதிரே இருந்த சோபாவில் அமர்வதை பார்த்தவர்... என்ன ப்ரியா... பழசெல்லாம் மறந்து விட்டது போல இருக்கே... எனக்கு தெரிந்து நான் இந்த சோபாவில் உட்கார்ந்தால்... நீ கைபிடியில் வந்து அமர்வதுதான் வழக்கம்... அதனாலேயே நான் ஒற்றை சோபாவில் அமர்வதை விட்டு விடுவேன்... நீ கஷ்டப்பட கூடாது என்று... ஆனால் இன்று நீ எங்கே உட்கார்வாய் என்று பார்க்கத்தான் இங்கே உட்கார்ந்தேன்... ஒரு வேளை ரொம்ப பெரிய மனுஷி ஆகிவிட்டாயா? என் பக்கத்தில் உட்கார்வது... உனக்கு கௌரவ குறைச்சல் ஆக இருக்க ப்ரியா? என்று கேட்டவரை அதிர்ந்து போய் பார்த்தாள்... ஐயோ என்ன தாத்தா இப்படி சொல்லிடீங்க... அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் கிடையாது... நான் ஏதோ ஞாபகத்தில்... அங்கே உட்கார்ந்துட்டேன்.. சாரி என்று சொல்லிவிட்டு அவர் அருகில் வந்து கை பிடியில் அமர்ந்து அவர் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். ப்ரியா... உனக்கு என் மேல நம்பிக்கை இருக்கா ப்ரியா? என்றவரை பார்த்து என் தாத்தா இப்படி கேட்கறீங்க? இல்லை ப்ரியா... ஸ்கூலில்... காலேஜில் ஏதாவது பிரச்னை என்றால் நீ என்னைத்தானே கேட்டு வந்தாய்... இப்போ உன்னோட காதலில் பிரச்னை என்றதும் என்னை விட்டு விட்டாயே... ஏண்டா? என்றார். அதற்கு பதில் சொல்ல முடியாமல்... தினரிவிட்டு... அது... நீங்க கௌதம் பற்றி ஏதாவது சொன்னால்... அதை மறுத்து பேச வேண்டாமே என்றுதான்... அப்படி என்றால் நீ முடிவே பண்ணிவிட்டாய்... நான் உனக்கு ஆதரவாய் பேச மாட்டேன் என்று... ஏன் ப்ரியா

உனக்கே உன்னுடைய வாதத்தில் நம்பிக்கை இல்லையா? உனக்கே அவன் நல்லவனாய் இருப்பானோ என்ற சந்தேகம் இருப்பதைதானே இது காட்டுகிறது...

உனக்கு கௌதம் செய்தது சரி இல்லை என்று அவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்தால்... அதை பற்றி வெளிப்படையாக பேச ஏன் தயங்குகிறாய்... சரி உனக்கு என் மேல் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் போகிறது... நீயே... உன்னை அனலைஸ் பண்ணு... உன்னோட எண்ணங்களை... கருத்துகளை... காரண காரியத்தோடு அனலைஸ் பண்ணு... எப்படி பண்றதுன்னு நான் சொல்லி தரேன்... நானும் நீயாக சரி ஆகிவிடுவாய்... என்றுதான் இத்தனை நாள் பேசாமல் இருந்தேன்... ஆனால் இன்றுதான் எனக்கு புரிந்தது... நீ இந்த பிரச்னை பற்றி யோசிக்கவே இல்லை என்று... அதை பற்றி யோசிக்கவே பயப்படுகிறாய் என்று... ஆனால் இனி நான் பொறுமையாக இருக்கா முடியாது ப்ரியா... உனக்கு கௌதம் பரவாயில்லை என்று நான் நினைத்து உண்டுதான்... வெறுமனே மாமா மகன் என்ற காரணம்தான் உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்று இத்தனை நாள் நினைத்து இருந்தேன்... ஆனால் ஆறு வாரம் கழித்தும் நீ... உன் கோபத்தை விடவில்லை என்பதால்... வேறு ஏதாவது காரணமும் சேர்ந்து இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் இப்போது எனக்கு வந்து விட்டது ப்ரியா... அதை உன்னால் வெளிப்படையாய் பேச முடியவில்லை என்பதும் எனக்கு நன்றாக புரிகிறது... அதனால்தான் சொல்கிறேன்... உன்னுடைய எண்ணங்களை நீயே எழுதி பார்... என்று சொல்லி அவளது தலையை தடவி கொடுத்தவர்... ப்ரியா நான் உனக்கு நல்லதுதான் சொல்வேன் என்ற நம்பிக்கை இன்னும் இருக்கா ப்ரியா என்று கேட்டார்.

உங்க மேல நம்பிக்கை இல்லாமல் என்ன தாத்தா... ஆனால்... என்று இழுகயிலேயே... அவளுக்கு கண்களில் நீர் கோர்த்தது. மேலே பேச முடியாமல் தொண்டை அடைத்தது. ஆனால் உன்னோட சந்தேகம் என்ன என்று எனக்கு புரியுது... ப்ரியா இன்னிக்கு புது வருஷம் பொறந்து இருக்கு பார்... நான் ஒண்ணு சொல்வேன் கேட்கறிய... என்று கேட்டார். இவர் என்ன சொல்ல போகிறாரோ என்ற சந்தேகத்தில் அவரை பார்க்க... ஒண்ணும் பயபடாத... இன்னில இருந்து டெய்லி டைரி எழுது... உனக்கு என்ன எல்லாம் தோணுதோ... அதை எல்லாம் எழுது...எந்த சென்சாரும் வேண்டாம்... தாத்தாவை கொஞ்சணும் போல இருக்கு... வேலுசாமிக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்த கடன் இன்னும் வரலை... வேலைக்கு போக வேண்டாம்... சமையல் எனக்கு தெரியாது... இன்னாரை எனக்கு பிடிக்கலை... வெட்டணும் போல இருக்கு... இப்படி என்ன வேண்டுமானாலும் எழுது... அதை நீ யாருக்கும் காட்டணும்னு கூட அவசியம் இல்லை... ஆனால்... அந்த மாதிரி எழதுற... ஒவ்வொரு வாக்கியத்திற்கும்... சம்பந்தப்பட்ட காரணம் எழுது... அந்த காரணத்தை... நிச்சயம் தெரியும்... சாதகம்...

நிச்சயமா தெரியும் பாதகம்... அல்லது முடிவு செய்ய முடியாதது... டவுட் புல் இப்படி மூணா பிரி... ஒரு ரெண்டு மணி நேரத்திற்கு பிறகு அதை திரும்ப எடுத்து பாரு... ஏதாவது கடகரி மாறுதான்னு பாரு... ரொம்ப குழப்பறேனா... எனக்கு தாத்தாவை பிடிக்கும்... அப்படின்னு ஒரு வாக்கியம் எழுதினால்... பெற்றோர் இல்லாத போது என்ன வளர்த்தவர்... இது சாதகம்... இப்போ கல்யாணம் என்ற நெருக்கடியில் நிறுத்துகிறார்... இது பாதகம்... இவர் எனக்கு சப்போர்ட் பண்றாரா? இல்லை கௌதமிற்கு சப்போர்ட் பண்றாரா... இது டவுட் புல் ... இப்போ புரியுதா...

இப்ப நான் எனக்கு சொன்ன வேலையை... எனக்கு கௌதமை பிடிக்க வில்லை... என்று எழுதி... அதற்கான காரணங்களை வரிசை படுத்து... அது ஆயிரம் ஆக கூட இருக்கட்டும்... டோன்ட் வொரி... ஆனால் அந்த காரணத்தை எழுதி விட்டு... அது எப்படி நடந்தது... அதற்கு வேறு எதுவும் விளக்கம் இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று... ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் அந்த காரணம் குறித்து யோசி... நீ யாருக்கும் எந்த பதிலும்... விளக்கமும் சொல்ல வேண்டாம் ப்ரியா... எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது... நீ புத்திசாலி... நீயே முடிவுக்கு வா... நான் எந்த விததுலையும் உன்னை இன்பிளுன்ஸ் பண்ண மாட்டேன்... கௌதம் உனக்கு பொருத்தமானவன் இல்லை... அவன் வேண்டாம் என்ற வாதம் உனக்கு திருப்தி அளிப்பதாய் இருந்தால்... நான் இன்னைக்கு சொல்றேன் ப்ரியா... நீ அந்த வார்த்தையை சொன்ன அடுத்த நிமிடம்... நான் பேபரில் உனக்கு மற்றிமோனியல் காலத்தில் விளம்பரம் கொடுக்கறேன்... ஆனால் உன் முடிவை இன்னும் ரெண்டு வாரத்தில் சொல்லிவிடு... தை மாதம் பிறக்கும்போது நான் ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்... எனக்கும் வயாசாகி கொண்டே போகிறது இல்லையா... இந்த தை முடிவதற்குள் உனக்கு நான் திருமணத்தை முடிக்க வேண்டும்... அது கௌதமாக இருந்தாலும் சரி... வேறு யாராவதாக இருந்தாலும் சரி... எனக்கு பிரச்னை இல்லை... ஜனவரி பதினைந்து... உனக்குரிய தவணையின் கடைசி நாள்... நல்லா யோசிச்சு... நல்ல முடிவா சொல்லு... அது எதுவா இருந்தாலும் நான் உன்னை கட்டாயம் சப்போர்ட் பண்ணுவேன்... எனக்கு உன் மேல நம்பிக்கை இருக்கு... நீ சரியான முடிவுதான் எடுப்பாய் என்று ... சரியா... குட் நைட் என்றவர்... அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டு விட்டு படுக்க போனார்.

சென்னையில் வீட்டில் தனது வழக்கமான இடத்தில் அமர்ந்து ஸ்ரீராம் தந்த லவ் பொர்ட்சை பார்த்து கொண்டு இருந்தான். அவனது மொபைல் அழைத்தது... ஸ்ரீராம்... என்ன ஸ்ரீராம்... ரொம்ப பிசியா... நான் போன் பண்ணினேன்... எடுக்கவே இல்லையே... அம்மாவோடு ஒரு பார்ட்டி போய் இருந்தேன்... சத்தத்தில் கேட்கவே இல்லை... அது கிடக்கட்டும்... நீ சொல்லு... மதுரை ட்ரிப் என்ன ஆச்சு? என்று கேட்டான். அது பரவாயில்லை... என்னை பொறுத்த வரையில்... கொஞ்சம் நம்பிக்கை வந்து

இருக்கிறது... கொஞ்சம் சந்தோஷம் கூட... ஆனால்... ப்ரியாவை பொறுத்த வரையில் அவளது கோபம் அப்படியே இருக்கிற மாதிரித்தான் இருக்கு ஸ்ரீராம்... இன்னும் எவ்வளவு நாள் ஆகுமோன்னு கவலையா இருக்கு...என்றவனை குறுக்கிட்டு... என்ன கௌதம் நிச்சயம் நடக்கும்னு நாள் குறிச்ச போது அது நிக்கும்னு நாம முதல் நாள் நினைசொமா கௌதம்? ஒரே நாளில் என்னெனவோ நடந்துடளியா? அது மாதிரி... அந்த பிரச்னை சரி ஆவதற்கும் ஒரே நாள் போதாதா? போதும் கௌதம்... நிச்சயம் போதும்... உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா... ஒரு செகண்ட்ல வந்த கோபம் போவதற்கும் அதே ஒரே செகண்ட் போதுமே... அந்த ஒரு செகண்ட் எப்போ... அதுதான் கேள்வி... லெட் அஸ் ஹோப் பார் தி பெஸ்ட்... சீக்கிரமே நல்லது நடக்கட்டும்... நீ மட்டும் பொறுமையா இரு... நானும் கடவுள்கிட்ட உனக்காக வேண்டிக்கறேன்... என்று சொன்னதை கேட்டதும்... உனக்கு... என்று கேட்டான்... அதற்குத்தானே நீ இருக்க... நீ வேண்டிக்கோ எனக்காக... என்று சொல்லி விட்டு... தனக்காக வேண்டுவதை விட... அடுத்தவர்களுக்காக வேண்டினால்... கடவுள் சீக்கிரம் மனசு இறங்க மாட்டார்... என்று சிரித்தவன்... குட் நைட் கௌதம்... என்று போனை வைத்தான்... அந்த நம்பிக்கை அவனுக்கும்தான் இருக்கிறது...

@@@ தனியே தன்னந்தனியே... நான் காத்து காத்து நின்றேன்... நிலமே ஏய் நிலமே... உன் பொறுமை வென்று விடுவேன்... புரியாதா... பேரன்பே... புரியாதா... பேரன்பே
...அக்டோபர் மாதத்தில்... அந்தி மாலை நேரத்தில் வான வில்லை ரசித்து இருந்தேன்...யாருமில்லா நேரத்தில்... அந்தி மாலை நேரத்தில் வானவில்லை ரசிக்க வந்தாள்... ரசனை என்னும் ஒரு புள்ளியில் இரு இதயம் இணைய கண்டோம்... உயிர் காற்று மாற்றி கொண்டோம்... நானும் அவளும் இணைகையில் ... நிலா அன்று பால் மழை பொழிந்தது... [தனியே... தன்னந்தனியே...] என்னுடைய நிழலையும்... இன்னொருத்தி தொடுவது பிழை என்று கருதிவிட்டாள்.... ஜீன்சன் என்ற சின்ன கிளி... ஹலோ சொல்லி கை கொடுக்க தங்க முகம் கருத்து விட்டாள்... அந்த கள்ளி பிரிந்து சென்றாள்... நான் ஜீவன் உருகி நின்றேன்... சின்னதொரு காரணத்தால்... சிறகடித்து பறந்துவிட்டால்... மீண்டும் அவளே வருவாள்... நம்பினேன்... அதோ அவள் வரும் வழி தெரியுது...[தனியே தன்னந்தனியே...]

அத்தியாயம் 69

தாத்தா கிளம்பி போய் வெகு நேரம் ஆன பின்னும் ப்ரியா அமர்ந்து இருந்த இடத்தில் இருந்து எழவில்லை. அப்படியே உறைந்து போய் அமர்ந்து இருந்தவள்... தனது சுய நிலையை அடைந்த போது மணி ஒன்பதரைக்கு மேல் ஆகி இருந்தது. எழுந்து போய் வாசல் கதவை சாத்திவிட்டு தனது

அறைக்கு போனவள்... உள்ளே டேபிளில் ஒரு புது டைரியும் பேனாவும் வைக்க பட்டு இருப்பதை பார்த்து ஒரு கணம் புருவம் சுளித்து யோசித்தாள். ஓ...ஓ ... தாத்தாதான் வைத்து இருக்க வேண்டும்... இன்னும் லேட் ஆக்க வேண்டாம் என்று... சரி... அவர் சொன்னதைத்தான் செய்து பார்ப்போமே... என்று டைரியை பிரித்தவள்... முதல் பக்கத்தில்... முதல் வார்த்தையாக... தாத்தா சொன்ன... கௌதமை பிடிக்கவில்லை... என்று எழுத மனம் வரவில்லை... ஏன் இந்த மனம் இப்படி இருக்கிறது... அவ்வளவு தப்பு செய்த அவனே திமிராய் அவ்வளவு பேசும்போது... கை கூட நீட்டிய பிறகும்... அவனை பிடிக்கவில்லை என்று எழுத தனக்கு மனம் வரவில்லை... என்றால் தன்னை என்ன செய்வது... இது யார் தப்பு... அவனை ஏன் குற்றம் சொல்ல வேண்டும்... என்று என்னும்போதே விழிகளில் நீர் கோர்க்க ஆரம்பித்தது... ஏய்... சீ... எதற்கு இப்போ கண்ணீர்... கூல்... கூல்... நிதானமாய்... யோசி... சரி அவனுக்காக இல்லாவிட்டாலும்... என்னுடைய டைரியில்... முதலில் ரெண்டு வரி... அவனை பற்றி என்று இல்லை... நல்லதாய் நாலு வார்த்தை எழுத யாரை கேட்க வேண்டும்... நல்லதே நினை... பேசு... செய்... என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டவள்... கைகள் நடுங்க... எனக்கு கௌதமை பிடிக்க காரணம்... என்று எழுதிவிட்டு யோசித்தாள்.

எதை எழுதுவது... அவனை நேரில் பார்ப்பதற்கு முன்பே... அம்மா... தங்கை... என்று குடும்பத்தோடு அவனுக்கு இருந்த ஒட்டுதலை பார்த்து தான் பிரமிக்க வில்லை? ஏன் இப்படி பொய் சொல்கிறாய்... அதற்கு முன்பே அவனை ஏர்போர்ட்டில் பார்த்து எரிச்சல் படவில்லை... ஹையோ...அது பிடிக்காததற்கான காரணம்... பிடிப்பதற்கான காரணம் இல்லை... அதை அப்புறம் பார்கிறேன்... என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டு... குடும்பத்துடன் ஆன ஒட்டுதல் என்று முதல் காரணத்தை எழுதினாள்... எழுதும்போதே கோபமும் சேர்ந்து வந்தது... கௌதம் உண்மையாக என்னை காதலித்து இருந்தால்... ஏன் அந்த குடும்பத்தில்... நான் இல்லையா? என்னை ஏன் அப்படி வைக்கவில்லை... என்று கண்ணில் மீண்டும் நீர் கோர்க்க... ஐயோ இது என்ன கெட்ட பழக்கம் உன்னிடம்... சும்மா சும்மா... அழுதுகிட்டு... முதலில் அழுகையை நிறுத்த போகிறாயா இல்லையா? என்று அன்று தீபாவளிக்கு முதல் நாள்... அவளது கன்னத்தை பிடித்து உலுக்கி... கண்ணீரை துடைத்துவிட்டு கௌதம் சாப்பாடு ஊட்டிவிட்டது... நினைவிற்கு வந்து அவனது வார்த்தைகள்... அப்போதுதான் மீண்டும் புதிதாய் சொல்வது போல் காதில் ஒலிக்க... அவசரமாய் கண்களை துடைத்து கொண்டவளுக்கு... அவன் தன்னையும் அப்படிதான் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாய் வைத்து இருக்கிறான் என்பதில் சந்தேகம் மறைந்து உறுதி வந்தது,

அப்படின்னா... ஏன்... தனது வீட்டில்... அப்படி கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்? கூடவே

சந்தேகம் பிறக்க... அவள் அந்த பக்கத்தை அப்படியே விட்டு விட்டு அடுத்த பக்கத்தை புரட்டி... பிடிக்கததற்கான காரணம் என்று எழுதி... யோசித்தாள். இதுதான் நிறைய வரும் போல இருக்கு... என்று எண்ணியவள்... தன்னை அடித்தது, எங்கே வேணும்னா போ என்று சொன்னது, ஏர்போர்ட்டில் அவன் செய்தது, ஆர்ட் எக்சிபிசனில் ஒரு பெண்ணுடன் போனது, சுந்தரத்துக்கு பணம் கொடுத்தது, அவனிடம் இருந்து சி டீ ஏதோ வாங்கியது, கெஸ்ட் ஹௌஸ் என்று பொய் சொன்னது, உறவு முறையை மறைத்தது... ஏய் என்னது... இதுதானே முதலில் வந்து இருக்க வேண்டும்... இவ்வளவு தாமதமாய் நினைவு வந்து இருப்பதை பார்த்தால்... அது ஒரு பிரச்னயாகவே இல்லை போல... இருக்கே... எக்சின் பிரச்சனை என்ன என்பது தெரிந்து விட்டால்... உறவு ஒரு பிரச்சனை இல்லை அப்படியா ப்ரியா? என்று உள்மனம் கேட்ட கேள்வியை கண்டு கொள்ளாமல் ஒதுக்கினாள். அவனுக்கு எவ்வளவு திமிர் இருந்து இருந்தால்... என்னை அன்று அடித்து இருப்பான்... இடியட்... என்று திட்டும்போதே... தாத்தா சொன்ன... அப்படி நீ எழுதுற ஒவ்வொரு வாக்கியத்திற்கும் காரணம் சேர்த்து எழுது... நினைவு வந்தது... அவன் ஏன் அடித்தான்... காரணம் யோசிக்கும்போதே சுரீர் என்றது... ஐயோ... தான் என்ன வார்த்தை சொல்லி இருக்கிறோம்... ஏன் அப்படி சொன்னாள்? அவன் ஊருக்கு ஒரு பெண்ணுடன் சுற்றினான் என்று தனக்கு எப்படி தெரியும்? திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில் தான் பார்த்த பெண்ணுக்கு... பிலயிங் கிஸ் கொடுத்தானே...

ஹேய் அது போதுமா... sports விளையாடறவங்க எல்லாம் ஜெயித்தால்... க்ரௌடுக்கு கிஸ் கொடுப்பதில்லை... உடனே அவங்களுக்கு எல்லாம் தொடர்பு என்று சொல்வது சரி ஆகுமா? இவன் என்ன sports பெர்சனா? கடவுளே... அடுத்து... ஆர்ட் எக்சிபிசனில்... பார்த்த பெண்... ஐயோ அதை மறுநாள் விசாரித்த போது சொன்னானே... அது ஜீ எம் பொண்ணு என்று சொன்னானே... அது உண்மையாக இருக்குமோ... அவன் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? என்ன இது ரெண்டு நிமிஷம் யோசித்தால்... கொஞ்சம் முன்பு அவனுக்கு எதிரானது என்று தான் யோசித்தது எல்லாம் டௌட்புல்லாக மாறி விடுகிறதே... இப்போ யோசித்தால் தான் சொன்னது அநியாயமான குற்றசாட்டு போல தெரியுதே... அவன் என்ன யாராய் இருந்தாலும் இந்த வார்த்தை காயப்படுத்தும்... இதே வார்த்தையை தன்னை அவன் சொல்லி இருந்தால்... அவள் அவனை சும்மா விட்டு இருப்பாளா? அவனை கொன்று போட்டு இருப்பாள்... அவன் வெறுமன அடித்ததோடு விட்டானே... அப்புறம் உறவு முறை மறைத்தது... அதில் அவனை மட்டும் குற்றம் சொல்வானேன்... அவனுடைய கூட்டாளியான தாத்தாவை தன்னால் மன்னிக்க முடிந்தால்... அவன் மட்டும் என்ன பாவம் செய்தான்? இன்னும் சொல்ல போனால்... மறைக்க சொல்லி ஐடியா அவனுக்கு கொடுத்ததே இவர்தான்... அப்புறம் அவனை குறை சொல்வது எப்படி சரி ஆகும்...

அப்புறம் அவன் மட்டுமாய் செய்தது என்று ஒன்றுமே இல்லையா? கெஸ்ட் ஹௌஸ் பொய்... அங்கே ஸ்ரீராம் தாத்தா வீட்டில் இருந்து கிளப்ப ஏற்பாடு செய்தது... ஆனால்... அதில் என்று தனியாக என்ன தப்பு...அது சின்ன பொய் என்று மன்னிக்கலாம்... ஆனால் அங்கே இருந்து கொண்டு அவன் செய்தது... மேலே யோசிக்க பிடிக்க வில்லை... டைரியை மூடி வைத்து விட்டு... படுத்துவிட்டாள். படுத்து விட்டாலும் மனம் அவ்வளவு சீக்கிரம் யோசனையில் இருந்து மீள வில்லை... டைரியை வினாடியில் மூடி வைத்த மாதிரி... மனதையும் மூளையையும்... மூட ஒரு மூடி இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்... யோசிக்கையில் அவன் இன்று கோவிலுக்கு வந்தானே... தன்னை பார்த்து இருப்பானா? அதற்குத்தான் வந்தானா? இது என்ன நியாயம்... அவன் மட்டும் என்னை பார்ப்பான்... நான் அவனை பார்க்க கூடாதா? அவனுக்கு தேவை என்று தோன்றியது அவன் வந்துவிட்டான்... உனக்கு வேண்டுமானால்... நீதான் போய் பார்க்க வேண்டும்... உடனே அவனை பார்க்க வேண்டும் என்று பொங்கிய எண்ணத்தின் வேகத்தை பார்த்து அரண்டுவிட்டாள்.

அவனை பார்த்து எவ்வளவு நாள் ஆகிவிட்டது? ஆறு வாரம்... ஏதாவது போட்டோ இருக்கு? என்று யோசித்தவள்... அன்று தாத்தாவிற்காக ஏற்பாடு செய்த பார்ட்டியில்... எடுத்த போட்டோ ஆல்பம் இருப்பது நினைவு வர... சென்னையில் இருந்து கொண்டு வந்து அன்று வரை பிரிக்காமல் இருந்த பெட்டியை திறந்தாள். அந்த ஆல்பத்தை தேடும்போதே... தீபாவளிக்கு அவன் எடுத்து கொடுத்த புடவையும்... அதற்கு முன்பே... முதல் நாள் எடுத்து கொடுத்த புடவையும் கண்ணில் பட்டு கண்ணீரை வரவழைத்து. இப்படி எல்லாம் ஆசையாக பார்த்து பார்த்து செய்தவன்... எப்படி மாறி போனான்? அப்படி என்ன அவசியம்? பணதிற்காகவா? குடும்பம் உறவு என்று அவ்வளவு பேசுபவனால்... பணத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முடியுமா? சீ சீ... கர்மம் அதை பற்றி நினைக்காதே... என்று மனதிற்குள் சொல்லி கொண்டவள்... அந்த ஆல்பத்தை தேடி எடுத்தாள். அந்த போடோக்களை பார்த்தவுடன் அன்று ஸ்வீட் பற்றி பேசியது... வீட்டிற்குள் அழைத்து போய் அவன் அடித்த லூட்டி... ஏக்கம் அதிகமாக போனதே தவிர குறைந்த பாடாய் இல்லை. ஏண்டா... அப்படி செய்தாய்? யார் அவன்? எதற்கு அவனுக்கு பணம் கொடுத்தாய்? உனக்கு என்னை விட அவன் வேண்டியவனாய் போய் விட்டானா? விழிகளில் நீர் பெருக்கெடுக்க... அந்த ஆல்பத்தை அருகில் வைத்து அணைத்தபடியே... கண்ணீரோடு எப்போது தூங்கினாளோ... அவளுக்கே தெரியாது.

இந்த ஒரு வாரமாய்... ஜான் ஏறினால்... முழம் சறுக்கும் கதையாய்... கௌதம் மேல் தப்பு இல்லை என்று அவள் இரண்டு காரணங்களை கண்டு பிடித்தால்... இந்த சாத்தான் மனது... அவன் செய்தது

சரி இல்லை என்று இருபது காரணங்களை அடுக்குகிறது... முதலில் அவன் தனது வீட்டை கண்காணிதான்... என்பது இப்போது வரை... அசைக்க முடியாமல் இருக்கிறது... அது உண்மை என்றால்... எதற்கு? அதற்கும் சுந்தரத்துக்கும்... சம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதையும்... அதனால் தான் கௌதம் அவனுக்கு பணம் கொடுத்தான்... என்பதும்... அறுக்க முடியாத தொடர் சங்கிலியாய்... அவளை வாட்டியது... தாத்தா வேறு பதினைந்தாம் தேதி வரை கெடு வைத்து இருக்கிறார்... இன்னொரு ஆளை கல்யாணம் செய்வது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை... நினைத்தாலே குமட்டுகிறது... இந்த நிமிடம் வரை கௌதமின் மேல் முதலில் இருந்த ஆத்திரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்து வந்த போதும்... இன்னும் கோபம் இருக்கிறது... ஆனாலும் அவன் வேண்டாம்... என்று மறந்து ஒரு பேச்சுக்கு கூட அவளால் சொல்ல முடியவில்லை... என்பது அவளுக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை என்றாலும் அதுதான் உண்மை... ஆனால் அதே சமயம்... அவன் என்ன செய்தாலும் பொறுத்து கொண்டு... கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் என்று அவனோடு சேர்ந்து வாழ அவள் தயார் இல்லை... நிச்சயம் அது மட்டும் நடக்காது...

தன்னை ஒரு உயிரும் உணர்வும் உடைய பெண் என்று கருதாமல்... வெறும் ஒரு பொம்மையை போல exploit செய்ய அவன் நினைத்து இருந்தான்... என்பதை மறுக்கும்படியாக... ஒரு நிச்சயமான ஆதாரம் கிடைக்கும் வரை... தான் அவனை தேடி போவது என்பது நடக்க முடியாது... அது அவளுக்கு சிரமமாய் இருந்தபோதும்... அதில் மட்டும் நிச்சயம் காம்ப்ரமைஸ் கிடையாது... யோசித்து யோசித்து... தலையே வெடித்து விடும் போல இருக்க... அவள் அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். கீழே இறங்கி தோட்டத்தில்... நடந்தவள்... ஒரு மூலையில் இருந்த அந்த மருதாணி செடி வாடி இருப்பதை கண்டவள்... எங்கே இந்த வேலுசாமி? இந்த செடிக்கு தண்ணீர் விடுவது கூட கிடையாதா? வீட்டை ஒரு முறை சுற்றி வந்தவள்... அவனை காணாமல்... வாசலுக்கு வந்து வெளியே பார்த்தாள்... அங்கே தெரு முனையில்... இவன் யாரோடு பேசி கொண்டு இருக்கிறான்? அது... கிரே சில்வர்... ஹோண்டா சிட்டி கார்... கடவுளே... கௌதமோட காரா? இவன் எங்கே இங்கே வந்தான்... அன்னிக்கு பேசியதெல்லாம் வெறும் வாய்தானா? வீட்டிற்கு வராமல் அங்கே என்ன செய்கிறான்? என்று ஒரு பாதி மனம் கேட்கும்போதே... அவன் ஏன் இங்கே வர வேண்டும்... அவனை பார்க்க வேண்டும் என்பதால்... உன்னுடைய... உணர்வுகள்... இது வரை கடை பிடித்த கோட்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் பறக்க விட்டு விடுவாயா? ப்ரியா என்று மறுபாதி மனம் இடிக்க... கடவுளே...

அவள் திரும்பி உள்ளே வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். இந்த கொல்லும் நினைவுகளில் இருந்து விடுதலையே கிடையாதா? மீண்டும் அறைக்குள் சென்றவளுக்கு அவனை பார்க்கவேண்டும் என்ற

ஆவல் அதிகமாகி கொண்டே போக... அந்த ஆல்பத்தையும் டைரியும் பேனாவும் எடுத்து கொண்டு... தோட்டத்திற்கு போய் அமர்ந்தாள்... வேலுசாமி வந்தால் அந்த கார் குறித்து விசாரிக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்து கொண்டவள்... பார்வை மட்டும் ஆல்பத்தில் மேய்ந்து கொண்டு இருந்தது... அன்று டேபிளில் சாய்ந்தபடி ஸ்வீட் எடுத்துக்க சொல்லி பேசியபோது எடுத்த போட்டோ ரொம்ப அழகாக... இருந்தது... மனம்சந்தோஷமாய் இருந்ததால்... அந்த உற்சாகம்,,, இருவருக்குமே... முகம் எங்கும் பொங்கி வழிந்து கொண்டு இருந்தது... கண் இமைக்காமல் அதை பார்த்தவளுக்கு... போட்டோவில் அவனது வலது கரம் காலியாய் இருப்பதை உணர்ந்து அவசரமாய் அவனது வலது கரத்தில் தான் வாங்கி கொடுத்த ப்ரேச்லேட்டை... பேனாவால் வரைந்தாள்... குனிந்து தீவிரமாய் வரைந்து கொண்டு இருந்தவள்... அருகில் வந்த வேலுசாமியை கவனிக்க வில்லை... அவள் வரைவதை பார்த்து இருந்தவன்... அம்மா... உங்களுக்கு இவரை தெரியுமா அம்மா? என்று ஆர்வத்தோடு... மிகுந்த உற்சாகத்தோடு கேட்டதை பார்த்து நிமிர்ந்தவள்... இவரை உனக்கு தெரியுமா? எப்படி? என்று அவசரமாய் கேட்டாள். என்னம்மா... இவரும் இவருடைய பிரண்ட் ஒருத்தரும்... போலிஸ் ஆபிசர்... என்று சொல்லி நீங்க சென்னை போய் ரெண்டு நாளுக்கு எல்லாம் இங்கே வந்து விசாரிச்சாங்க அம்மா... போன வாரம் கூட ஒண்ணாம் தேதி வந்தாங்களே... உங்களை கேட்டங்கம்மா... உங்களுக்கு அவங்களை தெரியும்னா... ஏன்மா அவர் உள்ளே வரலை... அவன் பேசி கொண்டே போக...

இரு... இரு... அவர் அன்னைக்கு வந்து என்ன கேட்டார்? நீங்க இருக்கேங்களான்னு கேட்டார்... பேசிட்டு இருக்கும்போதே இவர் வீட்டுக்கு உள்ளே போய்... டி வீ மேல இருக்க போட்டோவை பார்த்துட்டு... அப்படியே... ஹாலில் படுத்துட்டாருமா... கொஞ்ச நேரம் கழித்து ரெண்டு பேரும் சிரித்து பேசிகிட்டே போயட்டாங்கம்மா... கௌதம் இங்கே வந்து இருக்கானா? எதற்கு வந்தான்... எப்படி வந்தான்? ஓ ஓ ... இவனை ஏற்கனவே பார்த்து இருப்பதால்தான்... அன்று கன்யாகுமரியில் இருந்து திரும்பி வரும்போது... வீட்டிற்கு வரமாட்டேன் என்று சொல்லி இருக்கிறான்?

அவசரமாய்... வீட்டின் உள்ளே சென்றவள்... தாத்தா... என்று சத்தமாய் கூப்பிட்டாள்... அவளது சத்தத்தை பார்த்து அதிர்ந்தவர்... என்னம்மா என்று அவசரமாய்... அருகில் வந்தார்... அவரை பார்த்து... குரல் நடுங்க...தாத்தா... நான் என்னோட பெற்றோர் பற்றிய விபரம் கௌதமிற்கு எப்படி தெரியும்? நீங்க சொன்னீங்களா? என்று கேட்க... என்னம்மா இவ்வளவு நாள் கழித்து இதை கேட்கிறாய்? ஐயோ தாத்தா... ப்ளீஸ் சொல்லுங்க... சீக்கிரம்... என்று அவசர படுத்த... இல்லைம்மா... நான் சொல்லலை... கௌதம்தான் ப்ரைவேட் டிடெக்டிவ் பிரெண்ட் ஒருத்தர்கிட்ட சொல்லி... விசாரித்தான்.

சென்னையில் உங்க அம்மா அக்சிடேண்டில ஆரம்பிச்சு அப்பா ஆபிஸ்... கொளச்சல்... கிராமம் ... இங்கே என்னுடைய காலேஜ்... என்று எல்லா இடமும் மூன்று நாட்கள் நீ வேலைக்கு சேர்ந்த நாளில் இருந்து அலையாய் அலைந்து தேடி அவனாய் தான் கண்டு பிடித்தான்... நீ கோவைக்கு அவங்க பேமிலியோட கோவிலுக்கு போய் இருந்த போது அவன் இங்கே வந்து விசாரித்து தெரிந்து கொண்டு... சென்னை வந்து அவனாகத்தான் நீ அப்போது ஊரில் இல்லாததால் என்னிடம் பேசினான்... நீங்க ஏன் தாத்தா இது எல்லாம் முதலிலேயே என்கிட்டே சொல்லலை... அவளுக்கு குரல் திக்கியது, என்ன ப்ரியா... நீ எப்போ கேட்டாய்... நான் சொல்லவில்லை என்பதற்கு... நானாக பேச்சை ஆரம்பித்த போது கூட நீதானேடா... விலகி விலகி போய் கொண்டு இருந்தாய்... கடவுளே... அவளுக்கு தெரியாத விஷயம் நிறைய இருக்கு போல இருக்கே... அன்று அவன் பேச வந்த போது தான் காது கொடுத்து எதுவும் கேட்கவே இல்லை... விழிகளில் நீர் இதோ இதோ என்றது... அவருக்கு... எப்படி இந்த உறவு தெரியும்? என்று மெல்ல திணறி திணறி கேட்க... அது அவங்க அம்மா சொல்லி தேடி வந்தார்... அவர் சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... தெரு முனையில்... நின்று இருந்த கார்... ஒரு வேளை அவனுடயதாய் இருந்தால்...

இப்போதே அவனிடமே பேசி விடலாம்... நிறைய குழப்பம் இருக்கிறது... அதை அவன்தான் தீர்க்க வேண்டும்... அவள் வேகமாக வெளியே போவதை உணர்ந்து ப்ரியா என்னம்மா? எங்கே போற? என்று கேட்டவரை அலட்சியம் செய்து... ஓட்டமும் நடையுமாக போனாள். அங்கே தெருமுனையில் இருந்த கார்... அவனுடையது இல்லை... காமாலை கண்ணுக்கு... எல்லாம் மஞ்சளாய் தெரிவது போல... கிரே கலர் ஹோண்டா சிட்டி கார் எல்லாம் கௌதமுடைய கார் ஆகிவிடுமா... அது அவனுடையது இல்லை என்று ஆனதும்... சட்டென்று காலில் பலம் இழந்து சரிந்து அங்கேயே தெருவில் தரையில் அமர்ந்தாள்.

@@@ உயிரே உயிரே அழைத்தது என்ன... ஓசை கேட்டு ஓடி வந்தேன்... மறைந்தது என்ன... உந்தன் கீதம் என் காதில் விழுமா.... உந்தன் வானம் என் பக்கம் வருமா... @@@@ .

அத்தியாயம் 70

ப்ரியாவின் பின்னாலேயே வேகமாக தொடர்ந்து வந்த தாத்தா அவள் கீழே அமரும் முன்பே பிடித்து கன்னத்தில் தட்டினார்... ப்ரியா ப்ரியா... என்னடா... என்ன ஆச்சு... என்று கூப்பிட்டதும்... அவரை பார்த்து சுதாரித்து ஒன்றும் இல்லை தாத்தா... என்று சொல்லி இப்போ பரவாயில்லை என்று விலகி

வீட்டுக்கு திரும்பி நடந்தாள். அவள் பின்னாலேயே தொடர்ந்து வந்தவர்... என்ன ப்ரியா திடீர் என்று பேசி கொண்டு இருக்கும்போது பாதியிலேயே வந்து விட்டாய்... எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை... என்னம்மா, எதுவா இருந்தாலும் ... என்கிட்டே பேச உனக்கு என்ன தயக்கம்? என்றுகேட்டவரை பார்த்து மேலே பேச வார்த்தையே வராமல் ஒன்றும் இல்லை என்று தலை அசைத்துவிட்டு அவளது அறைக்கு சென்று படுத்துவிட்டாள். சோ இன்னிக்கு புதிதாக தெரிந்த விஷயம்... கௌதம் அவங்க அம்மா சொல்லி தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும்... டிடெக்டிவ் பிரெண்ட் மூலமா தேடி இருக்கான்... தன்னை நேரில் பார்த்தபின்னும்... தான்தான் அவன் தேடுகிற பெண் என்று அறியாமல்... அம்மாவின் வார்த்தையை மதித்து தன்னை தேடி அலைந்து இருக்கிறான்... என்பதே அவளுக்கு உறுத்தியது... அப்படி அலைந்து தேடியவன்... தேடி கண்டு பிடித்த பின்... வேறு யாரோ ஒரு நபரை வைத்து... தன்னை வேறு விதமாக உபயோகப்படுத்த முயல்வான்... அந்த மாதிரி படம் எடுத்ததற்கு... அந்த மூன்றாவது நபருக்கு பணம் கொடுப்பான் .... என்ற வாதம் அவ்வளவு சரியாக இல்லையே...

அப்படி என்றால்... அவன் மேல் எந்த தப்பும் இல்லையா? ஆனால் அவன் ஏன் பணம் கொடுத்தான்... பணம் கொடுத்தான்... என்பது சரி... ஆனால் அவன் விரும்பித்தான் கொடுத்தானோ... விருப்பம் இல்லாமல் கொடுத்தானோ? என்ற நினைவு வந்ததும்... எழுந்து அமர்ந்தாள்... கடவுளே... அன்று அவன் தனக்கும் அதற்கும் எதாவது சந்தேகம் இருக்கா என்றதற்கு ஆமாம் என்று சொன்னானே... அப்படி என்றால்... அவன்... அந்த சுந்தரம் தன்னை பற்றிய ஏதோ சி டீ வைத்து கௌதமை மிரட்டி பணம் பறித்து இருக்கவேண்டும்... ஐயோ அவன் தனக்காக பணம் கொடுத்தான் என்றால்... அவன் தன்னை எவ்வளவு தூரம் நேசித்து இருக்க வேண்டும்... இது ஒன்றும் புரிந்து கொள்ளாமல்... தான் அவனை எவ்வளவு தூரம் காய படுத்தி இருக்கிறோம்... ஆனால் அவனுக்கு தனக்கு சூர்யா பிடிக்கும்... என்றது... பாட்டு ஹம் பண்ணினது... எல்லாம் எப்படிதெரியும்... இல்லை கொஞ்சம் யோசி... வீட்டில் வெப் கேமரா இருந்தால் அதை கெட்ட காரியத்திற்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஒன்றும் இல்லையே... அன்று என்ன நடந்தது... என்று மீண்டும் ஒருமுறை யோசித்தாள்... அன்று கௌதம் ஆபிசுக்கு லேட்டாக வந்தான்... ஏன் தாமதம் என்று கேட்டதற்கு... தன்னுடைய கேர்ள் பிரெண்டை பார்த்துவிட்டு வந்ததாக சொல்லி விட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்ததும்... தன்னை குட்டி பிசாசு என்று கேலி செய்ததும்... ஐயோ எங்க தாத்தா கூட இன்னைக்கு என்னை அப்படிதான் சொன்னார் என்று தான் சொன்னதும்...கடவுளே... மின்னல் அடித்தது...

கேர்ள் பிரெண்ட்... குட்டி பிசாசு... சூர்யா... எல்லாம் அன்று தாத்தாவுடன் போனில் பேசியது... கௌதமாகத்தான் இருந்து இருக்கவேண்டும்... அவனைத்தான்... தாத்தா கேர்ள் பிரெண்ட் என்று

சொல்லி இருக்கவேண்டும்... அதை கேட்டு இருந்ததால்தான்... அவனும்... அவர்தான் சொல்லி இருக்க வேண்டும்... அன்று காலை... அவரே அவளை கேலி செய்தார்... பார்த்து பார்த்து நீ இப்படி சூர்யாவை பார்த்து கொண்டே இருந்தால்... டி வீ தேய்ந்து விட போகிறது என்று... அப்புறம் ஜோதிகா கோவிச்சுகுவாங்க என்று கூட... ஐயோ யானை தன் தலயிலேயே மண்ணை அள்ளி போட்டு கொள்வது போல... அவசரத்தில் என்னென்னவோ தப்பு தப்பாய் யோசித்து... ஐயோ கௌதம்... ஐ ஆம் சாரிடா... என்ன என்னவோ சொல்லி விட்டேனே... உன் அருமை புரியாமல் வாய்க்கு வந்த படி எல்லாம் பேசிவிட்டேன்... ஐ ஆம் சாரி... வாய் புலம்பி கொண்டே இருக்க... கண்ணில் நீர் பெருக்கெடுத்து கொண்டே இருந்தது... இல்லை இப்படி புலம்பி கொண்டு இருந்தால்... என்ன புண்ணியம்... அன்று அவன் என்ன சொன்னான்? என்னிக்கு உனக்கு என் மேல தப்பு இல்லை என்று தோன்றுகிறதோ... அன்றைக்கு நீயாக வா... அதுவரை நான் உன்னை தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன் என்றானே... இதோ புரிஞ்சுடுச்சே... இன்னும் எதற்காக வெய்டிங் ... உடனே கிளம்ப வேண்டியதுதானே... மணி என்ன... போனில் பேசுவோமா... என்று தோன்றியதை... அவசரமாக அழித்தாள்... இல்லை அது சரி வராது... போனில் அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதும் தெரியாது... போக தன்னாலும் அவனிடம்... குற்ற உணர்வு மேலிடும் போது முழுதாய்... ஒழுங்காய்... பேச முடியுமா என்று தெரியவில்லை... வார்த்தைகள் வருவதற்கு முன்பு அழுகைதான் வரும்...

அதனால் போனில் பேசுவது சரியாக வராது... நைட்டே கிளம்பி விட வேண்டியதுதான்... காலையில் அவனை பீச்சிலேயே போய் பார்த்து விட வேண்டியதுதான்... பொது இடத்தில் ஒழுங்காக அழாமல் தன்னால் பேச முடியுமா... வேற என்ன செய்வது... அவனது வீட்டிற்கு போனால்...என்ன என்று யோசிக்கும்போதே அவள் மனம் குத்தியது...அங்கே இருப்பவர்களை... ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல்... ஒருவரிடமும்... ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல்... தான் பாட்டுக்கு கிளம்பி வந்து விட்டோம்... அங்கே இருந்தவர்களிடம்... அவன் என்ன சொல்லி சமாளித்து இருக்கிறானோ? அதுஎல்லாம் தெரியாமல் தான் பாட்டுக்கு போய் நின்று ஏதாவது குழப்பம் செய்து விட கூடாது... தன்னால் அவன் பட்ட கஷ்டம் எல்லாம் போதும்... இனி எதற்காகவும்... அவனை கஷ்டப்படுத்த கூடாது... அவர்கள் எல்லாம் கோபித்து கொண்டு இருந்தால்... ஒன்றும் தப்பு இல்லை... தான் போய் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்... உடனே... தாத்தாவிடம் சொல்லி விட்டு கிளம்ப வேண்டும் என்று மனதிற்குள்... முடிவு செய்து விட்டு... எழும்போதே... கீழே... வேலுசாமி அம்மா என்று அலறும் ஓசை கேட்டது... இவனுக்கு என்ன ... ஏன் இப்படி கத்துகிறான்? என்று பதட்டத்துடன் வெளியே வந்தாள். கீழே ஹாலில் தாத்தா சோபாவில் படுத்து இருக்க... அவர் அருகில்... தண்ணீரோடு அவன் நின்று கொண்டு இருந்தான். அம்மா... சீக்கிரம் வாங்கம்மா... அய்யா மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டாங்க...

கண் முழிக்கவே இல்லைம்மா... டாக்டரை கூப்பிடுங்கம்மா... என்று அலற... அவள் அதிர்ச்சியோடு அவசரமாய் இரண்டு இரண்டு படிகளாய் தாவி இறங்கி வந்தாள். தாத்தா... தாத்தா... என்று அழைதவள் அவரிடம் அசைவு இல்லை என்பதை உணர்ந்து... கடவுளே இது என்ன புது பிரச்னை என்று பயம் வந்தாலும்... அவசரமாய்... போன் பண்ணி கார் ஒன்றை கொண்டு வர சொல்லி ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்து சென்றாள்.

ப்ரெஸ்சர் கொஞ்சம் ஜாஸ்தி இருக்கு... ஒரு ஈ சி ஜீ எடுத்து பார்க்கலாம்... அவர் சாப்பிடாமல் இருந்து இருக்கலாம்... ரொம்ப நாளாவே அவர் சரியா சாப்பிடலை போல... ரொம்ப வீக்கா இருக்கார்... வேற ஒண்ணும் ப்ராப்ளம் இருக்க மாதிரி தெரியலை... இன்னிக்கும் நாளைக்கும் ஆப்சர்வேசன்ல... இருக்கட்டும்... ஏதாவது அதிர்ச்சியான செய்தி சொன்னேங்களா? வெயிலில் போனாரா? இதற்கு முன்பு இப்படி வந்து இருக்கிறதா? ஏற்கனவே... சர்க்கரை வியாதி... பீ பீ... ப்ராப்ளம் ஏதாவது இருந்ததா? என்று அங்கே கேட்ட ஆயிரத்தெட்டு கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லுமுன் அவள் ஏகத்திற்கு திணறி போனாள்... அவளுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து ஒரு நாள் என்றால்... ஒரு நாள் கூட அவர் படுத்ததே இல்லை என்று சொல்லலாம்... இப்போதான் எழுபத்தைந்து வயதை கடந்தார்... அவருக்கு எந்த கெட்ட பழக்கமும் இல்லை... உணவு கட்டுப்பாடு என்று பெரிதாய் எதுவும் இல்லை என்றாலும்... ஆரோக்கியத்தை கவனமாக பார்த்து கொள்வார்... இது வரை படுக்காதவர்... இன்று இப்படி மயக்கம் போட்டு விழுந்ததற்கு... தான்தான் காரணமோ... என்ற குற்ற உணர்வு... வேறு அவளை உறுத்தியது... தன்னால் யாருக்காவது நல்லதாய் ஒரு விஷயம் நடந்து இருக்கிறதா? தன்னை நேசிப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் தன்னால் துன்பம்தான்...

அடக்க மாட்டாமல் கண்களில் நீர் பொங்கியது.,.. சும்மாவே கொட்டும்... இப்போது குற்ற உணர்வும் சேர்ந்து... கொண்டு... அவளது கண்கள் அருவியாய் கொட்ட... அவளுக்கு... இந்த கண்ணீர் எப்போது நிற்கும்... இவ்வளவு கொட்டிய பின்பும் எப்படி இன்னும் நீர் வடிகிறது என்று தெரியவில்லை... இங்கே தாத்தா இப்படி இருக்கையில்... அங்கே கௌதமும்... கஷ்டப்பட்டு கொண்டு இருப்பான்... இவரை தான்தான் பார்த்து கொள்ளவேண்டும்... தனக்கு எப்படி அவர்தான் ஆதரவோ... அது போல அவருக்கும் தன்னை விட்டால் யார் இருக்கா? இப்போ இவரை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டு விட்டு போக முடியாது... அதே நேரத்தில்... உடனே கௌதமை பார்க்க வேண்டும்.... அவனிடம் தான் அவசரப்பட்டு கண்டபடி பேசி வந்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்... என்ற... உணர்வு வேறு கட்டுக்கடங்காமல் பெருகி கொண்டே போக... அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியாமல்... அட்லீஸ்ட் அவனிடம் போனிலாவது பேசிவிடலாம்... அவனது குரலையாவது கேட்டு விடலாம்...

பேசலாமா என்று நினைக்கும்போதே... அவன் கோபமாய் இருப்பானா... இன்று வரை இல்லாமல் தனக்கு ஒரு தேவை என்று வந்தவுடன்... திடீர் என்று தன் மேல் அக்கறை வந்து தன்னை தேடுகிறாள் என்று தவறாய் நினைப்பானோ? தான் இது நடப்பதற்கு முன்பே அவனை தேடியது அவனுக்கு புரியுமா?

கோபமாய் பேசினாலும் பரவாயில்லை... அவனிடம் தான் ஒரு வார்த்தை சாரி சொல்லிவிடலாம்... அப்புறம் அவன் இஷ்டம்... மன்னித்தாலும் சரி இல்லாவிட்டாலும் சரி... தனது விதி அவ்வளவுதான் என்று விட வேண்டியதுதான்... குழம்பிய மனது ஒரு நிலைக்கு வந்து அவள் மொபைல் போனை எடுத்த போது... மணி இரவு ஒன்பது. நடுங்கும் கரத்தால்... போனை எடுதவள்... கௌதமின் நபரை டயல் செய்துவிட்டு அவன் என்ன பேசுவானோ... என்று எகிறி துடிக்கும் இதயத்தோடு காத்து இருந்தாள்... ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... மணி அடித்து கொண்டு இருந்தது.... அவன் எடுக்கும் விதமாய் தெரியவில்லை...ஏன்? போன் ஏதாவது ரிபெரா? மீண்டும்... மீண்டும்... முயன்றாள்... ஒருமுறை இருமுறை அல்ல... பதினைந்து முறை... திரும்ப திரும்ப முயன்றபின்தான்... அவளுக்கு உறைத்தது... ஐயோ கடவுளே... அவனுக்கு எடுக்க பிடிக்கவில்லையோ என்னவோ... என்று தோன்றியவுடன்... அவளுக்கு நெஞ்சே வெடித்து விடும் போல இருந்தது... அவன் அன்று கோவிலுக்கு வந்தது தனக்காக என்று அவளாக நினைத்து கொண்டால்... அவன் எப்படி பொறுப்பாவான்? அவனுக்கு இன்னும் கோபம் தீரவில்லை போல... என்ன மதுரை நகர் முழுக்க... தனது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கா? அவனுக்கு இங்கே ஸ்கூலே இருக்கு... ஆபிஸ் வேலையா அதை பார்க்க கூட வந்து இருக்கலாம்...

முதலில் தன் மேல் வந்த குற்ற உணர்வு... மேலும் மேலும் அதிகம் ஆக... இங்கே தாத்தா வேறு இப்படி படுத்து கொண்டு இருக்க... அவள் எப்படி கௌதமை சமாதான படுத்த போகிறாள்? இவ்வளவு நாட்கள் கௌதமின் மேல் கோபமாய் இருந்த போதே அவனை அவ்வளவு தேடியது... இப்போ கோபமும் இல்லை... பற்றா குறைக்கு... தான் அவனை ரொம்ப வருத்திவிட்டோம் என்ற குற்ற உணர்வும் மேலிட... அவனை எவ்வளவு தேடுமோ... அடுத்து வரும் நாட்கள் தன்னால் தாங்க முடியாத அளவிற்கு ரொம்ப சிரமமாக இருக்க போகிறது என்று தோன்ற... அடக்க மாட்டாமல்... கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது... மேலே என்ன செய்வது என்று புரியாமல்... அழுகையோடு ஆத்திரம் மேலிட... கையில் இருந்த மொபைல் போனை... தூக்கி எறிந்தாள்... அது ஜன்னல் வழியே வெளியே போய் இருட்டில் எங்கோ விழுந்தது... அப்படியே சரிந்து தாத்தா படுத்து இருந்த படுக்கையில் படுத்து அடக்க மாட்டாமல்... இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டே இருந்தாள்....

@@@ கண்ணா உன்னை தேடுகிறேன் வா... கண்ணீர் குயில் பாடுகிறேன் வா... உன்னோடுதான் வாழ்கை... உள்ளே ஒரு வேட்கை... கண்ணீர் இன்னும் ஓயவில்லை... கன்னங்களும் காயவில்லை... கண்ணா உன்னை தேடுகிறேன் வா... @@

அத்தியாயம் 71

கௌதம் மொட்டை மாடியில் இரவு உணவிற்கு பின் அனுவோடு அமர்ந்து ஸ்ரீராம் கொடுத்த பறவைகளை பார்த்தபடி பேசி கொண்டு இருக்கையில்... லக்ஷ்மி வந்து அவன் அருகில் அமர்ந்தாள். அவளாக அங்கே வந்ததை பார்த்த கௌதம் என்னம்மா... ஏதாவது பேசனுமா? சாப்பிடும்போது சொல்லி இருந்தால்... கீழே நானே வெயட் பண்ணி இருப்பேனே... நீங்க ஏம்மா... மேலே ஏறி சிரம படறீங்க? என்று கேட்டான். இதுல என்னப்பா சிரமம்... இருக்கு... நீயே கொஞ்சம் relaxed இருக்க இங்க வர... அதை என் தொந்தரவு பண்ணனும் என்றுதான்... என்று முடித்துவிட்டு... பேசாமல் இருந்தாள். அவள் எதோ முக்கியமான விஷயம் பேச போகிறாள் என்பதை உணர்ந்த இருவரும் அவளாக பேசட்டும் என்று மௌனமாக காத்து இருந்தனர். லக்ஷ்மி அனுவை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு... கௌதம்... ஒரு தடவை நீ ஸ்ரீராம் அம்மாவை போய் பார்த்துவிட்டு வாயேன்... அவங்களுக்கு என்ன பிரச்னை என்று கொஞ்சம் விசாரித்தால்... சரி செய்ய முயற்சி பண்ணலாமே... இப்படியே ரெண்டு மாசம் ஆக போறது... நீயும் அப்செட்டா இருந்த... அதனால... உன்னை வற்புறுத்தவும் கஷ்டமா இருந்துச்சு... ஆனால் டைம் ஆயிட்டே போகுதே, என்றவளை குறுக்கிட்டு புரியுதும்மா... போய்ட்டு வரேன்... நான் மட்டும் போனால் போதுமா? யாராவது லேடிஸ் கூட வந்தால் பரவாயில்லை என்று நினைத்தேன்... அதான் வெயட் பண்ணேன்... என்று சொல்லி பெருமூச்சு விட்டான்.

அதன் அர்த்தம் புரியாத மர மண்டைகளா அவனது அம்மாவும் தங்கையும்... இருவரும்... சில கணங்கள் அமைதியாக இருந்தபின்... லக்ஷ்மியே மௌனத்தை கலைத்து... சரிதான் கௌதம் நீ சொல்றது... ஆனால்... அதுக்கு கொஞ்சம் நாள் ஆகும் போல இருக்கே... பரவாயில்லை... உடனே எல்லாம் சரி ஆகிவிட்டால் சந்தோஷம்தான்... ஆனால்... எல்லாம் நாம் எதிர்பார்க்கற மாதிரி நடக்காது இல்லையா... ஆனால் அதற்காக முயற்சி எடுக்காமல் இருக்க முடியாதே... அதனால் இப்போதைக்கு நீ மட்டும் போய் ஸ்ரீராம் அம்மாவை பார்த்து பேசிவிட்டு வா என்று முடித்தாள். சரிம்மா இன்னும் ரெண்டு மூணு நாளில் எப்போ டிக்கேட் கிடைக்குதோ... அப்போ கிளம்புகிறேன் என்று முடிவு செய்த பின் கீழே இறங்கி வந்த போது மணி பத்தை தொட்டு இருந்தது... அனு...

ஸ்ரீராமுக்கு பேச போறேன் நீ பேசறியா? என்று கேட்டவனை பார்த்து... இல்லன்னா இப்போ வேண்டாம்... எல்லாம் நல்ல படியா முடியட்டும்... அப்புறம் நீ கேட்கவே வேண்டாம்... நானே பேசறேன்... என்று ஒரு சின்ன புன்னகையை தந்துவிட்டு... கீழே இறங்கினாள். அவளை வருத்தத்தோடு பார்த்து கொண்டு இருந்தவன்... கடவுளே இந்த சின்ன பொண்ணுக்கும் இவ்வளவு சோதனையா? என்று நினைத்தவன் ஒரு தலை அசைப்போடு... உள்ளே அறைக்கு சென்றவன் ஸ்ரீராமுக்கு பேசலாம்... என்று தனது மொபைலை எடுத்தான். அதில் பதினைந்து missed கால் பார்த்து புருவம் சுருக்கியவன்... என்ன மேலே ஒரு அறை மணி நேரம் இருந்து இருப்போமா? அதற்குள் இத்தனை கால் யார் செய்தார்கள்... என்று தெரிந்து கொள்ள பட்டனை அழுதியவனுக்கு தனது கண்களையே நம்ப முடியவில்லை...

அதில் டிஸ்ப்ளே வந்த எண் ப்ரியாவுடயது... கடவுளே... அவன் என்ன ஏதாவது கனவு காண்கிறானா? இது அவள் நம்பர்தான? தனக்கு எதுவும் மூளை குழம்பி போய் விட வில்லையே... இல்லை... எண் மட்டும் இல்லையே... அவளது போட்டோ கூட வருமா? அவளாக... தன்னை பதினைந்து முறை அழைத்து இருக்கிறாள்... அவன் எங்கோ அமர்ந்து கனவு கண்டு பெருமூச்சு விட்டு கொண்டு இருந்து இருக்கிறான்... மை காட்... ப்ரியா... இது நிஜம்தானா? இது நீயேதானா?

@@@@ மலர்களே... மலர்களே... இது என்ன கனவா? மலைகளே... மலைகளே இது என்ன நனவா? உருகியதே ... உனது உள்ளம்.. பெருகியதே... விழி வெள்ளம்... விண்ணோடும் நீதான்... மண்ணோடும் நீதான்... கண்ணொடும் நீதான்... வா.... @@@@

தலையை உலுக்கி... நனவுக்கு வந்தவன்... உற்சாகமாய் அம்மா என்று கத்தினான். அவன் அந்த இரவு நேரத்தில் அப்படி சத்தமாய் அழைத்தது... ரொம்ப வித்தியாசமாய் தோன்ற... பதறி போய் லக்ஷ்மி மேலே அவசரமாய் வர... அடுத்த அறையில் இருந்த அனு அவளுக்கு முன்பே வந்துவிட்டாள். அவனை பார்த்து என்னண்ண... என்ன ஆச்சு என்று கேட்டவள்... அவன் முகத்தில் பளீரிட்ட... வெளிச்சம்... பரவசம்... விழிகளில் கரை கட்டி நின்ற நீர்... கையில் இருந்த போன்... எல்லாம் சேர்ந்து வினாடியில் சேதி சொல்ல... அருகில் ஓடி வந்து அவனை கட்டி கொண்டவள்... ப்ரியாவா... என்று மட்டும் கேட்டாள். பதில் சொல்ல முடியாமல் தொண்டை அடைக்க ம்ம்ம் என்று தலை மட்டும் அசைத்துவிட்டு... மேலே பேசாமல் போனை காட்டினான்.... ஐயோ இத்தனை missed கால் இருக்கே... என்ன அவசரமோ... உடனே பேசாமல் நீ என்ன எங்களை கூப்பிட்டு கதை சொல்லிட்டு இருக்க... உடனே ப்ரியாவை கூப்பிட்டு பேசு சீக்கிரம்... என்ற அனுவின் வார்த்தைகள்...

அந்த வினாடியில் அவசரமாய் உள்ளே வந்த லக்ஷ்மியின் நெஞ்சில் பால் வார்த்தது.... ரொம்ப சந்தோஷம்... கடவுளே... அவள் வந்துவிட்டால்... இவன் சரி ஆகிவிடுவான்... இவன் சரி ஆகிவிட்டால்... அனுவிற்கு ஒரு வழி பிறந்துவிடும்... அதன் பின் இந்த குடும்பமே உற்சாகமாய் ஆகிவிடும்... சீக்கிரமே அந்த நாள் வரட்டும்... மனதிற்குள்... வேண்டி கொண்டவள்... அவன் ப்ரியாவிற்கு டயல் செய்வதை பார்த்த படி கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அவன் திரும்ப திரும்ப முயன்றாலும்... நம்பர் இஸ் ச்விசெட் ஆப் என்ற பதிலே வர... அவனுக்கு பதட்டம் கூடியது. அவன் முகம் வாடியதை கவனித்த லக்ஷ்மி என்னப்பா... என்று விசாரித்தாள். விபரம் அறிந்ததும்... அதுக்கு என்ன கௌதம்... மணி பத்து ஆச்சு... படுத்து இருக்கலாம்... ஆப் பண்ணி இருக்கலாம்... அவங்க வீட்டு எண்ணுக்கு வேணா பேசேன்... என்று சொன்னதும் அவசரமாய் அதற்கு முயல... அதுவும் மணி அடித்து கொண்டே இருந்தது... யாரும் எடுக்க வில்லை...

அதையும் யாரும் எடுக்கலைம்மா... என்று சோகமாய் சொன்னவனை பார்த்து அருகில் இருந்த அனு... என்னண்ண... இதுக்கு ஏன் இவ்வளவு வருத்தம்... நீ சொன்ன சிக்னல்தான் வந்தாச்சே... நீ அன்னிக்கு உனக்கு கோபம் இல்லை என்று சொன்னது உண்மைன்ன... உடனே பறந்து போய் கூட்டிட்டு வரவேண்டியதுதானே... என்று கை விரித்து பறப்பது மாதிரி சைகை செய்து... சிரித்தாள். அதானே... ரொம்ப யோசிக்காத கௌதம்... எப்போ பிளைட் இருக்கு பாரேன்... நேரில் போய் கையோடு கூட்டிட்டு வந்துடு... என்ன பிரச்னை என்றாலும் எல்லோரும் ஒரே இடத்தில் இருந்து பார்த்து கொள்ளலாம்... கிளம்பு... என்று சொன்னவளை பார்த்து... இல்லம்மா... இப்போ எதுவும் பிளைட் இருக்காது... போன வாரம்தானே தேடினேன்... காலை ஆறரை மணிக்குத்தான்... அதுக்கு நான் இப்போ காரில் கிளம்பினால்... நாலு மணிக்கு எல்லாம் அங்கே போய்டுவேன்... அதுதான் பெட்டேர் என்று அவசரமாய் உடை மாற்றியவன் கிளம்பினான். ஆல் தி பெஸ்ட் என்று அனுவும்... ஜாக்கிரதையா வண்டி ஒட்டு... என்று அம்மாவும் வழி அனுப்ப... தலை அசைத்துவிட்டு அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் கிளம்பி விட்டான். கிளம்புமுன்பு அவசரமாய் ஒரு கால் போட்டு ஸ்ரீராமிற்கு உன் வேண்டுதல் பலித்துவிட்டது மதுரைக்கு போய் கொண்டு இருக்கிறேன்... வந்து பேசுகிறேன் என்று சுருக்கமாய் நன்றி சொல்லவும் அவன் மறக்கவில்லை.

இரவு முழுவதும்... ஒரு வினாடி என்றால் ஒரு வினாடி கூட ப்ரியா கண் மூட வில்லை... மூட முடியவில்லை... கண் திறந்து இருந்தாலும்... மூடி இருந்தாலும் வினாடி இடைவெளி இன்றி அவனது mugame தெரிந்தது... பல்வேறு சூழலில் பலவிதமாய்... அவன் பேசிய வார்த்தைகளே எதிரொலித்து கொண்டே இருந்தது... அதிலும் கடைசியில் சண்டை போட்டு கிளம்பிய அன்று அவன்

சொன்ன கடைசி வாக்கியம்... மனதில் ஆயிரம் முறை ஏற்கனவே ஒலித்தது இப்போது ஆயிரதொராவது முறையாக... மீண்டும் ஒலித்தது... என்னோட எதிரிக்கு கூட... கெட்டது நடக்க கூடாதுன்னு நினைக்கிரவண்டீ... நான்... என்னை போய்... ஒரு பொண்ணை... அதிலும் உன்னை... அடிக்கவச்சுட்டாயே... உன்னை நான் இங்கே வச்சு இருக்கேண்டீ... அப்போது அவன் முகத்தில் தெரிந்த அந்த விரக்தி... வருத்தம்... எல்லாம் அவளது மனதை போட்டு கசக்கியது... அவன் அவளை எவ்வளவு நேசித்து இருந்தால்... அப்படி நொந்து போய் அந்த வார்த்தை சொல்லி இருப்பான்... கண் கெட்ட பின் சூர்ய நமஸ்காரம் செய்யும் பரம்பரையில் வந்தவள்... இவள்தான் போல... அவன் அடித்தான் என்று இத்தனை நாள் கோபமாய் இருந்தாளே... ஆனால் அவன் அடித்த ஐந்தாவது நிமிடம்... அதற்காக வருத்தப்பட்டு... ஒரு வாக்கியம்... மன்னிப்பு என்று கேட்காவிட்டாலும்... விளக்கம் சொல்லிவிட்டான்... மேலும்... அப்போது அவன் கையை வேறு கண்ணாடியில் குத்தியது... ஞாபகம் வந்து அவளுக்கு இப்போது மனம் முழுவதும் நொந்தது... அது கூட இந்த மர மண்டையில் உரைக்க வில்லை...

யோசிக்க யோசிக்க... அவன் ரொம்ப ரொம்ப நல்லவன்... அவனுக்கு தான்... இந்த மாதிரி அவசர குடுக்கை... பொறுமை இல்லாத... முன் கோபம் மிகுந்த ஒரு பெண்... பொருத்தம் இல்லையோ என்று கூட இப்போது சந்தேகம் வருகிறது... போகட்டும்... அவனாவது நன்றாக இருந்தால்... சரி... ஆனால்... அவனிடம் ஒரு முறை மன்னிப்பு மட்டும் கேட்டுவிடவேண்டும்... அதற்கு அப்புறம் எங்கேயாவது கண் காணாத தூரத்திற்கு போய் விடலாம்...அவன் யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணி கொண்டு சந்தோஷமாய் இருக்கட்டும்... இவ்வளவு அவஸ்தையோடு... கஷ்டப்பட்டு வாழ்வதை விட... செத்து விடலாம் என்று ஒரு வினாடி தோன்றி... அதற்கும் அவன் சொன்ன விளக்கம் தோன்றி மேலும் வதைத்தது...தாங்க முடியாமல்... எழுந்து பாத் ரூமிற்கு சென்று முகத்தில் குளிர் நீர் அடித்து கழுவியவள்... காதுகளில் அருகில் இருந்த கோவிலில்... தீபாராதனை நடக்கிறது போல... மணி சத்தமும்... திருப்பாவை... பாடும் ஓசையும்... மார்கழி திங்கள்... மதி நிறைந்த நன்னாளாம்... என்று ஆரம்பித்து...ஒலிக்க... ஓ ஓ... பொழுது விடிந்துவிட்டது போல... இரவு முழுவதும் கண்ணீர் நிற்காமல் வடித்தாகிவிட்டது... இனி வாழும் காலம் முழுவதும் எப்படி போகுமோ?

@@@ மார்கழி திங்கள் அல்லவா... மதி கொஞ்சும் நாள் அல்லவா... இது கண்ணன் வரும் பொழுதல்லவா... ஒரு முறை உனது திருமுகம் பார்த்தால்... விடை பெறும் உயிர் அல்லவா... @@@ என்று படுக்கையில் கவிழ்ந்து படுத்து அழுகை குரலில் விசும்பியபடி... பாடியவள் காதுகளில்... எப்போதும் ஒலிக்கும்... அந்த மாய குரல்... மக்கு... அதுல இருந்தால்... அப்படியே பாட வேண்டுமா...

உனக்கு மூளை இல்லை... நல்லதா மாத்தி பாடறது... ஒரு முறை உனது திருமுகம் பார்த்தால்... மலர்ந்திடும் மனம் அல்லவா... என்று பாட கூடாது... ஹேய் இது எப்போதும் ஒலிப்பது இல்லையே... புதிதாய் ஏதோ... விஷயம்... சில வினாடிகள் கழித்தே அந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்தவள்... வெடுக்கென்று நிமிர்ந்து திரும்பினாள்... அங்கே...
அறை வாசலில்... கதவில் சாய்ந்தபடி கைகளை கட்டி நிற்பது... கடவுளே... கௌதமா... விழிகளை நிறைத்து பார்வையை மறைத்த... கண்ணீரை... துடைக்க தோன்றாது... கண்களை சிமிட்டி விட்டு பார்த்தால்... இன்னும் அங்கேயே அந்த உருவம் நிற்கிறதே... இது கனவில்லையா? அவளது குழப்பத்தை உணர்ந்தவன் போல... அவன் புன்னகைத்து கைகளை விரித்து அவளை நோக்கி புன்னகை செய்து...நீ பார்ப்பது கனவில்லடீ...நிஜம்தான்... வா... இன்னும் சந்தேகம் இருந்தால்... என்னோட கைக்குள் வந்து என்னை கிள்ளி பார்... என்று கண் சிமிட்டி அழைத்தான்.

ஐயோ இது நிஜமா... கௌதம் என்ற கூவலோடு ஒரே எட்டில் அவனை அணுகியவள்... அவன் அருகில் வந்து நின்று... ஐ அம் சாரி கௌதம்... ஐ ஆம் டெர்ரிப்லி சாரி... உங்களை என்னெனவோ சொல்லிட்டேன்... என்னை நீங்க நாலு அடி இல்லை... நாற்பது அடி... நானூறு அடி கூட அடிங்க... என்று சொல்லி கொண்டு போனவள் வாயை மூடி... போதும் பைத்தியம் மாதிரி கண்டபடி உளராதடீ... என்று கண்டித்தவன் அவளை இழுத்து இறுக அணைத்து கொண்டான்... அவன் அப்படி சொன்னதும் அவளை உறுத்த... அவள் கண்ணீர் மேலும் பெருக்கெடுத்து ஓட... ஐ ஆம் சாரி கௌதம்... நான் உங்களை போய் அந்த மாதிரி வார்த்தை சொல்லி இருக்க கூடாது... என்னை மன்னிச்சுடுங்க...என்று அழுகையோடு திக்கி திணறி... அன்று இரவு முழுவதும் மனதிற்குள் நினைத்ததை... கோர்வையாக வார்த்தை வர மறுத்து... ஆனாலும் விடாமல்... பேசி கொண்டே போக... ப்ரியா ப்ரியா... போதும்டா... விடு... முதலில் அழுகையை நிறுத்து... ப்ளீஸ்... அழுகையை நிறுத்திட்டு... ஒன்னொன்ன தெளிவா சொல்லு... நான்தான் வந்துட்டேன்ல... இன்னும் என்ன அழுகை... அழுதுகிட்டே பேசினால்... நீ பேசறது எனக்கு புரியலை பாரு... என்று என்னென்னவோ சொல்லியும் அவளது அழுகை நிற்காததால்... கொஞ்சம் சத்தம் உயர்த்தி... ப்ரியா என்று அழுத்தமாய் கூப்பிட்டவன்... அவளை தோளை பற்றியபடி கொஞ்சம் தள்ளி நிறுத்தினான்.

அவள் விழிகளை நேராக பார்த்து புன்னகை செய்தவன்... அழுகையை நிறுத்திட்டு ஒவ்வொன்னா தெளிவா சொல்லு பார்க்கலாம்... என்று கேட்டான். அவள் கஷ்டப்பட்டு சமாளித்து கூடிய வரையில் தெளிவான குரலில்... ஐ ஆம் சோ சாரி கௌதம் என்று சொன்னாள்... குட்... இப்ப பரவாயில்லை... இதே மாதிரி பேசு... என்றவன் சரி அப்புறம்... என்று கேட்டான். ஐ missed யு கௌதம்... ம்ஹூம்...

என்று தலை அசைத்து சிரித்தவன்... சரி... அப்புறம்... என்றான். அவனது கேலி புரியாமல்... ஐ லவ் யு கௌதம் என்றாள். வாவ்... சூபர்... அப்புறம்... என்றவுடன்தான்... அவனது கேலி புரிந்து ஏய்... உன்னை... என்று பாய்ந்து அவன் நெஞ்சில் குத்த போனவள் கை பற்றி தடுத்து... நோ நோ... அங்கே வேண்டாம்... உனக்கு ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கேன்ல... என்றதும் அவள் விழிகளில் மீண்டும் நீர் பெருக்கெடுத்து... ஐயோ... இது என்ன மறுபடியும் முதலில் இருந்தா? ப்ளீஸ் போதும்டா... இத்தனை நாள் அழுதது போதும்டா... இனிமேல் அழவே கூடாது... என்று சொல்லிவிட்டு அவளது கண்களை துடைத்தவன்... மீண்டும் இழுத்து அணைத்தான். அவனது மார்பில் சாய்ந்தவள்... வாய் மட்டும் விடாமல்...ஐ ஆம் சாரி கௌதம்... ஐ மிசெட் யு கௌதம்... ஐ லவ் யு கௌதம் என்று விடாமல் மந்திரம் போல் சொல்லி கொண்டு இருக்க... அவன் அவளது முதுகை தடவி சமாதான படுதியவாறே... கண்களை மூடி அவன் விழிகளில் பெருகிய நீரை... கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்து கொண்டு இருந்தான்.

@@@ மின்னல் ஒரு கோடி எந்தன் உயிர் தேடி வந்ததே.... லட்சம் பல லட்சம் பூக்கள் ஒன்றாக பூத்ததே... உன் வார்த்தை தேன் வார்த்ததே... மௌனம் பேசியதே.... குளிர் தென்றல் வீசியதே.... ஏழை தேடிய ராணி நீ என் காதல் தேவதையே... @@@

அந்த ஆழமான காதலின் இனிய சங்கமத்தின்... அழகை... தெவிட்டாமல் ரசித்த ஆறு விழிகளில் இருந்தும்... எஸ்... ஆறு விழிகளில் இருந்தும்... ஆனந்த கண்ணீர் ஆறாக பெருக்கெடுத்து ஓடி கொண்டு இருந்தது...

அத்தியாயம் 72

ப்ரியாவின் அழுகை ஓரளவிற்கு கட்டுப்பட்டு விட்டது என்ற உணர்வு கௌதமிற்கு வந்ததும்... மெல்ல அவளது முகத்தை நிமிர்த்தியவன்... அவளையே கண இமைக்காமல் அடங்காத ஆசையோடு... பார்வையால் விழுங்கி விடுவது போல பார்த்து விட்டு குனிந்து நெற்றியில் முத்தமிட்ட பின் மீண்டும் அணைத்து கொண்டான். அவளும் ஆவலோடு அவனது அணைப்பில் கட்டுண்டு நிற்க... முதலில் ஒரு பெருமூச்சோடு சுய நினைவிற்கு வந்த கௌதமிற்கு... தாத்தாவை பற்றி தான் இன்னும் விசாரிக்கவில்லையே... என்பதுதான் முதலில் தோன்றியது... தாத்தாவிற்கு என்ன ஆச்சு ப்ரியா என்று கேட்க வாயை திறந்தவன்... நிமிர்ந்து படுக்கையை பார்த்தால்... அங்கே படுக்கையில் தாத்தா அவன் பார்த்ததை உணர்ந்ததும்... விழிகளில் வழிந்த நீரோடும்... இதழ்களில் புன்னகையோடும்... கட்டை விரலை தூக்கி காட்டுகிறார்? ... ஐயோ அவர்... விழித்து கொண்டுதான் இருக்கிறாரா? எவ்வளவு நேரமாய் பார்த்து கொண்டு இருக்கிறாரோ? அவசரமாய் அவளை

அணைப்பில் இருந்து விலக்கி நிறுத்திவிட்டு என்ன தாத்தா எப்படி இருக்கீங்க? என்று அவர் அருகில் சென்றான். அவன் குரல் கேட்டு திரும்பியவள் அவசரமாக அருகில் வந்து என்ன தாத்தா இப்படி திடீர்னு பயமுருத்திடீங்க... இப்ப எப்படி இருக்கு என்றவள் தலையை லேசாக வருடிவிட்டு... இப்ப பரவாயில்லை ப்ரியா என்று புன்னகைத்தார்.

அதே சிரிப்போடு அவன் புறம் திரும்பியவர்... வெல் கௌதம் நான்தான் உடம்பு சரி இல்லாம ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கேன்... நீ ஏன்பா இங்கே இருக்க? உனக்குத்தான் இப்போ உடம்பு மனசு ரெண்டுமே நல்லா இருக்கணுமே? ம்ம்ம் என்று சிரித்தவுடன்... ப்ரியா கௌதம் இருவருக்குமே லேசான கூச்சத்துடன் கூடிய சிரிப்பு வந்தது. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து கொண்டவர்கள்... அவர் அருகில் படுக்கையில் வந்து அமர்ந்தார்கள். ப்ரியா... எனக்கு கொஞ்சம் தலை வலிக்கிற மாதிரி இருக்கு... கொஞ்சம் ஸ்ட்ராங்கா... ஒரு காபி வாங்கிட்டு வரியா? அப்படியே கௌதமிற்கும்... என்று அவர் கேட்டவுடன்... நான் போய் வாங்கிட்டு வரேன் என்று எழுந்தவன் கையை பற்றி ப்ரியாவிற்கு தெரியாமல் அழுத்தியவர்... அவனை போகவேண்டாம் என்று சொல்லாமல் சொல்லி நிறுத்தினார்... அவர் ஏதோ பேச போகிறார் என்பதை உணர்ந்து... என்னவாய் இருக்கும் என்ற யோசனையோடு மீண்டும் அவர் அருகில் முன்பு ப்ரியா அமர்ந்து இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான். இருவரையும் கேள்வியோடு பார்த்துவிட்டு... ஒன்றும் பேசாமல் ஒரு சின்ன தலை அசைப்போடு ப்ரியா வெளியேறி போனாள்... என்ன தாத்தா என்ன ஆச்சு? காலையில் வீட்டுக்கு போனேன்... வேலுசாமியை பார்த்தேன்... நேற்று மாலை நீங்க மயக்கம் போட்டு என்று அவன் பேசும்போதே... அவர் கை காட்டி அவனது பேச்சை நிறுத்தி விட்டு எழுந்து அமர்ந்தார்...

ஐயோ கௌதம் எனக்கு ஒண்ணும் இல்லை... ஐ ஆம் பெர்பெக்ட்லி ஆல்ரைட்... எல்லாம் இந்த பொண்ணுக்கு புத்திவரட்டும்... என்பதற்காகத்தான்...என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... யு சீட்... எனக்கு தெரியும் இப்படி ஏதாவது விஷயம் இருக்கும்னு... அதனால்தான் நான் போகலை... வாசலிலேயே நின்று கொண்டு இருந்தேன்...என்று சொல்லியவாறே... கதவை படீரென்று திறந்து கொண்டு ப்ரியா புயலாக உள்ளே வந்தாள்... உள்ளே வந்தவள் நேராக... தாத்தா அருகில் சென்று... படுக்கையில் இருந்த தலையணையை... எடுத்து அவர் முதுகில் நாலு அடி அடித்து விட்டு... அவர் முகத்தை பற்றி தன்புறம் திருப்பியவள்... எனக்கு புத்தி இல்லையா? ம்ம்ம்... நேரம்தான்... எல்லாம் உங்களுக்கும் உங்க பையனுக்கும் எவ்வளவு புத்தி இருந்ததோ... அவ்வளவுதானே எனக்கு இருக்கும்... நீங்க மட்டும் நேற்று நடிக்காமல் இருந்து இருந்தால்... நான் நேற்றே சென்னைக்கு போய் இருப்பேன்... என்று சொல்லும்போதே... தாத்தாவும் கௌதமும் ஒரே நேரத்தில்... ஒரே குரலில்

சென்னைக்கு போய்... என்று ஆரம்பித்து... உடனே ரெண்டு பேர் பேசுவதை உணர்ந்து மீண்டும் ஒரே நேரத்தில் நிறுத்தி... அதையும் பார்த்து மீண்டும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்து கொண்டனர். அவர்கள் இருவரையும் அப்படி பார்த்து சிரித்ததை கண்டவளுக்கு... எரிச்சல் மிகுந்து ஓஹோ... நீங்களும் இவரோட கூட்டா? உங்களை என்று அவன் புறம் வந்து அவனது முதுகில்... தட்டினாள். என்ன ப்ரியா... இது நாங்கள் இருவரும் கூட்டாக இருந்தால்... அவர் என் என்னிடம் இப்போது விபரம் சொல்ல போகிறார்? நான் எப்பவும் உன்னோட கட்சிதான்... என்று எழுந்தவன் அவளை அணைத்து கொண்டான்.

ம்கூம் இதுல ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு... விலக முயன்றவளை... விடாமல் இறுக பிடித்து கொண்டு... அப்ப வேற எதுல குறைச்சலாம்? அதையாவது சொல்லு என்று குனிந்து லேசாக அவளது நெற்றியில் முட்டி கேட்டான். ஹலோ... நான் இங்க ஒருத்தன் உட்கார்ந்து இருப்பது உங்க ரெண்டு பேருல யாருக்காவது தெரியுதா? என்ன கௌதம்... நானும் அரை மணி நேரமா பார்த்துட்டு இருக்கேன்... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் நான் இருப்பது கண்ணிலேயே படவில்லையே... எப்படி அது? என்று விசாரித்தார். இருவரும் கூச்சத்தோடு விலகவும்... ஹேய் நல்லா ரெண்டு பெரும் நல்லா ஆக்ட் பண்றீங்கப்ப... என்று லேசாக சிரித்துவிட்டு சொல்லு ப்ரியா... நேற்று நீ சென்னைக்கு போய் என்ன செய்து இருப்பாய்? என்று கேட்டதும்... ம்ம்ம் நான் போய் கௌதமை பார்த்து இருப்பேன்... என்றாள். அவ்வளவுதானே... இப்ப என்ன ஆச்சு... கௌதம்தான் இங்கே வந்தாச்சே... உன்னோட பிளான் நிறைவேறிடுசுதானே... என்றவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தவள்... அவர் தலையில் லேசாக தட்டி... நான் அங்கே போறதுக்கும்... கௌதம் இங்கே வரதுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு... அது புரியுரதுக்கு... இங்கே கொஞ்சம் வேணும்... என்று அவர் தலையை சுட்டி காட்டினாள்...

என்ன வித்தியாசம்... எனக்கு புரியலியே... என்று அப்பாவியாய் கைகளை விரித்தவரை பார்த்து முறைத்துவிட்டு... கொஞ்சம் முன்னால என்னை சொன்னேங்கலே... அது எனக்கு இல்லை... உங்களுக்குத்தான் பொருந்தும்... என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து மீண்டும் கௌதமின் அருகில் வந்தவள்... அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு... நான் பண்ணிய தப்புக்கு... அங்கே போய் அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்பதுதான் சரியே தவிர... அவரை இங்கே வரவழைப்பது சரி கிடையாது... ஆனால் எனக்கு வேற வழி தெரியாமல்... நேற்று உங்களால்... நான் அவருக்கு போன் பண்ணினேன்... என்று சொல்லும்போதே... அவளது குரல் கம்மியது...அவளை அணைத்து கொண்டவன்... ஹேய் ப்ரியா என்னடா... நமக்குள்ள என்ன... யார் வந்தால் என்ன... அதை போய் ஏன் இவ்வளவு பெரிய இஸ்யு

ஆக்கிற... ஜஸ்ட் லீவ் இட்... என்று சமாதான படுத்த முயன்றான்... இல்ல கௌதம்... நானே... ரெண்டு மாசமா... படாத பாடு பட்டு... ஒருவழியா எல்லாம் சரி ஆயிடுச்சுன்னு... ஒரு நிம்மதி மூச்சு விடலாம்னு பார்த்தா... இவர் மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டார்... எனக்கு எப்படி இருக்கும்... எனக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும்தான் வேணும்... டாஸ் போட்டா பார்க்க முடியும்... இப்ப என்னடான்னா... நடிச்சேன்னு கதை சொல்றார்... விடுங்க என்னை... இவரை... என்று மீண்டும் பல்லை கடித்தவளை பார்த்து ராஜாராமன் வாய் விட்டு சிரித்தார்...

ஏன் ப்ரியா... எப்படா... உனக்கு மனசு மாறுச்சு? கௌதம் நல்லவன்னு... சொல்லேன் என்று சிரிப்போடு கேட்டார். அதை எல்லாம் உங்ககிட்ட சொல்ல முடியாது போங்க... என்று அவள் முகத்தை திருப்பி கொள்ள... மீண்டும் இருவருக்கும் அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது. அவர்கள் சிரிப்பதை பார்த்தவளுக்கு எரிச்சல் அதிகமாக... அவனது பிடியில் இருந்து திமிறி விலகினாள்... நீங்களும் இவரோடு சேர்ந்து சிரிக்கறீங்களா? போங்க... ரெண்டு பேரும் என்னவோ பண்ணுங்க... என்கிட்டே பேசாதீங்க... என்று சொல்லிவிட்டு... ஜன்னல் அருகில் போய் நின்றவள் கண்ணில்... அப்போதுதான் வெளிச்சம் வந்து கொண்டு இருக்க... வெளியில் கிடந்த அவளுடைய மொபைல் கண்ணில் பட்டது... அதை எடுத்து வரலாம் என்று அவள் அவசரமாய் வெளியே போக முயல... கௌதம் அவசரமாய் அவள் கை பற்றி நிறுத்தினான். இப்ப எங்கே போற... என்றவனிடம்... ஏன் அவசியம் சொல்லனுமா... என்று திருப்பி கேட்டாள்... ச்... ப்ரியா... என்ன இது வா வந்து உட்கார் என்ன கோபம் தாத்தா மேல உனக்கு... அதை உங்களிடம் சொல்ல முடியாது... என்று சொல்லிவிட்டு... வெளிய போய் அந்த மொபைலை எடுதவள்... தனி தனியாக விழுந்து கிடந்த... பாட்டரி... கவர் எல்லாம் சரியாக போட்டுவிட்டு ... வேலை செய்கிறதா... என்று பார்க்க... கடைசியில் அழைத்த நம்பரை மீண்டும் அழுத்தினாள். அது கௌதமிற்கு... போக... எடுத்தவன் நம்பரை பார்த்து சிரித்து விட்டு, என்ன ப்ரியா... என்றான்

ஓ இது உங்க நம்பரா? சாரி ராங் நம்பர் என்று சொல்லிவிட்டு கட் பண்ணினாள்... அவள் அப்படி செய்ததும்... குரல் கேட்டு ஜன்னல் அருகில் வந்தவன்... வெளியே பார்த்து போனை எடுக்க போறேன் என்று சொல்லிவிட்டு போக வேண்டியதுதானே... அப்புறம்... ராங் நம்பருன்னு தெரிஞ்சே கூப்பிடுவீங்களா... ரொம்ப நல்ல பாலிசி என்று சிரித்துவிட்டு... முதலில் உள்ளே வாடீ... என்று சொன்னான்... வரமுடியாது போடா என்று சொல்லிவிட்டு... திரும்பி நடந்தாள். அவள் போவதை சிரிப்போடு பார்த்துவிட்டு உள்ளே திரும்பியவன்... சாரி தாத்தா... அவள் நேற்று ரொம்ப குழம்பி போய் இருந்து இருப்பாள்... மனசு வேற ரொம்ப கஷ்டமா இருந்து இருக்கும்... அதனால்தான்...

அவள்... இப்படி என்று கௌதம் சொல்லும்போதே வாய் விட்டு சிரித்தார்... ஹேய் யாரை பத்தி யாருக்கு விளக்கம் கொடுக்கிறாய் கௌதம்... ப்ரியா என்னுடைய பேத்தி இல்லையா? எனக்கு தெரியாதா அவளை பத்தி... ம்ம்ம்... என்று மீண்டும் சிரித்தார். சரி வா... ஆமா ப்ரியா நேற்று உனக்கு பேசினாளா... என்ன... நான் வாட்ச் பண்ணிட்டே இருந்தேனே... பேசலியே... இல்லை தாத்தா... நான் மேலே மொட்டை மாடியில் இருந்தேன்... மொபைல் எடுத்துட்டு போகலை... பத்து மணிக்குத்தான் கீழே வந்து பார்த்தேன்... மிச்செட் கால் இருந்தது... உடனே கிளம்பி வந்துட்டேன்... காலையில் வீட்டுக்கு போய்... வேலுசாமியை பார்த்துட்டு இங்கே வந்துட்டேன்... என்று சொல்லிவிட்டு சங்கோஜமாய் சிரித்தான்.

அவன் தோளில் சிநேகமாய் தட்டியவர் ... எனக்கு அவள் மனசு மாறினது கண்டு பிடிக்க முடியலப்பா... நேற்று மாலையில்தான் அந்த முடிவுக்கு வந்து இருக்க வேண்டும்... இல்லேன்னா இப்படி செய்து இருக்க மாட்டேன்... எனக்கு தெரிஞ்ச ப்ரியாவோட கோபம்... தீரும் டைம் எப்போவோ கடந்து விட்டது... அதனால்தான்... எனக்கு என்ன சந்தேகம்னா... அவள் realise பண்ணிட்டு சாம் ஈகோ பிரப்ளதினால் தவிக்கிராளோ என்ற சந்தேகம்... லேசாய் இருந்தது... அந்த பலகை எடுக்கத்தான்... இந்த மாதிரி ஷாக் கொடுத்தால்... அவள் உன்னை தேடி வருவாளோ என்ற சந்தேகம்... இது என்னுடைய... லாஸ்ட் முயற்சி என்று வைத்து கொள்ளேன்...சும்மா சும்மா... அழுதுட்டே இருக்காள்... எத்தனை நாள் பார்த்தும் பார்க்காத மாதிரி இருக்க முடியும் சொல்லு... அவளும் உன்னை நினைக்காத நேரம் இல்லை கௌதம்... இந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு வரட்டுமே... என்றுதான்... எனக்கு தெரியும்... கௌதம் அவள் ஒரு வார்த்தை பேசிட்டால்... நீ உடனே வந்துடுவன்னு... என்றவரை குறுக்கிட்டு அதெப்படி.... உங்க பேத்திக்குதான் கோபம் வருமா? ஏன் எங்களுக்கு எல்லாம் வராதா? வர கூடாதா? என்று சிரிப்போடு மடக்கினான். ஆஹா... அப்படி நான் சொல்லலைப்பா... கோபம் எல்லோருக்கும் வரும்... வரணும்... ஆனால் அது வந்த வேகத்தில் போயடனும்... அவ்வளவுதான்... உனக்குத்தான் கோபம் போய்டுச்சுன்னு... போன வாரமே நான் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலில் வைத்து பார்த்துட்டேனே... என்றவரை விழி அகல பார்த்தான்...

மெல்ல மெல்ல... என்ன அப்படி பார்க்கிறாய்... நீ வந்தது எனக்கு எப்படி தெரியும்னா? நீ அவள் அமர்ந்த இடத்தில் தலை சாய்த்து அமர்ந்து இருந்தாயே... அந்த பரவச காட்சி இன்னும் என் கண்ணில இருந்து போகலைப்பா... வாழ்நாள் முழுவதும் போகவும் போகாது... இன்னும் சொல்ல போனால்... காதலி அமர்ந்த இடத்தை அவ்வளவு ரசித்து... அவள் இன்னும் அங்கே அமர்ந்து இருப்பதை போல கற்பனை செய்து... நீ படுத்து இருக்கவேண்டும்... உன் முகத்தில் அந்த பாவனை

எனக்கு தெரிந்தது... அந்த காட்சிதான்... என்னை இந்த முடிவுக்கே தள்ளிச்சு... சாரி கௌதம்... நீயும் ரொம்பதான் கஷ்ட பட்டு விட்டாய்... சாரி கௌதம் என்றவரை... பார்த்து என்ன தாத்தா... நீங்க போய் என்கிட்டே சாரி சொல்லிக்கிட்டு... ஏதோ கெட்ட நேரம்...என்று சொல்லிவிட்டு ஆமா...ப்ரியா பேசலைன்னு எப்படி சொல்றீங்க... அவள் எனக்கு டயல் பண்ணினாலே... பதினைந்து missed கால் இருந்தது... இருக்கலாம்... கௌதம்... நான் அரை கண்ணில் அவள் என்ன செய்கிறாள் என்று பார்த்து கொண்டு இருந்தேனா... அதில் தெரியவில்லை... ப்ரியா குழப்பத்தில் இருந்ததனாலதான்...நான் நடித்ததை அவளால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை... இல்லை என்றால்... சில நிமிடத்தில் என் குட்டு வெளியாகி இருக்கும்...நீ சொன்ன மாதிரி... ரெண்டு பேருக்கும்... இனிமேலாவது நல்ல காலம் பொறக்கட்டும்... நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமா இருந்தால் அதுவே எனக்கு போதும்... என்று சிரித்தவர்...

சரி நீ போ... போய் அந்த குட்டி பிசாசு எங்கே இருக்குன்னு பார்த்து கூட்டிட்டு வா... நான் போய் ஆஸ்பத்திரி பார்மலிடி என்னன்னு விசாரிக்கிறேன்... என்று சொன்னார். தாத்தா... என்னோட ப்ரியாவை... இன்னொரு முறை குட்டி பிசாசு என்று சொன்னீங்க... என்று சுட்டு விரல் காட்டி எச்சரித்து சிரித்தான். இங்க பாருடா... முதலில் எனக்கு அவள் பேத்தி... அப்புறம்தான் உனக்கு அவள் பொண்டாட்டி... அது கூட இன்னும் கல்யாணம் ஆகலை... கொஞ்சம் ஞாபகம் வச்சுக்கோ என்று சிரித்தார்... ஹலோ ... ஹலோ... மிஸ்டர் ராஜாராம்... எங்களுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆயிடுச்சு... ஆகலைன்னு உங்களுக்கு யார் சொன்னா?... என்ற கேள்வியோடு கதவை திறந்து கொண்டு ப்ரியா வந்து அவர் அருகில் நின்று தோளில் சாய்ந்து கொண்டு சிரிக்க... அப்படி போடு... இது கரெக்ட்... இதுக்கு பதில் சொல்லுங்க... பார்க்கலாம்... ப்ரியாவா... கொக்கா? என்று சொல்லி சிரித்த கௌதமையும்... சேர்த்து அணைத்து கொண்டவர்... மனம் மகிழ்ச்சியில் நிறைந்து இருந்தது...
@@@ பச்சை கிளிகள் தோளோடு... பாட்டு குயிலோ மடியோடு... பூலோகம் ஆனந்தத்தின் எல்லை... இந்த பூமிக்கு கண்ணீர் சொந்தம் இல்லை... @@@
அல்லது... கொஞ்சம் ஜாலியா இருக்கறவங்க... இந்த பாட்டு எடுத்துகோங்க...

@@@ ஆலங்கட்டி மழை தரைக்கு வந்தாச்சா... டூ விட்ட மனசு பழம் விட்டு சேர்ந்தாச்சா... சமாதானம் செய்ய சந்திரன் வந்தாச்சா... சின்ன சின்ன சண்டை... சமாதானம் ஆயாச்சா? அய்யோடா... இது நிரந்தரம் என நிலைச்சு இருக்கணும்... அய்யோடா... @@@@

அத்தியாயம் 73

என்ன பிரிய... இத்தனை வருஷமா கூடவே இருக்கேன்... என்னை கூட உன்னோட கல்யாணத்திற்கு கூப்பிடலை... இல்லை... போகட்டும்... நீங்க சின்ன பசங்க ஏதோ தெரியாம தப்பு பண்ணிட்டீங்க... பரவாயில்லை... நான் அதை பெரிசு பண்ணாமல்... உங்களை ஆசீர்வாதம் பன்றேன்... நீங்க ரெண்டு பேரும்... சண்டை போடாம இல்ல ... இல்ல... சின்ன சின்ன சண்டை மட்டும் போட்டு கிட்டு... உடனே உடனே சமாதானம் ஆயிட்டு... நூறாண்டு காலம் ... குறையாத சந்தோஷத்தோட வாழ... என்னோட மனமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்கள் ... சரியா... என்று சொல்லி சொன்னவுடன்... ரொம்ப தேங்க்ஸ் தத்தா... உங்களோட வாழ்த்துக்கு... என்று இருவரும் ஒரே குரலில் சொல்லி சத்தமாய் சிரித்தனர்... சிரித்து முடித்து விட்டு... கௌதம் தாத்தா ரொம்ப பீல் பண்றார்... அதனால அவருக்காக... போனால் போகிறது... இன்னொரு தடவை அவர் முன்னால கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்... என்று சிரிதவளை பார்த்து அடடா என்ன பெருந்தன்மை ப்ரியா உனக்கு... என்று சொல்லி மற்ற இருவரும்... மீண்டும் சிரித்தனர். சிரிதபின்... கௌதம் நீ ப்ரியாவை கூட்டிகிட்டு வீட்டுக்கு போ... நான் இருந்து இந்த ஹச்பிடல் பார்மாலிட்டி எல்லாம் முடிச்சுட்டு வந்துடறேன்... எப்படி வந்தாய் காரிலா... ரொம்ப டயர்டாக இருப்பாய் நீ போய் குளிச்சுட்டு சாப்பிடு... நான் வந்த பின் என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கலாம் என்று சொன்னார்.

இல்ல தாத்தா நீங்க ப்ரியாவோட வீட்டுக்கு போங்க... நான் இருந்து இதை முடிச்சுட்டு வரேன் என்ற கௌதமை பார்த்து உறுதியாய் தலை அசைத்தார். இல்ல கௌதம்... நீ வீட்டுக்கு போ... ரெண்டு மாச கதை வேற நிறைய பேச வேண்டி இருக்கும்... இதுல... நான் ஏன்... நடுவுல... யு என்ஜாய் யூர் டைம்... கிளம்புங்க... என்று வழி அனுப்பி வைத்தார். கௌதமுடன் வெளியே வந்த ப்ரியாவின் கண்ணில் கௌதமின் கார் பட்டதும்... முந்தய நாள் மாலை நடந்த நினைவுகள்... சட்டென்று வந்து மனம் கனம் ஆனது... வேகமாக... காரின் அருகே வந்தவள்... அதன் மேல் தலை சாய்த்து கண் மூடி சில நிமிடம் நின்றாள். அவள் அப்படி கண் மூடி நின்ற நிலையை பார்த்த கௌதம் ஆச்சரியத்துடன் அருகில் வந்து என்ன ப்ரியா... என்று தோளில் கை வைத்து லேசாக உலுக்கினான். ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தவள்... சின்னதாய் காருக்கு முத்தமிட்டு... ஒன்று இல்லை என்ற தலை அசைப்புடன் உள்ளே ஏறி அமர்ந்தாள். அவளை வியப்போடு பார்த்தவன் ஏறிய பின்னும் காரை கிளப்பாமல்... அவளையே பார்த்தபடி சில நிமிடம் அமர்ந்து இருந்தான். என்ன என்று விழியால் கேள்வி கேட்டவளை பார்த்து... அதை நீதான் சொல்லணும்... ஒன்றுமில்லை என்று நீ சொன்னாலும்... உன் செய்கை அப்படி சொல்ல வில்லையே... ஏதோ இருக்கிறது என்றுதான் எனக்கு தோன்றுகிறது... என்று சொல்லும்போதே மறுப்பாய் ஏதோ சொல்ல வாய் எடுத்தவளை கை காட்டி

நிறுத்தினான்.

ஹேய்... கம் ஆன் ப்ரியா... எனக்குதெரியாதா... என்ன விஷயம் சொல்லு... அப்படி எதுவும் இல்லன்னா... அப்புறம் நான் ஒரு விபரீத முடிவு எடுக்க வேண்டி இருக்கும்... என்று சொல்லி கண் சிமிட்டினான்... என்ன முடிவு... என்று கேட்டவளை பார்த்து சிரித்து விட்டு... அவளை நெருங்கி... அருகில் குனிந்து காதில் ரகசியமாய்... நீ என்னை விட... என் காரைத்தான் அதிகம்... மிஸ் பண்ணினாய்... என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டி இருக்கும்... பார்த்து ஒரு மணி நேரம் ஆகியும் எனக்கு கிடைக்காத அந்த கிஸ்சை பார்த்த முதல் நிமிடத்தில் வாங்கிடுசே... லக்கி கார்... என்று பெருமூச்சு விட்டான். ஏய் சீ... என்று சொல்லி அவனை விளையாட்டாய் தள்ளி விட்டாள். என்ன சீ... எனக்கு வர ஆத்திரத்திற்கு... இந்த காரை இப்பவே... என்று சொல்லும்போதே... அப்படி சொல்லாதீங்க கௌதம்... வேணும்னா... உங்களுக்கும்ரெண்டு கிஸ் கொடுக்கறேன்... என்று சொல்லிவிட்டு... அவனது இரண்டு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டாள். சரி சரி... அது ஓகே? ஆனால் என்ன விஷயம்னு இன்னும் சொல்லலியே? என்று கேட்டவனை பார்த்து சின்ன குரலில் முந்தய தினம் அவள் காரை பார்த்து ஆவலாய் ஓடி வந்தது ஏமாந்ததை... சொன்னதும்... நெகிழ்ந்து போய் அவளை அணைத்து கொண்டவன் விழிகளில் நீர் பெருக்கெடுத்தது... அவள் தன்னை நினைதாளே... என்று சந்தோஷப்பட அவனால் முடியவில்லை... மாறாக... எப்படி எல்லாம் தவித்து இருக்கிறாள்... என்று அவள் பட்ட துன்பம்தான் அவன் மனசை போட்டு கசக்கியது...

அந்த வினாடியில் அவன் பட்ட துன்பம் அவனுக்கு சுத்தமாய் நினைவில்லை... வினாடிக்கு வினாடி அவன் அணைப்பு இறுகுவதை கவனித்து அவனது மனதை உணர்ந்து அவளும் அணைத்து கொண்டாள். சில நிமிடம் கழித்து விலகி கண்களை துடைத்து கொண்டவள்... போகலாமா என்று கேட்டாள். ம்ம்ம் என்று தலை அசைதவன்... கிட்ட வந்து மேல சாஞ்சுக்கோ... என்று சொல்லிவிட்டு... காரை கிளப்பினான். சில நிமிடங்கள் நிலவிய மௌனத்தை கலைக்க எண்ணிய ப்ரியா முயன்று சமாளித்து கொண்டு... நீங்க பாஸ்ட் டைமா... என்னோட வீட்டுக்கு வரீங்க இல்ல... வலது காலை வச்சு வாங்க... என்று சொல்லிவிட்டு சிரிக்க... அவன் முகத்திலும் சின்னதாய் முறுவல் பூத்தது... இது ஒண்ணும் பார்ஸ்ட் டைம் இல்லை... நான் மூணாவது முறையா வறேனாக்கும்... இந்த கிண்டல்தானே வேண்டாம் என்கிறது... என்று அவள் தலையில் லேசாக தட்டினான். அவளும் சேர்ந்து சிரித்துவிட்டு... என்னை எப்படி எல்லாம் ஏமாத்தி இருக்கேங்க... நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து... என்று செல்லமாய் சிரிதவளை பார்த்து... ப்ளீஸ் ப்ரியா... இன்னொரு முறை ஏமாத்தினேன் என்ற வார்த்தை விளையாட்டுக்கு கூட சொல்லாதடா... ப்ளீஸ்... என்றவன்

தோளில் சாய்ந்தவள்... சாரி... நான் விளையாட்டதான் சொன்னேன்... தெரியும்... அது கூட இனிமேல் வேண்டாம். என்றவனை பார்த்து சரி என்று தலை அசைத்தால். அதற்குள் வீடு வந்து இருக்க... ஒரு பரவசத்துடன் கீழே இறங்கியவன்... நேரே ஹாலுக்கு போய் டிவீ மேல் இருந்த அந்த போடோவை எடுத்து... அவள் கன்னத்தில் அழுத்தமாய் ஒரு முத்தம் வைக்க... அவன் பின்னால் வந்த ப்ரியா அவன் முதுகில் சாய்ந்தபடி... ஹேய் இது என்ன நகலுக்கு போய் வைக்கறீங்க... அசலுக்கு கிடையாதா... என்று கொஞ்சலாய் கேட்டாள்.

ம்ம்ம்... என்று அவளை முன்னால் இழுத்து அணைத்தவன்... நான் முதன் முதலில் வந்த போது அசல் இங்கே இல்லை... அதனால் நகலுக்கு முத்தமிட்டேன்... இன்று அசல் இருப்பதை ஒரு வினாடி மறந்து போய்... அன்றைய நினைவில்... நகலுக்கு வைத்து விட்டேன்... என்று சொல்லி சிரித்தவன்... உனக்கு இல்லாததா... இதோ என்று சொல்லி முகம் எங்கும் முத்தமிட்டான். ஐயோ கௌதம் போதும்... ப்ளீஸ்... யாரவது வந்துட போறாங்க... இது என்ன ஹாலில்... இப்படி... என்று சினுங்கியவளை பார்த்து சிரித்து விட்டு விலகியவன் அவள் கை பற்றி... சொபாவிற்கு அழைத்து போய் அமர்த்தியவன்... அன்றைய முதல் நாள் அங்கு வந்த நினைவில்... மடியில் படுத்து கண்களை மூடி கொண்டான். அவனது அந்த பரவச நிலையை பார்த்து மனம் நெகிழ்நதவள்... அவனது தலையை... ஆசையாய் வருடினாள். வருடி கொண்டு இருந்தவள்... சட்டென்று காலையில்... தாத்தா சொன்னது நினைவில் வர... விழிகளில் நீர் நிறைந்தது... என்ன கௌதம் ரொம்ப கஷ்டமா இருந்ததா? என்று கேட்க... கண் விழித்தவன்... என்ன ப்ரியா திடீர் என்று,... நியூ இயர் அன்னைக்கு கோவிலுக்கு வந்து இருந்தீங்களே... அன்னிக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருந்துச்சா? என்று கேட்டவளை பார்த்து சிரித்தான்... நியூ இயர் அன்னிக்கு என்ன ஸ்பெசல்... ப்ரியா... எல்லா நாளும் கஷ்டம்தான்... என்று சொன்னதும்... அவள் கஷ்டப்பட்டு கட்டு படுத்தி வைத்து இருந்த நீர் மறுபடியும் பெருக்கெடுத்து வடிய ஆரம்பித்தது.

ஏய்... என்ன இது மறுபடியும் ஆரம்பிச்சுட்ட... என்று சொல்லியவாறே எழுந்து அவசரமாய் அவள் கண்களை துடைதவன்... அணைத்து கொண்டான். என்னடா... அதெல்லாம் மறந்துடும்மா... விட்டு தள்ளு.... ஏதோ கெட்ட நேரம் போட்டு படுத்தி இருக்கு... அதை மறுபடியும் நினைக்க வேண்டாம்... மறந்துடுவோம்... இருக்கற நேரத்தை சந்தோஷமா செலவிட வேண்டாமா... இப்படி அழுதுகிட்டே இருக்க போறியா... ம்ம்ம்... சிரிடா... என்று சொல்லி சமாதானம் செய்தான். ரொம்ப சாரிடா... இந்த ஒரு தடவை... மட்டும் பேசிடறேன்... என்ன... என்று அவனது செயல் அறியாமல் விழித்ததையே அனுமதியாக கொண்டவள்... என்ன இருந்தாலும் சண்டை ஆரம்பிச்சதுக்கு காரணம் நான்தான்

கௌதம்... நீங்க அதை முடிக்க எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணுனீங்க... ஆனால் நான்தான்... என்று சொல்லும்போதே மீண்டும் அவளுக்கு குரல் கம்ம... கடவுளே... நீ மட்டும் இந்த ரெண்டு மாசம் சந்தோஷமா இருந்தா... நீயும்தான் கஷ்டப்பட்டு இருக்கிறாய்... உன்னோட தாத்தா அதையும்தான் சொன்னார்... அப்படி பார்த்தால்... காலையில் நீ என்னை பார்த்ததில் இருந்து இதற்குள்... நூறு முறையாவது... சாரி சொல்லிட்ட... நீ பண்ணின தப்புக்கு... ஆனால் என்னை பாரு... உன்னை சமாதான படுதனுமே... என்று நான் சாரி சொல்வதையே மறந்து விட்டேன்... பாரு... ஐ ஆம் சாரிடா...

நான்தான் அவசரப்பட்டு கை நீடிட்டேன்... நீ என்ன சொல்லி இருந்தாலும்... நான் உன்னை அடிச்சு இருக்க கூடாது... நானே தப்பு செஞ்சுட்டோம் அப்படின்னு நான் வருத்தப்படாத நாளே இல்லை ப்ரியா... நீ ஏதோ கோபத்தில் சொன்னதை போய் பெரிசா எடுத்துட்டு... அதுவும் உன்னோட குணத்தை நல்ல தெரிஞ்சுட்டு... எவ்வளவோ பொறுமையா இருக்கற நானே... கோப பட்டது சரி இல்லடா... நான்தான் தப்பு பண்ணிட்டேன் ப்ரியா... என்னை மன்னிச்சுடு, இனிமேல் இந்த மாதிரி ஒரு தப்பு நான் சத்தியமா செய்ய மாட்டேன்... என்று தீவிரமாய்... அவன் மூச்சு விடாமல் பேசி கொண்டே போக... அவனது அந்த மன நிலையை மற்ற விரும்பியவள்... ஹலோ ஹலோ... கொஞ்சம் மெதுவா... ப்ளீஸ்... இப்படி நீங்க வேகமா பேசிட்டே போனால்... நீங்க என்ன பெசரீங்கன்னே எனக்கு தெரியலை பாருங்க... கொஞ்சம் நிறுத்தி நிதானமா... ஒன்னொன்னா சொல்லுங்க பார்க்கலாம்... என்று அவன் தொலை பற்றி நிமிர்த்தி கேட்க... அவனுக்கு லேசாக சிரிப்பு வந்தது... அந்த புன்னகையை சிரிப்பாய் மாற்றிவிடும் உத்தேசத்தில்... குட் தட் இஸ் பெட்டேர்... இப்போ சொல்லுங்க... என்று கைகளை குறுக்கே கட்டி கொண்டு கம்பீரமாய் கேட்டாள். அவனும் அவளது சீண்டலை ஏற்று... சிரிப்போடு... ஐ ஆம் சாரி ப்ரியா... என்று சொன்னான்...

ம்ஹூம்... சரி அப்புறம்... என்று அவள் விளையாட்டை தொடர... அவன் உற்சாகத்துடன்... அவள் அருகில் வந்து நெருக்கமாய் நின்று கொண்டு... ஐ மிச்செட் யு ப்ரியா என்றான். அவனது நெருக்கம் அவளுள் மாற்றத்தை உண்டு பண்ண... நெகிழ்ச்சியோடு ... சரி அப்புறம்... என்ற போது அவளது குரல் நிச்சயம் கொஞ்சியது... அந்த கொஞ்சலை அணு அணுவாய் ரசித்தவன்... அவளை நோக்கி தனது இரண்டு கைகளையும் விரித்துவிட்டு வா என்ற தலை அசைப்போடு.... ஐ லவ் யு ப்ரியா என்றான். அந்த அழைப்பை ஏற்று அவளும் நெருங்கி வந்து... சரி அப்புறம் என்ற போது அந்த குரல் கிசுகிசுப்பாய் வெளி வந்தது... அவளை அப்படியே இறுக அணைத்தவன்... ஐ வில் ஹக் யு ப்ரியா என்று அவள் காதில் ரகசியமாய் சொன்னான்... ம்ம்ம் அப்புறம்... என்றபோது அவள் தொண்டையில்

இருந்து சத்தம் எதுவும் வரவில்லை... ஆனால் அவளது கேள்வியை உணர்ந்தவன் போல... ஐ வில் கிஸ் யு ப்ரியா என்று மெலிதாய் சொல்லிவிட்டு அவளது இதழ்களில் முத்தமிட்டான். ... அவனது அணைப்பிலும்... முத்ததிலும் ... மயங்கி நின்றவள்... ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி ... அப்புறம் என்று மெல்ல விடாமல் கிசுகிசுக்க... ஷ்... அப்புறம் சைலன்ஸ்தான்... என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும்... அவளை நோக்கி குனிந்தான்.

@@@@ பேச கூடாது... வெறும் பேச்சில் சுகம்..... ஹோய்... ஏதும் இல்லை... வேகம் இல்லை... லீலைகள் காண்போமே.... ஆசை கூடாது... மணமாலை தந்து... சொந்தம் கொண்டு... மஞ்சம் கண்டு .... லீலைகள் காண்போமே... @@@@

அத்தியாயம் 74

தாத்தா பத்து மணி அளவில் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வருவதற்கு முன்பாகவே கௌதமும் ப்ரியாவும் குளித்து சாப்பிட்டு, இரண்டு மத கதை பேசி முடித்து, லக்ஷ்மிக்கு உடல் நிலை சரி இல்லாததை ஏன் உடனே சொல்லவில்லை... என்னை அப்படி கல் நெஞ்சு படைத்தவள் என்றா நினைத்தீர்கள்... உங்களோடு பேசாவிட்டாலும் நான் வந்து அவர்களை பார்த்துவிட்டு வந்து இருக்க மாட்டேனா? உங்க மேல இருக்க கோபத்தை அவங்க மேல காட்டுவேன் என்று நீங்கள் எப்படி நினைக்கலாம்? எப்படி சொல்லாமல் இருக்கலாம்? என்று அவனோடு ஒரு சண்டையும் போட்டு... அவன் தப்பாக நினைத்ததற்கு சாரி சொல்லி... கெஞ்சி கொஞ்சி சமாதான படுத்தி... மேலே செய்வது குறித்து யோசித்து முடித்து இருந்தனர்.

உடனடியாக, சென்னை செல்வது, அங்கே கூடிய சீக்கிரம் அம்மாவிற்கு ஆபரேசன் செய்து முடித்து விட்டு பிறகு மலேசியா சென்று ஸ்ரீராம் அம்மாவிடம் பேசுவது என அனைத்து முடிவுகளையும் எடுத்துவிட்டு தாத்தாவின் வருகைக்காக காத்து இருந்தனர். அவர் வந்தவுடன் எல்லா விபரமும் சொல்லிவிட்டு கௌதம் தாத்தாவையும் தன் கூட சென்னைக்கே வந்துவிடுமாறு அழைத்தான். இல்ல கௌதம் நான் சீக்கிரம் வரேன், ஆனால் அங்கேயே வந்து தங்குவது சரிபடாது என்று மறுக்க... இல்லை தாத்தா... இன்னும் கொஞ்சநாள் இங்கே எதாவது செட்டில் பண்ண வேண்டிய வேலை இருந்தால் இருங்கள்...

ஆனால் இங்கே நிரந்தரமாக இருப்பது என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை... உங்களை இங்கே தனியாக விட நான் ரெடி இல்லை... உங்கள் எதிர்காலம் எங்க வீட்டில்தான்... எங்களோடுதான்... அதை மறக்க வேண்டாம்... என்று உறுதியாக சொல்லி இப்போ உடனடியா அம்மாவிற்கு பைபாஸ் சர்ஜரி

செய்யலாம் என்று நினைக்கிறேன் அதனால ... நான் ப்ரியாவையும் இப்போ கூட கூட்டிட்டு போறேன் என்று சொல்லி அவரது குறும்பு சிரிப்புடன் கூடிய தலை அசைப்பை சம்மதமாக அசடு வழிய சிரித்தபடி பெற்றுகொண்டான். கிளம்பும்போது தாத்தா... நாங்க கோவிலுக்கு போறோம், நீங்க வரீங்களா என்று கேட்டவுடன்... அவர் சிரித்தபடி... என்ன கௌதம்... போனவாரம் வேண்டிய வேண்டுதலுக்கு நேர்த்திகடன் தீர்க்க போறியா ? என்று சாதாரணமான கேலியோடு கேட்க... குப்பென்று சிவந்த ப்ரியாவின் முகத்தையும் கௌதமின் நமட்டு சிரிப்பையும் பார்த்தவர் ஒரு நிமிடம் குழம்பி... சரி ஏதோ அவங்களுக்குள்ள ரகசியம் போல என்று அதை கண்டுகொள்ளாமல் சிரிப்போடு ஒதுக்கிவிட்டு,... இன்னும் நான் குளிக்கலியே... நீங்க கிளம்புங்க... மறக்காம அம்மாவுக்கு உடனே பேசிடுங்க... பாவம் அவங்க உன்னோட காலை எதிர்பார்த்து காத்துகிட்டு இருப்பாங்க... அம்மாவை நான் ரொம்ப விசாரித்ததா சொல்லு, நான் இன்னும் மூணு நாலு நாளில் கிளம்பி வரேன் என்று சொல்லி வழி அனுப்பினார்.

போகும் வழியிலேயே மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போய் சேர்ந்து பிள்ளையாருக்கு மனம் நிறைந்த திருப்தியோடு விபூதி வாங்கி அபிசேகம் செய்துவிட்டு அம்மன் சந்நிதியில் சீக்கிரமே குடும்பத்தோடு எல்லோரும் வரோம் என்று வேண்டி கொண்டு கிளம்பினர். இரண்டு முறை வீட்டுக்கு போன் போட்ட போதும் அம்மா இல்லை. முதல் முறை அம்மா கோவிலுக்கு போய் இருப்பதாக அனு சொன்னாள். ஆனால் அவள் பேச்சை முடிப்பதிலேயே ஆர்வமாய் இருந்த மாதிரி இருவருக்குமே தோன்றியது. ப்ரியாவிற்கு தான் அப்படி சொல்லாமல் வந்ததில் அவளுக்கு வருத்தமாய் இருக்குமோ என்று தோன்றியது... சரி அப்படி இருந்தால் ஒன்றும் தப்பு இல்லை. போய் சமாதானம் செய்ய வேண்டியதுதான்... என்று தன்னை தானே தேற்றி கொண்டாள். ஆனால் கௌதம் அப்படி விடவில்லை... இவளுக்கு என்ன ஆச்சு நான் எவ்வளவு உற்சாகமாய் இருக்கிறேன்...நேற்று என்னை அப்படி கிண்டல் அடித்து வழி அனுப்பியவள்... இன்று பேசவில்லையே என்று சொல்லி சொல்லி மாய்ந்து போனான். ப்ரியாவே அவனை தேற்றும்படி ஆனது. அவள் அவசரமாய் காலேஜுக்கு கிளம்பி கொண்டு இருந்து இருப்பாள்... அதை போய் என் இவ்வளவு பெரிசா எடுதுகறீங்க? விடுங்க... போக... நீங்க என்னை தேடி வந்ததும் ஸ்ரீராம் பற்றிய நினைவும் இப்போ அவளுக்கு ஜாஸ்தி வந்து இருக்கலாம்... அதனால் கூட அவள் பட்டேன்று பேசி இருக்கலாம்... விடுங்க கௌதம் பார்த்துக்கலாம்... அம்மா எங்கே என்று கேட்டீங்களா? என்று விசாரித்தாள். ம்ம்ம் கோவிலுக்கு போய் இருக்காங்கன்னு சொன்னாள்... எந்த கோவில் என்று கேட்கும்போதே போனை வைத்துவிட்டாள் என்று பெருமூச்சு விட்டான். அடுத்த முறை பேசிய போது தாத்தா எடுத்தார்... அவர் நறுக்கென்று இரண்டு வார்த்தையில் பேச்சை முடித்துவிட்டார். ப்ரியா பற்றி ஒரே ஒரு சின்ன

கேள்வி... எப்படி இருக்கிறாள்? என்று அவ்வளவுதான். அம்மா வெளியே போய் இருக்கிறாள்... எங்கே தெரியல... என்று போனை வைத்துவிட்டார்.

கௌதமிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அம்மா எங்கே போய் இருப்பார்கள்? தன்னிடம் இருந்து வரும் தகவலுக்காக ஆவலோடு காத்து இருப்பார்கள் என்று தான் எண்ணியதற்கு மாறாக அவர்களிடம் பேச முடியவில்லை என்பது அவனுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளிப்பதாக இருந்தது. அதில் அவன் முகம் வாடி இஉர்ப்பதை கண்ட ப்ரியா... என்ன கௌதம் இன்று எதாவது காரணம் தேடி கண்டு பிடித்து வருத்தப்பட வேண்டும் என்று விரதமா? எனக்கு மேல இருக்கீங்க? என்னோட டவுட் என்னன்ன... உங்க அம்மா உங்களுக்காக வேண்டிகிட்டு ஏதாவது கோவிலில் இருப்பாங்க... நீங்க ஒண்ணும் பயபாடாதீங்க... என்று தேற்றினாள். அவள் சொல்வதில் இருந்த உண்மையை உணர்ந்தாலும் அம்மாவிடம் உடனே பேச முடியாதது அவனுக்கு குறையாகத்தான் இருந்தது. அவள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தது... அனுவின் திருமணம் நின்று போனது, ஸ்ரீராம் மறுநாள் வந்து பேசியது, அவன் தன்னை தேற்றி புத்தாண்டு அன்று மதுரைக்கு அனுப்பியது... எல்லாம் சொல்லி முடித்துவிட்டு... நான் கூட ஸ்ரீயை... வெறும் கலாட்ட செய்யும் ஜாலி பேர்வழி என்று நினைத்து இருந்தேன்... ப்ரியா... BUT HE MEAN REAL BUSINESS... AND HE DOES IT WITH SO MUCH EASE... AND COMFORT... EXCELLENT GUY YOU KNOW... என்று மனமார ... வாய்திறந்து கௌதம் பாராட்டவும்... ப்ரியா சிரித்தாள்...

என்ன கௌதம்... விட்டால் ஸ்ரீராமுக்கு கோவில் கட்டுவீங்க போல இருக்கு என்ன விஷயம் என்று கேலி செய்த போதும்... அவன் தலை அசைத்து மறுத்தான். இல்லை ப்ரியா... இந்த ரெண்டு மாசத்துல மூட் அவுட் ஆகி எனக்கு ப்ரேசர் ஏறாம இருந்ததுன்னா... அதுக்கு காரணம் அவன்தான்... ஏன் எனக்கு மட்டுமில்ல... உனக்கும்தான் ... அவன் எவ்வளவோ செஞ்சு இருக்கான் தெரியுமா? என்று கேட்க... அவள் ஆச்சரியமாய் அவனை பார்த்தாள்... எனக்கா? என்ற கேள்வி அதில் தொக்கி நிற்க... ஆமாம் உனக்குத்தான்... என்று சொல்லி... ஸ்ரீராம்... அவளை தன் தங்கையாக வைத்து தன்னிடம் அவள் சார்பில் மன்னிப்பு கேட்டதை சொல்லியதும்... அவளுக்கு என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல்... விக்கித்து போனாள்... வார்த்தைகளின் கனம் ஒரு புறம்... இருக்க அவன் அதை சொன்ன நேரம்... அவனது திருமண நிச்சயம் நின்று போய்... இருக்க... காதலித்த பெண் கண்டபடி பேசி கை ஓங்க... அந்த நேரத்தில் தனக்காக அவன் பரிந்து பேசி இருக்கிறான் என்பதை நினைக்கையில் மனம் நெகிழ்ந்து கண்ணில் நீர் கோர்த்தது. அவன் தோளில் சாய்ந்து ஐ ஆம் சாரி கௌதம்... நானும் நீங்க சொல்றீங்களே... அழக்கூடாது என்று நானும் எவ்வளவோ நினைக்கிறேன்...

ஆனால் ஒன்றில்லாவிட்டால் ஒன்று சொல்லி என்னை இப்படி நெகிழ வைத்தால் கண்ணில் நீர் வருகிறது நான் என்ன செய்யட்டும்? என்று சொல்லிவிட்டு கொஞ்ச நேரம் அழுதவள்... தானே சில வினாடிகளில் சமாளித்து நிமிர்ந்து ஸ்ரீக்கு போன் போட்டு பேசட்டுமா? என்று கேட்டவளை பார்த்து சரி என்று தலை அசைத்து சிரித்தான்.

ஸ்ரீராமுக்கு கௌதமின் மொபைலில் இருந்து டயல் பண்ணிவிட்டு அவன் எடுப்பதற்காக ஸ்பீகரில் போட்டுவிட்டு ப்ரியா ஆவலாக காத்து இருக்க... அவன் கௌதமை எதிர்பார்த்து... அப்பாடா... என்ன சார் இப்பவாவது மனசு வந்ததா? மணி என்ன தெரியுமா... ரெண்டரை... நைட் பனிரெண்டு மணிக்கு ஒருத்தனை தூக்கத்தில கிளப்பி ஒரு நியூஸ் சொன்னோமே... அவன் என்ன ஆச்சோ... ஏது ஆச்சோன்னு பதறிட்டு இருப்பானே அப்படின்னு ஒண்ணும் கிடையாது ... இப்பதான் ஆற அமர... அவன் பேசி கொண்டே போக... ப்ரியா சிரிப்போடு குறுக்கிட்டாள்... ஹலோ ஹலோ... ஸ்ரீராம் இது ப்ரியா... ஆமா உங்களுக்கு மணி பார்க்க கூட தெரியாதா... மணி இன்னும் ஒன்னு கூட ஆகலை... ரெண்டரைன்னு சொல்றீங்க? என்று கேட்டுவிட்டு அவள் சிரித்தாள். ப்ரியா... ப்ரியாவா... அப்படி யாரையும் எனக்கு தெரியாதே... ஹலோ... யாருங்க நீங்க... உங்ககிட்ட என்னோட பிரெண்ட் மொபைல் எப்படி வந்தது... அவன் எங்கே... கௌதமுக்கு என்ன ஆச்சு? யாருன்னே தெரியாத ஆள்கிட்ட போய் இப்படி வம்பு வளர்கறீங்க... அதுவும் தப்பு தப்பா? நான் இருக்கற கண்ட்ரிக்கும்... நீங்க இருக்கற கண்ட்ரிக்கும் இருக்கற டைம் டிபிரேன்ஸ் தெரியாதா? முதலில் கௌதமை பேச சொல்லுங்க... நான் முன்னே பின்னே தெரியாத ஆள்கிட்ட எல்லாம்... அதுவும் பொண்ணுங்ககிட்ட... பேசறது இல்லைன்னு முடிவு எடுத்து இருக்கேன்... எனக்கு பொண்ணு வேற கல்யாணத்துக்கு பிக்ஸ் ஆயிடுச்சு... ஓகே? என்று சிரிக்காமல் சொல்ல... ப்ரியாவிற்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது. அவர்கள் இருவரும் பேசி கொள்வதை கௌதம் ஒரு புன்னகையோடு பார்த்து இருந்தான்.

சிரித்து விட்டு ஓகே...ஓகே...ஏதோ டைமிங் கொஞ்சம் மிஸ் பண்ணிட்டேன்... பரவாயில்லை... சாரி ஆனால்... நீங்க... முழுசா... ஒரு ஆளோட... ஒரு மாசம் டெய்லி பார்த்து பழகின ஆளை... ரெண்டு மாசத்தில் மறந்துட்டீங்களே... இது சரியா? இந்த அழகுல... என்னோட அண்ணன் இருப்பான்னு தெரிஞ்சால்... நான் அன்னைக்கே கொஞ்சம் கூட தயங்காமல்... இதை ஒத்துக்கலைன்னு அப்பவே தேடி வந்து சொல்லி இருப்பேன்... அப்புறம் உங்க பிரெண்ட் உங்களோட இப்ப பேசமாட்டார்... அவர் ரொம்ப கோபமா இருக்கார்... எப்படி அவரோட லவரை இவன் தெரியாதுன்னு சொல்லலாம்... இவனெல்லாம் ஒரு பிரெண்டா? அப்படின்னு கொதிச்சு போய் இருக்கார்... என்று ப்ரியா சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... கௌதம் குறுக்கிட்டான்... அப்படி எல்லாம் இல்ல ஸ்ரீ... ரொம்ப

ஜாலியா இருக்கேன்... நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசுவதை ரசிச்சுகிட்டு இருக்கேன்... கோபமா? அப்படின்னா என்ன அர்த்தம் ? என்று சொல்லிவிட்டு கௌதம் சிரிக்க... ஸ்ரீராம் மறுமுனையில் என்ன கௌதம்? ஏன் உன்னோட போனை எல்லாம் அடுத்தவங்களை ஹண்டில் பண்ண விடற... KEEP OTHERS ESPECIALLY WOMEN OF THIS AGE AT SOME DISTANCE... O.K? நான் உனக்கு நல்லதுக்குத்தான் சொல்வேன் என்று நம்பிக்கை இருக்கு இல்லை சிரிப்போடு கேலியை தொடர... கௌதம் அதற்கு பதில் சொல்ல வாய் திறக்கும் முன்... கை காட்டி நிறுத்திவிட்டு ப்ரியா... ஹலோ அவர் டிரைவ் பண்ணிட்டு இருக்கார்... அவரோட போனை அவர் சட்டை பையில் இருந்து நான்தான் எடுத்து பேசறேன்... நான்தான் அவரோட லவர்... என்னோட பேர் ப்ரியா... அப்புறம் நம்ம ஏற்கனவே சந்திச்சு இருக்கோம்னு நினைக்கிறேன்...

நீங்க என்னை மறந்து இருந்தாலும் என்னால் உங்களை மறக்க முடியாது... சோ... நான் கௌதமோட சென்னைக்கு போய் கொண்டே இருக்கிறேன்... என்னோட நலம் விரும்பிகள் லிஸ்டில் இருக்கிற எல்லோருக்கும் போன் பண்ணி பேசிகிட்டு இருக்கேன்... அதுல... எங்க தாத்தாக்கு அடுத்த படியா நீங்க இருக்கீங்க... நீங்க எப்போ சென்னைக்கு வரேன்களோ சொல்லுங்க... அப்ப வந்து உங்களை நான் நேரில் சந்திக்கிறேன்... சரியா... என்று கொஞ்சம் சீரியசான குரலில் சொல்லவும்... ஓகே ப்ரியா... ஜோக்ஸ் அபார்ட் ஸ்பீகர் மோடை மாத்திவிடு... நான் உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும் என்று அவனும் சீரியசாக சொன்னான். அவள் போனை காதுக்கு கொடுத்து சொல்லுங்க ஸ்ரீராம்... என்றதும், உங்க தாத்தாவிற்கு பின் என்னை வைத்ததாக சொன்னாயே... ஏன் ப்ரியா? என்று கேட்டான். சற்றுமுன்பு கௌதம் சொன்ன வார்த்தைகள்... மீண்டும் நினைவு வந்து என்ன ஸ்ரீ... நீங்க உங்களோட கஷ்டத்தை ஒரு நிமிஷம் மறந்துட்டு... அந்த நேரத்தில் எனக்காக கௌதம்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டாங்கன்னு சொன்னார்... அதுல ... அதுல... என்று மேலே பேச முடியாமல் வார்த்தைக்காக தவிக்க... இல்ல ப்ரியா... நான் சொல்றதை நல்லா கேளு... இந்த உலகத்தில் எந்த பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காம... நம் மேல் அன்பு செலுதரவங்கன்னு பார்த்தால்... பெரும்பாலும் அம்மா ஆகத்தான் இருப்பார்கள்.

சில விதி விலக்குகள் இருக்கும் என்றாலும்... பொதுவா இதற்கு மாற்று கருத்து இருப்பது இல்லை. ஆனால் உன் கேசில் அந்த அம்மா ஸ்தானத்தில்... உனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து உன்னை பாதுகாப்பவர் என்பதால்... உன் தாத்தாவை முதலில் வைத்தாய்.... அது கரெக்ட்... ஆனால் அதுக்கு அப்புறம் என்னை வைத்ததாக சொன்னாயே அது சரி இல்லை... நான் உனக்கு என்ன

செய்தேன் ப்ரியா? கௌதமும் அவங்க அம்மாவும் உன் மேல் வைத்து இருக்கும் அன்பிற்கு அளவு என்று எதுவுமே சொல்ல முடியாது ப்ரியா... உனக்கு தெரியுமோ தெரியாதோ... இந்த ரெண்டு மாசமா ஏன் நான் உன்கிட்ட பேசலைன்னு உனக்கு காரணம் தெரியுமா? ... தெரிஞ்சு இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... இப்பவும் கௌதம் எல்லா விஷயமும் உன்கிட்ட சொல்லி இருப்பான் என்றோ... இல்லை இனி சொல்வான் என்ற நம்பிக்கையோ எனக்கு இல்லை... அதனால் நானே சொல்கிறேன். ப்ரியா... கௌதம் எந்த அளவு உன்னை நேசிக்கிறான் என்று அவனுக்கே தெரியாது. அப்படியே தெரிந்தாலும்... அதை பிரமாண்டமாய் அடுகடுக்கான அழகான வார்த்தைகளிலோ... விதம் விதமான பரிசுகளிலோ... அலங்காரமாய் அவனுக்கு வெளிப்படுத்த தெரியாது. ஆனால்... அவனோட மனசு முழுக்க நீதான் இருக்கிறாய்...

அது உன்னை நேரில் பார்த்து... அதற்கு பிறகு... நீ இந்த கலரில்... இந்த உயரத்தில்... இப்படி அழகாய்... இன்ன படிப்பில் இருப்பாய் என்று எதிர்பார்த்து வந்தது இல்லை... அது அவங்க அம்மா சொல்லி வளர்த்த... பாசம்... அவனிடம் நான் உன்கிட்ட பேசி சமாதான படுத்துகிறேன் என்றதற்கு அவன் என்ன சொன்னான் என்று தெரியுமா? என்று கேட்டு ஒரு இடைவெளி கொடுத்தான். ப்ரியா ஒன்றுமே பேசாமல் இருப்பதை பார்த்த கௌதம் அவள் அழுகிறாளோ என்று சந்தேகத்தில் திரும்பி பார்த்தான். இல்லை... ஆனால் ஏதோ தீவிரமாய் யோசனையில் இருந்த மாதிரித்தான் இருந்தது. அப்படி என்ன பேசுகிறான்? என்ன ப்ரியா என்று விழியால் கேள்வி கேட்க... ஒன்றும் இல்லை என்று தலை மட்டும் அசைத்தாள். என்ன ப்ரியா சத்தமே காணோம்... அவன் இப்படி யாராவது மூன்றாவது நபர் எனக்காக பரிந்து பேசித்தான்... அவள் என்னை... என் காதலை... புரிந்து கொள்ள முடியும் என்றால்... அவளுக்கு நான் என்னை... என்னோட காதலை சரியாக புரிய வைக்கவில்லை என்று அர்த்தம்... அந்த மாதிரி அடுத்தவர் வாங்கி தரும் வாழ்கை எனக்கு தேவை இல்லை. அப்படி என்னுடைய காதலை கூட தெரிவிக்க முடியாத எனக்கு இந்த தண்டனை தேவைதான்... என்று சொன்னான். அவன் இப்படி என்றால்... அவங்க அம்மா அதற்கும் ஒரு படி மேல்... அவள் இப்படி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனாள் என்றால் நீ என்ன சொன்னாய் அவளை? என்று அவனைத்தான் சத்தம் போட்டார்கள்...

இந்த விபரம் எல்லாம் உனக்கு தெரிய வாய்ப்பே இல்லை. அதனால்தான் நான் சொல்கிறேன்... அந்த ஆண்டிக்கு... ரெண்டு முறை ஹார்ட் அட்டக் வந்து பை பாஸ் சர்ஜரி செய்ய டாக்டர் அட்வைஸ் கொடுத்த போது அவங்க என்ன சொன்னாங்கன்னு உனக்கு தெரியுமா? என்று கேட்டு நிறுத்தி... தொண்டையை கனைத்து சரிபடுத்திவிட்டு தொடர்ந்தான். கௌதம் நீங்க ரெண்டு பேரும் நாளைக்கே

வந்து எங்களுக்கு இடையே சண்டை ஒன்றும் இல்லை... என்று வந்து நில்லுங்க... நான் அடுத்த நாளே ஆபரேசன் செய்து கொள்கிறேன் என்று ... இவங்க ரெண்டு பேரும் உன் மேல் வைத்து இருக்கிற பாசத்தை விட நான் உன் மேல் வைக்கலை... என்னால் வைக்கவும் முடியாது... என்னை பொறுத்தவரை நான் என்னோட சந்தோசத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன் ப்ரியா... அதனால் அடுத்தவங்களை கஷ்டப்படுத்த மாட்டேன். பட் நான் கஷ்டபட்டாலும் பரவாயில்லை அடுத்தவங்க நல்லதுக்காக ஒண்ணு செய்வேனா? என்றால் சந்தேகம்தான்... ஆனால் நான் இப்போ சொன்ன ரெண்டு பேரும் உனக்காக அதை செய்வாங்க... அதனாலதான் சொல்றேன்... உங்க தாத்தாவிற்கு அடுத்த படியாக நீ வைக்க வேண்டியது இவங்க ரெண்டு பேரயும்தான்... இனிமேலயாவது புரிஞ்சு நடந்துக்கோ... இனிமேல் எந்த காரணம் கொண்டும் அவங்களை கஷ்டபடுத்தாத... நான் இவ்வளவு சொன்னதர்கப்புறம்... இன்னும் ரெண்டு மாசம் கழிச்சு... கௌதம் இதை சொன்னான்... அதை சொல்லலைன்னு... நீ எங்கேயாவது கோவிச்சுகிட்டு போனேன்னு வையேன்... நீ எங்கே இருந்தாலும் சரி... அங்க தேடி வந்து உன்னோட கால் ரெண்டையும் வெட்டுவேன்... தெரிஞ்சுக்கோ... என்று தீவிரமாய் சொல்லிக்கொண்டே போனவன்... சுதாரித்து பேச்சை நிறுத்தினான்.

அடடா... என்ன வார்த்தை சொல்லி இருக்கிறோம்... என்று தோன்றியபோதும்... ப்ரியா மேலே பேச முடியாமல் விக்கித்து போய் இருப்பதை உணர்ந்தவன் போல்... சாரி ப்ரியா என்று சின்ன குரலில் சொல்லிவிட்டு... கடைசியாய் சொன்னது கொஞ்சம் அதிகம் என்று இப்போ தோணுது... ஆனால்... நான் பேசியது எல்லாமே என் மனதின் அடியில் இருந்து அதுவாக வந்தது... நான் இதை இப்போ உன்னிடம் இப்படி சொல்ல வேண்டும் என்று ப்ளான் பண்ணி எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் சொன்னது எல்லாமே உண்மைதான்... சரி நான் கௌதமிடம் அப்புறம் பேசறேன் என்று நீயே சொல்லிவிடு... நான் சொன்னதை நினைவில் வச்சு நல்லபடியா நடந்துக்கோ... இது என்னோட சின்சியர் அட்வைஸ். சரியா... நான் சீக்கிரம் சென்னை வரேன் அப்ப பார்க்கிறேன். நீ சென்னைக்கு போனவுடன் ஆன்டிக்கு சர்ஜரி ஏற்பாடு பண்ணிடு. குட் லக் என்று சொல்லிவிட்டு அவளால் உடனே பதில் சொல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்து அவள் பதிலை எதிர்பாராமல் போனை வைத்தான். அவன் போனை வைத்து பல நிமிடங்கள் வரையிலும் அவளால் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியவில்லை. கௌதம் பொறுத்து பொறுத்து பார்த்துவிட்டு காரை ஓரமாய் நிறுத்தியே விட்டான். என்ன ப்ரியா... என்ன சொன்னான் ஸ்ரீராம்... என் இப்படி டல்லாயிட்ட? என்னடா? ஏதாவது பேசு... சொன்னால்தானே தெரியும்? என்ன உன் பிரச்னை என்று சொல்லும்மா...என்ன வேணும் உனக்கு? ஒண்ணும் வேண்டாம் கௌதம்... ஐ ஆம் சாரி கௌதம் என்று ஆரம்பித்து அவன் மார்பில்

சாய்ந்தவள்... நான் உங்களை ரொம்ப படுத்திட்டேன்... என்னை மன்னிச்சுடுங்க... என்று மீண்டும் கண்ணீர் பெருக்க ஆரம்பித்ததும்... என்னம்மா... இது என்ன இப்ப திடீர் என்று... ஏற்கனவே எல்லாம் பேசி முடிச்சாச்சுதானே... விடும்மா...

அழுகையை நிறுத்து... கடவுளே நீ அழுதால் எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்குடா... ப்ளீஸ் எனக்காக....எனக்கு செய்யற நல்லதா நினைச்சு உடனே அழுகையை நிறுத்துடா... என்று திருப்பி திருப்பி சொன்னதும் சிரமப்பட்டு சமாளிதவள்... நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள்... ஆனால் கண்கள் அவன் புறம் அடிக்கடி போவதயோ... ஸ்ரீராம் சொன்ன வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் தன் காதுகளில் ஒலிப்பதயோ... தன் மேல் இவர்களுக்கு எப்படி இவ்வளவு பாசம் வந்தது என்ற கேள்வியயோ தடுக்க முடியவில்லை... இவர்கள் காட்டும் இந்த பாசத்திற்கு தான் நன்றி கடனாய் என்ன செய்யபோகிறோம்... என்ற கேள்வி எழ... அவள் அந்த வினாடியில் முடிவு செய்தாள்... இனி தன் உயிரே போவதாக இருந்தாலும் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேருவதோ... அவர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக ஒரு காரியம் செய்வதோ கூடாது. இனி எதுவாய் இருந்தாலும்... எந்த சந்தர்ப்பத்திலும்... அவர்களை தவறாக நினைப்பதோ... அந்த குடும்பத்தின் நலனை பாதிக்கும் வகையில் செயல்படுவதோ கூடாது... என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டு கடவுளே... இந்த குடும்பத்தின் சந்தோசத்திற்காக நான் என்றுமே உறுதுணையாய் இருக்க வேண்டும் அதற்கு... வழிசெய்... என்று மனதிற்குள் வேண்டி கொண்டு... கௌதமின் அருகில் நெருங்கி அமர்ந்து அவன் தோளில் சாய்ந்து கண்களை மூடி கொண்டாள்.

@@@ தவம் இன்றி கிடைத்த வரமே... இனி வாழ்வில் எல்லாம் சுகமே... நீ சூரியன் நான் தாமரை... நீ வந்தால்தானே மலர்கிறேன்... நீ சூரியன் நான் வான்முகில்... நீ நடந்திடும் பாதை ஆகிறேன்... நீ சூரியன் நான் ஆழ்கடல்... என் மடியில் உன்னை ஏந்தினேன்... @@@@

அத்தியாயம் 75

ஹரியும் லக்ஷ்மியும் டி-நகரில் உள்ள நல்லி சில்க்ஸ் கடையில் அவசரமாய் புடவை செலெக்ட் செய்து வாங்கி கொண்டு வீட்டுக்கு திரும்பினர். வரும் வழியில் எல்லாம் லக்ஷ்மி அவரை பார்த்து பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கி கொண்டு இருக்க... என்னம்மா உனக்கு எட்டு மணி நேரம் ஆகியும் இன்னும் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லையா? அடேயப்பா... சரிதான்.... இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இதை நினைத்து நினைத்து சிரிக்க போகிறாயோ... சிரி... சிரி... என்று உதட்டை பிதுக்கினார். அப்படி இல்லை... உங்களுக்கு கௌதமிற்கு ஏதாவது செய்யணும் போல இருக்கு என்பதற்காக... இவ்வளவு

தூரம் அலைய வேண்டுமா என்று நினைத்தேனா... சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ஏன் லக்ஷ்மி அப்படி சொல்ற? ஏற்கனவே முன்னாடி எதற்காக அவங்களுக்குள்ள சண்டை வந்ததுன்னு அவன் யார்கிட்டயும் எதுவும் சொல்லலை... உன்கிட்ட சொன்னானா? என்று கேட்டு அவளது மறுப்பான தலை அசைப்பை பார்த்துவிட்டு பேச்சை தொடர்ந்தார். அதனாலதான் இப்ப ஏதோ patch-up பண்ண ஒரு சான்ஸ் கிடக்கிற போது அவன் சின்ன பையன் ... ஏதாவது சொதப்பி விடக்கூடாதே என்றுதான்... நானும் போலாம் என்று சொன்னேன். அந்த ராத்திரி நேரத்துல... அவனை தனியா காரில் அந்த எக்சைடட் மூடோட அனுப்ப வேண்டாம் என்றும் கவலையாய் இருந்தது... அதை புரிஞ்சுக்க மாட்டாயா? உனக்கு உன் பையன் மனசு மட்டும்தான் தெரியும்... நான் நினைக்கிறது புரியாது... என்ன பண்றது? என்று சலித்து கொண்டார்.

என்ன நீங்களும் அனு மாதிரியே பேசறீங்க? நீங்க நினைக்கறது எனக்கு என்ன புரியாமலா இருக்கு... புரிஞ்சதால்தான் அந்த அர்த்த ராத்திரியில் உங்களோட கிளம்ப ஒத்துகிட்டேன். அவனையும் எனக்கு தெரியும் என்றுதான்... அந்த கண்டிசன் போட்டேன்... அங்கே ஒரு பிரச்னையும் இல்லை என்றால்... போன சுவடு தெரியாமல் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும் என்று... ஏற்கனவே பிரச்சனையை நம்கிட்ட சொல்ல தயங்குகிறவன் அதை சால்வ் பண்ண நம் தயவை விரும்புவானா... அவனே சமாளிக்கட்டும்... முடியவில்லை என்று ஒரு வேளை வந்தால் அப்போ பார்த்துக்கலாம் என்று நான் நினைத்தேன்... ஆனால் எனக்கு அவன் மேலயும் நம்பிக்கை இருந்தது... ப்ரியாவின் மேலும் நம்பிக்கை இருந்தது...
அவர்களாகவே சமாதானம் ஆகிவிடுவார்கள் என்று தோன்றியது. அதனால்தான் போகவேண்டாம் என்று நினைத்தேனே தவிர... உங்கள் அக்கறையை பார்த்து சிரிக்க வேண்டும் என்பதற்காக இல்லை... அவ்வளவுதூரம் போய்விட்டு ப்ரியா தாத்தாவிற்கு உடம்பு சரி இல்லை என்று தெரிந்த பிறகும் பார்க்காமல் வந்தது ஒரு மாதிரி இருக்கு என்று லேசான வருத்தமாக சொன்னவளை பார்த்து சிரித்தார். நீ பார்த்தாயா இல்லையா என்று தெரியவில்லை... நம்மை போலவே அவரும் அவர்கள் பேசுவதை விழிகளில் நீரோடும் இதழ்களில் சிரிப்போடும்தான் பார்த்து கொண்டு இருந்தார். அவர்கள் சேர்ந்து விட்டதை அறிந்தாலே போதும்... அவர் எழுந்து உட்கார்ந்துவிடுவார். அவர் உடம்புக்கும் ஒண்ணும் இருக்காது கவலைபடாதே... என்று தேற்றினார்.

அவர்கள் இருவரும் வீட்டுக்குள் நுழையும் போது போன் மணி அடித்து கொண்டு இருந்தது. லக்ஷ்மி அதை எடுக்க... என்னம்மா எங்கே போய்ட்டீங்க? எத்தனை தடவை உங்களுக்கு போன் போடறது என்ற கௌதமின் குரல் ஆதங்கத்தோடு ஒலித்தது. சாரி கௌதம்... நான் காலையிலேயே கிளம்பி

திருவேற்காடு போயிட்டேன்... அப்படியே அங்கிருந்து வரும்போது டி நகரில் கொஞ்சம் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் பர்சேஸ் பண்ணிட்டு இப்பதான் நுழைந்தேன்... உன்னோட குரலை கேட்டால் எல்லாம் சந்தோஷமா முடிஞ்சுட்ட மாதிரித்தான் இருக்கு... ப்ரியா எங்கே... எப்படி இருக்கிறாள்? அவளிடம் கொடு என்று சொன்னாள். ப்ரியா எப்படிம்மா இருக்க? என்ற லக்ஷ்மியின் அன்பான குரல் கேட்டதும் அவளுக்கு பேச்சே வரலை... ம்ம்ம் நல்லா இருக்கேன்... நான் நேரில வந்து பேசறேன்... ப்ளீஸ்... என்று சொல்லிவிட்டு கௌதமிடம் போனை கொடுத்துவிட்டாள். அம்மா... ப்ரியாவோட ஹோல் டைம் வேலை என்ன தெரியுமா? அழரதுதான்... நானும் என்னால் முடிஞ்ச அளவுக்கு எவ்வளவோ சமாதான படுத்திட்டேன்... ஒண்ணும் வொர்க் அவுட் ஆகலை... நீங்க பார்த்து ஏதாவது செய்யுங்கம்மா... அப்பப்ப கோடை மழை மாதிரி கொட்டிட்டே இருக்கு... நிறுத்த என்ன வழி அப்படின்னு இப்பவே யோசிச்சுட்டு இருங்க... நாங்க இப்ப விழுப்புரதில சாப்பிட்டுகிட்டு இருக்கோம்... ஒரு த்ரீ அவர்சுல அங்கே வந்துடுவோம்... சரியா மற்றது எல்லாம் நேரில் பேசறேன்... பை என்று வைத்தான்.

அவன் பேசியதை கேட்டு இருந்தவள்... சாரி கௌதம் எனக்கு இப்போ பேச்சு வரலை அதனால்தான் அம்மாகிட்ட பேசலை... என்று மட்டும் சின்ன குரலில் சொன்னாள். அது எனக்கும் புரியுது ப்ரியா... அதைத்தான் நானும் சொல்றேன். எல்லா சண்டையும் முடிஞ்சுடுச்சு... ஒன்ஸ் பார் ஆல்.... இனி அதை பத்தி நினைக்க கூடாது... பேச கூடாது ஓகே ? நான் உன்னை முதன்முதலில் கன்யாகுமரி பீச்சில் பார்த்தேனே... அந்த உற்சாக துள்ளலோடு இருக்கற... வாய் ஓயாமல் பேசற... விடாமல் சிரிக்கிற.... வார்த்தைக்கு வார்த்தை மடக்கி கடி ஜோக் சொல்ற... அந்த பப்லி ப்ரியாவை பார்க்க என்னோட மனசு ஏங்குது ப்ரியா... அது உனக்கு புரியலியா? நீ இப்படி வார்த்தைகளை எண்ணி எண்ணி பேசி கொண்டு இருந்தால் எப்படி? சியர் அப் ப்ரியா... கம்... ஆன்... ஏதாவது சொல்லு உடனே... instanta... ட்ரை பண்ணு பார்க்கலாம்... என்று கேட்டவுடன்... அவனது ஆர்வத்தை பார்த்தவள் முகத்தில் லேசான புன்னகை வந்தது. சரி ஜோக் சொல்லட்டுமா? என்று கேட்டாள்... ஓ எஸ்... சொல்லு சொல்லு... சிரிக்கிற மாதிரி சொல்லு... சீக்கிரம் சொல்லு என்று ஊக்கபடுதினான். அவனை பார்த்து புன்னகைத்துவிட்டு... ஒரு சின்ன இடைவெளி விட்டு... ஜோக் என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்தாள். சில வினாடிகள் கழித்துதான் அவளது கேலி புரிந்து அவன் அடி பாவி... இப்படி கவுத்துட்டியே... ஆனால் இந்த கடிக்கு அந்த கொடுமை பரவாயில்லை என்று சொல்லுவேன் என்று மட்டும் எதிர்பார்க்காதே, இந்த கடியே தேவலை... அட்லீஸ்ட் நீ சிரிக்கிறாயே... இன்னும் வேற ஏதாவது கடி இருந்தாலும் சொல்லு கஷ்டப்பட்டு தாங்கிக்கிறேன்... என்று சொன்னான் கௌதம். ம்ம்ம் அப்படியா... சரி உங்களுடைய பொறுமை எவ்வளவு என்று இன்று

பார்த்துவிடுவோம்... நீங்களாக போதும்டி... தயவு செஞ்சு நிறுத்து என்று கெஞ்சும் வரை இன்று கடி ஜோக்தான்... என்றவள் பார்வையை சுழற்றினாள். அங்கே பூக்கடை ஒன்றில் மல்லிகைபூ பந்து இருந்தது. அதை சுட்டி காட்டி... கௌதம் மல்லிகை... ஆணா? பெண்ணா? என்று கேட்க... ஓ மை காட்... இதுக்கு எல்லாம் பதில் சொல்லனும்னா ஸ்ரீ தான் சரி... என்று சொல்லி சிரித்துவிட்டு... தெரியலை என்று உதட்டை பிதுக்கினான். தெரியலன்னு சொன்னா எப்படி... யோசிச்சு ஏதாவது பதில் சொல்லுங்க... என்று அவள் வற்புறுதிவிட்டு புன்னகையோடு அவனை பார்த்து இருந்தாள்.

அப்படியா... சரி... ரெண்டும்தான்... பூ பெண்களுக்கு பிடிக்கும்... அதனால் பெண்பால்... அவங்களை அசத்த... ஆண்கள் வாங்குறாங்க... அதனால் அவங்க கையில் இருக்கும்போது... ஆண்பால்... அதாவது யார் கையில் இருக்கோ... அதை பொறுத்தது... சரியா என்று ஏதோ சமாளித்தான். ஹேய் நீங்க சீரியஸா பதில் சொல்றீங்க... இது கடி ஜோக் மேன்... அதுக்கு தகுந்த மாதிரி சொல்லுங்க... அம்மா தாயே... நீயே ஆன்சர் சொல்லிடு... நான் அடுத்த கடிக்கு சரியா பதில் சொல்ல ட்ரை பண்றேன்... என்று சொன்னான். அது ஒண்ணும் இல்லை கௌதம் ... நீங்க சொன்ன அன்சர் கரெக்ட்தான்... விளக்கம்தான் தப்பு... எப்படின்னு நான் சொல்றேன் பாருங்க...

காலையில் பூ வாடாமல் புதிதாய் இருக்கும்போது அது வாடா மல்லி... அப்ப ஆண்பால்... சாயங்காலம் வாடியபின்... வாடிய மல்லி... அது பெண்பால்... இப்ப புரியுதா... என்று சொல்லிவிட்டு அவசரமாய் நகர்ந்து நின்றுகொண்டு... வாயை மூடி சிரித்தாள். தனது நெற்றியில் கை வைத்து தலை அசைத்து சிரித்தவன்... கடவுளே எப்படி ப்ரியா இப்படி எல்லாம்... அடடா... என்று சொல்ல ப்ரியா... அதுவா அப்படியே பொங்கி வரும்... என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள். சரி வா... வண்டியில போய்ட்டே உன்னோட கடியை தொடரு என்று காரில் ஏறினான். அதற்கு பின்... ப்ரியாவின் இயல்பான கலகலப்பு வெளிப்பட... காருக்குள்... சென்னை சென்றடைய ஆன அந்த மூணு மணி நேரமும்... அவ்வப்போது சிரிப்பு சத்தம்... பரவலாய் கேட்டு கொண்டே இருந்தது.

வீட்டுக்கு அருகில் செல்லும்போது ப்ரியாவிற்கு கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி படபடப்பாய் இருந்தது... கௌதமின் அருகில் நெருங்கி அமர்ந்து அவன் மேல் சாய்ந்து கொண்டாள். என்ன ப்ரியா... அம்மாவை உனக்கு தெரியாதா என்ன? ரிலாக்ஸ்... என்று அவள் தோளில் தட்டி கொடுத்தான். வீட்டில் போய் கார் நிற்பதற்கு முன்பாகவே வாசலில் இருந்து லக்ஷ்மி இறங்கி வந்து கார் கதவை திறந்து அவளை வா ப்ரியா என்று அழைதவள்... எப்படிம்மா இருக்க? தாத்தா எப்படி இருக்காங்க? என்று சாதாரணமாய் விசாரிப்பது மாதிரி கேட்டாள். ம்ம்ம் தாத்தா நல்லா இருக்காங்க... ரெண்டு மூணு நாளில் வந்து உங்களுக்கு உடல்நிலை சரி இல்லாததை விசாரிக்க வரேன்னு சொல்ல

சொன்னாங்க என்று ப்ரியா சொன்னதும் அவள் ஒன்றும் புரியாமல்... ஹரியை பார்த்தாள். பொறுமையா இரு என்று ஜாடை காட்டிவிட்டு... ப்ரியா நீ போய் கை கால் கழுவிட்டு வா... ஏதாவது குடிக்கலாம்... என்று சொல்லி அவளை மேலே அனுப்பி வைத்தார். என்ன கௌதம் ப்ரியா தாத்தா நல்லா இருக்காங்களா? என்று அவனிடம் தனியாக விசாரித்தார். ம்ம் நல்லா இருக்கங்கப்ப... என்று அவரிடம் சொன்னவன்... அம்மா இங்கே வாங்க என்று ஜாடை காட்டி விட்டு மேலே சென்றான். பின்னால் சென்ற லக்ஷ்மி அவன் அறைக்குள் போனதும்... அவளை அப்படியே தூக்கி ஒரு சுற்று சுற்றி கீழே இறக்கியவன்... அவளை கட்டி பிடித்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டு... அம்மா... உங்க ஆசை படியே... ப்ரியாவை கூட்டிட்டு வந்துட்டேன்மா... உங்ககிட்ட சொன்ன ரெண்டு மாசம் டைமுக்கு முன்னாலேயே... சந்தோஷம்தானே... என்று கேட்டான்.

ரொம்ப சந்தோஷம் கௌதம்... ஆனால் ஏன் அவங்க தாத்தாவை விட்டுட்டு வந்துட்டீங்க... அவர் எப்படி அங்கே தனியாக... ஆஸ்பத்திரியில் என்று சொல்ல முடியாமல்... திணறி... இருப்பார் என்று மட்டும் கேட்டாள். அது நானும் சொல்லிட்டேன்மா ... ஒரு ரெண்டு மாசத்துல... எல்லாம் செட்டில் பண்ணிட்டு வந்துடுவாங்க... என்று சொல்லிவிட்டு அம்மா... அவரும் ப்ரியாவை கன்வின்ஸ் பண்றதுக்காக ரொம்ப ட்ரை பண்ணி கடைசியா... ஆஸ்பத்திரியில் படுத்து டிராமா போட்டு... அவன் சொல்லி கொண்டே போக... ட்ராமாவா... வெரி குட்... ரொம்ப நல்லது... பரவாயில்லை என்று மனதிற்குள் எண்ணியவலை கௌதமின் குரல் தொடர்ந்து ஒலித்து இந்த உலகத்திற்கு அழைத்து வந்தது. என்னென்னவோ செஞ்சு இருக்கார் அம்மா... ரொம்ப நல்லா மனுஷன்... அவரை நம்ம கூடவே கடைசி வரை இருக்க அழைத்துவிட்டு வந்து இருக்கிறேன்... அவருக்கு ப்ரியா மட்டும்தானேம்மா... அதனாலதான்... என்று இழுத்தவனை பார்த்து லேசாக சிரித்தாள்... எதற்குடா எனக்கு விளக்கம் சொல்கிறாய்... எனக்கு உன்னை புரியாதா? என்ற கேள்வி அதில் தொக்கி நிற்க அவனுக்கும் அது புரிந்தது. அவளை மீண்டும் அணைத்து கொண்டவன்... ப்ரியாவிற்கு கொஞ்சம் கில்டி பீலிங் இருக்கும்மா... அதனால அழுதுட்டே இருக்கிறாள்... கொஞ்சம் பார்த்துகறீங்களா... என்று சொன்னவனை பார்த்து சரிப்பா என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.

என்ன கௌதம்... அம்மாவிற்கே அட்வைஸா? என்றவளை பார்த்து அப்படி இல்லைமா ஏதோ எனக்கு தோன்றியது சொன்னேன் என்று அசடு வழிய சிரித்தான்... சரி முகம் கழுவிட்டு வா... காபி குடிக்கலாம்... என்று சொல்லி கீழே இறங்கி போனவள்... பூஜை அறையில் போய் விளக்கேற்றி சாமி கும்பிட்டு விட்டு... ப்ரியா அங்கே வந்ததும் அருகில் இருந்த தட்டை எடுத்து கொடுத்தாள். ப்ரியா... உன்னோட அம்மா எனக்கு எவ்வளவோ செய்து இருக்கிறாள்... அவளுக்கு செய்ய எனக்கு கொடுத்து

வைக்கவில்லை... இப்போ நீ இங்கே வந்தது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் ப்ரியா... நடந்தது எதுவா இருந்தாலும்... அதை இந்த நிமிடதோடு... சுத்தமாய் மறந்து விட்டு... இன்று... இந்த நிமிடத்தில் இருந்து நீயும் கௌதமும்... புதிதாய்... ஒரு சந்தோஷமான வாழ்கையை வாழ ஆரம்பிங்க... என்ன... சரியா... என்று சொல்லவும் அவள் காலில் விழ போவதை உணர்ந்து ஒரு நிமிஷம் என்று சொல்லிவிட்டு... கௌதமும் வந்துடட்டும்... நீ போய் மாமாவை கூட்டிட்டு வா என்று சொன்னாள். சரிம்மா... என்று சொல்லி திரும்பியவளை... நிறுத்தினால்... சரி அம்மாவா ... சரி அத்தை...என்று அவள் திருத்தினாள். இரண்டு எட்டு வைத்து வெளிய போய் இருந்தவள் திரும்பி அவள் அருகில் வந்து அவளை அணைத்து கொண்டு சொன்னாள்... இல்லை சரி அம்மாதான்... அத்தை இல்லை... அது எனக்கு வேண்டாம்... என்னை பொறுத்தவரை... எங்க அம்மா எனக்கு போட்டோ வடிவில்தான் தெரியும்...

ஆனால் அம்மான்னா இப்படித்தான் இருப்பாங்கன்னு எனக்கு அனுபவ பூர்வமா... நம்ம உறவு முறை தெரிவதற்கு முன்னாலேயே விளக்கம் சொல்லியவர்கள்... நீங்கதான்... அதுவும் இப்போ... இவ்வளவு நடந்த பிறகு... என்னால வேற வார்த்தை யோசிக்கவே முடியலை... என்னை பொருத்தவரைக்கும் நீங்க என்னோட அம்மாதான்... நான் அப்படிதான் கூப்பிடுவேன்... நான் உங்களை ரொம்ப கஷ்டப்படுத்தி இருந்தால்... என்னை மன்னிசுடுங்கம்மா ப்ளீஸ்... என்று லேசான அழுகை குரலில் சொன்னதும்... என்ன ப்ரியா இது... நீ என்ன தப்பு பண்ணின... அப்படியே பண்ணி இருந்தாலும்.... அம்மான்னு சொல்ற... அப்புறம் எந்த அம்மா தன் பொண்ணை மன்னிக்காம இருப்பாங்க... போதும் ப்ரியா அழுகையை நிறுத்து... ம்ம்ம் இனிமேல் நீ எந்த காரணம் கொண்டும் அழமாட்டேன் என்று எனக்கு சத்தியம் பண்ணி கொடு ப்ரியா... என்று சொன்னாள். இந்த கண்ணீர் நெகிழ்வில் வந்ததும்மா... சோகத்தில் வந்தது இல்லை... தெரியும் ப்ரியா... ஆனால் அதுவும் தேவை இல்லை... இது உன்னோட வீடு... இங்கே சண்டை போடவும் சமாதானம் ஆகவும் உனக்கு எல்லா உரிமையும் இருக்கு... அதனால் இந்த சண்டையை நீ பெரிசாவே எடுத்துக்க தேவை இல்லை... உறவுகளுக்குள் சண்டை வருவது தவிர்க்க முடியாது... ஆனால் அதில் எவ்வளவு சீக்கிரம் சமாதானம் ஆகிறோம் என்பதுதான் முக்கியம்... அப்படி பார்த்தால்... ரெண்டு மாசத்தில் நீயாவே சமாதானம் ஆயிட்டதானே ... இதுல ஒரு தப்பும் இல்லை புரியுதா என்று சொல்லி முடித்தாள்.

இந்தா போய் இந்த புடவையை கட்டிக்கிட்டு வா... இன்னிக்குத்தான் எடுத்துட்டு வந்தேன்... உனக்கு கிரீன் கலர் பிடிக்குமா... எனக்கு தெரியாது... ஆனால் பரவாயில்லை கட்டிட்டு வா... சீக்கிரம்... கௌதமோட கோவிலுக்கு வேணா போய்ட்டு வரியா... என்று கேட்டதும்சரி என்று தலை

அசைத்துவிட்டு சென்றாள். அவள் மேலே தட்டோடு போவதை பார்த்தபடி கீழே இறங்கியவன் என்னம்மா இது அநியாயமா இருக்கு... அவளுக்கு மட்டும் பட்டு புடவையா... எனக்கு ஒண்ணும் இல்லையா? என்று கேட்க... ஏண்டா... இப்படி அலையற... உனக்கும் இருக்கு... ஆனால் பட்டில் வேஷ்டி சட்டை... உனக்கு வேட்டி கட்ட தெரியுமா? என்று மடக்கினாள்... ம்ம்ம் தெரியும். ஆனால் என்று இழுத்தவன்...சரி பெல்ட் போட்டு சமாளிக்கிறேன்... என்று சொல்லிவிட்டு... அவளை பார்த்து கண்ணடித்து என்னம்மா... பட்டில் டிரஸ் எல்லாம் எடுத்து கொடுக்கறீங்க... இன்னிக்கே எங்களுக்கு கல்யாணமா? என்று சிரிக்க... ஐயோ கௌதம்... ரொம்ப வழியுது கொஞ்சம் துடைச்சுக்கோ... முதலில் ரெண்டு பேரும் கிளம்பி போய் மலேசியாவில் ஸ்ரீராமோட அம்மாவை பார்த்து அனு கல்யாணத்துக்கு வழி பண்ணுங்க... அதுக்கு முன்னாடி மூச்சு விடக்கூடாது என்று சொல்லி சிரித்தவளின் சிரிப்பில் அவனும் கலந்து கொண்டான். அனு எங்கேம்மா என்று கேட்டவனை பார்த்து காலேஜுக்கு போய் இருப்பாள்... வர நேரம்தான்... சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... வெளியே அவளின் உற்சாக குரல் கேட்டது...

ஆஹா எங்க அண்ணன் வந்துட்டான் போல இருக்கே... என்று உள்ளே துள்ளிக்கொண்டு வருகையிலேயே வெளியே போய்... ஹாய் அனு... அண்ணன் அண்ணியோட வந்தாச்சு... என்ன வச்சு இருக்க... எங்களுக்கு என்று கேட்டதும்... உடனடியான்ன... மனமார்ந்த வாழ்த்து... அரை மணி நேரம் கொடுத்தால்... ஒரு கேசரி... எனக்கு செய்ய தெரிஞ்ச ஒரே ஸ்வீட்... ஒரு ரெண்டு மணிநேரமும் கார் ஒட்டி கொண்டு நீயும் வந்தால்... ஏதாவது சின்னதா அரை பவுனில் ஆளுக்கு ஒரு மோதிரம்... இப்படி கிடைக்கும்... உனக்கு என்ன வேணும் சொல்லு... என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கையிலேயே... ப்ரியா படி இறங்கி வருவதை பார்த்து அவளிடம் சென்றாள். ஹாய் ப்ரியா... என்ன கோபம் எல்லாம் போய்டுச்சா... ஆமா கௌதம்கிட்ட கோபம்னா அவன்கிட்ட மட்டும்தான் காட்டனும்... மத்தவங்களை அதுல கம்பின் பண்ண கூடாது... ஓகே? சரி முதல் முறைய நீங்க பண்ணின தப்பு என்பதால்... பெரிய மனசு பண்ணி அது மன்னிக்க படுகிறது... ஆனால் இது மீண்டும் தொடராமல் இருக்க மிக கடுமையாக எச்சரிக்க படுகிறீர்கள்... என்று கம்பீரமான குரலில் சிரிக்காமல் சொன்னவளை பார்த்து... லேசாய் சிரித்து விட்டு... அருகில் வந்தவள்... ஐ ஆம் சாரி அனு... நீ ஜோக்காய் சொன்னால் கூட... அது கரெக்ட் தான்... அந்த தப்பு இனி நடக்காது... ஐ assure யு , என்று சொல்லிவிட்டு அணைத்து கொண்டாள். என்ன ப்ரியா புடவை புதுசா... எங்க அம்மா செலேக்சன் போல இருக்கே... ஓகே... மனசார கொடுப்பது... என்ன அண்ணா... ப்ரியாவை பார்த்தால்... பச்சை நிறமே... பச்சை நிறமே... என்று பாடவேண்டும் போல தோணலை உனக்கு... என்று சொல்லிவிட்டு கண் அடித்து சிரித்தாள்.

போதும் அனு... வாய் உனக்கு ரொம்பதான் நீளுது... என்று லக்ஷ்மி லேசாய் கண்டிக்க... அஹா... அம்மா வந்தாச்சு... அம்மா பசிக்குது... என்ன டிபன்... என்று விசாரித்தாள். நாங்க எல்லோரும் அரை மணி நேரம் காத்து இருக்க போறோம்... நீயே போய் கேசரி செய்து எடுத்துட்டு வா... என்று சிரிக்காமல் சொல்ல... தெய்வமே... முதன் முதலில் வீட்டுக்கு வந்து இருக்கும் உங்க மருமகளை பிடிக்கலைன்னு இப்படி எல்லாம் சோதிக்க கூடாது... ப்ரியா பாவம்... ப்ளீஸ் அம்மா நீங்களே ஏதாவது செஞ்சு சாப்பிட கொடுங்கம்மா... எனக்காக இல்லை... உங்க மருமகளுக்காக... என்று கெஞ்சியவளை பார்த்து எல்லோரும் சிரித்தனர். அம்மா இதுதான் அந்த பக்கத்து இலைக்கு பாயசம் போட சொல்லற கதையா? வாவ்... சூபர் அனு... என்று ப்ரியா சிரிக்க... அனு கௌதம் இருவரும் நிமிர்ந்து அவளை கேள்வியாக பார்த்தனர். அம்மாவா... என்று மெல்ல முனக... என்ன அப்படி பார்கறீங்க... ஹலோ... என்று அவர்கள் முகத்தின் முன்னால் கை ஆட்டிவிட்டு லக்ஷ்மியின் அருகில் சென்று... அவளை தோளோடு சேர்த்து அணைதவள்... இவங்க என்னோட அம்மா அப்படின்னு நான் சொன்னேன்... அதுல உங்களுக்கு ஏதாவது ஆட்சேபனை இருக்க? என்று புருவம் உயர்த்தி கேட்க... இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நெகிழ்வோடு பார்த்து கொண்டு... லேசான சந்தோஷ பெருமூச்சை வெளியேற்றி புன்னகையோடு... இல்லை என்று தலை அசைத்தனர். அதை பார்த்தபடி டேபிளுக்கு வந்த ஹரிக்கு மனம் நிறைந்து இருந்தது.

இருந்தாலும் ஆமா ப்ரியா லக்ஷ்மியை அம்மா என்று கூப்பிட்டால் கௌதம் என்ன முறை... என்று கொஞ்சம் யோசித்தாயா? என்று சிரிப்போடு கேட்க... ம்ம்... தெரியுமே... ஏன்னா? அப்படின்னுதானே பிராமின்ஸ் எல்லாம், கூபிடறாங்க? நானும் அப்படியே கூப்பிட்டுட்டு போறேன் இல்லை கௌதம் என்று கண் சிமிட்டி சிரிக்க... அவளை அப்படி இங்கே அவர்கள் வீட்டில் வைத்து....குடும்பத்தினரோடு இணைந்து இப்படி சிரிப்போடு... கேலியும் கிண்டலாக பேசுவதை பார்த்ததில் அவன் மனம் லேசாகி பறந்தது... கொஞ்சம் முன்பு... அனு சொன்ன அந்த பாடல் அவன் காதில் ஒலித்தது.... @@@@ சகியே.... சிநேகிதியே.... காதல்... காதல்... காதலின் நிறம்.... பச்சை நிறமே... பச்சை நிறமே... புல்லின் சிரிப்பில் பச்சை நிறமே... .... வெள்ளை நிறமே... வெள்ளை நிறமே... உந்தன் மனசு நிறமே... உந்தன் மனசு நிறமே.... @@@@ ....

அத்தியாயம் 76

அன்று இரவு உணவை முடித்து விட்டு கௌதமும் ப்ரியாவும்... தீபாவளி அன்று இரவிற்கு பின்... கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதம் கழித்து மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருந்தனர். அங்கே இருந்த லவ் பேர்ட்சை பார்த்து ப்ரியா விசாரிக்க... ஸ்ரீராம் கொடுத்ததை சொல்லி விட்டு...

அனுவிற்கும் ஒரு செட் கொண்டு வந்தான்... அது தோட்டத்தில் இருக்கு... இங்கே இருந்து பார்த்தாலே தெரியும் என்று சொல்லியபடி கீழே பார்த்தான். அந்த ராத்திரி வேளையில் ஒன்பதரை மணிக்கு வெளிச்சம் குறைவாக இருந்த அந்த இடத்தில் தனியாக அனு சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்து இருப்பதை பார்த்தவனுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. ப்ரியாவை அழைத்து காட்டினான். அவளுக்கு கஷ்டமாய் இருந்தது. கௌதம் அனு ஸ்ரீராமுக்கு ஒரு வழி பிறக்கும் வரை நான் கூடிய வரையில் அனுவோடு இருக்கிறேன்... என்னை கூப்பிடாதீங்க... நாம ஆபீஸில் வேண்டுமானால் பேசி கொள்ளலாம்... சரியா... என்று சொன்னதற்கு ம்ம்ம் என்று மட்டும் சொன்னான். சரி... கௌதம் ஸ்ரீராம் அம்மா வீட்டில அன்னிக்கு ஏதாவது பேசினாங்களா என்று விசாரித்தாள். அவங்க அந்த சுந்தரத்தை பார்த்து பேசியதை நானும் பார்த்தேன்... சாரி கௌதம் அன்னிக்கு என்ன நடந்ததுன்னு எனக்கு தெரியனும்னு அவசியம் இல்லை... நான் உங்களை நம்புகிறேன்... எனக்கு உங்க மேல எந்த சந்தேகமும் இப்போ இல்லை...

ஆனால் அன்னிக்கு என்ன நடந்ததுன்னு கொஞ்சம் விபரமா சொன்னீங்கன்ன ஸ்ரீயோட அம்மாகிட்ட பேசறதுக்கு வசதியா இருக்கும்... அதனாலதான் கேட்கறேன் சொல்லுங்க ப்ளீஸ்... என்று கேட்டாள். நீ அவங்கிட்ட பேசலியா? உனக்கு எல்லாம் தெரியும்னு நான் நினைச்சுகிட்டு இருக்கேனே என்று ஆச்சரியமாய் கேட்டான். இல்ல கௌதம் என்று சின்ன குரலில் சொல்லிவிட்டு... அவன் அத்தை பெண்... அப்புறம் கெஸ்ட் ஹௌஸ் இல்லை என்பது போல சொல்லிட்டு இருக்கும்போதே எனக்கு அதுக்கப்புறம் அவன் சொன்னது ஒண்ணும் மனசுல ஏறலை... அவன் கிட்ட நம்ம ஸ்கூல் ஐ டீ கார்ட் பார்த்தும் வேற மனசு குழம்பிடுச்சு... நீங்க தான் அவனை ஏதோ செய்ய சொல்லி இருக்கேங்கன்னு... அதுக்குத்தான் பணம் கொடுதீங்கன்னு நினைச்சு நான்... சாரி கௌதம் என்று மீண்டும் சொன்னாள். விடு ப்ரியா... அவர் நம்ம ஸ்கூலில் தான் வேலை பார்க்கிறார் . அவர் நம்ம ஜீ எம்.மோட மருமகன். ஏற்கனவே அவர் நம்ம ஸ்கூலில் இருந்து அப்பா டிஸ்மிஸ் பண்ணி இருக்காங்க. அவர் கேஸ் போட்டு ஜெயுச்சு மீண்டும் அப்பாய்ண்ட் பண்ணினோம். என்று ஆரம்பித்து சுருக்கமாய் விபரம் சொல்ல... அவள் வாய் அடைத்து போய் அமர்ந்து இருந்தாள். அப்பா சுந்தரம் ஸ்ரீயோட அம்மாகிட்ட என்ன சொல்லி இருப்பான்? அவன் இவன்னு பேசாத ப்ரியா .... நம்மளை விட பெரியவர் வேற... இப்ப அக்சிடென்ட்ல மாட்டி ரொம்ப கவலைகிடமா இருக்கிறார்... அதுவே எனக்கு கில்டியா இருக்கு... அதனால அவருக்கு கொடுத்த பணத்தை அபிசியல கொடுத்த மாதிரி ரெகார்ட் தயார் பண்ண சொல்லிட்டேன்.

அவன் அதை சொன்ன போதுதான் அவனை பற்றி எவ்வளவோ தெரிந்து இருந்தாலும்... இன்னொரு

முகம்... எளியவருக்கு இரங்கும் குணம்... எதிரியை மன்னிக்கும் குணம்... அன்னிக்கு சொன்னது சும்மா வாய் வார்த்தையாக இல்லை... எதிரிக்கு கூட கெடுதல் வர கூடாதுன்னு உண்மைய நினைக்கிற மனம் இவனுக்கு ன்பது அப்பட்டமாய் புரிய வர... அவள் அவனை பார்த்து புன்னகைத்தாள். இன்னும் நான் உங்களை சரியா புரிஞ்சுக்கலை போல கௌதம்... நீங்க எத்தனை அற்புதமான மனுஷன்னு இப்பதான் தெரிஞ்சுது... சாரி என்று சொல்ல வாய் எடுத்தவளை கையால் மூடி... போதும் ப்ளீஸ்... அனுவுக்கு என்ன பண்ணலாம் சொல்லு... அம்மா சர்ஜரியை முடிச்சுடுன்னு ஸ்ரீ சொன்னார்... அதற்கு அப்புறம் போலாமான்னு நினைச்சேன்... இப்போ அனுவை பார்த்தால் ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கே... முதலில் போய்ட்டு வந்துடுவோமா... என்று கேட்டவளுக்கு மறுப்பான பதில் கீழே இருந்து வந்தது. கௌதம் கொஞ்சம் சீக்கிரம் வாப்பா... அம்மா மயக்கம் போட்டுட்டா பாரு என்ற ஹரியின் குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு இருவரும் அவசரமாய் படி இறங்கி கீழே வந்தனர். அவர்களது படுக்கை அறையில் படுக்க வைதிருந்தவலை போய் எட்டி பார்த்துவிட்டு... முகம் ஈரமாய் இருந்ததை உணர்ந்தவன்... அவசரமாய் போன் பண்ணி டாக்டருக்கு சொல்லிவிட்டு அம்மாவை காரில் அழைத்து கொண்டு... ப்ரியாவுடன் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துசென்றான். அங்கே கொஞ்சம் டெஸ்ட் எடுத்து பார்த்துவிட்டு ரொம்ப ஸ்ட்ரைன் பண்ணி இருக்காங்க... நான் ஏற்கனவே சர்ஜரி பண்ணலாம்னு சொன்னேன்... நீங்கதான் தள்ளி வச்சுட்டீங்க... அதோட.. இவங்க ரொம்ப எக்சைட்டடா இருந்து இருக்காங்க...

நான்தான் அவங்களுக்கு எந்த புதிய தகவல்கள்... துக்கமானது வேண்டவே வேண்டாம்... சந்தோஷமா இருந்தால் கூட மெதுவா பார்த்து சொல்லுங்க என்று சொன்னேனே... அதை எல்லாம் மறந்துட்டீங்களா... சர்ஜரி தான் செய்யலை... உடம்பையாவது நல்ல படியா பார்த்துக்க கூடாதா? என்று திட்டிவிட்டு... இனிமேல் உங்க அபிப்ராயத்துக்கு எல்லாம் மதிப்பு கொடுக்க முடியாது வேற வழி இல்லை... உடனே சர்ஜரிதான்... என்று சொல்லிவிட்டு நாளைக்கு காலையிலே செய்துடலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு அவர் spesalist டாக்டரிடம் பேச சென்று விட்டார். அப்பாவிற்கு போன் பண்ணி சுருக்கமாய் விஷயம் சொன்னதும்... அவர் உடனே கிளம்பி வந்து விட்டார். அவன் கையை பிடித்து கடவுளே... என்னாலதான் கௌதம் இவ்வளவு பிரச்னையும்... நேற்று இரவு நான் அவளை அழைத்து கொண்டு மதுரைக்கு வந்து உங்களை ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்துவிட்டு காலையிலேயே திரும்பி வந்துட்டோம்... அந்த அலைச்சல் தான் அவளாலே தாங்க முடியலை... அங்கே தங்கி கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு வருவோம் என்று சொன்னதற்கு நீ பேசுவ... உடனே திரும்பனும் என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டாள். அங்கே வந்த பிறகு ஏன்பா எங்களை பார்க்காமல் வந்துட்டீங்க என்று கேட்டு அம்மாவின் விளக்கத்தை அறிந்ததும்... கௌதம் ப்ரியா இருவருக்குமே... கடவுளே...

என்ன மனசு இவங்களுக்கு என்றுதான் தோன்றியது. கடவுளே இவங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகக்கூடாது என்று மனமார பிரார்த்தித்து கொண்டனர்... அவர்களுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர்களது பிரார்த்தனை வீண் போகவில்லை. மறுநாள் சர்ஜரி முடித்து இருபத்திநாலு மணி நேரம் தீவிர கண்காணிப்பில் இருந்து விட்டு சாதாரண வார்டிற்கு கொண்டு வந்து அடுத்த நாள்... அவள் விழித்து சாதாரணமாய் பார்த்து பேச ஆரம்பிக்க எல்லோருக்கும் நிம்மதி பெருமூச்சு வந்தது.

சர்ஜரி முடிந்த அடுத்த நாள் ப்ரியா ஸ்ரீராமிற்கு போன் பண்ணி நீங்க சொன்ன மாதிரியே செய்துட்டேன்... ஸ்ரீ... சர்ஜரி மட்டும் இல்லை... எல்லாமே நீங்க சொன்ன மாதிரிதான்... என்று சொன்னவளை பார்த்து தேங்க்ஸ் ப்ரியா... அன்னிக்கு நான் சொன்னதை நீ சரியா எடுத்துகொண்டாயா... இல்லையா என்று கொஞ்சம் உறுதலாகவேதான் இருந்தது... இல்ல ஸ்ரீ... தாத்தாவுக்கு நான் செல்லம்தான்... நான் ரொம்ப கெட்ட பெண் இல்லை என்பதால் அவர் என்னை கண்டிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய் விட்டது... ஆனால் எனக்கு இந்த மாதிரி யாருமே அட்வைஸ் பண்ணியது இல்லை ஸ்ரீ... அந்த விதத்தில் நீங்க சொன்னதை நான் சரியான அர்த்தத்தில்தான் எடுத்துக்கிட்டேன்... கவலை படாதீங்க... அப்புறம் நாங்க ரெண்டு பெரும் அடுத்த ரெண்டு வாரம் இங்கே ஆஸ்பத்திரியில் பிசி... அம்மாவை வீட்டில் விட்டு விட்டு அப்புறம் நாங்க ரெண்டு பேரும் கிளம்பி அங்கே வரோம் ஸ்ரீ... உங்க அம்மா பார்த்து பேச... சீக்கிரம் எல்லா பிரச்னையையும் சரி ஆக்கிடுவோம் ... ஓகே? ரெண்டு பேருமா... அப்போ அனு இல்லையா... ஹேய் இதெல்லாம் கொஞ்சம் கூட நியாயம் இல்லை... அவளையும் கூட்டிட்டு வாங்க... எங்க வீட்டுக்கு வராவிட்டால் போகிறது... அவள் ரூமில் இருக்கட்டும்... ஆனால் கட்டாயம் மலேசியா கூட்டிட்டு வாங்க... நான் பார்க்கணும்னு சொன்னேன்... என்று சொல்லு... நான் கௌதம்கிட்ட பேசறேன்... என்னடா... நான் உனக்கு என்ன அட்வைஸ் பண்ணினேன், நீ எனக்கு என்ன செய்யறன்னு நேரில் வந்து சண்டை போடுவேன்... என்று செல்ல மிரட்டலோடு இந்த வீக் எண்டு நான் சென்னை வரேன்னு சொல்லு... ஆன்டியை பார்த்துட்டு திரும்பி விடுவேன்... என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான்.

ஆஸ்பத்திரியில் முழு நேரமும் இருந்து ப்ரியா பார்த்து கொள்ள, வீட்டு நிர்வாகத்தை அனு அழகாக கவனித்து கொள்ள பயிற்சி எடுக்க... கௌதம் வீட்டுக்கும் ஆபிசுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் அலைந்தபடியே இருந்தான். இரண்டு நாட்களில் ராஜராமனும் வந்து சேர... கொஞ்சம் கவலை குறைந்தது... முதல் நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு எல்லோருக்குமே முழுசாய் கவலை மறைந்து அடுத்த நடவடிக்கைகள் குறித்து பேச ஆரம்பித்துவிட்டனர். என்னம்மா... இப்படி உடம்பை கெடுத்து

கொள்ள வேண்டுமா? எனக்கு உங்களை தெரியாதா? நான் எப்படி உங்களை தப்பாக நினைப்பேன்... ம்ம்ம் என்று செல்லமாய் கௌதம் சொன்ன ஒரு மிரட்டலோடு அந்த விஷயம் முடிந்து விட்டது. கௌதம் உங்க தாத்தா எங்கே மூணு நாளா ஆளே காணோம்? கேட்டீங்களா உங்க அப்பா கிட்ட... என்ன சொன்னார்... ஒருவேளை நீங்க என்னை இங்கே கூட்டிட்டு வந்தது அவருக்கு பிடிக்கலியோ? என்று சின்ன குரலில் ப்ரியா விசாரித்தாள். சும்மா ஏதாவது உளராத... ப்ரியா...அவர் எதோ... அவங்க பழைய பிரெண்டை... திருவனந்தபுரத்திற்கு பார்க்க போய் இருக்காராம்... நாம இங்கே வர அன்னிக்கு நான் ரெண்டாவது தடவை போன் பண்ணின போது அவர் தானே எடுத்தார்... அப்போ உன்னை அவர் விசாரித்தார்... நீ சொல்ற மாதிரி பிடிக்காமல் இருந்தால் நீ எப்படி இருக்கிறாய் என்று அவர் விசாரிக்க தேவை இல்லையே...

சும்மா எதையாவது நினைத்து தேவை இல்லாமல் கவலை பட கூடாது ... புரியுதா... என்று அதட்டி விட்டு போனான் கௌதம்.... ஆனாலும் அவள் முகம் சரியாகவில்லை. அவள் முகம் வாடி இருப்பதை கண்டு அருகில் வந்த ராஜாராமன் என்ன ப்ரியா... மறுபடியும் கௌதம் கூட சண்டையா... என்று கேட்க... தாத்தா உதைதான் கிடைக்கும் இப்படி எல்லாம் பேசினால்... நான் கௌதம் கூட சண்டையே போடமாட்டேன் என்று உறுதி எடுத்து இருக்கேன்... தெரியுமா? என்று சொன்னதும்... அது ரொம்ப கஷ்டமாச்சே உனக்கு... ஏதாவது காரணம் தேடியாவது சண்டை போடணுமே... என்று தொடர்ந்தவரை பார்த்து... சிரித்துவிட்டு ... நீங்க என்னை வேணும்னே வெருபேற்றதான் சொல்றீங்கன்னு தெரிஞ்சப்புறம் நான் சண்டை போட்டால் எப்படி... பொழச்சு போங்க... என்று நகர்ந்தவள் கையை பற்றி நிறுத்தினார்... ஐயோ ப்ரியா நீ இப்படி சாதுவாய் ஆகிவிட்டால் எனக்கு எப்படி பொழுது போகும்? அட்லீஸ்ட்... உனக்கு ஒரு பொண்ணு பொறந்து அது பேசற வரைக்குமாவது நீ என்கூட சண்டை போட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் ப்ரியா... அதுக்கு அப்புறம் வேண்டுமானால்... நீ போட வேண்டாம்...சரியா என்று சிரித்தார். ம்ம்ம் பொண்ணா... என்று இழுத்தவள்... இல்ல தாத்தா எனக்கு கௌதம் மாதிரியே அன்பான பையன்தான் தாத்தா முதலில் வேண்டும்... பொண்ணு அப்புறம் பார்த்துக்கலாம்... என்று சின்ன குரலில் கண்ணில் கனவோடு சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே,... நத்திங் டூயங்... எனக்கு ப்ரியா மாதிரி அழகான... சுட்டியான... வாய் ஓயாம செல்லம் கொஞ்சி பேசற... சிரிக்கிற பொண்ணுதான் முதலில் வேண்டும்... நான் தாத்தா கட்சி... விடாதீங்க... தாத்தா first பொண்ணுதான்... என்று கௌதம் இடையில் வந்து புகுந்தான். முடியாது பார்ஸ்ட் பையன்தான்... என்று ப்ரியா பல்லை கடித்தாள்.

ஹேய் ஹேய்... கூல் கூல்... அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம்... இப்பதான கௌதம் கூட சண்டை

போட மாட்டேன் என்று சொன்னாய்... நான் உன்னால் அது முடியாது என்று சொன்னதை அதற்குள் நிரூபித்து விட்டாய் பார்த்தாயா? என்று ராஜாராமன் சிரிக்க... ப்ரியா அசட்டு சிரிப்புடன்... அந்த இடத்தை விட்டு அவசரமாய் நகர்ந்தாள். அவள் நகர்ந்தவுடன், என்ன கௌதம் கொஞ்சம் முன்பு ப்ரியா உன்னிடம் என்ன கேட்டாள்... கொஞ்சம் டல்லா இருந்த மாதிரி இருந்தாளே? என்ன விஷயம்பா? என்று விசாரித்தார். அவன் கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டு... அது என்னோட தாத்தா இங்கே இல்லையே... ஏன் நான் வந்தது அவருக்கு பிடிக்கலியா என்பது மாதிரி விசாரித்தாள். அப்படி ஒன்றும் இல்லை என்று நான் சமாளித்தேன்... ஆனால் எனக்கே கொஞ்சம் கவலையாத்தான் இருக்கு... ஏய் ஏய்... அந்த மாதிரி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை... நீ பாட்டுக்கு ஏதாவது கற்பனை பண்ணிக்காத ... அவர் திருவனந்தபுரத்திற்கு ஒரு பிரெண்டை பார்க்க போறேன்னு என்னை மதுரையில் பார்த்து சொல்லிவிட்டுதான் போனார். ப்ரியாவை அவருக்கு பிடிக்காமல் இருந்தால்... என்னை பார்க்க ஏன் அவர் வரவேண்டும்? அவசியம் இல்லையே... நீயும் குழம்பி அவளையும் குழப்பாத... எல்லா பிரச்னையும் ஓவர்... புரியுதா... தைரியமா இரு... எப்போ மலேசிய போறீங்க... என்று விசாரித்தார். டிகேட் போட்டுட்டேன்... வர பிப்ரவரி ஐந்து ஆறு தேதியில் அம்மாவை வீட்டுக்கு அழைச்சுட்டு போகலாம் என்று சொன்னார்கள். அதனால் ஒன்பதாம் தேதி போட்டு இருக்கேன்... ரெண்டு நாள் அம்மா வீட்டில் எப்படி இருக்காங்கன்னு பார்த்துட்டு அப்புறமா கிளம்பறோம். தாத்தா எப்ப வரேன்னு ஏதாவது சொன்னாங்களா? என்று கேட்டான்.

நாளைக்கு வந்துடுவார்... அவர்க்கும் லக்ஷ்மி மேல நிறைய பாசம்தான்... உங்க அப்பாவுக்கும் சரி அவருக்கும் சரி அதை சொல்ல தெரியாது என்று நினைக்கிறேன்... இல்ல கௌதம் என்று கேட்க அவன் சிரித்தான். எனக்கு எப்படி தாத்தா? என்று அவரை திருப்பி கேட்டான். ஏன் திடீர்னு அப்படி கேட்கற? என்று சொல்லிவிட்டு ம்ம்ம்... அவங்களை கம்பேர் பண்ணினால் பரவாயில்லை... ஆனால் நீ வச்சு இருக்கற பிரியத்தின் அளவோடு கம்பேர் பண்ணினால்... இல்லைதான்... என்று சொல்லிவிட்டு அவரும் சிரித்தார். ஆனால் உங்க அம்மாவிற்கும் சரி... ப்ரியாவிற்கும் சரி இது புரியும்... டோன்'ட் வொர்ரி என்று அவன் தோளில் தட்டினார் . கௌதமும் தாத்தாவும் பேசி கொண்டு இருக்கும்போது ப்ரியா மூச்சு வாங்க வாங்க நடந்து அவன் அருகில் வேகமாய் வந்தாள். அவளை பார்த்து திரும்பியவன் என்ன ப்ரியா எதற்கு இவ்வளவு வேகம் என்று கேட்டான். கௌதம்... நம்ம ஜீஎம்மும் அவரோட பொண்ணும் மருமகனும் இங்க வராங்க... அவரை சக்கர நாற்காலியில் வைத்து கூட்டிட்டு வரங்க... உங்களை பார்கத்தான்னு நினைக்கிறேன்... ஓஒ... இங்கயா... இங்க எதுக்கு... என்றவன் சரி நீ அம்மாகிட்ட போய் இரு... நான் பேசிட்டு வரேன்.... என்று திரும்பி நடந்தான். நானும் வரட்டுமா என்று தயங்கியவாறு கேட்டவளை பார்த்து வேண்டாம் என்று சொல்ல மனம்

வராமல் தயக்கத்தோடு பார்த்தான்...சரி கௌதம் நீங்க போய்ட்டு வாங்க... நான் இங்கேயே இருக்கேன் என்று அவள் சொன்னதும் ஒரு நிம்மதி பெருமூச்சோடு தலை அசைத்துவிட்டு நடந்தான். காரிடாரின் முனையிலேயே... எதிர் கொண்டவன்... ஏன் அங்கிள் அவரை போட்டு இப்படி அலைகழிக்கறீங்க? எப்படி இருக்கேங்க... இப்போ உடம்பு பரவாயில்லையா? ... என்று சுந்தரத்தை பார்த்து கௌதம் புன்னகையோடு கேட்டவுடன்... அவன் கண்களில் நீர் சுரந்து வடிந்தது....

கௌதம்... என்னை மன்னிச்சுடுங்க கௌதம்... நான் உங்களுக்கு செஞ்ச காரியத்துக்கு... யார இருந்தாலும் என்னை அடிச்சே கொன்னு இருப்பாங்க... என்று ஏதோ சொல்ல முயன்றவனை அவசரமாய் கை வைத்து அவன் வாயை பொத்தினான் கௌதம். ஷ் ஷ் ... அதெல்லாம் நான் யாருக்குமே சொல்லலை... இப்ப நீங்களும் வாயை திறக்கதீங்க... ப்ளீஸ்... என்று கெஞ்சுதலோடு சொன்னான். இதுதான் நீங்க எனக்கு செய்யற... செய்ய கூடிய... மிக பெரிய உதவி... அன்னிக்கு நடந்த எந்த விஷயத்தையும் எந்த நேரத்திலும் யார் கிட்டயும்... நான் உட்பட... நீங்க பேசாம இருந்தால் அதுவே போதும்... ப்ளீஸ் அதை சுத்தமா மறந்துட்டு... உங்க உடம்பு நல்லா ஆனதும் வேலைக்கு வாங்க... நல்லா படியா உங்க மூளையை செலவு பண்ணி எங்க ஸ்கூலுக்கு நல்லது பண்ணுங்க சரியா... என்று சொல்லி புன்னகைதான். என்ன அங்கிள் எப்போ நடக்கலாம் என்று சொல்லி இருக்காங்க? இப்ப என்ன ப்ராப்ளம்... தலையில் ஏதாவது அடியா? எப்ப டிஸ்சார்ஜ் ? என்று அவரை பற்றிய உடல் நலம் பொதுவாய் விசாரித்துவிட்டு... ரெண்டு வார்த்தை... ஆறுதலாய் அந்த சாருமதியிடமும் பேசினான்... இனிமேல் உங்க வாழ்கையில் நல்ல காலம்தான் தான் பாருங்க... நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே என்று கீதையில் அப்படி சொல்லி இருக்குன்னு... எங்க அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாங்க... இப்ப நடந்த இந்த ஆக்சிடேண்டும்... உங்களுக்கு உங்க கணவரை திருத்தி உங்ககிட்ட ஒப்படைச்சுடுச்சு பாருங்க... இனிமேலாவது நீங்களும் அவரும் சந்தோஷமா இருப்பதை பார்த்து... உங்க அப்பா நிம்மதியா இருக்கட்டும்...

இப்ப கிளம்புங்க... எப்படி வந்தீங்க... கார் இருக்கா என்று விசாரித்து நீங்க அம்மாவை பாருங்க கௌதம் நான் பார்த்துக்கறேன் என்று சொன்னவரை மறுத்து விட்டு அம்மா கூட ப்ரியா இருக்கா... அம்மாவிற்கு இப்போ ஒரு பிரபலமும் இல்லை... நல்ல இருக்காங்க... நீங்க கவலை படாதீங்க என்று சொல்லி வாசல் வரை சென்று வழி அனுப்பி வைத்தான். காரில் ஏறும்போது அவன் கையை பற்றி... அதில் முகம் புதைத்து அழுத... சுந்தரத்தை சமதானபடுத்துமுன்... கௌதம் திணறி போனான்... ஐயோ என்ன அங்கிள் நீங்களாவது சொல்லுங்க... ப்ளீஸ்... அழாதீங்க... சிஸ்டர் நீங்களாவது சொல்லுங்க... என்ன இது... என்று அவன் சொன்னதற்கு ஒரு விளைவும் இல்லை... அவர்களின் கண்களே நீரில்

நிறைந்து இருக்கையில் யார் யாரை சமாதான படுத்த? பல நிமிடங்களுக்கு பின் கண்களை துடைத்து கொண்டு விடை பெற்று அவர்கள் மூவரும் காரில் ஏறியபின் உள்ளே திரும்பி வந்தவன் மனம் எல்லை இல்லாத நிம்மதியில் ஆழ்ந்து இருந்தது. சோ... நாங்கள் பட்ட இந்த ரெண்டு மாத கஷ்டத்தினால்... விளைந்த நல்ல விளைவு இதுதானா? கடவுளே... இந்த பிரச்னை நல்லபடியாய் முடிந்தது போல்... ஸ்ரீ அம்மாவும் சொல்லிவிட்டால்... போதும்... அதையும் நல்லபடியாய் முடித்து கொடு கடவுளே... என்று வேண்டியபடி அம்மா இருந்த அறைக்குள் வந்தவனை ப்ரியா கலங்கிய விழிகளோடு எதிர்கொண்டாள்.

என்ன ப்ரியா... ஏன் கண் கலங்கி இருக்கு? என்று கேட்டவனுக்கு... கீழே நடந்ததை நான் பார்த்தேன் கௌதம்... அவருக்கே உங்க நல்ல மனசு புரிஞ்சுடுச்சு பார்த்தீங்களா... நான் போய் உங்களை... எப்படி ... என்று மீண்டும்... கண் கலங்க... என்ன ப்ரியா இது மறுபடியுமா? இனிமேல் நீ அழுதால்... நான் அடுத்து வரும் ஒரு நாளைக்கு உன்னோட பேச மாட்டேன்... இதற்கு சம்மதம் என்றால் நீ அழு என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து திரும்பி நடந்தான். ஹேய் சாரி... சாரி... அழுவதே எனக்கு ஒரு தண்டனை... அதற்கு மேல நீங்க வேற ஒரு தண்டனை கொடுப்பீங்களா? இது எல்லாம் உங்களுக்கே ஓவரா இல்லை என்று அவன் கையை பற்றி இழுத்தாள்.
வேற வழி... அதற்கு பயந்தாவது அழாமல் இருக்க மாட்டாயா என்று ஒரு நப்பாசைதான்... என்று சிரித்தவன் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான். அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டவள்... அவன் காதில் மெல்ல பாடினாள்...

@@@ ஒரு நாளும் உனை மறவாத இனிதான நிலை வேண்டும்... உறவாலும் உடல் உயிராலும் பிரியாத வரம் வேண்டும்... விழியோடு இமை போல விலகாத நிலை வேண்டும்... எனை ஆளும் எஜமானே... @@@@

என்றவள் வாயை மூடி... நான் ஒண்ணும் உனக்கு எஜமான் இல்லை ... இணையான இளமானே... துணையான இள மானே... என்று திருத்திவிட்டு அவளை அணைத்து கொண்டான்

அத்தியாயம் 77

அதிகாலை ஆறு மணிக்கு எல்லாம் ஊரில் இருந்து ஜனார்த்தனம் வீட்டுக்கு திரும்பி வந்தவுடன் ராஜாராமிடம் லக்ஷ்மியின் உடல் நிலை குறித்து விசாரித்தவர்... நான் உங்க கிட்ட கொஞ்சம் பெர்சனலா பேசணும்... ரொம்ப முக்கியம்... அர்ஜெண்ட் கூட... எப்ப பேசலாம்? என்று கேட்டார்.

இப்போவே பேசலாம்... ஒரு வாக் மாதிரி பீச் வரை போய் வரலாம் என்று புன்னகைத்தார். சரி இன்னும் பத்து நிமிஷத்துல நான் வரேன் என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனார். வெளியே சென்று நடக்க ஆரம்பித்ததும்... அவரை கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு ராஜ்... உங்களை நான் அப்படியே கூப்பிடலாமா என்று கேட்டார். அவரது வார்த்தைகள் சீரியஸாக இல்லாதது போல் இருந்தாலும் அவரது பாவனை ரொம்ப சீரியசாகவே இருந்தது... அதை உணர்ந்த ராஜாராமனும் தலையை அசைத்து ஒப்புதலை தெரிவித்து விட்டு... சொல்லுங்க ஜனா... பிரயாணம் எப்படி இருந்தது? போன காரியம் நல்லபடியா முடிந்ததா? என்று விசாரித்தார். ம்ம்ம் தேடி போனது வீண் இல்லை... நிறைய தகவல் கிடைத்தது... ஆனால் இன்னும் கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கிறது.... அது வெளியில் விசாரிக்க முடியாத தகவல்... அதுதான் உங்களிடமே கேட்டு விடலாம் என்று வந்துவிட்டேன்... சொல்வீங்களா? என்று கேட்டார். ம்ம்ம் கட்டாயம் எனக்கு தெரிந்து இருந்தால் கட்டாயம் சொல்வேன்... என்றார். சில வினாடிகள் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு... ராஜ்... ப்ரியா யாரு? என்று கேட்டார்.

ராஜாராமன் லேசாக சிரித்துவிட்டு என்ன இது கேள்வி? ப்ரியா நம்முடைய பேத்தி...
என்னுடைய மகனுடைய மகள்... என்று சிரித்தவரை பார்த்து கை காட்டி நிறுத்தினார். அது ஓகே? நம்முடைய பேத்திதான்... ஆனால் உண்மையில் அவர்களுக்கு பிறந்தவளா? உண்மையை சொல்லுங்க... என்று கேட்டுவிட்டு அவரை பார்த்தார். கடவுளே இதை விசாரிக்கதான் நீங்க திருவனந்தபுரம் போனீர்களா? இதை என்னிடம் கேட்டு இருக்க வேண்டியதுதானே... ஏன் இவ்வளவு அலைச்சல்? நேர விரயம்? என்று திருப்பி கேட்டவரை பார்த்து...சீரியசாக ஜனார்த்தனம் கேட்டார். இந்த கேள்வியின் அர்த்தம் எவ்வளவு விபரீதமானது... என்று உங்களுக்கு புரிய வில்லையா என்ன? இது உங்கள் மகனை அல்லது என்னுடைய மகளை குறை கூறும்... அல்லது எனது மகளை சந்தேகப்படும் அர்த்தத்தில் உள்ள கேள்வி இல்லையா? அதை அப்படி எளிதாக சட்டென்று நான் உங்களிடம் கேட்க முடியுமா?

ராஜ்... உங்களுக்கு தெரியுமோ என்னவோ... சின்ன வயதில்... ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்து சாதாரணமாய் படித்து ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்த புதிய தலைமுறையை சேர்ந்தவன் நான். அதுவும் காவல் துறை... எப்போதும் எல்லோரையும் குற்றவாளிகளாக பார்ப்பதே தன்னுடைய ஒரே நோக்கமாக வைத்து இருக்கும் துறை. எனக்கு உன்னை பார்த்தல்... உன்னை என்று சொல்லலாமா? உண்மையில் பொறாமையாக இருக்கிறது. அன்று நடந்த பார்ட்டியில் ப்ரியாவும் கௌதமும்... உன்னிடம் எப்படி எல்லாம் கொஞ்சி சிரித்து பேசினார்கள் தெரியுமா? அன்றுதான் முதன்முதலாக நான் எதையோ இழந்து விட்டதாக உணர்ந்தேன்.

நானும் அதே மாதிரி பேசி பழகலாம் என்று நினைக்கும்போதே கௌதம் வந்து ஒரு குண்டை தூக்கிபோட்டுவிட்டான். ப்ரியாவிற்கு இந்த உறவுமுறை தெரியாது... கொஞ்ச நாளைக்கு மறைத்து வைக்க போகிறோம் என்று... எனக்கு அதில் அப்போது உடன்பாடு இல்லை என்றாலும்... அங்கே அப்போது நிலவிய சந்தோஷமான மன நிலையை மாற்ற விரும்பவில்லை என்பது ஒரு காரணம்... சரி நாமாக அவர்களுக்கு எந்த சந்தோஷத்தையும் தரவில்லை என்றாலும் அவர்களாக தேடி கண்டு பிடித்து இருக்கும் சந்தோசத்தை நான் கெடுத்ததாக இருக்க கூடாது என்றுதான் அன்று நான் வாயே திறக்க வில்லை. அப்புறம் எனக்கும் உனக்கும் வாழ்வில் சில ஒற்றுமைகள் இருந்தாலும் இருவரின் குனாதிசயங்களுக்கு இடையே மிக பெரிய மாற்றம் இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நான் பலத்த ஆராய்ச்சிக்கு பின் நேற்றுத்தான் கண்டு கொண்டேன். இருவரும் முதல் முறையாக பணிக்கு என்று படித்து வெளியே வந்த முதல் தலை முறையினர்... இருவரும் சிறு வயதில் மனைவியை இழந்தவர்கள். பணியில் தங்களை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி கொண்டு மறுமணம் எதுவும்செய்து கொள்ளாமலேயே... தங்கள் பிள்ளைகளை ஓரளவிற்கு நல்ல முறையில் படிக்கவைத்து முன்னுக்கு கொண்டு வந்தவர்கள். பிள்ளைகளுக்கு சுதந்திரமாய் சிந்திக்க கற்று கொடுத்தவர்கள். ஆனால் அந்த அளவில் ஒற்றுமை நின்றுவிட்டது.

நான் சொன்ன காரியங்களை என்னுடைய பிள்ளைகள் விரும்பி ஏற்று சந்தோஷமாய் செய்தார்களா என்பதில் நான் அக்கறை செலுத்தவில்லை. ஒரு குடும்பத்தில் ஒற்றுமையும் சந்தோஷமும் நிலவ... ஒரு பெண்ணின் பங்கு எவ்வளவு அவசியம் என்பதையும் நான் வெகு காலம் கழித்து இப்போதுதான் புரிந்து கொண்டேன். ஒரு வேளை என்னுடைய மனைவி இருந்து இருந்தால்... எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையே ஒரு நல்ல உறவு பாலம் ஏற்பட்டு இருக்குமோ... எனது பிள்ளைகளுக்குள்ளே... அண்ணன் தங்கை என்ற உறவு இன்னும் பலமாக உருவாகி இருக்குமோ... ரொம்ப போர் அடிக்கிறேனா? என்று கேட்டு அவரது லேசான சிரிப்புடன் கூடிய மறுப்பான தலை அசைப்பை ஏற்று பேச்சை தொடர்ந்தார். அப்படி எல்லாம் இருந்து இருந்தால்... நான் என்னுடைய பெண்ணையும் பேத்தியையும் பிரிந்து இதனை நாள் வாழ்ந்து இருக்க தேவை இருந்து இருக்காதோ என்று எல்லாம் இப்போது காலம் கடந்து தோன்றுகிறது... ஆனால் அதனால் பிரயோஜனம் எதுவும் இல்லை என்பதும் புரிகிறது. ப்ரியாவுடைய கோபம் ஒரு வகையில் நியாயம்தான் என்று கூட தோன்றுகிறது. ஆனால் உன்னை போல ஒரு வேளை கல்லூரியில் பேராசிரியராக பணியாற்றி இருந்தால் ஆண்டுக்கு ஆண்டு புதிதாக வரும் மாணவர்களை பார்த்து பேசி பழகி ... தொடர்ந்து உற்சாககமான மன நிலையில் இருக்க வாய்ப்பு கிடைத்து இருக்குமோ என்னவோ.... என்றவர் தோளை தட்டி சத்தமாக சிரித்தார்.

அப்படி இல்லை அது மட்டும் காரணம் இல்லை... கல்லூரியில் பணி புரியும் சிடுமூஞ்சிகளும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்... என்று சொல்லியவுடனே தவறை உணர்ந்து ... நோ சாரி நான் உங்களை சொல்லவில்லை... ப்ளீஸ் தப்பாக எடுத்துக்காதீங்க... பரவாயில்லை... நீ என்று சொல்லலாம்... நான் எதையும் தப்பாக எடுத்துகலை... ஆனால் நான் பணி புரிந்த துறையில்... காவல் துறையில் தன்னுடைய கண்களை கூட நம்பக்கூடாது என்பதுதான் எங்களுக்கு சொல்லித்தரப்படும் அடிப்படை பால பாடம். மேலும் எங்களுடைய பழக்கம் எல்லாம் க்ரிமினல்களோடு... அவர்களிடம் கனிவோடு நடந்து கொள்வது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அவர்களுக்கு இதயம் உண்டு என்ற அடிப்படையில் நாம் பேச நினைத்தாலே... நம்மை பைத்தியக்கார பட்டம் கட்டிவிடும் அபாயமும் அங்கே உண்டு. இவை எல்லாம் வெறும் சாக்கு போக்குகள்... என்று நீங்கள் நினைக்கலாம்... உண்மைதான்... எனக்கும் அவ்வப்போது பிள்ளைகளோடு கனிவாக பேசவேண்டும் என்று தோன்றும். ஆனால் அந்த நேரத்தில் பிள்ளைகளுக்கு பரீட்சை நேரமாகவோ... அவர்கள் தூங்கும் நேரமாகவோ இருக்கும். வீட்டில் ஒரு பெண் இருந்து இருந்தால்... நம்முடைய இத்தகைய நினைவுகளை சொல்லி பிரியம் வளர்த்து இருப்பார்கள். அதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. லக்ஷ்மி வந்த பிறகு.... உமாவிற்கு கொஞ்சம் சப்போர்டாக இருந்து இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அதற்கும் நீண்ட காலம் சேர்ந்து இருக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. ஈஸ்வர் உமாவை பார்ப்பதற்கு முன்பே... நம்ம ஜீ எம் சிவராமன் தங்கை சத்யப்ரியாவை பார்த்து இருக்கிறார். அவளுக்கு ஈஸ்வரை பார்த்தும் பிடித்து இருக்க வேண்டும் அதை அறியாத ஈஸ்வர், உமாவிடம் தன் மனதை பறி கொடுத்ததும் இல்லாமல்.... உமா பற்றிய தகவல்களை அறிவதற்காக... அந்த சத்ய ப்ரியாவிடம் நெருங்கி பழகியதை அந்த பெண் சரியாக புரிந்து கொள்ளாமல்... அவர்கள் வீட்டில் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யும்போது தன் மனதை திறந்து காட்டி இருக்கிறாள். சிவராமன் அப்பா என்னிடம்தான் வந்து ஈஸ்வர் பற்றி விசாரித்து சொல்ல சொல்லி கேட்டார். இந்த விபரங்கள் எதுவும் ராஜாராமனுக்கு புதிது இல்லை என்றாலும்... முதன்முறையாக... மனம் விட்டு அவர் பேசுவதை தடுக்க மனம் இல்லாமல்... அவர் சொல்வதை கேட்பதால் என்ன நஷ்டம் வந்துவிட போகிறது என்பதாலும்... அவருக்கும் இப்படி பேசுவது ஆறுதலை அளிக்க கூடும் என்பதாலும் அவர் மௌனமாக தொடர்ந்து குறுக்கிடாமல்... ஜனார்த்தனம் பேசுவதை கேட்டு இருந்தார். நானும் ஆள் வைத்து தொடர்ந்து பாலோ பண்ணியதில் எனக்கு திடுக்கிடும் ஒரு உண்மை தெரிய வந்தது. அவருக்கு இருதய கோளாறு இருப்பது... தெரிந்தவுடன் நான் அந்த பையன் வேண்டாம் என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டேன்.

ஆனால் அதற்கு அடுத்த நாளே போய் சத்யா ஈஸ்வரிடம் தனது காதலை சொல்ல... அவர் உமாவை காதலிக்கும் விஷயத்தை சொல்லிவிட... அந்த பெண்... கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டாள். அதனால் அவர்கள் வீட்டில் என்னுடைய விசாரணை மேலும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை போய் விட்டது. நான் எனது பெண்ணிற்காக... தவறாக பொய் சொல்லி விட்டேனோ என்ற சந்தேகம் வேறு அவர்களுக்கு வந்துவிட்டது. உண்மையை சொல்ல போனால்... சத்யாவுடைய கடிதம் பார்க்கும் வரை... எனக்கு இவர்கள் காதலே தெரியாது... சத்யாவின் மரணம் ஒன்று... எனது ஒரே மகளை இருதய கோளாறு உள்ள ஒரு மனிதருக்கு திருமணம் செய்து வைக்க பிடிக்காதது ஒன்று... மேலும் எனக்கு தெரிந்த டாக்டர்களிடம் விசாரித்த போது இருதய கோளரோடு அவர்களால் இயல்பான திருமண வாழ்க்கை வாழ்வது கஷ்டம் என்றும் சொன்னதால்... நான் உமா என்னிடம் ஈஸ்வரை திருமணம் செய்து கொள்ள அனுமதி கேட்ட போது மறுத்தேன். எந்த மெடிகல் உண்மைகளை சொன்னால் உமா என்னுடைய கருத்தை ஏற்று கொள்வாள் என்று நம்பி சொன்னேனோ... அந்த காரணங்களே அவளது காதலை மேலும் அதிகப்படுத்தி... ஒரு நாள் வாழ்ந்தாலும் சரி அவருடன்தான் வாழ்வேன் என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டை விட்டு வெளியே போக வைத்துவிட்டது.

அவசரப்பட்டு செத்து போனவள் போய் விட்டாள்... இருப்பவர்கள் சந்தோஷமாய் இருக்கட்டும் என்று நினைத்து இவர்களை ஏற்று கொண்டால்... நான்சொன்ன உண்மையான தொழில் முறை விசாரணை அறிக்கையை... எனக்கு சாதகமான ஒரு நிகழ்விற்காக திரித்து பொய் சொன்னதாக சொல்லி விடுவார்களோ என்ற பயமும் அப்போது இருந்தது. இடைவிடாத வேலை... மேலும்.... வீட்டில் இணைக்கும் பாலமாக யாரும் இல்லாதது... சத்யப்ரியாவின் மரணம், ஈஸ்வரின் உடல் ஆரோக்கியமாய் இல்லாதது ... உமாவின் வரட்டுத்தனமான பிடிவாதம்... பின் அவர்கள் குழந்தையோடு வந்து நின்றது கூட என் விசாரணை அறிக்கையை பொய் ஆக்கியதோ... என்ற எண்ணம் எல்லாம் சேர்ந்து என்னை அவளை மன்னிக்க விடாமல் செய்து இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்ப சொல்லு... எனக்கு தெரியும் என்னுடைய விசாரணை கரெக்ட்தான். அதை மறுபடியும் இப்போது உறுதி செய்து விட்டேன். ஈஸ்வருக்கு மேற்கொண்டு எதாவது ட்ரீட்மென்ட் எடுத்து இருப்பதாகவோ... உமா கர்ப்பமாக இருந்து ஆஸ்பத்திரியில் இருந்ததாகவோ... டெலிவரி எதுவும் நடந்த மாதிரியோ விசாரணையில் எனக்கு தகவல் கிடைக்கவில்லை... அதனால்தான் கேட்டேன்... ப்ரியா அவர்களுக்கு பிறந்தவளா என்று? நான் எதுவும் தப்பாக கேட்டு இருந்தால் என்னை திருத்து ... உண்மையான தகவல் சொல்லு என்று முடித்துவிட்டு... அவர்

பேசுவதற்காக காத்து இருந்தார்.

அவர் பேசி சில நிமிடங்கள் ராஜிடம் இருந்து எந்த சத்தமும் இல்லை. ஆனால் அவர் தன்னுடைய பதிலிற்காக காத்து இருக்கிறார் என்பதும் புரிந்தது. இது ப்ரியாவிற்கு தெரியாது... நாங்கள் சொல்லவில்லை... அவள் ரெண்டு மூணு நாள் குழந்தையாக எங்களுக்கு கோவிலில் கிடைத்தாள். அந்த விபரம் எங்கள் சொந்த கிராமத்தில் மட்டும் கிராம நிர்வாக அலுவலரிடம் பதிவு செய்து பிறப்பு சான்று வாங்கிவிட்டோம்... அவரிடம் கூட உண்மை சொல்லவில்லை... ஊரில் எங்கள் குடும்பம் செல்வாக்காய் இருந்ததாலும்... நான் படித்து கல்லூரியில் வேலை பார்ப்பவன் என்ற மரியாதயாலும்... சின்ன கிராமத்தில்... அவ்வளவு தீவிரமாக விசாரணை எதுவும் இல்லை... இருபத்தியொரு ஆண்டிற்கு முன்பே காதலர் தினம் கொண்டாடிய அன்னியோன்ய தம்பதிகள் அவர்கள்... அதை முன்னிட்டு கோவிலுக்கு போய் அங்கே அவளை காதல் பரிசாக பெற்று வந்தார்கள்.. அவளை நாங்கள் திருவனந்தபுரம் பத்மநாப சாமி கோவில் முன்பு இருந்த பூக்கடை வாசலில் கண்டு எடுத்த நாளை... அந்த பிப்ரவரி பதினான்காம் தேதியை தான் நாங்க அவளுடைய பிறந்தநாளாய் கொண்டாடுகிறோம். இந்த கேள்வியை யாரும் எங்களிடம் இன்று வரை கேட்டதில்லை... அதனால் இதை நாங்கள் யாரிடமும் சொல்லவில்லை... சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றுதான் இப்போதும் நான் நினைக்கிறேன். இப்போ நீங்க கேட்டதால் சொல்கிறேன்... அவள் என் பையனுக்கு பிறக்கவில்லை என்பது உண்மைதான்... ஆனால் அவள் என் பேத்திதான் என்று உறுதியான குரலில் சொன்னவரை திருத்தி... உன்னுடைய இல்லை... நம்முடைய பேத்தி... அதில் எந்த மாற்றமும் தேவை இல்லை....

இனிமேலும் இது யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை... என் மூலம் இந்த தகவல் வெளியே போகாது... நிச்சயம்... என்று உறுதி அளித்தார். இப்பதான் எனக்கு உமா மேலும் ஈஸ்வர் மேலும்... மதிப்பு மரியாதை மிக அதிகம் ஆகி இருக்கிறது. அவர்கள் போகட்டும்... நீ மட்டும் என்ன? அவர்கள் மறைவிற்கு பின் நீ இந்த குழந்தையை தூக்கி போட்டு கூட இருந்து இருக்கலாமே? ஆனால் நீ உன் உயிராக... வளர்த்து வந்து இருக்கிறாயே... உன்னை என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை... புத்தருக்கு போதி மரத்தடியில் ஞானம் பிறந்தது போல எனக்கு இந்த பீச்சில் உன் முன்பு ஞானம் பிறந்து இருக்கிறது என்று வைத்து கொள்ளலாம்... என்று சிரித்தவர்...என்னோட கேள்வி எல்லாம் முடிந்து விட்டது... போகலாமா? என்று சிரிப்போடு கேட்டார். குளித்து கிளம்பி அவரையும் அழைத்து கொண்டு முதல் வேலையாக லக்ஷ்மியை ஆஸ்பத்திரியில் போய் பார்த்தார். அவள் தூங்கி கொண்டு இருப்பதை பார்த்தவர் துணையாக இருந்த ப்ரியாவிடம் பேசினார். அவளது

உடல் நிலையை விசாரித்தவர் ப்ரியா உடல் நலம் குறித்தும் விசாரித்தார். என்ன ப்ரியா ரெண்டு மாசம் திடீர்னு ஆள் காணாமல் போய்ட்ட? என்ன விஷயம்? என்று விசாரித்தார். அது அது... என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல்... திணறிய போது கௌதம் இருந்தால் தேவலாமே... என்று எண்ணியபடி தனது தாத்தாவை பார்த்தாள். இவர் இப்படி வருவார் என்றோ... வந்ததும் வராமல் தன்னை பற்றி விசாரிப்பார் என்றோ அவள் எதிர்பார்க்கவில்லையே... இப்போது என்ன செய்வது? அவள் இன்னும் பதிலுக்கு தடுமாறி கொண்டு இருக்க... உனக்கு யார் மேல கோபம் ப்ரியா... என் மேலயா? இல்ல கௌதம் மேலயா? இல்ல இந்த குடும்பம் மேலயா? யார் மேல... கரெக்டா சொல்லு... பார்க்கலாம்... என்று தொடர்ந்து கேட்டார்.

அது அது... இன்னும் பேச முடியாமல் திணறி... ஒரு வழியாய் சமாளித்து... இப்ப எனக்கு யார் மேலயும் கோபமில்லை... என்று சொன்னாள். குட்... நல்ல டிப்ளமடிக பேசற... ஐ லைக் இட்... என்று சிரித்தவர்... உங்க அம்மா கூட அப்படிதான்... அம்மா பற்றிய பேச்சை அவராக எடுத்தவுடன் அவள் ஆச்சரியத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சில வினாடிகள் அவளை பார்த்தவர்... என்ன ப்ரியா அவ்வளவு ஆச்சரியம்? என்று விசாரிதவரை பார்த்து... கொஞ்சம் வாய் பூட்டு அவிழ்ந்து நீங்க ரெண்டு மூணு நாளாக ஊரில் இல்லையே எங்கே தாத்தா போய் இருந்தீங்க? நான் கூட கௌதமிடம் உங்களை பற்றி கேட்டு கொண்டே இருந்தேன்... என்று சின்ன குரலில் தரையை பார்த்தபடி கேட்டாள். ஓ அப்படியா என்னை பற்றி விசாரித்தாயா? என்னவென்று... என்று கேட்டதும் மீண்டும் அவள் வாய் அடைத்து போனது. இவரிடம் என்னவென்று சொல்வது? என்ன ப்ரியா சத்தமே காணோம்... உங்க தாத்தா கூட நான் நிறைய பேசி இருக்கேன்... அவர் நிறைய உன்னை பற்றி சொல்லி இருக்கிறார்... சரி போகட்டும் எங்க வீட்டுல யார் மேல உனக்கு அதிக கோபம்...சொல்லு பார்க்கலாம். என்று கேட்டார்.

உண்மையில் அவர் மேலதான் அதிக கோபம் கௌதமை பார்ப்பதற்கு முன்னால் இருந்தது. அதை இப்போது எப்படி சொல்வது? என்று அவள் யோசித்து கொண்டு இருக்க... என்ன ராஜ்... ப்ரியா வாய் ஓயாமல் நிறைய பேசுவாள் என்று அவ்வளவு சொன்ன... நான் கேட்ட கேள்விக்கு கூட பதில் சொல்ல இவ்வளவு யோசிக்கிறாள்... ஒருவேளை பேத்தியை பற்றி சும்மா நீயாக அள்ளிவிட்டாயா? என்று கேட்க... அவர் சிரித்தார். ஒரு சபை மரியாதை கருதி ப்ரியா பேசாமல் இருக்கிறாள் போல... எப்படி நேருக்கு நேர் உன்னை குற்றம் சாட்டுவது என்று யோசிக்கிறாள் போல... எனக்கு தெரிஞ்ச ப்ரியாவின் கோபம்... கடந்த அக்டோபர் மாதம் வரை முழுவதும் உன் மேல்தான்... நீங்கள் அவங்க அம்மாவின் காதல் திருமணத்தை ஏற்று கொள்ளாத காரணத்தால்தான்... அவள் தன்னுடைய

பெற்றோர்களை இழந்துவிட்டதாக அவளுடைய கணிப்பு. என்ன ப்ரியா நான் சொல்வது கரெக்டா? ஏதாவது கரேக்சன் இருக்க... சொல்லு என்று சிரித்தபடி கேட்க... ப்ரியாவிற்கு ஒரு நிமிடம் ஆத்திரமாய் வந்தது... என்ன இவருக்கு புத்தி எதுவும் குழம்பி போய் விட்டதா? எதற்கு அவரையும் வைத்து கொண்டு இப்படி எல்லாம் பேசுகிறார்? அவர் ஏதாவது தப்பாக நினைத்து கொள்ள போகிறாரோ என்று கவலையாக இருந்தது. அது எல்லாம் அப்போ தாத்தா... இப்போ அப்படி இல்லை... வாழ்வில் பிறப்பும் இறப்பும் யாருக்கு எப்போ வரும் என்பது யாருக்கும்தெரியாது... அதை யாராலும் தடுத்து நிறுத்தவோ... தள்ளி போடவோ முடியாது என்பது இந்த ரெண்டு மாதத்தில் எனக்கு நன்றாக புரிந்துவிட்டது தாத்தா.

அதனால் எனது பெற்றோர்களின் மறைவுக்கு நீங்கள்தான் காரணம் என்று முன்பு நான் நினைத்ததை எப்போதோ மறந்துவிட்டேன். என்று சொல்லிவிட்டு... சும்மா என் மனசுக்குள் புகுந்து பார்த்த மாதிரி ஏதாவது சொல்லாதீங்க தாத்தா என்று ராஜாராமனை பார்த்து பல்லை கடித்தாள். என்ன ப்ரியா நீ என்னுடைய ஸ்டேத்மேன்டை சரியாக கவனிக்கவில்லை போல... கடந்த அக்டோபர் மாதம் வரை என்று சொன்னேனே... அதை மறந்துவிட்டாய் போல இருக்கே? ஆமா இப்போ அதுதான் ரொம்ப முக்கியம் என்று மனசுக்குள் பல்லை கடிதவள்... ராஜாரமானிடம் ஒரு கடுத்த பார்வையை கொடுத்துவிட்டு இவரிடம் திரும்பியவள்... என்ன தாத்தா இது போலிஸ் விசாரணையா? நீங்க கேட்கற கேள்விக்கு மட்டும்தான் அடுத்தவங்க பதில் சொல்லனுமா... அடுத்தவங்க கேட்கற கேள்விக்கு நீங்க பதில் சொல்ல மாட்டேங்களா? நீங்க மூணு நாளா எங்கே போய் இருந்தீங்க என்று நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலே காணோமே... என்று கொஞ்சம் கிண்டலாகவே கேட்டாள். பரவாயில்லையே... இப்பதான் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ராஜ சொன்ன பேச்சின் சாயல் வெளியே வருது... நான் சொல்ல போற விபரங்களை கேட்கும் மனநிலையில் இருக்கிறாயா என்பதை தெரிந்து கொள்ளத்தான் நான் உன்னை கேள்வி கேட்டேன்.. பரவாயில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது.

ஆமா லக்ஷ்மிக்கு எப்போ சாப்பாடு... மற்ற வேலை எல்லாம்? என்று விசாரித்தார். அதைமுடித்துவிட்டாய் என்றால்... அனுவை வர சொல்லி இருக்கேன். லக்ஷ்மியை பார்த்து கொள்ள ... பத்து பதினொரு மணிக்கு மேல்... நாம ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் வெளியே போய் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவோம் . என்னோடு வருவதில் உனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை இல்லையே... ஒருவேளை தனியாக வருவது பிடிக்கவில்லை என்றால்... ராஜ் நீ கூட வருவதில் எனக்கு ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை. நீங்களும் வாங்க தாத்தா என்று வாயால் சொல்லாமல் கண்ணால் ப்ரியா அழைப்பு விடுத்ததை பார்த்த ஜனார்த்தனம் மனதிற்குள் சிரித்து கொண்டார். ப்ரியாவிடம் பேச

வேண்டியதை மனதில் வரிசை படுத்திகொண்டார். அவர் வெளியே போனதும் ப்ரியாவிற்கு தலையே வெடித்துவிடும் போல இருந்தது. என்ன இவர்? சாதாரணமாய் பேசவே மாட்டார் என்பார்கள்... அவர் இப்படி கிண்டலும் கேலியுமாய் பேசுவது நிஜம்தானா? எல்லாம் தாத்தாவின் கைங்கர்யமா? ஆனால்... இன்னும் ஏதோ ஒன்று... மற்ற எல்லோரும் சொல்லி வைத்து உருவேற்றி இருந்த அபிப்ராயம் மாறமாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கிறது. ஆனாலும் அவர் இப்படி பேசுவது பிடித்துத்தான் இருக்கிறது...

@@@ ஆசை ஆசையாய் இருக்கிறதே... இது போல் வாழ்ந்திடவே... @@@

அத்தியாயம் 78

ப்ரியா அனு வந்தவுடன் அவளிடமும் லக்ஷ்மியிடமும் சொல்லி கொண்டு கிளம்பினாள். அவள் தனது மாமனாருடன் வெளியே போகிறாள் என்பதை உணர்ந்த லக்ஷ்மிக்கு ஒரே ஆச்சரியம்... என்ன அனு என்ன விஷயம்? என்று அவளிடம் விசாரிதவளுக்கு என்ன விஷயம்.... தாத்தா தனது பேத்தியோடு ஜாலியா சாப்பிட போகிறார்... அவ்வளவுதான்... என்றவளுக்கு இல்லை அனு அப்படி என்றால் உன்னையும் கூட்டிட்டு போகணுமே... இது வேற ஏதோ... என்று மறுத்தாள். நான் நாளைக்கு போவேன் அம்மா... உங்க கூட யாராவது இருக்கனுமே... அதற்காகத்தான் என்று சிரிதவளை பார்த்து இருக்கலாம்... என்று தலை அசைத்தாள். காலையில் ராஜிடம் பேசிய விஷயங்களை... கிட்டத்தட்ட அப்படியே... அவளின் பிறப்பு தவிர்த்த மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் உரிய ஏற்ற இறக்கங்களுடன்... ஜன சொல்ல... இடையிடையே... ராஜாராமன்... சொன்ன சில சீண்டலான பேச்சுகளோடு கேட்டு இருந்த ப்ரியாவிற்கு மனம் நெகிழ்ந்து விழிகளில் நீர் கோர்த்தது. ஆனால் கடைசியில் ஜனா தாத்தா சொன்ன ஒரு வாக்கியம் அவளை நிலை குலைய வைத்துவிட்டது. இங்க பார் ப்ரியா... நீ நல்ல பொண்ணுதான்... அதுல எனக்கு ஒன்றும் சந்தேகம் இல்லை... ஆனால்... கொஞ்சம் முன் கோபமும்... படபடப்பும் அதிகமாக இருக்கிறது... உனக்கே தெரியும் கௌதம்... எவ்வளவு பொறுமை சாலி என்று... அவன் மனதை நீ காயப்படுத்தி ரெண்டு மாசம் படாத பாடு பட்டு விட்டான்... அவன் முகத்தை எங்களால் நேரில் பார்க்கவே சங்கடமாய் இருக்கும் அளவிற்கு அவன் முகம் வாடி கிடந்தது...

அதனால்... அதனால்... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செய்து வைப்பது தொடர்பாக... நான் கொஞ்சம் யோசித்து கொண்டு இருக்கிறேன்... எனக்கு கொஞ்சம் டைம் கொடு... என்று முடித்தவர் உடனே எழுந்தும் போய்விட்டார். அவர் சொன்னதற்கு என்ன அர்த்தம்? யோசிக்கிறேன் என்பது... இல்லை என்பதன் கௌரவமான வார்த்தையா? அவளுக்கு தலையே வெடித்து விடும் போல

இருந்தது.... காலையில் வந்து அவ்வளவு இலகுவாய் பேசியதை பார்த்து அவள் அவ்வளவு சந்தொஷபட்டாளே? அதற்கு இதுதான் உண்மையான அர்த்தமா? ராஜாராமனை பார்த்தால் அவரும் குழம்பி இருப்பது அவர் முகத்திலேயே தெரிந்தது. நீ ஒண்ணும் கவலை படாதே ப்ரியா... நான் மெல்ல விசாரிக்கிறேன்... நீ இப்போதைக்கு கௌதமிடம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம்... நானே பார்த்துகொள்கிறேன் என்று சொன்னாலும்... அவளால் முடியவில்லை... அவளாக ஒன்றுமே சொல்லவில்லை என்றாலும்... அவள் வாடிய முகம் அவனுக்கு காட்டி கொடுத்தது... அவனே போய் நேரில் தனது தாத்தாவிடம் பேசி இருக்க வேண்டும்... வந்து கவலைப்பட ஒன்றும் இல்லை ப்ரியா... அவர் சும்மா ஏதோ பேசி இருக்கிறார்... சும்மா விளையாட்டிற்காக இருக்கும்... என்று கௌதம் தேற்றிய போதும் சரி... ராஜாராமன் வந்து என்னென்னவோ சொல்லி சமாதான படுத்திய போதும் சரி... அவளுக்கு ஏதோ உறுத்தியது... இந்த மூன்று நாட்கள் தன்னை பார்க்க பிடிக்காமல்தான்... அன்பான மருமகளை கூட பார்க்க வரவில்லை என்ற அவளது சந்தேகம் மறையவும் இல்லை... அவள் மனம் சமாதானமும் அடையவில்லை... அவள் அந்த கலங்கிய மனம் சற்று மாற... இரண்டு நாள் கழித்து... சனிகிழமை... வந்த ஸ்ரீராமின் வருகை அவளுக்கு கொஞ்சம் உதவி புரிந்து உற்சாகம் அளித்தது.

ஸ்ரீராம் வந்ததுமே... தாத்தா வீட்டுக்கு போய் குளித்து கிளம்பி ஒரு மணி நேரத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்துவிட்டான். என்ன ஆன்ட்டி... கௌதம் மனசு கஷ்டப்பட்ட காலத்தில் கூட தைரியமா இருந்தீங்க... ப்ரியா வீட்டிற்கு வந்ததும் பயந்துட்டீங்களா... உடனே படுத்துட்டீங்க... பயப்படாதீங்க ஆன்ட்டி... ப்ரியா நல்ல பொண்ணுதான்... என்ன அப்பப்போ கொஞ்சம் கோபம் வரும்... சண்டை போடுவாள்... சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வெளியூர் போய் விடுவாள்... பேசமாட்டாள்... நிறைய அழுவாள்... ஆனாலும் நல்ல பொண்ணுதான்... என்று சிரித்தபடி சொல்ல... ப்ரியா அவன் முதுகில் ஒரு அடி வைத்தாள். இங்கே எதுக்கு வந்தீங்களோ... அந்த வேலையை மட்டும் பாருங்க... தேவை இல்லாமல் என்னோட காரக்டர் அனாலிசிஸ் செய்யவேண்டாம்... புரியுதா? உங்களை யாரும் கேட்கவும் இல்லை... என்று சொல்லி சிரித்தாள். ஆஹா... நீ சொன்னதும்தான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது... எனக்கு கொஞ்சம் கடைக்கு போகணுமே... கொஞ்சம் ஜுவேல்ஸ் வாங்கணும் செலெக்ட் பண்ண துணைக்கு வரியா... இல்ல ஆன்ட்டி கூட இங்கே இருக்கணுமா? எனக்கு துணை ஒன்றும் தேவை இல்லை ப்ரியா... நானே நடக்கிறேன்... ரெண்டு நாளில் டிஸ்சார்ஜ் ஆகிவிடலாம் என்று டாக்டர் சொன்னாரே... நீ வேணும்னா போ... சாப்பாடுதான் ஆகிவிட்டதே... நாலு நாலரை மணிக்கெல்லாம் அனு வந்துவிடுவாள்... ஜஸ்ட் ரெண்டு மணி நேரம்தானே... நர்ஸிடம் சொல்லிவிட்டு போ... பகல் நேரம்... தலை மாட்டில் மணி இருக்கிறது... நானே ரொம்ப நன்றாக

இருக்கிறேன்...

இந்த ரெண்டு வாரமா... ரூமை விட்டு வெளியே போகவில்லை... கொஞ்சம் காற்றாட போய் வா... என்றுஅவளே அனுப்பி வைத்தாள். அவள் சொன்னதில் முழுவதும் உடன்பாடு இல்லை என்றாலும்... அவளுக்கு ஸ்ரீராமோடு கொஞ்சம் பேசினால் உற்சாகம் வரும் போல இருந்தது. அதனால் கௌதமிடம் சொல்லிவிட்டு... நர்சிடமும் பல முறை சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீராமோடு கிளம்பினாள். அவன் லக்ஷ்மியிடம் விடை பெற்று செல்லும்போது... இன்னைக்கு நைட்... எட்டரை மணிக்கு பிளைட் ஆன்ட்டி... நானும் ப்ரியாவும் ஷாப்பிங் முடித்துவிட்டு அப்படியே கிளம்பி விடுவேன்... என்று சொன்னதை ப்ரியா ஆச்சரியமாக கவனித்தாள். அவன் தன்னிடம் போனில் ரெண்டு நாள் இருப்பதாக சொன்னானே... இப்போ உடனே கிளம்புகிறேன் என்று சொல்கிறான் ... அனுவை பார்த்து பேச வேண்டாமா? இப்போ ஷாப்பிங் கூட அனுவிற்கு என்றுதான் நினைத்தாள்... இல்லையா? என்ன குழப்புகிறான்? என்ற யோசனயோடே வெளியே வந்தவளை பார்த்து லேசாக சிரித்தான் ஸ்ரீராம். என்ன ப்ரியா... அவ்வளவு தீவிரமான யோசனை... என்று மெல்ல விசாரித்தான். குழப்பம் தீராமலே... என்ன ஸ்ரீ ப்ரோக்ராம் மாறி விட்டதா... இன்னைக்கு நைட் கிளம்பறீங்களா? என்ன ஏன் அம்மாகிட்ட அப்படி சொன்னீங்க? என்று கேட்டாள்.

இரு இரு... எனக்கு காது சரியா கேட்கலை போலேயே... எனக்கு ரெண்டு சந்தேகம்... என்றான். அது இப்பதான கேட்கலை... அப்பப்போ கேட்காம போய்டும்... அப்பப்போ ஞாபகமறதி வந்துடும்... சரி இருக்கட்டும்... இப்ப என்ன அந்த அற்புதமான ரெண்டு சந்தேகம்... சொல்லுங்க தீர்த்து வைக்கிறேன்... என்று அவளும் கிண்டலடித்தாள். முதல் சந்தேகம்... நீ ஆண்டியை அம்மா என்றா சொன்னாய்... ஏன் என்று கேட்டான். சில வினாடிகள் அமைதியாய் இருந்துவிட்டு... நீங்கதானே ஸ்ரீ சொன்னீங்க... கௌதமையும் ... அவங்களையும் ரொம்ப உயர்வான இடத்தில் வைக்க வேண்டும் என்று... அம்மா ஸ்தானத்தை விட உயர்வான இடம் இருக்க என்ன? என்று திருப்பி கேட்க... அவள் தோளில் லேசாக தட்டியவன்... குட் ப்ரியா... ரொம்ப நல்ல முடிவு... என்று புன்னகைதான். அவன் மனம் நெகிழ்ந்து போய் இருந்ததால்... அடுத்து வந்த சில வினாடிகள் அவன் மௌனமாய் இருக்க... இப்ப எனக்கு சரியா காது கேட்கலை போல இருக்கே, நீங்க ரெண்டு சந்தேகம் என்று சொன்னதை எனக்கு கேட்டது... ஆனால் நீங்க ஒண்ணை மட்டும் கேட்டுட்டு அமைதியா ஆகிவிட்டீர்கள்... என்று காலை வார... அப்பப்பா... சான்ஸ் கிடைச்சா போதுமே... கௌதம் பாவம்... அப்பாவி... உன்கிட்ட மாட்டிகிட்டு முழிக்க போகிறான்... கொஞ்சம் பார்த்துக்கோ ப்ரியா... என்று அவனும் அவளை சீண்டினான். ஹலோ கிண்டல் இருக்கட்டும்... ரெண்டாவது சந்தேகம் என்ன? என்று திருப்பி வற்புறுத்தி கேட்டாள்.

அவன் ஒரு ரகசிய சிரிப்போடு... நான் எப்போ ஆன்ட்டி கிட்ட இன்று இரவு கிளம்புவதாக சொன்னேன்... நீ ஏன் நான் இன்று இரவு கிளம்புகிறேனா என்று கேட்டாய்? என்று சொன்னான். என்ன ஸ்ரீ இது... இன்னிக்கு நைட் எட்டரை மணிக்கு பிளைட்... நான் ப்ரியாவோட ஷாப்பிங் முடித்துவிட்டு அப்படியே கிளம்பி விடுவேன் என்று நீங்க சொல்லவில்லை? நான் கேட்டேனே... நீங்க அப்படிதான் சொன்னேங்க... பேச்சை மாத்தாதீங்க ஸ்ரீ... எனக்கு கிறுக்கு பிடிக்க வைக்காதீங்க... ப்ரியா ஆர் யு ஆல்ரைட்? இப்ப நீ சொன்ன ரெண்டு வாக்கியத்துல... நான் இன்று இரவு கிளம்புகிறேன் என்ற வாக்கியம் எங்கே வருகிறது? என்று சொல்லிவிட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்தான். எட்டரை மணிக்கு பிளைட் இருக்கு... அவ்வளவுதான்... ஷாப்பிங் முடிச்சு நான் கிளம்புவேன்... எங்கே? அது சொல்லலை... இப்ப புரியுதா? ஓ மை காட்... இது எல்லாம் அனுவிர்காக சொன்னதா ... யு ராஸ்கல்... ஏன் அவளை இப்படி டென்சன் படுத்தறீங்க... கௌதமிற்கு தெரியுமா... தெரியுமாவா... இந்த ஐடியா கொடுத்தே அவந்தான்மா... வாட் கௌதமா... இப்படி சொன்னது? இப்படின்னா எக்சாக்டா இந்த வார்த்தை இல்லை... ஆனால் அனுவை பார்க்கணும்னு நீ சொன்னால் நேரடியா தனியா வருவாளா என்பது சந்தேகம்தான்... நியூ இயர் அன்னிக்கு கிளப்பரதற்கே நான் ரொம்ப கஷ்டபட்டுட்டேன் என்று சொன்னான். அதான்... இப்படி இண்டரேக்டா... அவளை இன்பிளுஎன்ஸ் பண்ண பார்க்கிறோம்... சரி உங்க ப்ளான் வொர்க் ஔவுட் ஆகலைன்ன... என்று இழுத்த ப்ரியாவை பார்த்து ஆகும் டியர்... வெயிட் பண்ணி பாரு... என்று சொல்லி விட்டு சிரித்தவனின் முகத்தை பார்த்தவள்... ஓகே ... ஆல் தி பெஸ்ட் என்று சொல்லிவிட்டு அவனோடு சிரிப்பில் இணைந்து கொண்டாள்.

நாலரை மணிக்கு அம்மாவை பார்க்க வந்த அனுவிற்கு அம்மாவுடன் கௌதம் இருந்தது ஆச்சரியமாய் இருந்தது. என்னன்ன அதற்குள் வந்துவிட்டாய்? ப்ரியா எங்கே என்று கேட்க... ப்ரியா ஸ்ரீராமோடு கொஞ்சம் வெளியே போய் இருக்கிறாள். அம்மா தனியாக இருப்பதனால் நான் சீக்கிரம் வந்துவிட்டேன் என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு நீ பார்த்து கொள்கிறாயா... நான் கிளம்பட்டுமா என்று கேட்டான். ஸ்ரீராமா? எப்போ வந்தான்? ஒரு தகவல்... மெயிலில் கூட இல்லை... உண்மைதான் இப்போதெல்லாம் உடனடியாக மெயில் பார்த்துவிடுகிறாள்... பதில் சொல்லவில்லை என்றாலும்... பார்ப்பதில் தவறுவது இல்லை... போன் இல்லை... ஏன்? இங்கே வந்து பார்த்துவிட்டு போய் இருக்கிறான்... தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை... அவளுக்கு எங்கோ... மனம் வலித்தது... அவன் ஏன் தன்னிடம் சொல்லவில்லை... என்று யோசித்து கொண்டு இருக்கும்போதே... அடுத்த குண்டு அம்மாவிடம் இருந்து வந்தது. ராத்திரியே கிளம்புகிறார் போல... இப்படி அவசரமாய் எதற்கு

வரவேண்டும்? பாவம் எட்டரை மணிக்கு பிளைட் என்று சொன்னார்... டி நகருக்கு போய் கொஞ்சம் ப்ரியாவுடன் ஷாப்பிங் முடித்து விட்டு கிளம்பி விடுவேன் என்று சொன்னார். வாட்... ஷாப்பிங் ப்ரியாவை அழைத்துக்கொண்டு போக முடியும்... தன்னை வந்து ரெண்டு நிமிஷம் பார்க்க முடியாதா? பேச முடியாதா?

அந்த நிமிடத்தில் அவன் தன்னை பார்க்காமல் ஊருக்கு திரும்பி போய் விடுவானோ என்ற சந்தேகம் தோன்றிய வினாடியே... அவனை உடனே பார்க்க வேண்டும் போல ஒரு ஆசை தோன்றி பெருக்கெடுத்து கொண்டே போக... அதை கட்டுப்படுத்தும் வழி தெரியாமல் திணறி போனாள். சீ சீ... என்ன அனு இது... அவனே உன்னை பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல்... உன்னை மதிக்காமல் போகிறவனை போய் நீ பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை படுகிறாயே... இது எல்லாம் சரி இல்லை... என்று மனம் இடித்தாலும்... ஆசை அடங்குவதாய் இல்லை. என்னை மதிக்கவில்லை என்று எப்படி சொல்வது... அவன் இங்கே அம்மாவை பார்ப்பதற்கு வந்ததே தனக்காகதானே... தன்னுடைய ஆசையை மதித்துதான் தன்னை டிஸ்டர்ப் செய்ய வேண்டாம் என்று முடிவு எடுத்து சென்று இருக்கிறான். அன்றே நியூ இயர் பார்ட்டியில் சொன்னானே... பிப்ரவரி பதினாலாம் தேதி வருவேன் என்று... அதனால்தான் போய்விட்டான்... எல்லாம் உன்னால்தான் ... நீ எப்படி அவனை குற்றம் சொல்லலாம் என்று மனம் இடித்துரைக்க... அவள் மனதில் நிகழும் போராட்டங்களை அவள் முகம் அப்பட்டமாய் காண்பித்து கொண்டு இருக்க... அருகில் அமர்ந்தபடி... லேசான சிரிப்போடு கவனித்து கொண்டு இருந்தான் கௌதம்.

அவளால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாததை கவனித்தவன்... என்ன அனு எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது... நீ அம்மாவை பார்த்து கொள்கிறாயா? என்று கேட்டவனை நிமிர்ந்து பார்த்து... இல்லன்னா... எனக்கு கொஞ்சம் தலை வலிக்கிறது... நான் வீட்டிற்கு கிளம்புகிறேன்... ப்ரியா வரும்வரை நீயே பார்த்துகொள் என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தாள். சரி ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் இரு நான் இதோ வந்துவிடுகிறேன்... என்று சொல்லிவிட்டு கௌதம் வெளியே போய் ஸ்ரீராமிர்க்கு போன் பண்ணி அனு ரொம்ப அப்செட்டாய் விட்டாள் ஸ்ரீ... பார்க்க பாவமாய் இருக்கு... சொல்லி அனுப்பவா என்று கேட்டவனை பார்த்து... வேண்டாம் கௌதம் அனுவை பற்றி உனக்கு தெரியாது... என்று ஸ்ரீராம் சொல்லவும் கௌதம் சிரித்தான்... ஆமாப்பா... இருபது வருஷம் நான் பார்காததை... நாலு மாசத்தில் நீ பார்த்துவிட்டாயா... என்று கேட்டவனை குறுக்கிட்டு ப்ளீஸ் கௌதம் இப்போ ஆர்க்யுமேன்ட் வேண்டாம்... நீ நான் சொன்னபடி செய் நான் பார்த்து கொள்கிறேன்... உன்னோட தங்கையை... பத்திரமா... சந்தோஷமா... கொண்டு வந்து வீட்டில் ஒன்பது மணிக்குள்... விட்டு

விடுகிறேன் சரிதானா... என்று சிரித்துவிட்டு போனை வைத்தான். உதட்டை பிடுக்கிவிட்டு டிரைவரிடம் பொய் பேசிவிட்டு மேலேவந்து... நீ காரை எடுத்துட்டு போ அனு... உன்னை ட்ராப் பண்ணிட்டு வண்டி எனக்கு வரும்...

நான் ப்ரியா வரும்வரை அம்மாவை பார்த்து கொள்கிறேன்... என்று சொல்லியவன்... கொஞ்சம் முகம் மட்டுமாவது கழுவி கொண்டு போயேன்... தலைவலி குறையும் என்று சிரிப்போடு சேர்த்து சொன்னான். அவன் பேச்சை தட்டமாட்டாமல்... முகத்தை கழுவிக்கொண்டு அம்மாவிடம் தலை அசைத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினாள். வந்து காரில் ஏறும்வரை... மனம் ஊஞ்சலாடியது... ஸ்ரீராம் பார்க்கவேண்டும் என்றும்... வேண்டாம் என்று மனம் திண்டாட... ஆசை தயக்கத்தை வென்று காரில் ஏறியதும்... அங்கிள்... ஏர்போர்ட் போங்க... என்றாள். அம்மா... அண்ணன் உங்களுக்கு என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிக்க... சரி சரி... அண்ணன் சொன்ன மாதிரியே போங்க... என்று சொன்னாள். தனக்கு உடம்பு சரி இல்லை என்று அண்ணன் சொல்லி இருக்கவேண்டும்... அதான் டிரைவர்... தான் வெளியே போவதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை போல... எப்படியும் கௌதமிடம் வீட்டிற்கு போவதாகதானே சொல்லிவந்தேன்... இப்ப திடீர் என்று மாற்றுவது சரி இல்லை... என்னேனாவோ சமாதானம் தோன்றினாலும்... மனம் ஆறவில்லை... மூடிய கண்களில் இருந்து நீர் வடியும் போல இருந்தது... இல்லை அழக்கூடாது... இன்னும் ஒரு வாரம்... அடுத்த வாரம் எப்படியும் அவனே சொன்ன மாதிரி வருவான்... அதற்குள் என்ன அவசரம்? பொறுமையாக இரு என்று மனதிற்குள் பேசி கொண்டு இருந்தவள்... வண்டி நின்றதை கவனிக்கவில்லை. அவள் புறம் வந்து கதவை திறந்தவன்... அம்மா கௌதம் அய்யா உங்களை இங்கே இறக்கிவிட்டு இந்த சீட்டை கொடுக்க சொன்னாங்க... என்று ஒரு பேபரை கொடுத்தான்.

இதென்ன... கூத்து எதற்கு இந்த தாஜ் ஹோட்டலுக்கு வரவேண்டும்? என்ன இந்த பேபரில் இருக்கிறது என்று படபடத்த மனதை கட்டுப்படுத்தி கொண்டு திறக்க... அதில் வெறுமனே... banket ஹால்... டேபிள் மூன்று என்று மட்டும் எழுதி இருந்தது. ஹேய்... இது இது... அந்த வால் ஸ்ரீராமின் வேலைதான்... அவன்தான் இதெல்லாம் சொல்லி இருக்கவேண்டும்... இந்த அப்பாவி அண்ணன் அவனுக்கு ஆமாம் சாமி போட்டு கொண்டு இருக்கிறான்... இவனை... என்னென்னவோ ரெண்டு பேரையும் திட்டவேண்டும் என்று தோன்றினாலும்... அந்த நிமிடம் உலகமே மீண்டும் அழகாகிவிட்டது. ஐயோ இங்கே வருவது தெரிந்து இருந்தால்... கொஞ்சம் அலங்காரம் செய்துவிட்டு வந்து இருக்கலாமே... என்று தோன்றினாலும்... சந்தோஷத்தில் முகம் பளபளப்பதற்கு இணை எந்த அலங்காரமும் கிடையாது என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் செய்து கொண்டு... லேசான

துள்ளலுடன் உள்ளே போனாள். உள்ளே மூன்றாம் எண் டேபிளில் ஸ்ரீராம் கவிழ்ந்து ஏதோ செய்து கொண்டு இருந்தான். அந்த வினாடி... பின்னே போய் அவனை கட்டி கொள்ளவேண்டும் போல் தோன்றிய ஆசையாய் கட்டு படுத்தி கொண்டு... எதற்கு அங்கே போனால்... அவன் ப்ரீத்தி என்று ஏதாவது சொல்லி வெருபேற்றுவான்...

ஆனாலும் மெல்ல சத்தம் இன்றி அருகில் போனவள் அவன் என்ன செய்கிறான் என்று பார்த்தாள். அவன் குனிந்து மெனு கார்டில் இருந்த காலியிடத்தில் சின்னதாய்... படம் வரைந்து கொண்டு இருந்தான். ஒரு க்ளாஸ் ஜூஸில் ரெண்டு ஸ்ட்ரா போட்டு இரண்டு பேர் குடிப்பது போன்ற... வரி ஓவியம்... முகம் இல்லை... வெறும் கோடுகள் மட்டும்... அந்த வினாடியில் உள்ளுக்குள் உருகியவல்... அவன் தோளில் கை வைத்து ஸ்ரீ... என்று மெல்ல கூப்பிட்டாள். ஹேய் அனு... கம் கம்... ரொம்ப சீக்கிரம் வந்து விட்டாய் போல... நீ குழம்பி முடித்து வர டைம் இன்னும் ஆகும் என்று கணக்கு போட்டு இருந்தேன்... ஏமாற்றிவிட்டாய்... என்று சொல்லி சிரித்தான். அந்த சிரிப்பிலும் பேச்சிலும்... அவன் பொய் சொன்னது அப்போதுதான் நினைவிற்கு வர... எதிரில் போய் அமர்ந்தவள்... வசதியாக சாய்ந்து கொண்டு... என்ன செய்வது... இப்படி பொய் சொல்லி ஏமாற்றுபவர்கள் எல்லாம் என்னுடைய அண்ணனுக்கு பிரெண்ட் என்றால்... நான் என்ன செய்வது... கொஞ்சம் அலேர்டாக இருக்க வேண்டாமா? அதனால் நான் குழம்புவதை நிறுத்திவிட்டேன்... என்று சொல்லி சிரித்தாள். என்ன அனு இப்படி சொல்லிவிட்டாய்? நானும் சரி கௌதமும் சரி... உனக்கு பிடிக்காததை செய்ய மாட்டோம் தெரியுமா? என்று கேட்டான்.

ம்ம்ம் தெரியுமே... பொய் சொல்வது... எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்... ஏமாற்றுவது ரொம்ப ரொம்ப பிடிக்கும்... என்று கிண்டலாக சொன்னவளை பார்த்து... ஸ்டாப் ஸ்டாப் அனு... நீ ரெண்டாவது சொன்னதை பற்றி எனக்கு தெரியாது... ஆனால் முதலில் சொன்னது கரெக்ட் தான்... அது எனக்கு நிச்சயம் தெரியும் என்று உறுதியாய் சொல்லியவனை பார்த்து முறைத்தாள்... என்ன உளறுகிறீர்கள்? பொய் சொல்வது எனக்கு பிடிக்குமா? ம்ம்... நீயே என்னிடம் சொல்லி இருக்கிறாய்... வாட்? நான் எப்போ சொன்னேன்? ஹேய்... கூல் கூல் பேபி... அன்று ப்லனடோரியாம் வாசலில் பாட்டு கேட்டோமா? என்று கேட்டான். ம்ம்ம் என்று சொன்னவளை பார்த்து புன்னகையோடு... அன்று நீ என்னிடம் வசீகரா பாட்டு பிடிக்கும் என்று சொன்னாயா? என்று அடுத்த கேள்வியை கேட்டு... ம்ம்ம் என்ற பதிலை பெற்று கொண்டவன்... அவள் அருகில் வந்து நெருங்கி அமர்ந்து மெல்ல பாடினான் ... @@@ குளு குளு... பொய்கள் சொல்லி என்னை வெல்வாய்... அது தெரிந்தும் கூட அன்பே... மனம் அதையேதான் எதிர்பார்க்கும்... @@@ என்று பாடிவிட்டு... என்ன என்று விழியால் கேட்டான்... அது

அது... என்று பதில் சொல்ல முடியாமல் தினறியவல்... அது வேற... இன்னிக்கு எனக்கு எவ்வளவு கஷ்டமா இருந்தது தெரியுமா... நீங்க எனக்கு போன் பண்ணி பேசலை என்று ... கம்மிய குரலில்... குறையோடு கேட்க... அவன் சிரித்தான். நான் உனக்கு போன் பண்ணி... அனு நான் உன்னை பார்க்கவேண்டும்... ஆறு மணிக்கு ஹோாட்டல் டாஜுக்கு வா என்று நேரடியாக சொல்லி இருந்தால் வந்து இருப்பாயா? என்று நேரே பார்த்து கேட்டான். அதற்காக... என்று அவள் வேகமாக கேட்டதிலேயே அவளது பதில் தெரிய... அவன் மேலும் விரிந்த சிரிப்போடு சொன்னான்.

அதற்காகத்தான்... அப்படி உனக்கு பிடித்த மாதிரி பொய் சொல்லி வரவழைத்தேன். சொல்லுவீங்க... சொல்லுவீங்க... உங்களை என்று தோளில் வலிக்காமல் குத்தியவளை லேசாக அணைத்து கொண்டான். இப்ப இன்னும் ஒரு பொய் சொல்றேன் கேட்கரியா? என்றவனை பார்த்து அவள் புருவம் சுருக்கி யோசனையோடு வாட் என்றாள் ... பொயம்மா... பொய்... என்று சிரித்தவன்... நீ ரொம்ப அழகாக இருக்கிறாய்... என்று சொல்லிவிட்டு அவசரமாய் எழுந்து போய் டேபிளின் மறு புறத்தில் அமர்ந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

@@@ பொய் சொல்ல போறேன்... பொய் சொல்ல போறேன்... நீ ரொம்ப அழகியடி.... பொய் சொல்ல போறேன்... பொய் சொல்ல போறேன்... நான் கொஞ்சம் அசிங்கமடி... சின்னஞ்சிறு சிலையை சிரிக்க வைத்து... கண்ணில் மின்னல் ஒளிர வைத்து...... மயங்கி போனேன் சின்ன கண்மணி சிரித்த சிரிப்பிலே... @@@

அத்தியாயம் 79

அனுவும் ஸ்ரீராமும் சாப்பிட்டு முடித்து வீட்டிற்கு கிளம்பும் போது எட்டு மணி அளவில் ஸ்ரீராம் கௌதமிற்கு போன் பண்ணினான். கௌதம் கிளம்பிட்டேன்... வீட்டுல விடவா? ஆஸ்பத்திரிக்கு வரவா? என்று கேட்டான். அனு எப்படி இருக்கா? அதை பொறுத்தது என்னோட பதில் என்று கேலியாக கேட்டான். ஹேய் உன்னோட தங்கைதானே அனு... பாஸ் மாதிரி அவளுக்கு போய் இப்படி பயப்படற? ம்ம்ம் என்று பதிலுக்கு கிண்டலடித்து சிரித்தான். கேலி இருக்கட்டும்... கேள்விக்கு பதில முதலில் சொல்லு? என்று விடாமல் அவன் அதிலேயே நிற்க... ஷி இஸ் பைன் ... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கிறாள்... என் கூட ரெண்டு மணி நேரம் spend பண்ணிய பிறகு... யாராலயாவது கோபமா இருக்க முடியும் என்று கேட்டு சிரித்தவனுக்கு பதிலாக...அது என்னவோ நிஜம்தான் ஸ்ரீ... நானே அதை பல சமயங்களில் உணர்ந்து இருக்கிறேன்... என்று கௌதமும் சிரித்து ஆமோதித்தான்... அதனால கௌதம் பயப்படாம தைரியமா நீ அவகிட்ட பேசலாம்... பேசறியா? என்று சிரிப்போடு கேட்டான். தேவை இல்லை நீதான் சொல்லிடயே? நான் இன்னும் ஆஸ்பத்திரியில்தான்

இருக்கிறேன்... ஹோட்டலில் இருந்து பக்கம்தான்... அதனால் இங்கேயே கொண்டு வந்து விட்டுடு... நான் போகும்போது கூட்டிட்டு போறேன் அவள் கோபத்தில் இருந்தால்... உன்னையே வீட்டுல விட சொல்லி இருப்பேன்... என்று சிரித்தான். நீ எப்போ ஊருக்கு கிளம்பற? என்று விசாரித்துவிட்டு... போனை வைத்தான். அனுவை கொண்டு வந்து ஸ்ரீராம் இறக்கி விட்ட போது கௌதம்கீழேயே ரெடியாக காத்து இருந்தான்.

என்ன அனு தலை வலி எப்படி இருக்கு என்று விசாரிக்க... அவள் சிரிப்போடு... எனக்கு தலை வலி போய்டுச்சு... ஆனால் வீட்டிற்கு வா... உனக்கு உடம்பு முழுவதும் வலிக்க வைக்கிறேன்... ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ப்ளான் பண்ணி பொய் சொல்லி ஏமாத்துரீங்களா... அதுக்கு நல்லா சாத்துபடி கொடுக்கறேன் என்று சொன்னாள்... ஹேய் நான் என்ன பண்ணினேன் எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது... எனக்கு மட்டும் எதுக்கு சாத்துபடி... கொடுக்கறதுன்னு முடிவு பண்ணினால் ரெண்டு பேருக்கும் கொடு... என்ன ஸ்ரீ... என்று அவனை வம்பிற்கு இழுக்க... இதுல எதற்கு என்னை இழுக்கிறாய்? நீங்க ரெண்டு பேரும் ஏதோ பண்ணுங்க... எனக்கும் இதுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை... என்று நழுவியவன் கண்சிமிட்டி... வேணும்னா கௌதம் உனக்கு ஒரு ஹெல்ப் பண்றேன்... நீ அனுவை... நியூ இயர் பார்ட்டிக்கு பொய் சொல்லி கூட்டிட்டு வந்தாய் அல்லவா... அன்னைக்கே அனு அவளுக்கு அது பிடிக்கலைன்னு சொல்லி இருந்தால்... இன்னிக்கு சம்பவம் நடந்து இருக்காது... இதை வச்சு டெவெலப் பண்ணிக்கோ...என்று சொல்லி சிரித்தான். அட... ஸ்ரீ தேங்க்ஸ்... அந்த கணக்கு வேற இருக்கு... வா உனக்கு இன்னிக்கு ரெண்டு பூஜை.... காத்து இருக்கு என்று அனு ஆரம்பிக்கவும்... சாரி கௌதம்... எனக்கு தூக்கம் வருது... நான் கிளம்பறேன்... பை அனு... குட் நைட் கௌதம் ... என்று சொல்லி சிரித்து விட்டு அவசரமாய் காரில் ஏறி கிளம்பினான்.

அட பாவி இதுதான் நீ எனக்கு ஹெல்ப் பண்ற அழகா... மறந்து இருந்ததை எடுத்து கொடுத்துட்டு போறியே துரோகி... என்று சிரித்த கௌதமின் தோளில் சாய்ந்து கொண்ட அனு... அம்மா தூங்கிடாங்களா... ப்ரியா எங்கே... என்று விசாரித்துவிட்டு... சிரித்த படி போலாமா என்று காரில் ஏறினாள். கௌதம் காரில் போகும்போது... அம்மாவை இன்னும் ரெண்டு நாளில் வீட்டிற்கு அழைத்து போய் விடலாம் அனு... அதனால் வர ஒன்பதாம் தேதி... நீ நான் ப்ரியா... மூணு பேரும் மலேசிய போக டிக்கேட் போட்டு இருக்கேன்... ஸ்ரீ சொன்னனா என்று விசாரித்தான். ம்ம்ம் சொன்னார்... ஆனால் நான் வேணுமா... அவங்க அம்மாகிட்ட பேசும்போது நான் எதற்கு... என்னை பார்த்தவுடன் அவங்க கோபம் ஜாஸ்தி ஆகிவிட போகிறது... அதான் யோசித்தேன்... என்று இழுத்தாள். அனு நானே உன்கிட்ட சொல்லணும் என்று இருந்தேன்... நீ அவங்க அன்னைக்கு பேசியதை எப்பவும் மனசில

வச்சு குழம்ப கூடாது... மறந்துடு... அவங்க அன்னிக்கு பேசனதுக்கு ஏதாவது நியாயமான காரணம் இருக்கலாம்... அதை நாங்க என்னன்னு பார்த்து சமாதான படுத்தி விடுகிறோம்... ஆனால் அதையே நீ மனசுல வச்சு அவங்களை வித்தியாசமா பார்க்க கூடாது... அவங்களும் உன்னை மாதிரி... கொஞ்சம் படபடப்பாய் பேசுரவங்களா இருக்கலாம்... அடுத்த நிமிஷம் அதை மறந்துடுவாங்களா இருக்கும்...

அப்படி இல்லாவிட்டாலும்... பரவாயில்லை... ஸ்ரீ-க்காக... நீ கொஞ்சம் அனுசரிச்சு போகலாம் தப்பில்லை... அவங்க உங்க கல்யாணத்திற்கு ஒத்து கொண்டவுடன்... நான் உனக்கு சொல்றேன்... அதுவரை நீ ஹோட்டல் ரூமில் இரு. ஆனால் நான் சொன்னவுடன்... நீ அங்கே வந்து அந்த ஆண்டியிடம் அன்று நான் ஏதோ அவசரத்தில் பேசிவிட்டேன் சாரி என்று ஒரு வார்த்தை மன்னிப்பு கேட்கணும்... அனு...அதுதான் அவங்களுக்கு திருப்தி அளிக்க கூடியதாய் இருக்கும்... ஆனால் அன்னைக்கு நான் தப்பாக எதுவும்... என்று அனு குறுக்கிடயிலேயே... கௌதம் சொன்னான்.

பார்த்தாயா... இப்ப கூட நான் பேசினதுதான் சரி என்று அவரவர்... சொன்னதிலேயே நின்று கொண்டு இருந்தால் எப்படி... வாழ்க்கை என்பது ரொம்ப பெரிய விஷயம் அனு... ஆளுக்கு ஒரு அடி எடுத்து வைத்தால்... இடையே இருக்கிற தூரம் இரண்டு அடி குறைந்துவிடும். நான் சொல்வது உனக்கு நல்லதற்குத்தான். அவங்களும் தப்பாக எதுவும் சொல்லவில்லை... ஏதோ கோபத்தில் பேசிவிட்டார்கள்... அவர்கள் அதை உணர்ந்தால்தானே கல்யாணம் நடக்கும்... அந்த சம்மதத்திற்காக... நீ ஸ்ரீயை கல்யாணம் பண்ணி கொள்கிற சந்தோசத்திற்கு... அவ்வளவு வயதில் பெரியவங்க... ஸ்ரீ-யோட அம்மா... வேற... சின்ன பொண்ணு நீ... அவங்ககிட்ட மன்னிப்பு கேட்டால் என்ன குறைந்து போய்விடுவாய். என்ன கேட்கரியா? என்று சொன்னவனை பார்த்து சரி என்று தலை அசைத்தாள். குட்... ஆனால் அது முழு மனசோட இருக்கணும்... அண்ணன் சொன்னானே என்பதற்காக இருக்க கூடாது... ஓகே என்று சிரித்தான்.

அன்று டாக்டர் லக்ஷ்மிக்கு பரிசோதனைகளை எல்லாம் முடித்து விட்டு... ரத்த அழுத்தம் நாடி துடிப்பு... சர்க்கரை அளவு எல்லாம் நார்மலா இருக்கு... இனிமேல் பயபடறதுக்கு ஒன்றும் இல்லை... என்று சொல்லியவுடன்... டிஸ்சார்ஜ் முடித்து கௌதமும் ப்ரியாவும் உடன் இருந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தனர். சுமார்மூன்று வாரங்களுக்கு பின் வீட்டிற்கு வந்த லக்ஷ்மியை... வீட்டில் இருந்த எல்லா வேலைகாரர்களும் அன்போடு வந்து பார்த்துவிட்டு விசாரித்து போனார்கள். அவர்கள் விசாரணையில் இருந்த உண்மையான அக்கறை... பரிவு இவற்றை கண்ட ப்ரியாவிற்கு ஏற்கனவே தெரிந்தே இருந்த போதும்... இளகிய மனமும்... எளியவரிடம் காட்டும் அளவில்லா அன்பும் புரிந்தது.

இந்த தாயை அருகில் இருந்து பார்த்தே வளர்ந்த கௌதமிற்கு அதே குணம் அப்படியே படிந்து இருப்பதும் புரிய அவள் கண்கள் கசிந்தது. என்ன ப்ரியா... ஏன் கண் கலங்குது... என்று விசாரித்த லக்ஷ்மியை பார்த்து ஒன்றும் இல்லை என்று தலை அசைத்தாள். ப்ரியா நான் ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கேன்ல... எதுவா இருந்தாலும் நீ அழ கூடாது என்று... இப்ப என்ன? என்று கேட்டாள். உங்களுக்கு எப்படி என்னை தேடனும்னு தோணுச்சு? என்று விசாரிக்க... உன்னை என்பதை விட... உண்மையை சொல்லனும்னா... உங்க அம்மாவைத்தான் தேடுச்சு... எனக்கு எப்படி உன்னை தெரியும் சொல்லு? என்று சிரிப்போடு கேட்டாள்.

அதான் ஏன் என்று கேட்கிறேன் என்று அவள் விடாமல் விசாரணையை தொடர... ப்ரியா நான் உறவு முறைகள்னா என்னன்னே தெரியாமல் ஆசிரமத்தில் வளர்ந்தேன் ப்ரியா... இங்கே நான் வந்தபோது... உன்னோட மாமாவோ... தாத்தாவோ... ரொம்ப அன்பா நெருங்கி பழகியது இல்லை... தள்ளி வைத்ததும் இல்லை... ஆனால் அவர்கள் உண்டு... அவர்கள் வேலை உண்டு என்று இருப்பார்கள். இந்த சூழலில் மூச்சு முட்டி போய் இருந்த உங்க அம்மாவும்... உறவுன்னா என்னன்னே தெரியாம இருந்த நானும் ரொம்ப நெருங்கிட்டோம்... அவ்வளவுதான் விஷயம்... நீண்ட ஆறு வருஷம்... ப்ரியா... அவளுக்கு அடலசென்ட் ஏஜ்... எனக்கு குடும்ப பொறுப்பு... குழந்தை பிறப்பு... அக்கறைகளை... பொறுப்புகளை... இருவரும் சமமாக... பகிர்ந்து கொண்டோம் ப்ரியா... அதனாலேயே அவள் போனபோது நான் ரொம்ப தவித்து போனேன் என்று சொல்லலாம். எனக்கு அன்பை காட்டியவள் எங்கோ சிரமபடுகிறாள்... என்ற ஆதங்கம்... எங்கிருந்தோ வந்த நான் இவ்வளவு வசதிகள் அனுபவிக்கும்போது... இந்த வீட்டில் பிறந்த அவள் எங்கோ... பொருளாதாரத்தில் சிரமபடுகிராளோ என்ற குற்ற உணர்வு... இதெல்லாம் ஏன் நெஞ்சில் இருந்து ஒரு நிமிடம் கூட மறைந்ததே இல்லை... ப்ரியா... மாமாவிடம் உரிய விதத்தில் சொல்லி இருந்தால்... தேடி இருப்பாரோ என்று இப்போது தோன்றுகிறது... ஆனால் எனக்குத்தான் தைரியம் வரவில்லை...

கௌதம் தலை எடுக்கும் வரை காத்து இருந்தேன்... அவனுக்கும் கிட்டதட்ட என் மாதிரி உணர்வுகள் இருப்பதால்... என்னுடைய ஆதங்கத்தை புரிந்து கொண்டான்... தேடினான்... உன்னை கூட்டி வந்தான்... என்று புன்னகைத்தாள். அவளுக்கு ஏதோ பதில் சொல்ல வாய் எடுக்கும்போதே... கௌதம் கதவை தட்டிவிட்டு... உள்ளே வந்தான். கூடவே இன்னொருவனும்... அவனுடைய நெருங்கிய நண்பனாக இருக்க வேண்டும்... இல்லை என்றால்... படுக்கை அறைக்குள் அழைத்துவரமாட்டான்... யாராய் இருக்கும் என்று ப்ரியா யோசித்து கொண்டு இருக்கும்போதே... கௌதமை நல்லா சாத்தனும் ஆன்ட்டி... நான் இங்கே மைலாபூரில் இருக்கேன்... உங்களுக்கு சர்ஜரி

பண்ணியதை போனில் கூட சொல்லவில்லை ஆன்ட்டி... மூணு வாரம் ஆச்சு... இப்பவும் நான் என்னுடைய கல்யாணத்திற்கு பத்திரிக்கை வைக்க வந்தேனா... இப்ப சொல்றான்... இப்ப நானா வரலைன்னா சொல்லியே இருக்க மாட்டான்... இடியட் என்று திட்டிவிட்டு... என்ன ஆன்ட்டி இப்ப எப்படி இருக்கறீங்க... என்று விசாரித்தான். அப்பப்ப... கௌதமை சாத்தறது இருக்கட்டும்... முதலில் நீ மூச்சு வாங்கிக்கோ... நான் இப்ப நல்லா இருக்கேன்... சிவா... உட்கார் என்று சொல்லிவிட்டு... ப்ரியா நீ சிவாவிற்கு ஏதாவது சாப்பிட கொண்டுவா... என்று சொல்லும்போதே... அவன் கை எடுத்து கும்பிட்டான்.

ஆன்ட்டி ப்ளீஸ்... பத்திரிக்கை வைக்க போறவங்க நிலை உங்களுக்கு தெரியும்... எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்... சில நண்பர்கள் வீட்டில் வேண்டாம்னு உரிமையா சொல்லலாம்... அந்த உரிமை... சொந்தகாரங்க வீட்ல கிடையாது... என்னை புரிஞ்சுப்பீங்கன்னு நம்பறேன்... எதுவும் வேண்டாம் ஆன்ட்டி... ப்ளீஸ் என்றவனை பார்த்து சிரித்தாள். சரிப்பா... ஜூஸ் மட்டுமாவது ... என்று கேட்டவளை இன்னைக்கு வேண்டாம்... இன்னொரு நாள் ப்ரியா... உனக்கு சாரி... உங்களுக்கு என்றவனை குறுக்கிட்டு கௌதம் பரவாயில்லை... நீ என்றே சொல்லு சிவா... என்றான். கூடவே அவள் புறம் திரும்பி... இது சிவா என்னோட க்ளோஸ் பிரெண்ட்... ப்ரியா தப்பாக எடுத்துக்காத... என்று அவளிடம் சொல்லியவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள்... யார் இவன்... அவனை தனக்கு அறிமுகபடுதியவன் தன்னை ஏன் அவனுக்கு அறிமுக படுத்தவில்லை... என்ற கேள்வி அதில் தொக்கி நிற்க... அப்புறம் சொல்றேன்... என்று பார்வையிலேயே பதில் சொன்னான். அவர்கள் பார்வையில் பேசி கொண்டு இருப்பதை பார்த்த சிவா... ம்கூம் என்று தொண்டையை கனைத்து கட்டிவிட்டு... ப்ரியா உனக்கு நல்லா சமைக்க தெரியுமா சொல்லு அப்படி என்றால்... கல்யாணம் முடிஞ்சப்புறம் நாங்க ரெண்டு பேரும் வந்து சாப்பாடு சாப்பிட வருகிறோம்... இல்லை என்றால் ப்ளீஸ் முன்னாலேயே சொல்லிவிடு... ஆன்ட்டி சமைக்கட்டும்... இல்லை பெஸ்ட்... எல்லோரும் ஹோட்டலுக்கு போய்விடுவோம்... எது வசதி என்று கேட்டு சிரித்தவனை பார்த்து பதில் எதுவும் சொல்ல தோன்றாமல் மெல்ல புன்னகைத்தாள்.

அடடா... கௌதம்... சிஸ்டர் உன்னை போலவே வெறுமனே சிரித்து சமாளிக்கிற டைப்பா.... என்று கேட்க... அடக்க மாட்டாமல்... கௌதமிற்கு சிரிப்பு வந்தது. ஓ மை காட்... ப்ரியா வாட் இஸ் திஸ்? என்ன ஆச்சு? சிவா உன்னை என்ன சொல்றான் பாரு...என்று சீண்டினான். சரி ஆன்ட்டி நிறைய வேலை இருக்கு.... நான் கிளம்பறேன்... உடம்பை பார்த்துகோங்க... பத்தாம் தேதி கல்யாணம்... கடைசி நேரத்தில் வந்ததால்... கோவிச்சுகிட்டு கல்யாணத்திற்கு வரமாட்டேன் என்று கௌதம்

சொல்றான் ஆன்ட்டி... என்று குறை சொல்ல... இல்லப்பா அவன் ஊரில் இல்லை... நாளை மறுநாள் அவன் மலேசிய போறான் அதனால்தான்... என்று சமாதானம் சொல்ல... சிரித்தான் எனக்கு தெரியும் ஆன்ட்டி... பை... என்று விடை பெற்றவன் கிளம்பினான். கூட நகர்ந்த கௌதமோடு உடன் வந்தவள்... வாசல் வரை சென்றாள். அங்கே கிளம்ப போனவன்... கௌதம் ப்ரியா ஒண்ணும் கொயட் டைப் இல்லைல... என்று விசாரிதவன்... அவனது மறுப்பான தலை அசைப்பை பார்த்துவிட்டு... சரி... நான் பார்த்துக்கறேன்... என்றவன்... கௌதம் நீ இங்கேயே இரு... ப்ரியா ப்ளீஸ் என்னோட அஞ்சு நிமிஷம் தோட்டத்திற்கு வாயேன்... நான் கௌதமை பற்றி உனக்கு தெரியாத பல அதிர்ச்சியான விஷயங்களை சொல்றேன்... இங்க வந்ததுக்கு... குடும்பத்தில் ஏதாவது குழப்பம் ஏற்படுத்திவிட்டு போகாவிட்டால் எப்படி நான் நல்ல நண்பன் என்று சொல்லி கொள்வது? என்று சிரித்தபடி சொல்லிவிட்டு முன்னே நடந்தான்.

ப்ரியா அவனை கேள்வியாக நோக்க... கௌதம் சிரித்தபடி... போ என்று தலை அசைத்தான். அவள் தயக்கத்தோடு... இவ்வளவு உரிமை எடுத்து பேசுபவன் உண்மையில் நல்லவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்... மேலும் இந்த வீட்டிற்குள் யார் அவளை என்ன செய்துவிட முடியும்? என்று அவனை பின் தொடர்ந்து நடந்தாள். அங்கே போய் ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்தவன்... ப்ரியா... நான் சிவா... கௌதம் என்னை பற்றி சொல்லி இருக்கிறானா? என்று கேட்டு அவள் இல்லை என்று தலை அசைத்தவுடன்... பாவி... என்று அவனை திட்டி விட்டு... நீ ஒண்ணும் தப்பாக எடுத்துக்காத ப்ரியா... அவனை இருபது வருஷமா எனக்கு தெரியும்... ரொம்ப நல்ல பையன்... ரொம்பன்ன... அதுக்கு ஒரே அளவே இல்லை... அவ்வளவு ஏன்... என்னை விட நல்லவன்... அது சிம்பிளா புரியும்னு நினைக்கிறேன்... நான் மைலாபூரில் ஒரு டேடேக்டிவ் ஏஜென்சி வைத்து இருக்கேன் என்றவுடனே அவளுக்கு மின்னல் அடித்தது... ஓ இவனை வைத்துதான் கௌதம் தன்னை தேடி இருக்கவேண்டும்... அதனால்தான் தன்னை அவனுக்கு அறிமுக படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை... என்ன ப்ரியா இப்ப புரிஞ்சுடுச்சு போல இருக்கே... இப்பதான் கண்ணில் கொஞ்சம் நம்பிக்கை வந்து இருக்கு... என்று சிரித்தவனை பார்த்து சொல்லுங்க... என்று சிரித்தாள். ப்ரியா... நீ கௌதமை கல்யாணம் பண்ணி கொள்ள ரொம்ப கொடுத்து வச்சு இருக்கணும் ப்ரியா... அவனும் சரி அவங்க அம்மாவும் சரி... உன்னை ரொம்ப நேசிக்கிறாங்க... உன்னை ஏற்கனவே கௌதம் பார்த்து பிடிச்சு இருந்த போதும்... அம்மாவிற்காக... அத்தை மகளாக உன்னை தேடும்போது... கன்யாகுமரியில் அவன் பட்ட பாடு... வேதனை எல்லாம் நான் ரெண்டு நாள் முழுசா... கூடவே இருந்து பார்த்தவன் ப்ரியா... அவ்வளவு கஷ்டபட்டும்... அவன் மனசு மாறவே இல்லை... உன்னை உன் வீட்டில் வைத்து மதுரையில் போடோவை பார்த்த போது அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா? என்ற போது அவன்

கண்களில் நீர் கோர்த்து இருந்தது.

அவனது கலங்கிய கண்களை நெகிழ்ச்சியோடு பார்த்து என்ன சொன்னார்? என்று கம்மிய குரலில் விசாரித்தாள். அப்பா அவனோட பீலிங் எப்படி இருந்தது என்று விசாரித்தேன்... என்னடா... கும்பிட போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி இருந்ததா... என்றும் பழம் நழுவி பாலில் விழுந்தது போல இருக்க... என்றும்... சர்க்கரை பந்தலில் தேன் மழை பொழிந்தது போல இருக்கா என்றும்...நான் கிண்டலாக கேட்டேன்... அதற்கு எல்லாம் மறுப்பாக தலை அசைத்துவிட்டு அவன் சொன்ன வார்த்தை இன்னும் எனக்கு மறக்கவில்லை ப்ரியா... வாழ்நாள் முழுவதும்...மறக்கவும் மறக்காது... என்றவனை கேள்வியாக ஏறிட்டாள். அவனுடைய சந்தோசத்தையும் திருப்தியையும்... அவன் பிரசவித்த தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பிட்டான்... அப்போ எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியலை... ப்ரியா... ப்ளீஸ்... எனக்கு இது வேண்டும் என்று கேட்க கூட தெரியாத அப்பாவி ப்ரியா அவன்... அவனை சந்தோஷமா வச்சுக்கோ...அதுதான் என்னோட வேண்டுகோள்... என்ன... சரியா எப்போ கல்யாணம்... சொல்லுங்க... நீங்க என்னோட கல்யாணத்திற்கு வரலைன்னாலும்... நானும் தமிழும்... நாலு நாள் முன்பே வந்துவிடுவோம்... தமிழுக்கு கௌதமை தெரியும்... பிடிக்கும்... பிடிக்கும் அப்படிங்கறது ரொம்ப சாதாரணமான வார்த்தை... பூஜிப்பாள்... போதுமா... அது நீ அவளை பார்க்கும்போது புரிஞ்சுப்ப ... வரட்டுமா... என்று விடை பெற்றவனை கண்ணில் வழிந்த நீரை துடைத்து கொண்டு வார்த்தை வராமல் தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

அவன் காரில் ஏறி போகும்போது... கௌதம் உன் பாடு திண்டாட்டம்தான்... நல்லா போட்டு கொடுத்து இருக்கேன் சிஸ்டர் கிட்ட... போய் சமாளி... கையை காலை பிடி... ஆல் தி பெஸ்ட்... கல்யானதிற்குதான் வர முடியாதுன்னு சொல்லிட்ட... அப்புறம் ஒருநாள் ப்ரியாவை கூட்டிட்டு வீட்டுக்கு வா... சரியா... பை என்று கிளம்பினான். அவன் சிரித்தபடியே... தோட்டத்தில் ப்ரியா அமர்ந்து இருந்த இடத்திற்கு போனவன் ப்ரியாவின் விழிகளில் இருந்து வழிந்த நீரை பார்த்து திடுக்கிட்டான்... அட பாவி என்ன சொன்னான்... நண்பன்னு வந்து என்னை பத்தி ஏதோ பெருமையா சொல்றேன்னு அவளை கலங்கடிசுட்டு போய்ட்டான் போல இருக்கே... கடவுளே... அருகில் வந்து அமர்ந்தவன்.. என்ன ப்ரியா... என்ன ஆச்சு என்று தோளில் சாய்த்து கேட்டான். அவர் நீங்க என்னை தேடினத்தை பத்தி எல்லாம் சொன்னார்... என்று சொல்லிவிட்டு அவன் மார்பில் சாய்ந்து கண்ணீர் பெருக்கினாள்... நீங்க மதுரையில் என்னோட வீட்டில் சொன்னதை சொன்னார் கௌதம்... நான் நான், ... உங்களை போய் என்னவெல்லாம் ... மேலே பேச முடியாமல் அவள் திக்கினாள். கம் ஆன் ப்ரியா... என்ன இது... எனக்கு நீன்ன உயிர் என்பது வேறு யாராவது சொல்லித்தான் புரியனுமா...

உனக்கே தெரியாதா? இதற்கு எல்லாம் அழுதால் நான் என்ன செய்வது? ம்ம்ம் என்று சொன்னவன் அவளை இழுத்து இறுக அணைத்து கொண்டான்.

@@@@ கண்ணுக்குள்ளே உன்னை வைத்தேன் கண்ணம்மா.... என் கண்கள் மூட மாட்டேனடி செல்லம்மா... நீதானே என் சந்தோஷம்...பூவெல்லாம் உன் வாசம்... உன் புன்னகைகள் நான் சேமிக்கின்ற செல்வமடி... நீ இல்லை என்றால் நானும் இங்கே ஏழையடி... @@@@ ....

அத்தியாயம் 80

அன்று மூவரும் மலேசிய போக கிளம்பி கொண்டு இருக்க லக்ஷ்மி அனுவிடம் வந்து மெல்லிய குரலில் அட்வைஸ் பண்ணி கொண்டு இருந்தால். அனு ப்ளீஸ் யார் என்னை எதாவது சொன்னாலும் வரிஞ்சு கட்டிட்டு சண்டைக்கு போக கூடாது... நம்ம மனசு நமக்கு தெரியும்... அவங்களும் கூடிய சீக்கிரம் புரிஞ்சுப்பாங்க... ஏதாவது காரணம் தேடி சண்டை பிடிக்க கூடாது...அம்மா நீங்க இப்படி பேசறதுதான் எனக்கு கோபம் வருது... என்னம்மா யார் கிடைப்பாங்கன்னு நான் சண்டைக்கா அலையுறேன்? அனு... பார்த்தியா... கொஞ்சம் பொறுமையா இரு... அப்படின்னு சொல்றதுக்கே உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வருதே... அப்புறம் எனக்கு பயம் வராம என்ன செய்யும்? என்று முனகியவளை பார்த்து... அம்மா... என்று ஆதரவாய் கூப்பிட்டாள். முதலில் நான் அவங்க வீட்டுக்கே போக போறதில்லை... அண்ணன் அப்படிதான் சொல்லி இருக்கான். அவனும் ப்ரியாவும் பேசி சம்மதம் வாங்கனப்புரம் தான் நான் போவேன்... அதோட என்னோட காது பிஞ்சு போற அளவுக்கு ஏற்கனவே அண்ணன் எனக்கு அட்வைஸ் பண்ணியாச்சு... புரியுதா... அடுத்து நீங்க வேற ஆரம்பிக்கதீங்கம்மா ப்ளீஸ்... ? என்று அவள் முடிந்த அளவு அமைதியான குரலில் சொல்லியதும் சரிம்மா... பார்த்து நடந்துக்கோ என்று புன்னகைத்தாள். அம்மா அப்பா தாத்தா இருவர் என எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு மூவரும் கிளம்பினர்.

விமானத்தில் போகும்போது அண்ணா உன்னோட லப் டாப்பை கொடேன்... என்று வாங்கி... எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்கும் என்று அனைவரும் அளித்து இருந்த உறுதியை நம்பி... மனதில் எழுந்த நம்பிக்கையை வைத்து ஸ்ரீ அதுவரை அனுப்பி இருந்த மெய்லுக்கு எல்லாம் பதில் தயார் செய்து வைப்போம்... எல்லாம் நல்ல படியாக முடிந்த பிறகு தன்னுடைய காதல் உணர்வுகளை ஆசையாய்... அவனிடம் காட்டுவோம்... இப்போதைக்கு அனுப்ப வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து விட்டு... அவன் அனுப்பி இருந்த மெயளை ஒவ்வொன்றாக பிரித்து பார்த்து பதில் தயார் செய்ய ஆரம்பித்தாள். எப்படியும் போக நாலு மணி நேரம் ஆகுமே... அதற்குள் உருப்படியாய் ஒரு வேலை செய்து

வைக்கலாம்... அண்ணனுக்கும் ப்ரியாவிற்கும் தனிமை கொடுத்த மாதிரியும் இருக்கும்... என்று முடிவு செய்து... கூட்டம் அதிகமாய் இல்லாததால்... ரெண்டு சீட் தள்ளி அமர்ந்து லாப்-டாப்பை நோண்ட ஆரம்பித்தாள். ரெண்டு மூணு தடவை அவள் தனியாக இருப்பதாக பீல் பண்ண கூடாது என்ற எண்ணத்தில் மாறி மாறி பேச்சு கொடுத்தவர்கள்... அவள் உண்மையிலேயே... ஏதோ முக்கிய வேலை அதுவும் ஸ்ரீ யோட சம்பந்தப்பட்ட மெயில் என்பதை உணர்ந்ததுமே... வாயை மூடி கொண்டனர்.

முதன் முதலில் விமானத்தில் வருகிறாயா ப்ரியா? என்று அவளை விசாரிக்க... அவளுக்கு சட்டென்று திருவனந்தபுரம் விமான நிலையம் நினைவுக்கு வந்து... மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் ஒருங்கே தோன்றியது. இல்லை கௌதம்... ஏற்கனவே... நான் இண்டேர்வு முடித்து திருவனதபுரத்தில் இருந்து மதுரைக்கு விமானத்தில்தான் வந்தேன்... என்று சின்ன குரலில் சொன்னாள். வாட்? என்னைக்கு இண்டேர்வு முடிந்தா? எத்தனை மணிக்கு பிளைட்... அன்னிக்கு நானும் அங்கேதானே இருந்தேன்? நீ அங்க இருந்தாயா? எனக்கு ஐந்தரைக்கு பிளைட்... நான் அஞ்சு மணி அளவில் அங்கே இருந்தேனே... நீ அங்கே எப்போ வந்தாய் ப்ரியா? அவன் குரலில் இருந்த பரபரப்பை உணர்ந்தவள் முகத்தில் லேசான புன்னகை மலர்ந்தது. ஏர்போர்ட் ஒண்ணும் ரொம்ப பெரிசு இல்லையே... நீ என் கண்ணில் எப்படி படாமல் இருந்தாய்? அவன் கேள்விகளை அடுக்கி கொண்டே போக... அவள் லேசாக சிரித்தாள். அப்பா எத்தனை கேள்வி... பேசறது நீங்கதானா கௌதம்? கேள்விகளை ஒவ்வொன்னா கேட்க கூடாதா? ம்ம்ம் என்று சீண்டினாள் ... ஓ மை காட்... சரி நீ அங்கே எத்தனை மணிக்கு வந்தாய்? என்று கேட்டுவிட்டு அவளது முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தான். அஞ்சு மணிக்கு வந்து ஏர்போர்ட் வாசலில் இறங்கினேன்... ஏழு மணிக்குத்தான் பிளைட் என்றாலும்... ஹோட்டல் ரூமில் இருக்க பிடிக்காமல்... வந்துவிட்டோம். அங்கே இவர்தான் என்னுடைய எதிர்கால வாழ்கையை முழுசாய் தீர்மானிக்க போகிறவர் என்பது தெரியாமலேயே... ஒருவனை பார்த்தேன். முகம் வாடி நின்ற... ஒரு முன் பின் பார்த்து அறியாத... வாலிபனின் முகத்தில் தெரிந்த சோகத்தை அழிக்க வேண்டும் என்ற தீராத... வேகம் அப்போது என் மனதில் தோன்றியது....

அவனை மடியில் சாய்த்து... ஏண்டா எந்த கப்பல் கவிழ்ந்து விட்டது என்று ஊரில் உள்ள சோகத்தை எல்லாம் உன் முகத்தில் வைத்து கொண்டு இருக்கிறாய்? அப்படியே ஒரு கப்பல் கவிழ்ந்தால்தான் என்ன... அதை தவிர வேற தொழிலா இல்லை? எதற்கு உடைந்து போகிறாய்? கடவுள் ஒரு கதவை அடைத்தால்... மற்றொரு ஜன்னலை திறப்பார்... என்னுடைய தாத்தா அடிக்கடி சொல்வது போல...

கீதையின் முக்கிய சாராம்சம்... நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே... கவலைபடாதே என்று தலை கோதி... ஆறுதல் சொல்ல துடித்தேன்... அவனுக்காக... ஒரு தன்னம்பிக்கை பாட்டு கூட மனசுக்குள் படித்தேனே... ம்ம்ம்... ஞாபகம் வந்துவிட்டது...

@@@@ ஒவ்வொரு பூக்களுமே... சொல்கிறதே... வாழ்வென்றால்... போராடும் போர்களம் என்று.... ... ... மலையோ... அது பனியோ நீ மோதிவிடு... @@@@

என்று... அவள் தொடர்ந்து அவன் கண்களை பார்த்து சிமிட்டியபடி... உற்சாகமாய்... பேச பேச... அவன் பேச்சு இழந்து போய் இருந்தான். ப்ரியா... நீ சொல்றது எல்லாம் நிஜமா? நீ என்னை நம் வீட்டில் பார்ப்பதற்கு முன்பே பார்த்து இருக்கிறாயா? என்னால் நம்பவே முடியலை... ப்ரியா... ஆனால் நீ அதை ஏன் இத்தனை நாள் என்கிட்டே சொல்லவே இல்லை? அடி பாவி... இன்னும் இது மாதிரி எத்தனை ரகசியம் வைத்து இருக்கிறாய்.. என்று கிண்டலாய் கேட்க... ஏன் நீங்க மட்டும்தான் ரகசியம் வச்சுக்கலாம்னு ஏதாவது சட்டம் இருக்க என்ன? நாங்களும் வச்சுப்போம்.... என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தாள்.

சாரி ப்ரியா... கணவன் மனைவிக்குல ரகசியம்னு எதுவும் இருக்கறது சரி இல்லை ப்ரியா... அதை நான் முழு மனசோட ஒத்துக்கறேன்.. ஹலோ... அது கணவன் மனைவிக்கு மட்டும்தானா? என்று சிரிப்போடு கேட்க... ஆமாடீ... என்று அழுத்தமாக சொன்னான். ... வாட்... அது நம்மை போன்ற காதலர்களுக்கு கிடையாதா? என்று கேட்கவும் அவள் தலையில் லேசாக குட்டினான். மக்கு... நீதான் அனைக்கே தாத்தா கிட்ட சொன்னாயே... நமக்குத்தான் கல்யாணம் முடிஞ்சுடுசுன்னு... இப்ப என்ன ரேவேர்ஸ்ல போற? லவர்சுன்னு... என்று மடக்கினான்... அய்யோடா... என்னவோ அன்னைக்கு ஸ்ரீ சொல்றார்... அப்புறம் உங்க பிரெண்ட் அந்த சிவா சொன்னார்... கௌதம் அப்பாவி என்று... யாரு... நீங்க அப்பாவியா? இந்த மாதிரி... இந்த பூனையும் பால் குடிக்குமான்னு... எல்லோரும் அசந்து போற திருட்டு பூனை நீங்க... உங்களை பார்த்து பாவம்னு சொல்றாங்க பாருங்க அவங்களை சொல்லணும். ஏய் என்னை ஏண்டி திருட்டு பூனைன்னு சொல்ற... திருட்டுன்ன அது உனக்குத்தான் கரெக்டா பொருந்தும்... மறந்து போச்சா? நான் வாங்கி கொடுத்த கொலுசை சத்தம் இல்லாமல் எடுத்துட்டு போன திருடி நீதான்... கூடவே என்னோட மனசையும்... என்று சிரித்தவனை பார்த்து... இதை இதைத்தான் சொல்றேன்... வார்த்தைக்கு வார்த்தை மடக்குரீன்களே... இது எல்லாம் என்கிட்டே மட்டும்தான் போல... என்று சிரித்தாள். ஆமா... மத்தவங்களுக்கும் உனக்கும் வித்தியாசம் இருக்க வேண்டாமா?

நீன்னா எனக்கு ஸ்பெசல்... ரொம்ப ஸ்பெசல் ப்ரியா... அது உனக்காவே தெரியனுமே... நான்

சொல்லனுமா? நீ என்னை பார்த்த பிறகுதான்டி... என்னை நினைக்க ஆரம்பிச்சு இருப்பாய்... ஆனால்... நான் உன்னை பார்ப்பதற்கு முன்பே உன்னை பற்றி ஏகப்பட்ட கனவுகளோட காத்து இருந்தேன் ப்ரியா... அப்பவே... உனக்கு என் மனதில் ஒரு கற்பனை கோட்டை கட்டி வைத்து இருந்தேன் ப்ரியா... கிட்டத்தட்ட ரெண்டு வருஷமா அம்மா சொல்லி நானாக விசாரிசுகிட்டு இருந்தேன். அப்ப கூட கன்யாகுமரியில் ஸ்கூல் ஆரம்பிக்கலாம்னு முடிவு பண்ணினது கூட... உன்னை தேடுவதற்கான ஒரு முயற்சிதான் ப்ரியா... என்று புன்னகைதான். நான் அங்கே வருவேன்னு வந்து பட்சி சொல்லுச்சாக்கும்... என்று உதட்டை பிதுக்கியவலை பார்த்து... சிரித்துவிட்டு பட்சி சொல்லவில்லை பொண்ணே... என் புத்தி சொல்லுச்சு... மாமாவோட சொந்த ஊர்... வேலை பார்த்த இடம்... இதில் எல்லாம் அடிக்கடி போய் விசாரிக்க வசதியாக இருக்கட்டும் என்றுதான் அங்கே புதிதாய் ஸ்கூல் ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தேன். அப்புறம் பீச்சில் உன்னை பார்த்தவுடன்... என் மனதில் லேசாக சலனம்... மனதிற்குள்ளேயே போராட்டம்... அப்புறம் உன்னை என் வீட்டில் பார்த்து... முதலில் சந்தோஷமாய் இருந்தாலும்... சீக்கிரமே அம்மா அன்றே என்னை உடனடியாக கண்டு பிடித்து விசாரிக்கவும்... மனம் குழம்பியது...

அதனால்தான்... நீ மறுநாள் நீ ஆபிசுக்கு ஜாயன் பண்ண வர போது நான் அங்கே இல்லை. அம்மாவிற்காக... அவங்க ஆசை படி என்னுடைய அத்தை மகளை கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்துவிட்டு... சிவாவோடு கிளம்பினேன். அன்னிக்கு நான் ஆபீஸில் வந்து பார்த்துவிட்டு நீங்க இல்லாமல் ஏமாந்து போனேன் தெரியுமா? தாத்தா வேற உங்களை பார்க்க வேண்டும் என்று என் கூட வந்தார் அவருக்கு உங்களை பார்த்து உங்களிடம் என் அம்மா பற்றி பேசவேண்டும் என்றுதான் வந்தார். நாங்க உங்க இடத்துக்கே உங்களை தேடி வந்தால்... நாங்க இருக்கும் இடத்தை விட்டு விட்டு... இல்லாத இடத்தை தேடி அய்யா பறந்துவிட்டார்... என்று சொல்லி சிரித்தாள். அவளது சிரித்த இதழ்களை லேசாக ஒரு விரலால் வருடிவிட்டு... இப்ப சிரிக்கிறாய்... அன்று நான் பட்ட பாடு எனக்குத்தான் தெரியும்... மனதில் உன் முகம் மரயமாட்டேன் என்று சித்திரவதை செய்ய... அம்மாவிற்காக... உன்னை நீ என்று அறியாமல் தேடிய போது... உனக்கு பெற்றோர் இருவரும் இல்லை என்று தெரிந்த போது... எல்லாம் நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா? என்று கேட்கும்போது அவன் குரல் கம்மி இருந்தது. சிவா சொன்னார். அவனுக்கும் முதலில் தெரியாது... அன்று இரவு பனிரெண்டு மணி இருக்கும்... கன்யாகுமரி போய் சேரும் போது... அந்த நேரம் கூட உன்னை பார்த்த இடத்தில் பீச்சில் போய் பத்து நிமிஷம் படுத்து இருந்தேன் தெரியுமா?

அவ்வளவு ஏன்... நீ சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளும்... எனக்கு உன்னை நினைவு படுத்தியது...

மறுநாள் காலையில் ஹோட்டலில் சாப்பிடும்போது... நீ எங்கள் வீட்டில் சாப்பிட தக்காளி சட்னியை பார்த்தாது கூட என்ன எப்படி கஷ்டபடுதியது தெரியுமா? என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னபோது அவனது தோளை சுற்றி கை போட்டு அணைத்து கொண்டாள். என்ன கௌதம் இப்போ என்னோட டர்னா? அழ கூடாது என்று சொல்வது... என்று சிரித்தபடி கேட்டாலும்... அவளது குரலும் கலங்கித்தான் இருந்தது. எல்லாம் விசாரித்து தாத்தா காலேஜ் வரை வந்த பின்னும் சிவா கேட்டான். ஒருவேளை ப்ரியா மேல உனக்கு ஆசை இருந்தால்... உங்க அம்மாதான் ப்ரியா பரவாயில்லை என்று சொல்லி விட்டார்களே... இப்படியே நான் திரும்பி விடலாமே... நாம அவசியம் அந்த வீட்டிற்கு போய் பார்க்கத்தான் வேண்டுமா என்று... நான்தான் ஆமாம் என்று ஒரே மனதாய் சொல்லிவிட்டேன். அங்கே வந்து உன் வீட்டில் போட்டோவை பார்த்தவுடன் எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா? என்று கேட்டவனை கேலியாக பார்த்து... எப்படி இருந்தது... கும்பிட போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது மாதிரி இருந்ததா? என்று கேட்க... அவன் மறுப்பை தலை அசைத்து சிரித்தான். அப்ப... சர்க்கரை பந்தலில் தேன் மழை... என்றதற்கும் இல்லை என்று சொல்ல... அப்படின்னா... பழம் நழுவி பாலில் விழுந்து அதுவும் நழுவி வாயில் விழுந்ததா... என்று கேட்க... ம்ஹூம் என்று சிரிப்போடு தலை அசைத்து மறுப்பு தெரிவித்தான். அப்ப உங்க பீலிங்க்ஸ் உங்களுக்குத்தான் தெரியும்... நீங்களே சொல்லுங்க என்று குறும்பாக கேட்க... அதெப்படி... என்னில் பாதியான உனக்கு கட்டாயம் தெரிந்து இருக்க வேண்டுமே... நான் என்ன நினைத்தேன் என்று நீதான் சொல்லேன்... என்று சீண்டினான். ம்ம்ம் என்னவாய் இருக்கும் என்று பிரமாதமாய் யோசிப்பது போல பாவனை செய்துவிட்டு... சொல்றேன் கரெக்டா... பாருங்க... என்று சொல்லிவிட்டு... கண்களை மூடி...

சிவா... ஒரு தாய்... பிரசவ வேதனையில் துடித்த பிரசவித்த பின்... தன் குழந்தையை முதன் முதலில் பார்க்கும்போது... அந்த வேதனை எல்லாம் வினாடியில் மறைந்து அடையும் பரவச நிலை இருக்கிறதே... அது மாதிரி என்று வேணும்னா சொல்லலாம்... என்று அவன் குரலில் அந்த பாவனையை அனுபவித்து சொல்ல அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான். இப்ப சொல்லுடி... திருட்டு பூனை யார் என்று... நானா நீயா? என்று கேட்டுவிட்டு மீண்டும் சிரித்தான். ஹேய் நான் ஒன்றும் அமைதி என்று தம்பட்டம் அடித்து கொள்ளவில்லையே? உங்களைத்தானே அப்படி சொல்றாங்க... அதுக்குத்தான் நான் சிரித்தேன்... அப்ப நான் என்ன தம்பட்டம் அடித்து கொண்டா இருக்கிறேன்... நான் அமைதி... என்று கௌதம் கேட்க... நீங்க சொல்லலப்பா... ஆனால் உங்க சார்பில நாளைக்கு ரெண்டு பேர்... விடாம தம்பட்டம் அடிக்கிறாங்க... டெய்லி காதே பிஞ்சுடுது என்று சொல்லிவிட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்தாள். ஜோக் இருக்கட்டும் ப்ரியா... நான் உன்னை என் மனசுக்குள்ள உயிரா வச்சு இருக்கேன் ப்ரியா... அது உன் அழகை வச்சோ... உன் புதிசாலிதனத்தை வச்சோ... உன் படிப்பு

வேலை இதை பார்த்தோ வந்த பிரியம் இல்லை ப்ரியா... அம்மா வளர்த்த காதல் இது... உனக்கு நம்ப கஷ்டமா கூட இருக்கலாம்... ரெண்டு வருஷத்துல நான் அதிகமா கேட்ட... எனக்கு பிடிச்ச பாட்டு... அட்லீஸ்ட் ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது கேட்ட பாட்டு எது தெரியுமா? என்று கேட்டவனை ஆச்சரியமாக பார்த்து எது என்று கேட்டாள். ஆசை படத்துல... வருகிற... @@@@ கொஞ்ச நாள் பொறு தலைவா... ஒரு வஞ்சிக்கொடி இங்கே வருவா @@@@ அந்த பாட்டுதான் என்றதும் சிரித்தாள்.

நீ எதற்கு சிரிக்கிறாய் என்று எனக்கு ஊகம் இருக்கிறது... ஆனால் நான் அதற்காக அந்த பாட்டை கேட்பதில்லை... எனக்கு பிடித்த இரண்டு வரிகள் எவை தெரியுமா... என்றவன்... கொஞ்சம் நிறுத்தி... பாடி காட்டினான்... @@@@ தேசிய கோடி போல நெஞ்சுமேல குத்திவசேன் ... அதுவும்... வேறாரும் வந்து தங்க என் மனசு சத்திரமா... @@@@ இந்த வரிகள்தான் எனக்கு பிடித்தவை ப்ரியா... அதுல கனவில் வருவது... அழகு... சந்தன தேரு... என்னென்னவோ வரும்... அவை எல்லாம் என் மனதை கவர்ந்தவை இல்லை... தேசிய கோடி என்று சொல்லும்போது ஒரு கௌரமான பெருமித உணர்வு வரும் இல்லையா ப்ரியா... அதை நான் உன்னை நினைக்கும்போது உணர்வேன்... அப்புறம் என்னோட பெர்சனல் பீலிங்... என்னுடைய மனசு உனக்கு மட்டும்தான்... அதில வேற யாரும் வரமுடியாது என்று சொல்லும் அந்த வரி... இது ரெண்டும்தான்... திருப்பி திருப்பி கேட்பேன்... அது உன் முகத்தை வரிவடிவமாய் பார்க்கும் முன்பு தோன்றிய உணர்வு... ஐ லவ் யு என்பது ரொம்ப சாதாரணமான வார்த்தை ப்ரியா என்னை பொறுத்தவரை... என்னுடைய காதல்... ஸ்பெசல்... வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாது... அதை உணரத்தான் முடியும்... என்று சொல்லிவிட்டு புன்னகைதவன்... தோளில் சாய்ந்து கொண்டவள்... ஐ அக்ரீ கௌதம்... நீங்க சொல்றது ஹன்றேட் பெர்செண்ட் கரெக்ட்... என்னாலும் உணர முடியுது வெறும் வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாத உங்களோட காதலை.... இதை சொல்லும்போது அவள் முகம் மலர்ந்து விகசித்து இருந்தாலும்... நெகிழ்ந்து இருந்தபோதும்... அவள் கண்களில் கண்ணீர் வரவில்லை... பெருமையாய் இருந்தது... இப்படி ஒரு மனிதன் என்ற பிரமிப்புதான் இருந்தது... வெறும் வார்த்தை என்றாலும் அதை சொல்றேன் கௌதம்... ஐ லவ் யு சோ மச்... என்றவளை புன்னகையோடு பார்த்து நானும் என்று சொல்லிவிட்டு அணைத்து கொண்டான்...

@@@ அன்பே அன்பே... நீ என் பிள்ளை.... தேகம் மட்டும் காதல் இல்லை.... பூமியில் நான் வாழும் காலம் தோறும்.... என் ஜீவன் உன்னை சேரும்.... @@@@ ...

அத்தியாயம் 81

விமான நிலையத்திற்கு ஸ்ரீராமும் அவனோட அப்பா ரத்னம் இருவருமே வந்துஇருந்தனர். கௌதமை ரத்னம் அணைத்து வாப்பா... நீ முன்பே வருவாய் என்று எதிர்பார்த்தேன். இப்பதான் ஸ்ரீ சொன்னான்... உனக்கும் ஏகப்பட்ட பிரச்னை என்று... இப்போ எல்லாம் சரிஆகிவிட்டதுபோல என்று ப்ரியாவை பார்த்துபுன்னகைக்க ம்ம்ம் என்று புன்னகையோடு அவளும் தலை அசைத்து... கௌதமின் முகத்தை பார்த்து சிரித்தாள். கௌதம் ஆன்ட்டி வரலையா? என்று கேட்க வாய் எடுத்துவிட்டு அவசரமாய்... தெரியுமா என்று திருத்தினான். அதுவரை அனுவிடம் பதித்து இருந்த விழிகளை திருப்பி... என்ன கௌதம் இப்படி எங்களை ஒரேயடியா கவுக்கற மாதிரி கேள்வி எல்லாம் கேட்கற... எங்களுக்கே நீங்க வரது தெரியாதுப்பா... இதுல அம்மாவிற்கு எப்படி தெரியும்? வாட்... என்று அவசரமாய் பேச வாய் எடுத்தவன் தோளில் கை போட்டு, கௌதம்... இப்ப நீங்க வந்தது எங்களுக்கு தெரியாது... நாங்க உங்களை எங்க வீட்டில் ஆச்சரியமாய் பார்ப்போம்... பேச தடுமாறுவோம்... புரியுதா... நீங்க ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு குளிச்சு சாப்பிட்டுவிட்டு... சாயங்காலம் ஒரு நாலு அஞ்சு மணிக்கு ரெடியா இருங்க...நான் வந்து ஒரு டாக்சி ரெடி பண்ணி உங்களை வீட்டிற்கு முன்னால் அனுப்பிச்சுட்டு... நாங்களும் பின்னாலேயே வந்து விடுவோம். நாங்க வீட்டிற்கு திரும்பும் யுசுவல் டைமில் வந்துடுவோம்... ஓகே? என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

ஸ்ரீராமின் வீட்டிற்கு கிளம்பி கொண்டு இருக்கும்போது... ப்ரியா கௌதமிடம் கேட்டாள்... கௌதம் அன்னிக்கு ஸ்ரீ அம்மா எக்சிடம் பேசியதை பார்த்தேன்... அவங்க அந்த விஷயத்தை வெளியில் சொல்லி இருக்காங்களா... இல்லையா தெரியலையே? நீங்க ஸ்ரீ கிட்ட எதாவது சொல்லி இருக்கீங்க என்று கேட்டதற்கு மறுப்பாய் தலை அசைத்தான். இல்ல ப்ரியா நானும் சொல்லலை... அவங்க அம்மாவும் சொல்லி இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஏன் என்றால்... ஸ்ரீ என்கிட்டே ரெண்டு நாள் முன்பு அங்கே வந்து இருக்கும்போது சொன்னான்... எங்க அம்மா என்ன பிரச்னைன்னு வாயை திறந்து சொன்னால் அது எவ்வளவு தீவிரமான பிரச்சனையாய் இருந்தாலும் அதற்கு ஒரு தீர்வு என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியும்... சொல்லாத பிரச்னைக்கு எப்படி தீர்வு சொல்வது? என்றுதான் புலம்பினான். எனக்கும் இதை வெளியே சொல்ல சங்கடமாய் இருக்குது ப்ரியா... அதே மாதிரித்தான் அவங்களும் பீல் பண்ணுவாங்க... கரெக்ட் கௌதம் அவங்க அம்மா இதை வெளியே சொல்லவில்லை... சொல்லி இருந்தால்... ஸ்ரீ இதை அப்போவே... பூன்னு ஊத்தி தள்ளிவிடுவார் என்ற பயம் அவங்களுக்கு இருந்து இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் சொல்லவில்லை போல... அதுவும் நமக்கு ஒரு விதத்தில் சாதகம்தான்... ஸ்ரீக்கு தெரிய வேண்டாம் என்று அவங்க நினைக்கறதை எப்படி நாம் யூஸ் பணலாம் என்று யோசிக்கிறேன்...

ப்ரியா... நாம எப்படியாவது ஆன்டியை கன்வின்ஸ் பண்ணி ஆக வேண்டும் ப்ரியா... இன்னும் தள்ளி போட முடியாது... எவ்வளவு நாள் ஸ்ரீ யும் அனுவும் இப்படி தனி தனியாக காத்து இருப்பது... எங்க அப்பா வருவாங்க... அம்மா இல்லன்னா பரவாயில்லை... சிம்பிளா ரெஜிச்டேர் மேரேஜ் முடிச்சு கூட்டிட்டு வரேன் என்று கூட அவன் சொல்லிவிட்டான். ஆனால் ஸ்ரீ சொன்னாலும்... எனக்கு அதில் உடன்பாடு இல்லை. எனக்கு ஒரு நியாயம்... ஸ்ரீ க்கு ஒரு நியாயமா? எப்படி இருந்தாலும் அவனோட அம்மா இல்லாமல் கல்யாணம் செய்வது என்ற பேச்சுக்கே இடம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். இப்ப என்ன செய்ய போறோம் ப்ரியா... கிளம்பி வந்துட்டோமே தவிர மலைப்பாய் இருக்கிறதே... என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லி கொண்டே போனவனை பார்த்து... நம்பிக்கையோடு இருங்க கௌதம், அவங்களுக்கும் பையன் வாழ்கையில் நிச்சயம் அக்கறை இருக்குமே... எடுத்து சொன்னால் புரிந்து கொள்வார்கள்... என்றுதான் நினைக்கிறேன். நீ அவங்ககிட்ட தனியா... கொஞ்சம் பொறுமையா பேசறியா ப்ரியா... என்று கேட்டவனை பார்த்து நிச்சயமா கௌதம்... ஏன் அப்படி கேட்கறீங்க... அனுவிற்காக நான் இதை கூட செய்ய மாட்டேனா? ஸ்ரீ வேற... எப்படியாவது... என்னோட புல் பேச்சு திறமையை பயன்படுத்தறேன் கௌதம், கவலை படாதீங்க... நிச்சயம் இன்னிக்கு நைட் நீங்க என்கிட்டே எப்படி ப்ரியா? எப்படி? எப்படி?என்று சந்தோஷமா கேட்பீங்க பாருங்களேன்... என்று தேற்ற முயன்றவளை பார்த்து மெலிதாய் பெருமூச்சு விட்டு புன்னகைத்தான்.

ஸ்ரீராம் ஏற்கனவே சொல்லி இருந்தபடி... நாலரைக்கு வந்து ஆல் தி பெஸ்ட் சொல்லி இருவரையும் டாக்சியில் ஏற்றி முகவரி சொல்லி வழி அனுப்பி வைத்தான். நீங்க போய் ஒரு பதினைந்து இருபது நிமிஷத்திற்கு எல்லாம் நாங்க ரெண்டு பெரும் வந்துடுவோம்... சரியா... என்று கெட்டவன் அவர்களது கவலையான முக பாவனையை பார்த்தவன்... கேலியாக... அட ஒண்ணும் கவலை படாதீங்க.... எங்க அம்மா ஒண்ணும் சிங்கம் புலி இல்லை... உங்களை கடிச்சு தின்னுட மாட்டாங்க... கொஞ்சம் வேகமா பேசுவாங்களே தவிர ரொம்ப நல்லவங்க...என்னை பார்த்தாலே உங்களுக்கு புரிஞ்சு இருக்கனுமே... என்று சிரிக்க வைக்க முயல... ப்ரியா சுதாரித்து... உங்களை பார்த்து இருக்கதனாலதான் ஸ்ரீ பயமே வருது... ஏற்கனவே பார்த்த பத்தாவது நிமிஷம் சிங்கம் நிறைய இருக்கற ஊர் சிங்கபூர்ன்னு சொல்லி கடித்தவர் தானே நீங்க... என்று சிரிப்போடு சொன்னாள்... எஸ்... இதைத்தான் நான் எதிர்பார்த்தேன்... ஐ திங்க் ப்ரியா இஸ் ஆல்ரைட் நவ்... அவளே பார்த்துப்பா... அப்ப கிளம்பலாம் கௌதம்... என்று சொல்லிவிட்டு ட்ரிவரிடம் சைகை காண்பித்தான். அவர்கள் வீட்டிற்கு போய் அழைப்பு மணியை அழுத்திவிட்டு காத்து இருக்கும்போது இருவருக்குமே கொஞ்சம் படபடப்பாய்தான் இருந்தது.

யாரோ வேலை ஆள் மாதிரி ஒரு மத்திய வயது பெண் எட்டி பார்த்துவிட்டு யார் வேண்டும் என்று மலாய் மொழியில் கேட்கும்போதே...புஷ்பா மேடம் இருக்காங்களா... அவங்களை பார்க்கணும் என்று சொல்ல... தமிழா நீங்க... என்று வாய் எல்லாம் பல்லாக... வாங்க உள்ளே வந்து உட்காருங்க... இதோ அம்மாவை கூப்பிட்டுட்டு வரேன்... என்று அவசரமாய் படி ஏறியவள்... ஐயோ என்று தலையில் தட்டியபடி கீழே வந்தவள்... அய்யா உங்க பேர்... என்று விசாரித்தாள். சென்னையில் இருந்து கௌதம் என்பவர் வந்து இருக்காங்கன்னு சொல்லுங்க... என்று சின்ன புன்னகையோடு சொன்னான். ஒரு வேளை பார்க்க மாட்டேன்னு சொல்லிட்டா என்ன ப்ரியா செய்யறது? என்று விசாரிக்க... இருபது நிமிஷம் வெயட் பண்றது... எப்படியும் அவங்க வந்துடுவாங்கள்ள...போக அப்படி எல்லாம் சொல்ல மாட்டாங்க கௌதம்... அவங்களுக்கும் குடும்ப கௌரவம்னு ஒண்ணு இருக்குல்ல... வேலை ஆட்கள் இருக்கும்போது அப்படி எல்லாம் சொல்ல மாட்டாங்க... பார்க்கலாம்... என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே... படி உச்சியில் புஷ்பா வந்துவிட்டதை கவனித்த இருவரும் எழுந்து கை குவித்தனர். வணக்கம்... நாங்க சென்னையில் இருந்து வரோம்... என்று சொல்லும்போதே... அவள் லேசாய் தலை அசைத்து தெரியும் உட்காருங்க என்று மட்டும் சொன்னாள். அந்தளவு வரவேற்பே அவர்கள் முகத்தில் நிம்மதியை வரவழைக்க போதுமானதாய் இருந்தது.

இறங்கி வந்து எதிரே அமர்ந்தவள் வேலைக்கார பெண்ணிடம்...குடிக்க எதாவது எடுத்து வா என்று ஜாடை மெலிதாய் காட்டியதை உணர முடிந்தது. எப்படி தொடங்குவது என்ற தயக்கத்தில் கௌதமும் ப்ரியாவும் அமர்ந்து இருக்க... ஜூஸ் வந்ததும் எடுத்துகோங்க ... என்று சொல்லி விட்டு சாய்ந்து அமர்ந்தாள். அவர்கள் மரியாதைக்காக இரண்டு வாய் சாப்பிட்டு விட்டு டம்ப்ளரை கீழே வைத்தவுடன் இப்ப சொல்லுங்க... என்ன விஷயமாய் வந்தீர்கள் என்று கேட்டாள். ஸ்ரீராம் இல்லையா... எப்போ வருவார்? என்று மெல்ல பேச்சை ப்ரியா ஆரம்பித்தாள். அதை ஏன் நீ கேட்கிறா? என்று அவள் குறுக்கிட்டதும்... கௌதம் இடையில் புகுந்து ...இது ப்ரியா, என்னோட அத்தை பொண்ணு... எங்க இருவருக்கும் கல்யாணம் நடக்க போகிறது... அன்று இரண்டு நிச்சயதார்த்தம் செய்வதாய் இருந்தது... ஆமாம் அது தெரியுமே... என்றவளுக்கு பதிலாக... அது அன்று நின்றுவிட்டது. திரும்ப இப்போ எடுத்து கல்யாணம் முடிக்கலாம் என்று ப்ளான் பண்றோம்... ஓ சரி அதை சொல்லவா இவ்வளவு தூரம் வந்தீர்கள் என்று கேட்டாள். அதையும் சொல்லிட்டு அப்படியே அனு-ஸ்ரீராம் கல்யாணம் பற்றியும் உங்ககிட்ட பேசிட்டு போகலாம் என்று வந்தோம் என்று சமாதானமாய் சொன்னான் கௌதம். இல்ல தம்பி... அது சரி வராது என்று நான் அன்னைக்கே நேரே வந்து உங்க வீட்டில சொல்லிட்டு வந்தேனேப்ப... இப்ப நீங்க இப்படி திடு திப்புன்னு... சொல்லாம

கொள்ளாம வந்து நிக்கறீங்க... அவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து வந்து இருக்கேங்க... அவமரியாதை செய்யவேண்டாம் என்றுதான் உள்ளே கூப்பிட்டு ஜூஸ் கொடுத்தேன்... அது வேற... விஷயம்...

ஆனால் கல்யாணம் என்பது அப்படி சுலபமா முடிவு பண்ற சமாசாரம் இல்லை... அது எங்களுக்கும் புரியுது ஆண்ட்டி... அதனால்தான் நாங்க இவ்வளவு தூரம் வந்ததே... என்று ப்ரியா குறுக்கிட்டு பேச முயற்சி செய்ய... அவள் பார்வை இவள் புறம் திரும்பியது. உன் பேரென்ன? ப்ரியாவா? இங்க பார் ப்ரியா... நான் எதுக்கு இந்த கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொல்றேன்னு உனக்கு தெரியாது... இதோ உட்கார்ந்து இருக்கானே அவனுக்கு தெரியும்... அதை நான் என் வாயால் சொல்ல வேண்டாம்னு பார்க்கறேன்... முழுசா எந்த விபரமும் தெரியாம சின்ன பொண்ணு நீ ஏதாவது வாய்க்கு வந்தபடி பேசக்கூடாது. இல்ல ஆன்ட்டி நீங்க ஏன் வேண்டாம்னு சொல்றீங்க என்ற காரணம் எனக்கு முழுசா தெரியும்... அதனாலதான் நான் இங்கே வந்தேன்... உங்ககிட்ட பேசி அன்று நடந்து முழு உண்மையை சொன்னால் இந்த பிரச்னை தீர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு... எனக்கு தேவை எல்லாம் நீங்க என்னை நம்பி என்னோட பேச்சை ஒரு பதினஞ்சு நிமிஷம் கேட்கணும்... அவ்வளவுதான் என்று சொல்லும்போதே புஷ்பா குறுக்கிட்டாள். நான் ஏன் உன் பேச்சை கேட்கணும் சொல்லு? என் மாமாவோட பிரெண்டோட பேத்தி நீ... நீ எனக்கு யாரு? நான் எப்படி உன்னை நம்பறது ... என்று வரிசையாய் கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

இப்ப யாரும் இல்லைதான் ஆன்ட்டி... ஆனால் ஒருவேளை அனு ஸ்ரீராமை மணம் முடித்து இங்கே வந்தால்... நமக்குள் இருக்கும் உறவு நிலைத்து நிற்குமே... என்று மெல்ல ஆரம்பித்தவள்...அது இருக்கட்டும்... ஸ்ரீராம் எப்போ வருவார்... என்று கொஞ்சம் உரிமையோடு கேட்டாள். அவள் திடீர் என்று அழுத்தமாய் குரல் உயர்த்தியதும் கௌதம் ஆச்சரியமாய் திரும்பி அவளை பார்த்தான். நான் பார்த்துக்கறேன் என்று அவனுக்கு தைரியம் அளித்தவள்.... சொல்லுங்க ஆன்டி என்று கேட்டாள். நீ எதற்கு அப்போ பிடித்து ஸ்ரீராமை கேட்கிறாய்? அவனை உனக்கு தெரியுமா? தெரியும் ஆன்ட்டி... சுவாமி கல்யாணத்தில் பார்த்து இருக்கிறேன்... சென்னையில் அவங்க தாத்தா வீட்டுல நானும் கொஞ்ச நாள் தங்கி இருந்தேன்... அவருக்கு என்னை தெரியும்... வர நேரம்தான்... நீங்க பேசறதை சீக்கிரம் முடிச்சுட்டு கிளம்புங்க... என்று அவசரமாய் சொன்னாள். அவள் சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே... வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்க... புஷ்பவின் முகத்தில் குழப்பம் வந்தது. வாசலுக்கு மூவரும் பார்வையை திருப்ப... ஸ்ரீ சின்ன கண் சிமிட்டலோடு உள்ளே வந்தான். ஹாலில் நுழைந்தவுடன் அப்போதுதான் பார்ப்பதை போல...அம்மா மேல் ஒரு பார்வையை செலுத்தி... ஹலோ என்று ஆச்சரியபட்டவன்... என்னம்மா கௌதம் ப்ரியா ரெண்டு பேரும்

இவ்வளவு தூரம் வந்து இருக்காங்க ஏதாவது விசேஷமா? ம்ம்ம் அவங்களுக்கு கல்யாணம் நடக்க போகிறதாம்... என்று சொன்னாள். வாவ்... காங்க்ரட்ஸ்... கௌதம் உனக்காவது சீக்கிரம் கல்யாணம் நடக்கட்டும்...உங்க அம்மா ஓகே சொல்லிடங்களா ப்ரியாவிற்கு... என்று கை கொடுத்து விசாரிக்க... கௌதமிற்கு சிரிப்பை அடக்குவது சிரமமாய் இருந்தது. ஸ்ரீ நீ மேலே போய் முகம் கழுவிட்டு வா... ஏதாவது சாப்பிட்டு விட்டு அப்புறம் பேசலாம்... என்று சொல்லும்போதே... சரிம்மா இதோ டூ மினிட்ஸ் கௌதம் என்று கை காட்டிவிட்டு மேலே இரண்டு இரண்டு படிகளாக தாவி ஏறினான்.

இங்க பாரு ப்ரியா... நீ சொல்றதை கேட்க எனக்கு நேரமோ பொறுமையோ இல்லை... அப்படி சொன்னால் எப்படி ஆன்ட்டி... இது அனுவோட வாழ்கை மட்டும் இல்லை... ஸ்ரீ-யோட வாழ்க்கையும் இதுல இருக்கறது உங்களுக்கு புரியலையா? அதை பத்தி நீ கவலை படவேண்டாம். என் பையனோட வாழ்கையை நான் பார்த்துப்பேன்... என்று உறுதியாக சொல்ல ரைட்... நீங்களே முடிவு எடுங்க... ஆனால் ரெண்டு பக்க நியாயத்தையும் கேட்டுட்டு எடுங்க... நாங்க என்ன சொல்ல வரோம்னு கேட்கவே மாட்டேன் என்று சொன்னால் எப்படி? பேசி கொண்டு இருக்கும்போதே அடுத்த கார் வந்து நிற்கும் ஓசையும் கேட்க... புஷ்பவின் பொறுமை பறந்து போனது. சரி ஜஸ்ட் பதினைந்து நிமிஷம்... நீ என்ன சொல்றாயா சொல்லு... ஆனால் இப்ப இல்ல... ஸ்ரீ-யோட அப்பா வராங்க... அவங்க ரெண்டு பேரும் காபி குடித்தப்புரம்... வீட்டை சுத்தி கட்டறேன்னு... உன்னை கூட்டிட்டு போறேன்... அங்கே வழியில் நீ என்ன சொல்றாயா... சொல்லிகொள்... அதுவரை உட்கார்... என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து உள்ளே போனாள். தவிப்போடு அவளை பார்த்த கௌதமிற்கு... ஆறுதலாய் தலை அசைதவள்... எனக்கு நம்பிக்கை வந்துவிட்டது கௌதம். வரும்போது இருந்த படபடப்பு இப்போ இல்லை... ஏற்கனவே ஸ்ரீ நிறைய அவங்ககிட்ட வாதாடி இருக்க வேண்டும்... இரண்டு மாதம் முடிந்துவிட்டதே... காலம் ஆற்றிய புண்ணாகவும் இருக்கலாம். அவர்களை பார்த்தால் ரொம்ப பிடிவாதமாய் இருக்க மாதிரி எனக்கு தோன்றவில்லை. நீங்க எதற்கும் கடவுளிடம் நல்லா வேண்டிகோங்க... என்று சொன்னவள் கண்ணில்... மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலில் இருக்கும் அந்த விபூதி பிள்ளையார் நினைவிற்கு வர... அவசரமாய் கண் மூடி பிரார்த்தித்தல்.

கண்ணை திறக்கும்போது கௌதம் கண் மூடி இருப்பது தெரிய அவள் ஆச்சரியத்துடன்... அவன் கண் திறப்பதற்காக... காத்து இருந்தாள். விழித்தவன் பார்வையில் அவளது அதிசயித்த முகம் படவும் என்ன என்று கண்ணால் விசாரித்துவிட்டு லேசான சிரிப்போடு சொன்னான். நீ வேண்டிக்கொன்னு சொன்னதும் எனக்கு அந்த விபூதி பிள்ளயார்தான் தோன்றியது... ரொம்ப சக்தி உள்ளவர்தான் ப்ரியா... ஜனவரி ஒன்று... போட்ட அப்ளிகேசனுக்கு... ஒரே வாரத்தில் எனக்கு சங்க்சன் பண்ணிட்டார். அதே

மாதிரி இதையும் முடித்து வை என்று வேண்டி கொண்டேன். அவன் சொல்ல சொல்ல... அவள் முகம் மலர்ந்து விகசித்தது... இப்போ எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும் என்ற கூடுதல் நம்பிக்கையுமே... தெய்வ சங்கல்பம் போல தோன்றியது...

@@@ எல்லா புகழும்... இறைவன் [ஒருவன்] ஒருவனுக்கே... நீ நதி போல ஓடி கொண்டு இரு... எந்த வேர்வைக்கும் வெற்றிகள் பேர் வைக்கும்... உன்னை உள்ளத்தில் ஊர் வைக்குமே... @@@

அத்தியாயம் 82

மாடியில் இருந்து முகம் கழுவி ரத்னம் இறங்கி வரும் போது... கௌதம் ப்ரியா இருவரையும் பார்த்து சிநேகமாய் புன்னகைத்து வாங்க கொஞ்சம் காபி சாப்பிடலாம் என்று அழைக்க...ஸ்ரீராம் கிச்சனுக்குள் ஒரு பார்வையை செலுத்திவிட்டு... நீங்க என்ப அவங்களை இப்ப காபி சாப்பிட கூப்பிடறீங்க... அம்மா ஜஸ்ட் இப்பதான் ஜூஸ் கொடுத்து இருக்காங்க... அப்புறம் நீங்க உடனே காபி... நான் ஐஸ்க்ரீம் இப்படி சொன்னால் அவங்க என்ன செய்வாங்க? பாவம் நம்மளோட விருந்தோம்பலில் வாய் அடச்சு போய் உட்கார்ந்து இருக்காங்க பாருங்க... என்று சத்தமாய் சொன்னவன்... குரலை தணித்து, அவங்க ரெண்டு பெரும் இருந்து நைட் ஸ்பெசல் டின்னர் சாப்பிட்டுவிட்டு போவாங்க... நீங்க காபியோடு முடிக்க பார்கரீங்களா? உதை... என்று செல்லமாய் மிரட்டி விட்டு புன்னகைக்க... மற்ற மூவருக்கும் சிரிப்பை அடக்க சிரமமாய் இருந்தது. இருவரும் டைனிங் டேபிளில் அமர்ந்தவுடன்... சற்று தொலைவில் பேசாமல் அமர்ந்து இருந்த கௌதம் ப்ரியா இருவரையும் பார்க்க... அவளுக்கு ஒரு மாதிரி இருக்க... வாங்க கௌதம்... ப்ரியா... கொஞ்சம் காபி சாப்பிடலாம்... என்று கொஞ்சம் அடங்கிய குரலில் கூப்பிட்டாள். இல்ல பரவாயில்லை ஆண்ட்டி... நாங்க இப்பதானே ஜூஸ் சாப்பிட்டோம்... நீங்க உங்க வேலையே முடிச்சுட்டு வாங்க... நாங்க வெயட் பண்றோம்... என்று புன்னகையோடு மறுத்தனர். டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பிய ஸ்ரீராம்... அம்மா கௌதம்கிட்ட நான் கொஞ்சம் பிசினெஸ் பெசபோறேன்... நாங்க மூணு பெரும் கொஞ்சம் தோட்டத்தில் இருக்கோம்... நீங்க ப்ரியா கூட பேசிட்டு இருங்க... ஒரு அரைமணி நேரத்தில வந்துடறோம்... என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

அவர்களோடு வாசல் வரை கூட வந்தவளை பார்த்து கண் சிமிட்டி... ப்ரியா நீ எங்க அம்மாவிற்கு மரியாதை கொடுத்து பேசறதா நினைச்சு கெஞ்சினால் அவங்க மிஞ்சுவாங்க... பெட்டேர் தடாலடியா பேசறதுதான்... நான் எங்க அப்ப கிட்ட சொல்லி சொல்லி அலுத்துட்டேன்... நீயாவது நான் சொல்றதை கேளு... என்று சொன்னவனை பார்த்து ப்ரியா புன்னகைத்து சரி என்று தலை அசைத்தாள். மற்ற இருவரும் கட்டைவிரலை தூக்கி காட்டிவிட்டு வெளியே போக அவள் மீண்டும்

உள்ளே வந்து அமர்ந்து புஷ்பாவின் வருகைக்காக காத்து இருந்தாள். டைனிங் டேபிளை க்ளீன் செய்வதை மேற்பார்வை இடுகிறேன் என்ற போர்வையில் இதை துடை... அதை எடு... அங்கே வை... என்று நீட்டி முழக்கிவிட்டு வேறு வழி இன்றி எதிரில் அமர்ந்து அவளை எடை போட்டாள். ப்ரியாவை பொறுத்தவரை... ஒரு புன்னகையோடும் இலகு பாவனயோடும்... அமர்ந்து இருந்தவளை பார்க்க... புஷ்பாவிற்கு ஒரு சின்ன ஆச்சரியம் மலர்ந்தது... என்ன நம்பிக்கையோடு அமர்ந்து இருக்கிறாள்... கொஞ்சம் கூட படபடப்பு எதுவுள் இல்லாமல்... தனக்கு இருக்கும் அளவு டென்சன் கூட அவளிடம் இல்லையே... என்று பெருமை தோன்றியதை மறைத்து... ஒரு கடினத்தன்மை குரலில் வரவழைத்து இப்போ நீ சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிட்டு கிளம்பு...என்றாள். இங்கேயா ஆன்ட்டி.... வேலை காரங்களுக்கு தமிழ் தெரியும் போல இருக்கே... நாம ஏதாவது ரூமில் போய் பேசலாமே என்று சொன்னதும் அவளுக்கு சுறு சுறு என்று கோபம் ஏறினாலும்... அவள் சொன்னதில் இருந்த உண்மை சுட... மனம் இன்றி வா... என்று அவளது ரூமிற்கு அழைத்து சென்றாள்.

ஒரு நாற்காலியை காட்டிவிட்டு... உட்கார்ந்து வளவளக்காமல் சீக்கிரம் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிவிட்டு கிளம்பு என்று கறாராய் சொன்னபடி கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அவள் படபடப்பை மனதில் கணக்கிட்டபடி.... ஆண்ட்டி நான் சொல்லவேண்டியது ஒண்ணே ஒண்ணுதான்... அனுவும் ஸ்ரீராமும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பறாங்க ஆண்ட்டி அவங்களுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்க உங்க சம்மதம் வேண்டும்... அவ்வளவுதான்... என்று சொல்லி அவள் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தாள். அது முடியாதுன்னு நான் அன்னிக்கே கௌதம் வீட்டுலையும்... கொஞ்சம் முன்னால் உன்கிட்ட கீழேயும் சொல்லிட்டேனே... என்று முடிந்த வரையில் நிதானமான குரலில் அழுத்தமாக... புஷ்பா சொல்ல... ப்ரியா வேகமாக எழுந்து அவள் அருகில் வந்தாள். ஏன் ஆன்ட்டி? ஏன் நடக்காது? அனுவிற்கு என்ன குறைச்சல்? ஏற்கனவே அவளோட போட்டோ மாதவமூர்த்தி தாத்தா மூலமா கொடுத்து... அதை நீங்க பார்த்து... அவங்க குடும்பம் பத்தி நீங்க விசாரிச்சு திருப்தி அடைஞ்ச பிறகு... நிச்சயம் பண்ணலாம் என்று தீபாவளி அன்னிக்கு சொன்னேங்களே... அந்த வார்த்தை எங்கே போச்சு? அது மாறியதற்கு எனக்கு காரணம் தெரியனும் சொல்லுங்க... என்று ஆத்திரமாக கேட்டு விட்டு மூச்சு வாங்கினாள்.

அதை எல்லாம் உன்கிட்ட சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை... என்று சொல்லும்போதே குறுக்கிட்டாள். ஏன் என்கிட்டே சொல்லாம யார்கிட்ட சொல்லுவீங்க... நான் அவளோட அண்ணியாக்கும்... அண்ணிங்கறது அடுத்த அம்மா மாதிரி எங்க வீட்டு பொண்ணை வேண்டாம்னு அலட்சியமா சொல்லுவீங்க அதுக்கு காரணம் கூட சொல்ல மாட்டிங்களா? இது எந்த ஊரு நியாயம்...

சொல்லுங்க... எனக்கு இப்பவே காரணம் தெரியனும்... என்று கொஞ்சம் அதட்டலாகவே கேட்டாள். அவள் அந்த மாதிரி அதட்டியது அவளுக்கு கோபமூட்ட... நீதானே கேட்டாய் வாங்கி கொள் என்கிற மாதிரி... கல்யாணத்திற்கு முன்பே கண்டபடி சுத்தற பொண்ணு... வழியனுப்பி வச்சு வேடிக்கை பார்க்கற அம்மா ... அவள் செய்யுற தப்பை காசு கொடுத்து சரிகட்டுற அண்ணன்... இது ஒரு குடும்பம் ... அதுக்கு நீ வக்காலத்தா? நானும் பேச வேண்டாம்... பேச வேண்டாம்... சின்ன பொண்ணுன்னு பார்த்தால் நீ பாட்டுக்க பேசிட்டே போறியே? பொண்ணா லட்சணமா அடக்க ஒடுக்காம இரு... அன்னிக்கு நிச்சயம் பண்ண நாங்க வந்த போது என்ன நடந்துன்னு உனக்கு தெரியுமா? வழக்கமா இருக்கற மாமியார் மாதிரி முகம் காட்ட கூடாதுன்னு... மருமகளை மகளா வச்சுக்கணும்னு நான் ஆசையா வைர நெக்லஸ் வாங்க வந்தது தெரியுமா உனக்கு? அந்த பேங்கில கரன்சி மாற்ற வந்தபோது என்ன பார்த்தேன்னு தெரியுமா உனக்கு? பெரிசா பேச வந்துட்டா... ஒண்ணும் தெரியாமா...என்று ஆத்திரமாய் சொன்னவள் கொஞ்சம் நிறுத்தி மூச்சு வாங்கினாள்.

அன்று முதல் இன்று வரை இந்த சம்பவம் குறித்து யாரிடமும் இவள் பேசவில்லை... அடைத்து கிடந்த அத்தனை ஆத்திரமும் இப்போது தான் வெளியே வருகிறது... இது வெளியேறிவிட்டால்... அவளால் நிதானமாய் பேச யோசிக்க முடியும்... இவள் பேசுவதுதான் பெட்டேர் என்ற முடிவுக்கு வந்தவள்... லேசாக புன்னகைத்து எனக்கு தெரியும் ஆன்ட்டி... அன்னிக்கு என்ன நடந்ததுன்னு நல்லாவே தெரியும்... ஆனால் நீங்க என்ன புரிஞ்சு வச்சு இருக்கீங்கன்னு எனக்கு தெரியாது... அதை சொன்னீங்கன்னா... அது கரெக்டா இல்லாயான்னு நான் சொல்வேன்... என்று அதே சிரிப்புடன் சொல்ல அந்த சிரிப்பை பார்த்தவுடன் புஷ்பாவிற்கு கோபம் பீறிட்டது. ஏய்... அன்னிக்கு அவளுக்கு நான் நகைவாங்க கரன்சி மாற்ற பேங்கிற்கு போன போது இப்ப உன் கூட வந்து அப்பாவியாய் உட்கார்ந்து இருக்கானே... அவன் அஞ்சு லட்சமோ... பத்து லட்சமோ...யாரோ ஒருத்தனுக்கு கொடுத்து கொலை பண்ணிடுவேன்னு மிரட்டினான்... அவன் மூஞ்சில அன்னைக்கு எவ்வளவு ஆத்திரம் தெரியுமா? அதை நான் ஏன் கண்ணால பார்த்தேன்... அதோட நான் விடலை...நான் அவன்கிட்ட போய் ஏன் தம்பி உன்னை அவன் அப்படி மிரட்டுகிறான்... எதற்கு மிரட்டிட்டு கொடுக்கும் பணத்தை நீ சிரிச்சுட்டே வாங்கிட்டு போற என்று கேட்டதுக்கு அவன் என்ன சொன்னான்னு தெரியுமா? என்ன தெரியும் உனக்கு... என்று கேட்டவள் கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கினாள்.

அவள் அப்படி விடாமல் பொரிந்ததே... தன் வெற்றி என்பதை உணர்ந்த ப்ரியாவிற்கு நன்றாகவே சிரிப்பு வந்தது. சிரமப்பட்டு அடக்கியவல்... அவர் உங்ககிட்ட சொன்னது எப்படி ஆன்ட்டி எனக்கு தெரியும்? அதையும் நீங்களே சொல்லிடுங்க... என்று கேட்டாள். ஒரு சின்னபெண் விரிக்கும்

வலையில் வாகாய் விழுகிறோம் என்பதே புரியாமல் அவளது சிரிப்பு கொஞ்சம் ஆத்திரமூட்ட.... அவானா கண்டு இவ்வளவு தூரம் நடந்ததுக்கு... வெறும் பேச்சோட விட்டான். நானா கண்டு இருந்தாள், நடக்கறதே வேற... நீயெல்லாம் உன் தங்கையை அவள் லவரோட நெருக்கமா படம் பிடிச்சு காட்டினால் ரொம்ப சந்தோஷபடுவ போல... போம்மா போய் ஏதாவது வேலை இருந்தா பாருங்க போங்க... என்று சொல்லிவிட்டு ... அந்த வார்த்தைகளை தன் வாயால் சொன்னதற்கு சங்கடபடுபவள் போல... ஹூம் என்று பெருமூச்சு விட்டு முகம்திருப்பிய அந்த கணத்தில் ப்ரியா உணர்ந்தால்... ஸ்ரீராம் சொல்வது போல அவங்க அம்மா உண்மையில் ரொம்ப நல்லவங்கதான்... ஒரு பெண்ணை பற்றி அவதூறை பேசி விட்டு அதற்காக முகம் சுளிப்பவர் நிச்சயம் நல்லவராய்தான் இருக்க முடியும்... இதை வைத்தே இவர்களை சுலபமாய் மடக்கி விடலாம் போல இருக்கே... என்று ப்ரியா உற்சாகத்துடன் எண்ணி நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள்.

அந்த மாதிரி பொண்ணு ஸ்ரீராமிற்கு வேண்டாம்... என்று சொல்லும்போதே ப்ரியா அழுத்தமாய் எந்த மாதிரி பொண்ணு என்று குறுக்கிட்டாள். ஏய் நீ என்ன எனக்கு வேண்டும் என்றே வெறுபேற்றுகிராய ? என்று எரிச்சலோடு கேட்க... ஐயோ இல்லை ஆன்ட்டி நீங்க நல்ல மூடில் இருந்தாள் தானே என்னோட காரியம் நடக்கும்... ஜஸ்ட் விஷயம் தெரிவதற்குதான் ஆன்ட்டி கேட்டேன்,,, உங்களுக்கு சொல்ல பிரியம் இல்லாவிட்டால் போகிறது... ஆனால் நிச்சயம் அன்று அனு உங்களை வெளியே போக சொல்லி சத்தமாய் பேசினாள் என்று கௌதம் என்னிடம் சொன்னார். எப்படி இருந்தாலும் அனு உங்களை அப்படி சொல்லி இருக்க கூடாது... அவள் சார்பில் நான் அதற்காக உங்களிடம் மன்னிப்பு கேட்டு கொள்கிறேன் என்று குனிந்தவள்... அவள் காலை தொட்டு கண்ணில் ஒற்றி கொண்டு சாரி ஆன்ட்டி... என்றாள்.
சட்டென்று மாறிய ப்ரியாவின் உணர்வுகளை புரிந்து கொள்ள முடியாமல்... பரவாயில்லை... இருக்கட்டும் என்று லேசாக முனகினாள். ஆனால் அனு ஏன் ஆன்ட்டி அப்படி சொன்னாள்? என்றும் மெல்ல நைசாக விசாரித்தாள். அதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று லேசாக திணரிவிட்டு... அவங்க அம்மா அனுவை கண்டிக்காமல் ஸ்ரீராமோடு சுத்த விட்டுட்டாங்கன்னு சொன்னேன்... அம்மான்னா பொண்ணை கண்டிச்சு வளர்க்க வேண்டாமா? அதை கேட்டேன்... என்று கவனமாய் ஆஸ்ரமம் பற்றிய பேச்சை தவிர்த்து சொன்னாள்.

அதை புன்னகையோடு ஒதுக்கியவள்கட்டயம் ஆன்ட்டி அம்மான்னா அப்படிதான் இருக்கணும்... ஆனால் நீங்க முன்னால் சொன்னதும் இப்ப சொல்றதும் உதைக்குதே ஆன்ட்டி... முன்பு அனு கண்டபடி சுற்றினால் என்றீர்கள்... இப்போ அவங்க அம்மா சுற்ற விட்டார்கள் என்றீர்கள்... இதில்

உங்களுக்கு எது நேரடியா தெரியுமே அதை சொல்லுங்க ஆன்னட்டி ப்ளீஸ்... ஊகம் எதுவும்வேண்டாம் என்று பதவிசாய் கேட்டாள். ஸ்ரீ அவங்க அப்ப கிட்டயே சொல்லி இருக்கிறான்... அவனே அவங்க அம்மாகிட்ட சொல்லி அவங்க அனுவை அழைச்சுகிட்டு கோவிலுக்கு வந்தாங்கன்னு... இதுக்கு என்ன சொல்ற? என்று கேட்க... ப்ரியா இப்போது சத்தமாய் சிரித்தாள்... ஆன்ட்டி ப்ளீஸ்... இதுல யார் மேல கோபம் உங்களுக்கு? ஸ்ரீராம் மேலா? அனு மேலா? லக்ஷ்மி அம்மா மேலா? எனக்கு இதுல யோசிச்சா எதுவுமே தப்பா தெரியலையே ஆன்ட்டி... ஸ்ரீராம் ஆன்ட்டி கிட்ட பேசினாருனா... என்ன அவசியம் ஆன்ட்டி... அனு கண்டபடி சுத்துற பெண்ணாய் இருந்தால்... அவள்கிட்ட கேட்டே அவர் போய் இருக்கலாமே... இதுல ஆன்ட்டி கிட்ட ஏன் கேட்கணும்? அது அனு நல்ல பொண்ணு என்பதைத்தானே காட்டுது... ஸ்ரீராம் பற்றி நான் எதுவும் உங்களுக்கு சொல்ல தேவை இல்லை... அவர் நல்லவர் என்பது உங்களுக்கே தெரியும். இருந்தாலும் என்னோட திருப்திக்காக சொல்றேன்...

ஒரு பொண்ணோட அம்மா கிட்ட எல்லாராலும் உங்க பொண்ணை கூட்டிட்டு வாங்கன்னு சொல்லிட முடியாது ஆன்ட்டி... மனசில கபடம் இல்லதவங்கதான்... உரிமையா... தன்னோட பெற்றோர்கள் பார்த்து நிச்சயித்த பொண்ணை... ஒரு முறை பார்க்க... தைரியமாய் பொண்ணோட அம்மாகிட்ட கேட்க முடியும்... அவர் அப்படி கேட்பதற்கான காரணம் நல்லா புரிஞ்சதால்தான் ஆன்ட்டி அவங்க தன்னோட பொண்ணை கூட கூட்டிட்டு போனாங்க... இதுல அவங்க மேல் எப்படி தப்பு சொல்ல முடியும்? இப்ப உங்களுக்கு தெரியாத சில விஷயங்கள் சொல்றேன் ஆன்ட்டி... அதுல சில உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக கூட இருக்கலாம்... நீங்க பார்த்த அதே கௌதம் பணம் கொடுக்கற விஷயத்தை நானும் பார்த்து அவர் மேல சந்தேகப்பட்டு சண்டை போட்டு இப்போதான் எனக்கே உண்மை தெரிஞ்சுருக்கு... கௌதமை புரிஞ்சுகிட்டு இப்ப வந்துட்டேன். சம்பந்தப்பட்ட நபரை வைத்தே உங்களிடம் உண்மை விளக்க என்னால் முடியும்... ஆனால் நம்முடைய பிள்ளைகளை நம்பாமல்... அடுத்தவர் வாக்கை நம்புவது எனக்கு அவ்வளவு சரியாக படவில்லை... அதனால்தான் நானே பேசலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

ஆன்ட்டி ஸ்ரீராம் ஏற்கனவே அனுவை சுவாமி கல்யாணத்தில் பார்த்து மறுநாள் ஹோட்டலில் அவளிடம் காதலை சொன்னது... அனுவின் அட்வைஸ்... ஸ்ரீ அப்பாவிடம் சொன்னது ... தாத்தாவோடு போய் பொண்ணு பார்த்து... நிச்சயம் அன்று மறுநாள்... ஸ்ரீ பேசியது... அனு அடிக்க கை ஓங்கியது... நியூ இயர் அன்று ஸ்ரீ வந்தது... அனுவை ஏமாற்றி கௌதம் பார்டிக்கு அழைத்து போனது... லக்ஷ்மி அம்மாவிற்கு சர்ஜரி நடந்தது... ஸ்ரீ வந்து பார்த்து... இப்போ ஹோட்டல் டாஜில்

பேசியது எல்லாம் சொல்லிவிட்டு... இப்பவும் ஸ்ரீ... அனுவை ரெஜிஸ்டர் கல்யாணம் செய்து கொள்ள சம்மதம் தெரிவித்து இருக்கிறார்... அதற்கு அவங்க அப்பாவும்சம்மாதித்து இருக்கிறார்... இதை நான் உங்கள் குடும்பத்தில் குழப்பம் உண்டாகுவதற்காக நான் சொல்லவில்லை... ஆனால் இவ்வளவிற்கு பிறகும்... அனுவும் சரி... கௌதமும் சரி... எங்க வீட்டில் இருக்கும் எல்லோருமே நீங்க இல்லாமல் திருமணம் இல்லை என்பதில் உறுதியாய் இருக்கிறார்கள்.... ஸ்ரீ அப்படி சொன்னதற்கு காரணம் அவர் உங்க மேல மரியாதை வைக்கவில்லை என்பதோ... அலட்சியபடுதுகிறார் என்பதோ இல்லை... அப்படிப்பட்ட மனிதர் அவர் இல்லை என்பது உங்களுக்கே தெரியும். அது அனு மேல் வைத்து இருக்கும் ஆழமான காதல் என்று வேண்டுமானால் வைத்து கொள்ளலாம்.

ஜஸ்ட் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு பார்த்த என்னையே தனது தங்கையாக ஏற்று எனக்காக கௌதமிடம் வாதாடியவர்... அவர்...இதை எல்லாம் நான் உங்களிடம் சொல்வதற்கு காரணம் என்ன தெரியுமா? உங்க சம்மதத்திற்காக... ஒரு கல்யாணம் இல்லை ஆண்ட்டி ரெண்டு கல்யாணம்... வெயட் பண்ணிட்டு இருக்கு ஆன்ட்டி...நான் சொல்றது எங்களோட கல்யாணத்தையும் சேர்த்துதான். இப்ப உங்க சந்தேகம் என்ன ஆன்ட்டி... அனு கண்டபடி அலையுற பொண்ணு என்றா? இல்லை ஆன்ட்டி... அவள் அப்படி இருந்தால்... நாங்க இங்கே வந்து உங்ககிட்ட பேசிட்டு இருக்கற அவசியம் இல்லை... அவங்க கல்யாணம் என்னைக்கோ முடிஞ்சு இருக்கும்... அவள் குடும்பத்தை மதிக்கிற பொண்ணு... அதனாலதான்... இன்னும் நாங்க கேட்டுகிட்டு இருக்கோம்... இல்ல அவள் அன்று உங்களை கோபமாய் பேசியதுதான் உங்க கோபத்திற்கு காரணம் என்றால்... அது தன் அம்மா மேல் உயிரை வைத்து இருக்கும் ஒரு நல்ல குடும்பத்து பொண்ணின் நியாயமான கோபம் ஆன்ட்டி...அந்த கோபம் வரணும்... வரவிட்டால்தான் தப்பு... நாளைக்கே இந்த வீட்டிற்கு வந்தபின்... உங்களை யாராவது ஏதாவது சொன்னாலும் அவளுக்கு அதே கோபம் வரும் ஆன்ட்டி... அதுதான் அனு... அவள் சொல்லி கொண்டே போக... புஷ்பா யோசித்தாள்... அது ஒரு பெரிய பிரச்னையா? தனக்கு ஒரு பெண் இருந்தால் அவள் பேச மாட்டாளா? ஏன் ஸ்ரீராம் தன்னுடன் சண்டை போட்டது இல்லையா? அதற்காக அவனுக்கு தன் மேல் நம்பிக்கையோ அன்போ இல்லை என்று அர்த்தம் இல்லையே... அவள் தனக்குள் யோசித்து கொண்டு இருக்க... ப்ரியா தொடர்ந்தாள்...

இப்ப சீடீக்கு வாங்க... அன்று அவர் ரெண்டு சீடீ கொடுத்து கௌதமை மிரட்டி பணம் பறித்தார்... என்ன இர்-ன்னு சொல்றேன் பார்கரீங்களா... இப்ப அவரே தன் தவறு உணர்ந்து திருந்திட்டார்... அவரை நாங்களே மன்னிச்சுட்டோம்... இப்ப அவரை கூப்பிட்டு உங்களிடம் பேச சொல்லலாம்... ஆனால் அது தேவை இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். நம் குழந்தைகளை நம்பாமல் அடுத்தவர்

பேச்சை கேட்பது சரி இல்லை ஆன்ட்டி...அவள் சொல்லி கொண்டே போக... புஷ்பா ஆதங்கத்தோடு குறுக்கிட்டாள். போதும் ப்ரியா... நீ பாட்டுக்க பேசிட்டே போகாத ... நீ ஒரு அம்மாவா இருந்தால்தான் என்னோட பீலிங்க்ஸ் புரியும்... நீ உன்னோட பையனுக்கு இந்த மாதிரி ஒரு பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணி வைப்பாயா சொல்லு... என்று கேட்டவுடன் அவள் அமைதியாய் புன்னகைத்தாள். இல்ல ஆன்ட்டி... நீங்க ஏற்கனவே பலதடவை சொன்ன மாதிரி நான் சின்ன பொண்ணுதானே... அதனால என்னை உங்க ஸ்தானத்தில் வச்சு பார்க்க முடியலை ஆன்ட்டி... ஆனால் எனக்கு வேற ஒன்னு தோணுது... அந்த சீடீயில் நானும் கௌதமும் இருப்பது போல ஒன்றும்... ஸ்ரீ அனு இருப்பது ஒன்றும் இருக்கு. அதை நாங்க ரெண்டு பேரும் பார்க்கவில்லை...பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இருப்பதாக தோன்றவில்லை. வேற யாருக்கும் விஷயமே தெரியாது...அது என் கையில்தான் இருக்கு... நீங்க பார்த்திங்கன்னா உங்களுக்கே தெரியும்... அது fabicated.... c.d... என்பது அது பொய் என்ற முடிவுக்கு வந்தால்... கல்யாணத்தை மறுப்பதற்கு என்ன காரணம் சொல்வீங்க? சொல்லுங்க என்று கேட்டு நிறுத்தி அவளை ஆராய்ந்தாள்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் குழப்பத்தோடு சிந்திப்பதை பார்த்த அவள் பேச்சை தொடர்ந்தாள்... ஒருவேளை... அது நிஜம் என்றே வைத்து கொண்டாலும்... அதற்காகவாவது ஸ்ரீ-அனு கல்யாணத்தை முடிப்பதுதானே சரி ஆகும்... கற்பு என்றால்... அது ரெண்டு பேருக்கும் உண்டு இல்லையா ஆன்ட்டி... அனுவை தவிர்த்து வேறு ஒரு பெண்ணை ஸ்ரீராமிற்கு முடித்து வைத்தால்... அது அந்த பெண்ணிற்கு அநியாயம் இல்லையா... ஆன்ட்டி... உங்க பையனுக்கு மட்டும் புதிதாய் பொண்ணு வேண்டும்... அந்த பெண்ணிற்கு... ஏற்கனவே மனதாலும் உடலாலும் இன்னொரு பெண்ணை நினைத்தவரா? அது மட்டும் சரியா? அந்த பெண் பாவம் இல்லையா? இப்படி பிடிவாதம் பிடிப்பதால் யாருக்கு என்ன பிரயோஜனம் ஆன்ட்டி? நீங்க கேட்ட மாதிரி என்னால் கற்பனை பண்ணமுடியலை... ஆனால் நீங்க ஸ்ரீக்கு வேற கல்யாணம் பண்ணி வச்சால்... வர அந்த பொண்ணு மனசு பத்தி என்னால் யோசிக்க முடியுது... நான் பேசுவது எல்லாமே... அனுவிற்காக மட்டும் இல்லை ஆன்ட்டி... ஸ்ரீ க்காகவும்தான். ஸ்ரீ என்னை அவருடைய தங்கை என்று ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கிறார்... ஆன்ட்டி... அந்த உரிமையில்தான்... அவர்க்காகவும் யோசித்து... அவர் மனம் சந்தோஷபடட்டும் என்று உங்களை கெஞ்சி கேட்கிறோம்... எங்கள் நான்கு பேர் சந்தோஷமும்... எதிர்கால வாழ்க்கையும் உங்களின் ஒரு வார்த்தையில் ஆன்ட்டி...

நான் சொல்வதை எல்லாம் சொல்லிவிட்டேன். இனிமேல் நீங்கதான் முடிவு எடுக்கவேண்டும். உங்க முடிவுக்காக நாங்க நாலு பேரும் காத்து இருக்கிறோம் ஆன்ட்டி... ப்ளீஸ் நல்ல முடிவா சீக்கிரம்

எடுங்க ஆன்ட்டி... என்று சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தை கேள்வியோடு பார்த்தாள். புஷ்பாவின் முகத்தில் கலவையான உணர்ச்சிகள்... அவசரப்பட்டு தப்பு செய்துவிட்டோமோ... ஸ்ரீராம் லவிற்காக அவனது சந்தோசத்திற்காக... யாரோ...எங்கோ பிறந்த ஒரு பெண்... இவ்வளவு பேசும்போது தான் தன்னுடைய பையனுக்காக ஒன்றும் செய்ய வேண்டாமா? ஏன் தன் அப்பாவிடம் தான் சொல்லிய ஒரு வார்த்தைக்காக ரத்னத்தை கட்டி வைக்கவில்லையா? தனது பெற்றோர் தனக்கு காட்டிய அன்பு தனக்கு அவன் மேல் வேண்டாமா? இந்த பெண் சொல்வது போல்... சீடீ விஷயம் அது பொய்யாக இருந்தாலும்... நிஜமாக இருந்தாலுமே... கல்யாணம் செய்து வைப்பதுதான் சரி போல இருக்கே... தான் இவ்வளவு நாள் எதற்காக மறுத்தோம்... சீடீ விஷயம் பொய் என்றால்... அனு பேசியது மட்டும்தானே தப்பு... என்னுடைய பெண்ணாக வைத்து கொள்வேன் என்று நிச்சயம் அன்று நினைத்தேன் என்று இவளிடம் சற்று முன்பு பெருமையாக சொன்னேனே... அது பொய்யா? அது உண்மை என்றால்... இப்போது கல்யாணத்தை ஏன் மறுக்க வேண்டும்... கடவுளே என்று தலையை பிடித்தபடி அமர...

எல்லாத்துக்கும் மேல ஸ்ரீ ரெஜிச்டேர் மேரேஜுக்கு சம்மதிச்ச பின்னும் இவர்கள் நம்மை வந்து கெஞ்சி கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்கள் யாருமே... கெட்டவர்களாய் இருக்க முடியாது... ப்ரியா அவள் அருகே வந்தாள். அவள் கைகளை எடுத்து ஆன்ட்டி சொல்லுங்க ப்ளீஸ்... எங்க எல்லோருடைய சந்தோஷமும் உங்கள் கையில் ப்ளீஸ் நல்ல வார்த்தையாய் சொல்லுங்க ஆன்ட்டி என்று கெஞ்சலாய் சொன்னவுடன் அந்த வினாடியில் அவள் முடிவு எடுத்தாள். ஸ்ரீ உன்னை என்ன சொன்னான் என்று சொன்னாய்? என்று அவளை பார்த்து லேசான சிரிப்போடு கேட்டாள். தங்கை என்று சொன்னார் ஆன்ட்டி என்று அவள் புரியாமல் சொல்ல... அவனுக்கு நீ தங்கை என்றால் நான் உனக்கு ஆன்ட்டியா? என்று கண்சிமிட்டி சிரிப்போடு கேட்க சிலவினாடிகள் பொறுத்து அவள் சொன்னது ப்ரியாவிற்கு உறைத்தது ... வாட்... அப்படின்னா... என்று கொஞ்சம் யோசித்தவள் அம்மா... அம்மா என்று சொல்லணும்... ஓ மை காட் அப்படின்னா நான் சொன்னது உங்களுக்கு ஓகேயா? அனு- ஸ்ரீராம் கல்யாணத்திற்கு ஓகேயா? சொல்லுங்க... ப்ளீஸ் சீக்கிரம் சொல்லுங்களேன் என்று அவள் முகத்தை பற்றி லேசாய் உலுக்க அவள் புன்னகையோடு ஆம் என்று தலை அசைத்தாள். ஹுர்ரே ....என்று உற்சாகமாய் கத்தியவள்... அம்மா... அம்மா, ரொம்ப தேங்க்ஸ் அம்மா... ரொம்ப ரொம்ப தேங்க்ஸ்... என்று சொல்லி அவள் முகத்தை பற்றி இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி மாறி முத்தமிட்டவள்... ... உற்சாகமாய் ஸ்ரீ.... உங்க அம்மா ஓகே சொல்லிட்டாங்க.... என்ற அவளின் உற்சாக கூவல் கேட்ட அடுத்த வினாடி.... அவர்கள் மூவரும் அறை வாசலில் எட்டி பார்த்தனர். ப்ரியா புஷ்பா இருவர் முகங்களிலும் இருந்த மலர்ச்சியை பார்த்தவர்கள்... முகங்களும் மலர்ந்து

விகசித்து...

@@@@ ஹேப்பி.... இன்று முதல் ஹேப்பி... @@@@ ...

அத்தியாயம் 83

வாசலில் வந்து நின்ற மூவரில் முதலில் சுயநிலை அடைந்து உள்ளே வந்தது ஸ்ரீராம்தான். அவசரமாய் அம்மாவின் அருகில் வந்தவன்... தேங்க்ஸ் அம்மா என்றவன் அவளை அப்படியே தூக்கி ஒரு முறை சுற்றி கீழே இறக்கிவிட்டு... அவளை கன்னத்தில் முத்தமிட்டவன்... எல்லாம் சரிதான் அம்மா... ஆனால் அதை இந்த ப்ரியா பொண்ணு வந்து கேட்டப்புறம்தான் சொல்வீங்களா? ஏன் நான் கேட்கும்போதே சரி என்று சொன்னால் என்னவாம்... இப்ப இவளுக்கு வேற பெருமை தலைக்கு மேல ஏறிக்கும்... நான்தான் சம்மதம் வாங்கினேன் என்று ... இதெல்லாம் எனக்கும் உங்களுக்கும் தேவையா? நமக்குள்ள நடக்கற விஷயத்துக்கு போய்... இன்னொரு பொண்ணுக்கு கிரெடிட் கொடுத்துட்டீங்களே அம்மா... என்று போலியாய் பெருமூச்சு விட... அவள் சிரித்தாள். எல்லாம் கொஞ்ச நாள்தான ஸ்ரீ... எப்பவும் பொண்ணுங்களுக்கு... பிறந்த வீட்டில் செல்லம் கொஞ்சம் அதிகம்தான்... சீக்கிரமே வேற வீட்டுக்கு கல்யாணம் ஆகி போகிற பொண்ணாய் இருந்தால் அது இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகுமே... அது மாதிரி நினைச்சுக்கோ... என்று சமாளிக்கிற மாதிரி சொல்ல... ஸ்ரீ, ரத்னம் இருவருமே... அவசரமாய் குறுக்கிட்டனர்...

வாட்? எனக்கு தெரியாம எப்ப உனக்கு பொண்ணு வந்தது? அதுவும் கல்யாணம் பண்ணி கொடுக்கற வயசில்? என்று கேட்க... அந்த கேள்வி என்னை கேட்காதீங்க? உங்க அருமை பையன்தான்... அவளை தனது தங்கை என்று ஸ்வீகாரம் பண்ணி இருக்கிறான்... அதை அவள்தான் என்னிடம் சொன்னாள்... சரி போனால் போகுது என்று நானும் ஒத்துகொண்டேன்... எப்ப பார்த்தாலும் அப்பா பிள்ளை ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து கொண்டு என்னை தனியா நிறுதுவீங்கள்ள... அதற்காகத்தான் எனக்கு சப்போர்ட்டுக்கு இப்ப நான் ஒரு மெகா கூட்டணி ரெடி பண்ணி இருக்கேன்... அதுல நான் ப்ரியா அனு மூணு பேர் இருக்கோம்... நீங்க ரெண்டு பேர்தான்... மைனாரிட்டி வேற... இனிமேல் ஜாக்கிரதையா பார்த்து நடந்துகோங்க... என்று மிரட்டல் விடுத்தாள். இவ்வளவு பேச்சுக்கும் ப்ரியாவிடம் இருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லையே... என்ன விஷயம் என்று ஸ்ரீராம் திரும்பி பார்த்தான்.

அங்கே கௌதம் ப்ரியாவின் தோளில் சாய்ந்து இருக்க ... அவள் அவன் முதுகை வருடியபடி...

மெல்லிய குரலில் அதட்டி சமாதான படுத்திக்கொண்டு இருந்தாள். என்ன கௌதம் இது... சின்ன குழந்தை மாதிரி... என்னைத்தானே எப்ப பார்த்தாலும் அழகூடாதுன்னு சமாதான படுத்துவீங்க... திட்டுவீங்க... இப்ப என்ன அந்த வேலை என்னை செய்ய வச்சுட்டீங்க... கௌதம்... கௌதம்... என்று அவன் தோளை பற்றி அவள் லேசாக உலுக்க... அவன் நிமிர்ந்து பனித்த விழிகளுடன்... தேங்க்ஸ் ப்ரியா... என்றான். அய்ய... இது ரொம்ப நல்லா இருக்கே... நீங்க எனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்வீங்களா? கை சாப்பாடு அள்ளி கொடுக்குதேன்னு... வாயும் வயிறும் தேங்க்ஸ் சொல்ற மாதிரி இருக்கு நீங்க பேசறது... அய்ய இது அதைவிட ரொம்ப நல்லா இருக்கே... என்று ப்ரியா மாதிரியே பேசி காட்டிய ஸ்ரீராம்... குடும்ப படத்துல... சூப்பரான டயலாக்கோட ஒரு செண்டிமெண்ட் சீன் பார்க்கற மாதிரி... என்ற கிண்டல் குரல் அவர்களை நனவிற்கு கொண்டு வந்தது. அவசரமாய் விலகி... இருவரும் விழிகளில் நீருடனும்... இதழ்களில் புன்னகையுடனும் அவனை பார்த்தார்கள். என்ன கௌதம் இது... ப்ரியாதான் அழுமூஞ்சி என்று நான் நினைத்து கொண்டு இருந்தேன்... நீயுமா? என்ன பொருத்தம்? உங்களுக்குள் இந்த பொருத்தம் என்று கேலியாய் பாடி சிரிக்க... அவன் சிரிப்பிலே எல்லோருமே இணைத்து கொண்டார்கள்.

கௌதம் புஷ்பாவின் அருகில் வந்து அங்கிளோட சேர்ந்து நில்லுங்க ஆண்ட்டி என்று சொல்லிவிட்டு... ப்ரியாவுடன் எங்களை ப்ளேஸ் பண்ணுங்க என்று சொல்லி விழுந்து நமஸ்கரித்தான். நல்லா சந்தோஷமா நீண்ட நாள் இருங்க... என்று சொன்னவுடன்... அட பாவி என்னை சிக்கலில் மாட்டிவிட்டாயே... நீ இவ்வளவு நல்ல பையனா இருந்தால்... என் பாடு திண்டாட்டம் ஆச்சே... என்று முனகியவன் வந்து காலில் விழ போக... புஷ்பா... கை காட்டி தடுத்தாள்... இப்ப வேண்டாம் ஸ்ரீ... அனுவோட சேர்ந்து ஜோடியா விழுங்க... என்று சொல்ல... அனுதானே... இதோ ஒரே மணி நேரத்தில் கூட்டி வருகிறேன் என்று உற்சாகமாய் சொன்னான். வாட்... ஒரு மணி நேரத்திலா? அது எப்படி முடியும்? என்று புஷ்பா அப்பாவியாய் விழி விரித்து கேட்க... அந்த கேள்வியின் அர்த்தம் உறைக்காமலேயே... இங்கதானம்மா, ஹோட்டல் பாரடைசில் இருக்கா... போக வர ஆகிற டைம்தானம்மா... என்று சொல்ல அவள் மேலும் விரிந்த சிரிப்போடு அது எப்படி ஸ்ரீ உனக்கு தெரியும் என்று கேட்டாள். நான்தானே ஏர்போர்ட்டில் இருந்து... என்று சொல்ல ஆரம்பித்தவன் சுதாரித்து நிறுத்தினான். ஓ மை காட்... நானே உளறிட்டேன் போல இருக்கே... அப்பா என் தெய்வமே... டூ சம்திங் என்று அப்பாவை பார்த்து கெஞ்ச... ப்ரியா வாய் விட்டு சிரித்தாள்.

டோன்ட் வொரி ஸ்ரீ அம்மாகிட்ட நான் எல்லாமே சொல்லிட்டேன்... எல்லாமே... நீங்க அனுகிட்ட

அடி வாங்கினது உட்பட... என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தாள். அடி பாவி... அவ எங்க அடிச்சா? இப்படி ஒண்ணுக்கு பத்தா போட்டு கொடுக்கத்தான் இங்க வந்தாயா? என்று அவளை பார்த்து சிரிக்க... கவலை படாத ஸ்ரீ... அனுகிட்ட சொல்லி உடனே இந்த விஷயத்தை கவனிக்க சொல்லிடறேன் எதற்கு பாவம் ப்ரியா இல்லாததை சொன்னாள் என்று இருக்க கூடாது... நடந்ததை சொன்னதாகவே இருக்கட்டும்... என்று கௌதம் தன் பங்கிற்கு வாரினான். ஆஹா... கௌதம் உன்னை போய் நான் ப்ரியாகிட்ட அப்பாவி வாய் இல்லா பூச்சி என்று சொன்னேனே... என்னை சொல்லணும் என்று மீண்டும் சிரித்தான். ஸ்ரீ போதும்... இங்கே இருக்கற எல்லோரும் சந்தோஷமா சிரிச்சு பேசிட்டு இருக்கோம்... அங்க அவள் இன்னும் தவிச்சுகிட்டு இருப்பாள்... நீ போய் சொல்லி கூப்பிட்டு வா... கிளம்பு என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு... புஷ்பா, நைட் டின்னர் ஸ்பெசலா, பிரமாதமா செய்ய சொல்லிட்டு வா... என்றார். இதோ கிளம்பறேன்பா ... என்று சொல்லியவன்... அம்மா வித் யூர் பெர்மிசன் ம்ம்ம் என்று அவளை கேட்க... ஆமாண்டா... ரொம்ப நடிக்காத... போ போய் என் மருமகளை கையோடு கூப்பிட்டு வா... என்று அவன் தலையில் செல்லமாய் தட்டி விட்டு போனாள். அவன் அவசரமாய் அறைக்குள் நுழைவதை பார்த்த கௌதமிற்கு மனம் தவித்தது...

இவன் போக அரை மணி நேரம் ஆகும்... மேலும் அவனது விளையாட்டுத்தனம் வேறு நினைவு வர... அவளை எதுவும் சீன்டினாலும் சீண்டுவான்... எதற்கும் ஒரு வார்த்தை அவளிடம் சொல்லிவிடுவோம் ஆனால் அது அவனுக்கு தெரியாமல் இருக்க வேண்டாம்... என்று எண்ணியவன்... அனுவின் எண்ணை அழுத்தியபடி... ஸ்ரீயின் அறை கதவை கௌதம் தட்டினான்... திறந்துதான் இருக்கு கம் இன்... என்றவன் கம்ப்யூட்டர் முன்பு அமர்ந்து இருந்தான். அனுவிற்கு... குட்டியாய்... செல்லமே... ஜஸ்ட் அரை மணி நேரம் காத்திரு... ஸ்வீட் நியூசொட வரேன் வரேன்... வந்து கொண்டே இருக்கிறேன் என்று மெயில் அனுப்பி விட்டு திரும்பி பார்த்தான். அது தான் போவதற்குள் அவள் பார்த்து இருக்கவேண்டும்... பார்க்கலாம்... நடக்கிறதா என்று... கௌதம் அனுவிடம் ஆண்ட்டி சரின்னு சொல்லிட்டாங்க... ஸ்ரீ கிளம்பிட்டு இருக்கிறான்... அரை மணி நேரத்தில் வருவான்... என்று மட்டும் சொல்லி வைத்தான். என்ன ஸ்ரீ கிளம்பலியா? நீ கிளம்பிட்ட அப்படின்னு அனு கிட்ட சொன்னேனே... ஹேய்... நியூ இயர் அன்று மதுரைக்கு போற அன்னிக்கு ... நீ கிளம்ப எவ்வளவு நேரம் எடுத்துகிட்ட? மறந்துடுச்சா? பழசெல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்க கூடாது மேன் ஞாபகம் வச்சுக்கோ என்றவன் அலமாரியை திறந்து ஆராய்ந்தான். வாயில் பாடல் ஒலித்தது...

@@@@ அக்டோபர் மாதத்தில்... அவளை நான் கண்டேன்... அட்டகாச புன்னகையில்... அசந்து நான்

நின்றேன்... அவள் அருகினில் சென்றேன்... உன் பேரென்ன என்றேன்... அவள் மெல்ல சிரித்தாள்... உன் பேர் சிரிப்பா என்றேன்... அவள் ஓடினாள்... ஓடினாள்... ஓடினாள்.... நான் தேடினேன்... தேடினேன்... தேடினேன்... இறுதியில் வந்து அவள் என் இதயத்தில் ஒளிந்து கொண்டாள்... நான் இல்லாமல் அவள் இல்லை... அவள் இல்லாமல் நான் இல்லை.... @@@@

கௌதமின் போன் வந்து அனுவின் சிறகுகளை விரித்து விட்டு இருந்தது... கடவுளே எல்லாம் நல்லபடியாய் முடித்து வைத்தாயே... ரொம்ப நன்றி... என்று மனதிற்குள் எண்ணியவள் அம்மாவிடம் சொல்லிவிடலாம் என்று வீட்டிற்கு முயன்றாள். என்கேஜெட் ஆக இருந்தது... பல முறை முயன்ற பின் உணர்ந்தாள்... ஓ கௌதம் பேசிட்டு இருப்பான். தன்னிடம் சொல்லிவிட்டு அம்மாவை உடனே அழைத்து இருப்பான். கொஞ்ச நேரம் கழித்து பேசலாம்... என்று முடிவு செய்தவள்... லாப்-டாப்பை திறந்தாள்..ஏற்கனவே எழுதி வைத்து இருந்ததில் நாலு மெய்லை மட்டும் அனுப்பினாள்.

Sweeta... Romantica... Ennai... Eerthavane... SREE I love you–da... என்று ஒன்றும்

" I CHOSE TO LOVE YOU IN SILENCE... BECAUSE IN SILENCE I FOUND NO REJECTION" என்று ஒன்றும்...

It takes a second to say I LOVE YOU... but it takes lifetime... to show it... I WANT TO BE WITH YOU ALWAYS TO SHOW IT..... என்று ஒன்றும்...

I had learnt to love you so easily... but to forget you will be the last thing I could possibly learn... என்று ஒன்றும்... மட்டும் அனுப்பினாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமா அனுப்பலாம் என்று சிரிப்போடு எழுந்தாள். அவன் கிளம்பி கொண்டு இருப்பான்... இதை பார்த்துவிட்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும்... பார்ப்பானா? நியூ இயர் பார்ட்டி அன்று தான் ரொமான்டிகா மெசேஜ் அனுப்பி இருந்தால் என்ன செய்து இருப்பீர்கள் என்று கேட்டதற்கு அவன் சொன்ன பதில் இப்போது நினைவு வந்து அவள் இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்தது. அவனது குறும்புகளை இனிமையாக அசை போட்டபடி... அரை மணி நேரத்தில் வந்துவிடுவேன் என்று சொன்னானே அண்ணன்... என்று யோசனையோடு... அவசரமாய் முகம் கழுவி உடை மாற்றி... அலங்காரம்... பார்த்து பார்த்து செய்தாள்.

ரெடியாகி மீண்டும் ஆசை விடாமல்... லாப்-டாப்பை பார்த்தவளுக்கு புதிதாய் ஒரு மெயில் வந்து இருப்பது கண்ணில் பட்டது. அட... தன்னுடைய மேச்செஜை பார்துவிட்டா... முன்பே அனுப்பியதா... என்று ஆவலுடன்... அதை திறந்தாள்... அவனுடையதுதான்... ஷார்ட்... பட் ஸ்வீட்... செல்லமே... என்று ஆரம்பித்த மெயில்... ம்ம்ம் என்று மெலிதாய் பெருமூச்சை விட்டாள்... தன்னுடைய மெய்லை அவன் பார்க்கவில்லை போல... அந்த வினாடியில் அவனது ஏக்கம் புரிந்தது சில நிமிடங்கள்

தன்னால் தாங்க முடியவில்லையே... அவன் எத்தனை நாட்கள் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து இருப்பான்.... சாரிடா ஸ்ரீ... உன்னை ரொம்ப காக்க வைத்துவிட்டேன் இல்ல... இனிமேல் நீ எள் என்னும் முன்பு நான் எண்ணையாய் இருக்கிறேன்... ஓகேயா? என்று சொல்லிவிட்டு சிரித்தவளுக்கு... அவன் பின்னால் இருந்து அணைத்து காதருகில் கன்னத்தை உரசியபடி ஏன் உனக்கு காது கேட்காதா? எள் என்றால் எள்ளாய்தான் இருக்கணும்... அப்பத்தான் நல்ல பொண்ணுன்னு அர்த்தம்.... எண்ணெயாய் இருந்தால் அதிகபிரசங்கி என்று அர்த்தம்... என்று ஸ்ரீராமின் குறும்பு குரல் சொல்வது போல் கேட்டது. கண் மூடி அந்த மயக்கத்தை ரசித்தவள்... ஸ்ரீ ஐ லவ் யு சீக்கிரம் வாடா... நான் காத்துகிட்டு இருக்கிறேன்...

@@@@ கண்ணன் வரும் வேளை... அந்தி மாலை... நான் காத்திருந்தேன்... சின்ன சின்ன தயக்கம்... செல்ல மயக்கம்... அதை ஏற்று நின்றேன்... கட்டுக்கடங்கா.... எண்ண அலைகள்.... கூடு விட்டு கூடு பாயும் குறும்பு காரன் அவனே... @@@@ ...

அத்தியாயம் 84

அறை கதவு தட்டபட்டதும் வேகமாய் துடித்த இதயத்தை கட்டுபடுத்தியபடி... சில ஆழ் மூச்சுகள் எடுத்து நிதானபடுத்தி கொண்டு மெல்ல வந்து கதவை திறந்த அனுவின் முகம் அங்கே கௌதம் நிற்பதை பார்த்தவுடன் சட்டென்று ஒளி இழந்தது. என்னதான் விரைவிலேயே அனு முகபாவனையை சரி படுத்தினாலும் அதற்குள் அதை அவனும் கவனித்து இருந்தான். அவனும் இதை எதிர்பார்த்து வந்தவன்தானே... இடியட்... ரெண்டு நிமிஷத்துல என்ன ஆச்சு அந்த மடையனுக்கு... உற்சாகமாய் பாட்டு பாடியபடி உடை எல்லாம் தேர்ந்து எடுத்தவனுக்கு என்ன ஆச்சு என்றே புரியவில்லை. கம்ப்யூட்டர் முன்பு அமர்ந்தவன் நீ போய் கூப்பிட்டு வா என்று சொல்லிவிட்டான்... அந்த மாங்கா மடையனுக்கு ப்ரியா சப்போர்ட் வேற... நீங்க கிளம்புங்க கௌதம்... நான் என்னன்னு விசாரிச்சு வைக்கிறேன் என்றுவிட்டாள். அப்போதைக்கு வெளி இடத்தில் அவளிடம் வைத்துவாக்குவாதம் வேண்டாம் என்று கிளம்பி விட்டாலும்... மனம் ஆறமாட்டேன் என்கிறது. அவளை நைட் கொஞ்சமாவது அனுவை பற்றி நினைத்தாயா என்று கேட்கணும்... தன்னுடைய மனக்குமுறலை மறைத்து... என்ன அனு ரெடியா... கிளம்பலாமா... கிளம்பும் போது ஸ்ரீ க்கு ஏதோ மெயில் வந்துடுச்சு போல... அவசரமான வேலையாம்... கொஞ்சம் சிஸ்டத்துல வேலை பார்த்து கொண்டு இருக்கிறான். அதான் நீ இங்க காத்துகிட்டு இருப்பியே... தனியா... நானாவதுவந்து கூப்பிட்டு போகலாம் என்று வந்தேன்.

நம்ம அங்கே போய் சேர்வதற்குள் அவன் வேலை முடிச்சு வந்துடுவான்... நிச்சயம்... எப்படியும் போக ஒரு அரை மணி நேரம் ஆகுமே... ஆன்ட்டி உன்னை ஆசையோட எதிர்பார்த்துகிட்டு இருக்காங்க... போலாமா வா... என்று சொன்னவனுக்கு எந்த பதிலும் சொல்ல தோன்றாமல்... தனது ஏமாற்றத்தை மறைத்து ம்ம்ம் என்றுமுனகியபடி... அறை சாவியை எடுத்தாள். காரில் ஏறியபின்னும் கௌதமின் மனம் ஆறவில்லை... ப்ரியா ஸ்ரீராம் ரெண்டு பேரையும்... மனதிற்குள் திட்டி தீர்த்தான். அவ்வப்போது ஓரகண்ணால்... அனுவை பார்த்த கௌதம் அவளிடம் ஏதாவது பேச்சு கொடுக்கவேண்டும்... என்று நினைத்தாலும்... என்ன பேசுவது...

சும்மாவே தனக்கு அவ்வளவு பேச வராது... அதுவும் இப்போ இருக்கிற கோப மனநிலையில்... அவளும் ஏமாற்றத்தில் இருக்கும்போது .... ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றியவன்... என்ன அனு நான் சொன்னது ஞாபகம் இருக்க... ஆன்ட்டி நல்லாத்தான் பேசினாங்க... ப்ரியா கிட்டதட்ட ஒரு மணி நேரம் தனியா அறைக்குள்... வாதாடினாள்... என்ன நடந்ததுன்னு புல் டீடில் தெரியாது... நைட் ப்ரியகிட்ட கேட்டுப்போம்... ஸ்ரீ கூட ரொம்ப ஆசையா உன்னை பார்க்க... சீட்டி அடிச்சு பாட்டு பாடி பிரமாதமா டிரஸ் பண்ணி கிளம்பினான்... வேலை வந்து அவனும் அப்செட்ட ஆயிட்டான்...என்னை போய் கூட்டிட்டு வர சொன்னான்.

நீ ஒண்ணும் மனசுல வச்சுக்கதா... ஏன் டல்லா இருக்க மாதிரி இருக்க... ஒண்ணுமே பேச மாட்டேங்கற... ஆண்ட்டி கிட்ட போனவுடனே சாரி சொல்லிடு... சரியா... என்று ஏதேதோ பேசி கொண்டே வந்தான். ஆனால் அவன் பேச்சுக்கு உம் கொட்டி கொண்டு வந்தாலும்...அனுவின் மனம் அங்கே இல்லை... அவனுக்கு வேலை வந்துவிட்டது என்ற காரணம் நம்பும்படியாக இல்லை... ஆறு மணிக்கு மேல்... ஆபிஸ் வேலை அவசரமாய் வந்துவிட்டது என்று சொல்வதே சரி இல்லை... ஆசையாய் பாட்டு பாடியபடி கிளம்பியவனுக்கு என்ன ஆகிஇருக்கும்... அண்ணன் சொன்ன வார்த்தைகளை மீண்டும்... மீண்டும் மனதில் ஓட்டி பார்த்தாள். ஸ்ரீ-க்கு ஏதோ மெயில் வந்துடுச்சு... போல... சிஸ்டேதுல உட்கார்ந்து இருக்கிறான். அவன் பார்த்த அந்த மெயில் தன்னுடயதாய் தான் இருக்க வேண்டும்... நியூ இயர் அன்று அவன் சொன்ன வார்த்தை மீண்டும் நினைவு வந்தது... நடக்க முடியாததை எல்லாம் சொல்கிறது... இல்லாததை எல்லாம் காண்பிக்கிறது என்று என்னுடைய லாப்-டாப்பை என்னுடைய ஆபிஸ் இருக்கும் ஆறாவது மாடியில் இருந்து தூக்கி போட்டு இருப்பேன்... ஓஹோ.... புரிஞ்சு போச்சு... தன்னுடைய ரொமான்டிக்கான மெய்லை முதன் முதலாக பார்த்தவுடன்... அய்யாவிற்கு கன்னா பின்னாவென்று காதல் உணர்வுகள் பொங்கியதால்... அவனுக்கு தன்னை தனியாக ரூமில் சந்திக்க பயமாய் இருந்து இருக்க வேண்டும்...

தான் எப்பவும்... முறுக்கி கொண்டே இருக்கும்போது... கோபமாய் இருக்கும்போது எல்லாம் தன்னை அவ்வளவு சுலபமாக சமாளிதவனுக்கு இப்போ காதலோடு இருக்கும்போது தன்னை நேரில் பார்க்க முடியவில்லையா? வாவ்...வாவ்...வாவ்... அவளுக்கு இப்போது சிரிப்பு பொங்கிக்கொண்டு வந்தது... ஐயோ பாவம்...அளவு மீறிவிடுவோமோ... என்று பயந்துவிட்டான் போல... சோ ஸ்வீட் ஸ்ரீ... இப்போதுதான் அவளுக்கு அவன் மீது அபரிதமாய் காதல் பொங்கி வழிந்தது... என்ன ஒரு கண்ணியம்... சுய கட்டுப்பாடு... இவனுக்காக... எல்லை தாண்டினால் தப்பு இல்லை என்று கூட ஒரு வினாடி தோன்றும் அளவுக்கு... கட்டுக்கடங்காமல்...காதல் பொங்கியது. இதோ வரேன்... உன் வீட்டிற்கே வந்து உன் அறையிலேயே ஸ்பெசலா உன்னை கவனிச்சுக்கறேன்... மனதிற்குள் சொல்லிகொண்டவள் முகத்தில் சிரிப்பும் உற்சாகமும் பொங்கி வழிவதை பார்த்த கௌதமிற்கு காரணம் புரியாவிட்டாலும்... நிம்மதியாய் சந்தோஷமாய் இருந்தது... ஏதோ நல்ல வேளை... இவள் வாடிய முகத்துடன் இருப்பதற்கான உண்மை காரணம் ஸ்ரீ வராதது என்பது தனக்கு தெரியும்... ஆனால்... மற்றவர்கள் அதை அப்படியே புரிந்து கொள்வார்களா... குறிப்பாக புஷ்பா ஆன்ட்டி... அந்த பிரச்சனை இனி வராது... இவள் இப்போது மலர்ந்த முகத்தொடே இருப்பது ரொம்ப நல்லது... என்று திருப்தியோடு வீட்டிற்க்கு போய் இறங்கினார்கள்.

வாசலிலேயே... ப்ரியாவும்... புஷ்பாவும் காத்து இறந்தார்கள்... புஷ்பாவின் மலர்ந்த முகத்தை பார்த்தபிறகு... அவளின் உற்சாகம் இன்னும் கூடியது... அந்த மன நிலையிலேயே... அவள் அருகில் வந்து குனிந்து அவள் காலை தொட்டு ஒற்றி நிமிர்ந்தவள்... சாரி ஆன்ட்டி... அன்னைக்கு நான் எங்க அம்மா மேல இருக்கற பாசத்துல... விட்டுடு அனு... அதெல்லாம் முடிஞ்சு போன சமாசாரம்... இனிமேல் அதை பத்தி பேச தேவை இல்லை... சரியா... இது உன்னோட வீடு... முதன் முதலில் வருகிறாய்... வலது கால் எடுத்து வைத்து வா... என்று சொல்லும்போதே... ப்ரியா... சிரிப்போடு இடையிட்டு சொன்னாள்... அனு நீ என்னை முதன் முதலில் பார்த்த அன்னிக்கு உங்க வீட்டுல வச்சு பாடினாயே ஒரு பாட்டு... அது ஞாபகம் இருக்கா? என்று கேட்டுவிட்டு...

@@@ கற்பூர கன்னிகையே வாராய்... நீ அளந்து நடந்து நயந்து நயந்து பாராய்... நீ வந்தாயே மகாராணியே... வலது காலெடுத்து வாராய் நீயே... நீ வந்த இடம் வலமாக... சென்ற இடம் வரமாக... சேர்ந்த இடம் சுகமாக... வாழபோற.... @@@
என்று பாடி கண் சிமிட்டி சிரித்தாள். அவளை இறுக அணைத்து கொண்டவள்... அண்ணன் சொன்னான் ப்ரியா... நீதான் ஆன்ட்டி கிட்ட ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல பேசி வாதாடினாய் என்று... தேங்க்ஸ் என்று சொல்ல... புஷ்பா குறுக்கிட்டாள்... வாதாடுறதா... என்னை சம்மதிக்க வைக்க...

சாம... பேத... தான... தண்டம்... எல்லா முறையும் பயன் படுத்திட்டா... எப்படின்னு உள்ளே போய் ஆற அமர உட்கார்ந்து பேசுவோம்... உன்னை பார்க்க ஸ்ரீ வேற தவிப்போட காத்துகிட்டு இருக்கான்... வா... என்று அவள் தோள் பற்றி உள்ளே அழைத்து சென்றாள். ம்ம்ம் யாரு அவரை இங்கே தவிப்போட இருக்க சொன்னாங்க... வர வேண்டியதுதானே... ரூமிற்கு என்று உதட்டை சுழித்து சிரித்தவள்... பார்வை சுழன்றது... வீண் போகாமல்... ஸ்ரீ ஹாலில் நின்று இருந்தான். அவன் பார்வை அவளை அங்குலம் அங்குலமாக.... உச்சி முதல் பாதம் வரை... ஆசையோடு தடவியதை அவளால் உணர முடிந்தது. அளவில்லா ஆசையில் மனம் பொங்க... அவனை இறுக கட்டி கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றி உடல் முழுவதும் சிலிர்த்தது.

சுற்றி இத்தனை பேர் இருக்க...ஒருவருக்கொருவர்... எதுவுமே பேசாமல்... வெறும் பார்வையில் இரண்டு இதயங்கள்... இப்படி காதல் உணர்வுகளை பரிமாறி கொள்ள முடியும் என்பதை சொந்த அனுபவம் இல்லாவிட்டால் அவள் நம்பியே இருக்க மாட்டாள். அவர்களை தொடர்ந்து வந்த கௌதம்... என்ன ப்ரியா அனுவிற்கு மட்டும் இந்த வீட்டு பெண்ணாய் பாட்டு பாடி வரவேற்றாய்... எனக்கு ஒன்றும் கிடையாதா? என்று சிரிப்போடு கேட்க... ஏன் கிடையாது... உங்களுக்கு ஸ்பெசலா... அந்த பாட்டுல ஒரு வரி இருக்கு... என்று சொன்னவள்... அவனை பார்த்து... கண் சிமிட்டி...
@@@ தமிழ் நாட்டு மன்மதனே வாராய்... நீ சொன்னதெல்லாம் நிஜமாக... தொட்டதெல்லாம் ஜெயமாக... @@@ இது ஓகேயா? என்று சிரித்தாள். ப்ரியாவின் சிரிப்பில் மற்ற எல்லோரும் இணைய... ஸ்ரீராமும் சுய நினைவிற்கு வந்தான். தான் இவ்வளவு நேரம் பேசாமல் இருப்பதே பலர் புருவங்களை உயர்த்தும்... ப்ரியா இதெல்லாம் உனக்கே ஓவராய் தெரியல... கௌதமை தமிழ் நாட்டு மன்மதன் என்று சொல்கிறாய்... சரி சொல்லி கொள்... எனக்கு ஒன்றும் பிரச்னை இல்லை... எனக்கு என்ன வச்சுருக்க அதை சொல்லு... என்று அவனும் பேச்சில் கலந்துகொண்டான். அதை ஏன் என்கிட்டே கேட்கறீங்க ஸ்ரீ... அதை நீங்க அனுகிட்ட கேளுங்க... வேணும்னா... மலேசியாவின் மன்மதனே வாராய்ன்னு பாடட்டுமா... என்று கேட்க... வேண்டாம் ப்ரியா... அதுலேயே வேற லைன் இருக்கு... என்று அனு குறுக்கிட்டாள்.

அதை நான் பாடறேன்... @@@ இந்திரனில் ஒரு பாதி... சந்திரனில் ஒரு பாதி... சுந்தரனே என் ஜோடி ஆனதென்ன? @@@ என்று சொல்லி கண் சிமிட்டிவிட்டு... இது எப்படி இருக்கு ஸ்ரீ? என்று அனு கேட்டாள். அவளின் பாடலையும்... பேச்சையும் கேட்ட... மற்ற நால்வரும் ஓஹோ... சூபர்... அனு என்று சொல்லி சிரிக்க... ஸ்ரீராம் தனது விழிகளை அனுவை விட்டு விலக்க முடியாமல்... மீண்டும் அமைதி ஆனான். ஹேய் என்னப்பா இது எல்லோருக்கும் சொல்லிட்டீங்க... எனக்கு பொருத்தமா

யாரும் ஒண்ணும் சொல்லலியே... என்று கேட்ட ப்ரியாவை பார்த்து புஷ்பா... சொன்னாள்... அந்த பாட்டுலையே... உனக்கு ஒரு வரி இருக்கு ப்ரியா... நான் சொல்றேன் கேளு... @@ அசருதே அசருதே..ஊர் மொத்தமா..அது என்ன அது என்ன உன் குத்தமா? @@ என்று சொன்னவுடன் கௌதம்... வாவ்... இதுதான் டாப்... க்ளாஸ் ஆன்ட்டி என்று சொன்னதும்... ரத்னம் சிரித்தபடி... கௌதம் நானும் மனைவிக்கு மரியாதை கொடுப்பவந்தான்பா... ஆனால் இவ்வளவு வெளிப்படையா இல்லை என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரித்தார். புஷ்பா... உங்களுடைய பழைய கதையை யாரும்கேட்கல... அவங்க ஏதோ பண்ணிட்டு சந்தோஷமா இருக்கட்டும்... உங்களுக்கு என்ன... சரி சரி வாங்க.... சாப்பிட்டுடே... மிச்ச அரட்டையை தொடருங்க... என்று அழைத்துவிட்டு புஷ்பா உள்ளே சென்றாள்.

மற்றவர்கள் பின் தொடர... கடைசியாய் தயங்கி நின்ற ஸ்ரீராமின் அருகில் வந்த அனுவிடம் வெல்கம் மை ஸ்வீட் ஹார்ட் என்று சன்ன குரலில் ரகசியமாய் அவள் கண்களை பார்த்து சொல்லியவன்... தனது வலது கரத்தை நீட்டினான். தேங்க்ஸ் பார் தி வாம் வெல்கம் மை டார்லிங்... என்று அவனை போலவே சொன்னவள்... புன்னகைத்து தனது கரத்தை அவனுடயதில் வைத்தாள். அவன் அவசரமாய் மற்றவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று பார்வையால் துழவியவன்... அருகில் யாரும் இல்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டு அவள் கையை பற்றி லேசாக இழுத்தவன் மேல் சாய்ந்தவள்... கைகளை அவன் கழுத்தை சுற்றி படரவிட்டு அழுத்தமாய் அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். ஏய் என்ன பண்ற? அனு ப்ளீஸ்... இப்ப ஆரம்பிக்காத... வேண்டாம்... ஏன் வேண்டாம்? முதலில் அரை மணி நேரத்தில் வரேன் வரேன் வந்து கொண்டே இருக்கிறேன் என்று சொன்னவர் ஏன் வரவில்லையாம்? ... என்று கொஞ்சலாக கேட்டாள். அது அது.... அப்புறம் சொல்றேன்... என்று தினறியவனை பார்த்தவளுக்கு... அவனை அருகில் பார்க்க பார்க்க... ஆசை அதிகம் ஆவது போல இருக்க... ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி தன் கண்களை ஒரு முறை அழுந்த மூடி திறந்தாள். சாப்பிட போலாமா... நம்ம வீட்டுலையே நம்மை தேட வைத்து விட கூடாதுல்ல... வாங்க... என்றாள்.

ம்ம்ம் போலாம் என்றவன்... அவளது மூடி திறந்த விழிகளில் தெரிந்த ஏக்கம் ... பெருமூச்சு எல்லாம் பார்த்த போது... தான் அவளை போய் தனியாக பார்த்து இருக்க வேண்டும்... என்று ரொம்ப தாமதமாக தோன்றியது... அவளை விட்டு பார்வையை விலக்க முடியாமல் திணறினான். தான் இப்படி வாய் அடைத்து போய் இருப்பது அவனுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. எல்லோரையும் எங்காவது துரத்தி விட்டு விடவேண்டும் போல இருந்தது.... அவளோடு தனியாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆசை தோன்றிய அதே நேரத்தில் பயமாயும் இருந்தது. அவனது கணக்கு படி... தான் வருகிறேன் என்று மெயில் அனுப்பிவிட்டு அவளை அழைக்க போகாததில் அவள் கோபமாய் இருக்க

வேண்டும்... அட்லீஸ்ட் கொஞ்சம் மூடியாவாவது இருந்து இருக்க வேண்டும்... ஒருவேளை மெயில் பார்க்கவில்லை என்பதற்கும் வழி இல்லாமல் அவளே ஏன் வரவில்லை என்று விசாரிக்கவும் செய்துவிட்டாள். ஆனால்... அவள் உற்சாகமாய் இருப்பது எப்படி என்பதை அவனால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.... அனுவின் டேம்பெர்மேன்ட் எந்த நேரத்தில் எப்படி மாறும் என்பதை இப்போது கணிக்க முடியாததால்... எல்லா பிரச்னையும் தீர்ந்து இருக்கும் இந்த நேரத்தில் தனது அவசரத்தால்... ஏதாவது புது பிரச்னை வந்து விடக்கூடாதே என்று பயமாகவும் இருந்தது.

அவனும் ஒரு ஏக்க பெருமூச்சை வெளியேற்றிவிட்டு வா... என்று அவள் கையை பற்றி உள்ளே போனான். அவர்கள் இருவருக்கும் என்ன சாப்பிட்டார்கள்... மற்றவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்று ஒன்றுமே தெரியாது. பேச்சு எதுவும் இன்றி... கைகள் இணைந்து இருக்க அவ்வப்போது பார்வை மட்டும் ஒன்றை ஒன்று கவ்விகொள்ள... உணவை முடித்தனர். மற்றவர்கள்... ஹாலில் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருக்க... அவர்கள் இருவர் மட்டும் சத்தம் இன்றி மாடிக்கு நழுவுவதை பார்த்தும் பாராமல்... சின்ன சிரிப்போடு பேச்சு மற்ற நால்வரிடையே... தொடர்ந்தது.

ஸ்ரீ தனது அறைக்குள் நுழைந்தவுடனே... அனு அவன் தோளில் சாய்ந்தவள் அவன் முகத்தை ஆசையோடு பார்த்து நாலு மெயில் அனுப்பி இருந்தேனே... படிச்சீங்களா? என்று கேட்க... அதற்கு மேல் தாங்காமல் அவளை இறுக சேர்த்து அணைத்தவன்... அதை படிச்சுனாலதான் இப்படி என்னோட கரக்டேரே மாறி போய் இப்படி அமைதியாய் உட்கார்ந்து இருக்கிறேன்... புரியலியா? ஆமா நான்தான் மாறி இருக்கேன்னு பார்த்தால்... நீயும் மாறி இருக்க? நீ நான் உன்னை கூப்பிட வராததில் கோபமாய் வருவாய் உன்னை ஈசியாய் சமாளிக்கலாம்... என்று நினைத்து இருந்தேன்... நீ வந்து என்னை இந்திரன் சந்திரன் என்று சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரிக்கிறாய்... நான் என்ன செய்யறது? ம்ம்ம் என்று அவன் ஏக்கத்தோடு கேட்க... அனுவின் மனம் நெகிழ்ந்தது....

தான் நினைத்தது சரிதான்... அவன் தன்னை தனியாய் சந்திக்க தயங்கி இருக்கிறான்... என்பதே அவளது நாணத்தை உடைக்க...அவள் நிமிர்ந்து அவனை இழுத்து ஸ்ரீ ஐ லவ் யு டியர்... என்று சொல்லிவிட்டு அவன் கன்னத்தில் நெற்றியில் கண்ணில் என்று முத்தமிட... அவன் ஏய்... அனு... அனு... என்ன பண்ற... வேண்டாம்... ப்ளீஸ்... என்றவன்... சில கணங்கள் மட்டும் தாக்கு பிடித்தான் ... அப்புறம் முடியாமல்... பொறுப்பு உடனடியாய் கை மாறி... அவனது இதழ்கள்... அவள் முகம் முழுவதும்... இடைவெளியின்றி முத்தமிட்டது... கிடைத்த இடைவெளியில் இருவரும் மூச்சு வாங்கி கொள்ள... உங்களுக்கு என்ன பயம் ஸ்ரீ... எனக்கு தெரியும்... நீங்க அளவு மீற மாட்டீர்கள் என்று... இப்ப பாருங்க... என்ன ஆச்சு? என்று சொல்ல... யார் சொன்னா? நான் அளவு மீற மாட்டேன் என்று?

இப்ப எல்லாம் முடிஞ்சுடுச்சா என்ன? இது மூச்சு வாங்க நான் எடுத்துகிட்ட சின்ன பிரேக் தெரியுமா? என்று கிண்டலாய் அவன் கேட்டதிலேயே... பழைய ஸ்ரீராம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் திரும்பி வருவதை உணர்ந்தவளுக்கு இப்போது நன்றாய் சிரிப்பு வந்தது.

கீழே இருக்கையில் அவனுக்குபேச்சே வரலியே... இது அவனுக்கு மட்டும் புரியாதா என்ன? சும்மா வம்பு வளர்க்கிறான்... வளர்க்கட்டும் என்று எண்ணியவள்... சரி இப்போ என்ன செய்வதாய் உத்தேசம்? என்று கேட்க... அவன் அவள் அருகில் வந்து எழுப்பி கம்ப்யூட்டர் முன்பு உட்கார வைத்து... நான் ஒரு நூறு சாங்க்ஸ்... செலேக்டிவ வச்சு இருக்கேன்... அதை கேட்கலாம்... எல்லாம் எண்பது தொன்னூறுகளில் வந்தவை... லவ்லி சாங்க்ஸ் நீயே செலெக்ட் பண்ணு... ஒன்னில் இருந்து நூறுகுள்ள ஒரு நம்பர் சொல்லு... என்றான்... அவள் இருபது என்னுடைய வயது என்று சொல்ல அவன் கண்சிமிட்டி... வாவ் சூப்பர் பாட்டுதான் கேளு... என்று அவளை பின்னால் இருந்து அணைத்தபடி குனிந்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு அதை போட்டான்.

@@@ கண்ணே... கட்டிக்கவா... ஒட்டிக்கவா... ஒட்டிகிட்டா பத்திக்குமே ... பத்திக்கிட்டா பத்தட்டுமே... அஞ்சுகமே... நெஞ்சு என்ன விட்டு விட்டு துடிக்குது... கட்டழகி உன்னை எண்ணி கண்ணு முழி பிதுங்குது ... கொத்தி விட வேண்டும் என்று கொக்கு ஒன்று துடிக்குது... தப்பி விட வேண்டும் என்று கெண்டை மீனு தவிக்குது.... குளிக்கிற மீனுக்கு குளிர் என்ன அடிக்குது... பசி தாங்குமா இளமை இனி... பரிமாறவா ... இளமாங்கனி... வனிதாமணி... வனமோகினி ... வந்தாடு... @@

அத்தியாயம் 85

ஸ்ரீ ராமின் அறையில் கம்ப்யூட்டர் முன் அமர்ந்து நாலு வரி அந்த பாட்டில் கேட்குமுன்பு அனு ஸ்பீக்கரை அணைத்து விட்டு எழுந்துவிட்டாள். என்னடா... என்று அவனும் எழுந்தான். என்ன பாட்டு இது ஸ்ரீ... என்னால கேட்க முடியலை... என்று அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொள்ள அவன் அவளை அணைதுகொண்டான். சரி வேற பாட்டு போடலாமா? வேறன்ன என்ன பாட்டுன்னு சொல்லுங்க... அவன் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி குறும்பாக.... இன்னும் என்னை என்ன செய்ய போகிறாய்.... அன்பே... அன்பே... என்னை கண்டால் என்னென்னவோ ஆகிறாய்.... முன்பே முன்பே.... என்று பாட.... ஏய்.... ம்ஹூம்...வேண்டாம் என்று மறுப்பாய் தலை அசைத்தாள். அது வேண்டாமா.... சரி..... எந்தன் நெஞ்சில் நீங்காத தென்றல் நீதானா? அவன் முதல் வரி பாடும்போதே.... ஸ்ரீ.... போதும்.... அட பாவி இதுவும் நல்லா இல்லையா? சரி சரி.... இதுதான் கடைசி.... அன்பே அன்பே கொல்லாதே.... என்று வாயை திறக்கும் முன்பே அவனது வாயை.... தனது கைகளால் மூடியவள்... இப்ப நீங்க

கொல்லாதேன்னு சொன்னாலும்... இப்படியே நீங்க பாடிட்டு இருந்தால் அதுதான் நடக்கபோகுது பாருங்க... என்று அவள் சிரிப்போடு செல்லமாய் மிரட்டினாள். அவளது மிரட்டலை ரசித்தவன்... வேண்டுமென்றே ஒன்றும் புரியாதது போல... ஏன் அனு நான் அவ்வளவு மோசமாவா பாடறேன்.... உன்னை கொலை செய்ய தூண்டும் அளவிற்கு... என்று கேட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

ஹேய்...நான் ஒண்ணும் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லலை... என்று அவள் அவன் கழுத்தை கட்டி கொண்டு கொஞ்ச... பின்ன வேற எந்த அர்த்தத்தில் சொன்னாயாம் என்று அவளை இறுக்கி அணைத்து கொண்டு கேட்டான். அந்த பாட்டெல்லாம்... மூடை ரொமான்டிக்க மாத்துது... வாட்... மாத்துதுன்னா என்ன அர்த்தம்... இப்ப அந்த மூடில் நீ இல்லயா... அவள் பொறுமை இழந்து.... ஐயோ என்று கத்த வாயை திறந்தவள் சத்தத்தை சட்டென்று குனிந்து இதழ்களில் அழுந்த முத்தமிட்டு நிறுத்தினான். சில வினாடிகள் கழித்து... ம்ம்ம் போதும் என்று மெல்ல விலகி கொண்டவள்... இந்த பாட்டு பிசினெஸ் எல்லாம் வேண்டாம்... கீழே போகலாம்... எல்லோரும் வெயட் பண்ரங்கள்ள ... நாம மட்டும் இங்கே இருந்தால் ஒரு மாதிரி இருக்கு... என்று மெல்ல சொன்னாள். ம்ம்ம் போகலாம்... ஜஸ்ட் டூ மினிட்ஸ்... நான் ஒரு போட்டோ ஆல்பம் ரெடி பண்ணி வச்சு இருக்கேன்.... அதை மட்டும் பார்த்துட்டு போகலாம்... சிஸ்டம் ஓபன் பண்ணு என்றான். அவள் மீண்டும் சீட்டில் அமர்ந்து என்ன பாஸ் வோர்ட் என்று கேட்டாள்... அவளது பின்னால் நின்று குனிந்து அவள் தோளில் முகத்தை பதித்தவன்... நீயேதான் கண்டுபிடியேன்... ரொம்ப ஈசிதான்... என்று காதில் சொல்ல... அவள் திரும்பி அவனை கூர்ந்து பார்த்தாள். ஹலோ என்னை வேடிக்கை பார்க்காமல் சொன்ன வேலையை பாரு என்று குறும்பாக சொல்ல... நம்ம பேரா... என்று கேட்டாள். ம்ம்ம் ஆமா பட் கொஞ்சம் மாற்றத்தோட...

என்ன மாற்றம்.... கொஞ்சம் யோசித்தவள்... anusri...anu, sri , என்ற இரண்டு வார்த்தைகளையும் சேர்த்து அடித்ததை பார்த்தவுடன் ஸ்ரீராமிற்கு உற்சாகமாய் இருந்தது. எர்ரர் மெசேஜ் வந்தபோதும் அனு தொண்ணுறு பெர்செண்ட் கிட்ட வந்துட்ட... இன்னும் கொஞ்சம் நம்மை க்ளோசா நினைச்சு ட்ரை பண்ணு ... வேலை முடிஞ்சுடும் என்று சிரிக்க... க்ளோசாவா... asnrui ....என்று அடித்துவிட்டு இது ஓகேயா என்று கேட்க அவன் உற்சாகத்தில் அவள் கன்னத்தில் அழுந்த முத்தமிட்டான். எப்படிடா எப்படி... என்று அவன் மலர்ந்த முகத்தோடு கேட்க... அதுவா... ஸ்ரீ அனுவிற்குள் ஊடுருவி இருக்கிறார்ன்னு பட்சி சொல்லுச்சு ... அப்படிடா அப்படி என்று அவனை மாதிரியே சொல்லி கண்சிமிட்டியதும்... இருவருக்குமே சிரிப்பு பீறிட்டது. சரி காட்டுங்க... என்ன போட்டோ என்று கேட்க... அவன் ஓபன் பண்ணினான். அவனது ஓவியங்கள் அனைத்தும் செவ் பண்ணி இருந்தது.

கடைசியில் முத்தாய்ப்பாக ... அவள் பார்க்காத இரண்டு படங்கள்... ஒன்று அவர்கள் திருமணம் நடப்பது போல ஒன்று... அடுத்ததில் இரண்டு குழந்தைகளோடு... ஆண் ஒன்றும் பெண் ஒன்றுமாய்... அவர்களது சிறு வயது படங்களையே பொருத்தமாய் இணைத்து இருந்தான். ஹேய் இது என்னோட போட்டோ இல்லை... எப்படி கிடைச்சது... என்று அவள் ஆச்சரியப்பட... அய்யோடா... உலகத்துல என்னெனவோ கிடைக்குது... அனுவோட சின்ன வயசு போடோதானா கிடைக்காது... கௌதம் எதற்கு இருக்கான்... கம்ப்யூட்டர் எதற்கு இருக்கு... மெயிலில் வாங்கினேன்... என்று அவள் கன்னத்தில் தட்டினான்.

சரி வா போகலாம் ரொம்ப நேரம் ஆச்சுன்னு நினைக்கிறேன்... ஒரு மரியாதை கருதி நம்மை டிஸ்டர்ப் செய்ய மாட்டாங்க என்றாலும்... நம்ம மரியாதையை நாம் காப்பாற்றி கொள்வதுதானே நல்லது... வா... என்று அவள் கை பற்றி எழுப்பியவன் ஒரு முறை லேசாய் அணைத்து முத்தமிட்டுவிட்டு வெளியே போனான். அவன் போனதும் அறையை ஒருதரம் சுற்றிலும் பார்த்து அவன் அங்கங்கே படுத்து இருப்பது... ட்ரேசிங் டேபிளின் முன்னால் நிற்பது... கம்ப்யூட்டர் முன்பு அமர்ந்து இருப்பது... என பல தோற்றங்களை மனதில் நிரப்பி கொண்டவள்... ஒரு சிரிப்போடு அவனை தொடர்ந்து வெளியே சென்றாள். கீழே போய் ப்ரியாவின் அருகில் அமர்ந்தவள்... சாரி ரொம்ப நேரம் ஆச்சா... நான் மேல ஸ்ரீ யோட... ஓவியங்கள் பார்த்தேன்... என்று சொன்னவுடன் கௌதமும் ப்ரியாவும் ஒரே நேரத்தில் வாய் மூடி சிரிக்க அவள் விழித்தாள். ஸ்ரீராம் அவள் அருகில் வந்து அவள் தோளில் கை போட்டு அழுத்தி... நான் இப்பதான் பாட்டு கேட்டோம் என்று சொல்லி வாய் மூடினேன்... நீ வந்து ஓவியம் பார்த்தேன் என்கிறாய்... அதான் சிரிக்கிறார்கள்... என்று விளக்க... இருவர் முகத்திலும்... நன்றாய் அசடு வழிந்தது. ஹேய் என்ன... ரொம்பதான் சிரிக்கிறீங்க... இதெல்லாம் காதல் வாழ்கையில சகஜமப்பா.... என்று ஸ்ரீ ராம் சமாளிக்க... அவர்கள் இருவரும் மீண்டும் ஒரு முறை வாய்விட்டு சிரித்தனர்.

என்ன ஸ்ரீ... நீங்க என்ன பண்ணிநீங்கன்னு நாங்க ஏதாவது கேட்டோமா... கேட்டு பதில் சொன்னால் அது வேற... ரெண்டு பேரும் எப்படி தனியா தனியா வந்து ஒண்ணு சொன்னால் போல... ஒரே மாதிரி பேச்சை தப்பு தப்பா ஆரம்பிக்கறீங்க... ம்ம்ம் என்று ப்ரியா சிரிப்போடு கேட்க... அனு விடாமல்... என்ன பொருத்தம் எங்களுக்குள் இந்த பொருத்தம்... என்று பாட அதற்கும் அவர்கள் இருவரும் மீண்டும் சிரிக்க.... அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஏன் இப்படி சிரிக்கறீங்க... என்னோட பாட்டு அவ்வளவு ஜோக்காவா இருக்கு ... என்றுகேட்க... இல்ல... அனு ஜஸ்ட் நாலு மணி நேரம் முன்னால ஸ்ரீ எங்களை கிண்டல் பண்ணினான்... இதே பாட்டு பாடி... இப்ப அவனுக்கே அது திரும்ப

வந்துடுச்சேன்னு பார்த்தேன் என்று சொல்லி கௌதம் மீண்டும் சிரித்தான்.

ஹாலில் கேட்ட அதிகப்படியான பேச்சும் சிரிப்பு சத்தமும்... புஷ்பாவை கிச்சனில் இருந்து எட்டி பார்க்க வைத்தது. எட்டி பார்த்தவள்... அங்கே அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருந்த நாலு பேரையும் பார்த்தவுடன், அவள் முகத்திலும் ஒரு முறுவல் மலர்ந்தது. அடேயப்பா வீடு எவ்வளவு கலகலப்பாக இருக்கிறது. ஸ்ரீ நன்றாக பேசுவான் என்றாலும் சேர்ந்து பேச ஆளில்லை... அப்பா பேசுவார் என்றாலும் ஒத்த வயதுடைய நண்பர்கள் என்றால் அது தனிதான்... அங்கே பார்த்தவள்... ப்ரியா... இங்கே கொஞ்சம் வாயேன் என்று அழைத்தாள். சிரிப்போடே அருகில் வந்தவள்... சொல்லுங்கம்மா... என்றாள். என்ன ஒரே சத்தமாய் இருக்கு? என்று கேட்டவளுக்கு... சும்மாதான் ஸ்ரீயை கலாட்ட பண்ணிக்கிட்டு இருந்தோம். அவன் இவ்வளவு சந்தோஷமா நான் பார்த்ததே இல்லை ப்ரியா... வீடு பொதுவா சைலேண்டாதான் இருக்கும்... ஸ்ரீயும் அவங்க அப்பாவும்... நிறைய நாள் வெளியே போய்டுவாங்க... இப்பதான் எனக்கு உற்சாகமா இருக்கு. நிறைய மிஸ் பண்ணிட்ட பீலிங் வருது... தேங்க்ஸ் ப்ரியா... எங்க வீட்டை இவ்வளவு கலகலப்பாய் ஆக்கியதற்கு... என்றவுடன்... ஐயோ என்னம்மா இப்படி சொல்லிட்டீங்க... நான்தான் உங்களுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லணும்... என்னை ஒரு பொருட்டா மதிச்சு நான் பேசியதை கேட்டு... சரி என்று சொன்னதற்கு நான்தான் தேங்க்ஸ் சொல்லணும்... என்று சொல்லி கொண்டு இருக்கும்போதே...

அப்பா ஆரம்பிச்சுட்டீங்களா ... என்னடா ஜால்ரா சத்தம் ஹால் வரை கேட்டுதேன்னு நினைச்சேன்... நீங்கதானா.... என்றபடி ஸ்ரீராம் உள்ளே நுழைய... மற்ற இருவரும் சேர்ந்து தொடர்ந்து உள்ளே வந்தனர். வா அனு இந்த பாலை எல்லோருக்கும் கொடு என்று சொன்னவள்... உனக்கேண்டா... வயிறு எரியுது... நாங்க ரெண்டு பேரும் உண்மையை பேசினால்... என்று ஸ்ரீராமிற்கு பதில் சொல்லவும் தயங்கவில்லை. ஹலோ உண்மையை சொன்னால் பரவாயில்லை... என்று ஸ்ரீ ஆரம்பிக்கையிலேயே என்ன நடந்ததுன்னு சொல்லுங்க... உண்மையா இல்லையான்னு நான் சொல்றேன்... என்று ரத்னமும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். வாங்கப்பா ஐ மிஸ் யு... என்றவன் சிரிப்போடு... நடந்ததை சொல்லவும்... சாரி ஸ்ரீ... நான் இந்த விஷயத்துல... உனக்கு ஹெல்ப் பண்ண முடியாது... ஏன்னா... எனக்கு பொண்ணுன்னா ரொம்ப பிடிக்கும்... சோ ஐ சப்போர்ட் ப்ரியா என்று தன் கைகளை உயர்த்த... அப்பா.... யு டூ .... போங்கப்பா என்று சிணுங்க... புஷ்பா இடையிட்டாள். இல்ல ஸ்ரீ... நான் சீரியசாய் சொல்றேன்... ப்ரியா பேசறதை முதலில் நான் கேட்கவே ரெடியா இல்லை... ஆனால் அவள் பேசி முடிக்கும் போது I WAS TOTALLY IMPRESSED... ப்ரியாவை அணைத்து கொண்டவள்... கௌதமை பார்த்து... அவள் ஒண்ணும் என்கிட்டே கெஞ்சலைப்ப ... என்ன அத்தாரிட்டி

தெரியுமா?

ஏன் ஆண்ட்டி சொல்ல மாட்டேங்க... என்கிட்டே சொல்லாம யார்கிட்ட சொல்லுவீங்க? நான் அவளோட அண்ணியாக்கும்... அண்ணிங்கரது... ரெண்டாவது அம்மா மாதிரின்னு அவள் போட்ட போட்டுல அசந்து போயட்டேன்பா... நிஜமா சொல்றேன் நாத்தனாருக்காக இந்த மாதிரி சண்டை போட்ட ஒரு பொண்ணை நான் ஏன் வாழ்க்கையில பார்த்ததே இல்லை என்றவள் ப்ரியாவை அணைத்து கொண்டாள். அவள் அப்படி ப்ரியாவை ஆசையாய் அணைத்து கொண்டதை பார்த்த கௌதம் அனு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நெகிழ்வாய் பார்த்து கொண்டு... கண்கள் பனிக்க புன்னகைத்தனர். ரொம்ப பெருமையா இருக்கு ப்ரியா உன்னை பார்த்தா ... என்று சொல்லிவிட்டு அனு...ப்ரியாவை இந்த வீட்டு பொண்ணுன்னு நான் ஏற்கனவே சொல்லிட்டேன்... அப்ப நீயில்லை... அதனால் திரும்பவும் சொல்றேன்... உனக்கு நாத்தனார் இல்லைன்னு நினைச்சுக்காத... ப்ரியா உனக்கு வெறும் அண்ணி மட்டும் இல்லை... அம்மா மாதிரி அதை நீ எப்பவும் நினைவுல வச்சுக்கணும்... என்று சொன்னாள். புஷ்பா பேசியதை அதுவரை கேட்டு இருந்த அனு... நகர்ந்து வந்து கண்களில் நீரோடு ப்ரியாவை கட்டி கொண்டாள். தேங்க்ஸ் ப்ரியா... இது வெறும் வார்த்தைதான்... ஆனாலும் சொல்றேன்... என்றவளை... குறுக்கிட்டு புஷ்பா பேசினாள்.

அதென்ன அம்மான்னு சொல்றேன்... நீ பேர் சொல்லி கூபிடற... அட்லீஸ்ட் அண்ணின்னாவது சொல்லு... என்று புஷ்பா அதட்டினாள். சரி ஆண்ட்டி... ஆனால்... அண்ணி இந்த வீட்டு பொண்ணுன்னு சொன்ன ஞாபகம் இருக்கு... அப்பா அவங்களுக்கும் நான் அண்ணி முறைதானே... அவங்களும் என்னை அப்படி கூப்பிடுவாங்களா... என்று அவள் மடக்கவும் எல்லோரும் சிரித்தனர். சபாஷ் சரியான போட்டி.... நல்லா போய்ட்டு இருக்கு... தொடருங்க... என்று ஸ்ரீ சிரிக்கவும்... ஆண்ட்டி நான் சும்மா ஜோகிர்காக சொன்னேன்... அண்ணின்னே நான் கூப்பிடறேன் அதுல எனக்கு ஒண்ணும் பிரச்னை இல்லை... என்று அனு புன்னகைத்தாள். என்ன அனு இப்படி கவுத்துட்டியே... என்று ஸ்ரீராம் சொன்னதை கேட்ட அனு... இது என்ன நமக்கு புதுசா... என்ற பாவனையில் சிரித்தாள். ஆனால் நீ இப்ப சொன்னதுல வேற ஒரு பிரச்னை இருக்கு என்று புஷ்பா மீண்டும் ஆரம்பிக்க... எல்லோரும் அவளை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தனர். என்ன ஆண்ட்டி சொல்லுங்க... அதையும் தீர்த்துடுவோம்... என்று அனு கேட்கவும்... இதுதான் நீ ஆண்ட்டி என்று சொல்வதுதான்... அது யாரையோ மூணாவது மனுஷாளை கூப்பிடற மாதிரி இருக்கு... அழகா... அத்தைன்னு சொல்லமாட்டாய்... என்று கேட்டதும்... அத்தை இது ஒரு பிரச்னையா அத்தை... உடனே உங்கள் பிரச்னை தீர்க்கபடுகிறது...

அத்தை ஒரு நாளைக்கு எத்தனை முறை அத்தை உங்களை அத்தை என்று கூப்பிடவேண்டும்... என்று சொல்லிவிட்டால் அத்தை... அத்தனை முறை அத்தை என்று கூப்பிட்டு விடுவேன்... அத்தை என்று அவள் மூச்சு விடாமல் பேச... எல்லோரும்... வயிற்றை பிடித்து கொண்டு சிரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

சரி... கொஞ்சம் ஹாலுக்கு வாங்க... அரட்டை எல்லாம் நல்லாத்தான் இருக்கு... கொஞ்சம் முக்கியமான விஷயமும்... பேசிடலாம்... என்று சொல்லிவிட்டு ரத்னம் முன்னால் செல்ல... எல்லோரும் சிரிப்போடு பின் தொடர்ந்தனர். கௌதம் வீட்டுக்கு பேசிட்டாயா... என்று விசாரித்தார். ம்ம்ம் நான் பேசிட்டேன் மாமா... ஆனால் நீங்களும் ஒரு முறை பேசிட்டால் ரொம்ப நல்லா இருக்கும்... என்று சின்ன குரலில் சொன்னவுடன் புன்னகைத்தார். அதைத்தான் நானும் சொல்ல வந்தேன் என்றவர் வீட்டு எண்ணை அழுத்தி... முதலில்... புஷ்பாவிடம் கொடுத்து நீ முதலில் லக்ஷ்மியிடம் கல்யாணத்திற்கு சரி என்று சொல்லிவிடு அப்புறம் அன்று பேசியதற்கு ஒரு சாரியும் சொல்லிவிடு... அப்புறம் நான் அனு அப்பா கிட்டயும் தாத்தா கிட்டயும் பேசறேன்... என்றார். அவர் சொன்னதை கேட்ட கௌதமும் ப்ரியாவும்... அனுவை பார்த்து புன்னகைத்து... பார்த்தாயா... இயல்பில் நல்லவங்கதான்... என்று கண்ணால் அழுத்தி சொன்னதை ஏற்று அவளும் தலை அசைத்து புன்னகைத்தாள். அவர் சொன்னபடியே எல்லோரிடமும் பேசி முடித்து... டிகேட்டுகளும் விசாரித்து உடனே புக் பண்ணி... பதினோராம் தேதி எல்லோருமே கிளம்பலாம்... என்று முடிவு எடுத்துவிட்டு... சந்தோஷத்துடன் எழுந்தனர். ஏன்பா ஹோட்டலுக்கு போகணும்? இங்கேயே தங்கலாமே... என்று கேட்ட புஷ்பாவை பார்த்து இல்ல ஆண்ட்டி... ரூம்தான் இருக்கே பரவாயில்லை... நாங்க நாளைக்கு மறுபடியும் வரோம்... உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம் என்று மறுத்துவிட்டு மூவரும் கிளம்பினர்.

காரில் போகும்போது மூவரின் மனமும் நிறைந்து இருந்தது. ஒன்றுமே பேசவே தோன்றவில்லை. அனுதான் பின் சீட்டில் அவள் அருகில் அமர்ந்து இருந்த ப்ரியாவின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு... அத்தை சொன்னதுது கரெக்டுதான்... நான் முன்பே உன்னை அண்ணி என்று சொல்லி இருக்கவேண்டும்... தோணவே இல்லை பாரேன்... மூணு மாசத்துல என்ன எல்லாம் நடந்துட்டது... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... அண்ணி... உங்க பிரெண்ட் இங்கதானே இருக்காங்க... ஸ்ருதி... ஸ்வாதியோட சிஸ்டர்... ஸ்ரீ கிட்ட சொல்லி நாளைக்கு லன்ச் எங்கேயாவது அவங்களையும் கூப்பிட்டுகிட்டு சாப்பிட போகலாம்... என்ன அண்ணா என்று கேட்க... அவனும் சரி என்று தலை அசைத்தான். ரூமிற்கு போய்... அனு இருவரிடமும் தலை அசைத்து படுக்க போன பின்னும் பால்கனியில் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருந்தனர். நாற்காலியில் அமர்ந்து இருந்த அவன்மடியில்

தலை வைத்து கீழே அமர்ந்து இருந்த ப்ரியாவின் தலையை வருடியவன்... எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியல... ப்ரியா... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... எப்படி சாதிசேன்னு... ஒரே மலைப்பா இருக்கு... என்று சொன்னவனை பார்த்து அவள் வெறுமனே புன்னகைத்தாள். என்ன கௌதம் அதையே திருப்பி திருப்பி சொல்லிக்கிட்டு... விடுங்க... உனக்கு ஏதாவது செய்யணும் போல இருக்கே... என்றவனை அவசரமாய் குறுக்கிட்டாள்.

உளராதீங்க கௌதம்... பொருளுக்காகவா... நான் செய்தேன்... என்றவள் தலையில் செல்லமாக குட்டினான்... மக்கு நானும் அப்படி சொல்லவில்லை... நான் ரொம்ப அளவு மீறிய சந்தோஷத்தில்... இருப்பதால்... உனக்கு நான் ஏதாவது செய்யணும் என்று தோன்றியது... அது பரிசே தவிர... விலை இல்லை... புரியுதா மரமண்டை... என்றவனை பார்த்து... எனக்கு புரியுறது இருக்கட்டும்... எனக்கு பொருட்கள்... நகை பணம் உடை என்று எதன் மேலும்... ஆசை இல்லை என்பது உங்களுக்கு தெரியுமா... களிமண் மட்டும் இருக்கற... மண்டை... என்று அவளும் அவனை குட்டினாள். என்ன இது கொஞ்சம் கூட கட்டிக்க போறவன் ஆச்சேன்னு மரியாதை இல்லாமல்... பதிலுக்கு பதில் பேசிட்டு இருக்க? ம்ம்ம் என்று கேலியாய் கேட்டு சிரித்தான். ஓ அப்படியா... ஆனால் பிறவி குணம் ஆச்சே அதெல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரம் மாற்றி விட ,முடியும்? என்று அவள் திருப்பி கேட்க... சரி இதுக்கு ஒரே வழி... நீ என்ன சொன்னாலும் நான் சரி என்று விடுகிறேன் ...அப்ப ஒன்றும் பிரச்னை இருக்க வழி இல்லையே... என்று சிரித்தவனை பார்த்து இது... இது... இதைத்தான் நான் எதிர்பார்த்தேன்... என்று கண் சிமிட்டிவிட்டு... எழுந்து அவன் கழுத்தை கட்டி கொண்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

@@@ நீ காற்று... நான் மரம்... என்ன சொன்னாலும் தலை ஆட்டுவேன்... நீ அலை... நான் கரை... எங்கு அடித்தாலும் வாங்கி கொள்வேன்... நீ இரவு.... நான் விண்மீன்... நீ இருக்கும் வரைதான் நான் இருப்பேன்... @@@ .

அத்தியாயம் 86

காலையிலேயே... எழுந்து குளித்து கிளம்பிய ஸ்ரீராம் எட்டு மணிக்கு எல்லாம் ஹோட்டலுக்கு வந்துவிட்டான். என்னப்பா... இவ்வளவு நேரம் கிளம்பாமல் என்ன செய்து கொண்டு இருந்தீங்க... தூங்கு மூஞ்சிகளா... என்று அவசரப்படுத்தி கிளம்ப செய்தான். நடுவில் ப்ரியா சொன்னதற்காக... ஸ்வாமிக்கு போன் பண்ணி ஸ்ருதியை அழைத்து கொண்டு லஞ்சிற்க்கு வர ஏற்பாடு செய்துவிட்டு... ஊர் சுற்றி பார்க்கலாம் என்று மூவரையும் அழைத்து கொண்டு ஒன்பதரைக்கு எல்லாம் கிளம்பிவிட்டான். போகும் வழியில் கௌதம் இன்றுதானே உங்க பிரெண்டுக்கு கல்யாணம்... கிரீட்

பண்ணிடீங்களா என்று கேட்டதும் அவன் லேசாய் சிரித்து தலை அசைத்தான். அவனது புன்னகை அவளுக்கு ஏதோ வித்தியாசமாய் பட ... ஏன் கௌதம் ஒரு மாதிரி கிண்டலா சிரிக்கறீங்க... நான் ஏதாவது தப்பா கேட்டுட்டேனா என்ன? என்றவளை ச்சே ச்சே ... அப்படி இல்ல ப்ரியா... இது கேலி இல்லை... வெறும் சந்தோஷம்தான்... கணவனோட கடமைகளை பெர்பெக்டா செய்ய உதவும் மனைவியை பார்த்து வந்த சந்தோஷ புன்னகை... ம்ம்ம்... அப்படியா என்று கொஞ்ச நேரம் அவனை ஆராய்ந்தவள்... கேலி இல்லை என்பதை ஒத்து கொள்ளலாம்... சந்தோஷம் என்பது கூட ஓகே... ஆனால் இன்னும் ஏதோ இருக்கு... என்பது மட்டும் நிச்சயம்... சொல்ல மாட்டேங்கறீங்க... என்ன அது... என்று தனக்குள் யோசித்தவள்... எதுவும் தோணாமல்... அட போங்கப்பா... சொல்லும்போது சொல்லுங்க... என்று வெளியே வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

மதிய உணவிற்கு வந்த ஸ்வாமி... ஸ்ரீயையும் ஸ்ருதி ப்ரியாவையும்... கேலி செய்து ஒரு வழி ஆக்கி விட்டார்கள்... என்னப்பா இது என்னோட கல்யாணத்திற்கு வரேன்னு பேர் பண்ணி... வர மாதிரி வந்துட்டு .... பாதி நேரம் அங்கே மண்டபத்தில் இருக்காமல்... வெளியே ஜூட் விட்டு... சுத்தி... உங்களுக்கு ஜோடி தேடிநீங்களா... என்று கலாட்டா செய்து ஒரே சிரிப்பும் கும்மாளமுமாய் இருந்தது. ஸ்ரீயும் விடாமல் சமாளித்தான். ஏண்டா... கல்யாணத்திற்கு முதல் நான் நான் பொண்ணை தனியே பார்த்தே ஆகவேண்டும் என்று ஒற்றை காலில் நின்று தவம் செய்தது... நான் ப்ரியா கிட்ட போய் நின்று அசடு வழிந்தது எல்லாம் மறந்துவிட்டதோ... என்று ஸ்ரீராம் ஆரம்பிக்கவும்... அதுதான் தினம் யாராவது பொண்ணுகிட்டே நடக்கறதுதானே... புதுசா சொல்ல வந்துட்டான்... என்று ஸ்வாமி பதிலுக்கு காலை வாரினான். டேய்... பொய் சொல்லாதடா... நான் என் பேருக்கு ஏற்றார்போல... அங்க பாரு அனு வேற முறைக்கரா... ஏண்டா... நான் செஞ்ச உதவி எல்லாம் மறந்துட்டு பேசாதடா... அன்று ஸ்ருதியை பார்க்க யார் உன் கூட வந்தாங்க... அவங்க வீட்டில் இருந்து... ஹோட்டல் போற அரை மணி நேரம்... அய்யா ஏதோ பத்தாவது கிரகத்தில் சஞ்சாரம் செய்தீர்களே... அது மறந்து போச்சா? நான்தானே உன்னை ஹோட்டல் ரூமிற்கு தூக்கி போனேன்... உங்க அம்மா அப்பா எல்லாம் கூட பயந்துட்டாங்க... ஐயோ பையனுக்கு என்ன ஆச்சுன்னு... என்று அளந்து கொண்டே போக... அட பாவி பொய் சொல்ல ஒரு அளவு இல்லையா... யாரு... நீ என்னை தூக்கிட்டு போனாயாக்கும்... என்று ஸ்வாமி சிரித்தான்.

சரிப்பா கடைசியா சொன்னேனே அது மட்டும்தான இல்லை... அப்ப எல்லாம் உன்னை தூக்க முடியுமாக்கும்... இப்ப ஏண்டா மெலிஞ்சுட்ட... என்ன சிஸ்டர்... காலையில் எழுந்து ட்ரில் வாங்கராங்களாக்கும்... குட் வெரி குட் என்று ஸ்ரீராம் சிலாகித்தான். ஐயோ அந்த சோக கதையை ஏன்

கேட்கிறாய்... மேடம் சமைப்பதே கிடையாது... அப்படி மனசு வந்து எப்பவாவது சமைத்தால்... அது சாப்பிடற மாதிரி இருக்காது... ஒரு வேளை நல்லா தப்பி தவறி வந்து விட்டால் மேடம் முதலிலேயே... ருசி பார்க்கறேன்... ருசி பார்க்கறேன் என்று சொல்லியே முக்கால் வாசி காலி பண்ணிடுவாங்க... தெரியுமா... எனக்கு ஏதாவது சாப்பிட கிடைத்தால்தானே... உடம்பு நல்லா இருக்கும்... என்று... உரிய ஏற்ற இறக்கங்களோடு அவன் சொல்ல எல்லோரும் மீண்டும் சிரித்தனர். இன்னிக்கு லஞ்சுக்கு நீ கூப்பிட்டாயோ... நான் தப்பிச்சேன் என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தான். பொய் சொல்லாதீங்க... ஸ்வாமி... இதுக்கு முன்னால் நீங்க சொன்ன மற்ற விஷயங்கள் பத்தி எனக்கு தெரியாது... ஆனால் ஸ்ருதி பிரமாதமாய் சமைப்பாள் என்று எனக்கு நல்லாவே தெரியும்... எங்க செட்டிலேயே ஸ்ருதிதான் நல்லா சமைப்பாள்... அவங்க பாட்டி அவளை சமைக்காம விடமாட்டாங்க... பொண்ணா பிறந்தவளுக்கு சமைக்க தெரியலைன்னா எப்படி... என்று அவளை ஒரு வழி ஆக்கிடுவாங்க... விதம் விதமா செஞ்சு அவள் எடுத்து வருவதை ஒரு நாள் கூட அவள் சாப்பிட முடியாது... தெரியுமா... ஒரே போட்டா போட்டியா இருக்கும்.... என்று ப்ரியா அவளை தாங்கி பேசினாள்.

அட பாவமே... ஐ ஆம் சாரி கௌதம்... ப்ரியா சொல்றதை பார்த்தால்... உங்க பாடு திண்டாட்டம்தான்... ரொம்ப பிரமாதமாய் சமைப்பாள்-ன்னு சொல்றவளே இப்படின்னா... நான் என்னத்தை சொல்ல? என்று பெருமூச்சு விடவும்... கௌதம் புன்னகைதான். நீங்க சொல்றது சரி இல்லை ஸ்வாமி... பெண்ணிற்கு நல்லா சமைக்க தெரிந்தால் சந்தோஷம்தான் அது ஒரு திறமை... ஆனால் அதுக்காக சாப்பாடு மட்டுமே வாழ்க்கை ஆகாதே... அப்படின்னா எல்லோரும் சமையல் காரிகளை மட்டும்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்... இப்பதான் நினைச்சால் வெளிய வரோம்... வேண்டியதை சாப்பிடறோம்... இன்னும் அந்த பழைய கேலியை சொல்லாதீங்க... என்று சிரிப்போடு சொல்ல... ஐயோ கௌதம்... என் செல்லமே... நீ நல்லா ப்ரியாவிற்கு ஜால்ரா தட்டு... வேண்டாம்னு நான் சொல்லலை... அதை கொஞ்சம் மறைவா செய்யலாம் இல்ல... இப்ப பாரு... எங்க ரெண்டு பேரையும் இக்கட்டில் மாட்டி விடற... என்று சொன்ன ஸ்ரீராமை ... அனுவும்... ஸ்ருதியும் வாங்கு வாங்கு என்று வாங்கி விட்டார்கள்... அதெப்படி நீங்க அவரை ஜால்ரா தட்டினார் என்று சொல்லலாம்... அண்ணன் உண்மையை சொன்னால் உங்களுக்கு ஒத்து கொள்ள முடியவில்லையா... ஐயோ சாரி சாரி... ரெண்டு பேரும் என்னை பெரிய மனசு பண்ணி விட்டுடுங்க... அனு உங்க அண்ணனை நான் ஒண்ணும் சொல்லலை... தாயே... உனக்கும் சமைக்க தெரியாது என்பது ஒரு நிமிஷம் எனக்கு மறந்து போய்விட்டது... ஹி ஹி... என்று சிரித்து சமாளித்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்து வெளியே வந்து லானில் நின்றபடி... சாதாரணமாய் பேசி கொண்டு இருந்தனர். கௌதமிற்கு போன் வந்ததும் அவசரமாய் அங்கே இருந்து விலகி... நகர்ந்து போய்... சொல்லுடா சிவா... ரொம்ப சாரி... இன்னைக்கு கூட உன்னை டிஸ்டர்ப் செய்யற மாதிரி ஆச்சு... அப்பா வந்தாங்களா... நான் சொன்னது என்ன ஆச்சு... அர்ரேஞ் பண்ணிட்டாயா... சீக்கிரம் முடியனும்டா... நான் அப்பாகிட்ட சொல்லி இருக்கேன்... உடனே ரெஜிச்டேர் மேரேஜ் முடிச்சுடலாம்... அப்புறம் ரேசெப்சன்... ரொம்ப கிராண்டா... யார் யாரை கூப்பிடனுமோ எல்லோரையும் கூப்பிட்டு ஒரு வாரம் பத்து நாள் கழித்து வச்சுக்கலாம்... கொஞ்சம் பார்மாலிடீஸ் பத்தி சொல்ல அப்பா கூட ஒரு ஆள் இருக்க மாதிரி ஏற்பாடு பண்ணிடு... நான் சொன்ன அடுத்த விஷயம்... என்று கௌதம் மெல்ல கேட்க... சாரிடா... இப்ப என்னால அங்கே போய் தங்க முடியாதுடா... அங்க தங்கர மாதிரி ஒரு நம்பிக்கையான ஆள் மட்டும் சொல்லு... மேல என்ன செய்யனும்னு தொடர்ந்து பாலோ பண்ணிக்கறேன்... என்று சொன்னான். புரியுதுடா... நான் ஜீ எம்கிட்ட பேசிட்டு உன்னை திரும்ப கூப்பிடறேன்... ஓகே... சாரிடா... உன்னோட கல்யாணதுக்குதான் என்னால வரமுடியல... திரும்பவும் சொல்றேன் என்னோட மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள். தமிழுக்கும் சொல்லிடு ... இங்கேயும் எல்லாம் நல்ல படியா முடிஞ்சுடுசுடா... நான் நாளைக்கு அங்க வரேன்... நீ சென்னையில் இருப்பாயா... இருந்தால் வந்து பார்க்கறேன்... என்று கேட்ட கௌதமை வாடா... நாளைக்கு நைட்டுதான் ஊட்டி கிளம்பறேன்... வா நேரில் பேசிக்கலாம்... என்று சொல்லி போனை வைத்தான்.

அவன் போனை வைப்பது வரை சற்று தொலைவில் நின்று கொண்டு இருந்த ஸ்ருதி அவன் அருகில் வந்து புன்னகைத்தாள். ரொம்ப சந்தோஷம் கௌதம்... ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்னு எங்க பாட்டி அடிக்கடி சொல்வாங்க... அதுமாதிரி நீங்க இந்த ரெண்டு மணி நேரத்துல அதிகம் பேசலை... ஆனால்... நீங்க சொன்ன அந்த ஒரு வாக்கியம்... நிஜமாவே என்னோட நெஞ்சை தொட்டுடுசு... இவங்க எல்லாம் சும்மா கேலி செய்யறாங்கன்னு எனக்கும் தெரியும்... ஆனாலும்... நீங்க சொன்னது... மனசுக்கு சந்தோஷமா இருக்கு... அதை யாரும் மறுக்க முடியாது... நீங்க ப்ரியாவை சந்தோஷமா வசுப்பீங்கன்னு எனக்கு புரியுது.. ஆனாலும்... என்று அவனை சற்று நிறுத்தி பார்த்தாள். என்ன சொல்லுங்க... என்று புன்னகைதான். அவள் ப்ரியாவிற்கு ரொம்ப இளகிய மனம்... கொஞ்சம் சின்ன காரணமாய் இருந்தாலும்... சட்டுன்னு கோபம் வந்துடும்... அது ஒரு குறைதான்... ஆனால் அது வந்த வேகத்தில் போய்விடும்... மற்றபடி எங்க காலேஜில் இருந்த எத்தனையோ பேருக்கு... என்னென்னவோ உதவி செஞ்சு இருக்கிறாள்... எல்லாமே பணம் சம்பந்தப்பட்டது இல்லை... அவங்க பெரிய பணக்காரங்க இல்லை என்றாலும்... அவ அவங்க தாத்தா ரெண்டு பேருமே ரொம்ப சிம்பிள்... அதனாலா... அவங்க சொந்த செலவு கம்மிதான்... வர வருமானம் எல்லாமே...

சத்தமே இல்லாமல்... மதுரையில் இருக்கிற கருணை இல்லத்தில் போய் செலவு செய்வாங்க... அதை ஒரு பெருமையா சொல்லிக்க கூட மாட்டாங்க...

நீங்களே பார்த்து இருப்பீங்க... கோவிலில் லைட் போட்டுட்டு அவங்க பேரை எழுதி வெளிச்சம் மறைக்கும் பெரிய மனுஷங்க எத்தனையோ பேர் இருப்பாங்க... ஆனால்... இவங்க வலது கை கொடுப்பது இடது கை அறிய கூடாதுன்னு... நினைக்கிற நிஜமான பெரிய மனுஷங்க... உங்ககிட்ட போய் சொல்லிக்கிட்டு இருக்கேன் பாருங்க... உங்களுக்கு தெரிஞ்சு இருக்குமோ என்னவோ... ஆனால் அவங்க குணம் இதை வெளியில் சொல்ல இடம் தராதே... அதனால் எனக்கு உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் போல இருந்தது... சொல்லிவிட்டேன்... தப்பா எடுத்துக்காதீங்க... நீங்க ப்ரியாவை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு சந்தோஷமா இருக்க என்னோட மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள். ஹலோ... ஹலோ ஸ்ருதி என்ன இது இப்பவே சொல்லிட்டால் எப்படி... சென்னை வாங்க... ஸ்ரீ கல்யாணம் அங்கேதானே... உங்க பிரெண்ட் கல்யாணம் அங்கேதான்... ரெண்டு பேரும் அவசியம் வாங்க... அங்கே வந்து உங்க வாழ்த்துக்களை சொல்லுங்க... போன உடனே ரெஜிஸ்டர் கல்யாணம் முடிச்சு... பத்து நாள் தேனிலவு முடித்து... அப்புறமாதான் ரேசெப்சன்... அதுக்குள்ள இங்கே வேலை ஒதுக்கி சென்னை வந்துடுங்க... ஓகே? அப்புறம் நீங்க சொன்னது எனக்கு புது செய்திதான்... அந்த சேவை என்னால் தடைபடாது... நானும் என்னால் முடிஞ்சதை சேர்த்து செய்யறேன்... தேங்க்ஸ் இந்த தகவல் சொன்னதுக்கு... என்று அவளை பார்த்து சிநேகிதமாய் புன்னகைதான்.

ஹேய் இருக்கறது ஆறு பேர்... அதுல என்ன குட்டியா இங்கே தனி மாநாடு... ம்ம்ம் என்றபடி... ப்ரியா அருகில் வந்தாள். என்ன ஸ்ருதி கௌதமை மிரட்டுகிறாயா... நான் காலேஜில் அடிச்ச லூட்டி எல்லாம் சொல்லி... பாவம்பா... பயந்துட போறார்... விட்டுடு... அதெல்லாம் ஆழ் மனசின் ரகசியங்களாவே... இருக்கட்டும்... அப்பப்போ நாம சந்திக்கும்போது மட்டும் பேசி சிரிச்சுக்கலாம்... என்று சொன்னால். அச்சோ... ப்ரியா நீ ரொம்ப லேட்... ஸ்ருதி எல்லாம் சொல்லி முடிச்சப்புறம் வந்து சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? ப்ச்... ப்ச்... பாவம்... எல்லாமே எனக்கு தெரிஞ்சுடுசே... நீ என்ன பண்ண போகிறாய்? என்று கேட்டு கண் சிமிட்டி சிரித்தான். அடுத்தநாள்... ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி... ரத்னம் புஷ்பா, கௌதம் ப்ரியா ஸ்ரீராம் அனு... ஆறு பேரும் கிளம்பி சென்னை வந்து இறங்கினர். கௌதம் நீங்க மூணு பேரும் வீட்டுக்கு போங்க... நாங்க மூணு பேரும் எங்க அம்மா அப்பாவை கூட்டிகிட்டு... சாயங்காலமே அங்கே நேரில் வரோம்... அப்புறம் எவ்வளவு சீக்கிரம் கல்யாணம் முடிக்கலாமோ அவ்வளவுக்கு நல்லது... என்றவரை குறுக்கிட்டு... அதான் நான் எங்க வீட்டில் பேசினேன்... மாமா... கோவிலில் வைத்து திருமணம் முடித்துவிட்டு... பதிவு செய்திடலாம்.

அப்புறம் பெரிதாய் வரவேற்பு ஒரு பத்து நாள் கழித்து எல்லோரையும் அழைத்து ஹோட்டலில் கூட வைத்து கொள்ளலாம் என்று நான் நினைத்தேன்...

அது உங்களுக்கு சரி வருமா என்று யோசித்து விட்டு... வீட்ல அத்தை தாத்தா பாட்டி கூட பேசிட்டு சாயங்காலம் வரும்போது சொல்லுங்கள் என்று கௌதம் சொல்லும்போதே ஸ்ரீ குறுக்கிட்டான். அப்பா அதை முதலில் செய்ய சொல்லுங்கப்பா... என்ன யோசிக்கறீங்க... அப்படியே அந்த கேப்பில் நாங்களும் ஹனிமூன் முடிச்சுட்டு வந்துடுவோம்... என்று சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தனர். ஆமா... எல்லோரும் சிரிக்க மட்டும் செய்யுங்க... ஒருத்தரும்... அவங்களுக்கு இது வேணும்னு கேட்க மாட்டீங்க... கேட்கரவனை பார்த்து நக்கலா சிரிப்பீங்க... அது மட்டும் தெரியும்... என்று கேலியாக சொல்லவும்... அதற்கும் ஒரு சிரிப்பு அலை பரவியது. கௌதம் ஏற்கனவே போனில் தெரிவித்து இருந்தபடியால் வாசலிலேயே காத்து இருந்த ஹரியும்... லக்ஷ்மியும்... கௌதமையும்... ப்ரியாவையும் இறங்கியவுடன் இறுக அணைத்து கொண்டனர். அனு அதை ஒரு சிரிப்போடு பார்த்து இருந்தவள்... அம்மா இதெல்லாம் ஓவர் தெரியுமா... பொண்ணை கண்டுக்காமல் இருப்பது... அதுவும் சீக்கிரமே அடுத்த வீட்டிற்கு கல்யாணம் ஆகி போற பொண்ணை கண்டுக்காமல் இருப்பது ஒரு பெரிய க்ரைம் என்று கேலியாக சொல்ல... டோன்ட் வொரி அனு... அம்மா என்னை கொஞ்சட்டும்... அங்க உங்க அத்தை என்ன சொன்னாங்க மறந்துவிட்டதா... நான்தான் இருக்கிறேனே... நான் உன்னை கொஞ்சுகிறேன்... யாமிருக்க பயமேன்... என்று அவளை அணைத்து அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டதை... எல்லோருமே நெகிழ்ந்து போய் பார்த்தனர்.

மாலையில் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்த ஸ்ரீராம் வீட்டினரும் பதிவு திருமணத்திற்கு ஒத்து கொள்ளவே... அதற்கு ஒரு வார காலம் நோடிஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால் அதை மறுநாளே செய்ய முடிவு செய்துவிட்டு... திருமணம் இருபதாம் தேதி... கோவிலில் வைத்து கொள்ளலாம்... மிக நெருங்கிய உறவினர்கள்... ஐம்பத்து பேர் இருந்தால் போதும் என்று முடிவு செய்தனர். உடனே பதிவு பண்ணி விட்டு... தேன்நிலவு செல்லட்டும்... முதல் வாரத்தில்... கிரான்டாய் ரிசெப்சன் வைத்துக்கொள்ளலாம்... என்று பேசி முடிவு செய்தனர். எங்கே ஜனா, ராஜா ரெண்டு பேருமே இல்லை என்று கேட்ட மாதவ மூர்த்திக்கு... ரெண்டு பேரும் ஒரு முக்கியமான வேலையாய்... அவங்க சொந்த ஊருக்கு போய் இருக்காங்க... ரெண்டு நாளில் வருவாங்க... என்று ஹரி சொன்னார். அவங்ககிட்ட நான் இது சம்பந்தமா போனில் பேசிட்டேன்... அவங்களுக்கு தெரியும்... ப்ரியாவிற்கு அது வந்த நேரம் முதலே உறுத்தலாய்தான் இருந்தது. யாரும் பிடி கொடுத்து பேசாதது போல... தோன்றியது. மற்றவர்களை விடலாம்... தாத்தா எங்கே போனார்... அவளோட மொபைலை...

அவரிடம்தான் கொடுத்துவிட்டு போனால்... அவர் அதில் பேச கூட இல்லை... என்ன பண்றார்... மூணு நாள் கழித்து வரும்போதும் இங்கே இல்லை...

இரவு சாப்பாடு முடித்து ஹாலில் சந்தோஷமாய் பேசி கொண்டு இருந்ததில் ப்ரியாவின் சின்ன உறுத்தல்... காணாமல் போனது. கௌதம்... ஸ்ருதி சொன்னதை ஏற்கனவே அம்மாவிடம் சொல்லி இருக்க... புஷ்பா தன் பங்கிற்கு... ப்ரியாவின் புகழ் பாட... அனு ஸ்ரீராம்... இருவருக்குமே... ப்ரியா மேல்... ஒரு கனிவான பிரியம்... ஏற்கனவே இருந்தது... அழுத்தமாய் இறுகியது. எல்லோரும் ஜாலியாய்... கனிவாய்... நெகிழ்வாய்... அவரவர் வயதிற்கு ஏற்றபடி பேசி கொண்டு இருக்க... அந்த வீட்டில்... சந்தோஷம் முழுமையாய் நிறைந்து இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேல்... அங்கே இருந்த அதனை பேர் மனதிற்குள்ளும் ... ப்ரியா சிம்மாசனம் இட்டு அமர்ந்து இருந்தாள் என்பதிலும் சந்தேகம் இல்லை என்றாலும்... கௌதமின் மனமும்... பார்வையும்... உடலும் அவளின் அருகாமையில்... பூரித்தது. அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தவன்... ஒன்றும் பேசாமல்... பேச முடியாமல்... பேச தெரியாமல்... வெறுமனே அவளை தன் தோளில் சாய்த்து கொண்டான். அவன்...பார்வை அந்த ஹாலை ஒருமுறை வட்டமிட்ட பின்... அவன் மனம் பாடியது...

@@@ அழகான சின்ன தேவதை .... இவள்தானே எங்கள் புன்னகை ... நாள்தோறும் வாண வேடிக்கை ... எந்நாளும் இங்கு பண்டிகை... இது போல சொந்தம் தந்ததால்... இறைவா... வா நன்றி சொல்கிறோம்... உனக்கேதும் சோகம் தோன்றினால்... இங்கே வா... இன்பம் தருகிறோம்... சரவெடியாய்... சேர்ந்து நாம் சிரிக்கலாம்... அதிரடியாய்... வாழ்ந்துதான் பார்க்கலாம்... சந்தோஷ சாரல்... அது ஜன்னல் வீசி வர... என்றும் சுகமன்றோ... @@@@

அத்தியாயம் 87

பிப்ரவரி பதினாலு... காதலர் தினம்... உலகம் முழுவதும்... உள்ள இளைஞர்கள்... கொண்டாடும் உற்சாகமான நாள்... இன்றுதான் தனது பிறந்த நாள்... இது எத்தனை பேருக்கு தெரியும்... என்று தெரியவில்லை... கௌதமிற்கு கூட தெரியாதா... தானாக போய் சொல்வதற்கும் ஒரு மாதிரி இருந்தது... கொண்டாட்டங்களுக்கு ஏங்குகிற மாதிரி... அசிங்கமாய் இருந்தது... தாத்தாவிற்கு தெரியும்... எங்கே போய்விட்டார்? சொந்த ஊருக்கு என்று அன்று மாமா ஸ்ரீ தாத்தாவிடம் சொன்னதுதான்.கௌதமும் சரி அம்மாவும் சரி வாயே திறப்பதில்லை. வந்துடுவாரும்மா... என்ற ஒரே பதிலை வெவ்வேறு விதமாக சொன்னார்கள். அனுவை கேட்டால்... ஐயோ அண்ணி... எனக்கே ஓட்டைவாய்... தெரிந்தால் சொல்லமாட்டேனா? உண்மையாவே... எனக்கு தெரியாது அண்ணி...

என்னை பத்தி தெரிஞ்சுதான் என்கிட்டே விஷயமே சொல்லலை போல...அன்னிக்கு அப்பா சொன்னதை கேட்டதுதான்... என்று பரிதாபமாய் சொன்னாள். அனு உங்க தாத்தாவிற்கு நான் வந்தது பிடிக்கலியா? என்றும் மெல்ல விசாரித்தாள். அய்யய... என்ன அண்ணி இவ்வளவு சூப்பரா... உளறுரீங்க... ஊகம் பின்னிட்டீங்க போங்க... ஆமா உங்களை பிடிக்கலை... அதனால்தான்... யாரோடும் ஒத்து போகாத எங்க தாத்தா... உங்க தாத்தா கூட வசதி குறைவான அவரோட சொந்த ஊருக்கு போய் அவருக்காக வேலை செய்ய போய் இருக்காரா? கொஞ்சம் யோசிச்சு பேசுங்க அண்ணி யாராவது கேட்டால் சிரிக்க போறாங்க... என்று நேற்று இரவு அவளை கேலி செய்தது நினைவிற்கு வந்தது.

இன்றாவது வருவாரா... யோசனையோடு எழுந்தவள்... மணி பார்த்தாள். மணி ஐந்தரை... கௌதம் ஜாகிங் போய் இருப்பானா... என்று சந்தேகத்தோடு... ஜன்னல் வழியே பார்த்தாள்... அவனது கார் இருந்தது... ஓ போகலை போல இருக்கே...உடனே உள்ளூர ஒரு உற்சாகம் பெருகியது...வேகமாய் எழுந்தவள் பாத்ரூமை நோக்கி நடந்தாள். அப்போது கதவு தட்ட படும் ஓசை கேட்க... யாரது இந்த நேரத்தில்... கௌதமாய்தான் இருக்க வேண்டும்... துள்ளலோடு வந்து கதவை திறந்தவளுக்கு ஏமாற்றமில்லை.... அவன்தான்... கையில் ஓர் கவரோடு நின்று இருந்தான். ஓ பரவாயில்லையே அதிகாலையிலேயே வாழ்த்த வந்துவிட்டானே... ஏற்கனவே அவனுக்கு தெரியும் போல இருக்கே... மெல்ல புன்னகைத்து... ஹாய் குட் மார்னிங்... என்ன கௌதம்... ஜாகிங் போகலையா... ம்ம்ம் இல்லை... இன்னிக்கு ஸ்பெசல் டேயாச்சே... மறந்து போச்சா... என்றவன் அவள் அருகில் வந்து... தோளில் கை வைத்து அருகில் இழுத்து... ஹேப்பி வாலேண்டைன்ஸ் டே... மை லவ்... இந்த காதல் உணர்வு இப்படியே நாம் வாழும் காலம் முழுவதும்... தொடரட்டும் ... ம்ம்ம் என்று சொல்லி கன்னத்தில் முத்தமிட்டவன்... இன்று சிக்ஸ் டு சிக்ஸ்... எனக்கு மட்டும் சொந்தமான டைம்... வேற யாரும் குறுக்கிட கூடாது... என்று நேற்றே சொல்லிவிட்டேன்... உனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை இல்லையே... என்று கேட்டவனை பார்த்து இருக்கு என்றால் என்ன செய்வீர்கள்? என்று புருவம் உயர்த்தி கேட்டாள். அவன் சிரிப்போடு, காதலர் தினத்தில் காதலியை சந்தோஷமாய் வைத்து கொள்வோம்... அதை பார்த்து நான் சந்தோஷபடுவோம் என்று முதலில் நினைத்தேன்...

இப்ப நீ சொல்றதை பார்த்தால்... என்று சொல்லி சில வினாடி பேச்சை நிறுத்தியவன்... தொடர்ந்தான்... ஸ்ரீ சொல்றதுதான் கரெக்ட்... எப்பவும் நம்ம சந்தோசதுக்குதான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கணும்... மற்றவங்க என்ன சொன்னாலும் கண்டு கொள்ள கூடாது என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டி இருக்கும்... அப்புறம் உனக்கு எப்படி வசதியோ... அப்படி முடிவு செய்துகொள்... நீயாக என்

கூட நடந்து வருகிறாயா... இல்லை நான் உன்னை தூக்கி செல்லட்டுமா என்று.... சரியா என்று சொல்லிவிட்டு கண்சிமிட்டி சிரித்தான். நான் காலை சரியா ஆறு மணிக்கு கீழே போர்டிகோவில் காரோடு இருப்பேன்... சீக்கிரம் வந்துவிடு... அரை மணி நேரம்தான் இருக்கு... இதுல இன்னிக்கு போடரதுக்கான ட்ரெஸ் இருக்கு... ஓகே... குவிக்... குவிக் என்று அவள் கன்னத்தில் செல்லமாய் தட்டி விட்டு போனவனை... பார்த்து சிரித்தாள்... அட,,, இவனுக்கு இவ்வளவு பேச வருமா? குளித்து கிளம்பியவள்... அவன் அவளுக்கு தெரியாமல் ரகசியமாய் வாங்கி கொடுத்த சிவப்பு வண்ணதில் ஜரிகை வேலை பாடுகளுடன் கூடிய பட்டு புடவையை... வாவ்... காதலின் வண்ணம் சிவப்போ.... கௌதம் நீயும் தேறிட்டடா... என்று மனதிற்குள் நினைத்தபடி... அவசரமாய் பிரித்து கட்டி... பொருத்தமாய் நகை அணிந்தாள்... கண்ணாடியில் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு...திருப்தியோடு வெளியே வர கதவில் கை வைத்த அதே நேரம்... வெளியே கதவு தட்டும் ஓசை கேட்க... யார் அது இவ்வளவு சீக்கிரம் என்ற கேள்வியோடு... ஒரு வேளை கௌதமா...கிளம்பிடேனா என்று பார்க்க வந்து இருக்கிறானா... என்று மெல்ல கதவை திறந்து பார்த்தவள்... திகைத்தாள்.

கதவை தட்டியது கௌதம் தான்... இலகுவான... ஆடம்பரம் துளி இல்லாத... க்ரீம் வண்ண பைஜாமாவில்... கையில் ஒற்றை சிவப்பு ரோஜாவுடன் இதழ்களில் வழிந்த புன்னகை... கண்ணில் நிறைந்த காதல்... இவற்றோடு நின்று இருந்தான். அவளை அவசரமாய் ஒரு முறை மேலும் கீழும் பார்த்தான் ... வாவ்... பரவாயில்லை நானும் சூப்பராய்தான் புடவை தேர்ந்து எடுக்கிறேன்...என்று சொல்லி சிரித்தான் கௌதம். ஹலோ ஹலோ... இது புடவையோட அழகு மட்டும் இல்லை... என்னுடைய அழகும் சேர்ந்து உங்கள் புடவை அழகை தூக்கி நிறுத்துதாக்கும்... என்று மடக்கியவளை பார்த்து சரி இருக்கட்டுமே... அப்படி இருந்தலும்தான் என்ன... நீயும் என்னோட தேர்வுதானே... ம்ம்ம் என்று நெருங்கி வர... சுமாரோ... சூப்பரோ... அந்த தேர்வின் பெருமை உங்களுக்கேதான்... என்று லேசாய் சிரித்தாள். சிரித்த அவள் இதழ்களை ரோஜாவால் லேசாய் வருடியவன்... உன்னுடைய தேர்வு முழுக்க முழுக்க என்னது இல்லையே... அம்மாவோடது... ஆனால் எனக்கும் பிடித்துத்தான் இருக்கிறது. புடவையை நீ கட்டிவிட்டாய்... உன்னை நான் என்ன செய்யறது? என்று இன்னும் நெருங்கி வந்தவன்... நின்று அவளை மேலிருந்து கீழ் வரை ஒரு முறை பார்வையால் வருடினான். அவனது பார்வையில்... பேச்சில்... லேசாய் சிவந்தவள்... பேச்சை திசை திருப்ப எண்ணி...புடவை நன்றாய் இருக்கிறதா...என்று மாடல் மாதிரி முந்தானையை விரித்து காட்ட... அவன் அவளை ஒரு முறை சுற்றி வந்தான். பிரமாதமாய் இருக்கிறது...

காதலர் தினத்தில்... ஒரு காதலன்... தனது காதலியை... என்னென்னவோ செய்யலாம்... ஆனால்

இப்போ ஒண்ணும் செய்ய முடியாது போல கை கட்டிக்கிட்டு இருக்க வேண்டி இருக்கு... என்று ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றினான். அவள் போகலாமா என்று வெளியே கிளம்ப முற்படவும்.... ஒரு நிமிஷம்... என்று அவளது கை பற்றி நிறுத்தினான் ... கையில் இருந்த ஒற்றை சிவப்பு ரோஜாவை... அவளது கூந்தலில் செருகிவிட்டு... ஹேப்பி வேலண்டைன் டே ஒன்ஸ் அகைன் மை லவ்... என்றவன் அப்படியே அவளை இழுத்து... அவளது உடை கலையாமல்... மெல்ல சேர்த்து பின்னால் இருந்து அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்... நெகிழ்ந்து போய் சேம் டு யு என்று சின்ன குரலில் முனகியவளை தன் புறமாய் திருப்பி அவள் இதழ்களிலும் லேசாய் தனது முத்திரையை பதித்தான்.

@@@ ஏன் எனக்கு மயக்கம்....ஏன் எனக்கு நடுக்கம்... ஏன் எனக்கு என்ன ஆச்சு?..... ஏன் எனக்கு பதட்டம்... ஏன் எனக்கு வியர்வை.... ஏன் இந்த மேல்மூச்சு.... இந்த நொடி உனக்குள் விழுந்தேன்.... @@@

கொஞ்ச நேரம் கழித்து சுயநினைவிற்கு வந்து விலகியவர்கள்... ஒரு புன்னகையோடு கீழே இறங்கினார்கள். இறங்கும் போது எங்கே கிளம்பறோம்... கௌதம்... என்று மெல்ல கேட்டாள். ஏன் அதை சொன்னால்தான் வருவாயா? இல்லாவிட்டால் என்னோடு தனியாக எங்கேயும் வரமாட்டாயா? என்று ஆரம்பித்தவனை சுட்டுவிரல் காட்டி எச்சரித்தாள். இது சம்பந்தமா நாம ஏற்கனவே ஒரு சண்டை போட்டு இருக்கோம்... அதுக்குள்ளே மறந்தாச்சா... என்று மிரட்டினாள். நம்பிக்கை இருக்கு இல்ல... அப்புறம் என்ன...பேசாமல் என் கூட வா... மாலை ஆறு மணிக்கு மேல் டைம் உன்னுடையது... உன் இஷ்டம் போல இருக்கலாம்... அதுவரை என்னுடைய டைம்... நான் சொல்றபடிதான் கேட்கணும்... என்ற படி இறங்கியவனை சிரிப்போடு பின்தொடர்ந்தாள்.

ஒரே நிமிஷம் அம்மாவிடம் சொல்லிட்டு வந்து விடுகிறேன். என்று உள்ளே போக திரும்பியவளை... அனு எதிர்கொண்டாள்... வாவ்.... அண்ணி... ப்யுடிபுல் யாரு, அண்ணனா செலேக்சன்... ம்ம்ம் ஜமாய்ங்க... ஹேவ் ஏ நைஸ் டே... சாயங்காலம் பார்க்கலாம்... என்று சிரித்தவளை பார்த்து... தேங்க்ஸ்... அனு... நீங்க ரெண்டு பேரும் வெளியே போகலியா... என்று கேட்டாள். போகணும் அண்ணி... ஒன்பது மணிக்கு ஸ்ரீ வருவார்... வெளியே போறோம்... என்று பதில் சொன்னாள். கிச்சனில் இருந்த லக்ஷ்மியிடம் சொல்லி கொண்டு கிளம்பினாள். அவள் உள்ளே போனவுடனேயே பார்த்து சிரித்தவள்... கிளம்பியாச்சா... காபி சாப்பிடுகிறாயா... என்றவளுக்கு... ம்ம்... என்ற ப்ரியாவின் அருகில் வந்து கன்னத்தில் வழித்து திருஷ்டி கழித்து விட்டு... காபி கொடுத்தாள். முதலில் கார் ஈஸ்ட் கோஸ்ட் ரோடில் போவதை பார்த்தவள்... ஓ... மகாபலிபுரம் வரை போல... என்று சாதாரணமாய் பேசி சிரித்து கொண்டு வந்தவள்... அதை தாண்டி... புதுவை தாண்டி... விழுப்புரம் செல்லும் சாலையில் பயணிக்கவும்... ஓ தாத்தா இல்லாததால்... மதுரைக்கு அழைத்து போகிறான்

போல என்று தோன்றிய எண்ணம் மறைந்தது... மாலை ஆறு மணி வரை என்னோட டைம் என்றால் என்ன அர்த்தம்... அப்புறம் என்னை அங்கேயே விட்டுவிட்டா வர முடியும்... என்னதான் இவனோட ப்ளான்... ஒருவேளை கன்யகுமரியோ... என்ற எண்ணம் தோன்றியதும்... அவளையும் அறியாமல்... முதல் நாள் நினைவில் ஒரு விரிந்த புன்னகை தோன்றியது... அன்றும் தன் காதலை சொல்ல... இப்படித்தான் அழைத்து சென்றான். ஆனால் அந்த ஆறு மணி அங்கேயும் உதைத்தது.

எவ்வளவோ கனிவாய் அவன் பேசிய போதும்... சின்ன சின்ன பிரேக் எடுத்து உணவு அருந்திய போதும்... ஒவ்வொரு சின்ன செய்கையிலும்... நீ எனக்கு முக்கியம் ... ஸ்பெசல் என்று உணர்த்தி கொண்டே இருந்தபோதும்... தன்னுடைய பிறந்தநாள் அவனுக்கு தெரியாதா? என்ற கேள்வி மனதிற்குள் முனுமுனுப்பதை அவளால் நிறுத்த முடியவில்லை. இறுதியில்... கன்யாகுமரிக்கு செல்லும் முன்பாகவே... திரும்பிய அந்த கிளை சாலையில் வண்டி திரும்பவும்... அவளுக்கு சட்டென்று புரிந்தது... ஓ மை காட்... சொந்த ஊருக்கு போகிறான். தாத்தா இங்கே இருப்பதாக நேற்று அனு கூட சொல்லவில்லை... ஆனால் தாத்தா ஏன் தனக்கு ஒரு பிறந்த நாள் வாழ்த்து போனில் கூட சொல்லவில்லை... போகட்டும்... அதிக பட்சம் இன்னும் இருபது நிமிஷம்... மணி பார்த்தாள்... ஐந்தரை... ஓ இந்த பிரயாணம் இங்கே நின்று விடும் போல இருக்கிறது... அதைத்தான் சொல்லி இருக்கிறான். ஆனால் இங்கே வசதி குறைவான இடத்தில்... பழைய வீட்டில்... இவனால் தங்க முடியுமா? பாவம் என்று தோன்றினாலும்... எத்தனையோ பேர் இங்கே வாழ வில்லையா... இவனால் ஒரு நாள் தங்க முடியாதா என்றும் தோன்றியது... கிராமத்திற்குள் நுழையும் முன்பே... ஒரு சின்ன வீட்டின் முன்பு நிறுத்தியவன்... முகம் கழுவி... பிரெஷ் ஆயிக்கோ... அஞ்சு நிமிஷத்துல கிளம்பலாம்...

இது இந்த ஊர் ப்ரேசிடேன்ட் பண்ணை வீடு... எனக்கு தெரிந்தவர்... என்று சொல்ல அவள் விழித்தாள்... அவனுக்கு எப்படி தெரியும்... கேட்டால் ஒழுங்கான பதில் வரப்போவதில்லை.... கௌதம் என்னோட சொந்த ஊருக்கு போறோம் என்பது புரியுது... ஆனால் அந்த ஆறு மணி வரை உங்க டைம்... என்றால் என்ன அர்த்தம் எனக்கு புரியலியே... ஆக்க பொறுத்தவளுக்கு ஆற பொறுக்க முடியலியா? ம்ம் என்று சிரிக்க... உங்களை.... என்ன செய்யலாம்... சீக்கிரம் சொல்லுங்க... இல்லன்னா எனக்கு தலை வெடிச்சுட போறது... ஓ நோ நோ... ப்ரியா... தேவை இல்லை... நானே சொல்லிடறேன்... ஆறு மணிக்கு அப்புறம்... உன்னை சொந்தம் கொண்டாட... பேச... எண்ணங்களை பகிர்ந்து கொள்ள... நிறைய பேர் வர போறாங்க... அப்புறம் உன்னால் என்னிடம் டைம் செலவு பண்ண முடியாது என்று அர்த்தம்.... அவ்வளவுதான்... நீ உன் வேலையை முடித்து வரும் வரை

நான் காத்து இருக்கிறேன் என்று அர்த்தம்... போதுமா... இப்போதைக்கு அவ்வளவுதான். ரெடின்னா கிளம்பலாம்... என்று மீண்டும் காரில் அமர்ந்தான். ஒரு தலை அசைப்புடன் அருகில் அமர்ந்தவள்... அவன் தோளில் செல்ல எரிச்சலோடு கொஞ்சம் வேகமாய் தட்டினாள்... இவ்வளவு பிடிவாதம்... இருக்கா உங்ககிட்ட என்றவளை பார்த்து உன்னை பார்த்து படிச்சதுதான்... ஜஸ்ட் டென் மோர் மினிட்ஸ் ப்ளீஸ் என்று சொல்லி சிரித்தான்...

@@@@ காதலர் தினம் அன்று அனுவை வந்து பார்ப்பேன்... பரிசு கொடுப்பேன் என்று ஏற்கனவே நியூ இயர் அன்று ஸ்ரீராம் சொல்லி இருந்தது அவள் மனதில் குறுகுறுத்து கொண்டே இருந்தது. இன்று என்ன தருவான்? அதுவும் இப்போ எல்லா பிரச்சனையும் முடிந்து சுமுகமாய் இருக்கும்போது... ஓவியங்கள்... அதுதான் வழக்கமாய் தருவதுதானே... வேற ஸ்பெசலா... என்ன இருக்கும்... என்று யோசித்தபடி மணியை அவ்வப்போது பார்த்து கொண்டே கிளம்பிகொண்டு இருந்தால் அனு. இன்னும் பத்து நிமிஷம்... ஐந்து நிமிஷம்... ஹய்யோ... எப்படா வருவாய் என்று சினுங்கியபோது அவள் அறை கதவு தட்டப்பட்டது. கம் இன் என்ற அவளது குரல் கேட்ட அடுத்த வினாடி... ஸ்ரீராமின் உற்சாக குரல் கேட்டது. ஹாய் அனு... என்று உள்ளே வந்தவனின் கையில் ஒரு சிவப்பு ரோஜா பூங்கொத்து... ஹாய் டார்லிங்... என்று அவள் அருகில் வந்து ஹேப்பி வேலண்டைன் டே.... என்று பூங்கொத்தை கொடுத்தான். அவள் அதை வாங்கி அருகில் வைத்துவிட்டு திரும்பினாள். என்ன அனு ரெடியா கிளம்பியாச்சா... அட... என்ன இது மழை வரபோகிறது... எப்பவும் நீ கிளம்ப ரொம்ப நேரம் எடுதுப்பன்னு கௌதம் சொன்னனே... அது பொய்யா... நீ கிளம்பி உட்கார்ந்து இருக்கிறாய்... போகலாமா... என்று சிரித்தவளை பார்த்து போகலாம்... ஆனால் அதற்கு முன்னால்... என்றவன் அவளை அருகில் இழுத்து... நேரே நிறுத்தியவன்... இந்த நெக்லசை கழட்டிவிடு... என்றான்.

ஹேய் என்ன ஸ்ரீ... ஒன்னே ஒண்ணுதானே போட்டு இருக்கேன்... அதையும் கழட்டிடுன்ன என்ன அர்த்தம்? ம்ம்ம் என்று சிணுங்கினாள். அவளை அருகில் இழுத்தவன்... மூக்கை மூக்கால் உரசியபடி... நீ ஒரு மக்குன்னு அர்த்தம்... காதலன் கண்ணால் சொல்வதை... கையால் செய்யவேண்டாமா... இங்க பாரு... நான் வாயால் சொன்னபிறகு நீ வாதாடி கொண்டு இருக்கிறாய்... என்று இறுக்கி அணைத்து கொண்டு கேட்க... ஏய் இதென்ன... ட்ரெஸ் கசங்கிட போறது... ஆமா ரொம்ப முக்கியம்... கசங்கினால் வேற போட்டுகறது... என்றவன் அவளை திருப்பி... அவனே நெக்லசை கழட்டினான். கழட்டியதை அவள் கையில் கொடுத்தவன்... தன் கோட்டின் உள் பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு வைர நெக்லசை எடுத்து அவள் கழுத்தில் அணிவித்து விட்டு... அப்படியே அவள் வாசனை ஈர்க்க... பின்னால் இருந்து அணைத்து லேசாய் குனிந்து அவள் கழுத்தில் முத்தமிட்டான். அப்படியே கொஞ்சம் மேலேறி...

கன்னத்திலும் முத்தமிட்டவன்... எப்படி இருக்கு என்று கிசுகிசுப்பாய் கேட்டான். ம்ம்ம் நல்லா இருக்கு... என்று முனகியவளை பார்த்து... அவளை தன்புறம் திருப்பியவன் இப்ப நீ நல்லா இருக்குன்னு சொன்னது... எதை என்று அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி... விழிகள் செருக... லேசான மயக்கத்தில் இருந்தவளை பார்த்து குறும்பாக கேட்டவனை... ஸ்ரீ... சீ... என்று தள்ளிவிட்டாள். என்னடா இது டவுட் கூட கேட்க விடமாட்டேங்கறீங்க... நேக்லசா... இல்ல... என்று நிறுத்தி... எது நல்லா இருக்குன்னு கேட்டால் பதில் சொல்ல வேண்டியதுதானே... ம்ம்ம் என்று மீண்டும் சீண்டினான்.

போதும் ஸ்ரீ... நான் சொன்னது ரெண்டுக்கும்தான்... என்று சின்ன குரலில் சொல்ல அவன் சிரித்தான். அருகில் நெருங்கி வந்து மீண்டும் அணைத்தவன்... என்னுடைய உழைப்பு நல்லா இருக்குன்னு சொன்னதுக்கு... ரொம்ப தேங்க்ஸ்... அந்த பாராட்டு மட்டும்தான் எனக்கு... நெக்லஸ் செய்தது நான் இல்லையே என்று சொல்லிவிட்டு... ஒன்ஸ் மோர்.... என்று மீண்டும் கண்ணை சிமிட்டி சிரிக்க... அவள் அவனை பிடித்து மீண்டும் தள்ளிவிட்டாள். போதும் இதற்குத்தான் வந்தீங்களா... இன்னைக்கு பூரா இங்கேயே ரூமில் இருக்க உத்தேசமா... என்று கேட்டவுடன்... இல்ல கொஞ்ச நேரம் வெளியே போகலாம்... வெளியேன்ன.... வெளியே எங்கும் இல்லை... இன்னிக்கு கொஞ்சம் நமக்கு டைட் ப்ரோக்ராம்தான்... அதனால... கொஞ்சம் நேரம் தோட்டத்தில்... நமது பேவரைட் லவ் பெர்ட்சை பார்த்து அவை கொஞ்சுவதை பார்த்து... பேசி... அப்படியே சைடில் நீ கொஞ்சம் என்னையும் கவனிதாயானால்... ஒரு மணி நேரம் போவதே தெரியாது பறந்து போய்விடும்... அப்புறம் நாம் கிளம்ப வேண்டும்... ஓகே? என்று சிரித்தான். உங்களை கவனிக்கனுமா... எப்படி கவனிக்கணும் சொல்லுங்க... கையாலா... இல்லை கம்பாலா... என்று கேட்டவளை அருகில் இழுத்து... ரெண்டும் இல்லை.... காதலர் தினத்தன்று... ஒரு காதலி பேசற வார்த்தையா இது... லவர எப்படி கவனிக்கரதுன்னு கூட தெரியாத... மக்கு... மண்ணாந்தை... என்று செல்லமாய் திட்டிவிட்டு... குனிந்து அவளது இதழ்களில் அழுந்த முத்தமிட்டான்.

@@@ இதழில் கதை எழுதும் நேரம் இது... இன்பங்கள் அழைக்குது வா... மனதில் சுகம் மலரும் மாலை இது... மான் விழி மயங்குது... வா.... @@@ ....

அத்தியாயம் 88

கௌதம் சொன்ன அந்த பத்து நிமிடங்களுக்கு பிறகு அவன் காரை நிறுத்திய போது அவர்களது அந்த வீட்டை அவளுக்கு அடையாளமே தெரியவில்லை. தரை தளமும் முதல் மாடியும் கொண்ட அந்த பெரிய வீடு அவசரமாக புதுப்பிக்கப்பட்டு... வர்ணம் பூசப்பட்டு... புதிது போல் தோற்றம்

அளித்தது. அவளுக்கு ஆச்சரியம் அந்த வீட்டின் புதுப்பிக்கப்பட்ட அந்த தோற்றம் மட்டும் அல்ல... அதன் வாசலில் இருந்த அந்த வளைவான பெயர்பலகை... கருணை இல்லம். என்று இருக்க... அவள் முகத்தில் ஆச்சரியம்... பரவசம்... கனிவு... திருப்தி... என்று மாறி மாறி பளிச்சிட... அதை ஒரு தாயின் கனிவோடு பார்த்து இருந்தான். கௌதம்... கௌதம் இது எங்க வீடுதானா? இது இது... என்று பேச்சு வராமல் திணற... அவளை தன் தோளோடு சேர்த்து லேசாய் அணைத்தவன் அங்கே பாரு என்று பக்கத்தில் கை காட்டினான். அங்கே... அவளது விழிகள் இன்னும் பெரிதாய் விரிந்தது... பக்கத்தில் இருந்த காலி இடத்தில்... சின்னதாய் ஒரு பந்தல் போட்டு... வண்ண காகிதங்களாலும்... பலூன்களாலும்...அலங்கரிக்கப்பட்டு இருக்க... சின்ன சீரியல் விளக்குகள்... ஹேப்பி பொர்த் டே டு ப்ரியா என்று கண் சிமிட்ட... எல்லாவற்றிற்கும் மேல்... நடுவில் ஒரு பெரிய டேபிளும்... அதை சுற்றி பத்து நாற்காலிகள் போடபட்டு இருக்க... அதில்... ஹரி, லக்ஷ்மி, ரத்னம், புஷ்பா... நால்வரும் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருக்க... அவள் ஆச்சரியத்தின் விளிம்பை தொட்டாள்.

மலர்ந்த முகத்தோடு கௌதமிடம் திரும்பியவள்... ஹேய்... இவ்வளவு நேரம் என்னிடம் இதை எல்லாம் சொல்லாமல்..... சஸ்பென்ஸில் வைத்து இருந்த உங்களை... என்று அவன் முதுகில் செல்லமாய் அடித்தாள். ஏய்... என்னை ஏண்டீ அடிக்கிற... எனக்கு எதுவுமே தெரியாது... இதில் என்னோட பங்கு... உன்னை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்கிற டிரைவர் வேலை மட்டும்தான்... சேர்க்க சொன்னது ஜனா தாத்தா... அவ்வளவுதான்... சேர்த்துட்டேன்... உனக்கு என்ன வேணுமோ... உள்ளே போய் அவர்கிட்ட கேட்டுக்கோ...அதுக்கு முன்னால்... ஹேப்பி பேர்த்டே டு யு மை லவ்... என்று சொல்லி கன்னத்தில் லேசாய் இதழ் ஒற்றியவன் நிமிர்ந்து மணி ஆறாச்சு... என்னோட டைமும் வேலையும் ஓவர் என்னை ஆளை விடு என்று சொல்லி சிரித்தான். அவர்கள் வாசலில் நின்று பேசி கொண்டு இருப்பதை பார்த்த லக்ஷ்மி எழுந்து வெளியே வந்தாள். என்ன கௌதம் பேர்த்டே பேபி உள்ளே வரமாட்டேன்னு அடம் பிடிக்குதா... என்று ப்ரியாவை பார்த்து சிரித்தாள். நீங்க எப்படிம்மா வந்தீங்க... நாங்க கிளம்பும்போது அங்கே இருந்தீங்க... என்று இழுத்தவளை பார்த்து... பறந்து வந்தோம்... ப்ரியா... உன்னோட பேர்த்டே பார்ட்டிக்கு... வா... என்று கை பற்றி அழைத்து சென்றாள். பேர்த்டே பார்ட்டி ஓகே.... ஆனால் இவ்வளவு தூரத்தில் ஏன்... எல்லோருக்கும் எவ்வளவு அலைச்சல்... பணம் நேரம் எல்லாம் வீண் விரயம்தானே...அங்கேயே வைத்து இருக்கலாமே... என்று சின்ன குரலில் ஆதங்கத்தோடு சொல்லியவளை ஹரி குறுக்கிட்டார்.

அப்படி இல்லை ப்ரியா... இது வெறும் பேர்த்டே பார்ட்டி இல்லை... வேற காரணமும் இருக்கு... அது அப்பா வந்து சொல்வாங்க... அதுவரை வெயட் பண்ணு... சந்தோஷமா இருக்கணும்... என்று சொல்லி

கன்னத்தில் தட்டினார். என்ன ப்ரியா... ரொம்ப டல்லா இருக்க... பிறந்தநாள் அன்று உற்சாகமாய் இருக்க வேண்டாமா? என்று புஷ்பாவும்... ரத்னமும் வாழ்த்து சொல்லி உற்சாகபடுத்தினர். இவர்கள் பேசி கொண்டு இருந்த போதும்... ப்ரியாவின் பார்வை... ராஜாராமனிற்காக தேடி கொண்டு இருந்தது... எங்கே போனார்... அதோ... வேகமாய் அவள் அருகில் வந்தவர்... ஹாய் ப்ரியா... விஷ் யு மேனி மோர் ஹேப்பி ரிடர்ன்ஸ் ஆப் தி டே டியர்... என்று அவளை அனைத்து கொண்டார். விடுங்க என்னை... நீங்க ஒண்ணும் எனக்கு கிரீட் பண்ண வேண்டியது இல்லை... நான் உங்க பெர்த்டேயை மறந்துட்டேன் என்று தானே... காலையில் இருந்து என்கிட்டே பேச கூட செய்யலை... என்று சொல்ல... ச்சே ச்சே என்ன ப்ரியா சொல்ற... பைத்தியம் மாதிரி உளறாதே... எனக்கு என்ன உன் மேல் என்ன கோபம்? ம்ம்ம்... உன்கிட்ட எப்படி பேசறது சொல்லு... உன்னோட போன் என்கிட்டே இருக்கு... நீங்க காலையில் ஆறு மணிக்கெல்லாம் கிளம்பிட்டீங்க... அதுக்கப்புறம் கௌதம் மொபைலுக்கு பேசினால்... அவன் ஒண்ணு டிரைவ் பண்ணும் போது எடுக்க மாட்டேன் என்கிறான்... லன்ச் டைமில் எடுத்த போது உன்னிடம் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டான்...

என்னை என்ன செய்ய சொல்ற? எத்தனை sms அனுப்பி இருக்கேன்னு அவன் மொபைல் வாங்கி பாரு... நீ சண்டை போடனும்னா என் கூட போடக்கூடாது... அவன் கூட போடு... போ... என்று கௌதமிடம் அனுப்பி வைக்க அவன் சிரித்தான் ... என்ன தாத்தா இப்படி மாட்டி வைக்கறீங்க? தாத்தா தானே சஸ்பென்ஸ்... அப்படின்னு சொன்னார்... நான் என்ன பண்றது ப்ரியா... கொஞ்ச நேரம்... சொல்லாதது போய் பெரிய தப்பா... என்று அவன் அப்பாவியாய் கேட்க... ஆமாம் தப்புதான்... என் தாத்தா என்கிட்ட பேசறதை என்று ஆரம்பிக்கையிலேயே... வீட்டிற்குள் இருந்து அம்மா என்ற அனுவின் குரல் கேட்டது. லக்ஷ்மி சமாதானமாய் இடையில் குறுக்கே புகுந்து... ப்ரியா அனு கூப்பிடறா பாரு... அவள் ஒரு மணி நேரமா அந்த பட்டு புடவையோட சண்டை போட்டு கிட்டு இருக்காள்... போய் கொஞ்சம் என்னன்னு பாரு... சீக்கிரம் கிளப்பி அழைச்சுட்டு வா... மாமா இப்ப வந்துடுவாங்க... என்று அவளை உள்ளே அனுப்பி வைத்தாள். உங்களை அப்புறம் வந்து வச்சுக்கறேன் என்று சுட்டு விரலை உயர்த்தி ஜாடை காட்டி விட்டு போக அவன் அதை பார்த்து சீக்கிரம் வா காத்துகிட்டு இருக்கிறேன் என்று சொல்லி சிரித்தான்... உள்ளே வந்த ப்ரியாவை பார்த்து அனுவிற்கு ஆச்சரியம்... ஐயோ நீங்களே வந்துட்டீங்களா? எப்படி அண்ணி... உங்களுக்கு மட்டும் காலையில் கட்டின புடவை அப்படியே இருக்கு? என்று கேட்டாள்.

இங்க பாருங்க... நான் போராடிட்டு இருக்கேன்... கொஞ்சம் பிடிங்க... இந்த புடவை வேண்டாம்னு சொன்னால் கேட்டால்தானே... இன்னிக்கு எதோ ஸ்பெசல் டேயாம்... தாத்தா உத்தரவு... என்று

பொருமியவளை என்ன ஸ்பெசல் அனு என்று விசாரித்தாள். யாருக்கு தெரியும்... அந்த போலிஸ் ஆபிசர் வந்தால்தான் தெரியும்... அவர் ஸ்ரீ-யோட கன்யாகுமரி வரை போய் இருக்கார்... வர நேரம்தான்... மணி ஆறாச்சா? என்று கேட்டவளுக்கு பதில் சொல்லியபடி... அவளை கிளப்பி வெளியே கூட்டி வந்தாள். அவர்கள் வரும்போது வாசலில் ஒரு புத்தம் புதிய சான்ட்ரோ கார்... FOR REGN என்ற போர்டோடு வந்து நிற்க... அவர்கள் நின்று பார்த்தனர். டிரைவர் சீட்டில் இறங்கிய ஸ்ரீராம் ஹாய் ப்ரியா வந்துட்டியா? என்ன கௌதம் கூட லாங் ரொமாண்டிக் ட்ரைவா.... கொஞ்சம் கூட டயர்டாவே இருக்காதே... பை த வே மேனி மோர் ரிடர்ன்ஸ் ஆப் தி டே என்று சிரித்தவன் கண்ணில் அவள் பின்னால் வந்த அனு பட்டதும்... திகைத்தான்... வாவ்... புடவையிலா... லவ்லி... என்ன சொன்னாலும்... புடவை ஒரு தனி அழகுதான்... என்றவன் உள்ளே சென்றான். தேங்க்ஸ் ஸ்ரீ... என்ற படி வெளியே வந்த ப்ரியாவை... காரில் இருந்து இறங்கிய ஜனார்த்தனம் எதிர்கொண்டார். ஹாய் ப்ரியா... என்ன டல்லா இருக்கிற மாதிரி இருக்கு... டீடியஸ் ஜர்னி என்பதாலா... இல்லை... யார் மேலாவது கோபமா... யாருன்னு சொல்லு... ஒரு வழி ஆக்கிடுவோம்... என்று சிரித்தார். அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை தாத்தா என்று சொன்னவளை பார்த்து... அப்ப ஏன் பேர்த்டே பேபி உற்சாகமாய் இல்லை... நீ சந்தோஷமாய் இருக்கும்போது எப்படி இருப்பாய் என்று நான் அந்த பார்ட்டியில் பார்த்து இருக்கிறேனே... இப்ப உன் முகத்தில் சந்தோஷம் கம்மியா இருக்கே... ம்ம்ம் என் மேல கோபமா இல்ல தாத்தா எனக்கு கோபம் எல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை... நிஜமா என்று அவள் சொல்ல... ஓகே நம்பறேன்... வா... அங்கே எல்லோரும் காத்துகிட்டு இருக்காங்க பாரு அங்கே போய் பேசலாம். என்று நடந்தவரை பின் தொடர்ந்தாள்.

ஹேய் அனு... நீ புடவை கட்டுவியா... சொல்லவே இல்லை... என்றவன் அவள் இடையில் கை சுற்றி அருகில் இழுத்து.... இப்படி பட்டு புடவை... நகை எல்லாம் போட்டுக்கிட்டு தேவதை மாதிரி நின்றாய் என்றால்... ஒரு வாரம் எல்லாம் தாங்க முடியாது... போ போ... போய் உங்க அண்ணன் கிட்ட சொல்லி உடனே கல்யாணம் வைக்க சொல்... இல்லன்னா... இப்படியே காரில் தூக்கிட்டு போய் கந்தர்வ கல்யாணம் பண்ணிடுவேன்... என்று சேர்த்து அணைத்து செல்லமாய் மிரட்டினான். அவள் சிரித்தபடியே அவன் கையில் இருந்து நழுவி நான் ஏன் எங்க அண்ணன் கிட்ட போய் கேட்கிறேன்... என்னால் ஒரு வாரம் காத்து இருக்க முடியும்... உங்களுக்கு ரொம்ப அவசரம் என்றால் போய் உங்க அம்மா அப்பா கிட்ட சொல்லுங்க.... என்றாள். ஏன் எனக்கு என்ன பயமா... நான் யார்கிட்ட வேணா பேசுவேன்... என்று ஆரம்பித்தவன் வாயை மூடி... ஐயோ... போதும் போதும்... உங்களுக்கு பயம் இல்லைதான்... இப்ப போய் ஏதாவது சீன் போடாதீங்க... அங்க தாத்தா வந்துட்டார் போல... வாங்க நாமளும் அங்கே போவோம்... என்றபடி அவன் கையை பற்றி இழுத்து வந்தவள்

கண்ணில் அந்த கார் பட்டதும்... என்ன இது போகும்போது டாக்சியிலதானே போனீங்க... இப்ப புது காரில் வந்து இருக்கீங்க? என்று அனு நடந்தபடியே கேட்டாள். அது ப்ரியாவிற்கு அவங்க தாத்தா பேர்த்டே கிப்டா ஆர்டர் பண்ணி இருந்தாங்க... அதைஎடுத்து வரத்தான் போனோம்... என்று சொன்னவன் அவளை பின் தொடர்ந்து சென்றான்.

அவர்கள் சென்று அமர்ந்த போது ஜனார்த்தனம் பேசி கொண்டு இருந்தார். இங்க நம்ம எல்லோரும் வந்து இருப்பதற்கு மூணு காரணம் இருக்கு... அதுல முதலாவது ப்ரியாவோட பேர்த்டே... அந்த கொண்டாட்டத்தை பர்ஸ்ட் முடிச்சுடுவோம்... என்றவர் வா ப்ரியா வந்து கேக் கட் பண்ணு என்று அழைத்தார். அவள் சிரிப்போடு வந்து எல்லோரும் சுற்றி இருந்து வாழ்த்து சொல்ல கேக்கை வெட்டி விட்டு சின்ன துண்டு ஒன்றைஎடுத்து முதலில் ராஜாராமனிற்கு கொடுக்க முயல அவர் அவளின் கையை பற்றி தடுத்து கௌதமிற்கு கொடு என்று சொன்னார். அவள் அவனிடம் கொடுக்க முயல... அவனும் இல்ல ப்ரியா தாத்தாவிர்க்கே முதலில் கொடு... என்று சொன்னான். ஹேய் என்ன ரெண்டு பெரும் மாறி மாறி விளையாடறீங்களா? இப்ப நான் இதை என்ன செய்யறது என்று கேலியாக கேட்டதும்... ஸ்ரீராம் ஒரு எட்டு முன்னால் வந்து அவள் கை பற்றி அவளுக்கே அதை ஊட்டிவிட்டவன்... பெஸ்ட் நீயே சாப்பிடு... மற்றவங்களுக்கு எல்லாம் தட்டில் வைத்து விடு... யாருக்கு வேணுமோ அவங்க எடுத்துக்கட்டும்... என்னை மாதிரி ஆளுங்ககிட்ட யாரவது கேட்கராங்களா? வேணாம் வேணாம்னு சொல்றவங்க பின்னாடியே கொண்டு போய் குடுக்கறாங்க பாரு என்று சொல்லி சிரித்தான்.

கௌதம் அருகில் வந்து ஒரு சின்ன துண்டு கேக்கை எடுத்து அவளுக்கு கொடுத்துவிட்டு ஹேப்பி பேர்த்டே ப்ரியா என்று சொல்லி கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். ஹேய்... ப்ரியா இது சீட்டிங்... ஒத்துக்காத... கௌதம் பாரு... செலவு இல்லாம ... கிப்ட் எதுவும் தராம நழுவுறான் பாரு விடாத... என்று ஸ்ரீராம் சீண்ட... ப்ரியா சிரித்தாள். கிப்ட் என்ன ஸ்ரீ பெரிசா... எல்லோரும் இப்படி சேர்ந்து சிரிச்சு இருக்கறதுக்கு ஈடா ஒரு கிப்ட் இருக்கா என்ன? என்று சொல்ல... போச்சுடா... நீ ஒரு தேறாத கேஸ்... நீ இப்படி இருக்கறதுனாலதான் அவன் அப்படி இருக்கிறான்... என்று ஸ்ரீராம் சொன்னான். கௌதம் அவன் தோளில் தட்டி... இந்த கிப்ட் பத்தின உன் கமெண்டை ஒரு மூணு மணி நேரம் கழிச்சு சொல்லு... என்று சிரித்தான்.

ப்ரியாவின் அருகில் வந்த லக்ஷ்மி அவள் கைகளில் இரண்டு கல் வளையல்கள் அணிவித்து விட்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். எதற்கும்மா இது எல்லாம் என்று சொன்னவளை பார்த்து ஹரி சொன்னார்... இது எல்லாமே உனக்குத்தான் பின்னால வரும் என்றாலும்... அப்பப்போ சின்ன பரிசு

கொடுக்கனும்மா... ஸ்ரீ சொல்றது ஒரு விதத்துல கரெக்டுதான்... நானும் ரொம்ப லேட்டா புரிஞ்சுகிட்டேன். புஷ்பா அவள் அருகில் வந்து ஒரு சின்ன நகை பெட்டியை கொடுத்து... ப்ரியா இது உனக்கு கட்டாயம் பிடித்து இருக்கும்... ஏன்னா செலெக்ட் பன்னனதே நீதானே... ஹேப்பி பேர்த்டே என்று சொல்ல... ஐயோ... என்னம்மா இது.... இது உங்களுக்குன்னு இல்ல ஸ்ரீ வாங்கும் போது சொன்னார்... எனக்கு எதற்கு இவ்வளவு காஸ்ட்லி கிப்ட்... வேண்டாம்மா... எனக்கு உங்க blessings போதும்... என்று அதை வாங்க மறுத்தவள் கைகளில் அதை திணித்து விட்டு...

என்ன ப்ரியா பொண்ணுக்கு செய்யறதுக்கு போய் காசு கணக்கு பார்பாங்களா? பொண்ணுன்னு சொல்லும்போது ஒத்துகிட்டல்ல ... இப்ப ஏன் மாட்டேங்கற... வாங்கிக்க... ப்லேசிங் கட்டாயம் இருக்கு என்று சொன்னதை பார்த்து ப்ரியா மட்டும் இல்லை... ஸ்ரீராம் உட்பட அனைவருமே திகைத்து போய்விட்டனர்... வாவ் ப்ரியா... எங்க அம்மா மனசு வந்து ஒருத்தருக்கு நகை ப்ரேசென்ட் பண்ணிட்டாங்க... இன்னிக்கு மழைதான்.... என்று சொன்னவனை பார்த்து உனக்கு ஏண்டா வயிறு எரியுது? என்று அவன் தலையில் குட்டினாள் புஷ்பா. கடைசியில் வந்த ராஜாராமன் அவளை கட்டி கொண்டு என் செல்ல குட்டி பிசாசுக்கு என்னோட கிப்ட் என்று கார் சாவியை கொடுக்க... அவள் ஆனந்தத்தில் திக்கு முக்காடி போனாள். அவர் தோளில் சாய்ந்து கண்ணீர் பெருக்கியவளை... நிமிர்த்தியவர்... ஏய்... என்ன இது இதற்கே இப்படியா... இன்னும் கொஞ்சம் சர்ப்ரைஸ் இருக்கு... என்றவர் அவள் கண்களை துடைத்தார். அவளை அணைத்து கொண்டு இந்த வீடு அவள் திருமணத்திற்காக நான் வைத்து இருந்தேன்... ஆனால் இப்ப அதுக்கு தேவை இருப்பதை நான் நினைக்கவில்லை.... அதனால ... ப்ரியாவோட பெர்த்டேயை முன்னிட்டு மதுரையில் இயங்கி வரும் கருணை இல்லத்தின் இட பற்றாக்குறையை தீர்ப்பதற்காக... பெண்கள் மறுவாழ்வு இல்லம்.. இன்று முதல்... இங்கே செயல்பட... நான் கொடுத்துவிட்டேன்.

அதற்கான பார்மாலிடி எல்லாத்தையும்... வெறும் பத்தே நாளில் செஞ்சு கொடுத்த ஜனாவிர்க்கு என்னோட ஸ்பெசல் தேங்க்ஸ்... என்று சொல்லியவர்... வாங்க... போய் இல்லத்தின் திறப்பு விழாவை அடுத்து செய்துடுவோம்... என்று அந்த கட்டிடத்திற்குள் போனார். ப்ரியா உன் கையாலேயே குத்துவிளக்கு ஏற்றி வைத்துவிடு... ஏற்கனவே மதுரையில் இருந்து நாற்பது பேர் இங்கே தங்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன்... எல்லோரும் நல்லா இருக்கணும்னு வேண்டிக்கோ... என்று அவள் தலையில் கை வைத்து சொல்லவும்... நீங்கதானே தாத்தா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஏற்பாடு பண்ணி இருக்கீங்க... நீங்க... இல்லன்னா ஜனா தாத்தாவை ஏத்த சொல்லுங்க... நான் ஒண்ணுமே பண்ணலியே... என்று ப்ரியா சொல்ல... அருகில் வந்த கௌதம்... இது வரை செய்யல ப்ரியா

இனிமேல் செய்ய போற.... தாத்தா வேற நீ வேறயா? நாமதான் இந்த வீடு புதுப்பிக்க... இங்க அவங்களுக்கு தொழில் பயிற்சி கொடுக்க தையல் மெசின், கம்புடேர்... டியுடர் எல்லாம் ஏற்பாடு செஞ்சு இருக்கோம்... விபரம் எல்லாம் நான் அப்புறம் சொல்றேன்... ம்ம்ம் சீக்கிரம்... எல்லோரும் பஸிலேயே எவ்வளவு நேரம் நீங்க உள்ளே விடரதுக்காக காத்துகிட்டு இருப்பாங்க... என்று சொல்லவும்... அவள் கண்களில் வழிந்த நீரோடு மனம் உருக அனைவரின் நலத்திற்காக வேண்டி கொண்டு... விளக்கேற்றினாள். அதற்கப்புறம் பஸில் இருந்தவர்களின் உடமைகளை இறக்கி அவர்களுக்கு தங்க... பொருட்களை அடுக்க உதவி செய்வதில் அடுத்த இரண்டு மணி நேரம் காணாமல் போய் இருந்தது.

இடையில் போய் கௌதமும் ஸ்ரீராமும் வாங்கி வந்த உணவு பொருட்களை பிரித்து எல்லோரும் அந்த எளிமையான உணவை முடித்த போது அனைவரின் மனமும் நிறைந்து இருந்தது. தாத்தா ஏதோ மூணு காரணம் சொன்ன மாதிரி இருந்ததே... எனக்கு தெரிஞ்சு ரெண்டு காரணம் சொல்லிட்டீங்க... மூணாவது என்ன... அதற்குள் சாப்பாடு போட்டுட்டீங்க... என்று ஸ்ரீராம் கிண்டலாய் கேட்டான். சொல்றேன்... ஆனால் அதுக்கு ப்ரியா என்னோட ஒரு கேம் விளையாடனுமே... வரியா என்று கேட்டார் ஜனார்த்தனம். கேமா... என்ன கேம்... உங்க தாத்தாதான் சொன்னார்... நீ பிரமாதமா தோத்து போய்டுவாய் என்று... வாட்... என்ன தாத்தா... சொல்றீங்க...
அதாம்மா நாலு சென்ட்டேன்சை திருப்பி சொல்ற கேம்... என்று ராஜாராமன் சொல்லவும் விழித்தாள். என்ன இது திடீர் என்று ... இவர் என்ன சொல்ல போகிறார்... ஏற்கனவே கல்யாணம் தொடர்பா யோசிக்கனும்னு சொல்லி இருக்கிறார்... இப்போ... என்ன சொல்ல போகிறார்... அவள் தயக்கத்தோடு பேசாமல் இருக்க... அனு தூண்டினாள் ... என்ன அண்ணி இது? எதற்கு யோசிக்கறீங்க... தாத்தா சொல்ற நாலு சென்ட்டேன்சை உங்களால் திருப்பி சொல்ல முடியாதா... சரின்னு சொல்லுங்க... என்ன ப்ரியா அதை வச்சு நான் ஒரு முக்கியமான டெசிசன் எடுக்கணும்... அது ஒரு சாலேஞ் வரியா இல்லையா... என்று கேட்கவும்... கௌதம் அவள் அருகே வந்து ஐயோ என்ன ப்ரியா எப்போல இருந்து நீ இவ்வளவு சைலேண்டா ஆனா... சரின்னு சொல்லு என்று சொல்லவும் சரி தாத்தா என்று வாய் சொன்னாலும் அவளுக்கு யோசனையாய் இருந்தது.

கௌதம் ஒரு அன்பான பையன்... என்று சொல்லவும் அவனை என்ன இது என்பது மாதிரி பார்த்தாள். கௌதம் பாரு ப்ரியா யோசிக்கிறா... அதுக்குத்தான் அப்பவே சொன்னேன் ஏதாவது கிப்ட் கொடு என்று நீ கேட்கலை, என்றவுடன் எல்லோரும் சிரித்தனர். கொஞ்சம் சும்மா இருங்க ஸ்ரீ என்று சிரித்தபடி ப்ரியா சொல்ல... அட... ராஜ் நீ சொன்னது கரெக்டுதான்... ப்ரியா முதல் வாக்கியத்திலேயே

மாத்தி சொல்லி தோத்து போய்ட்டாளே... என்று ஜனா சிரித்தவுடன்... மற்ற எல்லோரும் அதில் இணைந்தாலும்... ப்ரியாவிற்கு மட்டும் மனம் திடுக்கிட்டது. கடவுளே இது என்ன சோதனை... இவர் எதோ சேலேஞ் என்று வேறு சொன்னாரே... யோசனையில் பதறிய படி நின்றவளை பார்த்த ஜனார்த்தனம் அருகில் வந்து அவள் முகத்தை பற்றி நிமிர்த்தினார். என்ன ப்ரியா என்ன யோசனை... கேம்ல தோத்துட்டோமேன்னா கவலைபடுகிறாய்? என்று கேட்டார். அவள் மறுப்பாய் தலை அசைத்து... கேம்ல தோத்தால் பரவாயில்லை... ஆனால்... என்றவள் பார்வை அவசரமாய் தவிப்போடு கௌதம் பக்கம் பாய்ந்து மீண்டதை கவனித்தவர்... அவளை அப்படியே சேர்த்து அணைத்து கொண்டார். நான் சொன்ன அந்த மூன்றாவது காரணம் என்ன தெரியுமா என்றவர்... தன் பாக்கெட்டில் இருந்து இரண்டு சின்ன நகை டப்பாக்களை எடுத்தார்.

வா கௌதம்... அனு ஸ்ரீராம்... நீங்களும் வாங்க... என்று அழைத்தவர்... ஏற்கனவே திட்டமிட்ட நாளில் நிச்சயம் நடை பெறவில்லை... என்னென்னவோ எதிர்பாராமல் நடந்துவிட்டது... என்றாலும்... அன்று நான் வாங்கி வைத்து இருந்த இந்த நாலு வைர மோதிரங்களை பயன் படுத்தவே இல்லை.... இன்று இந்த ஏற்பாடுகள் செய்த போது... இந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன் படுத்தி கொள்ளலாம் என்று எடுத்து வந்தேன்...

ஸ்ரீராம்... நீ கேட்ட அந்த மூன்றாவது காரணம்... உங்கள் நால்வரின் நிச்சயதார்த்த விழா.... போதுமா... ப்ரியா... இப்ப சந்தோஷமா? இப்ப ஒண்ணும் குழப்பம் இல்லையே... ஆனால் அன்று நீங்க... ஹோட்டலில்... என்று மேலே பேச முடியாமல் திணறினாள். ஹேய் ப்ரியா என்ன நீங்க மட்டும்தான் கௌதமிடம் சொல்லி எனக்கு சர்ப்ரைஸ் ரெடி பண்ணுவீங்களா... அதே கௌதமிடம் நான் சொல்லி சஸ்பென்சா... உனக்கு ஒரு ஸ்வீட் ஷாக் கொடுக்க கூடாதா? ம்ம்ம் என்று கேட்க... ஓ மை காட்... தாங்க்யு சோ மச் தாத்தா என்று அவள் அவரை இறுக அணைத்து கொண்டாள்... சரி சரி... மோதிரம் போட்டு விடுங்க... என்று கௌதமிடமும் ஸ்ரீராமிடமும் மோதிரங்களை கொடுத்தார். எதிர்பாராத இந்த சுப நிகழ்ச்சியில் எல்லோரும் மனம் நெகிழ்ந்து போய் பார்த்து இருக்க... கௌதம் ப்ரியாவின் கையில் மோதிரம் அணிவித்து விட்டு அவளிடம் வலது கரத்தை நீட்டியவன் இடக்கையால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி நெற்றியில் லேசாய் முட்டி சிரித்தான். என்ன அனு இது கல்யாணம் கேட்டால் நிச்சயம் பண்ணுறாங்க... அதுதான் எப்பயோ ஆச்சே... என்று மெல்ல பிறர் காதில் விழாமல் கிசுகிசுத்துவிட்டு... தேங்க்ஸ் தாத்தா இவ்வளவு தூரம் வந்ததுக்கு வைர மோதிரம் லாபம்... என்று சத்தமாய் சொல்லி கண் சிமிட்டி சிரித்தான். அப்படியே அனுவின் கையை பற்றி தூக்கி புறங்கையில் முத்தமிட்டவன் மற்றவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்... தீவிரமாய் பேசி கொண்டு இருப்பதை பார்த்த ஸ்ரீராம் வா அனு... அப்படியே ஒரு வாக் போய் வரலாம் என்று அழைத்து

கொண்டு கிளம்பினான்.

புஷ்பா... என்ன ப்ரியா... அன்று ஒரே பாட்டில் எல்லோருக்கும் டயாலாக் சொன்னயே... அதுமாதிரி ஏதாவது பாட்டு இருக்கு... இருந்தால் பாடேன்... என்றவளிடம் இதோ உடனே பாடிவிடலாமே... என்று அவள் கௌதமை பார்த்து சிரிப்போடு கண் சிமிட்டி விட்டு பாடினாள்... @@ திருமண மலர்கள் தருவாயா... தோட்டத்தில் நான் வைத்த பூச்செடியே... தினம் ஒரு கனியை தருவாயா... தோட்டத்தில் நான் வைத்த மாதுளையே... @@ என்று ஆரம்பித்தவள் இரண்டு தாத்தாக்கள் தோளிலும் கை போட்டு... தலை அசைத்து பாடலை தொடர்ந்தாள்...

@@ பிறந்த இடம்... புகுந்த இடம்... வேறு இல்லை.... ஞாயிறுக்கும் திங்களுக்கும் தூரம் இல்லை.... @@ இது தாத்தாக்கு ஓகே அம்மா ரெண்டு பேருக்கும்.... ஒரு லைன்... @@@ மாதம் பத்து செல்ல.... மழலை பெற்று கொள்ள.... அம்மம்மா தாய் வீடு ரெண்டு உண்டு.... @@@ இது ஓகே? என்று கேட்டவுடன்.... வாவ்.... எக்செல்லேன்ட் ப்ரியா... நான் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை... என்ற புஷ்பாவை பார்த்து சிரித்துவிட்டு இது மாமாவுக்கு என்று சொல்லி @@@ கன்னம் கிள்ளும் மாமா.... காதை திருகும் மாமி....இது போல சொந்தங்கள்... எங்கு உண்டு.... @@@ என்று சொல்லி லக்ஷ்மியின் அருகில் வந்து அணைத்து கொண்டவள்... அவள் தோளில் முகம் புதைத்து... @@@போனவுடன் கடிதம் போடு.... புதினாவும் கீரையும் சேரு... புத்திமதிக்கு வழியே இல்லை.... அழுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை அதுதான் தொல்லை.... @@@ என்று முடித்தவளை... பார்த்து பைத்தியம் என்று சொல்லி அவள் தலையில் லேசாய் தட்டி சிரித்தவள்...

கௌதமிற்கு என்று கேட்டவுடன்.... அவள் அவனை சில கணங்கள் இமைக்காமல் பார்த்தவள்.... தனது வலது கரத்தை அவனை நோக்கி நீட்டவும்... அவளருகில் வந்த கையை பற்றி கொண்டவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு...

@@@ கொலுசு இடும் ஓசை கேட்டே... மனசில் உள்ள பாஷை சொல்வான்... என் உயிரானவன்.... @@@ என்றவளுக்கு தொண்டை அடைத்து அதற்கு மேல் பாட முடியவில்லை. அன்று மாலை.... அவளுக்கு கிடைத்த அத்தனை ஆனந்தங்களுக்கும் நிறைவாய்.... கலசம் வைத்தாற்போல இருந்த கௌதமின் அருகாமையில்.... தொடுகையில் நெகிழ்ந்து போனவளால் தொடர்ந்து பேச கூட முடியவில்லை. என்னடா... என்ன ஆச்சு என்றவன் மார்பில் அவள் ஆனந்த கண்ணீரோடு சாய்ந்து கொள்ள.... அவன் அவளை அணைத்து கொண்டான். ....

அத்தியாயம் 89

அவன் மார்பில் சாய்ந்து இருந்த ப்ரியா நிமிர்ந்து கௌதம் உங்களிடம் நான் ஒன்று சொல்லவேண்டுமே என்று சொல்லி நிறுத்தி அவனை பார்த்தாள். என்ன சொல்லு... என்ன தயக்கம்... என்கிட்டே சொல்ல... என்று ஊக்கினான். வந்து தாத்தா இப்ப எனக்கு கிப்டா ஒரு கார் கொடுத்தார் இல்லை... அது எனக்கு அவ்வளவு அவசியமா.... எனக்கு தோணலை... அதனால, அதை இங்க இருக்கவங்க போக்குவரத்திற்கு உபயோகபடுத்திக்கட்டும்னு இந்த ஹோமுக்கு கொடுத்திடவா... என்று கேட்டாள். அவளை பிரமிப்பான புன்னகையோடு பார்த்து இருந்தவன் சில கணங்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை. என்ன கௌதம் வெறும் சிரிப்புதானா... பதில்... என்று கேட்டாள். உன்னோட ஆர்வமும்... மனசும் புரியுது ப்ரியா... ஆனால்... எனக்கு அதுல சில மாற்று கருத்து இருக்கு... பட் அதோட அர்த்தம் உன்னோட கருத்தை மறுப்பது இல்லை... அந்த பிரச்னையை வேற எப்படி தீர்க்கலாம்னு யோசிக்கிறேன்... என்றவன்... ப்ரியா... முதலாவது... அந்த கிப்ட் தாத்தா உனக்கு ஆசையா வாங்கி கொடுத்தது... அதை நீ உடனே தானம் செய்வது ஒரு மாதிரி இருக்கிறது... பட் தாத்தா வோன்'ட் மைண்ட்... என்று ப்ரியா அவசரமாய் குறுக்கிட... எஸ் ஐ நோ தட்... இன் பாக்ட் நானே உனக்கு ஒரு கார் சொல்லலாம்னுதான் நினைத்து இருந்தேன்... இந்த பேர்த்டேக்கு... அப்புறம் தாத்தா சொல்லிட்டேன்னு சொன்னதால் விட்டுட்டேன்...

அதனால் நான் உனக்கு பெர்த்டேக்காக கொடுக்கலாம்னு நினைச்ச அந்த அஞ்சுலட்சம் ரூபாயை... உன்னோட அகௌன்ட்-ல போட்டு செக் புக் எடுத்து வந்து இருக்கேன். இந்த சின்ன கார் கொடுத்தால்... அவர்களுக்கு பிரயோஜனம் கம்மியாத்தான் இருக்கும். அந்த காரை நம்ம வச்சுக்கலாம்... ஆனால் அதற்கு பதிலா நான் உனக்கு கிப்டா கொடுக்க நினைச்ச பணத்தை பயன்படுத்தி... அவங்களுக்கு ஒரு வேன் வாங்கி கொடுத்துடலாம்... அதுதான் அவங்களுக்கு காரைவிட உபயோகமா இருக்கும் என்ன சொல்ற? இதுல சொல்றதுக்கு என்ன இருக்கு கௌதம்... அதான் எல்லாமே யோசிச்சு சூப்பரா நீங்களே சொல்லிட்டீங்களே... நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா... என்று கேட்ட ப்ரியாவை குறுக்கிட்டு ஒண்ணா என்று ஒரு விரலை காட்ட... அய்யோடா... கௌதம்... நீங்க எங்கேயோ போய்ட்டீங்க... என்று சிலாகித்துவிட்டு ஒரு விஷயம்... என்றதும் லேசான சிரிப்போடு எங்கே போயிட்டேன்? இங்கதானே இருக்கேன்... ஏன் நீ மட்டும்தான் கடிக்கணும்னு சட்டம் ஏதாவது இருக்கா? என்று மடக்கிவிட்டு... சொல்லு என்றான். அவள் அவனை நெருங்கி கன்னத்தில் முத்தமிட்டுவிட்டு... யு ஆர் சோ ஸ்வீட்... என்றதும் அவன் சத்தமாய் வாய்விட்டு சிரித்தான்.

பிப்ரவரி இருபது.... அதிகாலை பொழுது மங்களமாய் புலர... இன்றுதான் இரண்டு திருமணங்கள்...

இனிதாய் நடை பெறும் நாள்....நான்கு இதயங்கள்... உடல் பொருள்...ஆவி என அனைத்தும் சங்கமிக்கும்... புனித சடங்குகள் நிகழும் நாள். கௌதமின் வீடு பரபரப்பாய் இயங்கி கொண்டு இருந்தது. வீட்டில் கொஞ்சமே என்றாலும் நெருங்கிய உறவினர்கள்... நண்பர்கள் என்று அந்த வீடு நிரம்பித்தான் இருந்தது. காலை ஐந்து மணிக்கு எல்லாம் சிவா தமிழையும் அழைத்து கொண்டு முதல் ஆளாய் வந்துவிட்டான். சொல்லுடா... ஏதாவது வேலை இருந்தால் சொல்லு... செய்யறேன்... என்ற வார்த்தையோடு வந்தவனை... ஒண்ணும் இல்லடா... கோவிலில் கல்யாணம்... எல்லாமே அவங்களே பார்த்துப்பாங்க... நம்ம சைடில் வேலை என்று எதுவுமே கிடையாது... நீ வந்தாயே... அதுவே போதும்... வேலை எல்லாம் செய்ய வேண்டாம்... என்றவன்... தமிழை பார்த்து எப்படி இருக்கிறாய் ... சிவா ஒழுங்காய் வைத்து கொள்கிறானா? இல்லை என்றால் என்னிடம் சொல்லு... நாலு போடு போடறேன்... என்று ஜாடையோடு மெல்ல பேசி சிரித்தான். சாரி உங்க கல்யாணத்திற்கு என்னால் வர முடியவில்லை.... நான் ஊரில் இல்லை... என்று விளக்கம் சொன்னதை பார்த்து... அது தெரியும் எனக்கு கவலை படாதீங்க... எங்கே உங்க ப்ரியா? நான் பார்க்கலாமா? என்று கேட்டவளை கட்டாயம்... வா என்று அவளை அழைத்து சென்றான். ப்ரியாவின் அறை கதவை தட்டியவன் தமிழை நெகிழ்வோடு பார்த்து புன்னகைத்தபடி காத்து இருந்தான்.

கதவை திறந்தவள் கண்ணில் முதலில் பட்டது தமிழ்... வாட்... இந்த பொண்ணுதானே... ஏர்போர்ட்டில்... என்று எண்ணியவள் பார்வை அவசரமாய் அடுத்த பக்கம் திரும்பியது. அங்கே கௌதம் அவளது ஆச்சரிய பாவனையை பார்த்து என்ன ப்ரியா தமிழை ஏற்கனவே பார்த்து இருக்கிறாயா? என்று புருவம் உயர்த்தி ஆச்சரியத்துடன் கேட்கவும் அவள் என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் ம்ம்ம் என்று மையமாய் தலை அசைத்தாள்... இவங்க யாரு...என்று மெல்ல விசாரித்தாள். என்னோட பிரெண்ட் சிவா இருக்கான்ல... அவனோட வைப்... பேரு தமிழ்... சொந்த ஊர் திருவனந்தபுரம்... அங்கே உங்க அப்பா முன்பு வேலை செய்த ஆபீஸில் தான் வேலை பார்த்தாள்... ரொம்ப திறமை சாலி... நான் முதலில் உன்னை தேடி சுற்றிய போது நிறைய விஷயம்... பழைய ரேகார்ட்ஸ் எல்லாம் தேடி பார்த்து எனக்கு நிறைய ஹெல்ப் பண்ணினாள். அவ்வளவு ஏன்... அன்னிக்கு நீ என்னை ஏர்போர்ட்டில் பார்த்தாய் சொன்னாயே... அங்கே கூட தமிழ் வந்து என்னை வழி அனுப்ப வந்து இருந்தாள்... நீ பார்த்து இருந்தால் அங்கேதான் பார்த்து இருக்க வேண்டும்... என்று சொன்னவன் பார்த்தாயா? என்று கேட்டான்.

ச்சே இவ்வளவு தூரம் பேசுபவன் மனதில் ஒன்றும் தப்பாய் இருக்க வாய்ப்பே இல்லை... ஆனால் இவ்வளவு நேரமாய்... இவள் ஏன் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் இருக்கிறாள்... அன்று அவ்வளவு

தூரம் கை அசைத்து அசைத்து பேசினாளே... இப்போது ஏன் இவ்வளவு அமைதியாய்... அவன் பேசுவதை ஒரு புன்னகையோடு கூர்ந்து பார்த்து கொண்டு இருக்கிறாள். அவளது எண்ண கோர்வையை கலைத்தது கௌதமின் குரல்... கடவுள்... எல்லோருக்கும் எல்லாமே கொடுத்து விடுவதில்லை என்பதற்கு ஒரு நடமாடும் உதாரணம் தமிழ்.... என்றவன் கொஞ்சம் நிறுத்தி... அவ உன்னை பார்க்கணும்னு சொன்னாளேன்னு கூட்டிட்டு வந்தேன்... கொஞ்சம் சீக்கிரம்கிளம்பிடு... நீ முதலில் கிளம்பினால்தான் அனுவை கொஞ்சம் பார்க்க முடியும்... சரியா... என்றவன் குரலை தணித்து... தமிழுக்கு பேச வராது... காதும் கேட்காது... நீ கொஞ்சம் மெதுவாய் ஐ மீன் ஸ்லோவாய் பேசினால்... உதட்டசைவை வைத்து புரிந்து கொள்வாள்... கொஞ்ச நேரம் இங்கே இருக்கட்டும்... பார்த்து பேசு என்று புன்னகைத்தான். அவன் சொன்னதை கேட்டதும் தன் தலையிலேயே ஓங்கி குட்டி கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது... ஒன்ஸ் அகைன்... அவன் ஒரு தப்பும் செய்யாதவன்... அவளால் பேச முடியாது என்பதால்... ஜாடையில்தான் பேச வேண்டும் என்பதால்தான்... அவள் கையை அப்படி ஆட்டி ஆட்டி பேசி இருக்கிறாள்...

அதை போய் தான் என்னவெல்லாம் நினைத்து... அதற்கும் மேல்... கௌதம் அவளுக்கு முத்தம் கொடுத்ததாய் நினைத்து... ச்சே அவன் ஏதோ ஜாடையில் அவளிடம் சொல்லி இருக்க வேண்டும்... வழியனுப்ப வந்தவளிடம்... பை... போய் வருகிறேன்... அப்புறம் பார்க்கலாம்... வேற என்ன... ஓ மை காட்... இப்போதான் சொன்னான் அவள் நிறைய உதவி செய்ததாக... அப்படி என்றால் தாங்க்யு ... எஸ் அதாகத்தான் இருக்க வேண்டும்... சட்டென்று மின்னல் அடித்தது... மொழி படத்தில்... ஜோதிகா ப்ரித்விராஜுக்கு அவளது பாட்டியை... ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்த போது சொன்ன ஜாடை... கையின் அசைவு தாடையில் இருந்து... இதழ்களில் இருந்து இல்லை... கரெக்ட்... அதை போய் என்னவெல்லாம் எண்ணி... எத்தனை நாள் தானும் அவதிப்பட்டு... அவனையும் படுத்தி.... வினாடிக்குள் எங்கெங்கோ சுற்றிய மனம் அவன் பேச்சு தொடரவும் இங்கே நனவுக்குவந்தது. அவன் தமிழிடம் திரும்பி ஏதோ சொல்லி கொண்டு இருந்தான்... இது ப்ரியா... என்னுடைய உயிர்... என்று தன் நெஞ்சை சுட்டி காட்டி சொன்னதை பார்த்து... அதுதான் எனக்கு அன்றே தெரியுமே... என்று ஜாடை செய்து அவள் சிரித்தாள்... நீங்க போய் கிளம்புங்க... நான் பார்துக்கறேன் என்று ப்ரியா கௌதமை அனுப்பிவிட்டு நீங்க வாங்க தமிழ் என்று புன்னகையோடு உள்ளே அழைத்து சென்றாள்.

உள்ளே வந்து அமர்ந்தவள்... ப்ரியா நான் உனக்கு ஏதாவது செய்யட்டுமா... என்றவளை பார்த்து சிரித்தாள். நான் ரொம்ப சீக்கிரம் கிளம்பிவிடுவேன்... எனக்கு வேண்டாம்... அப்புறம் நீங்க செஞ்ச உதவி பத்தி கௌதம் என்கிட்டே நிறைய சொல்லி இருக்கார்... இப்பதான் பார்க்கிரோம்னாலும்

உங்களை பத்தி முன்னாலே எனக்கு தெரியும். என்று ப்ரியா சொன்னதும்... என்னை பத்தி உங்களுக்கு தெரிஞ்சதை விட... கௌதம் உங்களை பத்தி என்னிடம் நிறைய சொல்லி இருக்கார்... என்றதும்... ப்ரியாவிற்கு சிரிப்பு வந்தது. எப்போ ஊட்டியில் இருந்து வந்தீங்க? என்று கேட்டவுடன்... நேற்று காலையில்தான் வந்தோம்... என்றவள் முகம் நாணத்தில் சிவந்து மலர்ந்து இருந்ததை ப்ரியா ஆசையாக ரசித்தாள். பேசியபடியே கிளம்பி முடித்து வெளியே வந்த போது ராஜாராமன் எதிரே வந்தார். அவரை பார்த்தவுடன் அருகில் வந்தவளுக்கு ... இவர் இல்லாவிட்டால்... தான் என்ன ஆகி இருப்போம்... என்ற பெருமித உணர்வு தோன்றியது. அனைத்து கொண்டு தாத்தா ரொம்ப தேங்க்ஸ் என்று கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். அடேடே... என்ன இது திடீர்னு என் மேல நன்றி உணர்வு எல்லாம் என்னோட பேத்திக்கு தலை தூக்குது... அதுவும் கல்யாணத்தன்னிக்கு... ரொம்ப வித்தியாசமா இருக்கே... என்ன விஷயம் ப்ரியா... என்று கேலியாக கேட்டாலும்... அவருக்கும் குரல் தழதழத்தது. எப்பவும் இருப்பதுதான்... புதுசு ஒன்றும் இல்லை... சொல்லனும்னு தோணுச்சு... சொன்னேன்.

அது எனக்கும் தெரியும்டா ? இப்ப என்ன ஸ்பெசல்... என்று திருப்பி கேட்டவரை பார்த்து... நான் கௌதமை பார்க்காமலே... கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன் என்று எவ்வளவு முட்டாள்தனமாய்... பிடிவாதம் பிடித்து கொண்டு இருந்தேன்... நீங்கதானே பொறுமையாய்... எடுத்து சொல்லி... என்னை சரியான முடிவு எடுக்க வைத்தீர்கள்... அந்த கல்யாணம் இன்னிக்கு நடக்க போகுதே... உங்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கனுமே... எனக்கு இருக்கு... அதனால்தான் தேங்க்ஸ் சொன்னேன்... போதுமா விளக்கம் என்று கட்டிகொண்டாள். நான் என்ன செஞ்சேன் ப்ரியா... இதுல என்னோட பங்கு ரொம்ப கம்மிதான்... நீ எனக்கு சொல்லிட்டல்ல... நானும் எனது நன்றி கடனை செலுத்தி விடுகிறேன் என்று அவள் கன்னத்தில் தட்டிவிட்டு சென்றார். அவர் கீழே ஹாலில் கோவிலுக்கு எடுத்து செல்லவேண்டிய பொருட்களை சரி பார்த்து கொண்டு இருந்த லக்ஷ்மியிடம் வந்தார். என்னம்மா ரொம்ப பிசியா... நான் சும்மாதான் இருக்கேன்... எனக்கு ஏதாவது ஒரு வேலை கொடேன்... நானும் செய்யறேன்... என்றவரை பார்த்து ஐயோ... உங்களுக்கு ஏன்பா வீண் சிரமம்... வேலைகாரங்கதான் இருக்காங்களே... எடுத்து வச்சுடுவாங்க... என்று புன்னகைத்தாள். சரி நான் உன்கிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணுமே... என்றவரை ஆச்சரியமாக பார்த்தாள். சொல்லுங்கப்பா என்றவள் கைகளை பற்றி கொண்டு... உண்மையை சொல்லணும் என்றால்... நான் உனக்குத்தான் ரொம்ப கடமை பட்டு இருக்கிறேன் லக்ஷ்மி...

உமா பற்றிய நினைவுகளை இத்தனை வருடம் மனதில் பாதுகாத்து... சரியான சமயத்தில்... சரியான

ஆளிடம் வெளிப்படுத்தி ப்ரியாவை தேடி கண்டு பிடித்து... நடுவில் அவள் குழப்பிய போதும் பொறுமையாய் இருந்து இப்போ... கல்யாணம் வரை கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருக்கிறாயே... அதற்காக நான் உனக்கு ஸ்பெசலா நன்றி சொல்லணும். அதுக்கும்... இனிமேலும் என்னோட செல்லத்தை நீ பத்திரமா பார்த்துக்க போகிறாயே அதற்கும் சேர்த்து நான் நன்றி சொல்லிடறேன்... என்று நெகிழ்ந்த குரலில் விழிகளில் நீரோடு சொல்ல... அவள் அவசரமாக குறுக்கிட்டாள். ஐயோ என்னப்பா இது... இப்ப போய் கண் கலங்கிட்டு... யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பாங்க... இருக்கட்டும்... நீங்க எனக்கு நன்றி சொல்லனுமா என்ன... இது என்னோட குடும்பம் இல்லையா... அதோட சந்தோஷம் என்னோட பொறுப்பு இல்லையா... ப்ரியாவும் இந்த குடும்பத்தில் ஒருத்திதானே... என்னோட பொண்ணு மாதிரி நான் பார்த்துப்பேன்... நீங்க கவலையே படாதீங்க... என்று சொன்னவளை கை காட்டி தடுத்தார்... இல்ல லக்ஷ்மி... நான் எங்கே கவலை பட்டேன்... எனக்கு சந்தோஷம்தான்... நன்றிதான் சொன்னேன்... நீ கதையை மாத்திடாதா... ப்ரியா கிளம்பிட்டா ... கௌதம் கிளம்பியாச்சா... என்று விசாரித்தவரிடம்... இதோ போய் பார்க்கிறேன். நம்ம மாரி வந்தான்னா இந்த சாமானை எல்லாம் வண்டியில் ஏத்திட சொல்லுங்க... என்றவள் கௌதமின் ரூமிற்கு போனாள்.

கௌதமின் அறையில் சிவாவிடம் சிரிப்போடு ஏதோ விசாரித்து கொண்டு இருந்தான். கௌதம் என்ற அழைப்போடு உள்ளே வந்தவள்... என்ன சிவா இன்னைக்குமா அரட்டை... கிளம்பியாச்சா இல்லையா... என்று கேட்டாள். ஆச்சும்மா... என்றவனுக்கு லக்ஷ்மி இந்த நேரம் உள்ளே வந்ததை பார்த்து ஏதோ பேச வந்து இருக்கிறாளோ என்ற உணர்வு தோன்றியது. சிவா... தமிழுக்கு போர் அடிக்க போகுது... கொஞ்சம் போய் பாரு என்று அனுப்பினான். அவன் வெளியே போனதும்...அருகில் வந்து என்னம்மா என்று விசாரித்தான். என்ன கௌதம் நான் சும்மாதான் பார்க்க வந்தேன்... என்றவளை நம்பாமல் பார்த்தான். என்னம்மா சொல்லுங்க... ஏதோ சொல்லனும்னுதானே வந்தீங்க... சொல்ல வேண்டியதுதானே... என்னம்மா... என்று அருகில் வந்து அவள் தோளை பற்றி மீண்டும் வற்புறுத்தி கேட்டான். அது ஒண்ணும் இல்லபா... ப்ரியா தாத்தா வந்து என்னோட கையை பிடிச்சுகிட்டு கண் கலங்கி நன்றி சொன்னாங்க... அதான் மனசு நெகிழ்ந்து போச்சு... அவர் அவ்வளவு தூரம் உணர்ச்சிவசப்பட்டதற்கு நான் என்ன பண்ணினேன்... நான் வெறும் வாயால் பேசிய வார்த்தைக்கே அவர் அப்படி எனக்கு நன்றி சொல்கிறார்... நீதானே என்னோட கனவை கஷ்டப்பட்டு முழுசா நிறைவேத்தி வச்சே... அவர் எனக்கு சொல்லும்போது நான் உனக்கு சொல்லனும்னு தோணுச்சு... அதான் வந்தேன்... ரொம்ப தேங்க்ஸ் கௌதம்...என்றவள் பேச்சை முடிக்கும் முன்பே அணைத்து கொண்டான். என்னம்மா நீங்க போய் எனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லிட்டு... என்றவன் குரலும்

கலங்கி இருந்தது. நான் என்னம்மா செஞ்சேன்... எல்லாம் உங்க நல்ல மனசுக்கு ஒரு குறை இல்லாமல் எல்லாமே நல்லாத்தான் நடக்கும். என்று ஆருடம் சொன்னவனை உனக்கும் உன்னோட நல்ல மனசுக்கு ஒரு குறையும் வராது கௌதம்... என்று ஆசீர்வதித்தாள்.

அம்மா சொன்னது அவன் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் அவள் போனபின்னும் எதிரொலித்தது. அம்மா வந்து எனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்றாங்களே... உண்மையை சொன்னால்... இன்னிக்கு எல்லோரும் இவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கறதுக்கு காரணம்... ப்ரியாதானே... அவள் மட்டும்... புஷ்பா ஆண்ட்டியிடம் அவ்வளவு தூரம் வாதாடி சம்மதம் வாங்கவில்லை என்றால் எப்படி இன்று இந்த ரெண்டு கல்யாணம் நடக்கும். அனு கல்யாணம் நடக்காமல்... தனக்கும் ப்ரியா அருகில் இருந்தால் கூட மன நிம்மதியோடு கல்யாணம் செய்து இருக்க முடியுமா? ... நிச்சயமாக முடியாது... அம்மா இவ்வளவு தூரம் என்னிடம் வந்து தேங்க்ஸ் சொல்லும்போது... நானும் ப்ரியாவிடம் கட்டாயம் சொல்லவேண்டும் என்று தோன்றியவுடன்... உடனே எழுந்து வந்து எதிரே இருந்த ப்ரியாவின் அறை கதவை தட்டினான். உள்ளே இருந்து வெளியே வந்த ராஜாராமன்... அவனை பார்த்து திகைத்தார்... குறும்பாய் கண் சிமிட்டி... நீ இங்க என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்க கௌதம்... நான் ஏன் பேத்திக்கு... அவ ஹனிமூன் போக திங்க்ஸ் பாக் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கிறேன்...உனக்கு என்ன வேண்டும்? என்று கேட்டவுடன்... ப்ரியா பார்க்க வந்தேன் எங்க அவள் என்று கேட்டான். இந்த கல்யாண பொண்ணு ரெடியாகி அடுத்த கல்யாண பொண்ணை ரெடி பண்ண போய் இருக்கிறாள். அனு ரூம்ல இருக்கிறாள்... நான் வேண்டுமானால் தூது போகட்டுமா என்று கேட்டவரை பார்த்து சிரித்து... ஆமா தாத்தா ப்ளீஸ் கட்டாயம்...

ஆனால் விஷயம் சொல்ல மாட்டேன்... அது ரகசியம்... அவள்கிட்ட தான் சொல்வேன் நான் போனா அனு அனுப்பமாட்டாள்... கேலி வேற பண்ணுவாள்... அதான் நீங்க போய் அவளை கூட்டிட்டு வாங்க... என்று சொல்லி சிரித்தான். அந்த மாதிரி ரகசியம் எல்லாம் தனியா பேசத்தானே ஒரு வாரம்... இல்ல இல்ல... எட்டு நாள்... ஸ்பெசலா அனுப்பறோம்... இப்ப என்ன அவசரம்... என்று சிரித்தவரை பார்த்து...ப்ளீஸ் என்று சொன்னான். அவன் தோளில் தட்டிவிட்டு இதோ வரேன்... என்று சொல்லிவிட்டு அடுத்த அறை கதவை தட்ட அவன் ப்ரியாவின் அறைக்குள் போய் அமர்ந்து கொண்டான்.

ப்ரியா அவசரமாய் யோசனையோடு உள்ளே வருவதை பார்த்து என்ன ஆச்சு ஏன் இவ்வளவு அவசரமா வருகிறாய்? நீங்க எதற்கு இப்ப அவசரமா கூப்பிட்டீங்க? தாத்தா சொன்னாரே... அதுவும் ரகசியம் என்று வேற சொன்னீர்களாம்... என்ன என்று விசாரிக்க அவன் சிரித்தான்... என்ன ப்ரியா

இவ்வளவு சீரியசாய் இருக்க... அதுவும் இன்று போய்.... சந்தோஷமா இருக்க வேண்டாமா... நான் சும்மா உன்னை ஒருமுறை இந்த அலங்காரத்தில் பார்த்துவிட்டு... ஒரு தேங்க்ஸ் சொல்லலாம் என்று வந்தேன்... அவ்வளவுதான். தேங்க்ஸ்-ஆ எதற்கு என்று கேட்டாள். சும்மா எல்லாவற்றிற்கும்தான்... என்னை கல்யாணம் செய்ய ஒத்துகிட்டதுக்கு... புஷ்பா அத்தையை சமாதானம் செய்தற்கு... எங்கள் வீட்டில் உள்ள எல்லோருக்கும் பிடித்த மாதிரி நடந்து அவர்களை சம்மதம் சொல்ல வைத்ததற்கு... நான் சொல்றதை எல்லாம் அப்படியே கேட்பேன் என்று சொன்னதற்கு... என்று சின்ன சிரிப்போடு அவன் சொல்லி கொண்டே போக... ஹலோ... ஹலோ... ஸ்டாப்... ஸ்டாப்.... நான் எப்போ எங்கே.... நீங்க சொல்வதை எல்லாம் கேட்பேன் என்று சொன்னேன்... நீங்கதான் அந்த வார்த்தையை சொன்னீங்க... இப்ப என்ன பிளேட்டை அப்படியே திருப்பி போடற மாதிரி இருக்கு... அந்த மாதிரி நினைப்பு இருந்தால்... இப்பவே அழிச்சுடுங்க... என்று சொல்லி சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பில் சேர்ந்தவன்... ஆனாலும் உனக்கு பயங்கரமான ஞாபக சக்தி ப்ரியா... என்று சொன்னான். ஜோக் இருக்கட்டும் கௌதம்... என்ன திடீர் என்று ... தேங்க்ஸ் எல்லாம்... அதுவும் இப்போ இந்த நேரத்தில்... என்று மெல்ல கேட்டவுடன்... அவனும் சின்ன குரலில் சொன்னான்... வந்து தாத்தா போய் அம்மாகிட்ட நெகிழ்ந்து... கண்ணில் நீரோடு தேங்க்ஸ் சொல்லி இருக்காங்க... அம்மா அதே பீலிங்கோட வந்து என்கிட்டே தேங்க்ஸ் சொன்னாங்க... எனக்கு உடனே உன்கிட்ட சொல்லணும் போல இருந்தது... சொல்லிட்டேன் என்று முடிக்கவும் அவள் வயிற்றை பிடித்து கொண்டு... விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தாள். என்ன கௌதம் பத்து நிமிஷத்திற்கு முன்னால்... நான் தாத்தா கிட்ட சொன்ன தேங்க்ஸ்... அங்க சுத்தி... இங்க சுத்தி... திருப்பி எனக்கே வந்துடுச்சா? சூப்பர்... என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.

கோவிலில் நடந்த திருமணத்தை புகைப்படம் மற்றும் வீடியோ கவேரேஜ் செய்தவரை பார்த்த புஷ்பா... அவசரமாய் ப்ரியாவிடம் வந்து ... இவர் இவர் என்று திணற... என்னம்மா... நாங்கதான் அவரை பிரெண்டா ஏத்துகிட்டோமே... அவர் பேர்சுந்தரம் ... அவர்தான் தானாகவே முன்வந்து உங்க கல்யாணத்தை நான்தான் எடுப்பேன்... அதுவும் ப்ரீயா... என்று எங்களுக்கு சௌர்வீஸ் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்... என்றதும் அவள் கௌதமை பார்த்து கிரேட்... என்று புன்னகைத்துவிட்டு சென்றாள். சுந்தரம் அருகில் வந்து கௌதமிடம்... ஏதாவது பிரச்னையா... நான் வேண்டுமானால் போய் விடுகிறேன்... கல்யாணம் நல்லபடியாய் நடப்பதில் என்னால் ஒரு தொந்தரவு வரக்கூடாது என்று சொன்னவரை பார்த்து கௌதம் ப்ரியா இருவருமே... அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை நீங்க போய் உங்க வேலையே பாருங்க... இல்ல இவங்கதான் அன்னைக்கு என்கிட்டே.... என்று ஆரம்பிக்க... அதெல்லாமே அவங்களுக்கு தெரியும்... இப்போ ஒரு பிரச்னையும் இல்ல.... தைரியமா போங்க...

என்று சொன்னதை கேட்டு...சுந்தரம் கும்பிட்டு தேங்க்ஸ் ... என்று சொல்லிவிட்டு போனார்.

திட்டமிட்டபடி... கோவிலில் இறைவன் சந்நிதானத்தில்... எளிமையாய்... குறிப்பிட்ட சில நெருங்கிய உறவினர்கள்... நண்பர்கள்... மட்டும் சூழ... நல்ல நேரத்தில் திருமணம் முடிந்தது. திருமணம் நடந்த போது நெகிழ்வில் கண்ணில் நீரோடு இருந்த ராஜாராமனை அணைத்து கொண்ட ஜனார்த்தனம்... என்னப்பா இது சந்தோஷமா இருக்கும்போது கண்ணில் தண்ணி விடற... என்னை பாரு... எதற்கும் கலங்காதவன்... அதான் போலிஸ் செர்வீஸ்... என்று சிரிக்க... நான் போலீஸ் இல்லையே அதான் கண்ணுல சுலபமா தண்ணி வந்துடுச்சு... என்று பதிலுக்கு மடக்கினார். திருமணம் முடித்து இரண்டு தம்பதியரும்... பெரியவர்கள் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கி கொண்டனர். கூடி இருந்த பெரியவர்கள் ஒவ்வொருவரும்... நிறைந்த மனதோடு.... இதழ்களில் புன்னகையோடு... கண்ணில் நீரோடு... விலை மதிப்பில்லாத மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களை விலை மதிப்பு உள்ள நகைகளோடு சேர்த்து அவர்களுக்கு தனித்தனியே ஒவ்வொருவருக்கும் பரிசாக கொடுத்தனர்.

@@@ நூறு வருஷம்.... இந்த மாப்பிள்ளையும் பொண்ணுதான்.... பேரு விளங்க இங்கு வாழணும்.... சோலைவனத்தில்.... ஒரு ஜோடிகுயில் போலதான்... காலம் முழுக்க .... சிந்து பாடணும்... ஒண்ணுக்கொன்னு பக்கத்தில... நிக்கிறதை பார்கயில... கண்ணு படும் மொத்தத்தில@@@

அத்தியாயம் 90

கோவிலில் திருமணம் முடித்துவிட்டு அதை பதிவு செய்ய பதிவாளர் அலுவலகத்தில் கௌதம்-ப்ரியா, ஸ்ரீராம் -அனு, காத்து இருந்தனர். இவர்களுக்கு துணையாக சிவாவும் ஸ்வாமியும் உடன் இருந்தனர். மற்றவர்கள் எல்லாம் வீட்டிற்கு போய்விட்டனர். ஆறு பேரும் ஒத்த மனதுடைய இளைஞர் பட்டாளம் என்பதாலும் உறவு... நெருங்கிய நட்பு என்று நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் என்பதாலும்... கேலியும் கிண்டலும்... அதனால் பொங்கி வழிந்த சிரிப்பும் என்று அந்த இடமே... கலகலத்து கொண்டு இருந்தது. அங்கே வேலை செய்து கொண்டு இருந்தவர்கள் கூட அவ்வப்போது திரும்பி பார்த்து புன்னகையை அடக்கும் அளவிற்கு அவர்கள் கலாட்டா இருந்தது. என்ன ஸ்ரீ... முதன் முதலில் அனு உன்கிட்ட பேசிய டைலாக் ஞாபகம் இருக்கா? என்று ஸ்வாமி கேட்க... மறக்க முடியுமா... எல்லாம் இந்த ப்ரியா பாவம் என்று ஹெல்ப் பண்ணனும்னு நினைத்ததால் வந்த வினை... என்னை ஒரு முறைப்போட பார்த்துட்டே... வசனம் மட்டும் ப்ரியகிட்ட... நீங்க யாருக்கும் பயப்பாடாம சொல்லுங்க மிஸ் ப்ரியா... என்ன உங்க பிரச்னை என்று... நான் எங்க தாத்தா கிட்ட சொல்லி பார்த்துக்கறேன் என்று சொன்னாள்... வாவ் சூப்பர் லவ் டையலாக்... என்று எல்லோரும்

சிரிக்க... அது மட்டும் இல்லை... கூடவே அவர் ரிடயர்ட் டீ ஐ ஜீ என்ற கொசுறு மிரட்டல் வேற... என்று ப்ரியா கூட கொஞ்சம் சேர்த்துவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.

ஆமா என்னை கேட்கிறாயா... கௌதம் பார்ஸ்ட் டைம் பார்த்தபோது உன்கிட்ட என்ன பேசினான் சொல்லு... என்று ஸ்ரீராம் மடக்கினான்... ம்ம்ம் அவர் என்கிட்டே நேரில் பேசினதா? இல்ல அப்போ அவர் பேசி நான் கேட்டதா? என்று விளக்கம் கேட்டாள். அடேயப்பா... என்ன துல்லியமா கேக்கறா பாரு டீடேலா என்று சொல்லி எல்லோரும் சிரித்தனர்... இப்ப என்ன ரெண்டயும்தான் சொல்லேன்... என்று சிவா சொல்ல... நான் கேட்டது... அம்மா அந்த மொபைல் அடிச்சுகிட்டு இருக்கு பாருங்க கொஞ்சம் எடுத்துட்டு வாங்க... என்றதும்... அம்மாவா யாரு யாருக்கு அம்மா... அடடா என்று எல்லோரும் சிரித்தனர். அவர் என்கிட்டே பேசினது... என்று சொல்லி அவனை திரும்பி பார்த்து சிரித்தபடி... ப்ரியா... தேங்க்ஸ்... என்று அவனை மாதிரி சொல்லி காட்ட... எதற்கு போனை கொண்டு போய் கொடுததுக்க.... தேங்க்ஸ்... அப்பவே வழிய ஆரம்பிச்சுட்டானா... என்று சிவா கேட்க எல்லோரும் அதற்கும் சிரித்தனர். ஸ்ரீராம் ப்ரியாவிடம் ... ப்ரியா நீ கௌதமை லேசா நினைக்காத... அன்று மத்தியானம் ஹோட்டலில் இருந்து உங்களை ட்ராப் பண்ண வந்தேனே அன்னிக்கு மட்டும் கௌதமிற்கு சக்தி இருந்தால்... என்னை எரிச்சுருப்பான்... உண்மையா இல்லையா கேளு... உங்களையா ஏன்... என்று ப்ரியா ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்... என்னை கேட்காதா...அதை அங்க கேளு... அப்படியா கௌதம்? என்று ப்ரியா கேட்க... அது அப்போ... ஸ்ரீயோட intrest அனு ன்னு தெரியறதுக்கு முன்னால்... என்று அவன் மழுப்பலாய் சிரித்தான். அய்யாவுக்கு பொறாமை என்பதை எவ்வளவு டீசெண்டா சொல்றான் பாரு... கிரேட் கௌதம்... என்று சிவா சொல்ல எல்லோரும் மீண்டும் சிரித்தனர்

போதும்பா... அனு நீ சொல்லு ஸ்ரீராம் எப்ப முதலில் உன் மனசில் வந்தான் என்று கௌதம் கேட்க... அதெல்லாம் எப்படி கரெக்டா சொல்ல முடியும்... ரொம்ப டீப்பா மனசில் வந்தது எப்பன்னு வேணா சொல்லலாம் என்று சொன்னவுடன் எல்லோரும் உற்சாகத்தோடு... சொல்லு சொல்லு... என்று கதை கேட்கும் ஆர்வத்தோடு கேட்க... அவள் லேசான முகசிவப்போடு அவனை நேரில் பார்த்து உங்களை நியூ இயர் பார்ட்டி அன்று மேலே ரூப்-டாப் கார்டனில் பார்த்தேனே அப்பத்தான் உங்க இமேஜ் அழிக்க முடியாத அளவு மனதில் பதிந்தது...அதைவிட என்னோட வாழ்த்து மெய்லுக்கு நீங்க சொன்ன பதில் அடாடா... சூப்பரோ சூப்பர்... அன்னிக்கு மத்தியானம் தான் நீங்க அனுப்பிய ஒன்றரை மாதத்திற்கான அத்தனை மெய்ல்ஸ் பார்த்துட்டு வந்தேனா... அப்படியே பிளாட் ஆயிட்டேன்... என்றதும் ஓஹோ... இது கம்ப்யூட்டர் இல் வந்த காதலா... என்று அதையும் கேலி செய்து சிரித்தனர்.

பேச்சுக்கும் சிரிப்புக்கும் இடையே... வேலை முடித்து வீட்டிற்கு வந்து உணவு அருந்திவிட்டு அமர்ந்தனர்.

ஸ்ரீ... உன்னோட ப்ளான் என்ன... நான் மகாபலிபுரதுல... உனக்கு ஒரு காட்டேஜ் புக் பண்ணி இருக்கேன் ரெண்டு நாளைக்கு... அதை எக்ஸ்டென்ட் பன்றதுனாலும் பண்ணலாம்... இல்ல வேற எங்கேயாவது போறதுன்னா நான் டிகேட் ஏற்பாடு பண்றதுனாலும் பண்றேன்... என்ன சொல்ற... என்று கௌதம் கேட்டான். அதுநேற்றே மாமா என்கிட்டே சொல்லிட்டாங்க... ரெண்டு நாள் அங்கே போதும் கௌதம்... அப்படியே எக்ச்ட்டேன்ட் பண்ணனும்னாலும் நான் பார்த்துக்கறேன் நீ எங்களை பத்தி கவலை படாத... அப்படியே வேற எங்கேயாவது போகனும்னாலும் ஸ்வாமி இருக்கான்ல... அவனை வச்சு பார்த்துக்குவேன்... உன்னோட ப்ளான் என்ன... சொல்லு... என்றான். அம்மா குலதெய்வம் கோவிலுக்கு போகணும்னு சொன்னாங்க...எல்லோரும் இப்போவே ரெண்டு மணிக்கு கோவைக்கு விமானத்தில் கிளம்பறோம்... அங்கே இருந்து காரில் போய் சாமி கும்பிட்டு விட்டு நைட் அங்கே ஸ்டே பண்றோம். நாளை காலை கிளம்பி மதுரை போய் அங்கே மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போகணும்... இது எங்களோட வேண்டுதல்... இது ரெண்டையும் முடிச்சுட்டு நாங்க ரெண்டு பேர் மட்டும் நாளைக்கு ஈவினிங் கன்யாகுமரி போறோம்... மற்றவங்க எல்லோரும் இங்கே திரும்பிடுவாங்க... நாங்க அங்கே ஒரு வாரம்... இருந்துட்டு பிப்ரவரி இருபத்தெட்டு கிளம்பி வந்துடறோம்... மார்ச் ஒன்னு ரிசெப்சன் இருக்கே... அன்னிக்கு காலையில் இங்கே வந்து சேர்ந்துடுவோம்...

ஆமா அதென்ன எல்லோரும் ஹில் ஸ்டேசந்தானே போவாங்க... நீ என்ன கன்யாகுமரி... ஏதாவது ஸ்பெசலா? அன்னிக்கு தீபாவளி பர்சேஸ் முடிச்சும் அவசரமா கிளம்பினாய்... என்ன விஷயம்... என்று கண் சிமிட்டி விசாரித்தான்... அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை என்று சொன்னாலும் அவன் விடவில்லை... என்ன சொல்லு என்றான். நான் ப்ரியாவை அங்கேதான் பார்ஸ்ட் பார்த்தேன்... அது மட்டும் இல்லை நாங்க அங்கேதான் எங்க லவை ஷேர் பண்ணிகிட்டோம்... என்று சொல்லும் முன்பே அடக்க மாட்டாமல் சிரித்தான்... ஹேய் இதென்ன கதை... நான் இங்க வீட்டில்தான் பார்த்தாய் என்று இப்போது வரை நினைத்து கொண்டு இருக்கிறேன்... அதற்கு முன்னாலேயே... ம்ம்ம் ப்ரியா கூடவா... என்றவனை குறுக்கிட்டு இல்லை நான் மட்டும்தான் பார்த்தேன். ஓஹோ... சரி சரி... போய்ட்டு வா... ஹேவ் ஏ நைஸ் டைம்... மணி ஆயிடுச்சு போல... கிளம்புங்க... நான் ஸ்வமியோட மஹாபலிபுரம் போறேன்... ஐ டோன்'ட் வான்ட் டு டிரைவ் டுடே... என்றவன் அவர்களை விமான நிலையத்திற்கு வழி அனுப்பிவிட்டு கூடவே மூன்று மணிக்கு எல்லாம்...

ஸ்வாமியும் ஸ்ருதியும் உடன் வர... ஸ்ரீராமும் அனுவும் கிளம்பி விட்டனர்.

ஐந்து மணிக்கு எல்லாம் காட்டேஜை அடைந்து விட்டாலும்... சுவாமி சொல்லிவிட்டான்... நாங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் இங்கே வேலை செய்ய போகிறோம்... நீங்க பீச்சுக்கு போய்ட்டு... அங்கே கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு அப்படியே சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு... ஒரு ஏழு மணிக்கு வந்தால் போதும்... பயப்படாதீங்க அதுக்கு மேல நாங்க உங்களுக்கு இடஞ்சலா இருக்க மாட்டோம் என்று சொல்ல... அதுக்கு மேல நானே உன்னை கம்பெடுத்து அடித்து துரத்தி விடுவேன்... என்று ஸ்ரீராம் சொல்லி சிரித்தான்... அதற்கு தேவையே இல்ல நண்பா... நாங்க உடனே கிளம்பிடறோம்... அதுவரைக்கும் யு ஆர் நாட் அல்லோட் இன்சைட் என்று துரத்திவிட்டான். வா என்று அனுவின் கையை பற்றி இழுத்தவன் அவளின் இடையை சேர்த்து அணைத்து கொண்டு வெளியே நடந்தான். ஹேய் இதென்ன பொது இடத்தில் போய் இப்படி... என்று அவள் லேசாய் சிணுங்க... வாட்... பொது இடமா? என்ன அனு இப்படி குண்டு போடுற? நான் எனக்கு மட்டும் சொந்தம்னு நினைச்சுட்டு இருக்கிறேன்... என்று போலியாய் அதிர்ந்து போனவன் மாதிரி கேட்க... ப்ளீஸ் விளையாடாதீங்க ஸ்ரீ... என்று கொஞ்சினாள் அனு ... யார் விளையாடற ... நீதான் பொது இடம் என்று சொல்லி என்னை அதிர வைக்கிறாய் என்று அவன் தொடர்ந்தான். நீங்க பேசறதே எனக்கு ஒண்ணும் புரியல... என்று அவள் எரிச்சலோடு சொல்ல அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான்.

அட கடவுளே... அனு நீ இப்படி ஒரு டியூப் லைட்டா? நீ பொது இடம்னு எதை சொன்ன? என்று கேட்டான். ஹோட்டல் லானை... என்றவளை குறுக்கிட்டு நான் எனக்கு மட்டும் சொந்தமானதுன்னு எதை சொன்னேன்... என்னோட கையை கொஞ்சம் பார்த்துவிட்டு சொல்லு... என்று அவன் மீண்டும் சிரிக்க... அவள் பார்வை அவன் கரம் அவளது இடையை சுற்றி வளைத்து வயிற்றில் பதிந்து இருப்பதை பார்த்தவுடன் முகம் சிவந்தது... ஏய்... சீ... என்று செல்லமாய்... சினுங்கியவள்... அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள். ஹேய் இப்ப மட்டும் பொது இடமில்லையா... நானும் இப்போ லானைதான் சொன்னேன்... என் மார்பை இல்லை... அது உனக்கு மட்டும்தான்... என்று சொல்லிவிட்டு அவள் சிவப்பதை பார்த்து மீண்டும் சிரித்தான்.

ஆமா ஸ்வாமியும் ஸ்ருதியும் என்ன வேலை பண்ண போறாங்களாம்... காட்டேஜுல... என்று விசாரிக்க... அவன் தோளை குலுக்கினான்... என்னை கேட்டால்... அவங்க நீ இருக்கும்போது தானே சொன்னாங்க... உன்னோட டவுட்டை அப்போவே கேட்க வேண்டியதுதானே... யார் வேண்டாம்னு சொன்ன? அப்ப விட்டுட்டு இப்ப என்கிட்டே எதற்கு கேட்கிறாய்... என்னை கிளப்பிவிடதானே... உதை... அவங்க என்ன வேலை செஞ்சாலும்... அதுக்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை...

நான் செய்யபோற எந்த வேலையையும் அது சப்ஸ்டிடியுட் பண்ணமுடியாது... தெரியுமா என்று அவளை நெருங்கி அவள் முகத்தை ஒரு விரலால் வருடியபடி ரகசியமாய் கேட்க... இப்போது அவள் உதட்டை பிதுக்கினாள்... என்னை கேட்டால்... எனக்கு எப்படி தெரியும் நீங்க என்ன வேலை செய்ய போறீங்கன்னு... அது தெரிஞ்சால்தானே... சப்ஸ்டிடியூட் பண்ண முடியுமா... முடியாதான்னு சொல்ல முடியும்? என்று மிடுக்காய் பதில் சொல்ல அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான்... டியுப் லைட்டுக்கு ஸ்டார்டிங் ட்ரபிள் மட்டும்தான் போல... இப்ப பளிச்சுன்னு எரியுதே என்று சொல்லி மீண்டும் சிரிக்க... பின்னே எல்லாம் சகவாசதால வந்ததுதான்... என்று சொல்லிவிட்டு அவளும் அவனது தோளில் கை போட்டு சேர்ந்து சிரித்தாள். அனு பீச்சுக்கு போகலாமா... இல்ல இங்கேயே இப்படி ஓரமாய் உட்காரலாமா... என்று கேட்டான். அவள் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு நீங்கள் சும்மா இருப்பீர்கள் என்றால் உட்காரலாம்... அது முடியாது என்றால்... பீச்சுக்கு போகலாம்... என்று சொன்னாள். ஹலோ அதெல்லாம் உறுதி கொடுக்க முடியாது... அப்பப்போ மூட் எப்படி வருதோ அப்படிதான்... அதெல்லாம் உன் இஷ்டத்துக்கு நடக்க முடியாது... ஏன்னா எனக்கு ஏற்கனவே இன்னைக்கு காலையில லைசென்ஸ் வேற கொடுத்துட்டாங்க... இனிமேல் ஸ்ரீராம் சொல்றான்... அனு கேட்கிறாள்... அவ்வளவுதான்... நோ சாயஸ் பார் யு... புரியுதா... என்று அங்கேயே ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்தபடி அவள் கையை பற்றி இழுத்து அமரவைத்தான்.

அங்கேயே அமர்ந்து கைகளை பற்றியபடி... கன்னத்தை தடவி... தோளில் சாய்ந்து... தலையை வருடி... விரல்களில் முத்தமிட்டு... இடையை வருடி... சின்ன சின்ன ஸ்பரிசங்களால்... ஸ்வீட் நதிங்க்ஸ் பேசியபடி ஒருவருக்கொருவர்... ஆனந்தம் அளித்து கொண்டு இருந்தனர். கை திருப்பி மணி பார்த்த ஸ்ரீராம்... மணி ஏழு ஆயிடுச்சே... பசிக்குதா அனு என்று கேட்டான். ம்ஹூம்... என்று செல்லமாய் சிணுங்க... இப்ப பசிக்காதுடா... அப்புறம் நைட் ஷிப்ட் டுட்டி பார்க்கும்போது பசிக்குமே... ஏதாவது கொஞ்சமா சாப்பிடலாம்... இல்ல வேண்டாம் ஸ்ரீராம்... ரூமில் செர்வ் பண்ண சொல்லி வாங்கி வச்சுடுவோம்... என்று சொல்ல... ஓஹோ மேடம் இஸ் ரெடி ... செம மூட் போல இருக்கே... என்று சீண்டினான். ம்ம்ம் அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை... இன்னும் ஒரு மணி நேரம்... பக்கத்தில் இருக்கும் பீச்சுக்கு போய்... அங்கே டார்ச் லைட் அடித்து அந்த பல்லவர் காலத்து சிற்பங்களை பார்த்துவிட்டு... அவள் உரிய ஏற்ற இறக்கங்களோடு சொல்லி கொண்டு இருக்க... அவன் ஹேய் ...போதும்.... போதும் .... நான் ஏன் போய் அந்த கல் சிற்பங்களை ...அதுவும் இன்னைக்கு பார்க்க போகிறேன்... பிரமன் படைத்த இந்த அழகிய உயிர் சிற்பம் என் அருகில்... என்னை பார்.... என்னை பார் என்று அருகில் காத்து இருக்கும்போது... ம்ம்ம்ம் ... என்று அவளது முகத்தை மிக

நெருங்கி கிசுகிசுப்பாய் கேட்க... அவள் முகம் சிவந்து பேச்சிழந்து அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

சில கண்கள் கழித்து மெல்ல எழுந்து கரங்களை கோர்தபடியே அனு அவன் தோளில் சாய்ந்து இருக்க இருவரும் தங்களுக்கு என புக் பண்ணி இருந்த காட்டேஜுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் மெதுவாக வரும் நடையை.... அவர்கள் முகத்தில் இருந்த பாவனை இவற்றை வைத்தே அவர்கள் மன நிலையை கணித்தவர்கள் வெறும் முறுவலுடன்... சொன்னார்கள். ஸ்ரீ ... சாப்பாடு வாங்கி ஹாட் பாக்கில் வைத்து இருக்கிறேன்... கொஞ்சமாய் ஸ்வீட் பழங்களும் இருக்கு சாப்பிடுங்க... குட்னைட்... நாங்க கிளம்புகிறோம்... ஏதாவது தேவை என்றால் எனக்கு போன் பண்ணு... எந்த நேரமாய் இருந்தாலும் சரி... ஓகே... என்று அவன் தோளில் தட்டிவிட்டு கிளம்பினார்கள்... அந்த காட்டேஜ் வரவேற்பு அறை... படுக்கை அறை... குளியலறை வெளியே கடல்கரையை பார்த்தபடி திறந்த வெளி போன்ற... பால்கனி என்று நான்கு பகுதிகளாக அமைந்து இருந்தது. உள்ளே நுழைந்தவுடன் இருந்த வரவேற்பு அறையின் ஒரு ஓரத்தில் போடப்பட்டு இருந்த மேஜையில் உணவுபோருட்களும் பழங்களும் இருந்தது. மிக மங்கலான மஞ்சள் ஒளியில் அந்த அறையே தேவலோகம் போல இருந்தது. அவள் படுக்கை அறை பக்கம் போக முயல... ம்ம்ம் அங்கே அப்புறம்... என்று அவசரமாய் தடுத்து நிறுத்தினான். ஏன் என்று அவள் கேள்வியோடு பார்க்க... முதலில் நீ போய் கொஞ்சம் பிரெஷ் ஆகிக்கோ... என்று சொன்னான்.

அவள் பெட்டியை திறந்து உடை எடுக்கும் போது... புடவை ப்ளீஸ்... என்றான். அவள் திரும்பி பார்த்துவிட்டு சரி என்று தலை அசைத்துவிட்டு போனாள். பத்து நிமிடங்களில் வெளியே வந்தவுடன்... அவன் உள்ளே போனான்... அவன் உள்ளே போய் குளிக்க ஆரம்பித்ததை உறுதி செய்து கொண்டு... அவன் ஏன் தன்னை அங்கே போகவேண்டாம் என்று சொன்னான்... அங்கே என்ன சர்ப்ரைஸ் வைத்து இருக்கிறான் என்பதை தெரிந்து கொள்ள விட்டால் தலையே வெடித்து விடும் போல இருக்க... அவள் அவசரமாய் அந்த அறைக்குள் எட்டி பார்த்தாள். பார்த்தவள் திகைத்து போனாள். ஒரு பக்க சுவரில் பெரிய நிலை கண்ணாடி ஹோட்டல் நிர்வாகினர் அமைத்து இருக்க... அதற்கு நேர் எதிரே... ஒரு சின்ன மரம் போன்ற... போல்டபில் ஸ்டாண்ட் அமைத்து அதன் கிளைகளில் அங்கங்கே... இருபது .... இலைகள்... பூக்கள் .... கனிகள் போன்று அமைப்புகள் அட்டையில் செய்து ஓட்ட வைத்து அதில் மெழுகுவர்த்திகள் ஏற்றிவைத்து இருக்க... அந்த ஒலி எதிரே இருந்த கண்ணாடியில் பட்டு பிரதிபலித்து... ஒளி வெள்ளத்தை கூட்டி... ஆனால் அதே சமயம் இள மஞ்சள் வண்ணத்தில் இருந்ததால்... மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுவதாக இருக்க... வாவ்...

இதைத்தான் அவர்கள் இங்கே செய்து இருக்கவேண்டும்... இதற்கான ஐடியா... ஸ்ரீராம் ... அவன்தான் கொடுத்து இருக்கவேண்டும்...

நல்ல ரசிகன்தான்... மனசுக்குள் பிரமித்து போய் கொஞ்சி கொண்டு இருந்தவள் நேரம் ஆனதை உணரவில்லை... அங்கேயே சுற்றி ஒருமுறை கண்ணாடியின் அருகில்... தூரத்தில்... வலப்பக்கம்... இடப்பக்கம்... என்று நின்று... பார்த்து அந்த ஒளி கோலம்... விதம் விதமாய் மாறுவதை பார்த்து ரசித்து கொண்டு இருந்தவளை... பின்னால் இருந்து ஸ்ரீராம் அணைத்தான்... என்ன அவசரம்... நான் வருவதற்குள்... ம்ம்ம் என்று அவள் கழுத்தில் முத்தமிட்டபடி கேட்க... அவன் தலையில் இருந்து சிந்திய நீர்... அவள் முகத்தில் பட்டு... சிலிர்க்க வைத்தது. அந்த சிலிர்ப்பை உணர்ந்தவன்... அவளை ஒட்டியபடியே நின்று... அவள் புடவை முந்தானையை எடுத்து தலை துவட்ட ஆரம்பித்தான்... அவளுக்கு அவன் என் புடவை கட்ட சொன்னான் என்பது புரிய... மெல்ல அவனை அணைத்து கொண்டு பாடினாள்... @@ வசீகரா... என் நெஞ்சினிக்க... உன் பொன் மடியில்... நான் தூங்கினால் போதும்... @@ ஹேய்... என்ன இது இன்னைக்கு போய் தூங்க போகிறேன் என்று பாடுகிறாய்... உனக்கே இது நியாயமாய் இருக்க... என்று கொஞ்சலாய் கேட்க... அப்ப சரி நீங்களே பாடுங்க... நான் ஒன்னு சொல்லட்டுமா... என்று அனுமதி கேட்டான்... அங்கெ தாஜ் ஹோட்டலில் சொன்ன பொய்யா... என்று அவள் பதிலுக்கு சீண்டினாள்...

அவன் பார்வையை அவள் முகத்தை விட்டு விலக்காமல்... நான் கொஞ்சம் சர்ப்ரைஸ் வைத்து இருக்கிறேன்... ஆனால் அதெல்லாம் காதல் சம்பந்தப்பட்டது... நிறைய கொஞ்சி பேச வேண்டியது.... ஆனால் இப்போ.... என்று நிறுத்தியவன்... நீ தப்பா நினைக்கலைன்னா நான் ஒரு உண்மை சொல்லட்டுமா... என்று கேட்டவனை கேள்வியாக பார்த்தாள் அனு.

@@@ நெஞ்சம் எல்லாம் காதல்.... தேகம் எல்லாம் காமம்... உண்மை சொன்னால் நேசிப்பாயா... மஞ்சத்தின் மேல் மன்னிப்பாயா... @@@

என்று மெல்ல அவள் காதில் பாடிவிட்டு... நம்ம காதலை கொஞ்சம் அப்புறம் கவனிக்கலாமா... என்று சொல்லும்போது... அவன் குரல் தாபத்தில் கெஞ்சியது... அவனை இழுத்து அணைதவள்... கேட்கனுமா... அதுதான்... காலையிலேயே லைசென்ஸ் கொடுத்தாச்சே... ம்ம்ம் என்று சொல்லிவிட்டு கண்சிமிட்டி பாடினாள்...

@@@ நிலவை கொண்டுவா... கட்டிலில் கட்டிவை... மேகம் கொண்டுவா... மெத்தை தைத்துவை... சாயும் சூரியனை... கடலுக்குள் பூட்டிவை... இரவு தொடர்ந்திட இந்திரனை காவல் வை... @@@ என்றவளை தொடர்ந்து அவனும் பாடினான்... @@@இது முதல் இரவு... இது முதல் இரவு.... நீ என்

இளமைக்கு உணவு... அள்ளவா... உன்னை... கிள்ளவா... வா வா... @@@

அடுத்த வந்த அற்புதமான நிமிடங்களில் .. நேர்ந்த அந்த பரவசமான முதல் அனுபவத்தை துளி துளியாய் ரசித்து சிலிர்த்து... ஒன்றாய் இணைந்த உள்ளங்களின் தேகமும் கலந்து சொர்க்கத்தை எட்டி பார்த்து... மீண்டு... ஒரு பரவசத்தோடு சாய்ந்து இருந்தனர். அவன் மார்பில் தலை வைத்து படுத்து இருந்த அனுவின் தலையை வருடிய அவனது கரங்கள்... அவள் முகத்தை நிமிர்த்தியது. என்ன என்று விசாரித்த அவன் கண்களுக்கு ஒரு பரவச முறுவலை கொடுத்து சற்று மேலே எழும்பி அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். சில நிமிடத்தில் சுயநினைவிற்கு வந்த ஸ்ரீராம்... இப்போ காதல் பற்றி பேசலாமா... என்று சிரித்தபடி கேட்க... அதற்கு முன்னால் வயிற்று பசியை கவனிக்கலாமா... என்று அனு மடக்க... இருவரும் சிரித்தபடி எழுந்து வந்து அங்கே இருந்த உணவினை... நெருங்கி அமர்ந்தபடி... ஒருவருக்கு ஒருவர் ஊட்டியபடி... கொஞ்சி பேசியபடி... அருந்தினர். உணவை முடித்தபின்... அவனது பெட்டியில் இருந்து ஒரு அட்டை பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் படுக்கை அறைக்கு வந்தான். அந்த அட்டை பெட்டியில்... ஆறு அட்டைகள்... சார்ட் பேபரில்... வரி ஓவியம் வரைத்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டவை... இருந்தது.

அந்த அட்டைகளை அந்த மெழுகுவர்த்தி ஸ்டான்டிற்கு எதிரே பிடிக்க...அங்கே இருந்த கண்ணாடியில்... அந்த அட்டையில் இருந்த ஓட்டை வழியாக கசிந்து வந்த ஒளி... கண்ணாடியில் விதம் விதமான ஓவியங்களை உருவாக்கியது. அவன் ஏற்கனவே வரைந்து இருந்த அந்த வசீகரா பாடல் ஓவியங்களை கோட்டு ஓவியமாய் வரைந்து அந்த பகுதியை மட்டும் வெட்டிஎடுத்துவிட... அதன் மூலம் பாய்ந்து ஒளி ஓவியத்தை கண்ணாடியிலும்... நிழல் ஓவியத்தை... தரையிலும் உருவாக்க... அவள் அவனை பிரமித்து போய் பார்த்து இருந்தாள். என்ன க்ரியேட்டிவிட்டி ... வாவ் சூப்பர் ஸ்ரீ... என்று அவனை கட்டிகொண்டாள்... அவ்வளவுதானா... என்று அவன் ஏமாற்றத்தோடு கேட்க... வேற என்ன வேண்டும்... என்று அவள் அப்பாவியாய் விழி விரித்து கேட்டாள். அவளை முன்னால் இழுத்து அணைத்தவன்... கேள்வியை பாரு... மக்கு... மக்கு... என்று லேசாய் குட்டினான்.

ஸ்ரீ... நான் ஒரு கண்ணாடி மாதிரி... அதோ அந்த நிலை கண்ணாடி மாதிரி... நீங்க என்ன தரீங்களோ... அதுதான் உங்களுக்கு கிடைக்கும்... ஆனால்... ஒரு சின்ன விஷயம்... நீங்க ஒரு பங்கு கொடுத்தால்... நான் ரெண்டு பங்கு தருவேன்... அது அன்பாய் இருந்தாலும் சரி.... கோபமாய் இருந்தாலும் சரி... சோ... உங்களுக்கு ஈசியான வழி... சொல்லித்தரேன்... உங்களுக்கு எதாவது வேணும்னா... அதை எனக்கு கொடுங்க... அது டபிலாகி உங்களுக்கு திரும்பி வரும்... என்று சொல்லி

சிரித்தாள்... டெஸ்ட் பண்ணிடுவோமா... என்று அவள் அருகில் நெருங்கியவனை... ம்ம்ம் என்று சீண்டினாள்... அவன் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் வைக்க... அவள் திருப்பி இரண்டு கொடுத்தாள்... வாவ்... இது நல்ல மூடில் இருக்கும்போது சூப்பரா இருக்கும்... மூட் மாறும்போது என்னோட நிலைமை என்று சொல்லி சிரிக்க... அது உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது... என்னோட மூடை நல்லபடியாய் வைத்துக்கொள்வது... என்று அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவள் தலையை வருடியவன்... வாழ்கையில் ரெண்டும்தான் இருக்கும்... பார்க்கலாம்... ஆனால் ஒரு விஷயம் மறக்க கூடாது... நீ என் உயிர்... என்றவனை குறுக்கிட்டு நீங்களும் என்னோட உயிர்தான்... என்று சொன்னவளை... அன்போடு... ஆசையோடு .... அடங்காத ஆர்வத்தோடு அணைத்து கொண்டான்.

@@@ என் உயிர் நீதானே.... உன் உயிர் நான்தானே... நீ யாரோ... இங்கே நான் யாரோ... ஒன்று சேர்ந்தோமே... இன்பம் காண்போமே... @@@

அத்தியாயம் 91

ஏர்போர்ட்டில் விமானத்திற்காக காது இருக்கும் வேலையில் கௌதம் கோவை மேனேஜருக்கு போன் பண்ணி கார் ஏற்பாடு செய்து விட்டதை உறுதி செய்து கொண்டான். எந்த விதத்திலும் டிலே ஆகிவிட கூடாதே... இன்று கோவை ப்ரோக்ராம் முடித்து நாளை மதுரை போய் அங்கே வேண்டுதல் நிறைவேற்றி விட்டு... மதியம் ஒரு மணிக்காவது கன்யாகுமரிக்கு கிளம்பி விடவேண்டும். அப்போதான் ஆறு மணிக்கெல்லாம் அங்கே போய் விடவேண்டும்... முடிந்தால் சன் செட்டும் கூட... பார்க்க வேண்டும்... முதன் முதலில் ப்ரியாவை பார்த்த நேரம்... அவன் எண்ணம் ஓடி கொண்டு இருக்க... முகத்தில் முறுவல் தானாய் மலர்ந்தது. அவன் அருகில் அமர்ந்து இருந்த ப்ரியா... என்ன கௌதம் கல்யாணம் ஆனால் பைத்தியம் தெளியும் என்ற பழமொழிதான் நான் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறேன்... இங்க பார்த்தால்... மாற்றி சொல்லவேண்டும் போல இருக்கே... என்று நெருங்கி காதில் கிசுகிசுக்க.... அவன் திரும்பி பார்த்து புன்னகைதான்... இது நல்லா இருக்கே... சிரிப்பவர்கள் எல்லாம் பைத்தியகாரர்களா... என்று அவன்கேட்க... அவள் குறுக்கிட்டாள். அதெப்படி... தானாய் சிரிப்பவர்களுக்கு தான்... அதுவும் காரணம் இல்லாமல் சிரிப்பவர்களுக்குதான் அந்த பேர் கொடுக்க முடியும்.

ஏன் எனக்கு காரணம் இல்லை என்று உனக்கு எப்படி தெரியுமாம்...என்று அவன் மீண்டும் சிரிப்போடு கேட்க...இவ்வளவு எதிர்கேள்வி கேட்பதற்கு அந்த காரணத்தையே சொன்னால் என்னவாம்... என்று ப்ரியா மீண்டும் கொஞ்ச... அப்படி நேரே விஷயத்திற்கு வந்தால் என்னவாம்... கௌதம் மீண்டும்

தொடர... அவள் பொறுமை இழந்து ஐயோ... போதும் கௌதம் என்று கைகளை உயர்த்தவும் அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான். சும்மாதான் கன்யாகுமரி கடற்கரையில் நான் உன்னை முதன் முதலில் சன் செட் போது பார்த்தது நினைவு வந்தது...நாளைக்கும் மதுரையில் இருந்து ஒரு மணிக்கு கிளம்பிவிடவேண்டும்... மீண்டும் சன் செட் பார்க்கவேண்டும் போல தோன்றியது... சன்செட் மட்டுமா... அப்படியே மறுநாள் காலை சன்ரைஸ் கூட... என்று தொடர்ந்தவனை... அந்த ஹோட்டல் மாடியில்... ரூப் டாப் கார்டனில் காலை நாலரை மணிக்கு போய் நின்று.... என்று சேர்த்து சிரித்தவளின் சிரிப்பில் மனம் விரும்புதே... உன்னை உன்னை... என்று பாடி கொண்டே... என்று சொல்லி அவனும் கூட இணைந்து கொண்டான். அவர்கள் இருவரும் ஜோடியாய் சத்தமாய் இணைந்து சிரிப்பதை திரும்பி பார்த்த மற்ற நாலு பேரின் இதழ்களும் புன்னகையில் விரிந்தது. கண்களில் துளி நீர் கூட... ராஜாராமன் திரும்பி பார்த்து ஜனாவின் கண்களும் ஈரமாய் இருப்பதை உணர்ந்து போலிஸ் சர்வீஸ் முடிஞ்சுடுச்சு இல்லை என்று கேட்க அவரும் ஆம் என்று தலை அசைத்தார்.

ஹரி லக்ஷ்மியிடம் திரும்பி கௌதம் இவ்வளவு பேசுவானா... அவனை இப்படி சிரித்து பார்த்தால் எவ்வளவு ஆசையாக இருக்கிறது தெரியுமா... அப்படியா... பார்க்காதீர்கள்... கண் பட்டு விட போகிறது என்று சிரித்தாள். நானே அவங்களை தனியாக விடாமல் இப்படி கூட சேர்த்து கொண்டு டுற்றுகிரோமே என்று ஒரு மாதிரி பீல் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன்... நீங்க வேற... எதாவது சொல்லாதீங்க... ஆமா ஏன் இவ்வளவு அவசரமா... கொஞ்சம் பொறுமையா வந்து இருக்கலாமே... என்ற ஹரியை பார்த்து எல்லாம் கௌதம் ஏற்பாடுதான். அவன் மதுரை மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு ஒரு வேண்டுதல் நிறைவேற்ற போகிறேன் என்று சொன்னான். அனு திருமணம் நல்லபடியாய் முடிந்தால் நான் குடும்பத்தோடு கோவிலுக்கு வருகிறேன் என்று பிரார்த்தனை செய்து இருக்கிறேன் என்று சொன்னேன்... முடித்துவிடலாம்... தள்ளி போடவேண்டாம் என்று அவன்தான் சொன்னான். கோவையில் சரவன் குமாரிடம்தான் பேசி கார் கூட வரச்சொல்லி இருக்கிறான் என்றதும்... அப்படியா என்று யோசனையோடு அவரை மீண்டும் தொடர்பு கொண்டார்.

கோவை விமான நிலையத்தில் இருந்து வெளியே வரும்போது மணி மூணரை. வெளியே வந்தவன் அங்கே அம்பாசடர் காரை பார்த்து என்ன சரவன்... என்ன சொன்னேன் ஆறு பேர் வரோம்... குவாலிஸ் மாறி வண்டி தாங்க என்று சொன்னேனே... என்று ஆரம்பித்தவனை நான்தான் ரெண்டு அம்பசடர கொண்டு வர சொன்னேன் கௌதம்... கிராமத்து ரோடுக்கு வசதியா இருக்கும்னு... வாட்... என் குவாலிஸ்-லதானே நாம் எப்பவும் போவோம்... அனுக்கு பதிலா இப்ப ப்ரியா அவ்வளவுதானே...

என்ற கௌதமின் அருகில் வந்து லக்ஷ்மி... நீங்க ரெண்டு பேரும் தனிய வரட்டும்னு அப்ப பீல் பண்றாங்க... பிரைவசி தராங்க... போதுமா... போ... போய் ஏறிக்கோ... என்றவளை ஆச்சரியமாய் பார்த்தான். அவர்கள் ரெண்டு பேரும் பேசுவதை கவனித்த ஹரி... இல்லாத பொய் எல்லாம் சொல்லாத... கௌதம் நானும் என்னோட மனைவியும்.... வசதியா போகணும்... வேண்டாத மகன் மருமகள் எல்லாம் எங்க கூட வந்து எங்க சந்தோசத்தை குறைக்க கூடாது புரியுதா... என்று சொல்லி சிரித்தவரை... பார்த்த கௌதமிற்கு தன் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை. அந்த பிரமிப்பு மாறாமலே வந்து காரில் ஏறிய கௌதமை பார்த்த ப்ரியா என்ன கௌதம் நிஜமாவே ஏன் ரெண்டு காருன்னு உங்களுக்கு அர்த்தம் புரியலையா என்ன என்று கேட்டாள். புரியாமல் இல்லை ப்ரியா நம்ப முடியவில்லை...

மூணு மாசத்துக்கு முன்னால்... நாங்க இருக்கோமோ... சாப்பிட்டோமா... என்ன படிக்கிறோம் என்பது எல்லாம் கூட தெரியாத அப்பா அவர்... இப்ப புஷ்பா ஆண்ட்டியிடம் அனுவிற்காக என்ன செய்யவேண்டும்... இது வேண்டுமா... அது ஓகே யா என்று கேட்பதென்ன... இப்போ நமக்கு பிரைவசி தருவதற்காக... நான் ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்ததை மாற்றி... கார் ஏற்பாடு செய்வதென்ன... அதான் ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. மாமா பற்றி மட்டும் பேசி தாத்தாவை மறந்து விட்டீர்கள் போல இருக்கே... ஜனா தாத்தாவிடம் எவ்வளவு சேன்ஜ்... கல்யாணத்தில ராஜ் தாத்தாவோட சேர்ந்து கொண்டு என்னை உண்டு இல்லை என்று கேலி செய்து விட்டார்கள் தெரியுமா... என்று சிரித்தாள். உண்மைதான்... அவரும் ஜோக் அடிப்பதோடு... அன்று உன்னை வோர்ட் கேம் விளையாட கூப்பிட்டதும்... சிரித்ததும் மறக்க முடியுமா... எல்லாம் ராஜ் தாத்தா கைங்கர்யம்தான் என்று நினைக்கிறேன். நானும் அனுவும் சின்ன குழந்தைகளாக இருந்த போது கூட... அவர் ரூமில் போய் விளையாட முடியாது... பெட்டில் ஏறினாள் கால் அழுக்கு பட்டு விடும் என்று ரொம்ப சுத்தம்... ஏகப்பட்ட கட்டுப்பாடு... இப்போ அவரோட பெட்டில் ராஜ் தாத்தா... நேற்று தங்கி இருந்தார்... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை...எல்லாம் நீ வந்த ராசிதான் ப்ரியா... ஐயோ இந்த ராசி எல்லாம் நீங்க கூட நம்புறீங்களா... போதும்... அவங்க எல்லாம் ஏற்கனவே நல்லவங்கதான்... அன்பானவங்கதான்... அதை வெளிப்படுத்த தெரியாம இருந்து இருக்காங்க... அவ்வளவுதான்... இதுல நான் எங்கே வரேன்... என்று சொல்லி முடித்தாள்.

பேசி முடிக்கையில் கோவில் வந்து இருக்க அங்கே கோவிலில் ஏற்பாடு செய்து இருந்த சிறப்பு அபிஷேகம்... அர்ச்சனை முடித்து திருப்தியாய் சுவாமி தரிசனம் முடித்து வரும்போது மணி ஏழாகி இருந்தது. அம்ம நீங்க மட்டுமாவது எங்க கூட வாங்க அம்மா... நாங்க கொஞ்சம் உங்ககிட்ட

பேசணும்... என்று அழைத்தும் அவர்கள் யாரும் அசையவில்லை. நீங்கரெண்டு பேரும் வாங்க என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பிவிட்டனர். திரும்பிவரும்போது ப்ரியா ஆவலோடு நான் இந்த கோவிலுக்கு ஏற்கனவே வந்து இருக்கிறேன் தெரியுமா? என்று ஆர்வத்தோடு சொல்ல ஆரம்பிக்க அவன் தெரியாதது போல்... அப்படியா? எப்போ? என்று ஆச்சரியமாக கேட்டான். அதுதான்... ஸ்ரீ தாத்தா பாட்டி வந்து பொண்ணு பார்த்துட்டு போனப்போ... நீங்க கன்யாகுமரி எல்லாம் போய் என்னை... என்று சொல்ல ஆரம்பிதவள் அவன் விழிகளில் தெரிந்த சிரிப்பை பார்த்தும்... பேச்சை மாற்றினாள்... தேடறேன்னு கதை சொல்லிட்டு உங்க பிரெண்டோட ஊர் சுத்த போநீங்களே... அப்போதான்... ஒரு வார்த்தை வீட்டுக்கு போன் கூட பண்ணாமல்... உங்க மொபைல் போனையும் ஆப் பண்ணி வச்சுட்டு பொறுப்பே இல்லாமல் இருந்தீங்களே அப்போதான்... உங்க அம்மாவும் அப்பாவும்... சரி பையன்தான் இப்படி பொறுப்பு இல்லாமல்... தங்கை கல்யாணம் பற்றிய அக்கறையே இல்லாமல் சுத்திகிட்டு இருக்கிறான்... அவனுக்கு அனுவின் கல்யாணத்திற்கு இவ்வளவு உதவி செய்த இந்த அழகான... அறிவானா... பண்பான... பாசமான... அடடா... வர்ணனை போதும் மேலே சொல்லு என்றுசிரிப்போடு குறுக்கிட்டான் கௌதம்.

இந்த பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணி வச்சால்தான் இந்த பையன் உருப்படுவான் என்று அப்பவே முடிவு பண்ணி... என்னை இங்கே சாமிகிட்ட காமிச்சு ஒப்புதல் வாங்க கூட்டி வந்தாங்க... என்று சொல்லிவிட்டு அடக்க மாட்டாமல் சிரித்தவளை ஆசை பொங்க பார்த்து மனம் நிறைய நிரப்பிகொண்டான். அவன் பேசாமல் சிரிப்போடு பார்த்து இருப்பதை பார்த்து என்ன கௌதம் சிரிப்பு மட்டும்தான... என்று சொல்லிவிட்டு இன்னிக்கு சிரிப்பா இருக்கு... அன்று உங்களை பார்க்க போகிறோம் என்று ஆசையாய் வந்து ஏமாந்து போயிட்டேன் தெரியுமா... ஆபிசில்தான் நீங்க இல்ல... எப்படியும் இங்கே பார்க்கலாம் என்று வந்தால்... ஆள் இங்கே இல்லை... அதை விட கொடுமை... நீங்க அங்கே ஸ்ரீ தாத்தா வீட்டுக்கு போறீங்க... ஒழுங்கா அங்கேயே இருந்தாலே பார்த்து இருக்கலாமே என்று நினைத்து அன்று ரொம்ப கஷ்டமா இருந்தது... என்றவளை இழுத்து தோளில் சாய்த்து கொண்டான். ப்ரியா நான் உன்கிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணுமே... உனக்கு ஓகே யா என்று சொல்லணும்... என்று தயங்கியவனை பார்த்து வாட்... சொல்லுங்க... என்றாள். அது நான் உன்னை பார்த்தது, லவ்வை சேர் பண்ணிகிட்டது எல்லாமே கன்யாகுமரியில் என்பதால்... நம்ம லைபையும் அங்கேயே ஸ்டார்ட் பண்ணலாம் என்று நினைத்தேன்... என்று தயங்கி தயங்கி சொல்லும்போதே அவளுக்கு புரிந்துவிட, என்ன கௌதம் இதற்கா இவ்வளவு யோசிதீர்கள்... உங்களுக்கு என்னை தெரியாதா? எனக்கு உங்களை புரியாதா... ம்ம்ம்... என்னால் ஒரு நாள் காத்து இருக்க முயும்... உங்களால் முடியுமா? ம்ம்ம் என்று கேட்டவளை பார்த்து ட்ரை பண்றேன்... என்று

சிரித்தான்.

ஹோட்டலில் வந்து இறங்கும்போது ஜனா தாத்தா வந்து அவர்களுக்கு காத்து இருந்தார். வாங்க... இங்கே மூணு ரூம் போட்டு இருக்கு... அப்படியே சாப்பாடை முடித்துவிட்டு போகலாம் என்றுதான் வெயட் பண்றேன்.. வாங்க என்று அழைத்து சென்றார். சாப்பிடும்போது அம்மாவிடம்... அம்மா நாளை காலையில் சீக்கிரமே கிளம்பிவிடலாம்... நாலு நாலரை மணிக்கு எல்லாம் கிளம்பினால் சரியாய் இருக்கும்... என்று சொன்னவனை லேசான யோசனையோடு பார்த்தாள். உங்களால் முடியுமா... என்ற கேள்வி அதில் தொக்கி நிற்பதை உணர்ந்தவன்... லேசான கூச்சத்தோடு இல்லம்மா நாங்க அங்கே போய்த்தான்... அதான் சீக்கிரம் மதுரையில் இருந்து கிளம்பிவிடலாம் என்று ... தயங்கி தயங்கி சொல்லும்போதே புரிந்தது போல... வேகமாய் தலையை ஆட்டினாள். சரி கௌதம்... காலையில் சீக்கிரம் கிளம்பிடலாம்... அங்கே இருந்து மதிய சாப்பாட்டிற்கு மேல கிளம்பலாம் இல்லையா... நடுவில் வேண்டாம்... தாத்தா அவங்க வீட்டிற்கு கூப்பிட்டு இருக்காங்க...அங்கேயே லன்ச் முடிச்சுட்டு கிளம்பு அஞ்சு மணி நேரத்தில் போயடலாமே... என்றவளுக்கு சரிம்மா... ஆனால் சாப்பாட்டை இழுத்துடகூடாது... நான் ஆறு மணிக்கு அங்கே இருக்கணும் என்று சொன்னவனை பார்த்து அதை நான் பார்த்துக்கறேன் என்று சிரித்தாள்.

சாப்பிட்டு முடித்து ரூமிற்கு வந்தவர்களுக்கு வித்தியாசமான அனுபவமாய் இருந்தது. திருமணம் முடிந்து... இருவரும் ஒரே அறையில்... தங்கபோகிறார்கள்... என்பது கிளர்ச்சியாய் இருந்த போதும்... ஒரு நாள் இருக்கு என்ற நினைப்பும் கூடவே இருந்ததால்... ஏக்கம் எழுந்ததை வெளியே காட்டி கொள்ள விட்டாலும் இருவருமே... மனதிற்குள்ளாவது உணர்ந்தார்கள். அதனால் பேச்சு அடியோடு நின்று போய் இருந்தது. இருவரும் அவரவர் எண்ணங்களில் மூழ்கி இருந்தனர். குளித்து உடை மாற்றி வந்த கௌதம்... டி வீ யை போட்டுவிட்டு சாதாரணமாய் இருப்பதாக காட்டி கொள்ள... என்ன ப்ரியா சத்தத்தையே காணோம்... எனி ப்ராப்ளம்... என்று கேட்டான். அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை என்று சொல்லும்போதே தான் அவனிடம் சொல்ல வேண்டிய சீரியசான விஷயம் ஒன்று இருப்பதை நினைவு கூர்ந்தாள்... தமிழ் பற்றி சொல்லி ஒரு சாரி கேட்கவேண்டும்... அதை இன்னும் மறைப்பது சரி இல்லை.... ஒரு விஷயம்... உங்ககிட்ட பேசணும்... ஒரு சாரி கேட்கணும்... அதுதான் எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று யோசித்து கொண்டு இருந்தேன்... என்று சொன்னவளை ஆச்சரியமாய் திரும்பி பார்த்தான்... சாரியா... எதற்கு...என்று கேட்டான். அது ... அது அன்னைக்கு நமக்குள் சண்டை வந்த அன்று நான் உங்களை... என்று ஆரம்பிக்கும்போதே... எதற்கு ப்ரியா இப்போ அது.... என்று குறுக்கிட்டான்.

எத்தனை தடவை சொல்றேன் அதை மறந்துடுன்னு... மறக்கவே மாட்டாயா... அந்த வேண்டாத விஷயத்தை எத்தனை தடவை பேசறது... விடும்மா... என்றவன் அருகில் எழுந்து வந்தான். அவள் முகத்தை கையில் ஏந்தி... மறந்துடு ப்ரியா... அதெல்லாம் ஒரு கெட்ட கனவு. இல்ல கௌதம் நான் இப்போசொள்ள போறதை நான் உங்ககிட்ட ஏற்கனவே சொன்னது இல்லை... அதை சொல்லாட்ட என்னோட மனசு குற்ற உணர்வில் தவித்து கொண்டே இருக்கும்... அதற்காகத்தான் சொல்றேன் ப்ளீஸ்... என்று கெஞ்சியவளை தோளில் சாய்த்து கொண்டு சரி சொல்லு... என்றான். அன்று நான் உங்களை நீங்க ஊருக்கு ஒரு பொண்ணோட சுத்துரீங்கன்னு சொன்னேனே... என்ற போது அவள் குரல் திக்கியது... அவன் பிடி இறுகியது... வேண்டாம்னாலும் கேட்காமா... என்று அவனும் கலங்கிய குரலில் சொன்னான். அது ஏன்னு தெரியுமா கௌதம்? அதை பத்தி நீங்க யோசிச்சு இருக்கீங்களா? அப்படி உன் நம்பிக்கையை இழக்கும்படி நான் என்ன தப்பு செய்தேன் என்று....அன்றும் அடுத்த நாளும் மனசு ஆறாம பல நூறு தடவை யோசிச்சு குழம்பி இருந்தேன் ப்ரியா... ஆனால் அதறகப்புறம் மனம் ஆறிவிட்டது.. கொஞ்சம் கொஞ்சமா குறைந்து உன்னை பார்த்தப்புறம் மறந்தே போய் விட்டது... இப்ப நீதான் மறுபடி கிளப்பி இருக்க... என்னம்மா எதுவா இருந்தாலும் சொல்லு மனசில் வைத்து மருகாதே... என்று சொன்னான்.

அது அன்று திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில்... நான் உங்களோடு தமிழையும் பார்த்தேன்... அப்போ நீங்க அவகிட்ட சிரித்து பேசியது... அப்புறம் கடைசியில்... நீங்க பிளியின்க் கிஸ் கொடுத்தா நான் தப்பா புரிஞ்சுகிட்டேன்... அது நான் ... என்று அவன் குறுக்கிடயிலேயே... எனக்கு புரியுது கௌதம்... இப்ப புரியுது... உங்க மேல எந்த தப்பும் இல்லை என்று... உங்களை நான் எவ்வளவு கீழ்த்தரமா சந்தேக பட்டு இருக்கேன்னு... ஆனால் அப்போ எனக்கு அன்று ஒரே ஆத்திரமாதான் இருந்தது... அந்த அடக்கி வச்ச கோபம்... உங்களை நேரில் நல்ல சூழலில் பார்த்தவுடன்... அது அடியில் போய் விட்டது... ஆனால் ஒரு வீக்கான சந்தர்ப்பதில் நான் உங்களை கண்டபடி பேசிட்டேன்... ரொம்ப சாரி கௌதம்... என்றவள் கண்களில் அடக்க மாட்டாமல் கண்ணீர் பெருகியது. அவன் போதும் என்று சொல்ல சொல்ல... அவள் தொடர்ந்து பேசி கொண்டே இருந்தால்... இன்று காலை நம்ம வீட்டில் உங்கள் பிரெண்ட் மனைவியா... அவங்க பேச முடியாதவங்க என்ற தகவல்... நீங்க சொன்ன விபரம் எல்லாம் சேர்ந்து என்னோட குற்ற உணர்ச்சியை அதிகமாக்கிவிட்டது... என்று தொடர்ந்து விசும்ப... விடுடா... எனக்கு ஒன்றும் இப்போ கோபம் இல்லை இன்னும் சொல்ல போனால் சந்தோஷம்தான்... சந்தேகம் காரணம் இல்லாமல் வந்தால் அது டேஞ்சர் ஆச்சே, அது மீண்டும் மீண்டும் எப்போ வேண்டுமானாலும் வரலாம்... ஆனால் இப்போ நீ ஒரு காரணம் சொன்னதும்... ரொம்பவே திருப்தியா

இருக்கு... அந்த சந்தேகம் இப்போ தீர்ந்து போச்சு என்றதை கேட்டு இன்னும் சந்தோஷம்தான்... புரியுதா... சியர் அப் ப்ரியா... என்று தேற்றினான்.

இருந்தாலும் நான்... ரொம்ப மோசம்... இனிமேல் இப்படி எல்லாம் நான் செய்ய மாட்டேன் கௌதம். ப்ரியா... அப்போ உனக்கு என்னை பற்றி என்ன தெரியும் சொல்லு... அதனால் ஏதோ தப்பா நினைச்சுட்ட... இனிமேல் அப்படி எல்லாம் நினைக்க மாட்டாய் எனக்கு தெரியும்... விடு... என்று தொடர்ந்து சமாதான படுத்தினான். ஐ ஆம் சோ சாரி கௌதம்... என்று ஒவ்வொரு எழுத்தையும்... அழுத்தி சொல்ல... அவளின் வருத்தம் புரிந்தது... சட்டென்று அவளை தேற்ற... மனதை மாற்ற ஒரு வழி தோன்றியதும்... ஐ மிசெட் யு சோ மச் ப்ரியா... என்று அவளை மாதிரியே ஒவ்வொரு வார்த்தையாய் சொல்ல... அவள் ஆச்சரியத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஏன் அப்படி சொன்னான் என்பது புரிந்ததும் லேசாய் சிரிப்பு வந்தது. ஐ லவ் யு சோ மச் கௌதம்.... என்று அவனை நெருங்கி நின்று விளையாட்டை தொடர... அவன் அவளை அணைத்து கொண்டு... ஐ வில் ஹக் யு ப்ரியா... என்றான். அவன் தோளில் சாய்ந்தவள் ஐ வில் கிஸ் யு கௌதம் என்றதும் அவளை அவசரமாய் விளக்கியவன்... வெயட் வெயட்... முதல் முத்தம்... ரொம்ப ஸ்பெசலா மறக்க முடியாமல் இருக்கணும்... என்று சொன்னதும்... ஹேய் இதென்ன புது கதை... முதல் முத்தம் என்று ....ம்ம்ம் என்று சிரித்தாள். லவ்வை ஷேர் பண்ணியதும் கொடுத்த முத்தங்கள் வேற... அது திருட்டுதனம்தானே... இப்ப கல்யாணத்திற்கு பின்... உரிமையோட கொடுப்பது... அது ஸ்பெசலா இருக்கட்டும்... ஓகே... என்று கேட்க... சரி என்று தலை அசைத்தாள்.

அவளை விட்டு விலகியவன்... நேரே அவள் முகத்தை காதலோடு பார்த்து... ப்ரியா... பெண்மை முழுமை அடைவது தாய்மையில்... அந்த தாய்மையின் அடையாளமாய் விளங்கும்... கருவறைக்கு... எனது முதல் முத்தம் காணிக்கையாக கொடுக்கிறேன் ப்ரியா... ஐ லவ் யு டார்லிங் என்றவன்... அவள் முன் மண்டியிட்டு புடவையை லேசாக விலக்கி... வயிற்றில் முத்தமிட்டான். அவன் முத்தமிட்டு முடித்து எழுந்தபின்னும்... அந்த பிரமிப்பின் பாதிப்பு போகவில்லை... என்ன மாதிரி மனிதன்... பெண்மையை ஒரு போக பொருளாக பார்ப்பவன் என்று அவனை போய் கடவுளே... அவன் அவளை லேசாக உலுக்கினான்... ப்ரியா நான் எனது முதல் முத்தத்தை கொடுத்துவிட்டேன்... நீ தரலை... ஐ ஆம் வெய்டிங் என்று கேட்டான். அவன் தோளில் சாய்ந்தவள்... காதில் பாடினாள்...
@@@ என்னை நீ சுமப்பதினால்... இதயமும் கருவறைதான்... மனத்தால் நீயும் அன்னையே... மறவேன் என்றும் உன்னையே... என்னை படைத்த அந்த தெய்வம்... என்னை சுமந்த அன்னை தெய்வம்... இரண்டும் உந்தன் உருவில் பார்க்கிறேன்... ... @@@ என்று சொல்லிவிட்டு அவன்

நெஞ்சில் முத்தமிட்டாள். என்னோட கணிக்கை உங்கள் இதயத்திற்கு என்று சொன்னவளை அணைத்து கொண்டான். ....

அத்தியாயம் 92

அன்று அதிகாலை கோவையில் இருந்து கிளம்பும்போது கௌதம்... எல்லோரும் ஒரே வண்டியில் போகலாம் என்று பிடிவாதமாய் சொல்லிவிட்டான். எங்களுக்கு தெரியும்... உங்களின் பாசம்... நேசம் எல்லாம்... இந்த மாதிரி ரெண்டு கார் ஏற்பாடு செய்துதான் அதை நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை... நம்ம எல்லாம் கொஞ்ச நேரம் ஜாலியா பேசிட்டு போகலாம்... எங்களை மதுரையில் இருந்து ஒரு மணிக்கு கிளம்ப விட்டுடுங்க... அது போதும் என்று சொல்லி சிரித்து விட்டு... ஒரே காரில் நாலரை மணிக்கெல்லாம் கிளம்பிவிட்டனர். அதிகாலை நேரமாய் இருந்த போதும்... எல்லோருமே உற்சாக மனநிலையில் இருந்ததால்... யாருமே தூங்கவில்லை. பேசி கொண்டு இருந்தனர். காலை உணவிற்காக நிறுத்திய போது மற்ற மூவரும் வெளியே நின்று பேசி கொண்டு இருக்க... கௌதம், ப்ரியா லக்ஷ்மி மூவரும் வண்டியில் இருந்தே சாப்பிட்டு கொண்டு இருந்தனர். பேச்சின் நடுவே கௌதம் அம்மாவிடம் சொன்னான் ... அம்மா ஆனாலும் ப்ரியாவிற்கு நீங்க ரொம்ப செல்லம் கொடுக்கறீங்க... முன்பெல்லாம் அனு அடிக்கடி சொல்வாள்... எப்ப பார்த்தாலும் உங்களுக்கு கௌதம்தான் உசத்தி என்று... அந்த ஆதங்கம் அப்போ புரியவில்லை... இப்பதான் தெரியுது... என்று தாங்கலோடு சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தனர். ஏண்டா அப்படி சொல்ற... எப்பவுமே நீ எனக்கு ஸ்பெசல் தான் கௌதம்...

எங்கம்மா வாய்தான் அப்படி சொல்லுது... செயல் ஒண்ணும் காணோமே... பாருங்க... இப்ப கூட ப்ரியவைதான் பக்கத்தில் உட்கார வைத்து இருக்கீங்க... அட கடவுளே... உங்களுக்கு ஏன் கௌதம் என் மேல பொறாமை... என்று ப்ரியா சிரித்தாள். நான் ப்ரியாவை எதற்கு கண்டிக்கணும்... இப்ப அவ என்ன தப்பு செய்தாள்? என்று திருப்பி கேட்டாள். அவன் ப்ரியாவை தோளில் லேசாய் தட்டி இது ஜோக் என்பதை அவளுக்கு உணர்த்திவிட்டு தோள் மேல் கை போட்டு சேர்த்து கொண்டு... இப்ப ஒண்ணும் இல்லை... ஆனால் அன்னைக்கு ப்ரியாவை நான் கூட்டிகிட்டு வந்தபோது... நீ ஏன் அப்படி திடீர் என்று போனாய் என்று ஒரு வார்த்தை கூட கேட்கவில்லை...சரி வாயால்தான் கேட்கவில்லை ... ரெண்டு அடியாவது போட்டு இருந்தால்... எனக்கு ரொம்ப திருப்தியா இருந்து இருக்கும்.... என்று விளையாட்டாக ஆரம்பிக்கையிலேயே... கை காட்டி நிறுத்தியவள்... அப்படி அடி போடணும் என்று நான் நினைத்தால்... உனக்குத்தான் முதலில் போடவேண்டும்... என்று மெல்லிய குரலில் சீரியசாய் சொன்னதை கேட்டதும்... ப்ரியா கௌதம் இருவருமே ஆச்சரியமாக அவளை பார்த்தனர். என்னம்மா

சொல்றீங்க... நான் என்ன சொல்றேன்னு மத்தவங்களுக்கு வேணா தெரியாம இருக்கும்... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் தெரியாம எப்படி இருக்கும்... என்றவள்...

கௌதம்... உனக்கு அவ்வளவு கோபம் எப்படி வந்தது... வயது வந்த உரிமை இல்லாத பெண் மீது கை நீட்டும் அளவுக்கு... என்று எனக்கு இன்னும் புரியவில்லை என்று அவனை நேராக பார்த்து சொன்னாள். அம்மா... சாரிம்மா... என்று கௌதமும்... அவர் மேல தப்பு இல்லை என்று ப்ரியாவும் ஒரே நேரத்தில் பேச ஆரம்பித்தனர். ப்ரியாவை கை காட்டி நிறுத்திவிட்டு ஆனால் அது உங்களுக்கு எப்படி... ப்ரியா நீ சொன்னாயா என்பது போல் பார்க்க... அவள் இல்லை என்று தலை அசைத்தாள். நீ ஏன் அவளை பார்க்கிற... அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்றா நினைக்கிறாய்... மறுநாள்... நான் அனுவை கண்டித்த போது உன் முகம் போன போக்கு... ஸ்ரீராம் ஐ வழி அனுப்பிவிட்டு வரும்போது வாசலில் நீ திகைத்து நின்றது... இதெல்லாம் எனக்கு அப்பவே சொல்லிவிட்டது. அதனாலேயே எனக்கு ப்ரியா மேல் அன்பு அதிகம் ஆகிவிட்டது... உன்னை விடவா... என்று நீ வீம்புக்கு கேட்டால் ஆமாம் என்றுதான் சொல்வேன்... புரியுதா... சரி போனது போகட்டும் இனிமேல் பார்த்து நடந்துக்கணும்... என்று சொல்ல இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்னகைத்து கொண்டு... சரி என்று அவளிடம் தலை அசைத்தனர்.

பயணத்தின் போது ராஜ் தாத்தா கௌதமை சீண்டினார்... என்ன கௌதம் வேண்டுதல் எங்கே நிறைவேற்றனும்... பொற்றாமரை குள படிகட்டிலா... விபூதி பிள்ளையார் கிட்டயா... இல்ல மீனாக்ஷி அம்மன்கிட்டயா... எங்கேன்னு கரெக்டா சொல்லு அங்கேயே நேரே போய்டலாம்... குளத்தில என்ன தாத்தா வேண்டுதல்... பிள்ளயார்தான்... என்னோட ரெண்டு வேண்டுதலையும் சீக்கிரமே... நல்லபடியா நிறைவேற்றி வச்சார்... அவர்க்குதான் தேங்க்ஸ் சொல்லணும்... அப்படியே அவங்க அம்மாவையும் கவனித்து விடுவோம்... மதுரைக்கு வந்து அதை ஆளும் மீனாக்ஷியை கவனிக்காமல் எப்படி... என்று சொல்லி சிரித்தான். விரைவில் தரிசனம் முடித்து பிள்ளையாருக்கு சிறப்பு பூஜைகள் செய்து குளத்தின் படிகளில் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருந்தார்கள். சில நிமிடத்தில் எழுந்த ராஜ் தாத்தா... நாங்கள் போய் இறங்கிவிட்டு கார் அனுப்புகிறோம்... இப்போ மணி பத்தரை... நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கேயே இருந்தாலும் சரி வேறே எங்கேயாவது போய்விட்டு வந்தாலும் சரி... சரியா பனிரெண்டு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்துடுங்க... உடனே சாப்பாடு போட்டுடுவேன்... டிலே பண்ணாத... எனக்கு லேட் ஆனா கொஞ்சம் கூட பிடிக்காது என்று கண் சிமிட்டியவரை பார்த்து மனம் நிறைந்து வாய் விட்டு சிரித்தான். ப்ரியாவை பார்த்து கண் சிமிட்டியவன்... எனக்கும் லேட் பண்ணுவது பிடிக்காது தாத்தா... முக்கியமா இன்னிக்கு... ஆனால்... இது எல்லாம் கோவிலில் பேசணுமா... என்று கேட்டவனை

ஹேய் கடவுள் இல்லாத இடம் எங்கே இருக்கு யங்மேன்... அதனால் எத்தனையோ பேர் சொல்ற... இந்த டைலாக் என்கிட்டே சொல்லாத... கடவுள் தூணிலும் இருக்கிறார்... துரும்பிலும் இருக்கிறார்... அப்படின்னு சொல்றோம்... அப்படி பார்த்தால்... நாம எங்கே இந்த மாறி விஷயம் பேசறது? கடவுளை இப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்குள்ள அடைச்சு வைக்காதீங்கப்ப ... என்று சிரித்தவரை ... ப்ரியா குறுக்கிட்டாள் .

கௌதம் நீங்க தாத்தா கிட்ட பேசி ஜெயிக்கிறதா? விட்டுடுங்க... அவர்கள் கிளம்புவதை பார்த்து எழுந்த கௌதமின் தோளை பற்றி அழுத்தி உட்கார வைத்தவர்... கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு வாப்பா... அப்புறம் படி எல்லாம் கோவிச்சுக்கும் ப்ரியா இல்லாதபோது மட்டும் அவ்வளவு நேரம் பேசினான்... இப்ப பாரு நம்மை மறந்துவிட்டான் என்று... அந்த கெட்ட பேர் உனக்கு தேவையா... என்று சிரித்துவிட்டு மற்றவர்கள் மட்டும் கிளம்பி போனார்கள். அவர்கள் போனபின்... படிக்கட்டுகளில் அருகருகே அமர்ந்தவர்கள் கைகளை பற்றி கொண்டு ஒன்றும் பேசாமலே அமர்ந்து இருந்தார்கள். இருவர் மனதிலும் ஜனவரி ஒன்று நாளைய நினைவு பிரதானமாய் இருந்ததால் பேச்சு வரவில்லை. கௌதம் எழுந்துவிட்டான். இங்கே இப்போ இருக்க வேண்டாம் ப்ரியா... கிளம்பலாம் வீட்டுக்கே போகலாம்... வீட்டிற்கு போகும் வழியில்... கௌதம் தாத்தாவிற்கு எதாவது கிப்ட் வாங்கலாம் ப்ரியா என்று கடையில் நிறுத்தினான். அப்பா, ரெண்டு தாத்தாவிற்கும் தனி தனியே வாக்மேன் வாங்கியவன்... அம்மாவிற்கு சில சிடீகள் வாங்கினான். ப்ரியா உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமா... என்றவனுக்கு அம்மாவிற்கு கொஞ்சம் கொலு வைக்க பொம்மை கேட்டாங்க... வழியில் ஜஸ்ட் ஒரு பத்து நிமிஷம் வாங்கிட்டு போய் விடலாம் என்று அதையும் வாங்கி கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர். என்னப்பா சீக்கிரம்வந்துட்டீங்க... என்று விசாரிதவர்களுக்கு சீக்கிரம் கிளம்பனுமே... அதற்காகத்தான் என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு வாங்கி வந்த பொருட்களை எல்லோருக்கும் கொடுத்தனர்.

அம்மா உள்ளே சமையல் வேலையே மேற்பார்வை பார்த்து கொண்டு இருக்க ரெண்டு பேரும் உள்ளே போய்... வாங்கம்மா இங்கே வந்து உட்காருங்க... சாப்பாடு வந்த வரை வரட்டும்... அது எப்படி இருந்தாலும் சரி... அது ஒரு பிரச்சனை இல்லை... நாம் கொஞ்சம் பேசி கொண்டு இருக்கலாம் என்று அழைத்து வந்தனர். ஹாலில் ஐந்து பேர் மட்டுமே அமரக்கூடிய வசதி இருந்ததால்... லக்ஷ்மி தரையில் அமர்ந்தாள். அவள் அப்படி அமர்ந்தவுடன்... அவசரமாய் கௌதம் கீழே இறங்கி வந்து அவள் மடியில் படுத்து கொண்டான். அவன் அப்படி படுத்ததை பார்த்த ப்ரியாவும் வேகமாய் வந்து அவள் அருகில் வந்து படுத்து கொள்ள... ராஜ தாத்தாவையும் ப்ரியாவையும் தவிர

மாற்ற நால்வரும் சிரித்தனர்... ஏன் என்று காரணம் புரியாமல் என்னம்மா ஏன் எல்லோரும் சிரிக்கிறாங்க.... என்று ப்ரியா கேட்க... ஒண்ணும் இல்லை ப்ரியா... எப்பவும்கௌதமிற்கும் அனுவிற்கும் இந்த போட்டி எப்போதும் நடக்கும்... சின்ன வயசில் இருந்தே... நான் எப்போதாவதுதான் கீழே உட்கார்வேன்... ஆனால் எப்போ உட்கார்ந்தாலும்... அதை அவர்கள் பார்த்துவிட்டால்... உடனே இப்படித்தான் ஓடி வந்து படுத்து கொள்வார்கள்... அதுல நீ நான் முதல் என்று சண்டை வேறு வரும்... உண்மையை சொன்னால்... கௌதம் பெரியவன் என்பதாலும்... பையன் என்பதாலும் அவன்தான் ஜெயிப்பான்... ஆனால் அனு முகம் வாடுவதை பொறுக்காமல்... விட்டு கொடுத்து விடுவான்... ஆனால் எனக்கு மனசு கேட்காமல்... அவனையும் சேர்த்து கூப்பிடுவேனா... அனு எப்பவும் உங்களுக்கு அவன்தான் உசத்தி என்று ஒவ்வொரு தடவையும் தவறாமல் சண்டை நடக்கும்... அந்த ஞாபகம் வந்தது... அதை விட நீயும் ஓடி வந்து இப்படி படுத்தவுடன்... சிரிப்பு வந்தது... இந்த சண்டைக்குத்தான் முடிவே இல்லை போல இருக்கு... என்று லக்ஷ்மி சொன்னவுடன் எல்லோரும் சிரித்தனர்.

ஏம்மா அப்படி சொல்றீங்க... நான் ஒண்ணும் கௌதமோடு சண்டை போடமாட்டேன்... வேணும்னா... அவர் என் மடியில் படுதுக்கட்டும்... நான் உங்கள் மடியில் படுத்து கொள்வேன்... என்றவுடன்... ஐடியா சூப்பராய் தான் இருக்கு... ஆக இப்போதும் கௌதம்தான் விட்டு கொடுக்கணும் போல இருக்கு... சரி... ப்ரியா... உன் மடியில் படுக்க அடுத்த குட்டி கௌதமோ ப்ரியாவோ வந்து விட்டால் என்ன செய்வாய்... என்று ராஜ கேட்டார். தாத்தா... அந்த குட்டி கௌதம் மடியில் படுத்துக்கொள்ளும்... அதில் ஒன்றும் சேன்ஜ் கிடையாது... என்று சொன்னவுடன் எல்லோரும் சிரித்தனர். அந்த கலகலப்பான சூழலில் எல்லோரும் உணவு அருந்தி முடித்த பின்... கௌதமும் ப்ரியாவும் எல்லோரிடமும் விடை பெற்று கொண்டு... காரில் கிளம்பினார்கள். அவர்களை வழி அனுப்பி வைத்த நான்கு பேரின் மனமும்... நிறைந்து இருந்தது.

@@@ குறை ஒன்றும் இல்லை மறை மூர்த்தி கண்ணா... குறை ஒன்றும் இல்லை கண்ணா... குறை ஒன்றும் இல்லை கோவிந்தா... @@@ ...

அத்தியாயம் 93

கௌதமும் ப்ரியாவும் கன்யாகுமரி போகும்வழியில் ப்ரியா அவனை மலர்ந்த முகத்தில் எண்ணற்ற கேள்விகளோடு திரும்பி திரும்பி பார்ப்பதை உணர்ந்த கௌதம் சிரிப்போடு கேட்டான்... என்ன என் ப்ரியாவிற்கு என்ன சந்தேகம்... வாயை திறந்துதான் கேட்பது... அப்படி திரும்பி திரும்பி பார்த்தால்

சந்தேகம் தீர்ந்துவிடுமா? நிறைய சந்தேகம்... என்று ஆரம்பிதவளை... போக அஞ்சு மணி நேரம் ஆகுமே ஒவ்வொன்னா கேளு... நீ முடிச்சவுடன் எனக்கு கூட ஒரு டவுட் இருக்கு... என்றான். ம்ம்... என்றவள்... முதலில் இந்த கார்... எப்படி இங்கே வந்தது... அது ஒரு பெரிய சந்தேகமா... சிவா எடுத்து வந்தான்... எனக்கு கார் இல்லாமல் ஒரு மாதிரி இருந்தது... எதையோ பிரிந்த மாதிரி... உண்மையா சொன்னால்... அது எனக்காக இல்லை... உனக்காகத்தான்... சண்டை போட்டு இருந்த போதே... ரெண்டு மாசம் கழிச்சு பார்க்கும்போது... காரின் மேல் நீ வச்ச பிரியத்தைதான் நேரில் பார்த்தேனே... அதான் சிவாவை எடுத்து வர சொன்னேன்... என்று சொல்லும்போதே... என்ன கிண்டலா... உதை என்று அவள் செல்லமாய் மிரட்ட... அவன் சிரிப்போடு அடுத்த சந்தேகம்... என்று கிண்டலாய் கேட்டான். நேற்று வரை... விமானத்தில் போவதாய் தானே இருந்தது... அப்புறம் எப்படி திடீர் என்று... ப்ளான் மாறிவிட்டது. மதுரையில் வீட்டில் இருந்து விமான நிலையத்திற்கு ஒரு கார் பயணம்... காத்து இருத்தல், விமான பயணம்... அப்புறம் திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து ரெண்டு மணி நேரம்... கன்யாகுமரிக்கு கார் பயணம்... தேவையா... நேரா... நாம் ரெண்டு பேரும் மட்டும் காரில் தனியா ஜாலியா போகலாம் என்று தோன்றியது... தப்பா... என்று அவன் கோர்வையாக கேட்டாலும்... ஏதோ ஒன்று இடித்தது...

இது எல்லாம் ஏற்கனவே இருப்பதுதானே... புதிதாக என்ன...அவள் அவனை கூர்ந்து கேள்வியாய் பார்ப்பதை உணர்ந்த கௌதம்... நெக்ஸ்ட்... என்று விளையாட்டாய் கேட்டாலும் அவளது பாவனை மாறவில்லை... உண்மையான காரணம் என்ன... இது எல்லாம் நேற்று இரவு புதிதாய் தோன்றியதா பொய் சொல்லாம சொல்லுங்க... என்று அவள் மீண்டும் கேட்டதும்... அவன் சில கணங்கள் நீண்ட அமைதிக்கு பின் சொன்னான்... திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்டிற்கு போக எனக்கு பிடிக்கவில்லை... முதலில் நீ அங்கே என்னை பார்த்தாய்... என்பதற்காக... சில நிமிடங்கள் அங்கே போய் மலரும் நினைவுகளை பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்பதற்காகத்தான் விமானத்தில் போகலாம் என்று நினைத்தேன்... ஆனால்... அங்கே உனக்கு பிடிக்காத... மனதை வாட்டும் நிகழ்வுகள் நடந்து இருக்கு என்று தெரிந்தபின் அங்கே உடனடியாக போக எனக்கு மனம் வரவில்லை... கொஞ்ச நாள் ஆனபின் மாறுமோ என்னவோ... தெரியவில்லை... இப்போதைக்கு பிடிக்கவில்லை... அவ்வளவுதான்... வேற விஷயம் ஒன்றும் இல்லை... என்று சின்ன குரலில் சொன்னதை கேட்டவளுக்கு மனம் நெகிழ்ந்து போனது. நெருங்கி அவன் தோளில் சாய்ந்து கொள்ள... அவன் சீரியசான குரலில் சொன்னான்... ராணி... நாம மாலை ஆறு மணிக்குள் அங்கே போய் சேர வேண்டும் என்று உனக்கு தோன்றினால்... கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்துக்கோ... பேசு... சிரி...பாடு... பாட்டு கேளு... ஜோக் அடி... புக் படி... தூங்கு... என்ன வேணும்னா செய்... ஆனால் என் மேல படாம பார்த்துக்கோ ... அப்புறம் எனக்கு மூட்

மாறிடும்... பயணம் பாதி வழியில் திசை மாறிடாம பார்த்துக்க வேண்டியது உன்னுடைய பொறுப்பு... சரியா என்று சொல்லி உல்லாசமாய் சிரித்தான்.

சீ... என்று சினுங்கினாலும்... அவளுக்கும் சீக்கிரம் போக வேண்டும் என்று இருந்ததால்... சற்று தள்ளி அமரவும் செய்தாள். சில வினாடிகள் கழித்துதான் அவன் அவளை கூப்பிட்ட விதம் உரைக்க... வாட்... நீங்க என்னை எப்படி கூப்பிட்டீங்க? என்று கேட்டாள். கோல்டன் வேர்ட்ஸ் வில் நாட் பே ரிபீடேட்... என்று அவன் பிகு செய்து கொண்டான். ஹேய் எனக்கு தெரியும்... ராணி என்றுதானே... ஏன் என்று ஆசையோடு கேட்டாள். அவன் ஒரு கணம் மட்டும் பார்வையை விலக்கி அவள் மேல் பதித்து... சாலைக்கு மீண்டவன் சிரிப்போடு... சொன்னான். ஏன் நீ ராணிதான்... என் இதயத்தின் ராணி... என் இல்லத்தின் ராணி... என் அலுவலக சாம்ராஜ்யத்தின் ராணி... அப்புறம் என்ன... ராணின்னு கூப்பிட்டால் என்ன தப்பு... ஆமா... இப்படி எல்லாம் ஏதாவது உருகுற மாதிரி பேச வேண்டியது... அப்புறம் என்னை மேலே சாயாத என்று குறை சொல்ல வேண்டியது... என்று ஏக்கத்தோடு சொன்னதும்... உடனேயே வண்டியை ஓரம் கட்டி நிறுத்தினான். மெதுவா போகலாம்... எல்லா இடமும்... நேரமும்... நம்முடயதுதானே... இப்ப என்ன செய்யணுமோ... செஞ்சுக்கோ... வா என்று இரு கரங்களையும் விரித்தவுடன்... அவள் வேகமாக நகர்ந்து வந்து சாய்ந்து கொண்டாள். அவன் மார்பில் சாய்ந்தபடி தலையை மட்டும் நிமிர்த்தி... என்ன கௌதம் கிளம்புவதற்கு முன்னால் தாத்தா உங்களை தனியா அழைத்து போய் என்னவோ சொன்னாரே... என்ன சொன்னார் என்று விசாரித்தாள். என்கிட்டே மட்டுமா சொன்னார்... உன்கிட்ட கூடத்தான்... பூஜை அறைக்கு கூட்டிட்டு போய் என்னவோ சொன்னார்... நான் கேட்டேனா? உனக்கு ஏன் ப்ரியா அடுத்தவங்க ரகசியமா பேசிக்கிற விஷயம் மேல் இவ்வளவு அக்கறை? என்று கேலியாக கேட்டான்.

ஏய் அவர் என்னை பத்திதான் என்னவோ சொன்னார்... எனக்கு தெரியும்... ஓகே ரைட்... நீ சொன்னது கரெக்ட் தான்... என்ன சொன்னாருன்னு அதையும் நீயே சொல்லிடேன்... வேண்டாம் நான் சொன்னால் நீங்க கிண்டல் அடிப்பீங்க... இல்ல சொல்லு... என்று அவன் அழுத்தி சொன்னவுடன்.... என்ன பெரிசா சொல்லி இருக்க போகிறார்... ப்ரியா அம்மா இல்லாத பொண்ணு கௌதம்... உனக்கு நான் தனியா எதுவும் சொல்ல தேவை இல்லை... இருந்தாலும்... என் மனசு கேட்கலை... சொல்லிடறேன்... ப்ரியா ஏதாவது தப்பு செஞ்சுட்டாலும்... நீ கொஞ்சம் பொறுமையா இருந்து அனுசரிச்சு போய்டு கௌதம்... கரெக்டா... என்று கேட்டவுடன் அவன் பாதி மட்டும் என்று சொல்லி சிரித்தான். எந்த பாதி என்று அவளும் விரிந்த சிரிப்போடு கேட்க... முன்பாதி... அதாவது தப்பு செஞ்சா வரைக்கும்... தப்பு செஞ்சா... எனக்காக கூட பார்க்காதே... அவளை யாரும் இது வரை

எதற்காகவும் கண்டித்ததே இல்லை... ஆனால் நீயும் அப்படியே விட்டுடாதா... முட்டிக்கு முட்டி தட்டிடு என்று சொன்னார்... என்று சொல்லி முடிக்கும் முன்பே அவனுக்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது. அவனது சிரிப்பில் சேர்ந்தவள்... ஹேய் தாத்தா நிச்சயம் அப்படி சொல்லி இருக்க மாட்டார் எனக்கு தெரியும்... என்றவளை உனக்கு தெரியும்னு எனக்கும் தெரியும்... என்று சொல்லி சேர்த்து அணைத்து கொண்டான். அவன் அணைப்பினில் அடங்கியவள்... சீரியசான குரலில் சொன்னாள்...

தாத்தாவுக்கு என்னை விட உங்கள் மேல நம்பிக்கை அதிகம் கௌதம்... அவர் என்கிட்டே எதுவுமே அட்வைஸ் பண்ணலை... வெறுமனே கொஞ்ச நேரம் கட்டி பிடிச்சுட்டு... நெற்றியில் முத்தமிட்டு இன்னிக்கு எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குடா... நல்லா இரு என் செல்ல குட்டி பிசாசே... என்று மட்டும் சொல்லி... குங்குமம் வைச்சுவிட்டார்... வேற ஒண்ணுமே சொல்லலை... சாதாரணமா பொண்ணுக்கு எல்லோரும் அட்வைஸ் கொடுப்பாங்க... பார்த்து நல்லா படியா நடந்துக்கோ என்று... இங்க பாருங்க... எனக்கு அட்வைஸ் தேவை படலை... நான் அவ்வளவு நல்ல பொண்ணு... இல்ல என்று சிரித்தவளை ஆமா ரொம்ப நல்ல பொண்ணு... என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு தரம் இறுக அணைத்து விடுவித்தவன்... சரிடா... நேரம் ஆகுது என்று நிமிர்ந்து காரை கிளப்பினான். ஹேய் என்னோட சந்தேகம் முடிஞ்சுடுச்சு... நீங்க என்னவோ கேட்கணும்னு சொன்னீங்களே... என்னது... என்று கேட்டாள். ஆமா காலையிலே பட்டு புடவயிலதானே இருந்த... அப்புறம் ஏன் ட்ரெஸ் மாத்திட்ட... இதுக்கு பதில் நிஜமா உங்களுக்கு தெரியாதாக்கும்... ம்ஹூம்... என்று அவன் உதட்டை பிதுக்கவும்... சரி தெரியாமலேயே இருக்கட்டும்... என்று அவள் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள். சரிடீ... எனக்கு தெரியும்... ஆனாலும் நீ ஒரு தடவை சொல்லு... என்றதும்... அப்படி வாங்க வழிக்கு... நீங்கதானே சொன்னீங்க... மலரும் நினைவுகள்... என்று ... அதான்... அதே எல்லோ சுடிதாரில்... அதே கடற்கரையில்... அதே ஐந்தரை மணி அளவில்... அதே ப்ரியா... உங்க முன்னால்... என்றவளை... குறுக்கிட்டு திருத்தினான்...

அதே ப்ரியா இல்லை... அப்போ யாருன்னே தெரியாது... இப்போ என்னோட... உயிராகி விட்ட ப்ரியாவை... பார்க்க போகிறேன்...தொடர்ந்து சுவாரஸ்யமாய் பேசி சிரித்தபடி... திட்டமிட்டதை விட சீக்கிரமாகவே ஐந்தரை மணிக்கு எல்லாம் கன்யாகுமரியை தொட்டவர்கள் நேராக பீச்சிர்க்கே போனார்கள். கொஞ்ச நேரம் மணலில் அமர்ந்து இருந்தார்கள். ப்ரியாவின் பார்வை... அடிக்கடி அலையின் பக்கம் சென்று மீள்வதை கவனித்தவன்... சிரிப்போடு... சரி போ... போய் அலையில் நில்லு... என்று சொன்னான். நீங்க வரலை... உங்களுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காதா... உனக்கு என்ன எல்லாம் பிடிக்குமோ... அது எல்லாமே எனக்கும் பிடிக்கும்... ஒரு போன் பண்ணிட்டு கொஞ்சம்

நேரம் கழித்து வரேன்... நீ போ என்று அனுப்பினான். அவள் நகர்ந்தவுடன்... போன் பண்ணியவன்... சிவா நான் பீச்சிற்கு வந்துட்டேன்... எப்போ வரலாம்... என்று கேட்டான். ஹேய் அதுக்குள்ள வந்துட்டியா... அனதர் ஹாப் ஆன் ஹவர்... முடிச்சுடலாம்... பீச்சில்தானே இருக்க...அங்கேயே கொஞ்சம் டைம் ஸ்பேன்ட் பண்ணிட்டு வா சரியா இருக்கும். சரி ஏழு மணிக்கு வரேன்... என்று சொல்லி போனை வைத்தவன் கடலை பார்த்தான். அங்கே ப்ரியா... சீக்கிரம் வாங்க... என்று கை அசைத்து கூப்பிடுவதை பார்த்தவன் தலை முதல் நாள் ஞாபகத்தில் அவனையும் அறியாமல் பின்னால் திரும்பி பார்த்து சிரிப்புடன்... ப்ரியாவிடம் மீண்டது. எழுந்து நடந்தவன் அவள் அருகில் வந்து இடையை சேர்த்து அணைத்து கொண்டு அலைகளில் நடந்தான்.

சன்செட் முடித்து கூட்டம் மெல்ல மெல்ல கலைந்து கொண்டு இருந்தது. இருவரும் கரை ஓரமாகவே... நீர் காலில் படும்படி நின்று கொண்டு இருந்த போதும் அலைகள் சீற்றத்தோடு வந்து அவர்களை முழுவதுமாக நனைத்து விட்டு சென்றது. அடுத்து வந்த பெரிய அலையில் முகத்திலும் நீர் பட... அவளது முகத்தில் வழிந்த நீரை துடைத்து விட்டவன்... குனிந்து கூட்டம் இல்லாமல் இருட்டி கொண்டு இருந்த அந்த அந்தி நேரத்தில்... சுற்றிலும் அவசரமாய் ஒரு பார்வையை ஓட்டியவன்... அவள் முகத்தை நோக்கி குனிந்து நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் முத்தமிட்டான். ஹேய் முகம்கழுவ வேண்டாமா... உப்பு கரிக்கலை... என்று கிசுகிசுப்பாய் கேட்ட ப்ரியாவிடம்... இல்லை... ஸ்வீட்டாய் இருக்கு... ப்ரியா... என்று பதிலுக்கு ரகசியமாய் சொன்னான். பொய் சொல்ல கூடாது... என்றவளை பார்த்து சிரித்தவன்... நான் நிஜம்தான் சொல்றேன்... உனக்கு சந்தேகமாய் இருந்தால்... டெஸ்ட் பண்ணி பார்த்துக்கோ... என்று அவன் கன்னத்தை திருப்பி காட்ட... அவள் ச்சே... போடா... என்று அவனை பிடித்து லேசாக தள்ளி விட்டாள். லேசாய் தடுமாறி அவள் மேல் உள்ள பிடியை இறுக்கியவன்... என்ன ராணி... இன்னைக்கு போய் போடா... என்று சொல்கிறாய்... என்ன கேட்டாலும் தர வேண்டாமா... என்று கொஞ்சினான். போடான்ன நிஜமா போன்னு அர்த்தமா... மே மாத மேகம் பாட்டு கேட்டு இருக்கீங்களா... என்று கேட்ட ப்ரியாவை பார்த்து... ம்ம்ம் சொல்லு என்று ரகசிய சிரிப்போடு கேட்டான்.

@@@ போ போ போ என்ற வார்த்தைக்கு வா வா வா என்று அர்த்தமே... அகராதி இங்கு மாறும் அன்பே... @@@ என்று பாடி காட்டினாள். ஹேய் அதற்கு அடுத்த லைன் தெரியுமா... என்று கௌதம் திரும்பி குறும்போடு கேட்க... அவள் தெரிந்து இருந்த போதும்... ம்ஹூம் என்று மறுப்பாய் தலை அசைத்தாள். அவன் அவளை இறுக அணைத்து காதில் பாடினான்... @@@ ஆடைக்குள் மூடி நிற்கிறாய்... அதற்கு கூட வேறு அர்த்தமா... ஆஹாஹா புரிஞ்சு போச்சு அன்பே... @@@ காதில் கிசுகிசுத்த அந்த மாய குரல்... அந்த வார்த்தைகள் தந்த மயக்கம்...அவனது தொடுகை ஏற்படுத்திய

பரவசம்... சூழ்ந்து வரும் இருட்டு என்று மாய லோகத்தில் சிக்கி தவித்தவள் அவன் தோளில் சாய்ந்து... ஜீஜீ ரூமிற்கு போகலாமா... என்று கேட்டாள்.

ம்ம்ம் என்று சொன்னவன்... அவளை அணைத்தவாறே... காருக்கு திரும்பி மெல்ல நடந்தான். சரிந்து அவள் காதில் என்ன ராணி... மறுபடியும்... ஜீஜீ க்கு போய்ட்ட என்று ரகசியமாய் கேட்டான். இது நீங்க என்னை ராணி சொல்ற ஸ்பெசல் நேரங்களில் மட்டும் என்று அவளும் முனுமுனுத்தாள். காரில் ஏறியவன்... மணி பார்த்துவிட்டு கிளம்பினான். அவன் காரை நிறுத்திய இடத்தை பார்த்தவளுக்கு அதுவரை இருந்த அந்த மயக்க நிலை மாறி வியப்பு மேலிட்டது. இது ... இது நாம ரெண்டு பேரும் அன்னைக்கு ஆபிசுக்குன்னு பார்த்த இடம்தானே... நாம ஹோட்டலில் தங்க போகிறோம் என்று நினைத்தேனே... இல்லையா... இங்க ஆபிஸ் வைக்கலியா... என்று அடுக்கடுக்காய் கேள்விகளை அடுக்க அவன் சிரித்தான். கேள்விகளை ஒன்னொன்னா கேட்கிறது.... ஹேய் சொல்லுங்க கௌதம்... என்று அவன் அருகில் வந்து கொஞ்சினாள். ஆமா... இது நாம பார்த்த இடம்தான்... இங்க ஆபிஸ் வைக்க வேண்டாம் என்று முடிவு பண்ணிவிட்டேன்... இது கடற்கரைக்கு ரொம்ப பக்கமா இருப்பதால்... என்னுடைய ராணிக்கு மட்டும் சொந்தமாய் இருக்கட்டும் என்று முடிவு செய்துட்டேன்... வா என்று இறங்கியவன் கூடவே இறங்கியவள் கண்ணில் அதுவரை காருக்குள் இருந்த போது படாமல் இருந்த எல்லாம் பட்டது.

முதலில் அந்த வீட்டின் முகப்பு வாசலில் பித்தளை தகட்டில் இருந்த ப்ரியம் என்ற பெயர் பலகை... அடுத்து அந்த வீட்டின் அலங்காரம்... சுற்றி போடப்பட்டு இருந்த தோட்டம்... ரெண்டு மூணு மாதத்திற்குள்ளேயே வளர்த்தவை என்பதால்... இன்னும் முழு அழகை பெறவில்லை என்றாலும்... ஆறு மாதத்தில் மனதை மயக்கும் படி வரும் என்பதற்கான அறிகுறி... வாவ்... பிரமித்தபடி சுற்றியவள் பார்வையில் உள்ளே இருந்து வெளி வந்த... சிவாவும்... தமிழும்... பட்டனர். வாங்க என்ன கார் நின்று நேரம் ஆகிவிட்டதே என்று வந்தோம்... வா ப்ரியா என்று கை பற்றி இழுத்தவன்... உள்ளே சென்றான். மேலே ரூமில் சாப்பாடு இருக்கு... குளிச்சுட்டு சாப்பிடுங்க... நாங்க ரெண்டு பேரும் கிளம்பறோம்...இங்க ஒரு வாட்ச்மேன் மட்டும் இருப்பான்... அவனை சாப்பாடு வாங்கி தர சொல்லுங்க...ப்ரெட் பால்... ஜூஸ் மாதிரி மட்டும் பிரிட்ஜில் வச்சு இருக்கோம்... ஹேவ் சம் நைஸ் டைம்... என்ஜாய்... மார்ச் ஒன்னு பார்க்கலாம்... என்று சொன்னவர்களை சாப்பிட்டு விட்டு போங்க என்று வற்புறுத்திய போதும்... வேண்டாம் கொஞ்ச நாள் போகட்டும்... எல்லோரும் சேர்ந்து சாப்பிட... என்று சிரித்தபடி மறுத்துவிட்டு கிளம்பினர். சிவாவை கௌதமும்... தமிழை ப்ரியாவும் அணைத்து ரொம்ப தேங்க்ஸ் உங்க வேலைக்கு நடுவில நாங்க எங்க வேலைக்கு இழுத்து அடிசுட்டோம் போல

இருக்கு... என்று சிரித்தபடி வழி அனுப்பி வைத்தனர். அவர்கள் கிளம்புவதை பார்த்தபடி நின்று இருந்தவர்கள் உள்ளே திரும்பும் போது... அது என்ன ஜீஜீ... வீட்டுக்கு பேர் ப்ரியம்... என்று வைத்து இருக்கிறீர்கள்... என்றுகேட்ட ப்ரியாவை ஏன் நல்லா இல்லையா ராணி என்று திருப்பி கேட்டான். ஐயோ ரொம்ப நல்லா இருக்கு... ரெண்டு அர்த்தம் வேற இருக்கு... என்று சிரித்தாள்... அப்படியா என்ன அர்த்தம் சொல்லு பார்க்கலாம் என்று சீண்டினான். அதுவா... ப்ரியம்னா அன்பு அப்படின்னு சொல்லலாம்... அப்புறம்... ஏய் உங்களுக்கு தெரியும்தானே... என்னை சும்மா ஏத்திவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கறீங்க... நான் சொல்லமாட்டேன் போங்க... என்று சிணுங்கினாள்...

சொல்லுடின்னா ரொம்ப பிகு பண்ணிக்கறியே... என்று அவளை பின்னால் இருந்து அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டவன் மீண்டும் கேட்டான். அது ப்ரியா கௌதமின்... சுருக்கம்... கரெக்டா... என்று சொன்னவளை தன் புறமாய் திருப்பி குனிந்து நெற்றியில் முட்டியவன்... நீ சொன்ன தப்பா இருக்குமா ராணி... கரெக்டுதான்... வா வீட்டை சுற்றி பார்க்கலாம்... என்று அழைத்து சென்றான். இந்த வீட்டில் உள்ள அனைத்து வேலைகளையும் செய்தது யார் தெரியுமா... என்றவன்கொஞ்சம் நிறுத்தி... நான் ஜீ எம் கிட்ட சொன்னேன்... அவர்கிட்ட சுந்தரம் தானாவே போய் சொல்லி நான் செய்து கொடுக்கிறேன் என்று ... கடந்த பதினைந்து நாள் இங்கேயே தங்கி எல்லா இன்டீரியர் டெகரேசன் எல்லாம் அவர்தான் செய்தார். இன்னிக்கு வந்து நம்ம ரூம் அலங்காரம் மட்டும்... தமிழ்... சிவா ரெண்டு பேரும் பார்த்துகிட்டாங்க... கீழே வசதியான பங்களா என்று சொல்லும் வகையில் இருந்தது. மேலே முழு தளமும்... அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்ததை பார்த்து ப்ரியா பிரமிப்பின் எல்லைக்கே போய் விட்டாள். விசாலமான அறை மட்டும் அதன் நடுவில் இருந்த சுழலும் படுக்கை... நான்கு பக்க சுவரிலும்... அழகாய் அடுக்கி வைத்த ரோஜாக்கள்... மங்கலாய் எரிந்து மயக்கம் உண்டு பண்ணிய வெளிச்சம்... ஒட்டி இருந்த குளியல் அறையில்... இருந்த பொருட்கள்... பாத் டப்... மறுபுறம் வெளியே பால்கனி ஒரு சின்ன குடையின் கீழ்... மூன்று சேர்கள்... மறுபுறம் ஊஞ்சல்... கைபிடிசுவரில் அருகில் போய் பார்த்தால்... தெரியும்... வீட்டு தோட்டம்... தூரத்தில் தெரிந்த கடல்... கடவுளே... சுற்றி பார்த்துவிட்டு திரும்பியவள்... ஊஞ்சலில் அவன் அமர்ந்து லேசாய் ஆடி கொண்டு இருந்ததை பார்த்து ஓடி வந்து... அவன் மடியில் விழுந்தவளை தூக்கி அணைத்து கொண்டான்... என்னடா... நல்லா இருக்க... உனக்கு பிடிச்சு இருக்கா ராணி? என்றவன் தோளில் அழுந்த புதைந்தவள்... நிமிரவே இல்லை... தோளில் ஈரம் உணர்ந்தவன்... என்னடா என்ன ஆச்சு... ராணி... ப்ரியா... ப்ரியா... என்னம்மா... என்னடா... ம்ஹூம் ஒன்றும் பிரயோஜனம் இல்லை... அவள் மன நிலையை உணர்ந்தவன் அவளை இறுக சேர்த்து அணைத்து கொண்டான்.

@@@ தொடு தொடு எனவே வானவில் என்னை தூரத்தில் அழைக்கின்ற நேரம்... விடு விடு எனவே... வாலிபம் இங்கே விண்வெளி விண்வெளி ஏறும்... மன்னவா... ஒரு கோவில் போல இந்த மாளிகை எதற்காக... தேவியே... என் ஜீவனே... இந்த ஆலயம் உனக்காக... வானில் ஒரு புயல் மழை வந்தால்... அழகே எனை எங்ஙனம் காப்பாய்... கண்கள் என்னும் வீட்டில் வைத்து... இமைகள் என்னும்... கதவுகள் அடைப்பேன்... இது சாத்தியமாகுமா... நான் சத்தியம்செய்யவா...

இந்த பூமியே தீர்ந்து போய்விடில்... என்னை எங்கு சேர்ப்பாய்... நட்சத்திரங்களை சேர்த்து நான் நல்ல வீடு செய்வேன்... நட்சத்திரங்களின் சூட்டில் நான் உருகி போய்விடில் என் செய்வாய்... உருகிய துளிகளை ஒன்றாக்கி என்னுயிர் தந்தே உனை மீட்பேன்... ஹேய் ராஜா ... இது மெய்தானா... ஏய் பெண்ணே நீ போகும் பாதையில் முள் இருந்தால்... நான் பாய் விரிப்பேன் என்னை... நான் நம்புகிறேன் உன்னை... [தொடு தொடு...]

நீச்சல் குளம் இருக்கு... நீரும் இல்லை எனில் எங்கு நீச்சல் அடிக்க... அத்தர் கொண்டு அதை நிரப்ப வேண்டும் இந்த அல்லிராணி குளிக்க... இந்த ரீதியில் அன்பு செய்தால் என்ன ஆகுமோ என்பாடு... காற்று வந்து உன் குழல் கலைத்தால் கைது செய்வதென ஏற்பாடு... ஹேய் ராஜா... பெண் மனதை அன்பால் வென்றாய்... ஹேய் ராணி... இந்திரலோகம் போய்... நான் கொண்டு வருவேன் நாள் ஒரு பூ வீதம் ... உன் அன்பு அது போதும்.... [தொடு... தொடு... எனவே....]

அத்தியாயம் 94

தன் மார்பில் சாய்ந்து இருந்தவளின் அழுகை சீக்கிரமே குறைந்து விட்டதை உணர்ந்தவன் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவள் அவனை நேரில் பார்க்க முடியாமல்... கூச்சத்தோடு மீண்டும் தலையை குனிந்து கொள்ள... ஏய் என்னை பாருடி முதலில்... என்று செல்லமாய் மிரட்டினான். என்னடி... இது... என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கற? அவனவன் ரெண்டு வருஷம் தேடி... கஷ்டப்பட்டு கண்டு பிடிச்சு... காதலிச்சு... அதற்கப்புறம் சண்டை போட்டு... ரெண்டு மாசம் படாத அவஸ்தை எல்லாம் பட்டு... ஒருவழியா எல்லா பிரச்சனையும் முடிச்சு கல்யாணம் பண்ணி அதற்கப்புறமும் ரெண்டு நாள் காத்து இருந்து... ஆஹா... இன்னைக்கு பார்ஸ்ட் நைட்டுன்னு மனுஷன் ஆசையா வந்தால்... அவனுக்கு நீ என்ன கொடுக்கற? ம்ம்ம் சொல்லுடி... பதில் சொல்லு... என்று அவள் முகத்தை ரெண்டு கைகளிலும் ஏந்தி சீண்டலாய் கேட்க... அவள் இதழ்களில் மெல்ல விரிந்த சிரிப்புடன்... சாரி என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு கண்களை மூடி அவன் மார்பில் மீண்டும் சாய்ந்து கொண்டாள். இங்க பாரு மறுபடியும்... இப்ப எதற்கு சாரி சொல்ற... என்று சிரிப்போடு கேட்டான்... அது... நீங்க... உங்களுக்கு இருந்த சந்தோஷமான மூடை அப்செட் பண்ற மாதிரி நான் கொஞ்சம் அழுதேன் இல்ல... அதுக்குத்தான் சாரி என்று மெல்ல சொன்னாள்.

ஓஹோ... சரி ஏன் அழுதாய்? என்று மீண்டும் சிரிப்போடு கேட்டான். ஏன் அழுதன்னா இது என்ன கேள்வி... நீங்க பாட்டுக்கு சஸ்பென்ஸ் என்ற பேரில் இப்படி அன்பை கொட்டி எதாவது செஞ்சுடறீங்க... அது மனசை அப்படியே நெகிழ்த்தி... வார்த்தை வராமா... கண்ணில தண்ணியா கொட்டுறது... நான் என்ன செய்ய... என்று மீண்டும் மார்பில் புதைந்தவளை... அணைத்தவன் நன்றியை... சந்தோசத்தை... புருஷனிடம் காட்ட என்று என் பெண்டாட்டி தேர்ந்து எடுத்து இருக்கும் வழியை பாருங்கடா... சரி அது போகட்டும்... உனக்கு எப்படி தேங்க்ஸ் சொல்லணும் என்றுதான் தெரியல... அட்லீஸ்ட் சாரி சொல்வது எப்படி என்பதும் தெரியாதா... எப்படி சொல்றது... இப்படி வெறும் வார்த்தையாலா... ம்ம்ம் நான் முதலில் கேட்ட கேள்விக்கு வேற இன்னும் பதில் சொல்லலை... என்று அவன் பேசி கொண்டு இருக்கும்போதே அவசரமாய் விலகி... ஹேய் என்ன ஒரேயடியா விரட்டறீங்க... சாரி எப்படி கேட்பாங்க... எல்லாம் வாயால்தான்... அதேதான் நானும் சொல்றேன்... வாயால்தான் கேட்கணும்... ஆனால் வார்த்தையால் இல்லை... மரமண்டை புரியுதா... என்று மீண்டும் அவளை அருகில் இழுத்து அணைத்து அவள் உச்சியில் முகம் புதைத்தான். அடடா... மரமண்டைன்னு சொன்னதை வாபஸ் வாங்கிக்கணும் போல இருக்கே... இங்கே ஒரே மண்ணாதான் இருக்கு... ஆமா கடற்கரையில் விழுந்து புரண்டாயா என்ன... ஏன் இவ்வளவு மண்... ஒரு வேளை உள்ளே இருந்தது எல்லாம் வெளியே வந்துவிட்டதோ? என்று கிண்டலாய் சொல்ல...

ஏய் வேண்டாம்... உதைதான் கிடைக்கும் இப்படி எல்லாம் சீண்டினால்... கையில் இருந்த மண் அப்படியே தலையில் பட்டு இருக்கும்... என்று சொன்னவளை குறுக்கிட்டு... ஆமா... ஆன்னா ஊன்னா... அழுகை வரும்... அது நின்னால்... விதண்டாவாதம் வரும்... அதுவும் இல்லைன்னா அடிதடி...உதை வரும்... என்று சொல்லி நிறுத்தியவன்... அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி... அவளது கன்னத்தில்... கன்னத்தை வைத்து இழைத்து... குரலை தணித்து... எப்போ ராணி என்மேல ஆசை வரும்...என்று கிசுகிசுப்பாய் கேட்க... அந்த குரலிலும் ஸ்பரிசத்திலும் அவள் கிறங்கினாள்... ஹேய் என்ன ஜிஜி இது இனிமேல்தான் ஆசை வரணுமா... அதான் எப்பவோ வந்தாச்சே... என்று முனகியவளின் கைகள் உயர்ந்து அவனை இறுக அணைத்து கொண்டது. அடுத்து வந்த சில நிமிடங்கள்... அவனது இதழ்கள்... அவள் முகம் எங்கும்... தனது முத்திரையை மென்மையாக பதிக்க இருவருக்கும் இந்த உலகம் தூரமாய் போனது.

@@@ புது வெள்ளை மழை இங்கு பொழிகின்றது

ஒரு கொள்ளை நிலா உடல் நனைகின்றது

எங்கும் சொல்லாத இடம் கூட குளிர்கின்றது

மனம் சூடான இடம் தேடி அலைகின்றது....

நீ அணைக்கின்ற வேளையில் உயிர் பூ திடுக்கென்று மலரும்

நீ வெடுக்கென்று ஓடினால் உயிர் பூ சருகாக உலரும்

இருகைகள் தீண்டாத பெண்மையை உன் கண்கள் பந்தாடுதோ

மலர் மஞ்சம் காணாத வெண்ணிலா எந்தன் மார்போடு வந்தடுதோ @@@

சில நிமிடங்கள் கழித்து மீண்ட கௌதம்... ப்ரியா...விடவே மனசில்லை... ஆனால் டிரஸ் வேற ஈரமா இருக்கு... மண்ணாக வேற இருக்கு... போய் வாஷ் பண்ணிட்டு சீக்கிரம் ஒரு பத்து நிமிஷத்தில்... பிரெஷ் ஆகி வந்து விடுவாயா? என்று கொஞ்சலாய்... கேட்டான். அவன் கழுத்தில் தனது கரங்களை கோர்த்தவள்... ஆசை தோசை... அதெல்லாம் முடியாது... நான் குளித்து ரெடியாகி வர... எனக்கு அரை மணி நேரமாவது வேண்டும்... வாழ்க்கையில் முதல் முறை நடக்க போகிற... முக்கியமான விஷயத்திற்கு ... அப்படியே நீங்க சொக்கி போற மாதிரி பிரமாதமா கிளம்ப வேண்டாமா... இப்ப போய் கிளம்ப இப்படி அவசரபடுத்தினால் எப்படி.... என்றாள்.

வருஷகணக்கா காத்து இருந்தேன் அப்படின்னு ஜஸ்ட் இப்பதானே சொன்னீங்க ... சோ என் செல்லம், இன்னும் ஒரு அரைமணி நேரம் மட்டும் காத்து இருங்க... சீக்கிரமே வந்துடறேன்... ஓகே என்று அவனது தாடையை பிடித்து கொஞ்சிவிட்டு கிளம்ப முயன்றவளை விடாமல் ம்ம்ம் என்று கொஞ்சியபடி இறுக்கினான். ஹேய் என்ன இது... நீங்க எவ்வளவு நேரம் பிடிச்சு வச்சு இருக்கீங்களோ... அவ்வளவு நேரம் டிலே ஆகபோகுது... சீக்கிரம் விட்டால் சீக்கிரம் வருவேன்ல... அதுக்குள்ள... நீங்களும் கொஞ்சம் ஷேவ் பண்ணி குளிச்சு வாசனையா வரது... எனக்கும் கொஞ்சம் மூட் வர வேண்டாமா? என்று கண் சிமிட்டினாள் . விலக முயன்றவளை விடாமல் தன் பிடியிலேயே நிறுத்தி வைத்து இருந்தவன்... தன் கன்னத்தை திருப்பி அவளிடம் காட்டினான்... சிரித்துக்கொண்டே தனது இதழ்களை ஒற்றியவள்... போதுமா... என்றதும்... தனது அடுத்த கன்னத்தை காட்டினான். அதிலும் ஒற்றி நிமிர்ந்தபோது அவன் இதழ்களை காண்பிக்க... என்ன ஜீஜீ இது சின்ன குழந்தை மாதிரி...அப்புறம் வந்து... என்று சொல்லிவிட்டு நழுவியவளை ப்ளீஸ் ராணி என்று கெஞ்ச... அவள் ம்ம்ம் என்று சொல்லிவிட்டு அவனை நெருங்கி நின்றவள்... அந்த முத்தத்தின் எதிர்பார்ப்பில் கண்களை மூடி கொண்டாள்... சில கணங்கள் ஒன்றும் நடக்காததால்... விழித்து பார்க்க... அவன் ஆசையுடன்... அவளை பார்வையால் விழுங்கி கொண்டு இருந்தான்... முக்கியமான நேரத்தில் கண்ணை மூடி கொண்டால் எப்படி... காதலோடு என்னை பார்க்கவேண்டாமா... அப்படி பார்த்தால்தானே... எனக்கு மூட் வரும்... என்றவனை... அடங்காத ஆவலோடு... கண் சிமிட்டாமல் பார்த்தாள்.

@@@@ காதல் நீதானா... காதல் நீதானா... உன்னை காணத்தான் கண்கள் கொண்டேனா... @@@@

குனிந்து அவளை இதழில் முத்தமிட்டவன்... சில நிமிடம் கழித்து ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றி... விடுவித்தான்...

அப்படி என்னை சொக்க வைக்கிற மாதிரி என்ன ட்ரெஸ் போட போகிறாய் என்று நான் பார்க்க வேண்டுமே... என்று அவள் பின்னோடு வந்தான். அதை நீங்க இப்பவே பார்த்தால்... எப்படி சொக்குவீங்க... சஸ்பென்சா பார்த்தால்தானே அந்த எபெக்ட் கிடைக்கும்... என்று தடுக்க முயன்றவளை... சிரித்தபடி... எனக்கு ட்ரேசில எந்த எபெக்டும் வராது ராணி... நீ பிரமாதமா ட்ரெஸ் பண்ணனும்னு அவசியமே இல்லை... என்னோட காதல்... மனம் சம்பந்தப்பட்டது... அது நீ வந்து நின்னால் போதுமே... இன்னும் உண்மையாய் சொல்லணும் என்றால்... நிக்கணும் என்று கூட அவசியம் இல்லை... நான் கண்மூடி உன்னை நினைத்தால் போதும்... சொக்கி போய் விடுவேன்... தெரியுமா... ஓஹோ... அப்ப கண் மூடி கனவிலேயே எல்லா வேலையும் முடித்து விடலாமே... கொஞ்சம் முன்னால் என்னை சீக்கிரம் வா... என்று எதற்கு விரட்ட வேண்டும்... என்று மடக்கியவளை... பார்த்து ராட்சசி...இதெல்லாம் கரெக்டா... ஞாபகம் வச்சுக்கோ... மனுஷனை எதாவது ஆசையா பேச விடுராயாடி... என்று ஒரு முறை அணைத்து இறுக்கியவன்.. விடாமல் தொடர்ந்து ஒரு சிரிப்போடு அவள் பெட்டியை ஆராய்வதை வேடிக்கை பார்த்தான்...

பார்த்து கொண்டே இருந்தாலும் அவளது தேர்வில் தலையிடவில்லை... அவளாகவே அவன் முதன் முதலில் வாங்கி கொடுத்த அந்த தாமரை வண்ண புடவையை எடுத்தவள்... உங்களோட... முதல் பரிசு... நேருக்கு நேர் நடந்த நம்மோட முதல் சந்திப்பு... நம்ம பகிர்ந்து கொண்ட... காதல்... இது எல்லோதோடும் சம்பந்தப்பட்ட... இது ஓகே... என்று அவனை பார்த்து விழியால் கேட்க... அவன் மயங்குவது போல பாவனை செய்து சிரித்தான். அந்த சேலையை எடுத்து மடிப்போடு அப்படியே அவள் மேல் போட்டு ரசித்தவன்... வாவ் சீக்கிரம் கிளம்பி வா... அவள் குளித்து கிளம்பி வெளியே வருகையில் கீழே இருந்த ரூமில் குளித்து அவனும் உடை மாற்றி இருந்தான்... ரூமிற்கு வெளியே குடையின் கீழ் இருந்த டேபிளில் உணவினை எடுத்து வைத்து கொண்டு இருந்தான். கால் அரவம் கேட்காமல்... நுனி காலால் நடந்து அருகில் வந்தவள்... பின்னால் இருந்து அவனை அணைத்து முதுகில் சாய்ந்தாள். ஏய் எப்ப வந்தீங்க...ரொம்ப நேரம் ஆச்சா... என்றவளை முன்புறம் இழுத்து எதிரில் நிறுத்தியவன்... சில கணங்கள் மூச்சு விட மறந்து போனான். அவன் முதன் முதலில் எடுத்து கொடுத்த அந்த தாமரை வண்ண புடவை பொருத்தமான நகைகளுடன்... மிக மெலிதான ஒப்பனையில்... தலைக்கு குளித்து ஈரமாய் இருந்ததால்... லூசாய் பின்னி... அதில் தமிழ் ப்ரிட்ஜில்

வைத்து இருந்த மல்லிகை சரத்துடன்... வாவ்... ராணி... யு லுக் சோ லவ்லி ம்ம்ம் என்று அருகில் இன்னும் நெருங்கியவன் அவளை அணைத்தான்...

@@@ என்ன அழகு எத்தனை அழகு... கோடி மலர் கொட்டிய அழகு... இன்றேந்தன் கை சேர்ந்ததே... உள்ளங்கையில் அவளை வைத்தாள்...ஒரே சொல்லில் மனதை தைத்தாள் ... சுட்டும் விழி பார்வையில்... சுகம் தந்தாள்... நான் காதல் கடலில் விழுந்து விட்டேன்...கரம் ஒன்று கொடுத்தாய் ... எழுந்துவிட்டேன்... @@@

அவளை அணைத்தபடியே அருகில் இருந்த சேரில் அமர்ந்தவன் அவளது கழுத்தில் முத்தமிட்டு முகர்ந்தான். அவன் தலைமுடியை அளைந்தவாறு...காதில் லேசாய் கடித்தவள்... என்ன ஜீஜீ வெளியில வந்துட்டீங்க... என்றவளை கன்னத்தில் முத்தமிட்டு தனியா... அந்த ரூமில் இருக்கமுடியலை... ஒரு மாதிரி இருந்தது... ராணி... அதான்... வெளியே வந்தேன்... ப்ரீஸ் வேற நன்றாய் இருந்தது... நிலா... கடல்... எல்லாம் சேர்ந்து பார்த்தால் அப்படியே ரொமண்டிக ஒரு மூட் க்ரியேட் பண்ணுது... அதையும் சைடில் ரசித்து கொண்டே... சாப்பிட ரெடி பண்ணிக்கிட்டு இருந்தேன்... சாப்பிடலாமா... பசிக்குதா... என்று அவளை கேட்டான். ம்ம்ம்... ஆமா இல்லை... ரெண்டுமே...என்று சொல்லி கண் சிமிட்டினாள். ஹேய் இதற்கு என்ன அர்த்தம்... நீ சொன்ன பதில்... ஒரே பசிக்கா ... இல்லை ரெண்டு பசிக்கா... எனக்கு புரியலியே...என்று அருகில் நெருங்கி கன்னத்தை உரசியபடி கேட்டான்... ஹேய் ஹேய்... நோ நோ... நான் வயிற்று பசி பற்றி மட்டும்தான் பேசினேன்... நீங்க ஏதாவது ட்விஸ்ட் பண்ணாதீங்க... நானா சாப்பிடனும் என்றால்... பசிக்கவில்லை... என்றவள் அவனை நெருங்கி... தோளில் முகம் புதைத்து... அன்னிக்கு தீபாவளிக்கு முந்தய நாள் மாதிரி நீங்க கொடுப்பதாய் இருந்தால்... பசிக்குது சாப்பிடலாம்... என்று அர்த்தம்... என்றவளை அணைத்து கொண்டு... அதற்கென்ன கொடுத்துவிட்டால் போகிறது... என்றவன் ஒரே தட்டில் சாப்பாடு எடுத்தான்.

முதலில் ஸ்வீட்... என்றபடி அவளுக்கு ஜாமூனை ஊட்டியவனை கை காட்டி நிறுத்தியவள்... சும்மா இல்லை ஏதாவது பாட்டு பாடியபடி... என்று அவன் கழுத்தை சுற்றி வளைத்து கொண்டு கேட்க... நானா... நீயே பாடு... என் செல்லம் என் ஜினுக்கு... என்று... ஹேய் அது சின்ன பசங்க பாட்டு... என்று அவள் சொல்லவும் அவன் வாய் விட்டு சிரித்தான். ஓஹோ... ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்னால சின்ன பசங்களா இருந்தவங்க... இப்போ ரொம்ப வளர்ந்துட்டீங்களா... சரி பெரிய பசங்க பாடற பாட்டும் நீயே பாடு... என்றான்...நோ... இன்னைக்கு நான் படுவதில்லை என்று முடிவு செய்து

இருக்கிறேன்... என்று தொடர்ந்த பேச்சுக்கிடையே இருவரும் உணவினை முடித்தனர். உணவிற்கு பின் ஊஞ்சலில் அவன் அமர்ந்து இருக்க அவள் அவன் மடியில் படுத்து இருந்தாள்... அவள் தலையை வருடியபடி காலால் லேசாய் ஊஞ்சலை ஆட்டி கொண்டு இருந்தான். ஐஸ்க்ரீம் பிரிட்ஜில் பார்த்தேன்... வேணுமா... என்று கேட்டவளை பார்த்து ம்ம்ம் என்று சிரிப்போடு தலை அசைத்தான். தமிழ் சூப்பரா... சாப்பாடு எடுத்து வச்சுட்டு போய் இருக்காங்க... லைட்டா...ஆயில் அதிகம் இல்லாம, அதே சமயம் டேஸ்டியா... டயடீசியன் போல... என்று சிரித்தாள். உள்ளே போய் பிரிட்ஜை திறந்தவள் பின்னோடு போய் கழுத்தில் முகம் புதைத்து... முகர்ந்தவன்... அப்படியே கீழிறங்கி... முதுகில் முத்தமிட்டான். ஹேய்... என்ன இது நான் ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிடறதா... வேண்டாமா... என்று சினுங்கியவளை... நீ ஐஸ் க்ரீம் சாப்பிடு... நான் எனக்கு வேணுங்கறதை சாப்பிடறேன்... எப்படி நான் சாப்பிடறது... இப்படி என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணினால்... என்று சினுங்கியவளை .... சரி நீ சீக்கிரம் சாப்பிடு உனக்கு இன்னும் நிறைய காண்பிக்க வேண்டி இருக்கு... என்று சிரித்தான்...

இன்னுமா... காண்பிங்க பார்த்துகிட்டே சாப்பிடலாம்... அறை கதவை அடைந்தவன் அதன் நடுவில் இருந்த செவ்வகமாய் அலங்காரவேலை செய்யப்பட்டு இருந்த இடத்தை ஒரு புறம்தள்ளினான்... ஹேய் இது ஸ்லிடிங் டோரா , பார்த்தால் அப்படி தெரியவில்லையே... ஏதோ டெகரேசன் மாதிரி இருக்கு... உள்ள என்ன ரகசியமா புதைச்சு வச்சு இருக்கீங்க... அவன் பின்னால் முதுகில் படிந்து காதோரம் கிசுகிசுக்க... நீயேதான் பார்க்க போகிறாயே... அதற்குள் என்ன அவசரம்... என்று கதவில் இருந்து விலகினான். அவள் பார்த்தும்... வாவ்... இது ஸ்ரீ அந்த ஆர்ட் எக்சிபிசன்ல வரைய சொன்ன படம் இல்ல... சூபர்... நான் அதை மறந்தே போயிட்டேன்... ரொம்ப நல்லா இருக்கு... ஆமா இந்த படம் கார் ஏறி கன்யாகுமரி வந்துடுச்சா... என்று சிரிப்போடு கேட்டாள்... அந்த படம் கப்பல் ஏறி மலேசிய போகும்போது இந்த படம் கார் ஏறி கன்யாகுமரி வராதா... என்று அவனும் பதிலுக்கு கேட்டான்... ஓ எஸ் வரலாம்...வரும்... வரணும்... ஆமா இது என்ன டாஜ்மகாலா... நம்ம ஞாபகமாய் எல்லா விஷயங்களும் சேர்த்து அடுக்கி வைக்க... என்று அவள் சிரிப்போடு கேட்டாள். ஹேய் அது செத்து போன பின் கட்டிய சமாதி... அதோட இதை கம்பேர் பண்ணாத... விலை மதிப்பில் அதை விட இது கம்மியா இருக்கலாம்... ஆனால் இது நான் உயிரோட இருக்கும்போதே... என்னுடைய காதலியோட... சந்தோஷமா இருப்பதற்காக கட்டிய பிரிய மஹால்... என்று ஆசையோடு அவன் சொல்லி கொண்டே போக... பணம் கிடக்கு ஜீஜீ இன்னிக்கு வரும்... நாளைக்கு போகும்... உங்க மனசு... அதில நிறஞ்சு வழியர அன்பு அதான் வேணும்...

அப்புறம்... நான் இன்னிக்கு ரொம்ப நேரமா பாட்டே ஒண்ணும் பாடலையே... கொஞ்சம் முன்னால்

நான் சொன்னதை வாபஸ் வாங்கிக்கட்ட ... என்று கெஞ்சலாய் கேட்க அவன் சிரித்தான். பாடட்டுமா... இந்த படம் பார்த்தவுடன் பொருத்தமா தோன்றியது... என்று அழுத்தி கேட்டவளை... ஆஹா என்னை ஏன் கேட்கிறாய்... ஏதோ எல்லாமே நான் சொல்வதை மட்டும்... செய்யறப்புல என்ன பில்ட் அப்பா... இதுதானே வேண்டாங்கறது... அப்புறம் நீ என்ன பாட்டு பாடபோற என்பதும் எனக்கு தெரியும்... ஹேய் எப்படிதெரியும்... அது என்ன சிதம்பர ரகசியமா... இந்த படத்திற்கு பொருத்தமாய் என்று சொல்லிவிட்டாய்... கண்டு பிடிக்க முடியாதா... என்று கிண்டலாய் கேட்க... எங்கே பாடுங்க பார்க்கலாம்... என்றாள்.

@@@ நீ பாதி நான் பாதி கண்ணே.... என்று அவன் ஆரம்பித்ததும்... அவள் தொடர்ந்தாள்... அருகில் நீ இன்றி தூங்காது கண்ணே... நீ இல்லையேல்... நான் இல்லையே... உயிர் நீயே... @@@

சரி ராணி... பாட்டு ஓகே ஆனால் நீ பாடுவது இதற்கு நூறு பெர்செண்ட் பொருத்தம் என்று சொல்ல முடியாது என்று சொல்ல ஏன்? ஏன்? ஏன் பொருந்தாது என்று அவள் அவசரமாய் கேட்டாள். மெல்ல மெல்ல என்ன அவசரம்... கொஞ்சம் பொறுமையாத்தான் கேட்கறது... ஏன்னா நீ இன்னும் படத்தை முழுசா பார்க்கவில்லையே... என்றவன் அவளை பின்னால் இருந்து கழுத்தில் கை போட்டு அணைத்தபடியே... டோரை இன்னும் கொஞ்சம் தள்ள... அங்கே ப்ரீதமுடன்... ப்ரியம்... என்று எழுதி இருந்தது... அவள் அண்ணாந்து அவன் முகத்தை வியப்போடு பார்த்தாள்... இதோட அர்த்தம்... என்று முடிக்காமல் இழுத்தாள்... அர்த்தம் புரியலையா... என்றவன் கரங்கள் அவள் கழுத்தில் இருந்து இறங்கி வயிற்றிற்கு வந்து லேசாக வருடியது... அது புரிஞ்சது ஜீஜீ என்னை என்ன களிமண் மண்டைன்னு நினைசீங்களா... ஆனால் பொண்ணுக்கு போய் பையன் பேர் வச்சு இருக்கீங்களே என்பதுதான் என்னோட கேள்வி... ஹேய் நீதானே பையன் முதலில் வேணும்னு அன்னைக்கு சொன்ன... அதனால பையன் பேரு வச்சேன்... ஆனால் நீங்கதானே அன்னைக்கு பொண்ணு வேணும்னு கேட்டீங்க... அதனாலா நான் பொண்ணுதான் பார்ஸ்ட் வேணும்னு அந்த பிள்ளயார்கிட்ட வேற ஸ்பெசலா வேண்டிட்டு வந்துஇருக்கேன்...

யாரை கேட்டு நீ இப்படி எல்லாம் வேண்டினாய்... நான் பையன்தான் வேணும்னு அவர்கிட்ட கேட்டு இருக்கேன்... ஏண்டீ அவரை இப்படி கன்பியூஸ் பண்ற... யாரு நானா...கன்பியூஸ் பண்றேன்... நீங்கதான் அன்னைக்கு சொன்னதை மாத்தி பேசறீங்க... நீ மட்டும் அன்னைக்கு சொன்னதை அப்படியே பேசுராயாக்கும்... நீ மாத்தலாம் நான் மாத்தகூடாதா... நான்தான் ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கேனே... நான் என் இஷ்டபடிதான் இருப்பேன்... என்று அதனால் நீங்கதான் மாத்தனும்... எனக்கு பொண்ணுதான்... என்று அவள் இறுதியாக சொல்வதை ஒரு சிரிப்புடன் பார்த்தவன்... ஓகே ஓகே...

போதும் இதை இப்போதைக்கு இப்படியே விடலாம்

ஆனால் எனக்கு வேற ஒரு சந்தேகம்...ஒருவேளை பிள்ளையார் ரெண்டு பேர் வேண்டுதலையும் நிறைவேற்றி டபிளா கொடுத்து விடுவார் என்று நினைக்கிறேன்... உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது... என்று அவன் குறும்பாக கேட்க... அவள் அவனுக்கு கொஞ்சமும் சளைக்காத குறும்போடு கண்ணை சிமிட்டி... அவர் நம்முடைய வேண்டுதலை நிறைவேற்ற... அதற்கான முயற்சியை முதலில் நாம் செய்யவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது... என்று சொன்னவுடன் அவன் வாய்விட்டு சிரித்தான்... ஆஹா... சூப்பரா வச்சாளே ஒரு வேட்டு... இஸ் மேடம் ரெடி என்று கேட்டு ... வா என்று கையை விரித்தான். அவனது அணைப்பினில் அடங்கியவள்... நான் எப்பவோ ரெடி... நீங்கதான் வீட்டை சுத்தி சுத்தி வந்துகிட்டு இருக்கீங்க... வேலையே கவனிக்காம... நான் உன்னைத்தானே சுத்தி சுத்தி வந்து கிட்டு இருக்கேன்... யாரு நீங்களாக்கும்... நான்தான் உங்களை சுத்தி சுத்தி வரேன்... ஆஹா... ஒரு வார்த்தை கூட மடக்கி பேசாமல் விடமாட்டாயா ப்ரியா என்று அவளது மூக்கை மூக்கால் உரசியபடி கேட்க... ம்ஹூம்... என்னை வாய் அடைக்கனும்னா... பேச்சால் முடியாது... அதற்கு வேற டெக்னிக் இருக்கு ட்ரை பண்ணுங்க... என்று சொல்லி சிரித்தவளை அணைத்து அப்படியே கைகளில் தூக்கி கொண்டு கட்டிலை நோக்கி நடந்தான்....

@@@ சுத்தி சுத்தி வந்தீக... சுட்டும் விழியால் சுட்டீக... ஐயோ என் நாணம் அற்று போக.... எத்தனை பொண்ணுங்க வந்தாக... என்னை இடுப்பில செருக பார்த்தாக... முந்தானையில் நீங்கதானே முடிஞ்சீக... பொம்பளை உசுரு... போக போக நோக... ஆம்பளை படுத்தும் அன்புதொல்லை... வாழ்க... காதல் தேர்தலில் கட்டில் சின்னத்தில்... வெற்றி பெற்று நீ வாழ்க... @@@

அவளை கட்டிலில் கிடத்தியவன் அருகில் படுத்து ப்ரியா முக்கியமான வேலையில் தீவிரமா இறங்குவதற்கு முன்பு... கடைசியா ஒரே ஒரு விஷயம் உன் கிட்ட நான் சொல்லணும்... நான் உன்னை கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக... உண்மையிலேயே தீவிரமா என்னோட உயிரா நினைச்சு தேடி இருக்கிறேன்... உன்னை பார்ப்பதற்கு முன்னாலும் சரி... அப்புறமும் சரி... இந்த ரெண்டு வருஷத்துல நான் உன்னை நினைக்காத நேரமே இல்லைன்னு சொல்லலாம்... இப்ப என்னோட வாழ்க்கையில சொல்லாத விஷயம்னு ஏதாவது இருக்கலாம்... நிச்சயமா தெரியல... ஆனால் உன்கிட்ட சொல்ல கூடாத... மறைக்க பட வேண்டிய விஷயம்னு எதுவுமே இல்லை... இது நிச்சயம்... அதனால்... உனக்கு ஏதாவது சந்தேகம் என்னிடம் கேட்கணும்னு இன்னும் இருந்தால்... கேட்டுடு.... ப்ளீஸ்... மனசில் ஏதாவது மறைச்சு வச்சுக்கிட்டு என்னோட மனசு கஷ்டப்படுமேன்னு

கேட்க வேண்டாம்னு ஏதாவது வச்சு இருந்தால்... கேட்டு விடு... இதுதான் உனக்கு லாஸ்ட் சான்ஸ்... அது மட்டும் இல்லை... இனி வரும் காலத்திலும்... உன்கிட்ட மறைச்சு செய்யனும்னு எதுவும் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை... ஆனால் ஏதாவது விஷயம் சொல்ல விட்டு போய் விட்டால் அதை பெரிது படுத்த கூடாது... ஓகே... ஏதாவது கேட்கனுமா... என்று கடைசியாக கேட்டான்...

அவன் தீவிரமாய் பேசியதை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து இருந்தவள்... அவன்முடித்தவுடன்... இன்னும் ஒரே ஒரு சந்தேகம் என்று கேட்டாள்... மை காட் இன்னுமா... நல்ல நேரம்தான்... பார்த்து இருக்கிறாய்... சந்தேகம் கேட்க... இப்பவாவது உனக்கு கேட்கணும்னு தோணுச்சே... கேளு... என்று அவன் இறங்கிய குரலில் சொன்னான். அவள் எழுந்து அருகில் வந்து ... காதில் நினைக்காத நேரமே இல்லைன்னு சொன்னீங்களே... அது இறந்த காலம்தானே... அப்படின்னா இனிமேல் எதிர்காலத்துல நினைக்க மாட்டீங்களா... என்று குறும்பாய் கேட்க... அவன் அடி பாவி ஒரு நிமிஷம் என்னை கலங்க அடிச்சிட்டாயே... என்று வாய் விட்டு சிரித்தான்... ஹலோ மிஸ்டர் சிரிப்பு இருக்கட்டும்... கேள்விக்கு பதிலை முதலில் சொல்லுங்க... என்று அவள் விடாமல் சிரிப்போடு கேட்டாள். அது தமிழ் இலக்கணத்துல... வினைத்தொகை என்று ஒன்று இருக்கு... அந்த மாதிரி வரும் வார்த்தைகள்... இறந்த காலம், நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தும்... அதேமாதிரிதான் நான் சொன்ன வார்த்தையும்... அது மூன்று காலத்திற்கும் பொருந்தும் போதுமா... என்று நீளமாய் விளக்கம் சொன்னவனை அருகில் வந்து கட்டி கொண்டவள்... தமிழ் இலக்கண பாடம் எடுக்க நல்ல நேரம்... பொருத்தமான இடம் ஜீஜீ... என்று காதில் கிசுகிசுத்தாள்... இப்ப பொருத்தமான இடம் என்று சொல்கிறாயா... இல்லை என்று சொல்கிறாயா...என்பது எனக்கு புரியலையே ராணி என்று அவன் விடாமல் வம்பிழுக்க... அவள் கடவுளே... இந்த மக்கை வைத்து கொண்டு நான் என்ன செய்ய போகிறேனோ தெரியவில்லையே... நான் மக்கா... சரி இருந்துட்டு போறேன்... நீ புத்திசாலிதானே... நீயே சொல்லி கொடு... இப்ப நான் என்ன செய்யவேண்டும்... என்று கொஞ்சியவனை... இழுத்து அருகில் படுக்க வைத்தவள்... தன் கன்னத்தை காட்டினாள்... அங்கே மெலிதாய் அவன் முத்தமிட்டவுடன்... இதழ்களை காட்டினாள்... அங்கே குனிந்தவனுக்கு அதற்கு பிறகு... அவள் எதுவும் சொல்ல தேவை இருக்கவில்லை...

@@@ மனசு மயங்கும்... மனசு மயங்கும்... மௌன கீதம்... மௌன கீதம்... பாடு.... மன்மத கடலில்... மன்மத கடலில் ... சிப்பிக்குள் முத்து... சிப்பிக்குள் முத்து... தேடு.... இதழில் தொடங்கு... எனக்குள் இறங்கு... சுகங்கள் இரு மடங்கு... ம்ம்ம்ம் @@@

அங்கே முடிவின்றி நீண்ட... முத்தங்களின் பின்னணியில்... நான்கு இதழ்கள் மற்றும்... இருபது விரல்கள் சேர்ந்து ஒரு புதிய மன்மத காவியத்தை அரங்கேற்றி கொண்டு இருந்தது...

அத்தியாயம் 95

தனிமையிலே இனிமை காண வந்த அந்த தேனிலவு தம்பதியினருக்கு நேரம் நிற்காமல் றெக்கை கட்டி பறந்தது... ஒரு வாரம் நிமிடமாய் முடிந்து விட்டதோ என்று தோன்றும் அளவிற்கு சந்தோஷத்தை திகட்டாமல் குதூகலமாய் கௌதமும் ப்ரியாவும் அனுபவித்தனர். நினைத்த நேரம் நினைத்த இடத்திற்கு சுற்றி பார்க்க போவது... பசித்த நேரம் சாப்பிடுவது... தேவை பட்ட நேரம் தூங்குவது... இந்த உலகில் உள்ள எல்லோரும் தூங்கும் நேரத்தில் விழித்து இருந்து தீவிரமாய் வேலை செய்வது என்று அவர்கள் உலகம் தனியாய் இயங்கியது. மறுநாள் மாலை சென்னையில் நடக்க இருக்கும் ரிசெப்சனிர்க்கு போகவேண்டும்... இரவு பயணம் வேண்டாம்... என்று ஏற்கனவே முடிவு செய்து இருந்தனர். டயர்டாய் இருக்கும்... தேவை இல்லாத ரிஸ்க் என்று ஏதேதோ காரணம் சொன்னாலும் தனிமையில் கிடைக்கும் ஒரு இனிய இரவை இழக்க அவர்கள் தயாராய் இல்லை என்பதுதான் முதல் முக்கியமான... வெளியே சொல்லப்படாத காரணம்... அன்று காலை உணவிற்கு பின் கிளம்பவேண்டும் என்று முந்தைய தினமே தீர்மானித்து இருந்தனர். காலை ஏழு மணி ஆனாலும் இருவருமே... எழ மனமின்றி ஒருவருடைய அணைப்பில் மற்றவர் கட்டுண்டு இருந்தனர்.

என்ன கௌதம் கிளம்பவேண்டாமா... அய்யாவிற்கு இன்னும் எழுவதற்கு மனசே வரலியே ... என்று கேட்டாள். ஹலோ ஹலோ... என்னை கேலி பண்றதுக்கு முன்னால் உன்னை நீ கிளம்பி விட்டாயா என்று கொஞ்சம் பார்த்துக்கோ... ப்ளீஸ்... என்று கிண்டலோடு சொன்னான். ஹேய் எனக்கு ஜஸ்ட் டென் மினிட்ஸ் போதும்... நான் உடனே கிளம்பிடுவேன்... என்று முடிப்பதற்கு முன்பே... எனக்கு ஜஸ்ட் பைவ் மினிட்ஸ் போதும்... நான் உனக்கு முன்னால் கிளம்பி விடுவேன்... மறந்து போச்சா... இந்த ஒரு வாரத்துல எப்பவும் நான்தான் முன்னால் கிளம்பி வந்து டெய்லி நீ வரதுக்காக காத்து இருக்கிறேன்... என்று சொல்லி கொண்டு இருந்தபோதே அவள் குறுக்கிட்டாள். ஏய் நீங்க எதற்காக காத்து இருக்கீங்கன்னு எனக்கு தெரியாது...என்று அவள் அவசரமாய் சொல்லும் போதே தெரியுமா... வெரிகுட் அது எப்படி ப்ரியா காரணம் தெரிஞ்சு இருந்தாலும் லேட்டா வந்து intrest இல்லாத மாதிரி காட்டிகிட்டே செமையா என்ஜாய் பண்றது... ம்ம்ம் கொஞ்சம் எனக்கும் சொல்லி கொடேன்... என்று அவளை அருகில் இழுத்து அணைத்தபடி கேட்டு சிரித்தான். அவள் பொங்கிய சிரிப்பை அடக்கியபடி... விடுங்க என்னை... என்ன இது காலங்கார்த்தால வம்பு பண்றீங்களா... நான் போய் குளிக்கறேன்...

நீங்க உங்க சௌகரியம் போல வாங்க... என்று கிளம்பினாள்.

குளிக்கும்போதே அவள் மனம் கடந்த ஒரு வாரத்தில் நிகழ்ந்த இனிய பல நினைவுகளை அசைபோட்டது. அவனது பிரியம்... அவனது ஒவ்வொரு அசைவிலும் தெரிந்தது... ஏன் முந்தைய தினம் அவள் அவனுக்கு ஷேவ் பண்ணி விடுகிறேன் என்று சொன்னது... அவள் செய்யும்போது அவன் இடுப்பில் கை இடுக்கில் செய்த குறும்புகள்... அவனுக்கு அவளும் ...அவன் அவளுக்கும் தலை வாரிவிட்டது அது அவளை உருக்கியே விட்டது. நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து அம்மா இல்லாததால்... பராமரிப்பதற்கு இலகுவாய் இருக்கும்... என்று குட்டையாய் வெட்டிய முடிதான்... அதனாலேயே அவளுக்கு தானாக சடை பின்ன தெரிந்த போது ஆசை ஆசையாய் நீளமாய் வளர்த்தாள்... இப்போது இவன் ... எண்ணியவுடன் சட்டென்று கண்ணில் நீர் கோர்க்க... அவன் எப்போதும் சொல்வது கேட்டது... எதற்கு ப்ரியா சட் சட் என்று இப்படி அழுகிறாய்... நீ அழுதால் அது என்னை குறை சொல்வது மாதிரி என்று நினைத்து கொள்... அப்புறம் அழுகை வராது... அவள் புன்னகையோடு அவசரமாய் கண்களை துடைத்து கொண்டாள். இனி அழக்கூடாது என்று முடிவு செய்து கொண்டாள். கனவுகளில் ஆழ்ந்து இருந்ததால் வழக்கத்தை விட நேரம் அதிகம் ஆகிவிட... கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. எட்டி பார்த்தால்... அவன்தான் என்ன ப்ரியா... தூங்கனும்னா பெட்டில் படுத்து தூங்கனும் ... பாத்ரூமில் எல்லாம் தூங்க கூடாது நீ உள்ளே போய் ரெண்டு மணி நேரம் ஆச்சு... நான் கிளம்பியே ஒன்னே முக்கால் மணி நேரம் ஆச்சு எனக்கு பசிக்குது... சீக்கிரம் வா...

அவன் கிண்டல் அடிக்கிறான் என்பது தெரிந்தாலும்... எப்படியும் அரை மணி நேரமாவது இருக்கும்தான்... சிரிப்புடன் வேகமாய் கிளம்பி வரும்போது அவன் ஏதோ லாப்-டாப்பில் பார்த்து கொண்டு இருந்தான்... அடேயப்பா... அதற்குள் வேலையில் மூழ்கி விட்டானா... பரவாயில்லையே என்று எண்ணியபடி அருகில் வந்தாள். பார்த்தவளுக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை... அது அவளுடைய இண்டேர்வு சீடீ... இதையா பார்த்து கொண்டு இருந்தான்... அவன் கழுத்தை கட்டி கொண்டு என்ன ஜீஜீ நேரில் பார்த்தது போதாதுன்னு... இப்ப சீடீல பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டீங்களா... அவ்வளவு அட்டரக்டிவா நான்... ம்ம்ம் என்று சிரிக்க... ஏன் உனக்கென்ன ராணி... அட்ரக்சனுக்கு குறைச்சல்... என்றான். இப்ப இதை நான் ஏன் பார்த்தேன் தெரியுமா... உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லணும்னுதான் என்றவன் அவளை மடியில் இருத்தி கொண்டு... அதில் அவள் பேசும்பகுதியை எடுத்து... ஒன்றும் ஒன்றும் கூட்டினால் மூன்று விதமான பதில் வரும் என்ற நீ சொன்ன விளக்கத்தில் எனக்கு இன்னும் ஒன்று நம்மை வைத்து சேர்க்கலாம் என்று தோன்றியது...

அவன் சொல்லி கொண்டு இருக்கையிலேயே அவள் அவன் கழுத்தை கட்டி கொண்டு... குனிந்து அவன் நெற்றியில் தனது நெற்றியை பதித்து நீங்க என்ன சொல்வீங்கன்னு எனக்கு தெரியும்... ஒண்ணும் ஒண்ணும் ஒண்ணுதானே... அது நமக்குள் மட்டும் இருக்க வேண்டியது... அதை போய் நான் இண்டெர்வியுல சொல்லமுடியுமா... மரமண்டை... ம்ம்ம் என்று கேட்க...

நான் மரமண்டயா... பரவாயில்லை இருக்கட்டும்... வாழ்கையில் ஜெயிக்கவும்.... சந்தோஷமா இருக்கவும்... புத்திசாலியா இருந்தால் மட்டும் போதாது... கொஞ்சம் விட்டுகொடுக்கும் மனசும் வேண்டும்.... அது எனக்கு நிறையவே இருக்கு... அது போதும்... என்று சொல்ல... அவள் போலியாய் முறைத்தாள்... இப்ப நீங்க என்ன சொல்ல வரீங்க... விட்டு கொடுக்கற... மனசு உங்களுக்கு இருக்கு எனக்கு இல்லைன்னா... என்று சொல்லிவிட்டு அவள் எழுந்து போய் கொஞ்சம் தள்ளி நின்று கொண்டாள். ஏய் நான் எங்கே அப்படி சொன்னேன்... என்ன ராணி ... இன்னிக்கு கோட்டா... ஊடலா... இந்த மாதிரி நீ செல்லமா கோவிச்சுக்கும் போது உன்னை சமாதான படுத்துவதை... ஐ ஆம் என்ஜாயிங்... என்றவன் பின்னால் வந்து அவளை அணைத்து... காதில்... கணக்கு புலியே... 1...4...3... என்று சொல்லி கன்னத்தில் ஒவ்வொரு எண்ணுக்கும் ஒன்று என மூன்று முறை முத்தமிட்டான்... நான் புலியா இல்லையா என்பது இருக்கட்டும்... நீங்க கணக்கில் எலி போல இருக்கே... ஒன்றுக்கும் மூன்றுக்கும்... இடையே ரெண்டுதான் வரணும்... நீங்க என்ன நாலு சொல்றீங்க... கொஞ்சம் மேல்மாடி காலிதானே... என்று அப்பாவியாய் விழி விரித்து சிரிப்போடு கேட்க... அவன் இன்னும் இறுக்கமாய் அணைத்துக்கொண்டு அவள் காதில் கேட்டான்...அட... என் புத்திசாலி பெண்டாட்டிக்கு... இந்த கணக்கு தெரியாது போல இருக்கே... நான் சொல்லி தரட்டுமா... அப்படின்னா... என்று ஆரம்பித்தவன்... அவள் காதில் தொடர்ந்து காதல் மந்திரம் ஓதி கொண்டு இருந்தான்... அவர்களின் இந்த சீண்டல்... சிணுங்கல்... கொஞ்சல்... சமாதானம்... ஊடல்... காதல்... சந்தோஷம் எல்லாமே அவர்கள் வாழ்வின் எல்லை வரை இப்படியே .....தொடரும்.

@@@ சிநேகிதனே... சிநேகிதனே... ரகசிய சிநேகிதனே... சின்ன சின்னதாய் கோரிக்கைகள்... செவி கொடு சிநேகிதனே... இதே அழுத்தம்... இதே அழுத்தம்... இதே அணைப்பு... இதே அணைப்பு... வாழ்வின் எல்லை வரை வேண்டும்... வாழ்வின் எல்லை வரை வேண்டும்...@@@

@@@@@@@ ஒரு ஆண்டிற்கு பிறகு @@@@@@@

பிப்ரவரி பதினாலு... காதலர் தினம்... உலகில் உள்ள அனைத்து இளைஞர்களும் ஆவலுடன் கொண்டாடும் இளமை திருவிழா... சென்னையில் இருந்த கௌதமின் வீட்டிலும் அந்த திருவிழா...

கொண்டாடபடுகிறது... அதுவும் சந்தோசத்திற்கு குறைவின்றி உற்சாகமாய்... கொண்டாட காரணங்கள் பல இருக்கும்போது... முதலாவது சந்தோஷம்... அந்த வீட்டின் அடுத்த தலை முறை ப்ரீதம் மற்றும் கௌரி பிறந்தது... பிறந்து ஜஸ்ட் நாற்பது நாட்கள் ஆன... குழந்தைகள்... கௌதமையும் ப்ரியாவையும் கையில் பிடிக்க முடியவில்லை... அவர்களது விபூதி பிள்ளையார் அவர்களின் வேண்டுதலை நிறைவேற்றி விட்டார்தான்... பதிலுக்கு அவர்களும் போய் நன்றி சொல்லி வந்து விட்டார்கள்... கௌதம் ராஜ தாத்தாவிடம் சொல்லிவிட்டான்... தாத்தா நீங்களும் நானும் சேர்ந்து கௌரியை வளர்ப்போம்... அம்மாவும் ப்ரியாவும் சேர்ந்து ப்ரீதமை பார்த்துகொள்ளட்டும்... அப்போதான் பொண்ணு கலகலப்பாய்... ப்ரியா மாதிரியே இருக்கும்... பையன் என்னை மாதிரி அன்பாய்... அமைதியாய்... பொறுப்பை... சரியா தாத்தா என்று சொன்னதை எல்லோரும் இனிமையாய் ரசித்து சிரித்தனர். மலேசியாவில் இருந்து தாய் வீட்டு சீதனம் எடுத்து வந்த ஸ்ரீராம்... கௌதமை ஒரு வழி ஆக்கிவிட்டான்... அது எப்படி கௌதம்... ஊமையா ஒண்ணுமே தெரியாத மாதிரி இருந்து கொண்டு இந்த மாதிரி விஷயம் எல்லாம் இப்படி கலக்குற... அதுவும்... டூ இன் ஒன்... ம்ம்ம் அசத்து...

@@@ மானூத்து மந்தையில... மான்குட்டி பெற்ற மயிலே... பொட்ட பிள்ளை பொறந்ததுன்னு ... பொலி காட்டில் கூவும் குயிலே... தாய் மாமன் சீர் சுமந்து வராண்டீ... அவன் தங்க கொலுசு கொண்டு தராண்டீ... சீர் சுமந்த சாதி ஜனமே... ஆறு கடந்தா ஊரு வருமே... @@@

இரண்டாவது சந்தோஷம்... ஆல்ரெடி பிறந்த இரட்டைக்கு ஒரு ஜூனியர்... அனுவின் வயிற்றில் வளர்வது... ஏற்கனவே செல்லம் தாய் வீட்டில்... இப்போ கேட்கனுமா... எல்லோரும் அவளை கண்ணில் வைத்து தாங்க... இதோ... வரும் ஜூன் மாதத்தில் அடுத்த வாரிசு வீட்டில் வந்துவிடும் என்ற இனிப்பான சேதியே... அந்த வீட்டில் குதூகலத்தை வாரி இறைத்தது... எல்லோருக்கும் ஆட்டம் பாட்டம் கொண்டாட்டம்தான்...

@@@ ஜூன் ஜூலை மாதத்தில்... ரோஜா பூவின் வாசத்தில்... ஜூனியர் ஸ்ரீ வந்து மண்ணில் பிறக்கும்... மனம் பாரஷூட் கட்டிதான் விண்ணில் பறக்கும்... ஆரஞ்சு வண்ணத்தில் ஆப்பிள் போன்ற கன்னத்தில்... பால் நிலா வீட்டுக்குள் பாதம் பதிக்கும்... @@@

மூன்றாவது காரணம்... ப்ரியாவின் பிறந்த நாள்... நான்காவது காரணம்... அன்று காதலர் தினம்... அந்த வீட்டில் இருக்கும் அத்தனை அன்பிற்குரிய நபர்களும் அந்த கொண்டாட்டங்களில் குதூகலமாய் பங்கெடுத்து கொள்ள... இதோ பரிசுகளும்... இனிப்புகளும்... ஒருவருக்கொருவர்... பகிர்ந்து கொள்ள... அனைத்து உள்ளங்களும்... மகிழ்வில் நிறைந்து இருந்தது.

*** சுபம் ***